

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

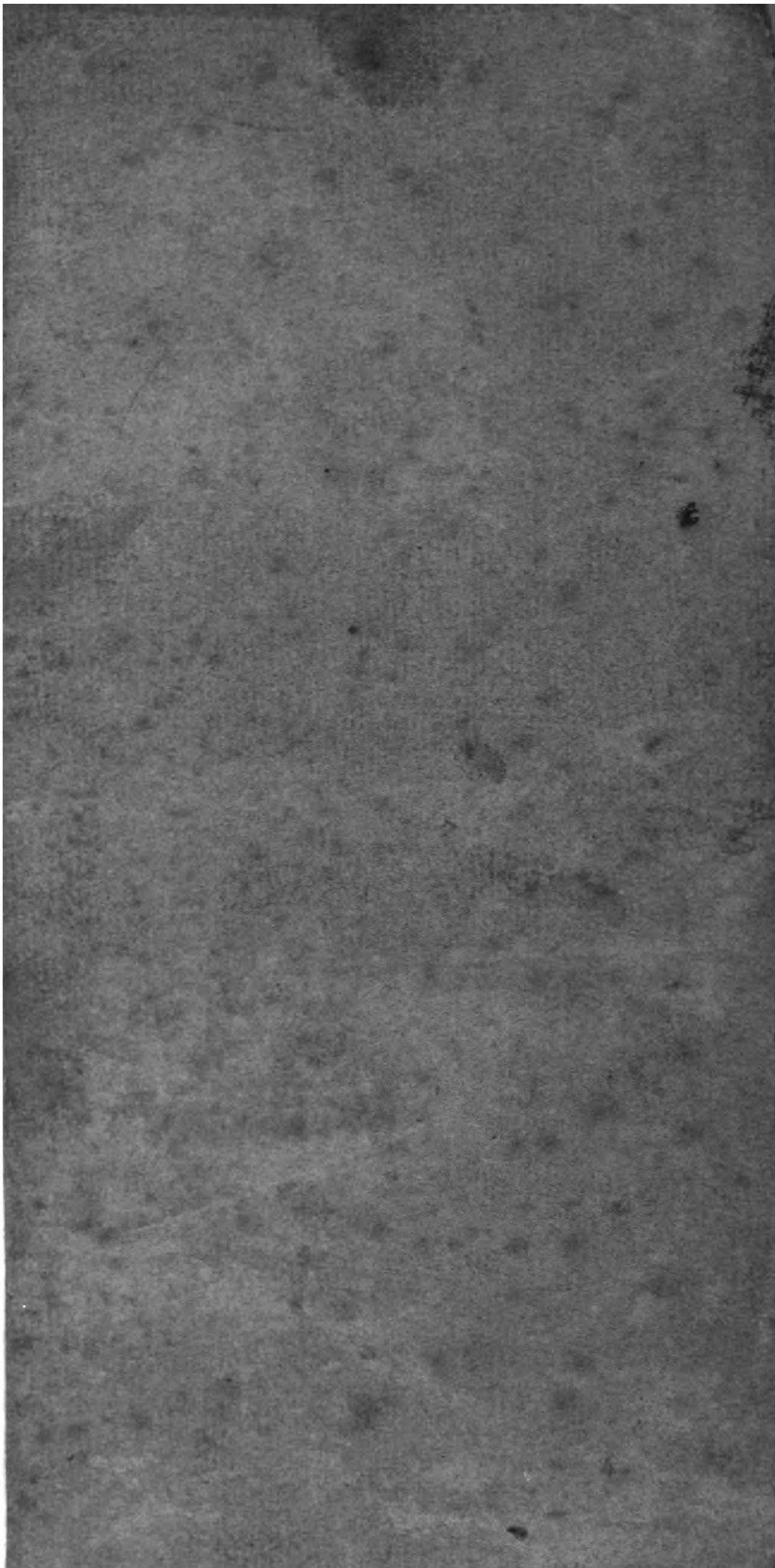
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

600049594.

2

99 E1

Indian Institute, Oxford.

THE MALAN LIBRARY

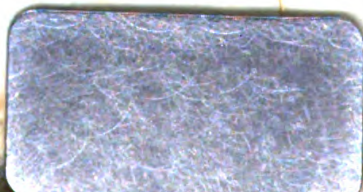
PRESENTED

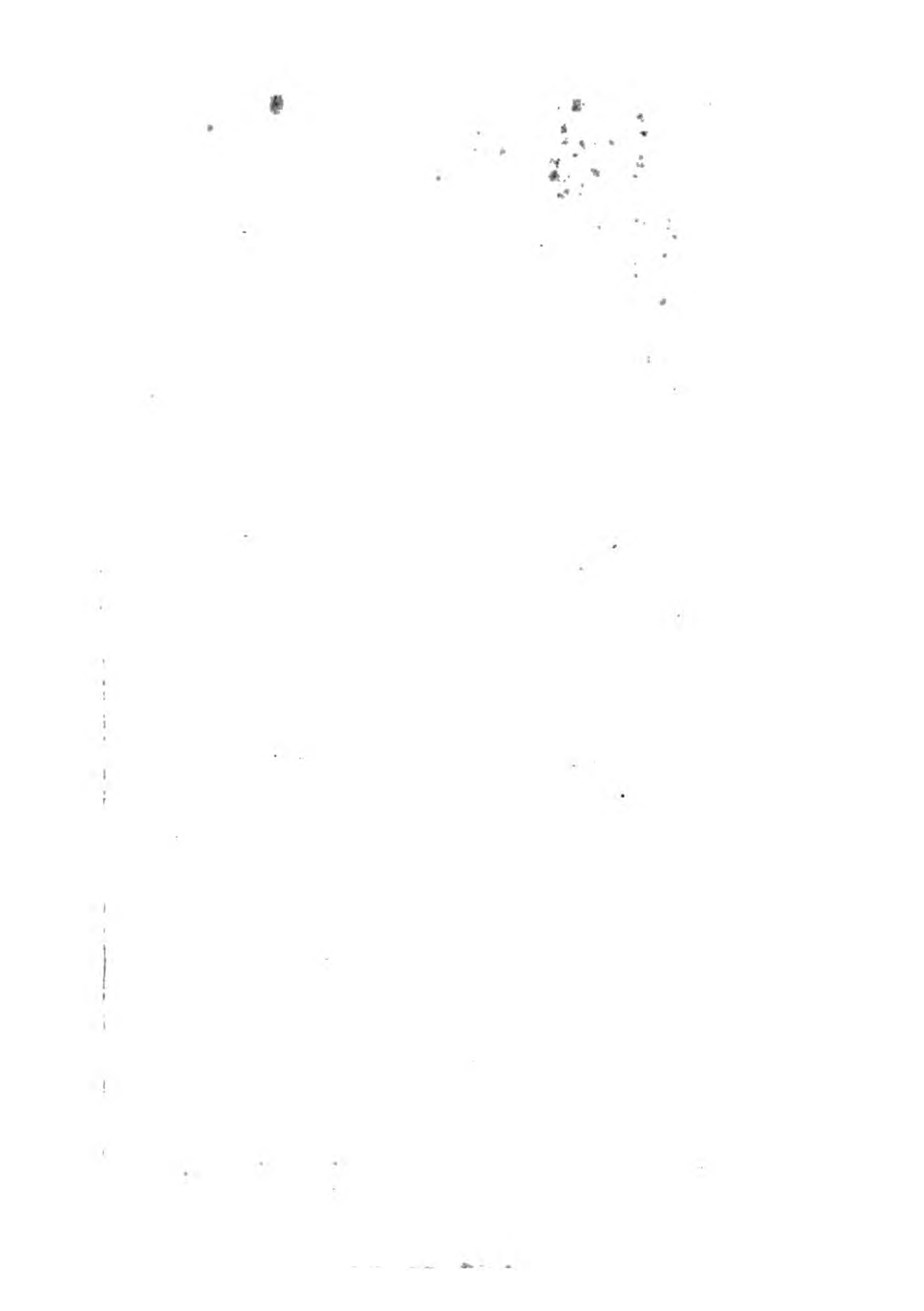
BY THE REV. S. C. MALAN, D.D.,

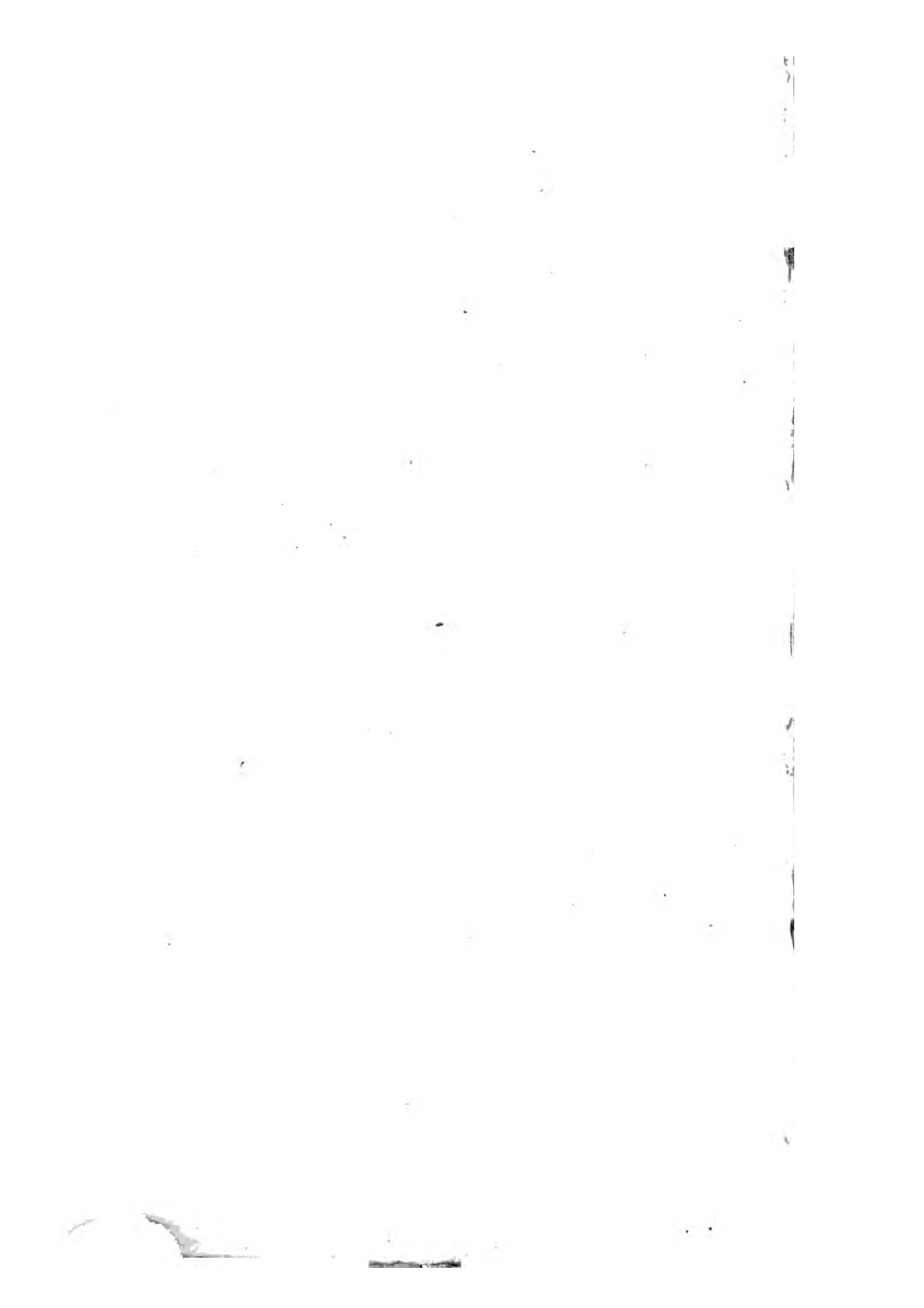
VICAR OF BROADWINDSOR,

January, 1885.

29111 d. 15

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

DIONYSII LONGINI

QUÆ SUPERSUNT.

RECENSUIT,

NOTASQUE SUAS ATQUE ANIMADVERSIONES

ADJECIT

JOANNES TOUPIUS.

ACCEDUNT

EMENDATIONES DAVIDIS RUHNKENII.

EDITIO TERTIA.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

1806.

LECTORI ERUDITO

S.

DIONYSIUM Longinum, quem *Cassium* vocant Photius et Suidas, tibi fisco, mi *Lector*, non qualem volui, sed qualem potui. Est enim non modo passim depravatus, sed magnam partem mutilus. Quare meliores codices expectandi. Quod aut erit aut non. Veruntamen feci quod potui. Editiones principes consului: quarum Manutianam ipse possideo; Robortellianam autem ad me misit vir ornatissimus, atque harum literarum peritissimus, Jacobus Harris, Sarisburiensis. Quin et variantes omnes lectiones, quas ex libris MSS. collegerant viri eruditi, in concilium advocavi, in primis lectiones MStorum Paris. et Eliensis, quorum hunc non ita pridem, cum Cantabrigiæ versarer, diligenter inspexi, illius autem collationem Vossianam debeo humanitati viri præstantissimi, et qui hæc literas in Academia Leidenfi cum maxime ornat, Davidis Ruhnkenii; qui et Emendationes suas in Longinum mecum benevole ad-

modum communicavit. Quin et alteram ejusdem MSti collationem Parisiis ad me transmisit doctissimus et officiosissimus Larcherius, Pearciana longe accuratiorem, cujus ope Longinum non uno in loco restituimus.

Commentarius in Longinum, quem ediderunt Amstelædamenses A. D. 1733. et Francisco Porto adjudicarunt, ad Manutianam editionem plane est accommodatus, ita ut pene juraverim eum a Manutii manu fuisse profectum. Francisco quidem Porto adsignaverim has ob causas: primum laudat Æmilius Portus in Indice ad Xenoph. (v. Παρθένος) parentis sui Commentarium in Longinum: deinde auctor, quicumque demum fuerit, plurium codicum MSS. mentionem facit in v. Ἐνέργημα, sect. 32. cum Manutius, ut videtur, unum tantum habuerit, Bessarionis scilicet—Adde quod dicat in Præfat. ad suam editionem Crispinus, Longinum quasi redivivum Venetiis curasse Portum, ubi Manutius ante annos quindecim ediderat.—An dicendum igitur Manutium Longinum edidisse ita ut a Porto fuerat emendatus? Silet quidem Manutius; filet Portus; Res tamen ipsa clamat, vel Manutium commentarium istum, quæ mea est sententia, exarasse; vel saltem Longinum ad mentem Porti publicasse. Sed, cujuscunque demum foetus fuerit, sane quantivis pretii est iste liber, quippe qui nos doceat, (quod cl. Pearcium in Præfat. et in not. ad sect. 13. v. Ἐπαιμάσαι. sollicitum habuit) quas lectiones ex MSS.

fuis, (nam unum atque alterum habuit) et quas ex ingenio hauserit vir doctissimus. Ex. gr. ad sect. 9. ita scribit: “*Τέρματα*] *Μέτρα* erat in codicibus “ manuscriptis, sed sensus erat incommodus: quid “ enim est *τὸν ὠκεανὸν περὶ τὰ ἴδια μέτρα*; reposui “ itaque *τέρματα*, i. e. metas, limites; hoc est, li- “ tora, quæ sunt maris quasi termini et metæ.” Et sic sane primus edidit Manutius. Sic quoque ad sect. 13. “*Ἐμβισάσαι.*] *Ἐπακμάσαι* erat antea, sed “ nullo sensu: nos de nostro emendavimus hoc mo- “ do.” Et sic extat in editione Manutii. Denique ad sect. 39. ita habet: “*Ἐνέργημα*] Hoc verbum “ ipse addidi, cum in iis codicibus, quos habui ma- “ nuscriptos, desideraretur; feci tamen hoc, nixus “ auctoritate ipsiusmet Longini: nam paulo inferius “ sic legimus, *νόθα ἐςὶ παιδῆς ἔχὶ τῆς ἀνδρωπείας* “ *φύσεως ἐνέργηματα γνήσια.*” Et sic quidem legitur in editione Manutiana. Adeo ut omnes istæ lectio- nes, quibus a cæteris codicibus discrepat Editio Ma- nutii, non sunt censendæ quasi meræ istius hominis conjecturæ, sed alicujus MSti auctoritate nixæ, nisi ubi nos aliter in commentario suo monuerit vir doc- tissimus. Atque hinc etiam liquet MStum illum, quem fere ubique expressit Manutius, et Bessarionis vocat, omnino diversum esse ab isto Veneto, quem contulit Tollius; nam in plurimis in diversum abit, ut diligens Lector notabit. Imo suspicor Manutium in scribendo Commentario utrumque codicem ante oculos habuisse; adeo ut jam novum quasi MStum nacti sumus, Bessarionis scilicet, et nescio an aliis

præstantiorem, cujus et auctoritatem in edendo Longino non semel fumus secuti. Atque hæc nostra sententia est. *Χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἡδεται.*

Est autem ubi ita titubant et ineptiunt Librarii, ut ad ingenium, qualecunque demum, nostrum, et ad Longini morem atque indolem, erat confugiendum; in quo tamen ita nobis temperavimus, ut nullam fere lectionem in textum admiserimus, nisi quæ sole meridiano clarior esset et dilucidior, ita ut nefas quidem foret de ejus veritate dubitare.

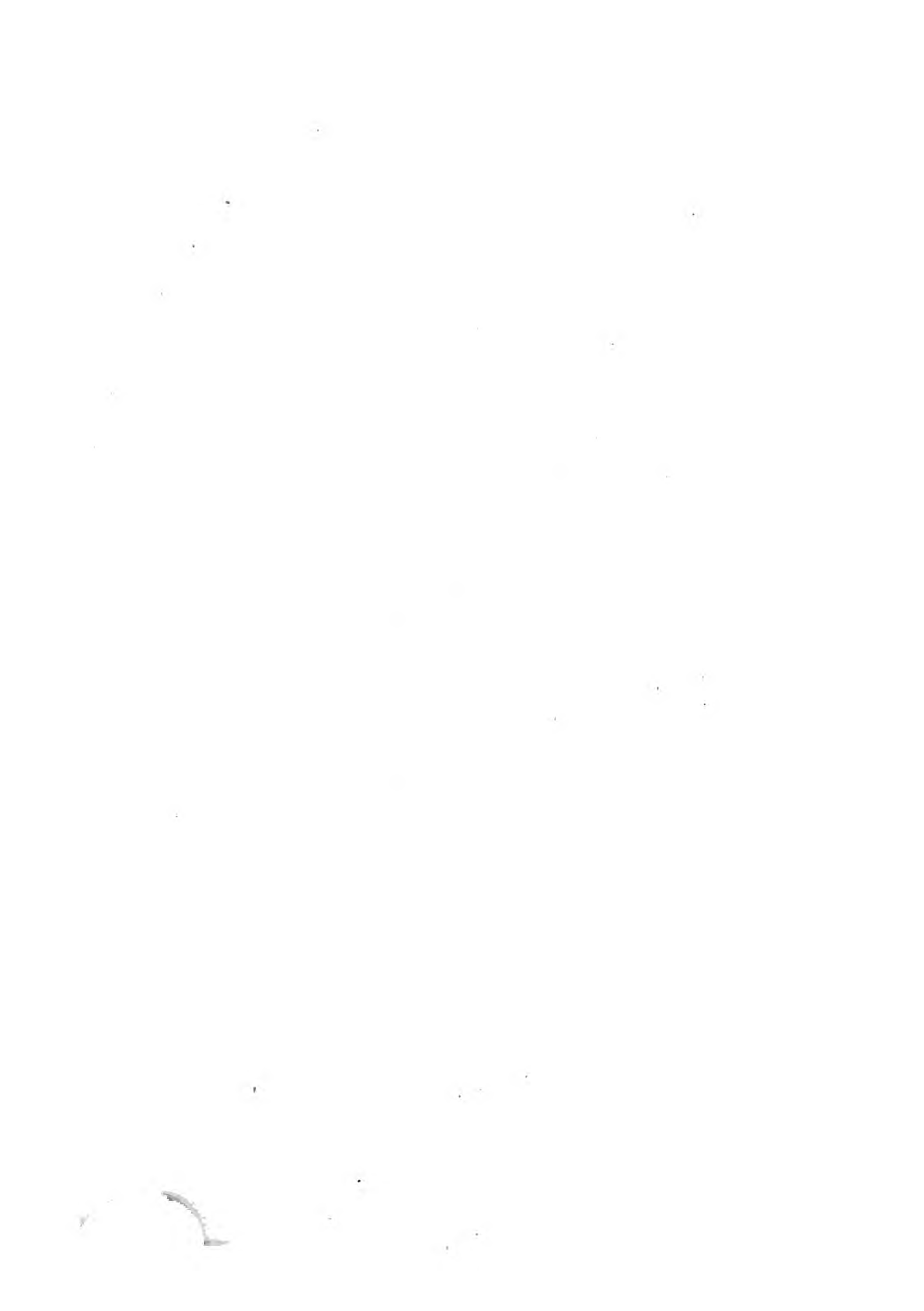
Porro Rhetoras plerosque omnes veteres, atque alios probatissimos scriptores ad partes vocavimus, Dionysium Halicarnassæum in primis, Plutarchum, Quinctilianum, quos, ut antiquiores taceam, diligenter legerat noster, atque in succum verterat; id quod ex notis nostris lector eruditus animadvertet.

Quod ad versionem attinet, Latinam cl. Pearcii subnectendam censuimus; non quod hæc vel illa versio satis placeat, sed mori scilicet et consuetudini ferviendum, quæ in omni re dominatur. Interpretationem autem Pearcii integram et intactam subjeci; ubicunque vero a mente auctoris longius recessisse videbatur, in notis sedulo monuimus. Quin et nonnulla, quæ a nemine Interpretum erant intellecta, nunc demum explicuimus et clara luce perfudimus. Ex. gr. sect. 17. *Παραλειφθεῖσα ἡ τῆ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι.*—Sect. 32. *Ἐνταῦθα τῶ*

πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ
 τῆ ῥήτορος θυμός.—Sect. 36. Οὐ δυνάμενος ὑπὸ τῆ
 φθόνου παρανοίας ἀλῶναι.—Sect. 39. Ὅσα γε τῆς θε-
 ωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά.—Sect. 43. Ἀλλὰ γὰρ ἔκ ἐπ'
 εἶδους ἐπέγει ταὶ μικροποιὰ διαριθμεῖν. Atque alia
 hujus generis complura, quæ Lector eruditus me ta-
 cente notabit. Illud autem in primis te monitum ve-
 lim, nempe ubi legitur, sect. 14. Καὶ μὴ παῖξαι.
 quæ lectio Manutiana est, scribendum cum MS. Pa-
 risino, ὑπέχεν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι,
 quod unice verum, sed ab editoribus nostris minus
 perspectum: de quo Animadversiones nostræ consu-
 lendæ sunt.

Denique ne quid, quod Longini nomen præfere-
 bat, deesset, etiam et Fragmenta addidimus, magnas
 magnarum ædium reliquias; dignas profecto quæ
 hic exhiberentur, et notulis nostris illustrarentur.

Dabam S. Martini,
Sept. 6. 1777.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

AUCTORE

DAVIDE RUHNKENIO,

*Leſta Die 23 Octobris, 1776. in Auditorio Literario
Acad. Lugd. Bat.*

A PETRO JOANNE SCHARDAM,

SPARENDAMO-BATAVO.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

SECT. I.

QUANQUAM bonæ literæ, et præclara ingenia seculo tertio una cum ipso imperio Romano conciderunt, tamen, in tanta etiam conversione rerum ac perturbatione, fuit aliquis excellentium virorum proventus. Quorum longe principes numerantur in primis duo; Longinus, cui vel meliora tempora perpaucos pares tulerunt, ac Porphyrius, e Longini disciplina profectus, et ad magistri laudes, quanquam longo intervallo, proxime accedens. Porphyrii vitam, studia, et scripta Lucas Holstenius, vir magna et recondita eruditione, tam accurate enarravit, ut exemplum dederit talis historiæ bene scribendæ. At Longini memoriæ qui pari et cura et doctrinæ copia confuleret, adhuc scimus repertum esse neminem. Quo magis convenit, eandem illi, aut etiam diligentior, si fieri potest, operam navare.

SECT. II.

Longinus in fronte libri, Π. Υ. vocatur *Dionysius Longinus*; a Photio, Lex. MS. v. Σέρφοι, *Cassius Longinus*; a Suida v. Λογγίνος, *Longinus Cassius*, cognomine præposito gentili nomini. Quam nominum transpositionem Græcis aut solis, aut maxime usitatam dicit Reimarus in Vita Dion. Cassii, p. 1534. Sed multis exemplis planum fecit Dukerus ad Flor. ii. 2. 11. Latinos scriptores eandem rationem frequentare; eamque argenteæ, quam vocant, ætati in primis vindicavit Lipsius ad Senec. de Tranq. an. 14. Plenum igitur hominis nomen erat *Dionysius Cassius Longinus*. Græco *Dionysii* nomini, quod infans acceperat, Romanum *Cassii Longini* accessit, sive quod ipse in familiæ Cassiæ Longinæ clientelam receptus esset, sive quod ejus majores per aliquem ex Cassiis Longinis civitatem accepissent. De quo more Græcis barbarisque frequentissimo videndus Henr. Cagnegieterus de Nominib. cap. vi. Certe melior est hæc ratio illa Fabriciana, Bibl. Gr. tom. iv. p. 435. qua Longinum nepotem facit Cassii Longini apud Plutarch. Symp. ix. 1. quamvis contextus facile doceat, illum Longinum, non Græcum, sed unum quem e proceribus Romanis fuisse. Et quoniam de Longini nomine dicere cœpimus, hoc quoque notandum videtur, eum nunquam simpliciter *Dionysii*, semel *Dionysii Longini*, bis terve *Cassii Longini*, plerumque uno *Longini* nomine laudari. Quam observationem si quis minutam et contemnendam dicat, is sciat, eam mox nobis in gravioribus profuturam.

SECT. III.

Quo anno Longinus natus sit, nemo commemoravit, satis habentibus antiquis scriptoribus, tempus, quo summam ingenii gloriam attigisset, designare. Photius, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. ἐπὶ Κλαυδίου δὲ Λογγίνου ἠκμαζε. Georg. Syncellus, Chron. p. 384. ἐφ' οὗ (Αὐρηλιανῶ) φασὶ Φιλόσοφον τὸν Ἀθηναῖον ἰσορρογογράφον, καὶ Λογγίνον ἀκμάσαι. Sed quid natalem diem annumve scire attinet, cum ætas ejus satis certis et perspicuis indicibus teneatur? Nam si magistrum viginti annis discipulo Porphyrio, qui A. C. 233. natus est, grandiozem fuisse ponamus, natalis ejus incidit in A. C. 213. vixitque adeo Longinus sexaginta annos, quoniam certum est, eum A. C. 273. periisse. Non minus incertus est ejus locus natalis. Abr. Scllerus, Ant. Palmyr. p. 288. Palmyrenum esse suspicatur; Syrum vel Emisenum Gabriel de Petra, cui Holstenius de Vita Porphyr. cap. 5. accedere videtur; Pamphylium Langbænius, quippe Dionysium Longinum perperam confundens cum Dionysio Phaselite. Syrum viri docti Longinum faciunt hoc argumento, quod mater Syra fuit, et quod ex Vopiscō in Aurelian. 30. sibi collegisse visi sunt, Longinum Syriacæ linguæ peritum fuisse. At scierit Syriacæ, nihil impedit: quamvis id ex ambiguo Vopisci loco vix intelligi possit: num idcirco statim in Syria natus putandus est? Ejus enim linguæ vel a matre in Græcia, vel a Palmyrenis, apud quos postea vixit, discendæ facultatem habuit. Equidem multo pronior sum in sententiam Jo. Jonfii, de Script. Hist. Phil. iii. 14. Athenas Longino patriam tribuentis.

Hic certe ejus avunculus, Phronto, Emisenus, ex
 cujus sorore Phrontonide natus est Longinus, artem
 rhetoricam docebat. Qua de re egregius est locus
 Suidæ: *Φρόντων Ἐμισηνός, ῥήτωρ, γεγυώς ἐπὶ Σευήρῃ τῇ
 βασιλείῳ ἐν Ῥώμῃ· ἐν δὲ Ἀθήναις ἀντεπαίδευσε Φιλοστράτῳ τῷ
 πρώτῳ, καὶ Ἀψίνῃ τῷ Γαδαρεῖ· ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ἀθήναις, περὶ
 ξ'. ἔτη γεγυώς· καὶ ἀδελφῆς Φροντωνίδος παῖδα ὄντα Λογγίνου
 τὸν Κριτικὸν κληρονόμου κατέλιπεν· ἔγραψε δὲ συχνὰς λόγους.*
 Hunc Phrontonem, Græcum rhetorem, Langbænius
 et alii, qui Longini vitam enarrarunt, errantem du-
 cem, Jo. Rualdum in Plutarchi Vita, cap. 5. secuti,
 temere confuderunt cum oratore Romano, M. Cor-
 nelio Frontone, M. Antonini Philosophi in Latinis
 literis magistro, de quo vide Capitolin. in M. An-
 ton. 2. Quem errorem, nuper etiam repetitum ab
 historiæ philosophicæ compilatore, tom. ii. p. 214.
 ita confutavit vir doctissimus, Edvardus Corfinus in
 Plutarchi Vita, §. 5. dicere ut contra posse nemo vi-
 deatur. Phronto, dum vixit, Longinum in filii mo-
 dum amavit, et moriens bonorum suorum hæredem
 scripsit. Nec dubitari potest, quin idem ejus inge-
 nium ad omnem humanitatem finxerit, eique viam,
 qua ad veram eloquentiam iretur, monstrarit, præ-
 fertim cum æmulatio, Phrontoni cum Philostrato et
 Apfine intercedens, cujus Suidas mentionem facit,
 vix sineret sororis filium æmulorum disciplinæ com-
 mendari.

SECT. IV.

Ipse Longinus in Præfatione luculenta libri *Περὶ
 Τέλης*, quam Porphyrius in Vita Plotini, p. 127. con-
 servavit, narrat, se ab ineunte ætate cum parentibus

multa itinera obiisse, multas regiones iustrasse, et omnes, qui clarum in philosophia nomen haberent, per hanc peregrinandi opportunitatem vidisse. Ex quo, quantam facultatem habuerit optimi cujusque magistri sibi legendi, facile judicari potest. Ex Platonis vidit Euclidem, Democritum, Proclinum, Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, Amelium, Theodotum, Eubulum: e Stoicis Themistoclem, Phœbionem, Annium, Medium, Herminum, Lyfimachum, Athenæum, Musonium: ex Peripateticis Heliodorum Alexandrinum, Ammonium, Ptolemæum. Quorum omnium, si Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, et Amelium excipias, vix tenuis notitia ad nos pervenit, propterea quod alii nihil literis prodiderunt, aliorum libros vetustas interceptit. Democritus scripsit Commentarium in Platonis Alcibiadem, quem laudat Olympiodorus Commentario MS. in eundem dialogum, p. 29. B. Τὸ εὖ λέγεις, ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπίκλην *χνα* διότι μετρεόμενον τὸ ὄνομα αὐτῆ *χνα* (i. e. 651.) ποιεῖ, ὡς ἀπὸ Σωκράτους ἐκδέχεται ὁ δὲ Δαμάσκιος, ὡς ἀπὸ Ἀλκιβιάδου καὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον: item Commentarium in Phædonem, qui ab eodem Olympiodoro in eundem dialogum commemoratur: "Ὅτι τὴν γῆν, οἱ μὲν ἀσώματον φασὶ τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματικὴν καὶ τῶν ὅλων μὲν ἴσον κόσμον, Ἀρποκρατίων, τὸν δὲ ὑπὸ σελήνην, Θεόδωρος ἴσον δὲ ἀσωμάτων, τὴν μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν, Πλέταρχος. Eiusdem Democriti mentionem facit Syrianus Commentario MS. in Aristotelis Metaphysica: μηδὲ Πλέταρχον καὶ Ἀττικὸν καὶ Δημόκριτον τὰς Πλατωνικὰς κατ' αὐτὸ τῆτο ζηλευμέν. Ptolemæum Peripateticum Fabricius, Bibl. Gr. tom. ii. p. 310. laudari putat a Sexto Empiric. adv. Gramm. i. 3. p. 229. In quo virum egregium ratio

fallit. Nam primum Ptolemæus, quem Longinus vidit, per temporis rationes vix potuit a Sexto Empirico commemorari. Deinde Longinus disertè testatur, eum nihil, præter carmina et declamationes, scriptum reliquisse. Ammonio Peripatetico hanc insignem variæ copiosæque eruditionis laudem tribuit Longinus: οὐ γὰρ ἔστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιον a cujus iudicio non discrepat Philostrat. Vit. Sophist. ii. 27. p. 618. Ἰππόδρομος πλεῖστα ἀνέγνω μετὰ γε Ἀμμώνιον ἢ ἀπὸ τῶν Περιπάτη· ἐκείνῳ γὰρ πολυγραμματώτερον ἄνδρα ἔγωγε ἔγνω· ubi Peripateticum Ammonium cum Platónico a Gothofredo Oleario confundi, nemo miretur, cum hic etiam errarit Jonfius, tanto doctior et solertior, de Script. Hist. Phil. iii. 13. p. 282. Vide Fabricium, Bibl. Gr. tom. iv. p. 172.

SECT. V.

Hi sunt ineuntis seculi tertii philosophi, cogniti omnes a Longino. In quibus cum ingenio scientiaque longe excellerent Ammonius Saccas et Origenes, horum se potissimum disciplinæ tradidit, iisque audiendis multum temporis consumpsit. Ipsum testem audiamus in Præfatione libri Περὶ Τέλους· Τῶ δὲ δευτέρῳ τρόπῳ Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὀριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τῶ χρόνῳ προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν ἐκ ὀλίγων ἢ καθ' ἑαυτὸς εἰς σύνεσιν διενεγκῶσιν. Alexandria tum philosophiam Platonicam docebat Ammonius, cui, quod juvenis faccis portandis victum quæfisset, scurrilis Alexandrinorum dicacitas cognomen *Saccas* indidit, non dissimile nomini *Cybiosactes*, quo, ut Suetonius in Vespas. 19. auctor est, olim unum e regibus suis,

post Vespasianum notarant. Magna hujus philosophi fama erat, partim justis de causis orta, partim ab adolescentibus, temere, ut fieri solet, novitatem disciplinæ mirantibus, commota. Etenim rem inauditam et prope incredibilem profitebatur, se ex diversarum sectarum sententiis unum quasi philosophiæ corpus confecturum, Platonemque cum Aristotele in concordiam redacturum. Sed de Ammonio tanto minus hic dicere necesse est, quod tota philosophandi ratio, quam secutus est, e Plotino, ejus discipulo, qui illam literis prodidit, intelligitur. Vide e veteribus Hieroclem apud Photium, *Bibl. Cod. ccxiv. p. 550.* e recentioribus Moshemium, *Dissert. de turbata per Platonicos ecclesia, §. 7. seqq. et Histor. Christian. Seculi II. §. 27. seqq.* quanquam is in multis fingenti, quam docenti similior est. Alter Longini magister erat Origenes, omnium Ammonii discipulorum, si Plotinum excipias, nobilissimus, quem Suidas, v. Ἀμέλιος, cum Ammonio conjungit. Hierocles, l. c. p. 554. οὗ τῶν γνωρίμων οἱ ἐπιφανέστατοι Πλωτῖνός τε καὶ Ὀριγένης. Multi hunc Origenem, a Christianis sacris alienum, confundunt cum inclyto illo Origine Adamantio, Ammonii et ipso discipulo, tanquam Jo. Jonsius, *de Script. Hist. Phil. iii. 16. p. 293.* et Jo. Pearsonus, *Prolog. in Hierocl. p. 29.* revocans tamen errorem suum, *Vindic. Ignat. ii. p. 10.* Sed quomodo distinguendi sint, præclare docet H. Valesius ad Euseb. *H. E. vi. 19.* quem, præter ceteros, sequitur Huetius, *Origenian. lib. vii.* Quanti Plotinus Origenem fecerit, testimonio sit, quod narrat Porphyrius in Plotini Vita, p. 116. Cum Origenes forte Romæ in Plotini scholam venisset, tantus illi rubor suffusus est, ut statim docendi

finem faceret, grave esse dicens differere, præsentibus iis, qui, quæ traduntur, æque teneant, atque ipse qui docet. Ob quam cum Plotino et Porphyrio consuetudinem, Romæ institutam, Origenes ab Euphrosyno in Porphyro p. 17.—Porphyrii condiscipulus vocatur, frustra, ut nobis videtur, Huetio, l. c. tertium aliquem Origenem ex illo loco fingente. Longinus autem non Romæ, sed Alexandriæ, Origenem audivit, quod quo tempore Origenes Romæ cum Plotino et Porphyrio versabatur, ipse jam dudum Athenis bonas artes tradiderat, Porphyriumque formarat. Idem in Præfatione libri Περὶ Τέλους, quam non semel laudavimus, testatur, Origenem nihil de philosophia literarum monumentis mandasse, et, si quid exstet, velut liber Περὶ Δαιμόνων, levioris operæ esse, atque aliud agenti excidisse. Ex illo libro quædam affert Proclus in Platonis Timæum, p. 24. Alium ejus libellum laudat Porphyrius in Plotini Vita, p. 97. ὅτι μόνος ποιητῆς ὁ βασιλεύς: de qua inscriptione alii aliter. Valesius ad Euseb. l. c. libellum suspicatur comparatum fuisse ad Imperatoris Gallieni facultatem Poeticam laudandam. Cujus opinionem merito repudiat Fabricius, Bibl. Gr. t. iv. p. 79. Nam neque Origenem, primum Græcum, deinde philosophum, decebat, sibi de versibus Latinis judicium arrogare, neque tam fœda ignavissimi Imperatoris adulatio in gravem philosophum cadebat. Melius igitur alii sensum philosophicum in hoc indice quæsierunt, ut Bruckerus, Hist. Phil. tom. ii. pag. 216. quamvis, qualis fuerit, nemo expediverit. Nobis in mentem venit legere: ὅτι πᾶς ποιητῆς καὶ βασιλεύς, id est, *mentem hoc universum condidisse, et conditum regere.* Ita liber scriptus est ad re-

fellendos ejus ætatis philosophos, qui tria rerum principia statuerunt, de quibus vide Th. Galeum ad Jamblich. de Myfter. p. 297. et R. Cudworth. System. Intell. tom. i. p. 884. et ad confirmandam sententiam, Platonis Phileb. p. 79. D. πάντες γὰρ συμφωνῶσιν οἱ σοφοὶ, ἑαυτὰς ἔγωγε σεμνύοντες, ὡς νῦν ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν ἔρανε καὶ γῆς : ubi Olympiodorus Commentar. MS. laudat simile Orphicum : νῦν δὲ οἱ ἀψευδῆς βασιληῖος. Ita versus scribendus, non, ut in Orphei Fragmentis Gesnerianis, p. 410. editus est : νῦν δὲ οἷα ψευδῆς βασιληῖος. His Origenis libris adde ejusdem Commentarium in Timæi Platonici proœmium, sæpe a Proclo in eundem Tim. laudatum, in quo interdum a Longino, qui illud ipsum proœmium singulari libro explicuerat, dissentit, ut cognoscere licet ex Proclo, p. 10. 26. In his autem Origenianis scriptis, subitariis et temere fufis, non mirum est, si gratiam orationis et venustatem requirat Eunapius in Porphyry. p. 17. Haftenus de altero Longini in philosophia magistro, Origene.

SECT. VI.

Jam etsi Longinus Ammonium, Origenem, Ammoniique discipulum, Plotinum aliis ætatis suæ philosophis anteferebat, non tamen idcirco existimandus est, philosophandi rationem, quam illi sequerentur, per omnia probasse; præsertim cum dissentionem suam a multis Plotinianis, aut, si malis, Ammonianis decretis aperte præ se ferat in Epistola ad Porphyrium, quam ille inseruit Plotini Vitæ, p. 125. Longinum ignoret oportet, qui tali ingenio placuisse credat duram et contortam philosophorum, qui con-

ciliari nollent, conciliationem, insanum allegorici five secretioris sensus quærendi studium, mysticas disputationes de Deo, divinisque emanationibus, et dæmonibus, quibus omnes illorum libri sunt referti, alia denique multa, hic non attingenda, quibus tum vera et sincera Platonis philosophia fœdum in modum adulterabatur. Non ille e turbidis recentiorum Platoniorum hauriebat rivulis, sed liquidos purosque antiquorum philosophorum, maxime Platonis, fontes confectandos putabat. Quo nomine φιλαρχαῖος verissime appellatus est a Porphyrio in Vita Plotini, p. 116. ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ ἔ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, καὶ ἔ Φιλαρχαίης : quod Ficinus ita vertit : *Quum liber Longini et Phylarchei de Principiis lectus esset.* Sed cui vel fando auditus est philosophus *Phylarcheus* ? Paullo prudentius Langbænius in Vita Longini, et Vales. de Critica, i. 17. φιλαρχαῖος libri indicem esse conjecerunt. Sed Porphyrii verba corrupta sunt, quibus facile sic medeare ; ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ ἔ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, ἔ φιλαρχαίης : id est, *cum ei lectus esset liber Longini, priscae sapientiae studiosi, de Principiis.* Quam Porphyrii mentem vidit etiam Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 116. et 436. Omnino germanum Platonicum fuisse Longinum, non modo clarum est ex libris, aut fragmentis potius librorum, quæ supersunt, sed multo magis ex Commentariis ad Platonem interpretandum comparatis. Ejus Commentarium in Phædonem memorat Olympiodorus Commentario inedito in eundem dialogum, p. 379. D. Πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται ; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο ῥητέον ἔν, ὡς μὲν Ἀρποκράτιων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπίς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον ὡς δὲ Λογγίνος, τὰ ἐκτὸς πάντα

χρήματα καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταί, ἐπειδὴ ὀργάνοις χρῶν-
 ται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμῶντες. Ejusdem Com-
 mentarium in Timæum, vel potius in proœmium
 Timæi, sæpe laudat Proclus in eundem dialogum
 tanquam, p. 10, 11. 16. 20, 21. 29. 50. 63. 98. Non
 facile putem, ullum interpretem tantis ingenii et
 doctrinæ præfidiis ad scriptorem aliquem explican-
 dum, quantis Longinus ad Platonem, accessisse. Cu-
 jus libros utinam fanaticorum interpretum, Procli,
 Hermiæ, et Olympiodori jactura redimere liceret!
 Paucas admodum Longini explicationes Proclus,
 quippe veram interpretandi rationem, qua ille ute-
 batur, præ mystica sua contemnens, afferendas puta-
 vit. Tamen ex paucis illis apparet, eum non solum
 res, sed, quoniam Plato a scribendi quoque elegancia
 spectari voluit, etiam verba persecutum esse. Juvat,
 aliquot, exempli causa, apponere. Ad Tim. p. 523.
 A. hanc annotationem laudat Proclus, p. 19. Λογ-
 γῆνος μὲν ἐν τέτοις ὠραΐζεσθαι τὸν Πλάτωνα φησὶ, διὰ τῶν
 παραβολῶν καὶ τῶν ὀνομάτων χάριτος, καλλωπίσαντος (lege,
 καλλωπίσαντα) τὸν λόγον, ἐνδείκνυμενος εἰς τινὰς Πλατωνικὰς,
 αὐτοφῶν τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ἀλλ' ἐκ ἐκ τέχνης πεπορισμένην
 τῷ φιλοσόφῳ λέγοντας· εἶναι μὲν γὰρ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων
 πεφροντισμένην τῷ Πλάτῳ καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἕκαστα
 λαμβάνειν αὐτόν· ἀλλὰ τέτο μὲν εἶποι ἂν τις ἀπὸ τῆς κοινῆς τῆς
 τότε καὶ συνήθους ἐρμηνείας ἦκεν καὶ εἰς αὐτόν· πολλὴν δὲ αὐτόν
 ποιῆσθαι καὶ τῆς συνήθους προμήθειαν· θαῖτον γὰρ ἂν τὰς ἀτό-
 μους Ἐπικῆρας συνελθούσας ποιῆσαι κόσμον, ἢ ὀνόματα ὡς ἔτυχε
 συγκείμενα καὶ ῥήματα λόγον καταρτίζόμενον. Πλάτωνα δὲ ἐν
 μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ἠτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς
 χρῶμενον· περὶ δὲ τῆς συνθήκης, ἅπαντες θαυμάζουσιν· ἀλλ'
 ὅμως ἐδὲ ἐκ ταύτης μόνον ἂν τις λάβοι τὴν περὶ τῆς ἐρμηνείας αὐ-
 τῆς φροντίδα, ἀλλὰ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύσεων, οἷον ἐν τέτοις

ἐπιδείκνυται· οὐ γὰρ ἀπλῶς λέγει ὁ Σωκράτης ὅτι ποθεῖ γενέσθαι αὐτῷ παρὰ τῆ ἀμφὶ Τίμαιον, ἀλλ' ὡραϊζομένῳ πως ἔοικε, καὶ ψυχαγωγῶντι τὴ ἀκροατὴν : ubi verbum, quod excidit, sic revocandum videtur : ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionys. Halic. de Thucyd. p. 161. ὅταν μὲν αὐτῇ χρῆσται κατακόρως. Jo. Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, de Procopio Gazæo : ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενται ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor. MS. in Bibl. Medicea : οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρηῆσθαι. Neque enim omnem metaphorarum usum, sed nimiam frequentationem veteres in Platone reprehenderunt, ipso Longino docente in alio opere Π. Υ. §. 32. Ex eodem ad Tim. p. 523. C. hanc annotationem excerptit Proclus, p. 21. Ὁ Λογγίνος τὴν λέξιν θεωρεῖν ἐκ ἀπαξιῶν, ἐκεῖνο μὲν τὸ κῶλον ἐν ᾧ φησιν, τὸ δὲ τῶν σοφιστῶν φοβεῖσθαι, μὴ πως ἄτε πλανητὸν ὄν, ἀρχόμενον (lege, ἀρχομένον) φησὶν εἶναι διὰ σεμνότητος ἔφασιν τὴν φράσιν ἐξαλλάττειν· τὸ δὲ ἐξῆς, ὅσα ἂν οἴατε ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις πράττοντες καὶ τὰ ἐχόμενα, διασρέφοντος εἶναι τὴ φράσιν ἀπὸ τῆ κατὰ φύσιν· τὸ δὲ τρίτον τὸ, καταλείπει δὴ τὸ τῆ ἡμετέρας ἕξεως γένεσθαι, παντελῶς ἀλόκοτον εἶναι· μηδὲν γὰρ ἀπειοικέναι τῆ βίῃ Ἡρακλείῃ, καὶ ἰρὴ ἰς Τηλεμάχοιο, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ad Tim. p. 523. F. hæc habet Proclus, p. 26. Λογγίνος μὲν ἠπόρει, τί ποτε βέλεται τῷ Πλάτῳνι τέτρα τῆ διηγήματι ἢ παραθέσει· ἔτε γὰρ ὡς διαναπαύων τὴ ἀκροατῆς, ἔτε ὡς δεόμενος πεποιήται τῆ μνήμην· καὶ ἔλυεν ὡς ᾤετο λέγων, ὅτι πρὸ τῆ φυσιολογίας παρέλαβεν αὐτὸ ψυχαγωγῶν τὴ ἀκροατὴν, καὶ τὸ τῆ ἐρμηνείας ἐκείνης αὐχμηρὸν προθεραπεύων διὰ τῆ τέτρα παραθέσεως. Hanc Longini rationem eo minus spreverim, quod totum proœmium Timæi Platonici membrum esse videtur cum corpore parum cohærens. Cujusmodi proœmia veteres in Heraclidæ Pontici et Theophrasti dialogis

reprehenderunt. Proclus Commentario MS. in Platonis Parmenidem, ubi omnia Platonis proœmia dialogorum argumentis consentanea esse contendit, sic ait: Τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἐπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῆ Ἡρακλείδου ἔ Ποντικῆ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾶ κρίσεως μετέχουσιν ἀκοῦν. Sequuntur hæc apud eundem Procl. p. 27. παλαιὸν ἀκηκῶς λόγον οὐ νέος ἀνδρός.] Λογγίνος μὲν ἐν τέτοις ἐπισημαίνεται πάλιν, ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὠρας καὶ ποιικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως τὰ αὐτά· τὸ μὲν γὰρ ἔργον, ἀρχαῖον ἐκάλεσε, τὸ δὲ λόγον, παλαιόν, τὸν δὲ ἄνδρα, οὐ νέον, καίτοι ταῦτόν διὰ πάντων σημαίνων, καὶ δυνάμεν ὅτι πάντα ὡσαύτως προσεπεῖν. Paucis interjectis idem, p. 28. εἶπεν ἔν τις τῶν φρατόρων] Πάλιν ἐν τέτοις, οἱ μὲν τῆ λέξεως φιλοθεάμονες ἐπισημαίνονται τοῖς αὐτῶν ἐρασταῖς, ὅτι Σόλων ὅτι ἐπαινεῖ τὴν ποιήσιν ὁ Πλάτων ἀσφαλῶς, ἰδιώτη τὴν ἐπαινον ἀναθεῖς, καὶ εἰς χάριν ἄλλων, ἀλλ' οὐ κατὰ νέον λέγοντι καὶ λόγον· εἶπερ γὰρ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἀριστος κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγίνος συνίησιν. Ita cum Longinus philosophiæ severitatem exquisitoris doctrinæ suavitate temperavit, quid miramur, si, qui ferres, non verba sectari jactarent, parum magnifice de illo senserint? Plotinus quidem, durior ad hæc studia, lecto ejus libro Περὶ Ἀρχῶν, teste Porphyrio in ejus Vita, p. 116. exclamavit: Φιλολόγος μὲν ὁ Λογγίνος, φιλόσοφος δὲ ἔδαμῶς. Quam vocem, velut oraculo missam, repetit Proclus, eruditior ille quidem Plotino, sed eodem morbo laborans, in Platonis Tim. p. 27. Sed hujus judicii iniquitas unde profecta sit, non est difficile intelligere. Urebat haud dubie hominem, suam de Ideis sententiam, quam discipuli, ut fit, laudibus in cœlum ferrent, idoneis rationibus a Longino oppugnari. Huc adde, barbaræ et spinis metaphysicis horridæ sapientiæ nun-

quam bene convenire cum elegante et diferta. Etiam nunc reperiuntur, præfertim de scholaſtica Wolfii diſciplina, qui paullo elegantius philoſophantes, philologos potius, quam philoſophos appellent.

SECT. VII.

At vero, quem nos Platonicum philoſophum dicimus, Porphyrius apud Eusebium, H. E. vi. 19. pro Pythagorico habuisse videtur: *συνῆν γὰρ Ὀριγένης ἀεὶ τῷ Πλάτῳ, τοῖς τε Νερμνίᾳ, καὶ Κρονίᾳ, Ἀπολλοφάνης τε καὶ Λογγίνῳ, καὶ Μοδεράτῃ, Νικομάχῃ τε καὶ ἔν τοῖς Πυθαγορείοις ἔλλογίμων ἀνδρῶν ὠμίλει συγγραμμάσιν.* Quem locum sine ulla scripturæ varietate excerptit Suidas, v. Ὀριγένης. Fabricius quidem, Bibl. Gr. tom. i. p. 482. 494. credens, omnes philoſophos, qui hic commemorantur, Pythagoricos esse, non dubitavit et Apollphanem et Longinum in Pythagoricorum catalogum referre. In quo fallitur vir doctissimus. Nam Apollphanes Stoicus fuit: Numenius, sicut Longinus, Platonicus; quamvis uterque de illius temporis more Pythagoricæ doctrinæ studium assumpfisset. Alia difficultas haud paullo gravior, quam unus Valesius pro sagacitate sua sensit, ex Porphyriano loco exoritur. Nam primum mirari subit, Longinum cum multo vetustioribus philoſophis conjungi: quod artis criticæ perito statim suspicionem injiciat corruptelæ, in Longini nomine hærentis. Tum acrius telum, quod vulgatam lectionem prorsus jugulet, nobis temporum suppeditat ratio. Nego enim, Origenem Adamantium, eumque juvenem, Longini libros legere potuisse, quod, quo tempore Origenes juvenis philoſophiæ operam dabat, hoc est sub ipsum ini-

tium seculi tertii, nondum lucem viderat Longinus. Quid igitur? Nempe pro Λογγίνου scribendum Ἀλκείνου. Albinus, philosophus Platonicus, qui vulgo male *Alcinous* appellatur, Origeni viam præire potuit ad Platonem intelligendum, quippe ætate superior Origene, et jam Galeno de libris suis, tom. iv. p. 372. laudatus. Ejus duplex extat libellus, quorum alter tradit *ordinem, quo Platonis dialogi legendi sint*, alter *Epitomen doctrinæ Platonis*. Priorem nostra demum ætate protulit Fabricius, Bibl. Gr. tom. ii. p. 44. quem adeat, qui de Albino plura cognoscere velit.

SECT. VIII.

Longinus vero, cum justas doctrinæ copias et a magistris Alexandrinis, et ab aliis, quos in peregrinatione audierat, summo sibi studio parasset, eas Athenis, ubi natus educatusque erat, explicare instituit, docuitque juvenes hæc studia æmulantes tanta assiduitate, vix ut ei tempus superesset ad condenda eloquentiæ suæ monumenta, si vera nobis narrat Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem *περὶ ἰδεῶν· ὁ μὲν γὰρ Λογγίνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνου ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις ἐκ ἔχων καιρὸν, τὸ δ' Ὀμήρου (Il. i. 323.) πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττωσαν τὰς νεοτῆς τρέφειν*: de quo loco mox plura dicemus. Hic ejus disciplina usus est Malchus, domo Tyrius, cujus patrium nomen, Græcis auribus molestum, Longinus in Πορφύριος mutavit, forte Aristotelem, qui ex Tyrtamo fecerat Theophrastum, imitatus. Eunapius in Porphyry. p. 13. *Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα· τῆτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν. Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγίνος,*

ἔς τὸ βασιλικὸν ἢ ἰσοϋήτος παράσημον ἢ προσηγορίαν ἐπιτρέψας. Qua in re Eunapii diligentiam requirit Valefius de Crit. i. 18. Neque enim Longinus, sed Amelius nominis Tyrii in Græcum Βασιλεύς mutandi auctor fuit, ipso Porphyrio teste de Vita Plotini, p. 120. Βασιλεύς etiam, non Πορφύριος, vocatur a Longino in Præf. libri Περὶ Τέλους, p. 131. Quæ facile conciliantur, si dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio Βασιλέα, mox a Longino ejusdem fere potestatis, sed gratioris soni nomine, Πορφύριον appellatum esse. Sed hoc utcunque accipiatur, parum referre arbitror. Illud magis convenit quærere, quid Longinus Athenis professus sit, artemne criticam, vel grammaticam, ut Langbænio in ejus Vita videtur, an philosophiam, ut Valefio ad Euseb. H. E. vi. 19. et de Crit. i. 17. Priorem sententiam confirmat Eunapius, Porphyrii in Grammaticis et Rhetoricis magistrum edens Longinum, in Porphyr. p. 13. *παρ' ἐκείνῳ δὲ ἢ ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκραν ἀπάσης ὡσπερ ἐκεῖνος ἀφικόμενος ἢ ῥητορικῆς πλὴν ὅσον ἐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε, φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος.* At hoc non persuadet Valefio de Crit. l. c. quia Porphyrius ipse, Quæst. Homer. 25. suum in arte grammatica Athenis præceptorem, non Longinum, sed Apollonium, prædicat. Præterea rem conficere Valefio videtur Longinus Præfatione sæpe laudata libri Περὶ Τέλους, p. 131. ubi suæ disciplinæ philosophicæ Plotinianam a Porphyrio prælatam narrat: *ὄν (Πλωτῖνον) ἀποδέξάμενος μᾶλλον ἢ παρ' ἡμῶν ἀγωγῆς.* *Philosophus* etiam diserte vocatur a Vopisco in Aurelian. 30. et Suid. v. Λογγίνος. Item Scholia Longini in Hephæstionem de Metris in Cod. Vatic. inscribuntur: *ἐκ τῆς Λογγίνας ἢ φιλοσόφου.* Tum dictum

Plotini de Longino, quod supra retulimus, professione philosophum, non philologum, Longinum fuisse, ostendit, ut pulchre videt Valef. i. c. Denique Πλατωνείων celebratio, quæ ipsi tribuitur, non Grammaticis aut Rhetoribus, sed Philosophis, usitata reperitur. Porphyrius apud Euseb. Præp. Evang. x. 3. p. 464. Τὰ Πλατώνεια ἐσιῶν ἡμᾶς Λογγίνῳ Ἀθήνησι, κέκληκεν ἄλλες τε πολλὰς, &c. ubi deteriorum librorum scriptura, Πλωτίνεια, in fraudem inducti, Holstenius in Vita Porphyr. p. 11. et Langbænius in Vita Longini, Plotini natalem a Longino celebratum putarunt. Verum nec Plotino magistro usus erat Longinus, nec tantum sibi auctoritatis Plotinus constituerat, ut Longinus talem ei honorem, præteritis Ammonio et Origene, sub quibus profecerat, haberet. Excepit tum Longinus, ut hoc obiter addamus, solenni convivio florem hominum eruditorum, Athenis degentium, Nicagoram Sophistam, Majorem, Apollonium Grammaticum, Demetrium Geometram, Prosenem Peripateticum, Calietem Stoicum, Caystrium et Maximum. Adfuit etiam Porphyrius, qui totam rem narrat, cum aliis pluribus. Ex his nonnulli sibi nomen apud posteros fecerunt, ut Nicagoras, quem Gothofr. Olearius ad Philostrat. de Vit. Sophist. ii. 31. p. 624. turpi errore confundit cum Nicostrato, Rhetore M. Antonini temporibus claro. Vide Suidam v. Νικαγόρας, et ibi Kusterum. Notus etiam est Major Sophista, ex Suida in v. et Scholiaste Hermogen. p. 1130. Apollonium Porphyrii in Grammaticis magistrum fuisse, paullo ante diximus. Maximus, nescio, an sit philosophus, domo Trianus, cujus titulum sepulchralem Athenis vidit Sponius, Miscell. Erud. Antiq. p. 127.

ΜΑΞΙΜΩ,
 ΤΙΑΝΩ,
 ΦΙΛΟΣΟΦΩ.

SECT. IX.

Et si vero Longinus se Athenis philosophum dici haberique voluit, hoc tamen non eam vim habet, ut, quod Valesius efficere tentat, se in docendo unius philosophiæ finibus continuerit, nullam præterea artem attigerit. Cum enim ipse, Platonis sui exemplo, ut bene judicat idem Valesius de Crit. i. 16. eloquentiam, et cæteras artes, quibus eloquentia alitur et augetur, cum philosophia conjunxisset, Criticesque studium Aristotelis æmulatione assumsisset, quæ tandem sive lex, sive consuetudo illum impediit, quo minus suæ quoque in hoc genere scientiæ copiam discere cupientibus faceret? Porphyrium Criticam et Rhetoricam a Longino accepisse, disertus testis est Eunapius in ejus Vita, p. 13. quem injuria reprehendi a Valesio, satis ostendit is, quem supra laudavimus, Joannes Siceliota MS. Longino non ambigue tribuens artis rhetoriæ disciplinam. Verum tamen Critices scientia latius, quam philosophia, nomen suum illustravit, non quo hac facultate minus excelleret, ut Holstenium in Porphy. Vita, p. 29. existimasse video, sed quod, ut mea fert opinio, corrupta jam per recentiores Platonicos philosophia, ferum erat, homines ad veteres doctrinarum fontes, atque adeo ad sanam mentem revocare. Qui fanaticæ philosophiæ amor cum Porphyrium, discipulorum Longinianorum præstantissimum, ita infatuasset, ut, deserto Longino, ad Plotinum transfret, quid alios,

minus acutos, et adversus novitatis illecebras minus cautos, fecisse arbitramur? Critica igitur docenda gloriam suam, omnium confessione, maxime fundavit. Quam artem, nemo nescit, partim ex infita ingenii solertia, partim ex magna doctrinæ copia efflorescere. Atque eruditionem Longini sic prædicat Eunapius in Porphy. p. 13. Λογγίνος δὲ κατὰ τὸ χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος, καὶ περιπατῶν μουσείον. Qui locus nobis in memoriam revocat similem apud Suidam v. Μάρκελλος· Μάρκελλος, μάγιστρος Ἀρκαδίας τῆ βασιλείως, κόσμος ἀρετῆς ἀπάσης, ἢ, τότε ἀρμονικώτερον εἰπεῖν, ἀρετὴ τις ἔμψυχος. Quem non dubitamus ex Eunapii historia, qua Arcadii quoque res gestas enarravit, sumptum esse. Ut Longinus *spirans bibliotheca* ab Eunapio, sic Pegasus, Jctus Romanus, quod tanta memoria erat, ut omnes leges, earumque rationes teneret, *liber* dictus est. Scholiaft. Juvenal. ad Sat. iv. 77. *Pegasus juris studio gloriam memoriæ meruit, ut liber vulgo, non homo diceretur.* Sunt fortasse haud pauci, quibus Eunapius Longinum pulchre et festive laudasse videatur. Certe *elegantissimum elogium* vocat Holstenius de Vita Porphy. p. 28. Sed, ut sunt diversi sensus hominum, ego facile credam Tan. Fabro ad librum Περὶ Ὑψους, sect. 3. Longinum ipsum, si sic se laudari audisset, non minus *viventem* istam *bibliothecam*, et *ambulans museum*, quam Gorgiæ *vivum sepulchrum*, τάφον ἔμψυχον, risurum fuisse. Ab hac igitur facultate Longinus *Critici* nomen invenit, quod ei tribuitur a Sopatro Proleg. in Aristid. p. 3. Photio, Bibl. Cod. cclix. p. 1470. Suida v. Λογγίνος, et v. Πορφύριος. Eundem Porphyrius in Vita Plotini, modo *κριτικώτατον*, modo τὸν ἐν κρισει πρῶτον ὄντα καὶ ὑπειλημμένον ἄχρι νῦν appellat. Quid? uni omnium

Longino, post Aristarchum, id honoris habitum est, ut ejus nomen simpliciter pro Critico poneretur, et κατὰ Λογγίνου κρίνειν per proverbium pro *recte judicare* diceretur. Hieronymus, Epist. 95. *Criticum dices esse Longinum, censoremque Romanæ facundiæ.* Theophylactus, Bulgariæ Archiepiscopus, Epist. 17. μή μοι ἔν τὰς Λογγίνου κρίσεις περιάπτει, μή κ' δόξης τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγίνου κρίνειν. Græculus, teste Bandinio, Catal. Biblioth. Laurent. tom. ii. p. 586. Aristidis Orationi in Minervam adscripserat: Οὐδὲν ἔχει σπευδῆς ἄξιον· quod judicium alius his reprehendit: Οὐχ ὡς κριτικὸς Λογγίνος ταῦτα γράφεις. Adde Vales. de Crit. j. 2.

SECT. X.

Hic non alienum fuerit quærere, quid tandem Longino Critici famam gloriamque in primis conferret? Utrum crisis in Homerum, quam laudat Eustathius ad Il. α'. p. 67. et 106. an libellus Περὶ Ὑψους, in quo non pauca Critices exempla reperiuntur? Diversi generis opus fuisse, quicumque verba Eunapii in Porphy. p. 13. diligentius perpenderit, facile intelligat: καὶ κρίνειν γε τὰς παλαιὰς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολλοὶ τινες ἕτεροι, κ' ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριδηλότερος· et paucis interjectis: καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶ παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἢ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Fuit ergo liber, in quo Longinus de antiquis scriptoribus in utramque partem judicaret, et quandam velut ingeniorum censuram ageret: quod e Græcis fecit Dionysius Halicarnassensis, e Latinis Quintilianus decimo Institutionum Oratoriarum. Hoc opus, Longi-

nianorum omnium facile præstantissimum, quoniam vulgo etiam ab hominibus doctissimis ignoratur, age, paullo accuratius spectemus. Titulus hic erat : Οἱ Φιλολόγοι, id est, *variæ eruditionis studiosi*. Inscriptio fere fimiles sunt Varronis *Loghijstorici*, et Hieroclis Φιλίστορες, sæpe veteribus laudati, sed argumento fimi-
 lior Telephi *ποικίλη φιλομαθία*, et Porphyrii Φιλολογῶ-
 ἰστορία, de quibus vide Suidam v. Τήλεφος, et v. Πορφύ-
 ρη, et J. Wowerium de Polymath. cap. xv. De magnitudine voluminis ex numero librorum judicare licet : quippe cujus liber xxi. laudetur. Non una de causa memorabilis est locus Joannis Siceliotæ Commentario MS. in Hermogenem *περὶ ἰδεῶν*. Qui ubi disputat, posse aliquem de scribendi forma bene judicare, nec tamen ipsum bene scribere, et contra, hoc modo pergit : *αὐτίκα Λογγῖνῶς, ὡς οἱ Φιλολόγοι δεικνύουσιν, ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιάτας ἤκιστα· καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τε καὶ τέχνης γράψαντες, βέτα κάρας, ἢ παροιμία φησί·* (Lege, *βέτα κάρας*, et vide Gifb. Kænium, V. C. ad Gregor. de Dialect. p. 51.) *δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν· εἰκότως· ἢ γὰρ πρὸς θάτερον σπευδή τε καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαιρέμενη παρευδοκιμεῖ· ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολέμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις ἔκ· ἔχων καιρὸν, τὸ δὲ Ὀμήρου πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώτισαν τὰς νεοτῆς τρέφειν· οἱ δὲ τὸ ἀνάπαλιν : ubi ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας intellige varias dicendi formas judicio distinguere, omninoque inveniendi vias et eloquendi artificia sub judicium vocare. Idem Rhetor alio loco sic ait : φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία ἔ· ποιητῶ. (Æschyli) μάλλον ἐν τῷ δὲ Ὀρειθυίας δράματι, ὅπε ταῖς δυοῖ σιαγόσι φουσῶν ὁ Βορέας, κυκᾶ δὲ θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικά, ἐπιλαθόμενῶ· διὸ καὶ Σοφοκλῆς*

μιμείται, (lege, μὴ μιμείται) λέγει δὲ περὶ τῶν Λογγίνου ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα τῷ περὶ Φιλολόγων. De iisdem Æschyli versibus Longinus etiam sententiam dixerat, Περὶ Ὑψους, sect. 3. In hoc autem loco libri index sic effertur, ut opinio Jonsii, de Scriptor. Hist. Phil. iii. 14. qua Longinum hoc opere de Philologis et Grammaticis egisse putat, confirmari videatur. Vel sic tamen scribendum: ἐν τῷ κα τῷ Φιλολόγων. Scholiastes MS. ad Aristid. tom. i. p. 323. σημείωσαι ὅτι εἶπε κατορθώματα· φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὸ λέξιον. Λέγει δὲ ὁ Λογγίνος ἐν τρίτῃ Φιλολόγων, ὅτι εὐρηται πολλαχῶς πολλαχῶς. Auctor Vitæ Apollonii Rhodii: Τάρρα δὲ πόλις Κρήτης, ὡς φησὶ Λογγίνος ἐν τοῖς Φιλολόγοις: ubi Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 444. perperam supplet βιβλίους, vel συγγράμμασι. Exemplis enim, quæ attulimus, satis effectum arbitramur, operis inscriptionem fuisse, οἱ Φιλολόγοι. Superfunt pauca Longini fragmenta, quibus, quid de antiquis scriptoribus judicaret, exponitur. Quæ quin ex hoc libro ducta sint, non est quod dubitemus. Quale illud est apud Photium, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. τῷ πρὸς Λεπίνην λόγῳ τὸ προοίμιον Λογγίνος μὲν ὁ Κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει. — ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν Λογγίνος τῆσδε περὶ τῶν προκειμένων προοιμίου τὸ ψῆφον ἐξάγει, ἕτεροι δὲ ἐκ ὁρθῶς ἔφασαν τὸ προοίμιον ἠθικὸν εἶναι. Quo exemplo perspicue expressa est illa ratio formarum eloquendi distinguendarum, quam Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις secutum esse Jo. Siceliota tradit. Idem Rhetor MS. ex eodem, ni fallor, Longini libro hoc minime vulgare affert: ὅτι δὲ τῷτο οὐ σπάνιον (videlicet ὅτι παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύνανται τὰς περιτλῆς τὸ φύσιν, de quibus in præcedentibus disputaverat) πλήρεις αἱ ἰσχυραὶ καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν· μᾶλλον δ' ἐφ' ἐνὸς Μενελάου τῶν ποιητῶν τῷτο κατῆδοι τις ἂν, δυσκολίαν φύσεως

φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἀμωμον, ὡς φησι καὶ Λογγίνος. Vix nobis in tanta opportunitate temperamus, quin hujus Menelai, præfertim tantopere a Longino laudati, oblitteratam fere memoriam in transcurso instauremus. De illo Suidas ita: Μενέλαος, Αἰγαῖος, ἑποποιός· ἔγραψε Θηβαΐδα ἐν βιβλίῳ 13. καὶ ἄλλα. *Thebaidem* ejus laudat, et unus quidem Grammaticorum, quod sciam, Stephanus Byzant. v. Τεμμίξ. Τεμμικίς· καὶ Τεμμίκειος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τῆς 1. Τεμμικίου ἄστου, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος: item v. Ὑρμίνη. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν, Ὑρμιναν, διὰ τῆς α φησί. Τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας. Ὀρμίνας δὲ καὶ τὰς Ἐπειὰς καλεῖσθαι. Quem locum L. Holstenius ita tentavit: Τὴν δ' Ὑρμίνην Τριφυλίδα· quod Τριφυλία Elidis pars est. Sed nihil dici poterat a Stephani mente alienius. Integra et sana sunt omnia, modo pro Ἐχεφυλίδα reponatur Ἐχεφυλίδας, quem scriptorem idem Stephanus laudat v. Σφακίηρία. Ἐχεφυλλίδας per duplex λ vocatur a Scholiaste inedito in Platonis Phædon. p. 389. Ἐχεφυλλίδας δὲ φησὶν Ἡρακλέα ὑπὸ Κτεάττε καὶ Εὐρύττε τῷ Μολιονίδων ἠτήθηται, &c. Porro Menelaus nobis memorari videtur apud Steph. Byz. v. Εὐτρησις, quamvis Vossius, de Hist. Græc. iii. p. 181. Menelaum, philosophum Peripateticum, eundemque historiæ scriptorem intelligere malit. Hactenus de Menelao. Ad Longini Φιλολόγους etiam referendum ejus de Aristide judicium, quod est apud Sopatrum, Proleg. in Aristid. p. 3. ἤδη μὲν Λογγίνος καὶ πάντες οἱ κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμήμενος. Ex quo loco apparet, Longinum, præter scriptores veteres, etiam ætati suæ proximos recensuisse. Denique τὰ περὶ Ξενοφῶντος, quæ ipse Περὶ Ὑψους,

sect. 8. commemorat, nisi quis pro *Commentariis in Xenophontem* habere velit, partem arbitror fuisse τῶν Φιλολόγων. Neque enim Xenophon in tali censura præteriri potuit.

SECT. XI.

Athenis postquam Longinus bonam vitæ partem cum juventute erudienda, tum præclaris ingenii monumentis condendis exegisset, patria relicta, in Orientem abiit, sive ut consanguineos, Emisæ habitantes, inviseret, sive ut ibi hereditarium negotium ageret. Per hanc, ni fallimur, occasionem, cognitus est a virilis animi muliere, et nulli priscaurum heroidum secunda, Septimia Zenobia, quæ tum Orientis imperium tenebat. Quæ non minore ingenio, quam animo, prædita, cum bonas artes adamaret, Longinum Græcarum literarum magistrum adhibuit. Vopiscus in Aurelian. 30. *quo (Longino) illa magistro usa esse ad Græcas literas dicitur.* Quo uno, si quid judicamus, argumento concidit fabula de Zenobiæ Judaismo, sæpe jactata ab Ecclesiæ Patribus, Athanasio Epist. ad Solitar. tom. i. Opp. p. 386. Photio, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. et aliis, quos indicat Mosheimius, Histor. Christian. Sæc. III. p. 706. Quis enim credat, Judæam Græcarum literarum magistrum, eumque philosophum, expetiisse? Cujus gentis quantum in Græcas literas et philosophiam odium fuerit, nihil attinet disputare post luculentam demonstrationem Ernesti V. C. Opusc. Philol. p. 408. Unde igitur ista manavit fabula? Nempe ab immoderata et minime Christiana maledicendi licentia, quam illius ætatis orthodoxi sibi in quoslibet a se

diffidentes furebant. Accusatus erat Paulus Samofatenus cum ob alias opiniones, quas referre longum est, et haud necessarium, tum ob Judaismi suspicionem; mox etiam Patrum decreto Episcopatu Antiocheno dejectus. Hunc ab adversariis vehementer exagitatum, cum Zenobia, mulier philosopha, et in religione diversa sentientes facile ferens, tuendum suscepisset, Orthodoxi, dolorem quem inde ceperant, ulciscentes, non modo Paulum Samofatenum ad sacra Judaica transiisse, sed ejus etiam patronam Judæam esse, suo jure clamarunt. Fuerunt inter recentiores, qui, ut error errorem parere solet, Moysen a Longino in Zenobiæ gratiam laudatum existimarunt. Quorum opinio tum aliis de causis parum probabilis est, tum quod Longinus librum *Περὶ Ὑψους*, et reliqua opera omnia, uno libello, quem de Odenathi laudibus scripsit, excepto, Athenis, antequam in Zenobiæ notitiam venisset, edidisse videtur. Nam Palmyræ nulla librorum edendorum facultas dabatur, deficientibus, quorum manu uteretur, librariis, ut ipse in Ep. ad Porphyr. p. 124. queritur. Ne otium quidem ad talem scriptionem ab aliis rebus erat. Venerat ille quidem in aulam Palmyrenam, ut Zenobiam Græcis literis erudiret. Sed mox Zenobia, cum ipsa imperii habenas capeffivisset, et summam rerum gerendarum prudentiam in Longino perspexisset, ejus maxime consiliis regnum administrare statuit. Photius l. c. καὶ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβία τῇ τῷ Ὀσροηνῶν βασιλίδι, ἢ ἀρχὴν κατεχέσθη Ὀθναΐδα ἢ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος. Suidas v. Λογγίνος ἀνῆρέθη ὑπ' Αὐρηλιανῆ ὡς σύμπνευε Ζηνοβία, τῇ Ὀθναΐδα γυναικί. Tum Longinus pro illo libertatis amore, qui magnis ingeniis proprius esse solet, Ze-

nobiæ animum addidit ad jugum Romanum excutiendum, in hoc etiam imitatus Platonem suum, qui Dionem a se eruditum pari ratione ad patriam liberandam impulit et armavit. Tum, eodem auctore, Zenobia nobiles illas ad Aurelianum literas, quæ sunt apud Vopiscum, Aurelian. 27. scripsit. Quæ, cum plus spiritus, quam Zenobiæ tempora ferebant, habere viderentur, Longino exitium attulerunt. Quippe Aurelianus, iis lectis, sic exarsit, ut mox, Palmyra expugnata, de Longino supplicium sumi juberet. Vopiscus, Aurelian. 30. *Grave inter eos qui cæsi sunt, de Longino philosopho fuisse perhibetur, quo illa magistro usa esse ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus idcirco dicitur occidisse, quod superbior illa epistola ipsius diceretur dictata consilio, quamvis Syro esset sermone contexta.* Adde Suidam v. Λογγίνος. In hoc tam gravi casu, nescio, an Longinus quicquam viderit indignius, quam pro bonis consiliis malam sibi gratiam a Zenobia referri. Hæc enim, cum ante omnibus in rebus virilem animum gefisset, nunc mortis metu debilitata, ad muliebre ingenium rediit, id est, suam innocentiam jactavit, invidiamque belli, quod Romanis fecisset, cum in alios, tum in Longinum, relegavit. Zosimus i. 56. *ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγεν, ἑαυτὴν ἔξαιρέσα, πολλές τε ἄλλες ἦγεν εἰς μέσον, ὡς παραγαγόντας οἶα γυναῖκα· ἐν οἷς καὶ Λογγίνος ἦν, οὗ συγγραμμάτιά ἐστι μέγα τοῖς παιδείας μεταποιημένοις ὄφελος φέροντα.* At longe alium animum Longinus præ se tulit. Tali enim constantia, tali animi robore supplicium subiit, ut, qui ipse consolandus esset, aliorum ex hac calamitate susceptum dolorem consolaretur. Ita ille in ipso mortis articulo verum se philosophum præstitit, sanctissimumque Socratem, ad cujus normam et flu-

diorum et vitæ rationem direxerat, etiam moriendo expressit. Cujus crudelem casum si quis Platonica eloquentia prodidisset, non minus nunc Longini, quam Socratis, morti illacrymaremur. Zosimus l. c. ὡπερ ἐφ' οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχομένῳ, παραχρῆμα ὁ βασιλεὺς θανάτῃ ζημίαν ἐπέθηκεν· ἢν ἔτω γενναίως ἤνεγκεν ὁ Λογγίνος, ὡς καὶ τὸς σχετλιάζοντας ἐπὶ τῷ πάθει παραμυθεῖσθαι. Hoc modo periit vir maximus A. C. 273.

SECT. XII.

Hæc fere sunt, quæ nobis de Longini vita et studiis veterum testimoniis constant. De ejus ingenio et eruditione dicere quid attinet? Sunt libri vel potius fragmenta librorum, ex quibus judicium fieri possit, in manibus. Equidem nihil magis in Longino miror, quam tanti animi ingeniique virum seculo tertio, servitute oppresso, et pæne barbaro, quo omnes fortunæ suæ similia et faciebant et loquebantur, extitisse. Verum cum seculum, quo vivebat, infitam ingenii vim premeret, ipsum fecisse arbitror, quod aliis natura tardioribus faciendum præcepit; Περὶ Ὑψους, sect. 9. εἰ καὶ δωρητὸν τὰ μεγαλοφυῆς μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὁμῶς, καὶ ὅσον οἴοντε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μέγιστα, καὶ ἐγκύμονας αἰεὶ ποιεῖν γενναίᾳ παρασῆματι. Nempe veteribus, præcipue Platone et Demosthene, legendis, animum ad eam, quam in maximis minimis admiramur, extulit altitudinem. Ab eodem celfo elatoque animo profectum est cum libertatis civilis studium, cujus clara vestigia impressit divino illi epologo libri Περὶ Ὑψους, tum alterius, quæ in sententia libere dicenda, et in aliorum erroribus castigandis, cernitur. Ex quo a Porphyrio, in Vita Plotini,

p. 126. ἐλεγτικώτατος dicitur, et τὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα ἤ καὶ αὐτὸν διελέγξας. Eloquentiam Longini ita abjicit et contemnit Græculus ineptus, Joannes Sice-liota, cujus locum supra, p. 15. adscripsimus, ut eum nihil ad Dionysium Halicarnassensem et Aristi-dem esse dicat. Nos quidem non sumus ii, qui ora-tionibus, quas Dionysius historiæ interposuit, elo-quentiæ laudem detrahimus, aut Demosthenem feli-citer ab Aristide expressum esse negemus. Verun-tamen uterque, nostra sententia, cum Longino com-paratus, jacet, et velut spiritu caret. Quanta enim et quam incredibilis vis dicendi ex libello Περὶ Ἐψως elucet? Profecto nullus unquam Rhetorum et So-phistarum aut scripsit, aut scribere potuit aliquid disertius. Unus Longinus ex omnibus Græcis ma-gistris, id quod Ciceronem in libris rhetoricis fecisse constat, quod aliis præcipit, ipse scribendo præstat, nec minus eloquentiæ præceptis, quam exemplo suo facit eloquentes. In docendo quomodo ad id, quod in oratione magnificum est, perveniatur, grandis est ac pæne tragicus. In translationibus ut feliciter au-dax, et maxime similis Plutarcho, sic fortasse nimius in illis cumulandis, nec satis consentiens præceptis suis. Excerpta Rhetorica MSS. in Bibl. Medicea: Ὅτι Ἀριστοτέλης (de Poetic. 22.) τὰς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα γράφειν ἔλεγεν, διὸ λέγει Λογγίνος σπανίως κε-χεῖσθαι καὶ τάτω τῷ εἶδει. Ex antiquis illis, præter cæ-teros, Platonem et Demosthenem imitatur. In qui-bus legendis, si venustatem ejus sentire velis, te mul-tum temporis contrivisse oportet. Præter Græcam et Syriacam linguam, utramque vernaculam, calluit etiam Latinam, ut non solum ex Demosthenis et Ciceronis comparatione Περὶ Ἐψως, sect. 12. sed etiam

ex Suida intelligi licet. Sic enim ille Lexicographus: Αἰωνοάριος· ὁ Ἰανυάριος μῆν· ἄτω Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεύσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα: quæ repetit v. Ἰανυάριος. Cum Suida convenit Tzetzes in Post-Homericis, p. 75. Τὸν ῥ' Αἰωνοάριον κικλήσκει μὲν Λογγῖνος, Ἰανυάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέουσι. Quam vocis notationem si quis in homine Græco rideat, is potiore jure Ciceronem de Nat. Deor. ii. 27. *Janum*, quasi *Eanum*, ab *eundo* derivantem rideat. Nec tamen Longinus mihi quicquam a scriptoribus Latinis, nominatim a Quintiliano, sumfisse videtur, ut Tollius et Pearcius ad librum Περὶ Ὑψους, sect. 2. et 38. crediderunt. Nam quæ illis locis e Latino Rhetore ducta putantur, tam sunt vulgaria, ut, si Longinus illa mutuari ab aliis voluisset, potius a Græcis, quam a Latinis sumfisset. Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionysio Halicarnassensi debere credam. Non tali ficitate arescebat, ut ingenium alienis fontibus rigaret.

SECT. XIII.

Philosophiam, quam professus est, in mores abiisse, tametsi mors ejus satis superque declarat, tamen hoc quoque fit testimonio. Porphyrius disciplinam ejus valere jufferat, ut se ad meliorem, si Diis placet, Plotini conferret. Quam levitatem, tantum abfuit Longinus, ut ad contemptum sui traheret, injuriamque injuriæ referret, ut potius hunc ipsum desertorem in suis haberet, Palmyram ad se invitaret, et, quanti eum faceret, libri περὶ ὀρμῆς dedicatione publice declararet. Quæ omnia nobis narrat ipse Porphyrius in Vita Plotini, p. 120. 124. 131. Erit fortasse, qui doctrinam Christianam Longino ad talem

animi moderationem profuisse dicat. Certe semichristianum eum vocat Is. Casaubonus ad Vopisc. Aurelian. 30. propter honorificum, quod de Moyse fecit, iudicium. At vero, si illa ratio valeret, multi, qui sacrorum scriptorum cum laude meminerint, in his Numenius et Amelius, in semichristianorum numerum referendi essent. Omnino plerique ejus ætatis philosophi Christianorum libros satis diligenter legerant, sive ut eos refellerent, quod Celsus et Porphyrium fecisse scimus, sive quod Christianismum pro Orientalis philosophiæ secta haberent. Vide Holstenium de Vita Porphyrii. cap. 5. p. 20. Sed Casaubonum jam ante nos confutavit Langbænius ad Longin. Περὶ Ὑψηλοῦ, sect. 9. p. 61. Et ipse vir summus hanc sententiam repudiasse videtur, Exercitatio. i. in Baron. Annal. p. 149. ubi Longinum *paganum hominem* appellat.

SECT. XIV.

Reliquum est, ut omnia Longini scripta, quorum magnam copiam extitisse narrat Eunapius in Porphyrii. p. 14. breviter recenseamus.

Οἱ Φιλολόγοι· de quibus, quantum satis est, disputavimus, p. 29.

Περὶ τῆς κατὰ Μιδίας, scilicet λόγος, id est, de *Demosthenis oratione in Midiam*. Apud Suidam v. Λογγίνος, qui solus hunc librum memorat, pro Μιδίᾳ scribitur Φειδίᾳ. Quem errorem correxit Langbænius in Vita Longini. Pertinet hic liber ad quæstionem inter Rhetores agitatam, Midiana utrum esset χα-

ρακτῆρ[⊙] παθητικῆ, an πραγματικῆ? Photius, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ Μειδίε ἐκ ὀλίγοις γέγονεν ἐν σπαρῆ, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητήσεως ἀφορμὰς παρέσχε· καὶ οἱ μὲν ἔβω παθητικῆ χαρακτῆρος εἶναί φασιν αὐτὸν, μετὰ δεινώσεως ἐπειργασμένον· οἱ δὲ, ἔβω πραγματικῆ. Sic Longinus apud eundem Photium, l. c. orationis in Leptinem προοίμιον ἀγωνισικὸν esse judicavit. Nescio, an hic quoque liber pars fuerit τῆς Φιλολόγων.

Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ. Suidas. Exemplum talium quæstionum scribendarum dedit Aristoteles, cujus Ἀπορήματα Ὀμήρου, præter alios, laudat Grammaticus MS. Sangermanensis: Βασίλισσα· Ἀλκαῖος Γηρυμῆδει· Ἀριστοτέλης Ὀμήρου Ἀπορήμασιν. Adde Phrynichum de Dict. Attic. p. 112. Postea multi Grammatici hujusmodi quæstionibus tractandis ingenium exercuerunt, de quibus vide Jo. Wowerium de Polymath. cap. x. p. 77. Forte ex hoc opere Eustathius sumfit emendationes Homericas, quas commemorat ad Il. α'. p. 67. et 106.

Εἰ φιλόσοφος Ὀμηρος; Suidas. Non unus veterum hac quæstione otium suum oblectavit. Hermogenes, Medicus Smyrnæus, περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας scripsisse dicitur in marmore Græco, quod edidit L. Kusterus, Comm. Acad. Inscript. tom. iv. p. 665. Vide Davisium ad Max. Tyr. Diff. xxxii. p. 613. Porphyrius etiam de eodem argumento, in Longini gratiam, ut Holstenius in ejus Vita, cap. viii. p. 44. suspicatur, singularem librum scripsit.

Προβλήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suidas. Aristotelis etiam liber hoc titulo laudatur. Postea

Grammatici certatim in hujusmodi problematis solvendis elaborarunt, inde λυτικοὶ appellati, de quibus vide Jonfium de Script. Hist. Phil. ii. 17. p. 206. et Cel. Valckenarium, Diff. de Schol. in Homer. ined. p. 145.

Τίνα παρὰ τὰς ἰστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγῆσαι. Suidas. Similem librum, teste Suida, scripserat Cæcilius, ille ipse, quem Longinus Περὶ Ἑψες, sibi castigandum sumpsit : Περὶ τῆ κατ' ἰστορίαν ἢ παρ' ἰστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι.

Περὶ τῆ παρ' Ὀμήρῳ πολλὰ σημαίνουσῶν λέξεων, βιβλία δ'. Suidas.

Ἀπλικῶν λέξεων ἐκδύσεις β'. εἰσὶ δὲ κατὰ σοιχειῶν. Ex hoc Lexico sumtum videtur, quod habet Photius, Lex. MS. Σέρφοι· οἱ πῆρωτοὶ μύρμηκες, ἕς ἡμεῖς Νύμφας· ἔτως Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγίνος· Σέρφος, πῆρον τι μικρὸν κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος : item quod habet Eustathius ad Odyff. χ'. p. 1919. τιμὴν δὲ, τὴν ποιητὴν λέγει.—ἡ δὲ τοιαύτη τιμὴ, καὶ τῆμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγίνος δηλοῖ, ὁμοίως τῶ, χολή, χόλῳ, ὠνή, ὠνος, καὶ τοῖς τοιούτοις. Ex indice Grammaticorum, qui Suidæ Lexico præmittitur, putaret aliquis, Suidam multa ex hoc Longini opere in farraginem suam conjecisse. Sed hunc indicem a mendace mangone confectum esse, nuper idoneis rationibus demonstravit Græcarum literarum in hac Academia stator, L. C. Valckenarius in Theocriteis, p. 295. et seqq. Similis fraus Lexicon sacrum ineditum, quod in multis Bibliothecis superest, *Cassiani Longini* nomine ausa est commendare.

Λέξεις Ἀνιμάχου, καὶ Ἡρακλείωνος. Suidas. Langbænius pro Ἡρακλείωνος legit Κλέωνος, credo, quod de poeta Heracleone ne fando quidem audiverat. Sed Longinum poetas, quorum vix nomen ad nos pervenit, tractasse, constat exemplo Menelai, de quo p. 31. diximus. Minus cogitate Tan. Faber scribit, Heracleonem Ephesium, Grammaticum ab Athenæo laudatum, intelligi posse. Quis enim unquam scripsit λέξεις Grammatici?

Περὶ Ἑθνικῶν. Grammaticus vetus Bibl. Coislin. p. 597. Ὅσοι περὶ Ἑθνικῶν. Ὀρίων Θεβαίος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγῖνος. Mirum est, Stephanum Byzantinum, in Ἑθνικῶν scriptoribus commemorandis in primis diligentem, nullam Longini mentionem facere.

Σχόλια εἰς τὸ 8 Ἡφαισίωνος ἐγχειρίδιον. Superfunt in Codd. MSS. ex quibus partem ediderunt Jo. Hudsonus et Jo. Boivinus. Ex hoc specimine apparet, omnia exscripta esse ab edito Hephæstionis Scholiaste. Longiniana laudat Scholiastes Hermogenis, p. 387. διὸ καὶ μέτρα πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησιν ὁ Λογγῖνος : ubi ex Longino, p. 264. corrigendum : διὸ καὶ μέτρα πατέρα τὸν ῥυθμὸν φησιν ὁ Λογγῖνος. Error natus est e scribendi compendio.

Περὶ συνθέσεως λόγων συντάγματα δύο· quæ ipse commemorat Περὶ Ὑψους, sect. 39.

Τέχνη ῥητορικὴ· de qua alias.

Εἰς 8 ῥητορικὴν Ἑρμογένους. In Bibliotheca Vindobo-

nenfi extant Enarrationes Hermogenis, excerptæ ex Longino, Jamblichō, Syriano, Simplicio, et aliis. Vide Catalog. Bibl. Vindob. Neffel. P. iv. p. 14. Sed totus titulus mangonium sapit.

Περὶ Ὑψους. Hic liber vere aureus, de quo omnium optime nobis iudicasse videtur Boilavius in Præf. versionis Gallicæ, bono literarum et veræ eloquentiæ, quamvis mutilus, conservatus est in uno Codice Parisino, ex quo quicquid Codicum est in aliis Bibliothecis, manavit. Nulla igitur, archetypo salvo, apographorum utilitas est, nisi in conferendis verbis sectionis viii. ὡς καὶ τοῖς περὶ Ξενοφῶντος usque ad verba sect. ix. ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσαν: propterea quod illæ paginæ ex archetypo, post facta jam apographa, exciderunt.

Commentarius in proœmium Timæi Platonici, de quo supra, p. 19.

Commentarius in Platonis Phædonem, de quo supra, p. 18.

Περὶ ἀρχῶν, *de rerum principiis*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 116. qui de iisdem etiam librum scripsit, minus probans Longiniana, ut putat Holstenius in ejus Vita, p. 51.

Περὶ τέλους, *de finibus bonorum et malorum*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 127. ubi nobis egregiam hujus libri præfationem conservavit.

Περὶ ὁρμῆς, *de naturali impetu, sive instinctu*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 120.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀμέλιον, qua respondet Epistolæ περὶ τῆς τρόπου τῆς Πλωτίνου φιλοσοφίας. Hanc epistolam in libri magnitudinem excrevisse, ipse ait in Præfatione libri περὶ τέλους, p. 196.

Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης adversus Amelium. Ipse in Præf. laudata, p. 195.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adversus Plotinum. Præfat. laudata, p. 195.

Περὶ τῆς ἰδεῶν adversus Porphyrium, Plotini de Ideis sententiam Longinianæ, quam ante probarat, præferentem. Præfat. laudata, l. c. Vide Holstenium de Vita Porphyri. p. 54. Hos de Ideis libros respexit Syrianus Commentario MS. in Aristotelis Metaphysica: Οὐτε τοῖς λεκτοῖς τοῖς πολυθρυσλήτοις ἀνάλογον τῶν νῶν παρυφίσταται, ὡς ἤρεϊτο Λογγίνος πρὸςθεύειν· εἰδὲν γὰρ ὅπως παρυφίσταται τῶν νῶν εἴπερ ἀνέσιόν ἐστι τὸ παρυφιστάμενον· πῶς δ' ἂν τὸ αὐτὸ νοητὸν τε εἴη καὶ παρυφιστάιτο; οὐ μὲν εἰδὲν νοήματα εἰσι παρ' αὐτοῖς αἱ ἰδέαι, ὡς Κλεάνθης ὕστερον εἴρηκεν, εἰδ' ὡς Ἀντωνίνος μιγνύς τῆς Λογγίνου καὶ Κλεάνθου δόξαν.

Περὶ ψυχῆς· ex quo Eusebius, Præp. Evang. xv. 21. partem affert hoc titulo: πρὸς τὴν τῆς Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίρρησις. Eundem librum laudat Porphyrius apud Stobæum, Ecl. Phys. i. p. 109. Familiarem Longini cum Medio disputationem περὶ τῆς μορίων τῆς ψυχῆς ex Porphyrio commemorat Proclus in Platonis Politiam, p. 415.

Ὁδαίναθον· quod omnium Longini scriptorum postremum videtur. Libanius, Ep. 998. Ὁδαίναθον

ἢ λόγον, Λογγίνου δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὶ δὲ δεῖ δύναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ ἢ ὑπόσχεσιν. Hac oratione si Longinus Odenathi laudes complexus est, ut nobis videtur, concidit, quod narrat Trebell. Pollio xxx. Tyrann. 17. Zenobiam cædis Odenathi consciam fuisse.

Præter hæc Langbænius ad Longinum retulit librum Διονυσίῃς Ἑ Φασηλίτις περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως, et alterum περὶ ποιητῶν, utrumque laudatum a Grammatico vetere, qui Nicandri vitam scripsit: item Διονυσίῃς Ἀπορα, laudata a Scholiaste Homeri ad Il. β. 308. et Διονυσίῃς Κριτικὰ five Κρητικὰ apud Diogen. Laert. l. 38. Verum nihili sunt rationes, quibus utitur, et vix dignæ, quæ refellantur. Nam si probabile est, ut supra, p. 6. demonstravimus, Longinum natum esse Athenis; cur ad eum refertur opus Phaselitæ? At *Dionysii* nomine nititur Langbænius. Immo hoc nomine Longinus, ut eodem loco docuimus, ne semel quidem simpliciter laudatus reperitur. Denique falsum est, quod dicitur, Longinum per temporis rationes, a Diogene commemorari potuisse. Nam Diogenes, quacunque demum ætate vixit, certe ante Longinum vixit. Recte igitur Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 435. 443, 444. quatuor illos libros, Longino tam temere tributos, sustulit ex indice operum Longinianorum.

ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

α'. **Τ**Ο μὲν τῆς Καικιλίης συγγραμμάτιον, ὃ
περὶ Ὑψους συνείαξατο, ἀνασκοπευμένοις
ἡμῖν, ὡς οἶδα, κοινῇ, Ποσειδίμω Τερεντιανῷ φίλ-
τατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως,
καὶ ἤκιστα τῶν καειῶν ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὰ

I. **C**ÆCILII libellum, quem de Sublimi-
tate composuit, perpenden-
tibus nobis (ut scis) una,
Posthumi Terentiane cha-
rissime, humilioris filii esse
visus est quam *postularet* ar-
gumenti materia, et præci-
puas res minime attingere,
neque multum utilitatis

ὠφέλειαν, ἧς μάλισα δεῖ σοχάζεσθαι τὸν γρα-
φόντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἴτ' ἐπὶ
πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτηθῶν, πρῶ-
τέρου μὲν, τῷ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου
ἢ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει ἢ κυρωτέρου, πῶς ἂν
ἡμῖν αὐτὸ τῆτο, καὶ δι' ὧν τινῶν μεθόδων κτητὸν
γίνοιτο, ὅμως ὁ Καικίλιος, ποῖον μὲν τι ὑπάρ-
χει τὸ ὕψηλόν, διὰ μυρίων ὄσων, ὡς ἀγνοῶσι,
πειρᾶται δεικνύουσα τὸ δὲ, δι' ὅτε τρέψῃ τὰς
ἑαυτῶν φύσεις πρῶτα ἰχθυοῦν ἂν εἰς ποσὶν
μεγέθους ἐπίδοσιν, ὅσα οἷσ' ὅπως, ὡς ὅσα ἀναγ-
καῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τῆτονι τὸ ἄνδρα
ἔχ' ἔτιωσ αἰτιᾶσθαι τῷ ἐκλειμμένῳ, ὡς αὐτῆς
τῷ ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ
δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ ὕψους πάντως
εἰς σὺν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴ τι
δὴ δοκοῦν ἄνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρημένον

(quam maxime debet scrip-
tor petere) legentibus af-
ferre. Deinde cum in omni
artis *alicujus* tractatione duæ
res requiruntur, (prior qui-
dem, ut ostendas quid sit
subjectum; secunda vero,
quoad ordinem *secunda*, at
quoad vim potior, *ut osten-
das* quomodo et quibus ra-
tionibus hoc ipsum sit a no-
bis acquirendum,) nihilo-
minus Cæcilius, quid sit
Sublimitas, innumeris ex-
emplis *Lectores*, velut igno-
rantes, conatur docere; hoc

autem, *sc.* qua ratione nos-
tra Ingenia excitare possi-
mus ad *faciendos* magnos in
Sublimitate progressus, ne-
scio quomodo, velut rem mi-
nime necessariam præterit.
Sed fortasse hunc hominem
non tam ob ea, quæ omissa
sunt, culpare æquum est,
quam ob ipsam *ejus* cogita-
tionem studiumque laudare.
Quoniam vero iussisti etiam
Nos aliquid de Sublimitate,
Tui omnino gratia, com-
mentari; age, si quid sane
videamur civilibus viris u-

χρήσιμον, ἐπισκεψώμεθα. Αὐτὸς δὲ ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας καὶ καθήκει,) σωματικῶν ἀληθῆσατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, “εὐ-
 “εργεσίαν, εἶπε, καὶ ἀλήθειαν.” Γράφων δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, τὴν παιδείας ἐπισήμονα, χέδον ἀπήλλαγμα καὶ τὴν διὰ πλειόνων ἀποδοτιζόμενα, ὡς ἀκρότης καὶ ἄξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὑψηλῶν καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων ὅσα ἄλλοθεν ἢ ἐνθενδε πόθεν ἐπρώτευσαν, καὶ ταῖς ἐαυτῶν περμέλασον εὐκλείαις τὸ αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς παιδῶν τῶν ἀκροατῶν, ἀλλ’ εἰς ἕκαστον ἄγει τὰ ὑπερφυῶν· πάντη δέ γε σὺ ἐκπλήξῃ τὴν παιδανὴν καὶ τὴν πρὸς χάριν αἰεὶ κρατεῖτο θαυμάσιον· εἶγε τὸ μὲν παιδανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ’ ἡμῖν· ταῦτα δὲ δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον

tile animadvertisse, inspiciamus: ipse autem nobiscum, Amice, de singulis *hujus* *commentarii* partibus verissime (ut natura comparatus es et te decet) judica: bene enim ille, qui declaravit quid Diis simile haberemus, “beneficentiam, dixit, et “veritatem.” Cum autem scribo ad Te, Charissime, literarum studiis eruditum, prope liberatus sum *necessitate* pluribus *verbis* præmittendi; quod Sublimia sunt summum quiddam et excellens in scriptis; quodque

maximi et poetæ et profaici scriptores non aliunde quam hinc primas obtinuerunt, suasque laudes immortales fecerunt: Sublimia enim non persuadent, sed extra se rapiunt auditores; et ubique id, quod Admirabile est, attonitum animum faciendo, superat suadelæ et delectationi serviens *genus orationis*. Est quidem id, quod persuasibile est, plerumque in nostra potestate *eone afficiamur, necne*; hæc vero, *sc. Sublimia*, quæ afferunt vim et impetum inexpug-

ωροσφέρντα, παντός ἐπάνω τοῦ ἀκρωμίου
καδίσαται. Καὶ πλὴν μὴ ἐμπειρίαν τῆς εὐρέ-
σεως, καὶ πλὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκο-
νομίαν οὐκ ἔξ ἑνός, οὐδ' οὐκ δυοῖν, οὐκ δὲ τῶ
ὅλα τῶν λόγων ὕψος μόλις ἐκφαινομένην ὀρθώ-
μαρ ὕψος δὲ πε καίριως ἔξενεχθῆν τά τε
πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν,
καὶ πλὴν τῶ ῥήτορος εὐδὺς ἀδρόαν ἐνεδείξατο
διώαμιν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παρα-
πλήσια, Τερεντιανὲ ἤδισε, καὶ αὐτὸς οὐκ πείρας
ὑφηγήσαιο.

β'. Ἡμῖν δὲ ἐκείνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ
ἔστιν ὕψος τις ἢ βάθους τέχνη· ἐπεὶ τινες ὅλως
οἰοῦνται διηπατῆσθαι τὸς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας
εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. Γεννάται γὰρ,
Φασί, “ τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ οὐ διδακτὰ παρα-
“ γίνετα· καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, τὸ πε-

nabilem, se erigunt supra
omnem auditorem. Præter-
ea videmus peritiam Inven-
tionis et ordinem dispositio-
nemque rerum non ex uno
verbo, neque ex duobus, sed
ex tota verborum structura
vix apparentem: Sublime
vero, tempestive prolaturum,
res omnes instar fulminis
quasi jam disjecit, unoque
ictu Rhetoris multiplicem
patefecit vim: *Liberatus sum
prope, inquam, necessitate hæc
præmittendi; hæc enim pu-*

to, et similia Tu, mi sua-
vissime Terentiane, potes
etiam ipse *alios* ex eo, quod
expertus es, docere.

II. Nobis vero hoc im-
primis exquirendum est, u-
trum ulla sit Sublimitatis
sive Altitudinis ars; quo-
niam nonnulli sentiunt illos
omnino deceptos esse, qui
hujusmodi res legibus Ar-
tis subjiciunt: “ nascuntur
“ enim (inquit *aliquis*) Sub-
“ limia, non sunt docenda:
“ et sola ars consequendi ea

“ Φυκέναι χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἶ-
 “ ονται, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καλίσταται,
 “ ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα.” Ἐγὼ
 δὲ ἐλεγχθήσεωδ' ἐτέρως ἔχον φημι, εἰ ἐπι-
 σκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ
 ὄν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρημένοις αὐτόνομον,
 ἔτιωσ ὅσα εἰκαῖόν τι καὶ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι
 φιλεῖ· καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέ-
 τυπον γνέσεως σοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέσηκεν·
 τὰς δὲ ποσότητας καὶ τ' ἐφ' ἐκάστω καιρῶν, ἔτι
 δὲ πῶς ἀπλανεστάτῳ ἀσκησὶν τε καὶ χρῆσιν ἰκανὴν
 παρεῖσαι καὶ σωνεγκεῖν ἡ μέθοδος· καὶ, ὡς ἐπι-
 κινδυνώτερα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δίχα ἐπιστήμης
 ἀσθηκτὰ καὶ ἀνεργμάτις αἰσθέντα τὰ μεγάλα,
 ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαρτεῖ τόλμῃ λειπόμην·
 δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρον πολλάκις, ἔτω δὴ καὶ

“ est, ut iis nati sumus; o-
 “ peraque Naturæ fiunt pe-
 “ jora (ut putant) et omni-
 “ no infirmiora, cum Artis
 “ præceptiunculis excarni-
 “ ficentur.” Ego vero dico
 probatum iri hoc se aliter
 habere, si quis cogitaverit,
 quod Natura, ut plerumque
 in scriptis, quæ pathetici
 sunt Sublimis que generis,
 sui juris est, sic non solet
 esse temerarium quiddam et
 omnino expers methodi:
 Et si quis cogitaverit, quod
 hæc, sc. Natura, primum
 quiddam et originale ele-

mentum existentiae *Sublimi-*
tatis in omnibus hominibus
 fuit; methodus autem po-
 test definire quousque pro-
 grediendum sit, quodque sit
 tempus cujusvis *Sublimitatis*,
 et præterea afferre usum e-
 jus exercitationemque tutis-
 simam: Et si quis cogitaverit,
 quod *Sublimia* sunt pericu-
 lis magis exposita, si sine
 sui regendi scientia instabilia
 et nullo pondere firmata sibi
 ipsa permittantur, soli suo
 impetui et indoctæ audaciæ
 relicta; nam, ut illis cal-
 cari sæpe, sic etiam fræno

χαλινῶ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοθένης ἐπὶ τῆ κοινῆ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίῃ, “ μέγιστον μὲν “ εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, “ καὶ σὺν ἑλαττον, τὸ εὖ βεβηκεῖν, ὅπερ οἷς ἂν “ μὴ παρῆ, στυγναιρεῖ πάντως καὶ βλάτερν” τῆτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν, ὡς ἡ μὲν φύσις πλὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ πλὴν τῆς εὐβελίας. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε, καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, σὺν ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆ τέχνης ὀκμαδεῖν δεῖ· εἰ ταῦτ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο κατ' ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρησομαθεῖσιν ἐπιτιμῶν, σὺν ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περὶ πλὴν καὶ ἀχρηστον τῆ ἐπὶ τῆ περὶ κειμένων ἡγήσαιτο θεωρίαν.

γ. * * * * *

Καὶ μὴ καμίνε χάσσι μάκισον σέλας.

opus est. Quod enim Demosthenes pronuntiat de communi hominum vita (“ maximum quidem esse “ bonorum, felicem esse, “ proximum vero, et id non “ minus, bene instituere “ consilia; quod *postremum*, “ quibus non adfuerit, tol- “ lit prorsus et illud alte- “ rum:”) hoc ipsum etiam de scriptis possumus dicere; nempe, quod Natura quidem obtinet locum felicitatis, Ars autem consilii bene instituti. Et, id quod præcipuum est, *si quis cogitave-*

rit, quod id ipsum *sc.* quædam ex iis, quæ sunt in scriptis, Naturæ foli *relieta* esse, non possumus aliunde discere, quam ex Arte: Si hæc (ut dixi) singulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit, non amplius (mihi videtur) putarit commentationem de rebus propositis *institutam* supervacaneam esse et inutilem.

III. * * * * *

Et camini reprimant longissime profulentem lucem, *sive flammam*;

Εἰ γὰρ τιν' ἐσιᾶχον ὄψομαι μόνον,
 Μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον,
 Στέγην πυρώσω, καὶ κατανθρακώσομαι.
 Νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατρέγωδα,
 “ αἱ πλεκτάναι,” καὶ τὸ “ πρὸς ἕρανὸν ἔξε-
 “ μῆιν,” καὶ τὸ τὸν Βορέαν “ αὐλητῶ” ποιεῖν,
 καὶ τὰ ἄλλα ἐξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει,
 καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δε-
 δείνωται· καὶ ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνα-
 σκοπῆς, ὅκ τῆ φοβεροῦ κατ' ὀλίγον ἰππονοσεῖ
 πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Ὅπερ δ' ἐν τραγω-
 δία πρᾶγματι ὀγκηρῶ φύσει καὶ ἐπιδεχομδίῳ
 σόμφον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγνω-
 στον, χολῆ γ' ἂν, οἴμα, λόγοις ἀληθινοῖς δρμό-
 σειεν. Ταύτη καὶ τὰ τῆ Λεοντίνης Γοργίης γε-
 λᾶται γράφοντες, “ Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν

Si quem enim domus custodem
 videro solum,
 Unum immittens cinctum *flam-*
mæ, instar torrentis volutum,
 Tectum incendam, et prunis ope-
 riam:
 Nunc vero nondum insonui gene-
 rosam canticum.

Non sunt tragica hæc, sed
 plus quam tragica; *nempe*,
 “ cinctum *flammæ*,” et “ e-
 “ vomere in cælum,” et
 facere Boream “ fistulato-
 “ rem,” aliaque quæ *illic*
 sequuntur. Obscurantur e-
 nim Dictione, et contur-

bantur Visionibus potius,
 quam intenduntur: et si u-
 numquodque eorum ad lu-
 men suspicias, ex eo, quod
 terribile *primo videtur*, abit
 in id quod facile rideri po-
 test: cum vero in Tragæ-
 dia, re naturaliter grandi
 ampullasque admittente, ta-
 men immodicus tumor res
 est non ignoscenda, vix *ille*,
 opinor, veris scriptis conve-
 nerit: ob hoc ridentur etiam
 verba Leontini Gorgiæ scri-
 bentis, “ Xerxes ille Persæ-

“ Ζεὺς,” καὶ, “ γύπες ἔμψυχοι τάφοι.” καὶ
 τινα τῶν Καλλιθένης, ὄντα ἔχ ὑψηλὰ, ἀλλὰ
 μετέωρα· ἢ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· Φλοι-
 ώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φυσῶν, καὶ τὸν Σοφοκλέα,
 “ οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβείας δὲ ἄτερ.”
 Τὰ γε μὴν Ἀμφικράτες τοιαῦτα, καὶ Ἡγη-
 σίς, καὶ Μάτρως· πολλαχῆ γὰρ, ἐνθεσιᾶν
 ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παί-
 ζουσιν. Ὅπως δὲ ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς
 μάλιστα δυσφυλακτότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες
 οἱ μεγάθυοι ἐφιδόμοι, φεύγοντες ἀδενείας καὶ
 ξηρότητος κατάγνωσιν, ὅσα οἱδὲ ὅπως ἐπὶ τῆδ'
 ὑποφέροντα, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλων ἀπολιθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἀμάρτημα.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ
 χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, καὶ δὴ ποτε περιζήσαντες

“ rum Jupiter,” et “ vul-
 tures viva sepulchra ;” et
 quædam Callisthenis, quæ
 sunt non Sublimia, sed ni-
 mis alta : et adhuc magis
 illa Clitarchi ; hic enim vir
 inutilis est, et, juxta Sopho-
 clem, “ spirat non parvis
 “ quidem tibiis,”—sed “ si-
 “ ne capistro.” Et sane,
 quæ dicit Amphicrates, et
 Hegesias, et Matris, sunt
 hujusmodi ; sæpe enim cum
 sibi videantur instincti esse,
 non bacchantur, sed inepti-
 unt : tumor autem omnino

videtur res esse, inter ea quæ
 maxime, difficillime caven-
 da : omnes enim, qui sunt
 Sublimitatis cupidi, fugi-
 untque ne condemnentur
 infirmitatis et fictitatis, na-
 tura ad hoc, nescio quo-
 modo, feruntur, hoc dictum
 fecuti, “ magnis tamen ex-
 “ cidere, generosum est pec-
 “ catum.” Vitiosa autem
 sunt et in corporibus et in
 scriptis, Grandia, quæ ina-
 nia falsaque sunt, et ex qui-
 bus periculum est ne circum-
 agamur in contrarium ; “ ni-

ἡμᾶς εἰς τὸναντίον· “ἐδὲν γῶ,” φασί, “ξηρῶ-
“ τερρον ὑδρωπικῶ.”

Ἄλλὰ τὸ μὴ οἶδου ὑπεραίρειν βέλεται τὰ
ὑψηλὰ, τὸ δὲ μερακιῶδες ἀντικρὺς ὑπεναντίον
τοῖς μεγέθεσι· ταπεινὸν γῶ εἰς ὅλα, καὶ μικρῶ-
ψυχον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγνέστατον. Τί ποτ’
ἐν τῷ μερακιῶδες ἐστίν; ἢ δῆλον, ὡς χολαστικὴ
νόησις, ὑπὸ περιμεργασίας λήγασα εἰς ψυχρό-
τητα. Ὀλιθαίνεσι δ’ εἰς τῆτο τὸ γένος ὀρεγό-
μοροι μὲ τῶ περιτῶ καὶ πεποιημῶ, καὶ μάλιστα τῶ
ἠδέος, ὑποκέλλουτες ἢ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον.

Τῆτω παρῶκεται τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν
τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρῶνδρυσσον
ὀκάλει· ἐστὶ δὲ πάθος ἀκαιρον καὶ κενὸν, ἐνθα
μὴ δεῖ πάθος· ἢ ἀμετρον, ἐνθα μετρία δεῖ.
Πολλὰ γῶ ὡσπερ ὀκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι

“hil enim (inquiunt) fic-
“cicus est homine hydro-
“pico.”

Sed Tumor vult altius
insurgere quam Sublimia;
id autem vitium, quod Pue-
rile appellatur, plane oppo-
situm est Sublimibus; hu-
mille enim est omnino et
parvi *opus* animi, reveraque
vitium ignobilissimum: quid
igitur est Puerile! fit mani-
festum, *id* esse sensum scho-
lasticum, præ supervacua
operositate in Frigidum ali-
quid abeuntem: in hoc au-

tem genus labuntur ii, qui
cupiunt aliquid eximium et
elaboratum, præcipue vero
dulce *dicere*; sed qui im-
pingunt in *genus* humile et
in malam affectionem.

Huic vicinum est tertium
quoddam genus vitii, *nempe*
in scriptis patheticis, quod
Theodorus Parenthyrium
vocabat: est autem *hoc* af-
fectus intempestivus et ina-
nis, ubi affectu non opus
est; aut immodicus, ubi
mediocri opus est: plerum-
que enim velut ebrietatis

τῷ πράγματι, ἴδια δὲ ἑαυτῶν καὶ χολικά, παραφέρονται πάσῃ· εἶτα πρὸς ἕδὲν πεπονδύοτας ἀκρατὰς ἀχημονῆσιν· εἰκότως· ὄξεσηκότες πρὸς ὅκ ὄξεσηκότας. Πλὴν περὶ μὲν τῶν παιδικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀπόκειται τόπος.

δ'. Θατέρου δὲ, ὧν εἶπομεν, (λέγω δὲ, τῷ ψυχρῷ) πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἀλλὰ ἱκανός, καὶ πρὸς λόγων ἐπίστε μέγεθος, ὅκ ἀφύρτος, πολυῖστος, ἐπινοητικός, πλὴν ἄλλοτριῶν μὲν ἐλεγκτικώτατος ἀμαρτημάτων, ἀνεπαίδητος δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτος τῷ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον· Παραθήσομαι δὲ τ' ἀνδρὸς ἐν ἡ δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω περιέλαβεν ὁ Καικίλιος. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, “ὅς πλὴν Ἀσίαν ὅλῳ,” φησὶν, “ἐν ἐλάττωσι παρέ-

vi, quidam ad affectus, qui non in re positi sunt, sibi proprios et scholasticos abripiuntur: deinde merito ignominiae notam subeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* passis: *quippe* qui commoti sunt coram non commotis: sed de *scriptis* patheticis alius nobis est locus.

IV. Altero vero eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem Frigido) plenus est Timæus; vir in aliis satis peritus *virtutibus scribendi*, et nonnunquam

in Sublimitate scriptorum, non sterilis, eruditus, sensibus abundans; sed maximus alienorum vitiorum infector, ad sua vero non attendens: quique præ studio semper concipiendi *novos et peregrinos* sensus sæpe incidit in id quod maxime Puerile est: proferam vero hujus viri unum aut duo *exempla*, quia Cæcilius pleraque ante occupavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, “Qui totam” “Asiam intra pauciores annos nos subegit, quam Pane-

“ λαβεν ἔτεσιν, ἢ ὅσοις, τὸν ὑπὲρ τῆ πρὸς
 “ Πέρσας πολέμου πανηγυρικὸν λόγον Ἴσο-
 “ κράτης ἔγραψεν.” Θαυμασὴ γε τῆ Μακε-
 δόνος ἢ πρὸς τὸν Σοφιστῶν σύγκρισις. Δῆλον
 γὰρ, ὡς Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τῆτο
 πολὺ τῆ Ἰσοκράτης κατ’ ἀνδρείαν ἐλείποντο
 ἐπειδὴ οἱ μὴ τεμάκοντα ἔτεσι Μεσσηνίῳ παρέ-
 λαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα
 σιμετάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἀλέσι περὶ
 Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι “ εἰς τὸν
 “ Ἑρμῶν ἀσεβήσαντες, καὶ περικόψαντες αὐτῆ
 “ τὰ ἀγάλματα, διὰ τῆτ’ ἔδωκαν δίκην· ἔχ
 “ ἦκιστα δὲ δι’ ἓνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ τῆ παρνο-
 “ μηδέντος διὰ πατέρων ἡμῶν, Ἑρμοκράτην τὸν
 “ Ἑρμῶνος.” Ὡς τε θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ
 ἦδισε, πῶς οὐ καὶ εἰς Διονύσιον γράφει τὸν τυ-
 ραννον· “ ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ἑρμῶ-

“ gyricam orationem de
 “ bello contra Persas geren-
 “ do Isocrates conscripsit.”
 Egregia scilicet Macedonis
 illius cum Sophista compa-
 ratio. Manifestum est enim,
 O Timæe, quod Lacedæ-
 monios hoc nomine multum
 Isocrates strenuitate excel-
 lebat; quoniam illi quidem
 triginta annos in expugnan-
 da Messene consumserunt,
 hic autem in Panegyrica
 sua oratione componenda so-
 los decem. Porro Atheni-

ensibus in Sicilia captis quo
 more insultat? dicit eos,
 “ propterea quod impie se
 “ gessissent in Hermem, et
 “ mutilassent ejus statuas,
 “ ob hoc pœnas dedisse;
 “ præcipue per unum ho-
 “ minem, qui ex paterno
 “ genere fuit oriundus ab
 “ illo Deo violato, Hermo-
 “ cratem filium Hermonis.”
 Adeo ut mirer equidem,
 suavissime Terentiane, cur
 non in tyrannum Diony-
 sium scribat; “ quoniam e-

“ κλέα δυοσεβῆς ἐχρέτο, διὰ τῆτ’ αὐτὸν Δίων
 “ καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο.”
 Καὶ τί δεῖ περὶ Τιμαίῳ λέγειν, ὅτι γε καὶ οἱ
 ἥρωες οὐκ εἶνοι (Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,) καίτοι γ’ ἔκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας,
 ὅμως διὰ τὰ ἔτως μικροχρηστῆ, ἐαυτῶν πότε
 ἐπιλανθάνονται; Ὁ μὲν γε ἐν τῇ Λακεδαιμο-
 νίῳ γράφει πολιτεία: “ οὐκ εἰνὼν γοῦν ἤτιον
 “ μὲν ἂν φωνίῳ ἀκρόσασιν ἢ τῶν λιθίνων, ἤτιον δὲ
 “ ἂν ὄμματα μεταστρέψασιν ἢ τῶν χαλκῶν· αἰδη-
 “ μονεσέρον δὲ ἂν αὐτὸς ἠγήσασιν καὶ αὐτῶν
 “ τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθέτων.” Ἀμφι-
 κράτει, καὶ οὐ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν “ παρθέτων αἰ-
 “ δήμονας.” Οἷον δὲ, Ἡράκλειος, τὸ τὰς ἀ-
 πάντων ἐξῆς κόρας αἰχμητῆλας εἶναι πεπεῖδα,
 ὅτι φασὶν ἐδενὶ ἔτως ἐνσημαίνεσθαι πῶς τινῶν

“ nim impius fuit in Dia
 “ (sive Jovem) et Herculem,
 “ ob hoc Dion et Heracli-
 “ des eum tyrannide spo-
 “ liarunt.” Quid vero opus
 est de Timæo loqui, quum
 etiam illi Heroes (Xeno-
 phontem dico et Platonem,
 quanquam ex Socratica e-
 rant Palæstra, tamen, ob
 sensus tam abjectos, sui ip-
 sorum aliquando obliviscun-
 tur? Ille quidem (sc. Xe-
 nopbon) in libro de repub-
 lica Lacedæmoniorum scri-
 bit; “ illorum sane vocem

“ minus posses audire, quam
 “ lapidearum statuarum, o-
 “ culos minus flectere quam
 “ ærearum: verecundiores
 “ autem illos putares etiam
 “ ipsis, quæ in oculis sunt,
 “ virginibus:” Amphicra-
 tem, non Xenophontem, de-
 cuit pupillas, quæ sunt in o-
 culis nostris, appellare “vir-
 “ gines verecundas.” Quale
 autem mehercule est, per-
 suasum habere omnium pu-
 pillas sine discrimine vere-
 cundas fuisse, cum vulgo
 dicunt nulla in re impuden-

ἀναΐδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν,
 “ Οἰνοβαρὲς, κωὸς ὄμματ’ ἔχων,” φησὶν. Ὁ
 μὲν τοι Τίμαιος, ὡς φησὶν τινὸς ἐφαπτόμενος,
 εἰδὲ τῆτο Ξενοφῶνι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ
 γοεῦν ἐπὶ τῆ Ἀγαδοκλέης καὶ τὸ, “ πῶ ἀνε-
 “ ψιάν, ἐτέρω δεδομένην, ἐκ τῆ ἀνακαλυπτήρων
 “ ἀρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὁ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν
 “ ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρναις, ἔχων;” Τί
 δέ; ὁ τ’ ἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτας θε-
 λων εἶπεν, “ γράψαντες,” φησὶν, “ ἐν τοῖς
 “ ἱερῶν θεῶνσι κυπαριτίναις μνήμας” καὶ
 πάλιν, “ περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγилле, ἐγὼ
 “ συμφερομένην ἂν τῆ Σπάρτη, καλεῦδειν εἶν
 “ ἐν τῆ γῆ κατὰ κείμενα τὰ τείχη, καὶ μὴ ἐπ-
 “ ανίστασθαι.” Καὶ τὸ Ἡερόδοτον οὐ πόρνῳ,
 τὸ φάναι “ τὰς καλὰς γυναικὰς ἀλγηδόνας

tiam quorundam tam decla-
 rari quam in oculis? vocat
 aliquis (sc. Homerus) *bomi-*
nem impudentem, “ O te-
 “ mulente, caninos oculos
 “ habens.” Timæus qui-
 dem, ut qui furtivum ali-
 quod attigerit, ne hoc frigi-
 dum *dictum* Xenophonti re-
 liquit: nempe dicit de A-
 gathocle etiam hoc, “ illum
 “ consobrinam alteri *in con-*
jugio datam ab ipsis mu-
 “ neribus nuptialibus abri-
 “ puisse, et abiisse: quod
 “ quis fecisset, qui in ocu-

“ lis virgines, non scorta,
 “ haberet?” Quid autem
 facit Plato in aliis rebus
 scriptor divinus? cum velit
 dicere libros, “ postquam
 “ (inquit) scripserint, in
 “ templis deponent cupref-
 “ sea monumenta:” rur-
 susque, “ Quod ad muros
 “ attinet, O Megille, ego
 “ assentiar Spartæ, uti dor-
 “ mire finamus muros hu-
 “ mi jacentes, et non exfus-
 “ citemus.” Et illud He-
 rodoti non procul est a *fri-*
gido, nempe vocare “ for-

“ὀφθαλμῶν.” Καί τοι γε ἔχει τινὰ παρα-
 μυθίαν· οἱ γὰρ παρ’ αὐτῶ ταῦτα λέγοντές εἰσιν
 οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέτῃ· ἀλλ’ ἐστὶ ἐκ τοιούτων
 προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀχρημονεῖν
 πρὸς τὸ αἰῶνα.

ε’. Ἀπαντα μὲν τοι, τὰ ἔτις ἄσεμνα, διὰ
 μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ
 τὰς νοήσεις καινόσπεδον, περὶ ὃ δὴ μάλιστα
 κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Ἀφ’ ὧν γὰρ ἡμῖν τ’
 ἀγαθὰ, σχεδὸν ἀπ’ αὐτῶν τέτων καὶ κακὰ γυ-
 νᾶσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς σωζαγμά-
 των κατόρθωσιν τά τε κάλλη τ’ ἐρμωείας, καὶ
 τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τέτοις αἰ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ
 ταῦτα, καθάπερ τῆς ἐπιτυχίας, ἔτις δαρχαὶ καὶ
 ἰσπαδέσεις καὶ τ’ ἐναντίων καδίσανται. Τοιούτων
 πως καὶ αἰ μεταβολαί, καὶ ὑπερβολαί, καὶ τὰ
 πληθυστικά· δείξομεν δὲ ἐν τοῖς ἔπειτα τ’ κίν-

“*mosas mulieres dolores*
 “*oculorum:*” quanquam
 habet quandam excusatio-
 nem; ii enim, qui apud ip-
 sum hoc dicunt, barbari
 sunt et ebrii: sed neque sub
 talibus personis æquum est
 in æternum abjecti animi
 nota inuri.

V. Omnia quidem, quæ
 sunt adeo indecora, innas-
 cuntur scriptis una ex cau-
 sa, nempe ex studio novitatis
 in sensibus proferendis, (qua
 in re præsertim hodierni

scriptores infaniunt:) a qui-
 bus enim bona, ab his pro-
 pe ipsis etiam mala solent
 nobis provenire: unde et
 Ornamenta Elocutionis, et
 Sublimitates, et præterea
 Suavitates sunt id, quod fert
 homines ad libros recte scri-
 bendos; et tamen hæc ipsa
 sunt principia causæque, ut
 felicitatis in scriptis, ita e-
 tiam contrariorum. Tale
 quidem sunt, et Hyperbolæ,
 et Pluralia: ostendemus au-
 tem in iis, quæ sequuntur,

διων, ὃ ἔχειν εἰκασί. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτε τρέπε τὰς ἀνακεκραμμένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφεύγειν ἂν δυναίμεθα.

ς'. Ἐσαμ δὲ, ὦ φίλος, εἴτινα περιποιησάμεθ' ἐν πρώτοις καθαράν τε κατ' ἀλήθειαν ὕψος ἐπισήμῳ καὶ ἐπίκρυσιν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἢ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγόνημα. Οὐ μὲν ἄλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθεν ποθεν ἴσως πῶς διάγνωσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον πορέζεσθαι.

ζ'. Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, καθάπερ καὶ τῷ κοινῷ βίῳ ἔδεν ὑπάρχει μέγα, οὐ τὸ καταφρονεῖν ἐστὶν μέγα· οἷον πλεῖστοι, τιμῆ, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν περιστραγωδέρμητον, οὐκ ἂν τῷ γε

periculum, quod videntur habere. Quare necessarium est jam inquirere et statuere, quo modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta sunt, fugere possimus.

VI. Est autem *modus*, O Amice, si quam claram veræ Sublimitatis scientiam, et iudicium imprimis comparaverimus; quanquam res est ad consequendum difficilis; nam de scriptis iudicium est multæ experientiæ ultimus fœtus. Verunta-

men, ut loquar per præceptum, hinc forsitan non impossibile est iudicium de iis consequi.

VII. Oportet scire, charissime, quod quemadmodum etiam in communi vita nihil est magnum, quod contemnere magnum est: velut Divitiæ, Honores, Dignitates, Imperia, et quæcunque alia multum tragici factus extra *apparentis* habent, non possunt videri sapienti esse bona præstantia,

φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν οὐ μέτρον· θαυμάζεσι γοῦν τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τῆς διωαμύνης ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορῶντας. Τῇ δέ περ καὶ ἐπὶ τῶν διηρημένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτόν, μὴ τινα μέγεθς φαντασίαν ἔχοι τοιαύτην, ἢ πολὺ πρόσκει τὸ εἰκῆ προσαναπλαττόμενον, ἀναπυστόμενον δὲ ἄλλως εὐρίσκοιτο χαῖνα, ὧν τῶ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν εὐχμέερον. Φύσει γάρ πως ὑπὸ τάληθῆς ὕψος ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρῆς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γνήσιασα ὅπερ ἤκεσεν. Ὅταν ἔν ὑπ' ἀνδρὸς ἐμφρονος καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκόμμενόν τι πρὸς μεγαλοφροσυνίῳ τῆ ψυχῆ μὴ σιωδιατιδῆ, μήδ' ἐγκατα-

quorum contemptus ipse non mediocre bonum est; quippe illi, qui iis fruuntur, minus admirationi sunt quam illi, qui possunt habere, et *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia sunt in poematibus et *solutis* orationibus, videndum est, ne nonnulla habeant hanc magnitudinis speciem, (cui multum adhæret temere affectum;) explicata vero deinde inveniuntur tumida *fu-*

isse, quæ despiciere generosius est quam admirari. Naturaliter enim animus noster vera Sublimitate elevatur, recipiensque superbam quandam erectionem impletur gaudio et gloriatione, tanquam ipse produxisset id quod *solum* audivit. Quando igitur aliquid, sæpius auditum ab homine intelligente et in scriptis versato, animum ejus non celsiorem faciat, neque relinquat in animo plus cogitatione conceptum quam ver-

λείπη τῆ διανοία πλεῖον τῆ λεγομένη τὸ ἀνα-
 θεωρέμενον, πίπτῃ δὲ, ἂν τὸ συνεχές ἐπισκοπῆ,
 εἰς ἀπαύξησιν· ὅσα ἂν ἔτ' ἀληθῆς ὕψος εἴη,
 μέγχε μόνῃς τ' ἀκοῆς σωζόμενον. Τῆτο γὰ τῶ
 ὄντι μέγα, οὐ πολλὰ μὲν ἢ ἀναθεώρησις, δύσ-
 κολος δὲ, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος ἢ κατεξανάστα-
 σις· ἰχυρὰ δ' ἢ μνήμη καὶ δυσεξάλειπτος. Ὅπως
 καὶ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινὰ τὰ διαπαντὸς
 ἀρέσκοντα καὶ πάντιν· ὅταν γὰ τοῖς ἀπὸ διαφορῶν
 ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἐν
 τι καὶ ταυτὸν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν δοκῆ, τότ' ἢ
 εἴξ' ἀσυμφώνων ὡς κρίσις καὶ συγκαταθέσις πῶ
 ἐπὶ τῶ θαυμαζομένῳ πῶσιν ἰχυρὰν λαμβάνει
 καὶ ἀναμφίλεκτον.

ἦ. Ἐπεὶ δὲ πάντες, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί
 τινές εἰσιν αἱ τ' ὑψηλοῦς γονιμώταται, (περ-

bis expressum; cadat autem, si tu illud assidue contempleris, in id quod *exile et minutum* est; non potest *illud* esse Sublimitas vera, quod non ultra auditum perdurat. Hoc enim revera magnum est, quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius vero impossibile est resistere: cujus denique recordatio firma est et vix extingueda. Omnino vero ea arbitrare esse pulchra et vera Sublimia, quæ semper et

omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, studiis, et ætatibus, unum aliquid idemque simul de iisdem scriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex discordibus, quasi mixtio et consensus fidem ei, quod in admiratione est, validam indubitataque acquirit.

VIII. Quoniam vero quinque (ut ita dicam) fontes sunt fecundissimi Sublimitatis, (substrata prius, quasi communi quodam funda-

ὑποκειμένης, ὡσπερ ἐδάφους τινὸς κοινῆς, ταῖς
 πέντε ταύταις ἰδέαις τ' ἐν τῷ λέγειν διωάμεως,
 ἧς ὅλως χωρὶς ἔδεν,) πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον,
 τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς καὶ τοῖς
 περὶ Ξενοφῶντος ὠρισάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ
 σφοδρὸν καὶ ἐνθεσιαστικὸν πάθος· ἀλλ' αἱ μὲν
 δύο αὐταὶ τῆ ὕψους καὶ τὸ πλέον αὐδιγηεῖς συ-
 γάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἦτε
 ποιαὶ τ' ὀχημάτων πλάσις, (διαστὰ δὲ περὶ ταῦτα,
 τὰ μὲν νοήσεως, τρίτη δὲ λέξεως) ἐπὶ τῷ τέ-
 τοις ἢ γηναῖα φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομά-
 των τε ὀκλογῆ, καὶ ἢ τροπικῆ καὶ πεποιημένη
 λέξις· πέμπτη δ' ἐμεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα
 τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἢ ἐν ἀξιώματι καὶ δι-
 ἄρσει σωῦσεσι· φέρε δὲ, τὰ ἐμπεριεχόμενα
 κατ' ἐκάστῳ ἰδέαν τέτων ἐπισκεψώμεθα, τοσ-

mento, his quinque formis
 facultate dicendi, sine qua
 omnino nihil est;) primum
 quidem et valentissimum est
 felix in sensibus audacia, ut
 etiam in illis, quæ de Xeno-
 phonte scripsimus, definivi-
 mus: secundum vero est
 vehemens et quasi numinis
 afflatu conceptus Affectus;
 sed hæ duæ res, quæ con-
 stituunt Sublimitatem, max-
 ima sui parte sunt ingenitæ
 hominibus; quæ vero jam
 sequuntur, etiam ex arte
 veniunt; nempe, et (quæ est
 fons tertius) certa quædam

figurarum conformatio; (du-
 plices autem hæ figuræ sunt,
 aliæ sententiæ, aliæ dictio-
 nis:) et præterea splendida
 Elocutio (quæ quartus est
 fons) cujus rursus partes
 sunt et delectus verborum,
 et dictio tropis plena atque
 facta: quinta vero causa
 Sublimitatis, eaque quæ
 concludit omnia ante se no-
 minata, est magna elata-
 que Compositio; Quoniam,
 inquam, hi quinque sunt fon-
 tes Sublimitatis, agendum in-
 spiciamus ea, quæ in hærent
 in unoquoque harum rerum

ἔτον ᾠρηιπύοντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Και-
κίλιός ἐστιν ἂν παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέ-
λει. Ἄλλ' εἰ μὴ ὡς ἐν τι ταῦτ' ἀμφω, τό τε
ὑψος καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη
συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι,
διαμαρτάνει· καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεσῶτα ὑψος
καὶ ταπεινὰ εὐρίσκεται, καθάπερ οἴκτοι, λύπαι,
φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὑψη δίχα πάθη,
ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τὴν Ἄλω-
άδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημῶρα,

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ'

Ὅσση

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τέτοις ἔτι μείζον ἐπιφερῶμυρον,

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαίν.—

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ

genere, hoc unum præfati, Cæcilium omisisse quasdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratia, eum de Affectibus locum: sed si hæc duo, nempe et Sublime et Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino secum invicem connata et coexistentia esse, in errore est; etenim quidam Affectus inveniuntur distincti a Sublimitate et humiles, velut lamentationes, dolores, metus: et rur-

fus multa sunt Sublimia sine Affectu ullo, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis a Poeta sunt audacia felici dicta,

Offam Olympo, conati sunt imponere, et Offæ

Pelium frondosum, ut cælum scansile esset.

Et illud, quod insuper his majus additum est,

Et sane perfecissent, &c.

Apud Rhetores quidem laudationes, et ea quæ ad pom-

πομπικά, καὶ ἐπιδεικτικά, τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθος καὶ χηρέυει καὶ τὸ πλείστον ὅθεν ἤκιστα τῶν ῥητόρων οἱ περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοί, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλης μὴ ἐνόμισεν ὁ Καικίλιος τὸ ἔμπαδες εἰς τὰ ὑψηλὰ ποτὲ σιωπελεῖν, καὶ διὰ τούτου ἐχρηγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαρρόων γὰρ ἀφορμαίμην ἂν, ὡς ἐδὲν ἔτως, ὡς τὸ γυμναῖον πάθος, ἔνθα χρηὴ, μεγαλήγορον, ὡσπερ ὑπὸ μαρίας τινὸς καὶ πνεύματος ὀρθοσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἰονεὶ φοιτᾶζον τὰς λόγους.

Ζ'. Οὐ μὲν ἀλλ', ἐπεὶ πῶς κρατίστῳ μοῖραν ἐπέχει τῶν ἄλλων τὸ πρῶτον, λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυές, χρηὴ κἀνταῦθα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρῶτον μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, κατ' ὅσον

pam ostentationemque componuntur, amplitudinem et Sublimitatem ex omni parte *in se* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minime ad laudationes facti sunt; vel rursus illi, qui in laudando valent, minime apti sunt Affectibus *concitandis*. Quod si iterum omnino censuit Cæcilius, id quod Patheticum est, nihil ad Sublimia conferre, et si propterea illud non putavit mentione dig-

num, prorsus deceptus est: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum esse quam Affectum vehementem, ubi opus est, *adbibitum*: cum velut furore aliquo spirituque divinitus spiraret, et scripta quasi plena Phæbo efficiat.

IX. Veruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præstantissimam, oportet etiam hic (sit licet hæc res potius dono *naturæ* accipienda

οἶόντε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὡς περ ἐγκύμονας αἰεὶ ποιεῖν γυναικῶν παρασήματος. Τίνα, φήσεις, τρόπον; γεγραφέα περ καὶ ἐτέρωθι, ὅτι τὸ τοιοῦτον ὑψὸς μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ Φωνῆς δίχα θαυμάζεται ποτε ψιλὴ κατ' ἑαυτῶν ἢ ἔννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἢ τῷ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ πάντος ὑψηλότερον λόγος. Πρῶτον οὖν τὸ, ὅξ οὗ γίνεται, περιῦποτίθεσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν δεῖ τὸν ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀφρονέειν· ἐδὲ γὰρ οἶόν τε μικρὰ καὶ δελοπρεπῆ φρονοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας παρ' ὅλον τ' βίον θαυμασόν τι καὶ τῷ πάντος αἰῶνος ὀξενεγκεῖν ἄξιον· μεγάλοι δὲ οἱ λόγοι τέτων καὶ τὸ εἶκος, ὧν ἂν ἐμβροθεῖς ὡσιν αἰ ἔννοια. Ταύτη καὶ εἰς

quam labore acquirenda,) tamen, quantum possumus, animos nostros ad Sublimia alere et tanquam gravidos amplitudine quadam nobili semper efficere. Quo, dicet aliquis, modo? Scripsi in alio etiam loco, quod huiusmodi Sublimitas est Echo magnitudinis animi; unde etiam sine voce admirationi aliquando est nudus per se sensus ob eam ipsam, quam ostentat, magnanimitatem; velut silentium Ajacis in libro, qui inscribitur de Manibus, magnum est

et omni sermone sublimius. Primo igitur in loco omnino necessarium est ante oculos *Lectoris* constituere id ex quo nascitur; nempe quod verus Orator debet habere animum non humilem et abjectum: neque enim fieri potest, ut illi, qui per omnem vitam suam cogitant curantque parva et servilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: magna vero sunt scripta horum hominum, uti par est, quorum cogitationes sunt feliciter audaces: eodem

τὸς μάλισα φρονηματίας ἐμπίπει τὰ ὑπερφυᾶ· ὁ γὰρ τῷ Παρμηρίωνι φήσαντι, “ Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμιν,” “ Καὶ γὰρ νῆ Δία,” εἰπὼν, “ εἰ Παρμηρίων ἦμιν,” τὸ αὐτῷ μεγαλόφρον δείκνυσιν ὡς καὶ τὸ Ὀμήρου παρορμίζει μεγαλόφρονες ἐν τῷ

Οὐρανῷ ἐσήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει

τὸ ἐπ’ ἕρανόν ἀπὸ γῆς διάστημα· καὶ τῆτ’ ἂν εἴποι τις οὐ μᾶλλον τῷ Ἐριδος, ἢ Ὀμήρου μέτρον. Ὡς ἀνόμοιον γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τῆς Ἀχλῦος, εἶγε Ἡσιόδε καὶ πλὴν Ἀσπίδα θετέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύζασι ῥέον·

οὐ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἶδωλον, ἀλλὰ μισητόν· Ὁ δὲ πῶς μεγαθυρεῖ τὰ δαιμόνια ;

modo etiam ea, quæ maxime Sublimia sunt, cadunt in illos qui maxime elatis sunt animis : illud enim, quod Parmenioni dicenti, “ Ego quidem contentus essem conditionibus oblati, si essem Alexander ;” respondit Alexander, dicens, “ Et ego quidem, si essem Parmenio,” ipsius animi magnitudinem ostendit : ut etiam in illo, quod de Discordia dicit Homerus,

In cœlo stabilivit caput suum et humi graditur.

Homerici ingenii Sublimitatem determinat distantia a terra ad cœlum ; et hanc aliquis dicat non potius mensuram Discordiæ quam Homeri. Cui diffimile est illud Hesiodi de Tristitia, si quidem statuendum sit etiam poema illud dictum Scutum esse Hesiodi,

Ejus ex naribus humores stuebant, neque enim fecit imaginem terribilem, sed odiosam. Ille autem sc. Homerus quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis fingit ?

Ὅσον δὲ ἡροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τόσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

Τὴν ὀρμὴν αὐτῶν κοσμικῶ διαστήματι κατα-
 μετρεῖ. Τίς ἔν σῶκ ἂν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερ-
 βολὴν τῆ μεγέθους ἐπιφθέγγαιτο, ὅτι, ἂν δις
 ἐξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῶ θεῶν ἵπποι, σῶκέθ' εὐρή-
 σασιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ
 τῶ θεομαχίας φαντάσματα,

Ἄμφι δὲ ἐσάλπιγγεν μέγας ἕρανος, ἔλυμπος τε,
 Ἐδδρασε δὲ ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρον Ἀἰδωνεύς·
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ἔπειτα
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
 Σμερδαλέ', εὐρῶεντα, τά τε συγέουσι θεοί περ.

Ἐπιθλέπεις, ἐταῖρε, ὡς, ἀναρῶν γυμνῶν μὲν
 ἐκ βάθρων γῆς, αὐτῶ δὲ γυμνῶν τερτάρου,

Quantum v̄ro aeris per-horizon-
 tem-extensi spatium homo videt
 oculis,

Sedens in specula, prospiciens in
 nigricantem pontum.

Tantum saltu conficiunt deorum
 altifoni equi.

Motum eorum celerem
 mundi spatio metitur; quis
 igitur non ob excellentiam
 hujus Sublimitatis jure dix-
 erit, si bis eodem modo ad
 saltandum se concitent Deo-
 rum equi, eos non amplius
 inventuros in mundo lo-
 cum? Valde Sublimes sunt

etiam illæ de pugna Deo-
 rum imagines,

Circum autem insonuit magnum
 cælum Olympusque,

Timuit etiam subtus rex inferorum
 Pluto:

Territusque folio exiliit, et excla-
 mavit, ne ei desuper

Terram rescinderet Neptunus quas-
 sator-terræ;

Domusque mortalibus et immorta-
 libus apparerent

Vifu terribiles, situ sentæ, quasque
 horrent ipsi Dii.

Videsne, amice, quomodo,
 disrupta quidem ex suis se-
 dibus terra, ipsoque nudato

ἀνατροπῶν δὲ ὅλα κ' διαΐασιν τῷ κόσμῳ λαμβάνοντος, πάντ' ἅμα, ἕρηνος, ἀδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμῆι κ' συγκινδυνεύει μάχῃ. Ἄλλα ταῦτα φοβερά μὲν, πῶλιν ἄλλως εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄδεια, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παραδιδούς τραύματα θεῶν, ζάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάδη πάμφυρτα, τὲς μὲν ἐπὶ τῷ Ἰλιακῶν ἀνδρώπῃς, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεὸς πεποιηκέναι, τὲς θεὸς δὲ ἀνδρώπῃς. Ἄλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονῆσιν λήκεται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος τῶν θεῶν δ' οὐ πῶ φύσιν, ἀλλὰ πῶ ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τῷ περὶ τῆς θεομαχίας ἀμείνω τὰ, ὅσα ἀχραντόν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀκρατον παρῆσθαι, οἷα (πολλοῖς δ' περὶ ἡμῶν ὁ τόπος

Tartaro, et toto mundo subverso dissipatoque, omnia simul, Cælum, Orcus, mortalia, immortalia, cum pugna, quæ tunc fuit, conflitantur et periculum una subeunt? Sed hæc, quæ sunt terribilia quidem, nisi allegorice accipiantur, omnino sunt impia, nec servantia decorum: Homerus enim mihi videtur, cum *litteris* tradit Deorum vulnera, diffidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, mala,

Homines, qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum potuerit, fecisse, Deos vero Homines. Sed nos quidem, *si* infelices *simus*, manet mors, malorum portus: Deorum vero non naturam *solum*, sed infortunium fecit æternum. Multo autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, sunt illa, quæcunque repræsentant Numen, ut *revera est*, intaminatum, et magnum, et purum: qualia *sunt* (a multis autem ante nos hic

ἔξειργασαι) τὰ ἐπὶ τῷ Ποσειδῶνος,

—Τρέμε δ' ἔρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν,
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἴοντος.
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀτάλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, ἔδ' ἠγνοίησεν ἀνακτα.
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διέτατο· τοὶ δὲ πέτοντο—

Ταύτη καὶ ὁ τῶν Ἰεδαίων δεσμοδέτης, ἔχ ὁ
 τυχῶν ἀνὴρ, ἐπειδὴ πλὴν τῷ θεῷ δυνάμιν καὶ τῷ
 ἀξίαν ἐχώρησε, καξέφηεν, εὐθύς ἐν τῇ εἰσβολῇ
 γράψας τῶν νόμων, “Εἶπεν ὁ θεός,” φησί·
 τί; “γῆ ἐδω φῶς, καὶ ἐγένετο· γῆ ἐδω γῆ, καὶ
 “ἐγένετο.” Οὐκ ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἐταῖρε,
 δόξαίμι, ἐν ἔτι τῷ Ποιητῷ, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων
 παραδέξιμος, τῷ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ
 ἠρωϊκὰ μεγέθη συμεβαίνειν ἐδίξει. Ἀχλὺς

locus tractatus est) illa, quæ
 de Neptuno dicuntur,

—Tremebant autem montes spa-
 tiosi, et sylva,
 Et vertices, et Trojanorum urbs,
 et naves Achivorum,
 Sub pedibus immortalibus Neptuni
 incedentis:
 Tendeatque ire per undas: exul-
 tabant autem balenæ sub ipso
 Undique e latebris, neque ignora-
 bant Regem.
 Cum lætitia etiam mare se divide-
 bat: hi vero volabant &c.

Ad hunc modum etiam ille
 Judæorum legislator, vir
 minime vulgaris, postquam

potentiam Numinis pro dig-
 nitate ejus mente concepit,
 etiam declaravit; statim in
 principio legum suarum scri-
 bens, “Dixit Deus,” in-
 quit: quid? “sit lux, et
 “fuit; sit terra, et fuit.”
 Non molestus fortasse vi-
 deat, amice, si unum am-
 plius locum Poetæ sc. Ho-
 meri de iis, quæ ad homi-
 des pertinent, proponam, ut
 discas quomodo alluefaciat
 nos secum una ingredi in
 Sublimia heroica. Caligo

ἄφνω καὶ νύξ ἄπειρος αὐτῷ πλὴ τῶν Ἑλλήνων
ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (Φησὶν) ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἥeros υἱας
Ἀχαιῶν,

Ποιήσον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος· οὐ γὰρ ζῆν
εὔχεται, (ὡς γὰρ τὸ αἶτημα τῆ ἥeros ταπεινό-
τερην) ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ σκότει πλὴ ἀν-
δρείαν εἰς ἐδὲν γυμναῖον εἶχε διαθέσθαι, διὰ ταῦτ'
ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς πλὴ μάχην ἄρχει, φῶς
ὅτι τάχις αἰτεῖται, ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὐ-
ρήσων ἐντάφιον ἄξιον, καὶ αὐτῷ Ζεὺς ἀντιπάτ-
τητα. Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὴ ἐνθάδε ἕρος
συνεμπνέει τοῖς ἀγῶσι, καὶ οὐκ ἄλλό τι αὐτὸς
πέπονθεν, ἢ

Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ

repente et nox ignava apud
illum inhibet pugnam Græ-
corum: hic Ajax incertus
consilii,

At tu Jupiter, (inquit,) libera a ca-
ligine filios Achivorum:

Et fac serenitatem, daque oculis
videre;

In luce vero vel perde.

Est revera affectus Ajacis;
non enim optat vivere, (hæc
enim petitio esset abjectior
quam decet heroa) sed, cum
in tenebris ignavis non po-
tuit *sua* fortitudine ad ge-

nerosum ullum facinus uti,
propterea indignans se ad
pugnam inutilem esse, lu-
cem quam primum *oriri* pre-
catur, tanquam omnino *in*
ea inventurus funus dignum
virtute *sua*, etiam si Jupiter
se illi opponat. Sed enim
Homerus hic, *velut* ventus
fecundus, una adspirat cer-
taminibus, et non aliud ipse
passus est *quam heroes*, vel
(*ut ejus verbis utar*)

Furit, ut cum Mars hastam vi-
brans, aut ignis perniciosus

Οὔρεσι μαινῆται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἄφλοισμός δὲ περὶ σῶμα γίνεται.

Δείκνυσι δὲ ὅμως διὰ τὴν Ὀδυσσεΐας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα ᾠροσεπιθεωρητέον,) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερτομένης ἤδη ἰδίον ἔστιν ἐν γῆρα τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων σιωπετικῶς ταύτῃ δευτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ καὶ τὰ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας, ὡς ἐπεισόδιά τινα τῶν Τρωϊκῶν πολέμων, ᾠροσεπεισφέρειν· καὶ νῆ Διὶ ἐκ τῶν ὀλοφύρσεις καὶ τὰς οἰκτερας, ὡς πάλαι περ ᾠρογεγνωσμένης τοῖς ἥρωσιν, ἐν ταῦτα ᾠροσαποδιδόνα· οὐ γὰρ ἄλλ' ἢ τὴν Ἰλιάδος ἐπιλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσεια.

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,

Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆτωρ ἀτάλαντος·

Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

In montibus furit, profundæ in
densis recessibus Sylvæ :

Spuma autem est circum os ejus.

Ostendit tamen in *Odyssæa* (etenim hæc, quæ sequuntur, pluribus de causis sunt observanda,) magni ingenii, cum jam declinet, proprium esse in senectute amorem fabularum. Illum enim composuisse hoc argumentum secundo in loco constat ex multis aliis rebus, sed et ex eo quod reliquias *Iliacorum*

laborum in *Odyssæa*, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; et mehercule ex eo quod lamentationes et dolores, ut quos olim antea cognovissent, heroes, illic enarraverit: *Odyssæa* enim nihil aliud est quam epilogus *Iliadis*:

Illic quidem Ajax jacet martius,
illic etiam Achilles.

Illic vero Patroclus, diis similis
confiliarius :

Illic etiam meus carus filius.

Ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος, γραφομένης ἐν ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωματίον δραματικὸν ὑπεξήσατο καὶ ἐναγώνιον· τῆς δὲ Ὀδυσσεύς τὸ πλεον διηγηματικόν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεύᾳ παρεικάσθη τις ἂν καταδυομένη τὸν Ὀμηρὸν ἠλίω, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παρεκτρέφει τὸ μέγεθος· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σώζει τὸν τόνον, ἐστὶ ἐξωμαλισμῶν τὰ ὑψηλὰ καὶ ἰζημάτα μηδαμῶς λαμβάνοντα, ἐδὲ πλὴν πρὸς ἄλλοις ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παρῶν, ἐδὲ τὸ ἀγχίτρονον καὶ πολιτικόν, καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανῶ καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημεύοντος, τὸ λοιπὸν φαίνοντα τῶ μεγέθους ἀμπώτιδες καὶ ταῖς μυθώδεσι καὶ

Ex eadem causa, opinor, totum corpusculum Iliadis, quæ scripta fuit in vigore ejus spiritus, actione et certaminibus plenum fecit: Odyssææ autem corpusculum maxima ex parte narratione plenum, quod proprium est senectutis. Unde in Odyssæa comparare potest aliquis Homerum soli occidenti, cujus sine vehementia ardoris permanet magnitudo: neque enim amplius hic conservat intentionem animi parem poematibus illis Ili-

cis, neque Sublimitates ubique (uti ibi) æquales et nunquam quasi subsidendo se remittentes, neque idem illud sibi semper supervenientium affectuum flumen, neque verfatile illud dicendi genus et concertatorium, Visionibus a veritate ductis cumulate repletum: sed, velut oceani recedentis in se et a suis finibus relicti, ita Homeri in Odyssæa deinceps apparent Sublimitatis recessus etiam in illis fabulis et incredibilibus diva-

ἀπίστοις πλάναις. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέ-
λησμαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα χειμῶνων, καὶ τῶν
περὶ τὸν Κύκλωπα, καὶ τινῶν ἄλλων· ἀλλὰ
γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου.
Πλὴν ἐν ἅπασιν τέτοις ἐξῆς τῆ πραγματικῆ κρα-
τεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέβλω δ' εἰς ταῦτ', ὡς
ἔφλω, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρην ἐνίοτε ῥᾶσον
κτ' ἢ ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ παρατρέπεται·
οἷα τὰ περὶ τὸν ἄσκον, ἢ τὰς ἐκ Κίρκης συο-
φορβεμίδες (ὅς ὁ Ζώϊλος ἔφη χοιρίδια κλαί-
οντα,) καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων ὡς νεοσσὸν
παρατρεφόμενον Δία, καὶ τὸν ἐπὶ τῆ ναυαγίᾳ
δέχ' ἡμέρας ἄσιτον, τὰ τε περὶ πλὴν μνηστρα-
φονίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν
ταῦτα, ἢ τῶ ὄντι τῆ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου
δὲ ἔνεκα ᾠροσιγορεύω τὰ κτ' πλὴν Ὀδύσειαν,

gationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus sum earum, quæ in Odyssæa describuntur, tempestatum, et eorum quæ ad Cyclopem attingunt, et aliorum quorundam: sed hæc appello senectutem, senectutem tamen Homeri. Imo in omnibus his et fingulis plus est fabulæ quam actionis. Digressus sum vero ad hæc, ut dixi, ostendendi causa quam facillime Sublimia ingenia, cum vigor eorum se remiserit, ad nugas nonnun-

quam deflectuntur; cuiusmodi sunt ea, quæ finguntur de utre: et de iis, qui porcorum more a Circe pasti erant, (quos Zoilus vocavit porcellos flentes;) et de Jove, pulli instar, a columbis nutrito; et de illo, qui in naufragio inedia decem dierum sustinuit; et ea, quæ de procorum cæde finguntur, incredibilia: quid enim aliud possimus hæc dicere, quam revera Jovis somnia? Secundam autem ob causam memorentur hæc de

ὅπως ἢ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπακμὴ τῆ πάθος ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἡδὺς ἐκλύεται· τοιαῦτα γὰρ περὶ τῆ τῆ Ὀδυσσεύς ἡθικῶς αὐτῷ βιολογέμενα οἰκίαν, οἰονεὶ κωμωδία τίς ἐστὶν ἡθολογεμένη.

ί. Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλῆς ποιεῖν τῆς λόγῃς διωάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πρᾶγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὑλαῖς συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γήροισι ἂν ἡμῖν ὑψὺς αἴτιον, τὸ τῶν ἐμπερρομένων ἐκλέγειν αἰετὰ καιερώτατα, καὶ ταῦτα τῆ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνδέσει κατὰπερ ἐν τι σῶμα ποιεῖν διωάμεθα· [ὁ μὲν γὰρ τῆ ἐκλογῆ τὸν ἀκρατῆ τῶν λημμάτων, ὁ δὲ τῆ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγεμένων φερσάγεται] Οἶον ἢ Σαπφῶ τὰ συμβαίνοντα

Odyssæa; *nempe*, ut tibi notum sit, quomodo remissio vigoris Affectuum in magnis profæ scriptoribus et poetis in moratum dicendi genus dissolvatur: talia enim, quæ de Ulyssis domo morate ab illo vitam *procorum* describentia narrantur, sunt instar comædiæ cujusdam mores hominum experimentis.

X. Agedum nunc, videamus si quid aliud habeamus, quod possit scripta efficere Sublimia. Idcirco,

cum in omnibus rebus naturaliter insident quædam particulæ cum ipsa materia una natæ, necessario *hoc* nobis esset Sublimitatis causa, si possemus semper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, et hæc conjunctione inter se facta quasi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumstantiarum summarum, partim autem conspatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ accidunt furoribus

ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομῶν, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἐκάστοτε λαμβάνει. Πῶς δὲ ταύτῃ πῶς χρητὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμῶρα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι ἢ εἰς ἄλληλα σιωδῆσαι.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

Ἐμμέν' ὠνήρ, ὅσις ἐναντίος τοι

Ἴσθάνει, καὶ πλασίον ἀδύ φωνεύ-

σας ὑπακῆει.

Καὶ γελᾷς δ' ἡμερόεν· τό μοι μᾶν

Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπλόασεν.

Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾷς

Οὐδὲν ἔθ' ἴκει.

Ἄλλὰ καμμέν γλώσσ' ἐάγη, ἀν δὲ λεπτόν

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·

Ὅππάτεσσιν δ' ἐδὲν ὄρημι, βομβεῦσ'

Ἐν δ' ἀκοά μοι.

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ

Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας

Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω ἴπιδεῦσα

amatorii, perpeffiones ex circumstantiis, et ex ipsa veritate, undique ducit: ubi autem hanc excellentiam ostendit? *nempe* quando egregia est in eligendis præcipuis earum *circumstantiarum* altissimisque, et in iis inter se connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis
Effe vir, qui oppositus tibi
Sedet, et prope te dulce loquentem
audit.

Et rides amabiliter; quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repente ad
me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua quidem fracta est: subtilisque
Statim cutem ignis fubiit,
Et oculis nihil video, tinniunt et
aures mihi:
Et sudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herba
Sum, et a moriendo parum abfore

Φαίνομαι ἄπνευς.

Ἄλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ πλὴν ψυχῶν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, πλὴν χεῖρας, πᾶνδ', ὡς ἀλλότιστα, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογισεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἐν τι περὶ αὐτῶν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σωῶδος. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνονται περὶ τὴν ἐργῶντας· ἢ λήψις δ', ὡς ἔφην, τῶν ἀκρῶν, καὶ ἢ εἰς ταῦτο σωμαίρεσις ἀπειργάσατο πλὴν ἐξοχλῶ· ὄνπερ, οἶμα, καὶ ἐπὶ τῶν χειμῶνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν παρακολυθησούτων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀρμασπεία ποιήσας ἐκεῖνα οἶεται δεινὰ,

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τῆτο μέγα φρεσὶν ἡμετέροισιν.

Videor exanimis:

Sed tamen omne est audendum, quoniam pauperem &c.

Nonne miraris, quomodo sub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapsa, velut aliena ab ipsa essent, requirat; et quomodo per vices sibi oppositas simul friget, uritur, ratione caret, sapienter se habet? vel enim exanimata, vel prope mortua est, adeo ut non unus aliquis Affectus in ipsa appareat, sed Affectuum cœ-

tus. Omnia quidem hujusmodi amantibus eveniunt; sed delectus (ut dixi) summarum circumstantiarum et earum confociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, et in tempestatibus describendis ille Poeta, sc. Homerus, excerpit maxime terribiles circumstantias: ille enim, qui fecit poema dictum Arimaspia, hæc censet grandia esse,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit, et animis nostris.

Ἄνδρες ὕδαρ ναίεσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
 Δύσηναί τινες εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
 Ὀμματ' ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
 Ἦπερ πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
 εὐχόμεθα σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μῦθῳ, οἶμα, δῆλον, ὡς πλεον ἄνθρωπος ἔχει
 τὰ λεγόμενα ἢ δέος. Ὁ δὲ Ὀμηροῦ πῶς; ἐν
 γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νηὶ πέσῃσι
 λάβρον ὑπὰ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἡ δὲ τε πᾶσα
 Ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς αἴτης
 Ἰσὶά ἐμβρέμεται· τρομέουσι δὲ τε φρένα ναῦται
 Δειδίότες· τυτθὸν γὰρ ὑπέκ θανάτοιο φέρονται.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τῆτο μετ-
 ενεγκεῖν,

— ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἶδ' ἐρύκει.

Πηλὸν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ

Homines aquam incolunt procul
 a terra in mari:

Infelix genus sunt hominum: sub-
 eunt enim labores improbos:

Oculos in astris fixos, animam ve-
 ro in ponto habent.

Sane multum Diis suas manus ten-
 dentes

Precantur visceribus turpiter re-
 jectis.

Unicuique, puto, manifestum est, hæc, quæ dicta sunt suaviter, potius habere flosculum, quam Sublimitatem. Homerus autem quomodo hanc rem depingit? unum enim exemplum de

multis proferatur:

Incidit autem, veluti cum fluctus
 velocem in navem ingruerit

Rapidus a nubibus, ventis auctus:
 hæc etenim tota

Spuma operata est, venti vero gra-
 vis flatus

In velo fremit, trepidantque ani-
 mo nautæ

Timentes, parvo enim spatio a
 morte subvehuntur.

Tentavit et Aratus hoc idem
 ab Homero ad suum poema
 transferre,

— parvum autem lignum prohibet
 mortem.

Sed exile hoc fecit et ve-

φοβεροῦ· ἔτι δὲ παρώρμησε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν,
 “ξύλον αἴδη ἐρύκει.” Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐκ εἰς
 ἅπαξ παρρηίζει τὸ δεινὸν, ἀλλὰ τὸς αἰεὶ καὶ
 μονονεχὶ καὶ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμίδες
 εἰκονογραφεῖ καὶ μὴ τὰς προθέσεις, ἀσω-
 θέτους ἔσας, σφαναγκάσας παρὰ φύσιν, καὶ
 εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, “ὕπεκ θανάτοιο,”
 τῷ μὲν σφωεμπίπτοντι πᾶσαι τὸ ἔπος ὁμοίως
 ἔσασάνισεν· τῇ δὲ τῶ ἔπες σφωθλίψει τὸ πᾶ-
 ρος ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονεχ ὀνετύπωσε
 τῇ λέξει τῶ κινδύνου τὸ ἰδίωμα, “ὕπεκ θανά-
 τοιο φέρονται.” Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχιλόχος
 ἐπὶ τῶ ναυαγίᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δη-
 μοθένης, “Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἴω—,” φησίν.
 Ἀλλὰ τὰς ἄλλοις (ὡς αἴθ' εἶποι τις) ἀριστίνδω
 οὐκαθ' ἄρα ἐπισφωδέθησαν, ἔδεν φλοιῶδες, ἢ

nustum vice terribilis: præ-
 terea terminos periculo con-
 stituit dicendo, *lignum pro-*
bibet mortem: ergo arcet.
 Ille vero Poeta sc. *Homerus*
 ne semel terminos constituit
 ei, quod terribile est; sed
 repræsentat *homines* semper
 et pæne ad singulos fluctus
 sæpe pereuntes: et quidem
 præpositiones, quæ conjun-
 gi non possunt, cogens con-
 tra *ipsarum* naturam, alte-
 ramque in alteram vi ur-
 gens, ὑπ' ἐκ θανάτοιο, tor-
 mento affecit versum ad si-

militudinem incidentis *nau-*
tis tempestatis; et violentia
 versui adhibita, id, quod *in*
tempestate patiuntur, magni-
 fice effinxit, et tantum non
 impressit dictioni *ipsam* peri-
 culi naturam ὑπ' ἐκ θανάτοιο
 φέρονται. Non aliter *Archilo-*
chus in naufragio *fecit*, et
Demosthenes in nuntii ex-
 positione: *Erat enim dici*
vespera &c. inquit. Sed præ-
 cipuas *circumstantias*, cum
 optimates (si ita loqui li-
 ceat) eduxerint, connecte-
 bant, nihil futile, aut vile,

ἄσεμνον, ἢ χολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ δρασμάματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικονομήματα τῇ τε πρὸς ἄλληλα χέσει σωττεταχισμῶνα.

ια'. Σιώεδρός ἐσι ταῖς παρεκκειμῶναις δρετῆ, καὶ ἡ καλῶσιν Αὐξήσιν· ὅταν δεχομῶν τῶν πραγμάτων ἢ ἀγώνων κτ' περιόδου δρχάσ τε πολλὰς ἢ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμῶνα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κτ' ἐπίδασιν. Τῆτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγοθίαν, εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίρῶσιν, εἴτ' ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παδῶν, (μυθία γὰρ ἰδέα τῶν αὐξήσεων) γίνοιτο, χρῆ γινώσκειν ὅμως πῶ ῥήτορα, ὡς ἔδεν ἂν τέτων κατ' αὐτὸ συσαίη χωρὶς ὕφες τέλειον, πλὴν εἰ μὴ ἐν

aut e schola petitum in medio infercientes: hæc enim, veluti ramenta aut frustula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates sint una dispositæ, et mutua inter se affectione constructæ.

XI. Vicina est etiam iis, quam jam tractavimus, virtus, et quam vocant Incrementum; scilicet cum (admittentibus Rebus et Contentionibus multa initia multasque clausulas in periodis) illa, quæ *per se* magna

funt, alia aliis ingesta, continua serie infurgant ascendendo. Hoc autem sive per *communis* loci tractationem fiat, sive per exaggerationem, vel rerum aut probationum corroborationem, sive per factorum aut affectuum alterius post alterum dispositionem, (innumera enim genera possunt esse incrementorum,) oportet tamen oratorem cognoscere, quod nihil ex his per se sine Sublimitate constituat *aliquid* perfectum, nisi in miserationi-

οἴκοις ἄρα νῆ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δὲ ἄλλων αὐξητικῶν ὅτι περὶ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλης, ὡς ψυχλὸν ἐξαιρήσεις σώματος· εὐδὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενεῖται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιρροῶννύμνον. Ἡ μὲντοι διαφέρει τῆ ἀρτίως εἰρημνύς τὰ νῦν παραγγελλόμνημα, (περιγραφὴ γάρ τις ἢ ὁκείνο τῆ ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἐνότητα συντάξις,) καὶ τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφωείας αὐτῆς ἔνεκα συντόμως διορθεύον.

ιβ'. Ὁ μὲν ἔν τῶν τεχνογράφων ὄρος ἐμοίγ' ὅτι ἀρετός. Αὐξήσις ἐστὶ, φασὶ, λόγος μέγεθος περιτιθεῖς τοῖς ὑποκειμένοις. Διώαται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος, καὶ πάθος, καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς ἔτος ὁ ὄρος, ἐπειδὴ κακείνα τῷ λόγῳ

bus movendis mehercule, aut in rebus extenuandis. Cæterarum vero rerum Incrementum facientium cuicunque id, quod Sublime est, detraheris, detrahes tanquam animam corpori; statim enim se remittit et evanescit id, quod efficax in iis est, cum non sit suffultum Sublimitatibus. Quomodo sane differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat delineatio quædam summarum circumstantiarum et in u-

num collocatio;) et quomodo in univrsum Sublimitia discrepent ab Incrementis, breviter, ut res clarius percipi possit, definitione exponendum est.

XII. Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: incrementum est, inquit, oratio subjectam materiam magnitudine vestiens. Hæc enim potest æque esse communis definitio et Sublimitatis et Affectus et Troporum, quoniam et hæc res orationem vestiant certa quadam mag-

περιτίθησι ποῖόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαί-
νεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ἢ κείτοι
τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἢ δὲ αὐξήσις καὶ ἐν
πλήθει· διόπερ ἑκείνο μὲν καὶ νοήματι ἐνὶ πολ-
λάκις, ἢ δὲ πάντως μὲν ποσότητος καὶ περιουσίας
τινὸς ὑφίσταται. Καὶ ἔστιν ἡ αὐξήσις, ὡς τύπω
περιλαβείν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφε-
ρομένων τοῖς πράγμασι μορίων καὶ τόπων, ἰχυ-
ροποιῖσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον· ταύτη
τῆς πίστεως διεσῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητέμενον ἀπο-
δείκνυσιν, * * * * * πλεσιώτατα, καθάπερ
τι πέλαγος, ὡς ἀναπεπταμένον κέχυται πολ-
λαχῆ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, καὶ λόγον ὁ μὲν
ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον
ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεστὼς
ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, ὅσα ἔψυκ)

nitudine: hæc autem mihi videntur inter se discrepare in eo, quod Sublimitas quidem consistat in elatione orationis, Incrementum autem etiam in multitudine: quare illa quidem sæpe extat etiam in uno sensu, hoc autem semper cum abundantia quadam et copia. Et incrementum (ut *id* definiendo exprimam) est oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens a

Probatione, quod hæc demonstrat eam rem de qua quæstio instituitur, * * * * * * * * abundantissime, velut mare quoddam passim in late patentem (*Plato*) effusus est magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *sc. Demosthenes*, ut qui in Affectibus commoventis potentior est, multum habet inflammatum, et quasi ira accensum: ille autem (*sc. Plato*) elationem et magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, sed non pari modo

μῶν, ἀλλ' ἔχ' ἔτως ἐπέσραπται. Οὐ καὶ ἄλλα
 δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεν-
 τριανέ, (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἑλλησιν ἐφεΐται
 τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων τῷ Δημοδένεος ἐν
 τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. Ὁ μὲν γὰρ ἐν
 ὕψει τὸ πλεόν λυποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύ-
 σει καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας
 ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχως, ῥώμης, δεινότητος, οἷον
 καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπῶ τινι παρ-
 εικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυῶ· ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμ-
 φιλαφής τις ἐμπρησμός, (οἶμα) πάντη νέμεθ
 καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον αἰεὶ τὸ
 καῖον, καὶ διακληρονομήμενον ἄλλοτ' ἄλλοίως
 ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον.
 Ἄλλα ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἀμεινον ἐπικρίνοιτε.
 Καιρὸς δὲ τῷ Δημοδενικῷ μὲν ὕψους καὶ ὑπερ-

fulminis instar contortus est.
 Non autem in aliis quam
 his rebus, ut mihi videtur,
 charissime Terentiane, (ad-
 do autem, si nos etiam, ut-
 pote Græci, possumus ali-
 quid scire (*de scriptoribus*
Latinis) etiam Cicero dif-
 fert a Demosthene in Subli-
 mitatibus. Hic enim *abun-*
dat plerumque Sublimitate
 præcisâ, Cicero autem dif-
 fusa: et ille noster, quia
 violentia, et item celeritate,
 robore, vehementia omnia
 quasi et urat simul et abri-

piat, comparari potest tur-
 bini procelloso, aut fulmini:
 Cicero autem, velut late
 patens quoddam incendi-
 um, (*opinor*), ubique de-
 pascitur et volutatur, mul-
 tam habens semperque man-
 nentem inflammandi vim,
 et variis in locis vario modo
 apud ipsum distributam, al-
 teraque *materia* alteri suc-
 cedente enutritam: sed de
 his Vos *Latini* melius po-
 testis judicare: tempus au-
 tem Demosthenicæ Subli-
 mitatis *generis*que dicendi e-

τεταμμένη, ἐν τε ταῖς δεινώσεσι ἢ τοῖς σφοδραῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκρατῶ τὸ σῦλον ἐκπληξαι· ἢ δὲ χύσεως, ὅπερ χρὴ καταντλήσαι· τοπηγορίαις τε γὰρ, καὶ ἐπιλόγοις καὶ τὸ πλεόν, καὶ παραβάσεσι, καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἰσορίαις τε, καὶ φυσιολογίαις, καὶ οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἀρμόδιος.

εἰ γάρ. “Ὅτι μῦθοι ὁ Πλάτων (ἐπάνειμι γὰρ) τοιούτῳ τινὶ χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων ἐδὲν ἤτιον μεγεθύνεται, ἀνεγνωκῶς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ἢ τύπον οὐκ ἀγνοεῖς. “Οἱ ἄρα φρονησεως,” Φησὶ, “καὶ λρητῆς ἀπειροῖ, εὐωχίαις δὲ ἢ τοῖς “ τοιούτοις αἰεὶ ξυμώντες, κάτω (ὡς εἴοικε) φέρονται, καὶ ταύτη πλανῶνται διὰ βίᾱ πρὸς “ δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ἔτ’ ἀνέβλεψαν πώποτε, “ ἔτ’ ἀνηνέχθησαν, ἐδὲ βεβαίᾱ τε καὶ καταραῖς

lati maxime, est et in exaggerationibus et in vehementibus Affectibus, et ubi oportet auditorem omnino commovere: *tempus* autem *Ciceroniani* fusi dicendi generis est, ubi oportet *eum* demulcere; communis enim loci *alicujus* tractationibus, et epilogis plerumque et digressionibus, et omnibus, quæ narrationem aut ostentationem habent, historiisque, et rerum naturalium expositionibus, et non paucis aliis partibus *orationis* est aptum.

XIII. Quod Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine sine strepitu decurrens non minus *tamen* Sublimem se præstat, Tu, qui legisti ea quæ in *ejus* republica continentur, non ignoras. “ Qui quidem sapientia et virtutis expertes, conviviis vero et huiusmodi rebus semper indulgentes, deorsum (uti par est) feruntur, atque ita per vitam vagantur: ad veritatem autem neque suspexerunt unquam, neque assurrexerunt, ne-

“ ἡδονῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ βοσκημάτων δίκλω,
 “ κάτω αἰεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γλῶ
 “ καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ
 “ ὀχεύοντες, καὶ ἔνεκα τῆς τρίτων πλεονεξίας
 “ λακτίζοντες καὶ κυρότιοντες ἀλλήλους σιδη-
 “ ροῖς κέρασι καὶ ὀπλαῖς ἀποκλινύουσι δι’ ἀπλη-
 “ ρίαν.”

Ἐνδείκνυται δὲ ἡμῖν ἕτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βελοί-
 μεθα μὴ κατολιγοῦμεν, ὡς καὶ ἄλλη τις παρὰ
 τὰ εἰρημνία ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει· ποῖα
 δὲ, καὶ τίς αὐτή; ἢ τῶν ἔμπροσθεν μεγάλων
 συγγραφέων καὶ ποιητῶν μιμησίς τε καὶ ζήλασις.
 Καὶ τότε γε, φίλτατε, ἀπέξ ἐχώμεθα τῆ
 σκοπέ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφορῶνται πνεύ-
 ματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ πλὴν Πυθίαν
 λόγος ἔχει τρίποδι πησιάζουσαν, (ἐνθα ῥῆγμα

“ que stabilem ullam et pu-
 “ ram voluptatem gustave-
 “ runt: sed pecudum in-
 “ star, deorsum semper in-
 “ tuentes, deflexique ad
 “ terram et ad mensas ex-
 “ plent se epulis et venere;
 “ et causa cupiditatis ha-
 “ rum rerum calcitrantes et
 “ arietantes se ferreis cor-
 “ nibus unguisque interfi-
 “ ciunt ex insatiabili desi-
 “ derio.”

Ostendit autem nobis hic
 vir, si nolimus *illum* negli-
 gere, aliam etiam esse quan-

dam, præter eas quas trac-
 tavimus, viam, quæ ad Sub-
 limia ducit: qualis autem,
 et quænam est hæc? *nempe*
 imitatio æmulatioque mag-
 norum scriptorum profaico-
 rum et poetarum, qui ante
 nos vixerunt. Et ad hunc
 scopum, charissime, *oculos*
 diligenter intendamus; mul-
 ti enim *quasi* divinitus fe-
 runtur vi alieni spiritus eo-
 dem modo, quo rumor est
 etiam Pythiam, cum tripodis
 appropinquet, (ubi, ut di-
 cunt, “ hiatus est terræ spi-

ἔσι γῆς ὃ ἀναπνεῖν φασὶν ἀτμὸν ἔνδεον) αὐτόθεν ἐγκύμονα τῷ δαιμονίῳ καρδισαμδίῳ δυνάμειως παρρωτικά χρησιμῶδῃ κατ' ἐπίπνοϊαν ἔτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλόντων ὑκείνης ψυχᾶς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν σομίῳν, ἀπὸ ῥῥοιᾶς τινεσ φέρουσι, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμῃροι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβασικοὶ, τῷ ἑτέρων σμωενδρασιῳσι μεγέθει. Μόνος Ἡρόδοτος Ὀμηρικῶτατος ἐχέει; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὃ τε Ἀρχίλοχος, πάντων δὲ τέτων μάλισα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῆς Ὀμηρικῆς ὑκείνης νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρρωτρῶσ ἀποχετευσάμῃρος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἶδες καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ὑκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἔσι δὲ οὐ κλοπὴ τὸ πρῶγμα, ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν ἡδῶν, ἢ πλασμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀπτύπωσις. Καὶ ἐστὶ ἂν ἐγ-

“rans halitum divinum”) illinc quasi gravidam factam vi divina statim per inflatum oracula edere: similiter ab illa veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut a sacris spiraculis effluvia; quibus inflati etiam ii, qui natura non valde sunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solutne Herodotus fuit magnus Homeri imitator? Stephichorus etiam ante eum idem

fuit, et Archilochus: plus autem, quam hi omnes, Plato fuit, qui ab Homero illo fonte innumeros rivulos ad se deduxit. Et forsitan nobis opus fuisset exemplis, nisi ea sigillatim etiam Ammonius eligens in suis scriptis notasset. Hæc vero res non est furtum ullum, sed (ut a bonis moribus fieri potest) sive simulacrorum sive operum expressa effigies. Et videtur mihi, quod non vigere fecisset ille

καταμίξαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῆ συμεμβλιῶσαι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νῆ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, ὡς ἀνταγωνιστῆς νέος πρὸς ἤδη τεταυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον, καὶ οἶονεὶ διαδορατιζόμενος, ὅτι ἀνωφελῶς δὲ ὅμως, διηρησεύετο·

—ἀγαθὴ (γὰρ κατὰ τὸ Ἡσίοδον) ἔρις ἠδὲ βροτοῖσι,

καὶ τῷ ὄντι καλὸς οὗτος καὶ ἀξιονικότατος εὐκλείας ἀγὼν τε καὶ σέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἠτλιάδης τῷ περὶ γρυμμετέρων ὅτι ἀδοξόν.

ιδ'. Οὐκ ἔν καὶ ἡμᾶς, λυγρὸν ἂν διαπονῶμεν ὑψηλοῦς τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τῷ Ὅμηρῳ εἶπεν, πῶς δὲ ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὑψωσεν, ἢ ἐν ἰσοερίᾳ

quædam hujusmodi in dogmatibus philosophiæ, neque multis in locis ingressus esset in poeticas tam materias, quam dictiones, nisi cum Homero toto animo mehercule de primis concertasset, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur) fortasse quidem contentionis cupidius *quam par fuit*, et velut hasta eum petens, non inutiliter tamen: nam (secundum Hesiodum)

—hæc contentio utilis est mor-

talibus,

et revera hoc certamen de gloria et præmium est pulchrum dignumque victoria; in quo *certamine* vinci quidem nos a majoribus non inglorium est.

XIV. Ergo et nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem et animi altitudinem exigat, animis effingere quomodo forsitan Homerus hoc idem dixisset; et quomodo id Plato, vel Demosthenes, vel in historia Thucydides Sublime

Θουκυδίδης* περιπίπλοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον
ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς
ψυχὰς ἀνοίσει πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιήματα
μέτρα. Ἔτι δὲ μάλλον, εἰ καὶ κεῖνο τῇ διανοίᾳ
περσυπογράφοιμην, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ
λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκησεν, ἢ Δημοδέ-
νης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τῷ τῶ διατέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι
μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοῖσδε ἰσοτιθέσθαι τῶ ἰδίων
λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικέτοις
ἤρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν
γραφομένων εὐδυνίας, καὶ μὴ παῖξαι. Πλέον
δὲ τῶν παρερημητικόν, εἰ περσιθείης, πῶς
ἂν ἐμῶ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς
ἀκέσσειεν αἰὼν; Εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ
τῷ ἰδίῳ βίῃ καὶ χρόνῳ οὐ φθέγγεται τι ὑπερ-
ήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῷ

effecisset: illæ enim perso-
næ, ex imitatione nobis oc-
currentes et velut prælu-
centes, animos nostros effe-
rent ad illos *Sublimitatis* ter-
minos, quorum imaginem
ob oculos posuimus. Tum
vero magis, si illud quoque
cogitationi repræsentemus,
quomodo hoc, quod a me
dicitur, auditum accepisset
Homerus, si adesset, aut
Demosthenes; vel quomodo
hoc affecti essent: revera
enim magnum est certamen,
tale constituere nostrorum

scriptorum tribunal thea-
trumque, et apud tantos
heroas, iudicesque *simul* et
testes, in ratione scriptorum
reddenda exerceri. Majus
autem his incitamentum *est*,
si addideris, quomodo de
me, qui hæc scripserim, ju-
dicabit omne sequens sæcu-
lum? Si quis autem ipso
scribendi tempore vereatur,
ne non pronunciet aliquid,
quod suæ vitæ temporique
superfit, necesse est ut etiam
ea, quæ illius mente concipiuntur, imperfecta et cæ-

τέτε ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὡσπερ ἀμβλύων, πρὸς τὸν τῆς ὑπερφημίας ὕλης μὴ τελεσφοροσύνην χρονον.

ιε'. Οὐκ, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τέτοις, ὡ νεανία, καὶ αἱ Φαντασίαι παρασκευασικώταται· ἔτω γοῦν εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἐνιοὶ λέγουσι· καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς Φαντασία, πᾶν ἐννόημα λόγου γρηνητικὸν ὁπωσοῦν παρυσάμηνον· ἤδη δὲ ἐπὶ τέτων κεκράτηκε τῆνομα, ὅταν ἂν λέγῃς, ὑπὲρ ἐνθεσιασμῶ καὶ πάθους βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπὲρ ὄψιν τιδῆς τοῖς ἀκέουσιν. Ὡς δὲ ἕτερον τι ἢ ῥητορικὴ Φαντασία βέλεται, καὶ ἕτερον ἢ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάδοι σε, ἐστὶ ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἐκπληξις, τῆς δὲ ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφοτέραι δὲ ὁμῶς τέτ' ἐπιζητῶσι, τὸ συγκεκινημένον.

ca quasi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud posteros *vigentis*.

XV. Præterea, juvenis, Sublimitatis, et magnitudinis, et vis actuosæ maxime effectrices sunt etiam Visiones (vel Imagines:) quippe sic nonnulli appellant ipsas imaginum fictiones: vocatur enim generaliter Visio, quidvis mente conceptum orationem generans, quomodocunque adfit; jam ve-

ro in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore et Affectu cernere videaris, eaque ob oculos audientium ponas. Quod vero aliud quiddam velit rhetorum Visio, et aliud illa poetarum, non potest te latere; neque quod Visionis in poesi finis sit terror, ejus autem in orationibus *solutis* evidentia; utræque res tamen hoc quærant, nempe *commotionem animi*.

ὦ μήτηρ, ἱκετεύω σε· μὴ πίσειέ μοι
 τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
 αὐταὶ γὰρ, αὐταὶ πλεσιόν θρώσκασί με.

καὶ,

Οἱ μοι, κτανεῖ με· ποῖ Φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐρμνύας· ὁ δὲ
 ἐφαντάδην, μικροῦ δεῖν θεάσαδαν καὶ τὸς ἀκέ-
 οντας λυάγκασεν. Ἐστὶ μὲν ἔν φιλοπονώτατος
 ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ πάδην, μανίας τε καὶ ἔρω-
 τας, ἐκτραγωδῆσεν, καὶν τέτοις, ὡς οὐκ οἶσ' εἶ
 τισιν ἐτέροις, ἐπιτυχέσατος· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ
 ταῖς ἀλλαῖς ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολ-
 μος· ἤκιστά γέ τοι μεγαλοφυῆς ὢν, ὅμως πλὴν
 αὐτὸς αὐτῆ φύσιν ἐν πολλοῖς γρέσθαι τραγικῶν
 περσιλάγκασε, καὶ παρ' ἑκάστα ἐπὶ τῶν μεγα-
 θῶν, ὡς ὁ Ποιητὴς,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν

O mater obsecro te, ne contra me
 excites
 Sanguinoculas et anguicomas vir-
 gines:
 Ipsæ enim, ipsæ prope me infli-
 unt:

et,

Hei mihi! interficiet me: quo fu-
 giam?

Hic poeta ipse vidit furias;
 et id, quod imaginatus est,
 coegit auditores quoque
 propemodum videre. Est i-
 gitur quidem Euripides im-
 primis studiosus tragice ex-

primendi duos hos Affectus,
 furoresque et amores, et in
 his *Affectibus* (ut nescio an
 in ullis aliis) felicissimus:
 veruntamen non inaudax est
 ad alias quoque Visiones ag-
 grediendas: sane cum mi-
 nime natura Sublimi esset,
 tamen ipse suam naturam
 coegit in multis *locis* tragi-
 cam *et erectam* fieri, et ubi-
 que in Sublimibus (ut *dicit*
 Poeta ille)

Cauda et latera et lumbos *utrinq-*
ue

Ματίζεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδίδῃς τὰς λυίας ὁ
Ἥλιος,

Ἔλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσεαλὼν
Κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν ἔκ ἔχων, ἀψίδα σὴν
Κάτω δῖσσι —

Φησὶν. Εἶδ' ἐξῆς,

Ἴει δ' ἐφ' ἐπὶ Πλειάδων ἔχων δρόμον·
Τοσαῦτ' ἀκέσας χέρσ' ἔμαρψεν ἠνίας·
Κρέσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἐπλαντ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς.
Πατὴρ δ' ὄπιθε νῶτα σειρίξ βεβῶς
Ἴππευε, παῖδα νεθετῶν, Ἐκεῖσ' ἔλα,
Τῆ ῥα σρέφ' ἄρμα, τῆ δέ. —

Ἄρ' ὅκ ἂν εἶποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆ γραφοντος
σωεπιβαίνει τῆ ἄρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα
τοῖς ἵπποις σωεπιέρωται; οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ τοῖς

Ferit, seque ipse concitat ad pug-
nandum.

Phaethonti igitur Sol cum
tradidisset habenas, *apud il-
lum sic dicit,*

Age vero, neque Libycum aerem
ingressus;

Temperiem enim humidam non
habens, tuum currum
Deorsum transmittet.

Deinde postea,

I vero ad septem Pleiadas tenens
cursum:

Tot cum audiisset, deinde corripuit
habenas:

Quatensque *scutica* latus *equarum*
alatarum, cum curribus

Dimisit *oas*; illæ autem volabant
ad ætheris convexa:

Pater vero pone tergum equi *astri-
ci* conscendens

Equitavit, admonens filium, Illac
age,

Hac verte currum, et hac &c.

Annon possis dicere, ani-
mum scribentis simul *cum*
Phaethonte conscendere cur-
rum, et in eodem versatum
periculo una cum equis vo-
lare? neque enim, nisi fer-

ἑρανοῖς ὑκείνοις ἔργοις ἰσοδρῶμῶσα ἐφέρετο,
 τοιαῦτ' ἂν ποτε ἐφαντάδη. "Ομοια κὺ τὰ ἐπὶ
 τῷ Κασάνδρᾳ αὐτῷ,

Ἄλλ', ὧ Φίλιπποι Τρῶες —

Τῷ δὲ Αἰχύλῃ Φαντασίᾳς ἐπιτολμῶντος ἡρωϊ-
 κωτάταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβαις παρ'
 αὐτῷ,

Ἄνδρες, Φησὶν, ἐπὶ τὰ θύροις λοχαγέται,
 Ταυροσφαγῶντες εἰς μηλάνδετον σάκος,
 Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρεῖς φόνος,
 Ἄρην τ' Ἐνυῶν, καὶ Φιλαίματον φόβον
 Ὀρκωμότησαν, —

τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκτε σω-
 μνύμενοι θάνατον) ἐνίοτε μῆτοι ἀκατεργάστους,
 καὶ οἷονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτους
 φέροντος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κακείνοις
 ἐπὶ φιλοτιμίας τοῖς κινδύοις ᾤρησθὶβάζει.

retur cursu æquali factis il-
 lis cœlestibus talia unquam
 imaginari potuisset. Simi-
 lia sunt etiam illa, quæ a-
 pud ipsum de Cassandra di-
 cuntur,

Sed, O Troes pugnæ equestribus
 gaudentes &c.

Et cum Æschylus audax sit
 in concipiendis Visionibus
 maxime heroicis, (ut apud
 ipsum *Tragœdia* vocata sep-
 tem ad Thebas dicit,

Viri septem, bellicosi agminum
 ductores,

Taurum mactantes super nigro
 scuto,
 Tangentesque manibus taurinum
 sanguinem,
 Martemque, Bellonam, et sangui-
 ne gaudentem Metum
 Jurarunt &c.

in suam ipsorum mortem
 invicem sine *ulla sui misera-*
ratione conjurati) nonnun-
 quam vero afferat sensus ru-
 des, et quasi impexos pa-
 rumque lubætos, tamen se
 ipse Euripides præ æmula-
 tione cogit ad illa ipsa pro-
 pius accedere pericula. Et

μόνον, ἀλλὰ καὶ δελεῖται. “ Καὶ μὴν εἴ τις,”
 Φησὶν, “ αὐτίκα δὴ μάλα κρωγῆς ἀκέσει
 “ πρὸ τῆ δικαστηρίων, εἴτ’ εἴποι τις, ὡς ἀνέωκ’
 “ τὸ δεσμοτήριον, οἱ δὲ δεσμῶτα φεύγουσιν,
 “ ἔδει οὕτως, ἔτε γέρον ἔτε νέος, ὀλίγων
 “ ἔστιν, ὃς ἔχει βοηθήσει κατ’ ὅσον διώταται· εἰ
 “ δὲ δὴ τις εἴποι παρελθῶν, ὡς ὁ τέτρε ἀφεί
 “ ἔτος ἔστιν, ἔδὲ λόγῳ τυχῶν παραυτίκ’ ἀν
 “ ἀπόλοιτο.” Ὡς γὰρ Δία καὶ ὁ Ὑπερίδης κατή-
 γορζύμβρος, ἐπειδὴ τὸς δέλεος καὶ τὸ ἦταν ἐλευ-
 θέρου ἐψηφίσατο, “ τῆτο τὸ ψήφισμα, εἶπεν,
 “ ἔχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ’ ἢ ἐν Χαιρωνείᾳ
 “ μάχη” ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν
 ὁ ῥήτωρ πεφάνταται· διὸ καὶ τὸν τῆ πείθειν ὄρον
 ὑπερέβηκε τῷ λήμματι. Φύσει δὲ πως ἐν τοῖς
 τοιαῖτοις ἀπασιν αἰετῆ κρείττονος ἀκρόασι· ὅθεν

tiam dominatur. “ Et sane
 “ si quis (dicit *Demosthenes*)
 “ derepente clamorem ante
 “ tribunalia magnum au-
 “ diat; deinde nunciet ali-
 “ quis apertum esse carce-
 “ rem, vincetosque fugere;
 “ nemo, sive senex sive ju-
 “ venis, tam negligens est
 “ ut non auxilium, quan-
 “ tum poterit, ferat: si quis
 “ vero superveniens dicat,
 “ quod qui illos emiserit,
 “ Hic est, statim, ne impe-
 “ trata *pro se* dicendi venia,
 “ periret.” Ut mehercule

etiam Hyperides accusatus,
 quod fervos post cladem ac-
 ceptam liberos esse decre-
 verit, “ Hanc rogationem
 “ (dixit) non rhetor tulit,
 “ sed Chæronensis pugna:”
 simul enim cum argumen-
 tatione negotiali rhetor Vi-
 sionem effecit; quare et per-
 suasionis terminum transivit
illa circumstantia *ex re du-
 cta*. Naturaliter autem quo-
 dammodo in omnibus hu-
 jusmodi rebus semper audi-
 mus *et attendimus ad id*,
 quod melius est: unde ab

ὑπὸ τῆ ἀποδεικτικῆ περιελκόμεθα εἰς τὸ κτ' φαντασίαν ὀκνητικὸν, ὡς τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπτεται περιλαμπόρμον. Καὶ τῆτ' οὐκ ἀπεικότως πάρομοι· δυοῖν γὰρ συντατιομένων ὑφ' ἑν, αἰετὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ πλὴν διατέρεθαι δυνάμιν περιπαῖ. Τοσαῦτα περὶ τῶν κτ' τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀποχρηνομένων ἀρκέσει.

15'. Αὐτόστι μῦθοι καὶ ὁ περὶ ἁλημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἀν' ὅν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφλω, οὐκ ἂν ἡ τυχεῖσα μεγέθους εἴη μερῆς· ἢ μὴ ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακρηνοῦν πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπερμόρισον, ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεσικὰ, τῆ πεισώσαται τὸ περὶ κείμενον

eo, quod demonstrativum est, abducimur ad id, quod Visione nos commoveret; in quo occultatur magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis est. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum res collocatæ sunt in unum, semper melior vim alterius ad se trahit. Hæc sufficient dicta de Sublimibus, quæ ad sensus attinent, et quæ vel ab animi Magnitudine, vel præcipuarum circumstantiarum Delectu et Congerie, vel In-

cremento, vel Imitatione, vel Visione nascuntur.

XVI. Illic porro etiam de Figuris in ordine affignatus est locus; etenim hæ, si adhibeantur eo quo debent modo, possunt esse (ut dixi) minime vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen, quoniam omnes eas accurate in præsens tractare multi laboris esset, seu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod a nobis positum est causa, percurrere-

ἔνεκα καὶ δὴ διέξιμθρ. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοδένης
 ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμθῶν εἰσφέρει· τίς δ' ἴω ἢ
 καὶ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; “ ἔχ ἡμάριτετε, ὦ τ
 “ ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλώων ἐλευθερίας ἀγῶνα
 “ ἀράμθοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τέτε παραδείγ-
 “ ματα· ἐδὲ γδ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἡμαρτον, ἐδ' ἴ
 “ οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς.”
 Ἀλλ' ἐπειδὴ, καθάπερ ἐμπνευθεῖς ἔξαίφνης
 ὑπὸ θεῶ, καὶ οἰογὲ φοιβόληπιος γρόμθοσ, τ' καὶ
 τῶν ἀριζέων τῆς Ἑλλάδος ὄρκον ἔξεφώνησεν,
 “ ὄκ ἔσιν ὅπως ἡμάριτετε, οὐ μὰ τὲς ἐν Μα-
 “ ραθῶνι περκιנדωεύσαντας,” φαίνετ' δι' ἐνόσ
 τῆ ὁμοτικῆ χήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποσερφλῶ
 ἐγὼ καλῶ, τὲς μὴ περγόνεσ ἀποδεώσας, ὅτι
 δεῖ τὲς οὕτως ἀποθανόντας ὡς θεὸσ ὁμνιώμα
 παρισάνων, τοῖσ δὲ κέινεσι τὸ τῶν ὀκεῖ περ-

mus. Probationem Demo-
 sthenes affert de iis quæ a se
 in administratione urbis ge-
 sta erant: quinam autem ef-
 fet naturalis ejus probationis
 usus? *nempe hic*, “ Non
 “ male fecistis, O vos, qui
 “ certamen iniistis pro li-
 “ bertate Græcorum; ha-
 “ betis autem domestica hu-
 “ jus exempla; neque enim
 “ male fecerunt illi, qui ad
 “ Marathona *depugnave-*
 “ *runt*, neque qui ad Sala-
 “ mina, neque qui ad Pla-
 “ tæas.” Sed, quum (velut

numine repente afflatus et
 quasi Phœbo percitus) jus-
 jurandum illud per propug-
 natores Græcorum edidit,
 “ Non male fecistis; non,
 “ *juro* per eos, qui in Ma-
 “ rathone antea periclitati
 “ sunt,” videtur hac una
 jurisjurandi figura, quam
 hic Apostrophen appello,
 majores *suos* Deos effecisse,
 (docendo, quod oporteat per
 eos, qui sic e vita excessere-
 rint, tanquam per Deos ju-
 rare) iudicibus autem animi
 magnitudinem eorum, qui

κινδυνευσάντων ὀντιδεῖς φρόνημα, πλὴν ἢ τῆς
 ἀποδείξεως φύσιν μετρεσικῶς εἰς ὑπερβάλλον
 ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὄρκων
 ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιωνίον τινα καὶ ἀλεξι-
 φάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκρόντων κατιεῖς
 λόγον· ὡς κερφίζοιμύες ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μη-
 δὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπὶ
 τοῖς κτ' Μαροθῶνα καὶ Σαλαμίνα νικητηρίοις,
 παρῆσαδοι φρογνῆν· οἷς πᾶσι τὸς ἀκροατὰς
 διὰ τῆ γρηματισμῆ στωαρπάσας ὄχετο. Καί
 τοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τῆ ὄρκος τὸ σπέρμα
 φασὶν εὐρῆδοι,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαροθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
 Χαίρων τις αὐτῶν τέρμον ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔσι δὲ οὐ τὸ ὀπωσοῦν τινα ὁμόσοι μέγα, τὸ
 δὲ πῆ, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν, καὶ τίνας

illic olim periculum subie-
 rant, infirmasse; et proba-
 tionis naturam convertisse
 in eximiam Sublimitatem et
 affectum et in eam fidem,
 quæ merito tribuenda esset
 novi excellentisque generis
 juramentis; simulque infu-
 disse in animos audientium
 opinionem quandam medi-
 cam et dolores propulsan-
 tem; ut illi elati laudibus
 docerentur non minores a-
 nimos habere ob pugnam
 cum Philippo *commissam*,
 quam ob victorias Mara-

thone et Salamine *reporta-
 tas*: quibus omnibus audi-
 tores *vi hujus* Figuræ te-
 cum abripiens incessit. Di-
 cunt quidem semen *hujus*
 juramenti inventum esse a-
 pud Eupolidem,

Non enim, juro per eam ad Mara-
 thona pugnam,
 Gaudens aliquis eorum meum cor
 dolore afficiet.

At non quovis aliquem ju-
 rare inodo, magnum est:
 sed ubi, et quomodo, et
 quo tempore, et cujus rei
 causa *juremus*, *considerandum*

ἔνεκα. Ἄλλ' οὐκ εἰ μὴ ἔδεν ἐς εἰ μὴ ὄρκος, καὶ πρὸς εὐτυχῆντας ἔτι, καὶ οὐ δεομένης παρηγορίας, τὸς Ἀθωαίους ἔτι δ' ἐχὶ τὸς ἀνδρας ἀπαθαναλίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τὸ οὐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκέραιον ἐντέκη λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν περικινδυνεύσαντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, πῶ μάχῃ. Παρὰ δὲ τῷ Δημοθέει πεπραγμότευται πρὸς ἡττημένους ὁ ὄρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθωαίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. Καὶ ταῦτον, ὡς ἔφλω, ἅμα ἀποδείξίς ἐσι τῷ μηδὲν ἡμαρτηκέναί, παράδειγμα, ὄρκων πῶσις, ἐγκώμιον, προτροπή. Καὶ περὶ ἡμῶν ὑπὸ τῷ ῥήτορι, “Λέγεις ἡττιαν “πολιτευσάμεθα, εἴτα νίκας ὀμνύεις,” διὰ ταῦτα τὰ ἐξῆς κανονίζει, καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι καὶ βακχεύμασι νή-

est. Illic autem nihil aliud est quam *merum* juramentum, idque ad Athenienses factum, cum adhuc prospere res suas agerent, et consolatione non indigerent; porro Poeta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus infereret rationem dignam illorum virtute: sed ab iis, qui antea periclitati erant, male delapsus est ad rem inanimam, nempe ad pugnam: apud Demosthenem vero rem habuit cum victis juramentum, ut Chæronea

non amplius videretur Atheniensibus fuisse infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio est illos nihil male fecisse, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat hoc, “Tu qui Rem publicam administrasti loqueris de clade, dein “de juras per victorias;” propterea in iis, quæ sequuntur, ad normam explorat, et per tutum iter verba quoque ducit, docens necesse esse etiam in ipsis fu-

φειν ἀναγκαῖον, “ τοὺς περικινδιωεύσαντας,”
 φησὶν, “ ἐν Μαραθῶνι τῶν περὶ γόνων καὶ τοὺς
 “ Σαλαμῖνι, καὶ τὲς ἐπ’ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχί-
 “ σαντας, καὶ τὲς ἐν Πλαταιαῖς παρατάξα-
 “ μῖρους” οὐδαμῶς “ νικήσαντας” εἶπεν, ἀλλὰ
 πάντῃ τὸ τῷ τέλει διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδή-
 περ ἰὼ εὐτυχὲς, καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὑπεναν-
 τίον· διόπερ καὶ τὸ ἀκρατῶς φθάνων εὐδὺς ἰσο-
 φέρει, “ ἐς ἅπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ,” φησὶν, “ ἡ
 “ πόλις, Αἰχίνη, ἐχὶ τὲς κατορθώσαντας μόνες.”

ιζ'. Οὐκ ἄξιον δὲ ἐπὶ τῆς τῆς τόπῃ παρα-
 λιπεῖν ἐν τι τῶν ἡμῖν τεθεωρημῶν, φίλτατε,
 (ἔσα δὲ πάνυ σῴτομον) ὅτι φύσει πως συμ-
 μαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ γήματα, καὶ πάλιν ἀντι-
 συμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ’ αὐτῶ. Πῆ δὲ καὶ
 πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὑποπλίον ἐσιν ἰδίως τὸ διὰ

roribus sobrium se præstare;
 “ per illos (inquit) ex ma-
 “ joribus nostris, qui antea
 “ periclitati sunt in Mara-
 “ thone, et illos qui ad Sa-
 “ lamina et ad Artemisium
 “ navali prælio dimicarunt,
 “ et illos qui ad Plataeas
 “ acie steterunt instructa:”
 nusquam dixit “ qui vice-
 “ runt,” sed omnino quasi
 furto removet eventus no-
 men, quia fortunatus fuit,
 iisque rebus, quæ ad Chæ-
 roneam gesta sunt, contra-
 rius: quare et auditorem

præveniens statim subjicit,
 “ quos omnes (inquit) pub-
 “ lice sepeliit civitas, Æf-
 “ chine, non eos solos, qui
 “ feliciter rem gesserint.”

XVII. Non autem decet
 hoc in loco, charissime, præ-
 termittere unum quoddam
 ex iis, quæ a nobis obser-
 vata sunt, (erit vero brevif-
 simum) nempe, quod Fi-
 guræ natura quodammodo
 auxilium ferunt Sublimitati,
 rursusque mirifice acci-
 piunt ab illa. Sed ubi et
 qui hoc fit, exponam. Om-

χημάτων πανουργεῖν, καὶ προσβάλλον ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβελῆς, παραλογισμῶ· καὶ ταῦτ', ὅταν ἢ πρὸς κερτὴν κύριον ὁ λόγος, μάλιστα ἢ πρὸς τυράννης, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς· ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθύς, εἰ, ὡς πάντες ἀφρων, ὑπὸ τεχνίτε ῥήτορος χηματίοις κατασοφίζεται, καὶ εἰς καταφρόνησιν ἑαυτῆ λαμβάνων τὸ παραλογισμὸν, ἐνίοτε μὲν λησθηθεῖται τὸ σῶλον, καὶ ἐπικρατήσῃ δὲ τῆ θυμῶ, πρὸς πλὴν πειρῶ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ χῆμα, ὅταν αὐτὸ τῆτο διαλανθάνῃ, ὅτι χῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὕψος ἢ πάθος τὸ ἐπὶ τῷ χηματίζειν ὑπονοίας ἀλέξημα καὶ θαυμασὴ τις ἐπικρατῆα καλίσταται· καὶ πως παραληφθεῖσα ἢ τῆ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν ὑποδέδυκε, καὶ

nia per Figuras tractare, imprimis est res suspiciosa, et quæ adducit opinionem infidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Iudice, ex cuius arbitrio causa pendet, (præfertim vero coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus summa potestate utentibus;) indignatur enim statim si, velut puer insipiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putansque ratiocinationem falsam esse contemptum sui, nonnun-

quam omnino efferus est, et, si contineat iram, tamen, quo minus verbis persuadeatur, totum se opponit: quare et tunc Figura optima videtur, cum eam ipsam non appareat Figuram esse. Sublimitas igitur et Affectus contra suspicionem, quæ ex Figurarum usu veniat, remedium et admirabile quoddam auxilium est: et artificium illud omnia vafre agendi per Figuras, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra et Sublimia sunt, de-

πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγον. Ἰκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ περιηγηθῆναι, “ μὰ τὸς ἐν Μαραθῶνι.” Τίνι γὰρ ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ· σχεδὸν γὰρ, ὡσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιωγέμεθα, ἔτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἄξιαμαρτυρῶ περιχυθῆναι πάντοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόρρω δὲ ἴσως τέττε καὶ ἐπὶ ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τῷ αὐτῷ κειμήλιον ἐπιπέδῃ παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιάς τε καὶ τῷ φωτός, ὅμως περιῦπαντᾶ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ οὐ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ καὶ ἐγλυτέρω παραπολὺ φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγλυτέρω κείμεθα διὰ τε φυσικῶς τινὰ συγγῆριαν καὶ διὰ λαμπρότητα, αἰεὶ τῶν σχημάτων περι-

inceps latuit omnemque suspicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* est id quod antea citavimus, “ Juro per eos, qui “ in Marathone,” &c. Quomodo enim Rhetor hic figuram celavit? manifestum est, quod *hoc ipsa luce fecit*: fere enim, quemadmodum lumina debilia obscurantur undique Sole illustrata, ita Sublimitas ubique circumfusa abscondit Rhetoricæ artificia: et non diversum

forte ab hoc quiddam in pictura evenit: nam cum umbra et lux, coloribus depictæ, in eadem tabulæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux prius oculos ferit, neque solum eminere, sed et multo propius esse videtur. Quare etiam Affectus et Sublimitates scriptorum, cum animis nostris jaceant propinquiores tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *suum* splendorem, semper ante conspici-

εμφανίζεται, καὶ πλὴν τέχνην αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἶον ὅν κατακαλύψει τηρεῖ.

ἦ. Τί δ' ἐκεῖνα Φῶμδρ, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἄρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν χρημάτων εἰδοποιήσας παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα σιωλεῖναι τὰ λεγόμενα; “ Ἡ βέλεοδε, “ εἶπέ μοι, περιμόντες ἀλλήλων πωιδάνεδοι, “ λέγετάμ τι καινόν; τί γδ' ἂν γήοιτο τέττε “ καινότερον, ἢ Μακεδῶν ἀνήρ καταπολεμῶν τ' “ Ἑλλάδα; τέττηκε Φίλιππος; οὐ μὰ Δί, “ ἀλλ' ἀθενεῖ· τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γδ', “ ἂν ἔτός τι πάδη, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φί- “ λιππον ποιήσετε.” Καὶ πάλιν, “ Πλέωμδρ “ ἐπὶ Μακεδονίαν,” φησί· “ ποῖ δὴ πρησορμιέ- “ μεδα; ἦρετό τις· εὐρήσει τὰ σαδρα τῶν “ Φιλίππε πρηγμάτων αὐτός ὁ πόλεμος.”

untur quam Figuræ, artificiumque istarum *Figurarum* obumbrant et quasi occultum asservant.

XVIII. Quid vero de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus et Percontationibus? annon his *Figurarum* conformationibus *idem ille Rbetor Demosthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actiuosa et magnifica? “ Num vultis “ (inquit) dic mihi, *quisquis* “ *es*, circum curfitantes alii “ alios percontari, Dicitur-

“ ne aliquid novi? Quid “ enim potest esse magis “ novum quam vir Macedo “ bello aggrediens Græci- “ am? Mortuusne est Phi- “ lippus? non, per Jovem, “ sed ægrotat? quid autem “ vestra interest? si enim “ moriatur ille, brevi vos “ alium Philippum *vobis* fa- “ cietis.” Et rursus dicit, “ Navigemus in Macedo- “ niam: sed quo appelle- “ mus? roget aliquis: bel- “ lum ipsum inveniet ea, “ quæ debilia sunt in rebus

Ἦν δὲ, ἀπλῶς ῥηθὲν, τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ κατὰδεέσσεσθαι· νωμὶ δὲ τὸ ἐνδομὸν καὶ ὀξύρροπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνδρῶν πάντων, οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πισυότερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικά τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ χυμᾶν ὁ καιρός· ἢ δὲ ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀποκρίσις μιμεῖται τῷ πάθῃ τὸ ἐπίκαιρον. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἐτέρων ἐρωτῶμενοι, παροξυμῶντες ἐκ τῷ παραχρησμά, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνδρῶν πάντων· ἔτω τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ἐκ τῷ δοκεῖν ἕκαστον τῷ ἐσκεμμένων ὅξ ἰσπογυῖα κεκινῆσθαι τε καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀκρατῶν ἀπάγει καὶ παραλογίζεσθαι.

“Philippi.” Effet autem hæc res, si simpliciter diceretur, omnino abjectior quam decuit: nunc autem concitata vis velocitasque Interrogationis et Responsionis, et ille sibi ipsi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non solum Sublimius fecit id quod dictum est, sed et credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipse Orator, sed generare occasio:

ad se autem *directa* Interrogatio et *facta* Responsio imitatur Affectum ex occasione natum. Fere enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* interrogati sunt, subito se exacuentes, ei, quod dicitur, concitate atque ex ipsa veritate respondent; sic Figura Interrogationis et Responsionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata sunt, extempore concipi dicique, abducendo etiam fallit *eum*.

Ἐπι τοίνυν, (ἐν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ
Ἡροδότειον πεπίστευται,) εἰ ἔτις ἔ * * * *
ιδ'. * * * * * ἄπλοκα ὀκπίπει, καὶ
οἰονεὶ ὡροχῆται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν
φθάνοντα καὶ αὐτὸν ἢ λέγοντα. “ Καὶ συμ-
“ βαλόητες,” φησὶν ὁ Ξενοφῶν, “ τὰς ἀσπίδας,
“ ἐωθῆντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον.”
Καὶ τὰ τῷ Εὐρυλόχῃ,

Ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμι Ὀδυσσεῦ,
Εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ ἐδὲν ἤτιον
κατεσπευσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν,
ἅμα καὶ ἐμποδιζέσης τι καὶ σιωδικέσης. Τοι-
αῦθ' ὁ Ποιητὴς ἐξέλιεγκε διὰ τῶν ἀσωδέτων.

κ'. Ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ συνέδος τῶν
οἰονεμάτων εἶωθε κινεῖν ὅταν δύο ἢ τρεῖς, οἶον

Porro (nam hoc Herodoti
creditum est unum esse ex
maxime Sublimibus,) si sic
* * * * *

XIX. * * * * * ea, quæ
dicuntur, non ligata prove-
niunt, et quasi profundun-
tur, fere prævenientia etiam
ipsum dicentem: “ Et con-
“ figentes clypeos (dicit
“ Xenophon) impelleban-
“ tur, pugnabant, cæde-
“ bant, moriebantur:” et
illa Eurylochi apud Home-
rum,

Ivimus, ut iussisti, per sylvas, in-

clyte Ulyffe,
Vidimus in vallibus extractas ædes
pulchras.

Quæ enim ab se invicem
abscissa sunt, et nihilominus
accelerata, exhibent repræ-
sentationem efficaciam *cujus-*
dam eodem tempore et non-
nihil impediens *cursum o-*
rationis, et *tamen* ordinan-
tis. Talia Poeta ille protulit
per Dissoluta.

XX. Summopere autem
Figurarum quoque in unum
Coacervatio solet commo-
vere: quando duæ vel tres,

κτ' συμμορίαν ἀνακισνάμενα, ἀλλήλοις σω-
 ερανίζη πλὴν ἰσχύ, πλὴν πειθῶ, τὸ κάλλος. Ὀ-
 ποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς
 ὁμῆ καὶ τῇ διατυπώσει σωναπαπεπλεγμένα, τὰ
 ἀσιώδετα. “ Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπ-
 “ των, ὧν ὁ παθὼν ἕνια ἐστὶ ἂν ἀπαγείλαμ
 “ δυνάιτο ἐτέρῳ, τῷ χήματι, τῷ βλέμματι,
 “ τῇ φωνῇ.” Εἶδ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ
 λόγος ἰὼν 5ῃ, (ἐν 5άσει γὰρ τὸ ἡρεμοῦ, ἐν
 ἀταξία ἢ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγ-
 κινήσις ἐσιν,) εὐθύς ἐπ' ἄλλα μετέηλατο ἀσιώ-
 δετα, καὶ ἐπαναφορὰς, “ τῷ χήματι, τῷ βλέμ-
 “ ματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς
 “ ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοισ, ὅταν ἐπὶ κόρρης.”
 Οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπ-
 των, ἐργάζεται πλὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ

quasi per munerum societa-
 tem commixtæ, sibi invi-
 cem robur, suadela, pul-
 chritudinem conferunt. Qua-
 lia sunt et illa in Midiam
 Dissoluta, permixta simul
 cum Repetitionibus et cum
 ea Figura, quæ vocatur sub
 oculos Subjectio. “ Multa
 “ enim possit facere is, qui
 “ aliquem verberat, (ex qui-
 “ bus nonnulla ille, qui pa-
 “ titur, ne referre quidem
 “ alii potest) gestu, vultu,
 “ voce.” Deinde, ut oratio

non in iisdem rebus ince-
 dere perseveret, (in perseve-
 rantia enim est quies, in
 ordinis vero defectu inest
 Affectus, quoniam impetus
 animi et commotio est) sta-
 tim ad alia transfiliit Dissol-
 luta, et ad alias Repetitio-
 nes, “ Gestu, vultu, voce;
 “ quum ut insultans, quum
 “ ut inimicus, quum pug-
 “ no, cum in malam.” Ni-
 hil aliud hic efficit Rhetor,
 quam is qui verberat: sc.
 mentes iudicum repetito im-

ἐπαλλήλω πλήττει φορᾶ. Εἴτ' ἐντεῦθεν πά-
 λιν, ὡς αἱ καταυγίδες, ἄλλω ποιέμενος ἐμβο-
 λῶ, “ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρυθς,” φησί·
 “ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίσησιν ἀνθρώπους ἀήδεις
 “ὄντας τῆ περπηλακίζεσθ' ἐδεῖς, ταῦτα ἀπαγ-
 “γέλλων, δυνάιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι.”
 Οὐκοῦν πλὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ
 ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μετα-
 βολῇ· ἔτις αὐτῶ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον, καὶ ἔμ-
 παλιν ἡ ἀταξία ποῖαν περιλαμβάνει τάξιν.

καί. Φέρε ἐν πρόθεσις τῆς συνδέσεως, εἰ
 θέλοις, ὡς ποιῶσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, “καὶ μὲν
 “ἐδὲ τῆτο χρῆ παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἀν-
 “ποιήσκειν ὁ τύπλων,—πρῶτον μὲν τῷ χήματι,
 “εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτά γε μὴ αὐτῇ τῇ
 “φωνῇ” καὶ εἴση, καὶ τὸ ἐξῆς ἔτις παρα-

petu percutit. Deinde hinc, procellarum instar, rursus aliam *judicibus* faciens aggressionem, “quum pugno, “cum in malam: (inquit) “hæc perturbant, hæc extra se rapiunt homines “non assuetos injurias pati: “nemo est, qui hæc referens potest acerbiter “eorum ob oculos ponere.” Ergo naturam Repetitionum et Dissolutorum ubique perpetua variatione custodit: sic apud illum etiam ordo

confusum quid, rursusque ordinis defectus certum quendam in se continet ordinem.

XXI. Age igitur, adde *bis* copulas, si vis, ut faciunt Isocratis imitatores, “Et ne hoc quidem oportet omittere, quod multa possit facere is qui verberat &c. “primum quidem gestu, “deinde vultu, postremo “autem ipsa voce,” et senties (sic in iis, quæ sequuntur, addendo) id quod Af-

γράφων, ὡς τῆ πάθος τὸ στυδεδιωγμῶνον καὶ
 ἀποτραχυμῶνον, ἐὰν τοῖς στυδέσμοις ἐξομα-
 λίσσης εἰς λειότηθα, ἄκεντρόν τε περιπίπτει, καὶ
 εὐθὺς ἐσβέσται. Ὡσαυτὸ γὰρ, εἴ τις στυδήσειε τῆ
 θεόντων τὰ σώματα, πλὴν φορὰν αὐτῶν ἀφήσει,
 ἔτι καὶ τὸ πάθος ἐπὶ τῶν στυδέσμων καὶ τῶν
 ἄλλων περιδηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τῆ
 γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τῆ δρόμη, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ
 ὀργάνου τινὸς ἀφίεσται.

κβ'. Τῆς δὲ αὐτῆς ιδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ
 θετέον· ἐστὶ δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων ἢ κατὰ
 ἀκολουθίαν κεινημῶν τάξις, καὶ οἰονεὶ χαρακτηρισ-
 τικὴ ἀναγωνίως πάθος ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῶ
 ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβέμενοι, ἢ ἀγανακτεῖντες,
 ἢ ἐπὶ ζηλοτυπίας, ἢ ἐπὶ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ
 καὶ ἀναρτίμητα πάθη, καὶ ἐστὶ ἂν εἰπεῖν τις
 ὅποσα διώται) ἐκάστοτε παραπίπτοντες, ἄλλα

fectus in se habet concita-
 tum et asperum, si copulis
 ita complanes ut læve sit,
 aculeo carens subsidere, et
 statim extingui. Ut enim
 si quis colligaverit corpora
 currentium, abstulit impe-
 tum eorum: sic etiam Af-
 fectus a copulis aliisque ad-
 ditamentis impeditus indig-
 natur; prohibet enim, quo
 minus libere currat *Affectus*,
 et velut e machina quadam
 contorqueatur.

XXII. Statuendum est

vero Hyperbata ejusdem esse
 speciei: sunt autem *Hyper-
 bata* ordo verborum vel sen-
 suum ex eo, quo natura res
 se sequuntur, mutatus, cer-
 tissimusque velut character
 Affectus actuosi. Ut enim
 illi, qui revera irascuntur,
 vel timent, vel indignantur,
 vel qui præ invidia aliove
 quodam *affectu* (multi enim
 et infiniti sunt affectus, et
 eorum numerum nemo po-
 test recensere) ubique in-
 cursantes, alia proponentes

περιέμνηροι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι,
 μέσα τινὰ παρεμβalόντες ἀλόγως, εἴτ' αὖθις
 ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντη πρὸς
 τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀσάτε πνεύματος, τῆδε
 κακέϊσε ἀγχιζρόφως ἀντισπώμνηροι τὰς λέξεις,
 τὰς νοήσεις, τ' ἔκ τ' κτ' φύσιν εἰρημῶ παντοίως
 πρὸς μυθίας τροπὰς ἐναλλάτθισι τάξιν· οὕτω
 παρὰ τοῖς δρῖσις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερ-
 βατῶν ἢ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέ-
 ρεται· τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ' ἂν φύσις
 εἶναι δοκῇ, ἢ δὲ αὖ φύσις ἐπιτυχῆς, ὅταν λαν-
 θάνωσαν περιέχῃ πλὴν τέχνῳ· ὡσπερ λέγει ὁ
 Φωκαεὺς Διονύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, “ Ἐπὶ
 “ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα,
 “ ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις, ἢ δέλοισι, καὶ
 “ τέτοις ὡς δραπέτησι. Νυνὶ ὦν, ὑμέες μὲν
 “ μὲν βούληθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι, τὸ

sæpe ad alia transfiliunt,
 quædam in medio contra
 rationem ponentes; deinde
 rursus ad prima quasi cir-
 culo revertentes, et omnino
 animi impetu (velut vento
 instabili) huc et illuc subita
 mutatione in alium *locum*
 trahentes verba *et* sensus,
 ordinem ex naturali serie
 quomodocumque in pluri-
 mos flexus immutant: sic
 apud optimos scriptores vi
 Hyperbatorum imitatio *eos*
 ducit ad ea, quæ sunt Na-

turæ opera; (tunc enim
 Ars perfecta est, cum vi-
 deatur esse Natura; e con-
 trario vero Natura *tunc* voti
 compos *est*, cum latentem
 in se Artem contineat:) ut
 dicit apud Herodotum Dio-
 nyfius Phocaensis, “ In acie
 “ enim novaculæ res sunt
 “ nobis, Iones, ut liberi fi-
 “ mus, aut ferve, iique qua-
 “ si fugitivi. Nunc igitur,
 “ vos, si quidem velitis la-
 “ bores suscipere, in præ-
 “ sens vobis labor erit; ho-

“ παραχρημα μὲν πόνος ὑμῖν ἔσται οἷοί τε ἢ
 “ ἔσευθε ὑπερβαλέσθαι τὰς πολεμίας.” Ἐνταῦθα
 ἰὼ τὸ κτ' τάξιν· “ ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν και-
 “ ρόν ἐσιν ὑμῖν πόνος ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ
 “ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα.” Ὁ
 δὲ τὸ μὲν, “ ἄνδρες Ἴωνες,” ὑπερεδίδασεν·
 παρρησία γὰρ αὐτῷ εὐθύς διὰ τῆς φόβου, ὡς μή τι
 ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεσὺς δέος παρσαγο-
 ρεῦσθαι τὰς ἀκρόντας· ἔπειτα δὲ πρὸς τῶν νοημά-
 των ἀπέσχεψε τάξιν· πρὸς γὰρ τῆς φήσας, ὅτι
 αὐτὰς δεῖ πονεῖν, (τῆτο γὰρ ἐσιν ὁ παρακελεύ-
 εται,) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι πρὸς αἰτίαν, δι' ἣν
 πονεῖν δεῖ, “ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, φήσας, ἔχεται
 “ ἡμῖν τὰ πρᾶγματα” ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμ-
 μήρα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμήρα. Ἐτι δὲ
 μάλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως
 ἠνωμήρα καὶ ἀδιανέμητα ὕμνος ταῖς ὑπερβάσειν

“ res sed poteritis supera-
 “ re.” Ordo hic erat. “ O
 “ Iones, nunc tempus est
 “ laborum vobis suscipien-
 “ dorum; in acie enim no-
 “ vaculae res sunt nobis:”
 ille autem hoc, “ O Iones,”
ex suo loco in alium trans-
 tulit: initium igitur fecit
 statim metu incutiendo, ut
 qui omnino non primo com-
 pellarit auditores propter
 imminentem timorem: de-
 inde etiam ordinem sensuum

evertit; antea enim quam
 dicit oportere eos laborare
 (hoc enim est id ad quod
 eos hortatur) coram reddit
 rationem, ob quam laborare
 necesse est, dicens, “ in acie
 “ novaculae res nobis sunt:”
 ita ut videatur dicere non
 meditata, sed ea, quae ipsa
 rerum necessitas expressit.
 Praeterea Thucydides peri-
 tissimus est in iis, quae om-
 nino unita sunt natura et
 non divisibilia, tamen a se

ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότητος. Ὁ δὲ Δημο-
 δένης ἔχ' ἔτως μὴ αὐθάδης, ὡσπερ ἔτος, πάν-
 των δ' ἐν τῷ γήρει τέτῳ κατακορέσματος· καὶ
 πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τῆ ὑπερβιβάσει καὶ ἔτι
 νῆ Δία τὸ εἶξ ὑπογυίε λέγειν σωμαφαίνων, καὶ
 πρὸς τέτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερ-
 βιατῶν τῆς ἀκρότης σωμαπιασώμενος. Πολλάκις
 γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὄρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας,
 καὶ μετὰξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεικικῆσαν
 τάξιν, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσσε καὶ ἔξωθεν
 ποδεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὴ ἀκρο-
 ατῶν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τῆ λόγῃ διαπλώσει, καὶ
 σωμαποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συν-
 αναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ
 πάλαζ ζητέμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει περὶ πρῶ-
 σ-
 αποδῆς, αὐτῷ τῷ κτ' τὰς ὑπερβάσεις παρα-
 βόλῳ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκ-

divellendis vi Hyperbato-
 rum: Demosthenes autem
 non adeo nimis creber est
 ac ille: omnium vero in hoc
 genere Figurarum abun-
 dantissimus ad satietatem
 usque: et speciem multæ
 vehementiæ atque etiam
 mehercule tempore dicendi,
 verba ex suis locis transfe-
 rendo, præ se fert; secum-
 que præterea trahit audito-
 res in periculum, quod ex
 longioribus Hyperbatis ori-
 tur. Sæpe enim suspensa

fententia, quam inchoave-
 rat dicere; et interim (tan-
 quam in ordinem alieni ge-
 neris et dissimilem) alia a-
 liis in medio et extrinsecus
arcessita ingerens; incutiens
 item auditori metum, ac si
 oratio omnino aberrasset;
 cogensque *eum* præ sollici-
 tudine simul periclitari cum
 dicente; deinde inopinato
 longo post tempore id, quod
 jam diu desiderabatur, feli-
 citer ad finem perducens,
 multo magis *eum* audaci illa

πλήττει. Φειδῶ ἢ τῶν παραδειγμάτων ἔσω διὰ τὸ πλῆθος.

· κγ'. Τά γε μὴ Πολύπλωτα λεγόμενα, Ἀδραιοισμοὶ, καὶ Ἀντιμεταβολαί, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά, ὡς οἶδα, κόσμος τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθους συνεργά. Τί δέ; αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων, προσώπων, ἁριθμῶν, γρῶν ἐναλλάξεις πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἐρμηνευτικά;

Φημί δὴ, ἅ κ' τὰς ἁριθμῶν οὐ μόνον ταῦτα κοσμεῖν, ὅποσα, τοῖς τύποις ἐνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει κ' πῶ ἀναδρώρησιν πληθυντικὰ εὐρίσκεται·

— Αὐτίκα (Φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θύων ἐπ' ἠϊόνεσι διίστάμενοι κελάδησαν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι

et periculosa utendi Hyperbatis via percellit. Sed o-mittantur exempla propter eorum multitudinem.

XXIII. Illa quidem, quæ appellantur Polypota, sive varie desinentia, Coacervationes, et Commutationes, et Gradationes, omnino (uti nosti) contentioni inserviunt, et efficiunt ornatum, omnisque generis Sublimitatem et affectum. Quid vero? mutationes Casuum, Temporum, Personarum, Numerorum, Generum,

quomodo exornant elevant-que Elocutionem?

Dico sane ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attinent, non solas has ornatum orationi afferre, quæ, cum sint quoad formas earum Singularis numeri, potestate, si contempleris, Plurales deprehenduntur:

— Statim (inquit) populus infinitus
Ruebant, et in litoribus stantes in-
fonabant.

Sed illæ, quæ Plurales sunt, potius observatu dignæ sunt,

ἔδ' ὅπερ φερσπίπλει τὰ πληθυστικὰ μεγαλοῦ-
 ῥημονέερα, καὶ αὐτῶ δοξοκομποῦτα τῶ ὄχλῳ
 τῆ δριδμῆ. Τοιαῦτα παρὰ τῶ Σοφοκλεῖ τὰ
 ἐπὶ τῆ Οἰδίπῃ·

— ὦ γάμοι, γάμοι,

Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν

Ἀνεῖτε ταῦτ' ὄσπερ σπέρμα, καὶ πεδείξατε

Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμὶ ἐμφύλιον,

Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χηρὰς

Αἰσχρὰς ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνονται.

Πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἐν ὀνομαίᾳ ἔστιν, Οἰδί-
 πῃς, ἐπὶ δὲ πατέρων Ἰοκάστη. Ἀλλ' ὅμως
 χυδαῖς εἰς τὰ πληθυστικὰ ὁ δριδμὸς συνεπλή-
 ρυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· ὡς καὶ ἐκεῖνα πεπλε-
 ὄνασαι,

Ἐξῆλθον Ἐκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικὸν, ὃ καὶ ἐτέρωθεν παρατεθεί-

quia aliquando Pluralia ca-
 dunt magis magnifica, et
 specie grandia prae ipsa mul-
 titudine numeri: talia sunt
 apud Sophoclem ea, quae in
 fabula Œdipi dicuntur:

— O nuptiae, nuptiae,

Genuistis nos, et, cum genuistis,
 rursus

Reddidistis idem semen, et osten-
 distis

Patres, Fratres, Filios, sanguinem
 cognatum,

Sponsas, uxores, matresque, et
 quaecunque

Fœdissima inter mortales opera fi-
 unt.

Omnia enim hæc sunt u-
 num nomen, *hinc* Œdipus,
 ex altera autem parte Jo-
 casta. Sed tamen numerus,
 diffusus in Pluralia, multi-
 plicavit etiam infortunia;
 et, ut illa, *sic* augetur hoc,

Exierunt Hectoresque et Sarpedo-
 nes,

Item illud Platonis (quod et
 alibi adduximus) de Athe-

μετα, ἐπὶ τῶν Ἀθιωαίων, “ Οὐ γὰρ Πέλοπες,
 “ ἔδὲ Κάδμοι, ἔδὲ Αἴγυπτοὶ τε καὶ Δαναοὶ,
 “ ἔδὲ ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικῆσιν
 “ ἡμῖν, ἀλλ’ αὐτοὶ Ἕλληες, οὐ μίξοβάρβαροι,
 “ οἰκῆμεν,” καὶ τὰ ἐξῆς· φύσει γὰρ ἄξακτέται
 τὰ πράγματα κομπωδέερα, ἀγεληδὸν ἔτως
 τῶν ὀνομάτων ἐπισωτιδεμένων. Οὐ μὲν τοι
 δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ’ ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ’ ὧν δέχεσθαι
 τὰ ὑποκείμενα αὔξησιν, ἢ πληθυσίῳ, ἢ ὑπερ-
 βολῇ, ἢ πάδος, ἐν τι τέτων, ἢ τὰ πλείονα·
 ἐπεὶ τοι τὸ πανταχῶς κώδωνας ἐξῆφθαι, λίαν
 σοφιστικόν.

κδ’. Ἀλλὰ μὲν καὶ τοιῶνάντιον τὰ ὅκ τῶν
 πληθυσιακῶν εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ὀνίστε
 ὑψηλοφανέσατα. “ Ἐπειδ’ ἡ Πελοπόννησος
 “ ἅπασα διεισθήκει,” φησί· “ Καὶ δὴ Φρυγίχῳ

niansibus, “ Neque enim
 “ Pelopes, neque Cadmi,
 “ neque Ægyptii et Danai,
 “ neque alii multi origine
 “ Barbari una nobiscum ha-
 “ bitant; sed nos ipsi Hel-
 “ lenes, non cum Barbaris
 “ commixti, habitamus,”
 et ea quæ sequuntur; natu-
 raliter enim audientibus vi-
 dentur res esse magis Sub-
 limes, cum nomina sic gre-
 gatim accumuluntur. At
 oportet non hoc facere in
 aliis, quam in iis, quorum

subjecta materia recipit in-
 crementum, vel multitudi-
 nem, vel hyperbolen, vel
 affectum, unum quiddam ex
 his, vel plura: quoniam tin-
 tinnabula ubivis suspendi,
 valde sophistam sapit.

XXIV. Sed et contra illa,
 quæ ex Pluralibus in Sin-
 gularia colliguntur, habent
 nonnunquam speciem max-
 imam Sublimitatis. “ De-
 “ inde omnis Peloponnesus
 “ in factiones discessit,” in-
 quit: “ Et quum Phryni-

“ δράμα Μιλήτε ἄλωσιν διδάξαντι, ἐς δάκρυα
 “ ἔπεσε τὸ δέητρον” τὸ γὰρ ὅκ τῶν διηρημένων
 εἰς τὰ λυώματα ἐπισυρέψαι τὸν δριδμόν, σω-
 ματοειδέεσσιν. Αἴτιον δὲ ἐπ’ ἀμφοῖν τῷ κόσμῳ
 ταῦτόν οἶμα· ὅπερ τε γὰρ ἐνικὰ ὑπάρχει τὰ
 ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, παρὰ δόξαν
 ἐμπαθεῖς· ὅπερ τε πληθυντικά, τὸ εἰς ἓν τι
 εὐήχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς
 τοιῶνάντιον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων, ἐν
 τῷ παραλόγῳ.

κέ. “ Ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς
 χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ
 διήγησιν ἔτι τὸ λόγον, ἀλλ’ ἐναγώνιον πρᾶγμα
 ποιήσεις. “ Πεπλωκῶς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενο-
 “ φῶν, ἰπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατέρημος,
 “ παῖει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸ ἵππον”

“ chus fabulam *diētam* Mi-
 “ leti excidium docuisset,
 “ effusum est in lacrymas
 “ Theatrum:” conversio e-
 nim numeri ex iis, quæ in
 plura divisa sunt, ad ea, quæ
 unitate conjuncta sunt, qua-
 si corporis molem præ se
 magis fert. In utrisque ve-
 ro causam ornatus eandem
 esse opinor; namque ubi
 vocabula sunt Singularia, ea
 Pluralia facere, ejus est, qui
 præter expectationem affi-
 citur; et ubi *vocabula sunt*
 Pluralia, collectio plurium

in unum aliquid sonorum,
 est propter commutationem
 rerum in contrarium, res
 inopinata.

XXV. Quando sane ea,
 quæ temporibus præterita
 sunt, inducas quasi quæ *nunc*
 fiant et adsint, orationem
 facies non jam narrationem,
 sed rem veritatem ipsam ob-
 oculos ponentem. “ Cum
 “ cecidisset quidam (inquit
 “ Xenophon) subter equum
 “ Cyri et proculcaretur, fe-
 “ rit equi ventrem gladio;
 “ ille autem ægre ferens

“ὁ δὲ σφραδάζων ἄποσείεται τὸν Κῦρρον, ὁ δὲ
“πίπλει.” Τοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυ-
δίδης.

κς'. Ἐναγώνιος δὲ ὁμοίως καὶ ἡ τῶν πρῶ-
τόπων ἀντιμετάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις
τοῖς κινδύνοις ποιῆσα τὸν ἀκροατῆν δοκεῖν σφέ-
φρασαι.

Φάσις καὶ κμητῆς καὶ ἀπειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεδ' ἐν πολέμῳ ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κένω ἐνὶ μῦθῳ περικλύζοιο θαλάσση.

Ὡδὲ πε καὶ ὁ Ἡρόδοτος, “Ἀπὸ τῆς Ἐλεφαν-
“τίνης πόλεως ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀπίξεαι
“ἐς πεδίον λεῖον.—διεξελθὼν δὲ τῆτο τὸ
“χωρεῖον, αὐτίς εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύ-
“σεαι δὴ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἴξεαι ἐς πόλιν
“μεγάλην, ἣ ὄνομα Μερρή.” Ὁρᾶς, ὦ

“excutit Cyrum, hic vero
“decidit.” Talis in plerif-
que est Thucydides.

XXVI. Rem quoque ip-
sam ob oculos ponit Perlo-
narum commutatio, et sæ-
pissime facit, ut auditor vi-
deatur in mediis periculis
versari:

Diceres illos indefatigatos et indo-
mitos sibi invicem
Occurrere in pugna; adeo conciti-
tate pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo mense circumluare ma-
ri.

Sic etiam Herodotus; “Ab
“urbe vero Elephantina
“sursum navigabis, et de-
“inde venies ad campum
“planum:—transiens au-
“tem hunc locum, iterum
“aliud navigium conscen-
“dens biduum navigabis,
“et postea venies ad mag-
“nam urbem, cui nomen
“est Meroe.” Vides, ami-
ce, quomodo *velut manu*

ἑταίρε, ὡς παραλαβὼν σε πλὴν ψυχῆ διὰ τῶν τόπων ἄγει, πλὴν ἀκοῆν ἄψιν ποιῶν· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, πρὸς αὐτὰ ἀπεριειδόμην τὰ πρόσωπα, ἐκ' αὐτῶν ἴσησι τὸν ἀκροατῆν τῶν ἐμεργεμένων. Καί, ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἀπαντίας, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλήσῃ,

Τυδείην δὲ ἐκ' ἂν γνώης, ποτέροισι μετείη,

ἐμπαλθεροῦν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος ἐμπλεων ληπιελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεις ἔξεγειρόμην.

κζ'. Ἐπι γε μὴ ἔδ' ὅτε περὶ προσώπῃ διηγήμενος ὁ συγγραφεὺς, ἔξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεδίσαται· καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμβολῆ τις πάσης,

Ἐκτωρ ᾗ Τρώεσσι ἐκέλευτο, μακρὸν αὔσας,

Νηυσὶν ἐπιαστέεσθαι, εἴαν δὲ ἕναραι βροτάενται·

prehendens animum tuum per loca ducit, faciens te videre ea quæ audis: omnia autem huiusmodi, quæ in ipsas incumbunt personas, faciunt auditorem iis ipsis rebus, quæ aguntur, interesse. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, sed velut ad unum quendam,

Tydidēs vero inter quos esset, non potuisses cognoscere,

commotioremque ipsum simul, et attentio-rem plenumque re, quæ cum con-

tentione agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipsum factæ sunt, allocutionibus.

XXVII. Præterea est ubi de *quodam* persona narrans scriptor, repente abreptus in eandem illam personam se convertit: et huiusmodi species *Figurarum* est eruptio quædam irruentis Affectus,

Hæctor vero Trojanos hortabatur, alta voce clamans, Ut in naves irruerent, omitterentque spolia sanguinolenta:

Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
 Αὐτῶ οἱ θάνατον μητίσομαι.—

Οὐκοῦν πλὴν μὲν διήγησιν, ἅτε πρέπεσαν, ὁ
 Ποιητὴς προσῆψεν ἑαυτῷ· πλὴν δ' ἀπότομον
 ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τῆ ἡγεμόνος ἑξαπίνης, ἐδὲν
 προσδηλώσας, περιέβηκεν. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ
 παρενετίθει, “ Ἐλεγε δὲ τοῖά τινα καὶ τοῖα ὁ
 “ Ἐκτωρ” νυκτὶ δ' ἔφθακεν ἄφνω τὸν μετα-
 βαίνοντα ἢ τῆ λόγῳ μετιάβασις. Διὸ καὶ ἡ πρόσ-
 χρησις τῆ γήματος τότε, λυῖκα ὄξυς ὁ καιρὸς
 ὧν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῶ, ἀλλ' εὐ-
 θὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς
 πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ. “ Κῆρυξ
 “ δὲ, ταῦτα δεινὰ ποιέμενος, αὐτίκα ἐκέλευε
 “ τὸς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ὑμῖν δυ-
 “ νατός εἰμι δρῆγειν· ὡς μὴ ὧν αὐτοὶ τε ἀπό-
 “ ληθε, καὶ μὲ τρώσητε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον

Quem autem ego seorsim a navi-
 bus lubenter manentem animad-
 vertero,

Ibi ei mortem inferam.—

Ergo narrationem, quippe
 quæ illum decuit, Poeta si-
 bi sumpsit, abruptam vero
 comminationem, nihil ante
 significans, subito tribuit
 fervori Ducis. Frigida enim
 esset *comminatio*, si interpo-
 fuisset ille, “Dixit autem ta-
 “ lia, et talia Hector:” nunc
 vero prævenit ipsum celeri-
 ter transeuntem transitus o-
 rationis. Quare et oportet

uti hac Figura tunc, cum
 brevitatis temporis non per-
 mittat scriptori cunctari, sed
 eum statim cogat transire
 a personis aliis ad alias per-
 sonas. Ut etiam apud He-
 catæum, “ Ceyx autem,
 “ hæc moleste ferens, pro-
 “ tinus iussit, ut Heraclidæ,
 “ posteri, emigrarent: ne-
 “ que enim Vobis possum
 “ opem ferre: ut igitur non
 “ ipsique pereatis, et mihi
 “ damnum inferatis, ad a-
 “ lium quendam populum

“ἀποίχεσθε.” Ὁ μὲν γὰρ Δημοδένης κατ’ ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τῷ Ἀριστογείτονος ἐμπαδὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίσροφον παρεῖσησεν. “Καὶ εἰδὲς ὑμῶν χολῶν,” φησὶ, “εἰς ὄργλῶν ἔχων εὐρεθήσεται, ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς ἔτος καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; ὅς, ὃ μισρώτατε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρρησίας οὐ κινκλίσιν, ἐδὲ θυρῶν, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἂν τις—” —ὣν ἀτελεῖ τὰ νῦν ταχὺ διαλλάξας, καὶ μονονὲ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα, “ὅς, ὃ μισρώτατε,” εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποσρέψας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τῷ πάθους πολὺ πλέον ἐπέσρεψεν. ὅσα ἄλλως ἢ Πηνελόπη,

Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρέσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

“abite.” Demosthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Aristogitone plenam affectu reddidit *banc* plurium personarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. “Et nemo vestrum (inquit) invenietur ira vel indignatione motus ob ea, quæ impurus iste et impudens vi facit? qui, O omnium impurissime, cum præcludatur tibi licentia non cancellis, neque januis, quas res forte aliquis etiam aperire possit,” &c. In

fententia nondum absoluta subito mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantum non in duas personas distrahens, “qui (O impurissime;)” deinde, cum sermonem, quo jam Aristogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertisset, *illumque* reliquisse videretur, tamen *ad illum* vi Affectus multo magis *orationem* convertit: non aliter quam Penelope, *quæ dicit*,

Præco, cur te præmiserunt Proci inclyti?

Ἡ εἰπέμενα δμῶῃσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο
 Ἔργων παύσαοθ', σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεοθ' ;
 Μὴ μνησεύσαντες, μήδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες,
 Ἔσεται καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δεκνήσαν·
 Οἱ θάμ' ἀγερόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαίφρονος· ἔδ' εἰ πατρῶν
 Ἑμετέρων τῶν πρόθεν ἀκέετε παῖδες εἴοντες,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

κή. Καὶ μὲν τοι καὶ ἡ Περιφρασις ὡς ἔχ
 ὑψηλοποιόν, ἔδεις ἂν (οἶμα) διδάσειεν. Ὡς
 γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφῶνων καλεσθῶντων
 ὁ κύριος φθόγος ἡδίων ἀποτελεῖται, ἔτις ἡ
 περιφρασις πολλάκις συμφθέργεται τῇ κυριο-
 λογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἐπιπολὺ σωηχεῖ· καὶ
 μάλισ' ἂν μὴ ἔχη φυσῶδες τι καὶ ἄμβροτον,
 ἀλλ' ἡδέως κεκρασθῶν. Ἰκανὸς δὲ τῆτο τεκ-
 μηρῶσα καὶ Πλάτων κτ' πλὴν εἰσβολῆ τῆ

An ut diceret ancillis Ulyffis di-
 vini
 Ut ab operibus suis cessarent, ipsis
 autem convivium apparerent ?
 Utinam illi, quos vellem non nup-
 tias ambuisse, alienaque in domo
 versatos fuisse,
 Ultimo et extremo nunc hic coe-
 nent :
 Qui simul congregati victum con-
 sumitis multum,
 Bona Telemachi prudentis; neque
 unquam ex patribus
 Vestris, qui ante vos erant, au-
 distis, pueri cum essetis,
 Qualis Ulyffes fuerit.

XXVIII. Et sane, sit nec-
 ne Periphrasis effectrix Sub-

limitatis, nemo (opinor) po-
 test dubitare. Ut enim in
 Musica illi, quos Paraphonos
 vocant, faciunt principem
 sonum dulciorem : sic Peri-
 phrasis sæpe concinit cum
 proprietate verborum, et ad
 ornatum *faciendum* pluri-
 mum *cum ea* conspirat : præ-
 fertim si habeat aliquid non
 inflatum et absolum, sed
 suaviter attemperatum. Po-
 test autem hoc exemplo
 confirmare etiam Plato in
 initio Concionis Funebri;

Ἐπιταφίαι, “ Ἔργω μὲν ἡμῖν οἷσι ἔχουσι τὰ
 “ ᾠροσῆκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πο-
 “ ρεύονται πλὴν εἰμαρδύλῳ πορείαν ᾠροπεμ-
 “ φθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδία δὲ
 “ ἕκαστος ὑπὸ τῶν ᾠροσηκόντων.” Οὐκοῦν τὸν
 θάνατον εἶπεν “ εἰμαρδύλῳ πορείαν,” τὸ δὲ
 τετυχηκένοισι “ τῶν νομιζομένων, ᾠροπομπῶν
 “ τινὰ δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος.” Ἄρα δὴ
 τῆτοις μετρίως ὠγκώσεν πλὴν νόησιν, ἡὲ ψιλῶν
 λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησεν, καθάπερ ἀρμονίαν
 τινὰ πλὴν ὅτι περιφράσεως περιχεάμενος εὐ-
 μέλειαν; Καὶ Ξενοφῶν, “ Πόνον δὲ τῆ ζῆν
 “ ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον ἢ πάντων
 “ καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς
 “ συγκεκόμισθε· ἐπαινήμενοι γὰρ μᾶλλον, ἢ τοῖς
 “ ἄλλοις ἅπασιν χαίρετε.” Ἀντὶ τῆ “ πονεῖν
 “ θέλετε,” “ πόνον ἡγεμόνα τῆ ζῆν ἡδέως ποι-

“ *Revera hi a nobis habent*
 “ *ea, quæ ipsis debita sunt,*
 “ *quibus potiti iter fato de-*
 “ *stinatum proficiscuntur:*
 “ *deducti publice quidem*
 “ *a civitate, privatim vero*
 “ *unusquisque a suis neces-*
 “ *sariis.*” Ergo mortem vo-
 cat “ *iter fato destinatum,*”
 et consequi ea quæ ius-
 ta sunt, *vocat* deductionem
 “ *quandam publicam factam*
 “ *a patria.*” Num mode-
 rate his extulit sensum? cui
 assumens nudam elocutio-

nem, modulatus est *eam,*
 suavitate, quasi harmonia
 quadam, ducta ex Peri-
 phrasi eam circumfundens.
 Et Xenophon *inquit,* “ *La-*
 “ *bores vero putatis duces*
 “ *ad jucunde vivendum:*
 “ *animos autem vestros in-*
 “ *struxistis possessione om-*
 “ *nium pulcherrima et bel-*
 “ *latoribus aptissima; quip-*
 “ *pe qui laude magis, quam*
 “ *omnibus aliis rebus, gau-*
 “ *detis.*” Vice “ *vultis la-*
 “ *borare,*” dicendo, “ *la-*

“ εἶδε,” εἰπὼν, καὶ τ’ ἄλλ’ ὁμοίως ἐπεκτείνας, μέγαλιν τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ περισπερμώσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἔκεινο τῷ Ἡροδότῃ, “ Τῶν δὲ Σκυθῶν τοῖς συλήσασι τὸ ἱερόν ἐνέβαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νῆσον.”

κδ’. Ἐπίκαιρον μῦθοι τὸ πρᾶγμα ἢ περιφρασις τῶν ἄλλων πλεόν, εἰ μὴ ἀσυμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθύς γὰρ ἀβλεμῆς περισπίπτει, κωφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτητος. “ Ὄθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ αἰεὶ περὶ γῆμα, εἰ καὶν τισιν ἄκαιρος) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς “ ἔτε ἀργυροῦ δεῖ πλεόν, ἔτε χρυσοῦ ἐμπύλει ἰδρύμενον ἔαν οἰκεῖν,” διαχειυάζεσιν· ὡς, εἰ πρόβατα, φασίν, [καὶ βῆς] ἐκώλυε κεκτηῖσθαι, “ δῆλον, ὅτι περισβάτειον ἂν ἢ βόειον πλεόν ἔλεγε.” Ἄλλα γὰρ ἄλλῃς ὑπὲρ τ’ εἰς

“ bores putatis duces ad jucunde vivendum,” aliaque similiter dilatando, inclufit in laudatione sua magnificum quendam sensum: et inimitabile est illud Herodoti, “ Iis vero Scythis, qui spoliarunt templum, Dea immisit femineum morbum.”

XXIX. Periphrasis sane res est periculo magis obnoxia, quam aliae *Figurae*, nisi moderate ab aliquo usurpetur: statim enim id, quod imbecille est languet,

et inane quiddam redolens et pinguisimum. Unde et Platonem (multus enim semper est in *Figura utenda*, et in quibusdam *locis* inopportune *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quod “ oportet permittere neque argenteas opes, neque aureas in urbe sedes suas locantes habitare:” adeo ut, si oves et boves (dicit *aliquis*) vetuisset possidere, “ constet eum dicturum fuisse ovinas et bovinas opes.” Sed enim

τὰ ὑψηλὰ τῶν χημάτων χρήσεως ἢ παρενδήκης τοσαῦτα πεφιλολογηθῶ, Τερεντιανὲ φίλτατε πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρους καὶ συγκεκλινημένους ἀποτελεῖ τὸς λόγους. Πάθος δὲ ὑψους μετέχει τοσούτον, ὅπόσον ἡδὸς ἡδονῆς.

λ'. Ἐπειδὴ μῦθοι ἢ τῶν λόγων νόησις, ἢ τε φράσις, τὰ πλείω δι' ἑκατέρου διέπλυκται, ἴδι δὴ, αὐτῶ τῶ φραστικῶ μέρους εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, προσεπιθεασώμεθα. Ὅτι μὲν τοίνυν ἢ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἑκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακλεῖ τὸς ἀκρόντας, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα, κάλλος, εὐπίνειαν, βάρος, ἰσχυρὸν, κράτος, ἔτι δὲ τ' ἄλλα, ἂν ὥσιν τινα, τοῖς λόγοις, ὡσπερ ἀγάλμασι καλλιῶσις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα,

fatis de usu Figurarum ad Sublimia facienda per digressionem hæc dicta sint, Terentiane charissime: omnia enim hæc perficiunt scripta pleniora affectibus et commota: affectus autem tantum particeps est Sublimitatis, quantum morata oratio jucunditatis.

XXX. Quoniam sensus orationis et dictio plerumque a se invicem explicantur, agetum, si adhuc superfint quædam illius ipsius partis, quæ ad dictio-

nem attinet, ea confideremus, Vereor ne supervacaneum sit iis, qui id sciunt, dicere; quod delectus quidem propriorum et illustrium simul verborum mirifice ducit et permulcet auditores: quodque hujusmodi delectus omnibus Rhetoribus et profaicis scriptoribus summum est studium, quippe qui facit, ut per se innascentur scriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas simul, ornatus, antiquitatis color, pondus, vis, robur,

καὶ οἰονεὶ ψυχῶν τινα τοῖς πράγμασι φωνη-
τικῶς ἐπιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ἢ πρὸς εἰδότηας
διεξιέναι· Φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τῷ νῦν τὰ καλά
ὀνόματα.

Ὁ μῦθος γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντῃ χρεώ-
δης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πραγματίοις περιτιθέναι
μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταῦτον ἂν φαίνοιτο,
ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ
περιθεῖν νηπίῳ. Πλὴν ἐν μῦθῳ ποιήσει καὶ
ι * * * * *

λαί. * * * πλικώτατον, καὶ γόνιμον τὸ δὲ Ἄ-
νακρέοντος, “ Οὐκέτι Θρηκίης ἐπιστρέφομαι.”
Ταύτη καὶ τῷ Θεοπόμπῃ ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν,
διὰ τὸ ἀνάλογον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν
δοκεῖ· ὅπερ ὁ Καικίλιος, οὐκ οἶδ’ ὅπως, κατὰ-
μέμφεται. “ Δεινὸς ὢν,” φησὶν, “ ὁ Φίλιππος

aliaque adhuc si quæ sint;
et qui velut inferit rebus
animam quandam voce u-
tentem, Vereor (inquam) ne
fit etiam superfluum iis, qui
id sciunt, hæc exponere:
splendida enim verba sunt
revera lux propria men-
tis.

Fastus quidem illorum
non est ubique utilis: quo-
niam res parvas vestire mag-
nis et nobilibus verbis, idem
possit videri, ac si quis præ-
grandem personam tragi-
cam infanti puero imponat.

Sed in Poesi quidem et * *
* * *

XXXI. * * maxime vul-
gare, et tamen naturale est
illud Anacreontis: “ non
“ amplius ad Thraciam me
“ adverte.” Eodem modo
etiam laudabile illud Theo-
pompi videtur mihi signifi-
cantissime se habere, prop-
terea quod vocabulum rei
bene respondet: quod ta-
men Cæcilius, nescio cur,
criminetur. “ Cum Phi-
“ lippus, (inquit) valeret
“ res necessitate cogente de-

“ἀναγκοφαγήσαι πράγματα.” Ἔστιν ἄρ’ ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τῷ κόσμῳ παραπολὺ ἐμφανισικώτερον ἐπιγινώσκει γὰρ αὐτόθεν ὅτι τῷ κοινῷ βίῃ, τὸ δὲ σωήτης ἤδη πισυότερον. Οὐκοῦν ἐπὶ τῷ τὰ αἰχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μετ’ ἡδονῆς, ἔνεκα πλεονεξίας, καρτερῆνίος, τὸ “ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα” ἐναργέστατα παρελήπται. Ὡδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια: “Ὁ Κλεομένης,” φησὶ, “μανεῖς τὰς ἑαυτῷ σάρκας ξιφιδίῳ κατέταμνεν εἰς λεπία, ἕως ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν.” Καὶ, “Ὁ Πύθης ἕως τῆδε ἐπὶ τῷ νεῷς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη.” Ταῦτα γὰρ ἐγγυὺς παραξυεὶ τὸν ἰδιώτην, ἀλλ’ ὅτι ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

λβ’. Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Καικίλιος εἶκε συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ

“vorare.” Est quidem verbum vulgare nonnunquam verbo ornato multo significantius; illico enim ex communi vita cognoscitur, et id, quod usitatum est, eo est jam credibilis: ergo illud “necessitate cogente res devorare” significantissime usurpatur de illo, qui foeda et fordida patienter jucundaque, ambitionis causa, perfert. Sic etiam se habent illa Herodoti: “Cleomenes, (inquit) insanus fa-

ctus suam carnem ense minutim dissecuit, donec se totum rescindendo periiit.” Et, “Pythes eo usque in navi pugnavit, donec nec totus in frustra carnis concisus est.” Hæc enim prope accedunt ad *sermonem* vulgarem, sed non vulgaria sunt significatione.

XXXII. Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur assentiri iis, qui docent duas tantum, vel

πλείστον τρεῖς ἐπὶ ταυτῆ νομοθετῆσι τάττεται.
 Ὁ γὰρ Δημοθένης ὄρος καὶ τῶν τοιούτων ὁ τῆς
 χρείας δὲ καιρὸς, ἔνθα τὰ πάθη χειμάρρους δι-
 κλῶ ἐλαύνεται, καὶ πλὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν,
 ὡς ἀναγκαῖαν ἐνταῦθα, σωυφέλκεται. “ Ἀν-
 “ θρωποι,” φησὶ, “ μιαρροὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ
 “ κόλακες ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἑκάστοι
 “ πατρίδας, πλὴν ἐλευθερίαν περιπεπωκότες,
 “ πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ,
 “ τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίσοις πλὴν
 “ εὐδαιμονίαν πλὴν δὲ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μη-
 “ δένα ἔχειν δεσπότην, ἀ τοῖς πρότερον Ἑλ-
 “ λησι ὄροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες,
 “ ἀνατετραφότες.” Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν
 τροπικῶν ὁ καὶ τῷ περδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τῆ Ῥή-
 τορος θυμός. Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ
 Θεόφραστος μειλύματα φασὶ τινὰ τῶν θρα-

ad summum tres una po-
 nendas esse: Demosthenes
 enim norma est etiam hu-
 jusmodi *rerum*; tempusque
 iis utendi est, ubi affectus
 torrentis instar volvuntur, et
 secum rapiunt multitudi-
 nem earum, tanquam hic
 necessariam. “ Homines,
 “ (inquit) impuri, et pesti-
 “ ferī, et adulatores, qui
 “ fœde lacerarunt suas u-
 “ nusquisque patrias, qui
 “ libertatem *suam* propina-
 “ runt prius Philippo, nunc

“ vero Alexandro; qui me-
 “ tiuntur felicitatem ven-
 “ tre, iisque, quæ fœdissi-
 “ ma sunt; quique everte-
 “ runt libertatem et *condi-
 “ tionem* nullum dominum
 “ habendi, quæ res priori-
 “ bus Græcis fines normæ-
 “ que erant bonorum.” Hic
 multitudine metaphorarum
 ira Rhetoris in proditores
 proruit. Quare Aristoteles
 et Theophrastus dicunt hæc
 esse quædam lenimenta au-
 dacium Metaphorarum, sci-

σειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, “ ὡσπερὶ
 “ φάσαι,” καὶ, “ οἰονεῖ,” καὶ, “ εἰ χρὴ τέτον εἶ-
 “ πείν ἢ τρέπον,” καὶ, “ εἰ δεῖ παρακινδυνευ-
 “ τικώτερον λέξαι.” Ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασίν,
 ἰᾶται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὴ
 ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλήθους καὶ τόλμης μετα-
 φορῶν (ὅπερ ἔφην καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων) τὰ
 εὐκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ χυναῖον ὕψος
 εἰνά φημι ἰδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ
 ῥοδίῳ τῆς φορᾶς ταῦτι πέφυκεν ἅπαντα τὰ
 ἄλλα παρασύρειν καὶ περῶδειν, μᾶλλον δὲ
 καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπράττεσθαι τὰ
 παράδοξα, καὶ οὐκ ἔᾶ τὸν ἀκρατῶν χολάζειν
 περὶ τὸν τῶ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ σω-
 ενδουσιᾶν τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ μὴ ἐν γε ταῖς
 τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλό τι ἔτι
 κατὰσημαντικόν, ὡς οἱ σωεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι

licet, “ ut ita loquar,” et,
 “ quasi,” et, “ si hoc modo
 “ loqui liceat,” et, “ si o-
 “ portet audacius dicere.”
 Correctio enim, inquit,
 audacibus medetur. Ego
 vero etiam hæc probo, ta-
 men dico (id quod dixi eti-
 am de Figuris) tempestive
 adhibitos vehementesque af-
 fectus, et egregiam Subli-
 mitatem, esse propria quæ-
 dam remedia multitudinis
 audaciæque Metaphorarum:
 quia iis naturale est impetus

sui vehementia omnia alia
 secum abripere et propelle-
 re, potius vero exigere au-
 dacia tanquam omnino ne-
 cessaria; neque permittunt,
 ut auditori otium sit ad mul-
 titudinem Metaphorarum
 reprehendendam, propterea
 quod eodem, quo is qui di-
 cit, sacro furore afflatur.
 Atque in *communium* loco-
 rum tractationibus et in de-
 scriptionibus nihil aliud tam
 significans est, quam fre-
 quentes sibi que instantes

τρόποι δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἢ τ' ἀνθρω-
 πίνε σκλύεσ ἀνατομὴ πομπικῶσ, καὶ ἔτι μᾶλλον
 ἀναζωγραφεῖται θείωσ παρὰ τῷ Πλάτωνι
 “ Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτῆ φησὶν ἀκρόπολιν
 “ ἰσθμὸν δὲ μέσον διωκοδομηῖσται μετὰξὺ [αὐ-
 “ τῆσ καὶ] τῆσ στήθεσ τὸν ἀσχένα, σφονδύλεσ τε
 “ ὑπεσηλχθαι φησὶν οἷον σρόφινγασ· καὶ τὴν
 “ μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποισ εἶναι κακῶν δέλεαρ,
 “ γλώσσαν δὲ γεύσεωσ δοκίμιον· ἀναμμα δὲ
 “ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν, καὶ πηγὴν τῆ περι-
 “ φερρμύεσ σφοδρῶσ αἵματοσ, εἰσ τὴν δορυφο-
 “ ρικὴν οἴκησιν κάλιατετραγμύλιν· τὰσ δὲ διαδρο-
 “ μὰσ τῆσ πόρων ὀνομάζει σενωπέσ· τῇ δὲ πη-
 “ δήσει τῆσ καρδίασ ἐν τῇ τῶν δεινῶν πρεσδοκίᾳ,
 “ καὶ τῇ τῆσ θυμῆ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρροσ
 “ λῶ, ἐπικερῆαν μηχανώμυροι, φησὶ, τὴν τῆ

Tropi : quibus et apud Xe-
 nophontem anatomicæ huma-
 ni corporis magnifico more
 depingitur, et adhuc magis
 divino more apud Plato-
 nem : “ Caput ejus dicit
 “ Plato esse arcem ; collum
 “ vero inter hoc et pectus
 “ medium, quasi Isthmum,
 “ ædificatum esse ; dicitque
 “ vertebrae ei suppositas esse
 “ velut cardines ; et volup-
 “ tatem hominibus esse ef-
 “ cam malorum, linguam-
 “ que saporis indicem ; cor
 “ vero esse nodum venarum

“ fontemque sanguinis ve-
 “ hementi impetu circum-
 “ fluentis, quod in bene
 “ custodia statione colloca-
 “ tum est : et meatuum
 “ transitus appellat angipor-
 “ tus : dicitque, quod Di-
 “ molientes auxilium sub-
 “ sultationi cordis (quæ fit,
 “ dum expectantur mala,
 “ iraque concitatur, post-
 “ quam excanduit,) corpo-
 “ ri pulmonem inferuerunt
 “ mollem et exanguem, et
 “ quasi spongiarum forami-
 “ na intus habentem, quale

“ πλεύμονος ιδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακῶν καὶ
 “ ἀναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν, ὅποιον
 “ μάλαγμα· ἴν, ὁ θυμὸς ὁπότε ἐν αὐτῇ ζέσῃ,
 “ πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον, μὴ λυμαίνηται· καὶ πλὴν
 “ μὲ τῆ ἐπιθυμιῶν οἴκησιν ᾠροσεῖπεν ὡς γυναι-
 “ κωνίτιν, πλὴν τῆ θυμῶ δὲ ὡσπερ ἀνδρωνίτιν·
 “ τὸν γε μὲν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, ὅθεν
 “ πληροῦντος τῆ ἀποκαταρομένων μέγας καὶ
 “ ὑψηλὸς αὐξεται· μὲ δὲ ταῦτα σαρκὶ πάντα
 “ (Φησὶ) κατεσκίασαν, ᾠροσολῶν τῶν ἐξωθεν
 “ πλὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, ᾠροσέμενοι·
 “ νομῶν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ αἷμα· τῆς δὲ τρε-
 “ φῆς ἕνεκα, Φησὶ, διωχέτευσαν τὸ σῶμα,
 “ τέμνοντες ὡσπερ ἐν κήποις ὀχετοῦς, ὡς ἐκ
 “ τινος νάματος ἐπιόντος, ἄραιον ὄντος αὐλῶνος
 “ τῆ σώματος, τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα·
 “ ἰώικα δὲ ἡ τελευταῖα παραση, λυέσθαι Φησὶ

“ est malagma; ut cor, cum
 “ ira in eo ferveat, in id
 “ quod cedit subsultans, non
 “ lædatur: et sedem cupi-
 “ ditatum appellavit quasi
 “ conclave feminarum, fe-
 “ dem vero iræ quasi con-
 “ clave virorum; et lienem
 “ culinam eorum, quæ in-
 “ tus sunt, unde, cum ad-
 “ impleatur purgamentis,
 “ magnus et molliter tumi-
 “ dus augetur: post hæc
 “ autem, inquit, *Dii* carni-
 “ bus omnia texerunt, præ-

“ ponentes iis carnem, vel-
 “ ut fascias, ut sit muni-
 “ mentum contra ea, quæ
 “ extra sunt: sanguinem
 “ vero appellavit pabulum
 “ carniū: alimentique
 “ causa, inquit, *Dii* rivulos
 “ per corpus duxerunt, ca-
 “ nales *ibi* tanquam in hor-
 “ tis secantes, ut ex flumine
 “ quodam perenni, cum sit
 “ meatus corporis angustus,
 “ latices venarum fluant:
 “ cum vero mors appropin-
 “ quet, dicit solvi animæ,

“ τὰ τ' ψυχῆς, οἰονεὶ νεῶς, πείσματ'α, μετῆ-
 “ διαί τε αὐτῶ ἐλευθέραν.” Ταῦτα καὶ τὰ
 παραπλήσια μυρὶ ἄτ'ιά ἐσιν ἐξῆς· ἀπόχρη δὲ
 τάδε δηλοῦν μὲν, ὡς μεγάλα τῶ φύσιν εἰσὶν
 αἱ τροπικαὶ, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ,
 καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ καὶ τὸ πλεῖστον
 αὐταῖς χαίρουσι τόποι. “ Ὅτι μύθοι καὶ ἡ χρῆσις
 τῶν τρόπων, ὡσπερ τ' ἄλλα πάντα καλά ἐν
 λόγοις, παραγωγὸν αἰεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δη-
 λον ἤδη, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ τέτοις καὶ
 τὸν Πλάτωνα ἐχ' ἤκιστα διασύρουσι, πολλάκις,
 ὡσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τ' λόγων, εἰς ἀκρά-
 τες καὶ ἀπλωεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν
 ζόμφον ἐκφερόμενον. “ Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν,”
 φησὶν, “ ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκλῳ κρατῆρος
 “ κεκραμύδῳ; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκε-

“ non fecus ac navis, ru-
 “ dentes, eamque liberam
 “ dimitti.” Eadem et simi-
 lia innumera sunt in iis, quæ
 sequuntur: hæc vero suffi-
 ciunt ostendentia, quod na-
 tura grandes sunt tropicæ
diçtiones, et quod Metapho-
 ræ Sublimitatem efficiunt,
 quodque illi loci, qui affe-
 ctus et narrationes *in se* ha-
 bent, ut plurimum iis gau-
 dent. Jam apparet (etiam si
 ego de hoc taceo) usum
 Troporum, quemadmodum

alia omnia pulchra in ora-
 tionibus, semper solere pro-
 vehere *scriptores* ad id, quod
 nimis est. In his enim etiam
 Platonem *homines* non mi-
 nime reprehendunt, quippe
 qui sæpe, veluti quadam
 bacchatione verborum, ab-
 ripitur in immodicas duras-
 que Metaphoras, et in Al-
 legoricum tumorem. “ An-
 “ non (inquit) facile intel-
 “ ligi potest, civitatem tem-
 “ peratam esse oportere in-
 “ star poculi? in quo vi-

“χυμῶς ζεῖ, κολαζόμενθ δὲ ὑπὸ νήφοντος
 “ἐτέρου θεῦ, καλῶ κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν
 “πόμα ἢ μέτρον ἀπεργάζεσθαι.” “Νήφοντα”
 γὰρ, φασί, “θεὸν” τὸ ὕδωρ λέγειν, “κόλασιν”
 ἢ τὸ κρεῖσσιν, ποιητῆ τινος τῷ ὄντι ἐχὶ νήφοντός
 ἐσι. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅ-
 μως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίας
 συγγραμμάσιν ἀπεδάρξῃσε τῷ παντὶ Λυσίαν
 ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάσδεσι
 χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν,
 ὡς ἐστὶ αὐτὸς αὐτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ
 παντὶ Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φίλει. Πλὴν ἔτος
 μὲν ὑπὸ φιλονεικίας· ἐδὲ τὰ θεήματα ὁμολογέ-
 μμα, καθάπερ ὤηθη· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ
 καθαρὸν τὸν ῥήτορα θεωρεῖ πολλοὶ διη-

“num, *Deus ille furens, in-*
 “*fusum fervet; castigatum*
 “*vero ab alio Deo, qui so-*
 “*brius est, pulchramque*
 “*iniens cum eo societatem,*
 “*bonum moderatumque*
 “*potum exhibet.*” Appel-
 lare enim, inquit, aquam
 “*sobrium Deum,*” et com-
 mixturem “*castigationem,*”
 est poetæ cujusdam revera
 non sobrii: hujusmodi ta-
 men defectibus *Platonis* Cæ-
 cilii *quasi* manum injici-
 ens, hoc in suis de *Lyfia*
 commentariis ausus est de-

clarare, *nempe*, *Lyfiam* om-
 nino meliorem esse *scripto-*
rem Platone, duobus usus
 affectibus *judicio* carenti-
 bus; amans enim *Lyfiam*,
 quantum nec ipse se, tamen
 omnino magis odio habet
Platonem, quam amat *Ly-*
fiam. Sed hic *vir* præ con-
 tentionis studio *hoc declara-*
vit; neque ea, quæ ponit,
 sunt concessa, quemadmo-
 dum putavit: præfert enim
illum *Rhetorem* Platoni, ac
 si ille vitio careret, purus-
 que esset scriptor, hic au-

μαρτηριῶν τῶ Πλάτωνος· τὸ δὲ ἰὼ ἄρα ἐχὶ τοιῦτον, ἐδὲ ὀλίγη δέ.

λγ'. Φέρε δὴ λάβωμιν τῶ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἄρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτῶ τέττε καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτηριῶν, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιῆς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπλωτον; Καὶ ἔτι, νῆ Δία, πότερόν ποτε αἰ πλείους ἄρεται τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἰ μείζους δικαίως ἀν φέρρινο; Ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεία τοῖς περὶ ὑψος σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. Ἐγὼ δὲ οἶδα μὲν, ὡς αἰ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἤκιστα καθαροὶ (τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκρεβῆς κίνδυνος σμικρότητος) ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὡσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλείτοις,

tem sæpius in vitium incideret: hoc vero non, imo ne pene hujusmodi fuit.

XXXIII. Agedum, fumamus aliquem scriptorem revera purum et inculpatum. Nonne operæ pretium est de hoc ipso in genere quærere, utrum præstantior in poematibus et solutis scriptis sit Sublimitas inter quædam, quæ male se habent; an id quidem, quod mediocre est in iis, quæ recte se habent, sanum vero omnino

et vitio carens? Et præterea hercule, utrum plures virtutes in scriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim sunt propriæ Sublimitatis disquisitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ignoro, valde Sublimia ingenia minime esse pura, (nam id, quod ubique accuratum est, in periculum humilitatis venit) et oportere in iis, quæ Sublimia sunt, velut in magnis opibus, ut sit ali-

εἶνά τι χρεὶ καὶ παραλιγωροῦμενον. Μήποτε δὲ τῆτο καὶ ἀναγκαῖον ἦ, τὸ τὰς μὲν ταπεινάς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεσέρας διαμῆναι· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὲν εἰδὲ οὐκ εἶνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τῆ χειρῆτος αἰεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἢ μνήμη παραμῆναι, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. Παρατεθειμένος δὲ ὅτι ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἤκιστα τοῖς πηλασμοσιν ἀρεσκόμενος, ὁμωσ δὲ, εἶχ ἀμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκείσια καλῶν, ἢ παραρῆματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῆ περ καὶ ὡσ εἴτυχεν, ὑπὸ με-

quid, quod negligatur: *vide* autem, ne hoc etiam necessarium sit, humilia et mediocria ingenia, quia nunquam periculum subeant neque summa affectent, permanere plerumque vitio carentia et *aliis* tutiora; magna vero *ingenia* periculis exposita esse propter eam ipsam, *quam habent*, Sublimitatem. Enimvero neque illud secundum ignoro, naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod in iis est pe-

jus, semper potius cognosci; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutum vero celeriter excidere: ego autem, qui et ipse notavi non pauca vitia et Homeri et aliorum, quotquot sunt optimi *scriptores*, quique minime lætor lapsibus *in dicendo*, (sed tamen qui non potius illa appello vitia voluntaria quam neglectiones ex incuria, temere quidem et ut accidit, ab animi magnitudine in-

γαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενλωεγμύρα, ἐδὲν ἤτιον οἶμα τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, ἢ τῷ πρωτεῖς ψῆφον μᾶλλον αἰεὶ φέρεσθαι, καὶ εἰ μὴ δι' ἐνὸς ἐτέρου, ἢ μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπίτοι γε καὶ ἄπλωτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητῆς [καὶ τοῖς βουκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέσατο] ἄρ' οὖν Ἀπολλώνιοι ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γνέσθαι; Τί δέ; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἡεργόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἄρχιλόχῃ, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύρῃ, κακείνα τῇ ἐμβολῇ τῷ δαιμονίῃ πνεύματος, ἢ ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἄρα δὴ μείζων ποιητῆς; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδῃς ἔλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγωδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς;

confiderate in medium prolatas) *Ego, inquam, qui hac sententia sum, nihilominus censeo majores virtutes (etsi non ubique sint æquales) semper potius primas tenere, si non propter ullam aliam rem unam, tamen propter ipsam Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollonius ille Argonauticorum scriptor, (et in Bucolicis suis, paucis quæ sunt alterius argumenti exceptis, Theocritus est felicissimus)*

annon malis fuisse Homerus, quam Apollonius? Quid vero? num Eratosthenes in Erigone (per omnia enim illud poema est inculpatum) est major poeta, quam Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpostere trahit, eoque impetu divini spiritus, qui non facile legibus subicitur? Quid vero? in Lyricis malis esse Bacchylides, quam Pindarus; et in Tragœdia Ion Chius, quam mehercule

ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπλωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ Φορᾷ, σβέννυται δ' ἀλόγως πολλαίς, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἡ εἰς ἂν εὖ Φροῶν ἐνὸς δράματος τῷ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ σωθεῖς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιο ἐξῆς.

λδ'. Εἰ δ' ἄριστος, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρινοῖτο τὰ κατορθώματα, ἔτις ἂν καὶ Ἑπερίδης τῷ παντὶ πρῶτος Δημοσθένες. Ἐστὶ γὰρ αὐτῷ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὑπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ Πένταθλος, ὅς γε τῷ μὲν πρωτείων ἐν ἅπασιν τῷ ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, πρωτεύει δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ἑπερίδης πρὸς τῷ πάντῃ, ἔξω γε τῆς σωθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώ-

Sophocles? quia illi quidem (*sc. Bacchylides et Ion*) vitio carent, et in florido *dicendi genere* ubique sunt elegantes: Pindarus autem et Sophocles nonnunquam omnia impetu quasi incendunt, sæpe vero sine ratione extinguuntur, caduntque infelicissime: sane nemo, qui sapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo *eas* æstimarit contra unam *fabulam* Sophoclis, *Oedipum*.

XXXIV. Si vero numero, non veritate, judicentur

bene scripta, hoc modo etiam Hyperides omnino superior esset Demosthene. Est enim *Hyperides* magis, quam ille, sonorus, et plures virtutes habet, et fere summo proximus est in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeo ut inferior est aliis certatoribus, qui primas tenent *singuli* in *singulis generibus*, superior vero est iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* sunt. Hyperides enim imitationi omnium Demosthenicarum vir-

ματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ὅκ περιττῆ περιείληφεν ἀρετὰς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἐνθάδε χρῆ, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοδένης) λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μὲν γλυκύτητος ἠδὺ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον ἄφατοί τε περὶ αὐτὸν εἰσιν ἀσεισμοὶ, μυκτῆρ πολιτικώτατος, εὐχέρεια, τὸ καὶ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστον, σκώμματα ὅκ ἄμεσσα, ἐστὶ ἀνάγωγα καὶ τὴν Ἀττικὴν ὁκείνους, ἀλλ' ἐπικείμερα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικόν, καὶ μὲν παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ (εἰπεῖν) τὸ ἐν πάσι τέτοις ἐπαφρόδιτον οἰκτίσαδά τε προσφύεστος, ἔτι δὲ μυθολογήσασιν κεχυμῆρος, καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπῆς ἄκρω, ὡσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὴν ποιητικώτερα, ἢ δὲ Ἐπιτάφιον ἐπι-

tutum (excepta compositione) etiam Lysiae virtutes gratiasque copiose adjunxit: etenim mollis est, ubi remissione opus est, neque omnia feriatim et una spiritus intentione (ut Demosthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum suavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: et innumeræ sunt in illo urbanitates, nasus maxime forensis, festiuitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, et non arcessiti (quales

apud illos Atticos *solebant esse*) sed rei inbærentes, felixque Diasyrmus, et multa vis Comica, aculeusque cum joco scopum bene attingente, et non imitabilis (ut ita dicam) venustas in his omnibus: ad misericordiam etiam movendam natura aptus est maxime; item in fabulis narrandis fufus, summeque flexilis ad digredendum cum molli *facilique* spiritu, quomodo (exempli gratia) illa, quæ poetice potius sunt de Latona dicta,

δεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέδετο. Ὁ δὲ Δημοδένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος, ἤκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἀπάντων ἐξῆς τῶν περὶ τῶν κτ' τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἐνθα μῦθοι γελοῖοι εἶναι βιάζονται καὶ ἀσεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μάλλον, ἢ καταγελάται· ὅταν δὲ ἐγγίξουν θέλη τῶ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται τὸ γέ τοι περὶ Φρυγῆς ἢ Ἀθιωγῆος λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μάλλον ἂν Ὑπερίδῳ σωέσησεν. Ἄλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαί, τὰ μὲν θατέρου καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδία νήφοντος, ἀργὰ, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἡρεμεῖν ἐώντα, εἰδὲς γοῦν Ὑπερίδῳ ἀναγινώσκων φοβεῖται· ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν τὰς μεγαλοφυσίας καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς σωτέλεσμάρας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάσῃ,

orationemque Funebrem, ut nescio an quivis alius, cum ostentatione composuit. Demosthenes vero in effingendis moribus *hominum* infelix est, parum solum dicendi genus habet, minime flexilis est vel ostentationem prae se ferens, omnium denique antea dictorum plerumque est expers. Ubi quidem vi conatur risu et urbanitate plenus esse, non potius risum movet, quam deridetur; quum vero velit ad festivitatem prope accedere, tunc ab ea longius abest:

fi oratiunculam ille (*sc. Demosthenes*) de Phryne vel de Athenogene scribendam suscepisset, multo magis Hyperidem insignem videri fecisset. Sed quoniam alterius *sc. Hyperidis* virtutes, etsi multae, tamen Sublimitate carent, ejusque sunt, qui (*ut in proverbio est*) corde sobrius est, et ignavae sunt, permittuntque ut auditor quietus sit; idcirco nemo Hyperidem legens commovetur; hic vero *sc. Demosthenes*, cum hinc sumferit animi magnitudinem,

περυσίαν, ἀγχίνοιαν, τάχος, ἔνθεν δὲ, ὃ κύριον, πῶς ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητά καὶ δύναμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπιά τινα δωρήματα, (οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα) ἀδρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τῆτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας αἰεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ὡσπερὲν καταβροχτᾶ καὶ καταφέγει τὸς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἢ τις κεραινοῖς φερρομήροις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δυνάτο, ἢ ἀντοφθαλμηῖσαι τοῖς ἐπαλλήλοισι ὀκείνθ πάθεισιν.

λέ. Ἐπὶ μῦθοι τῆ Πλάτωνος καὶ ἄλλῃ τίς ἐσιν, ὡς ἔφλω, διαφορᾶ· οὐ γὰρ μεγέθει τῶ δρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῶ πλήθει πολὺ λειπόμυθῶ ὁ Λυσίας, τῆ μὲν πλεῖον ἐτι τοῖς ἀμαρτήμασι περιτιεύει, ἢ ταῖς δρεταῖς λείπεται. Τί ποτ'

virtutesque ad fastigium perductas, nempe Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, verfutiam, celeritatem; illinc autem (id quod huic proprium est) vehementiam, et vim dicendi tantam, quantum nemo consequi potest; Cum hæc, inquam, velut quædam divinitus missa dona (neque enim fas est ea appellare humana) conferunt ad se attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes semper vincit, et quod ad eas attinet, quas non habet, quasi tonitru

fulgoreque percellit omnes omnis sæculi Rhetoras; et facilius quis possit oculos suos contra fulmina immissa aperire, quam rectis oculis intueri sibi instantes ejus affectus.

XXXV. De Platone vero alia quædam est, ut dixi, differentia inter eum et Lysiam: non enim propter magnitudinem virtutum solum, sed et numerum, multum inferior illo fit Lysias; et hic quidem magis vitiis eum superat, quam virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi et

ἐν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ἐκείνοι, καὶ τῷ μεγίστων ἐπο-
 ρεξάμφοι τῆς συγγραφῆς, τῆς δὲ ἐν ἅπασιν
 ἀκερδείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς
 ἄλλοις ἐκείνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς
 ζῶον, ἐστὶ ἀγνὸς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς
 εἰς μέγαλιν τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ
 εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγασα, θεατὰς
 τινὰς τῷ ὅλων αὐτῆς ἐσομύθου, καὶ φιλοτιμω-
 τάτης ἀγωνιστὰς, εὐδὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν
 ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τῷ μεγάλῃ, καὶ
 ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Διόπερ τῇ θεω-
 ρείᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ ἐστὶ ὁ
 σύμπας κόσμος ἄρκει, ἀλλὰ καὶ τὸς τῷ περι-
 ἔχοντος πολλάκις ὄρουσ ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαί
 καὶ εἴ τις περιδλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὃς
 πλεον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι καὶ μέγα καὶ

affectantes maxime Subli-
 mia in scriptis, negligentis
 vero accuratam in omnibus
 diligentiam? Hoc inter mul-
 ta alia, nempe quod Natura
 statuit Hominem esse ani-
 mal neque humile neque
 ignobile; sed velut in mag-
 num quendam conventum,
 in vitam nos et in univer-
 sum terrarum orbem indu-
 cens, ut essemus spectatores
 omnium ejus sc. naturæ par-
 tium, et cupidissimi honoris
 certatores, statim nostris a-
 nimis intevit inexugnabi-

lem amorem omnium ejus quod
 semper magnum est, quod-
 que, ut ad nos refertur, di-
 vinius est. Quocirca nec
 totus mundus sufficit con-
 templationi agitationique
 humanæ jaculationis mentis,
 sed cogitationes transgredi-
 untur sæpe limites omnis e-
 jus quod nos ambit: et si
 quis contempletur unde qua-
 que vitam, quæ in omnibus
 rebus magis eo abundat,
 quod excellens est et mag-
 num et pulchrum, cito co-
 gnoscet quas ad res nati fu-

καλόν, (ταχέως εἶσε) πρὸς ἃ γεγονόσμεν. Ἐν-
 δειν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' οὐ τὰ μι-
 κρὰ ῥεῖθρα θαυμάζομεν, εἰ καὶ διαυγῆ καὶ χρή-
 σιμα· ἀλλὰ τὸν Νεῖλον, καὶ Ἰσθρον, ἢ Ῥῶνον,
 πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸν Ὠκεανόν· ἐδέ γε τὸ
 ὑφ' ἡμῶν τετὶ φλογίον ἀνακαιόμενον, ἐπεὶ κα-
 θαρρὸν σώζει τὸ φέγγος, ἐκπληττόμεθα τῷ ἔρα-
 νίων μᾶλλον, καίτοι πολλάκις ἐπισκοτηθῶν
 ἐδὲ τῶν τῷ Αἴτησι κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον
 νομίζομεν, ἧς αἰ ἀναχοῶν πέτρους τε ἐκ βυθῶ
 καὶ ὄλας ὄχθας ἀναφέρουσι, καὶ ποταμὸς ἐνίοτε
 τῷ γηγῆσι ἐκείνῃ καὶ αὐτῷ μόνῃ περρέουσι πυ-
 ρῆσι. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπάντων ἐκεῖν'
 ἂν εἴποιμεν, ὡς εὐπόρισον μὲν ἀνθρώποις τὸ
 χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ' ὅμως
 αἰεὶ τὸ παράδοξον.

λς'. Οὐκοῦν ἐπὶ γε τῷ ἐν λόγοις μεγαλο-

imus. Inde natura ducti
 mehercule non admiramur
 parvos rivulos, etiam si pel-
 lucidi utilesque sint; sed
 Nilum, et Istrum, aut Rhe-
 num, imo multo etiam ma-
 gis Oceanum: neque admi-
 ramur hunc ignem a nobis
 accensum, quia puram *sine*
intermissione servat lucem,
 magis quam cœlestes ignes
 quamvis sæpe obscuratos:
 neque *hunc ignem* dignio-
 rem admiratione censemus
 quam crateras Ætnæ, cujus

fauces emittunt saxaque ex
 fundo et totos scopulos, et
 effundunt fluvios nonnun-
 quam illius generis, et ip-
 sius folius ignis. Sed de
 omnibus hujusmodi rebus
 possumus hoc dicere; id,
 quod utile est, vel etiam
 necessarium, facile acquifi-
 tum esse ab hominibus; ta-
 men id, quod præter expe-
 ctationem videtur, semper
 esse admirationi.

XXXVI. Ergo de iis, qui
 in scriptis natura Sublimes

φυῶν (ἐφ' ὧν ἄκετ' ἔξω τ' χρείας καὶ ὠφελείας
πίπτει τὸ μέγεθος) ὡροσθήκει συλθεωρεῖν αὐ-
τόθεν· ὅτι τῶ ἀναμαρτήτε πολὺ ἀφεςῶτες οἱ
τηλικῆτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τῶ θνητῶ,
καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶς χρωμῶνους ἀνθρώπους
ἐλέγχει, τὸ δὲ ὕψος ἐγγὺς αἴρει μεγαλοφρο-
σύνης Θεῶ, καὶ τὸ μὴ ἀπλῆσον οὐ ψέγεται, τὸ
μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τέ-
τοις ἔτι λέγειν; ὡς ἰκείνων τ' ἀνδρῶν ἕκαστος
ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐνὶ ἑξωνεῖται πολλακίς
ὑψει, καὶ κατορθώματι· καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς
εἰ τις ἰκλέξας τὰ Ὀμήρου, τὰ Δημοδένους, τὰ
Πλάτωνος, τὰ τ' ἄλλων, ὅσοι δὲ μέγιστοι, παρα-
πίσματα πάντα ὁμοσε σωαδρῶσειεν, ἐλάχισον
ἂν τι, μᾶλλον δὲ ἔδὲ πολλοσημόριον ἂν εὐρεθείη
τ' ἰκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθωμῶν. Διὰ

funt (in quos Sublimitas
cedit non sine utilitate et
commodo) oportet hic con-
siderare; licet huiusmodi
homines longe absint a per-
fectione vitio carente, ta-
men illos omnino esse supra
id, quod mortale est; et alia
quidem probare eos qui iis
utuntur, Homines esse, Sub-
limitatem vero tollere prope
ad altitudinem Dei; et id,
quod culpa vacat, non vitu-
perari; id vero, quod Sub-
lime est etiam admirationi
esse. Quid est, quod oportet

jam his addere; *nempe* quod
unusquisque illorum homi-
num omnes suos errores sæ-
pe possit redimere una Sub-
limitate et virtute; et quod
(præcipuum hoc est maxime)
si quis elegerit omnia errata
Homeri, Demosthenis, Pla-
tonis, aliorumque, quotquot
maximi sunt scriptores, et ea
in unum coegerit, minima,
potius vero ne millesima
inventæ esset pars illorum,
quæ ab his Heroibus ubi-
que sunt præclare dicta.
Quocirca omne sæculum æ-

ταῦτ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνα-
μιμος ὑπὸ τῆ φθόνου παρρησίας ἀλῶναι, φέρων
ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρη νυῦ ἀναφαί-
ρετα φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

Ἐστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη.

Πρὸς μῦθοι γε τὸν γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς
ὁ ἡμαρτημῦθ' οὐ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτης
Δορυφόρος, παράκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν,
ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκροβέσσιον,
ἐπὶ δὲ τῶ φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος· φύσει δὲ
λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ πὶ μὲν ἀνδριάντων ζη-
τεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ δὲ λόγῳ τὸ ὑπερ-
αἶρην, ὡς ἔφλω, τὰ ἀνθρώπινα. Περσῆκει δὲ
ὅμως (ἀνακάμπει γὰρ ἐπὶ πλὴν δαχλῦν ἡμῖν τῆ
ὑπομνήματος ἢ παραίνεσις) ἐπειδὴ τὸ μὴ ἀδιά-
πιπτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα,

vumque, cum nequeat in-
vidiæ dementia decipi, il-
lis tulit tribuitque victoriæ
præmia, et ad hoc usque
tempus minime ab iis de-
trahenda custodit, et custo-
diturum videtur,

Dum et aqua curnit, arborefque
proceræ virefcunt.

Illi, qui scribit, Colossum
vitium habentem non me-
liorem esse, quam Polycleti
Doryphorum, in promptu
est præter multa alia hoc re-
spondere; nempe quod in
operibus artis id, quod ac-

curatius est, admiratione ex-
cipitur, in operibus autem
naturæ id, quod Sublime
est; hominem vero esse ani-
mal oratione præditum, na-
turæ debetur: et quod in
statuis humanis quæritur si-
militudo hominis; in ora-
tione vero, quæ naturæ opus
est, quæritur id quod, ut
dixi, excedit res humanas.
Convenit tamen (redit enim
præceptio nostra ad initium
commentarii) quoniam vitio
carens dicendi genus plerum-
que artis est virtus; id vero

τὸ δὲ ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν ἔχ ὁμότονον, μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει πάντῃ πορίζεσθαι τὸ τέχνῳ· ἢ γὰρ ἀλληλεγκία τέτων ἴσως γήρῳιτ' ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα μὲν ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῶν ᾧσθεθέντων ἐπικεῖναι σκευμάτων· χαιρέτω δὲ ἕκαστος, οἷς ἤδεται.

λζ'. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες, ὁκείνη μόνον παραλλάτθισα, * * *

λη'. * * * * σοι καὶ αἱ τοιαῦτα, “ Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρυγαις καταπεπατημένον φορεῖτε.” Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέγιστον παρορμίζεον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω ᾧσθεκπίπλειν ἀναιρεῖ πλὴν ὑπερβολῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμῳ χαλᾶται, ἕδ' ὅτε ἢ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπερμίζαται. Ὁ γουὼν

quod in Sublimitate positum est, sed non ubique æquale, virtus est animi magnitudinis, convenit, inquam, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forsitan enim cohærentia harum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæstionibus in medio positis necesse fuit statuere: sed unusquisque fruatur iis, quæ ipsi placent.

XXXVII. Metaphoris (revertendum enim est) vicinæ sunt Comparationes et Similitudines, illo tantum

modo inter se differentes, * * * *

XXXVIII. * * * vitiosæ sunt etiam hujusmodi Hyperbolæ: “ Si vos non ce-
“ rebrum in plantis pedum
“ proculcatum geratis.”
Quare oportet scire, quo usque res unaquæque extra limites ferenda sit: nonnunquam enim valde modum excedere, evertit Hyperbolam, et hujusmodi res nimis intentæ laxantur, aliquando etiam in contrarias commutantur. Ergo Iso-

Ἰσοκράτης, οὐκ οἶδ' ὅπως, παιδὸς πρῶγμα ἔπαθεν, διὰ πῶ τῆ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν· ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τῆ Παναθηναϊκῆ λόγου, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς τὰς Ἑλλάδας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει πῶ Λακεδαιμονίων· ὁ δὲ εὐθύς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· “ Ἐπεὶ δὲ οἱ λόγοι τοσαύτῳ “ ἔχουσι δυνάμιν, ὡδ' οἶόν τ' εἶναι καὶ τὰ με- “ γάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς περι- “ δεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, “ καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων δευχάτως δι- “ ἐξελεῖν.” Οὐκοῦν, φησὶ τις, Ἰσοκράτης, ἔτως μέλλεις καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἀναλλάττειν; σχεδὸν γὰρ τὸ τῶ λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τῆς κατ' αὐτῆ τοῖς ἀκέραι παρὰ γέλωτα καὶ παροίμιον ἐξέθηκε. Μήποτ' οὖν ἀριστὰ τῶν ὑπερβολῶν (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χη-

crates, nescio quomodo, pu-
eriliter egit præ studio di-
cendi omnia ampliore mo-
do; apud illum enim argu-
mentum est Panegyricæ o-
rationis, civitatem Atheni-
ensium civitate Lacedæmo-
niorum superiorem esse be-
neficiis in Græciam colla-
tis: ille vero statim in ini-
tio ejus hæc ponit: “ Præ-
“ terea verba tantam vim
“ habent, ut scriptor possit
“ et res magnas humiles
“ efficere, et parvas magni-

“ tudine vestire, et venustas
“ novo more dicere, et de
“ nuper factis antiquo more
“ differere.” Siccine igitur,
Isocrates, (dicit aliquis)
ea, quæ ad Lacedæmonios
et Athenienses attinent, im-
mutaturus es? prope enim
fecit illud verborum enco-
mium præceptum quoddam
audientibus et præmonitio-
nem ne ipsi crederent. Vide
igitur ne illæ Hyperbolæ
optimæ sint, (ut etiam de
Figuris antea diximus,) quæ

μάτων περιποίηση) αἱ αὐτὸ τέτο διαλανθάνου-
 σαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε,
 ἐπειδὴν ὑπὸ ὀκπαδείας μεγέθει τινὶ συκεφω-
 νῶνται περιζάσεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν
 ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. “ Οἱ τε γὰρ
 “ Συρακῆσιοι,” φησὶν, “ ἐπικαταβάντες τὸ ἐν
 “ τῷ ποταμῷ μάλισα ἔσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ
 “ εὐρὺς διέφραστο· ἀλλ’ ἐδὲν ἦσαν ἐπίνετο ὁμῶς
 “ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι
 “ ἢ πηλῷ περιμάχητον.” Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμε-
 να ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι, ποιεῖ πρὸς
 ἢ τὴν πάθος ὑπεροχὴν καὶ περιζάσεις. Καὶ τὸ
 Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὁμοιον·
 “ Ἐν τῷ,” φησὶν, “ ἀλεξομένων μαχαίρη-
 “ σιν (ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον περιζῆσαι) καὶ
 “ χερσὶ καὶ σώμασι, κατέχρωσαν οἱ βάρβαροι
 “ βαλλόντες.” Ἐνταῦθα οἷον ἐστὶ τὸ “ καὶ

hoc ipsum celant, quod sint
 Hyperbolæ. Hoc vero eve-
 nit, quum præ maximo af-
 fectu *illæ Hyperbolæ* pro-
 nunciantur una cum mag-
 nitudine quadam circum-
 stantiæ: quod Thucydides
 facit de iis qui in Sicilia
 perierunt: “ Syracusani e-
 “ nim (inquit) illuc descen-
 “ dentes trucidarunt eos
 “ potissimum, qui in fluvio
 “ erant: et aqua statim fuit
 “ inquinata; sed nihilomi-
 “ nus bibebatur sanguine,
 “ cum limo simul, infecta,

“ et pro ea multi pugna-
 “ bant.” Sanguinem, li-
 mumque potos simul, esse
 id etiam, pro quo dimica-
 rent, credibile facit summa
 vis affectus et circumstantia.
 Et illud Herodoti de iis,
 qui Thermopylis *interfecti*
sunt simile est: “ In hoc
 “ (inquit) loco Barbari ja-
 “ cula mittentes tumulave-
 “ runt illos defensantes se
 “ gladiis (quibuscunque ex
 “ iis *gladii* forte adhuc su-
 “ pererant) et manibus et
 “ oribus.” Illic quale est

“ζόμασι μάχεσθαι” πρὸς ὀπλισμένους, καὶ ὁποῖόν τι τὸ “κατακεχῶσθαι βέλεσιν,” ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πῖσιν· οὐ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἔνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἢ ὑπερβολὴ δὲ εὐλόγως γηναῶδες πρὸς τὸ πρᾶγμα· Ἔστι γὰρ (ὡς οὐ διαλείπω λέγων) παντὸς τολμήματος λεκτικῆ λύσις καὶ πανάκειά τις τὰ ἐγγύς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι γ’ εἰς ἀπίσταν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἄγρον ἔχ’ ἐλάττω γῆν ἔχοντ’ ἄρ’ ἐπισολῆς
Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γελῶς πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δὲ ὑπερβολαὶ κατάπερ ἐπὶ τὸ μείζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἢ ἐπίτασις, καὶ πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὐξήσις.

(dices) id, “etiam oribus “pugnare” contra armatos, et quid istud, “tumulari “jaculis?” sed eodem modo credibile est: non enim videtur res assumi propter Hyperbolam, Hyperbola vero rite nasci ex re. Opera enim (ut non desinam hoc dicere) furori confinia et affectus sunt solutio remediumque quoddam universale omnigenæ in elocutione audaciæ: unde etiam dicta Comica, licet in incredibile

quid decidant, fidem habent propter id, quod in illis est, ridiculum:

Agnum habuit habentem in se terram minorem Epistola Laconica.

Etenim risus est affectus in voluptate positus. Hyperbolæ vero ut ad id quod majus est ducunt, ita etiam ad id quod minus est; quia intentio est res communis utriusque, et Diafirmus est incrementum humilitatis.

λθ'. Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν σωτελεσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ περιδέμεθα, ἔξ' ἡμῖν λείπεται, ὧ κράτιστε, ἢ διὰ τῶν λόγων αὐτῆ ποιαὶ σύρσεις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες σωτάγμασιν ὅσα γε τ' θεωρίας ἡμῖν ἐφικτὰ, τοσῶτον ἐξ ἀνάγκης περιδείημεν ἂν εἰς πλὴν παρῆσαν ὑπόθεσιν· ὡς οὐ μόνον ἐς τὴν πειθῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις [ἐνέργημα], ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάσης θαυμασὸν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐτὸς μὲν ἐντίθησι τινὰ πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, καὶ οἷον ἐκφραγῆς καὶ κορυβαντιασμῆ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδὲς τινὰ ῥυθμῆ πρὸς αὐτῷ ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σωεξομοιῶσαι τῷ μέλει τὸν ἀκρατῆν, καὶ ἄμυστος ἢ παντάπασι; καὶ νῆ Δία φθόγγοι κι-

XXXIX. Quinta pars rerum perficientium Sublimitatem, quas in initio proposuimus, adhuc nobis reliqua est, *Vir optime; scilicet* verborum certa quædam Collocatio: de qua cum in duobus libris satis exposuimus quæcunque ad nos observatione pervenerint, tantum ex necessitate addamus huic præsentī argumento; quod Harmonia verborum est non solum naturale hominibus persuasionis et voluptatis, sed etiam (cum li-

bertate tamen) Affectus admirabile quoddam instrumentum: nonne enim Tibia inferit Affectus quosdam audientibus, eosque reddit velut mente captos et sacro furore plenos, et adhibens quandam positionem numeri ad eam cogit auditorem se movere in numero, eosdemque, quos melos habet, motus animo sequi, etiamsi ille auditor sit omnino musicæ ignarus? et mehercule voces Citharæ, nihil omnino significantes,

θάραξ, ἐδὲν ἀπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας, θαυμαστὸν ἐπάγασσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασαι, θέλγητρον· καίτοι ταῦτα τὰ εἶδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθῆς, ἐχὶ τῆς ἀνδρωπείας φύσεως, ὡς ἔφλω, ἐνεργήματα γνήσια· Οὐκ οἴομεθα δὲ ἄρα πλὴν σωθεσιν, ἀρμονίαν τινὰ ἔσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινουῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγμάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρέφων καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγων τὸ παρῆς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγασαν, καὶ εἰς μεθεσίαν αὐτῆς τὸς ἀκούντας αἰεὶ καθιστᾶσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη σωμαρμόζουσαν, δι

nonne sæpe admirabile (ut sciunt homines) oblectamentum afferunt immutationibus sonorum, eorumque inter se pulsatione et mixtura Symphoniam; quamvis hæc sunt imagines tantum spurisæque imitationes persuasionis, non humanæ naturæ (ut dixi) operationes genuinæ? Annon putamus igitur Structuram, cum sit harmonia quædam verborum a natura hominibus infitorum, et ad animum ipsam usque, non

ad aures solas, pervenientium; cum varias excitet ideas verborum, sensuum, rerum, venustatis, modulationis, omnium in nobis nutritorum, et nobiscum natorum; et cum simul mixtura varietateque suorum sonorum inducat eum affectum, qui oratori adest, in animos eorum, qui sunt prope; et cum auditores semper efficiat illius participes, et cum verborum aliorum super alia ædificationi

αὐτῶν τέτων κηλεῖν τε ὁμῶς, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἐκάστοτε σιωδιατιθέναμ, παντοίως ἡμῶν τὴ διανοίας ἐπικρατῆσαν; Ἄλλ' εἴη καὶ μανία τὸ περὶ τῶν ἔτως ὁμολογεμῶν διαπορεῖν· ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πείρα πίσις. Ὑψηλόν γε τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἐς τὸ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψήφισματι ὁ Δημοδένης ἐπιφέρει· “Τῆτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περι-
 “σάνθα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερ
 “νέφος.” Ἄλλ' αὐτῆς τὴ διανοίας ὅσα ἔλαττον τῇ ἀρμονίᾳ πεφώνηται· ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῷ δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῶν, εὐχρῆστατοι δὲ ἔτοι καὶ μεγεθοποιοί· διὸ καὶ τὸ ἠρῶον, ὡν ἰσμῆ κάλλισον, μέτρον σιωσιᾶσιν· τότε * * ἐπέτιογε ὅκα τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάρθεις, ὅποι δὲ ἐδέ-

aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipsis et allicere simul nos, et ad granditatem dignitatemque, et ad Sublimitatem, et ad omne, quod in se ipsa complectitur, nos semper disponere, omnino animi nostri imperium habentem? Sed vel amentia est de iis, quæ sic in confesso sunt, disputare; experientia enim est probatio idonea. Sublimis hic sensus videtur, et est revera admirabilis, quem de plebiscito profert Demosthenes: “Hoc

“plebiscitum fecit, ut periculum, quod urbem tunc
 “temporis circumstetit, vel
 “ut nubes transfret.” Sed ob harmoniam non minus quam ob sententiam sonorus est: totus enim *sensus* per dactylicos numeros dictus est; hi vero sunt nobilissimi et Sublimitatem efficientes; quapropter metrum Heroum, eorum quæ novimus præstantissimum, constituunt. *Et hoc, ὡσπερ νέφος, rite claudit sententiam;* nam ex proprio loco illud transfer, ubi fane velis, *ut sit, ex-*

λεις, “Τῆτο τὸ ψήφισμα, ὡσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν,” ἢ νὴ Δία μίαν δπόκοψον συλλαβὴν μόνον, “ἐποίησε παρελθεῖν ὡς νέφος,” καὶ εἴση πόσον ἢ ἀρμονία τῷ ὕψει σωτηριεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, “ὡσπερ νέφος,” ἐπὶ μακροῦ τῆ πρώτῃ ῥυθμῷ βέβηκε τέτρασι καταμετρημένοι χρόνοις· ἔξαιρεθείσης δὲ τῆ μιᾶς συλλαβῆς, “ὡς νέφος,” εὐθύς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ μέγεθος. Ὡς ἐμπάλιν, ἐὰν ἐπεκτείνης, “παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερὶ νέφος,” τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτι παραπίπτει· ὅτι τῷ μήκει τῶν ἀκρων χρόνων σωκεκλύεται καὶ διαχαλαῖται τῆ ὕψους τὸ δπότομον.

μ'. Ἐν τῷ τοῖς μάλιςα μεγεδοποιεῖ τὰ λεγόμενα, κατὰπερ τὰ σώματα, ἢ τῶν μελῶν ἐπισυώσεις· ὧν ἐν μὲ ἐδὲν, τμηδὲν ἀφ' ἐτέρου,

empli gratia, τῆτο τὸ ψήφισμα, ὡσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel mercurule unam solam syllabam ejus rescinde, ut sit, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, et videbis quantum harmonia cum Sublimitate conspiret; hoc enim ipsum, ὡσπερ νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenso; sed, abscissa una Syllaba, ut sit, ὡς νέφος, statim illud imminuit abscissione Sublimita-

tem: ut e contrario, si illud extendas, ut sit, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερὶ νέφος, idem significat: non tamen idem jam cadit; quia longitudine ultimorum temporum dissolvitur et relaxatur ea Sublimitas, quæ nunc præcise abrupta est.

XL. Imprimis vero magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum sc. corporum unum membrum, ab alio abscissum, ni-

καὶ ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ὀκνηροῖ τέλειον σύστημα· ἔτι τὰ μεγάλα, σκεδασθέντα μὴ ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη, ἀμα ἑαυτοῖς σιωδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιεῖμα δὲ τῆ κοινωνία, καὶ ἔτι τῶ δεσμῶ τ' ἀρμονίας περικλειόμενα, αὐτῶ τῶ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται· καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς περιόδοις ἕρπυς ἐστὶ πλήθους τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μὲν, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων ἢ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, ἢ ἔδεν ἐπαγομῶσι περιττῶν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρωόμενοι, διὰ μόνον τῆ σιωδεῖναι ἢ ἀρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, ἢ Φίλιππος, Ἀριστοφάνης ἐν τισιν, ἐν τοῖς πλεί-

hil per se habet dignitatis, omnia vero inter se perfectam faciunt corpoream molem: similiter membra orationis, ab se invicem alia a libi dissipata, secum distrahunt etiam Sublimitatem; sed cum in corpus velut redigantur communicatione quadam, præterea cum constringantur vinculo harmoniæ, ipso ambitu sonora fiunt; et in periodis Sublimia sunt quasi symbola a multitudine collecta. Quintetiam satis a nobis declara-

tum est, quod multi solutæ orationis scriptores et poetæ, cum non essent natura Sublimes, forte autem cum essent etiam humiles, cumque adhæc uterentur plerumque verbis communibus et vulgaribus, nihilque exquisitæ elegantia exhibentibus, tamen solum collocando hæc et aptando, granditatem et Sublimitatem, et ut ne humiles viderentur esse, consecuti sunt, (ut fecerunt alique multi, et Philistus, Aristophanes in qui-

σοις Εὐριπίδης,) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετὰ
γέ τοι πλὴν τεκνοκτονίαν Ἡρακλῆς φησι,

Γέμω κακῶν δὴ, κ' ἐκέτ' ἔσθ' ἔπη τεθῆ·

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν
ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογουῦ· εἰ δ' ἄλλως
αὐτὸ σωμαρμόσεις, φανήσεται σοι, διότι τῆς
σωθέσεως ποιητῆς Εὐριπίδης μᾶλλον ἔστιν,
ἢ τῆ νοῦ. Ἐπὶ δὲ τ' σωμαρμόσης ἰσὸς τῆ Τάυρου
Δίρκης,

— Εἰ δέ πρ

Τύχοι πέριξ ἐλίξας, εἴλχ' ὁμῶ λαβῶν
Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσω ἀεί.

Ἔστι μὲν γυναικίον τὸ λῆμμα, ἀδρότερον δὲ γέ-
γονε τῷ πλὴν ἀρμονίαν μὴ κατεσπεῦδαι, μηδ'
οἷον ἐν ἀποκυλίσματι φερέδαι· ἀλλὰ σπριγ-
μῆς τε ἔχειν πρὸς ἀλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ

busdam locis, in plurimis
Euripides.) *Apud hunc po-
stremum* Hercules post suo-
rum liberorum occisionem
dicit,

Plenus sum malis, neque jam locus
est ubi aliud ponatur;

Id, quod dicitur, valde vul-
gare est, sed fit Sublime
quia structura *verborum* re-
spondet *rei, de qua agitur*:
quod si alio modo id collo-
ces, apparebit tibi mani-
festum, Euripidem esse poe-
tam *vi* compositionis magis

quam sensus. De Dirce ve-
ro raptata a tauro dicit,

— Sicubi vero *taurus*

Inciderit, circumquaque se vertens,
una traxitprehendens

Mulierem, rupem, quercum, sem-
per *suum cursum* immutans.

Circumstantia quidem est
nobilis, sed vehementior
facta est ex eo quod harmo-
nia non præcipitur, neque
velut machina quidem ad
volvendum apta feratur; sed
quod verba habeant quæ-
dam, quibus alia aliis ob-

ἐξερείσματ' αὐτῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγελθ'.
 μα'. Μικροποιὸν δ' ἔδεν ἕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμηδὸς λόγῳ καὶ σεσοβημηδὸς, οἷον δὲ πυρρῆχοιοι καὶ τρηχαῖοι καὶ διχόρειοι, τέλεον εἰς ὀρχησικὸν συσκευπίπλοντες· εὐδὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ καλιάρυθμα κομφά, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαδέσατ', διὰ τῆς ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τέτων τὸ χείρισον, ὅτι ὡσπερ τὰ ὠδάσμα τὸς ἀκροατὰς ἀπὸ τῆς πρῶτου ἀφέλκει καὶ ἐφ' αὐτὰ βιάζεται, ἕτως καὶ τὰ κατερῥυθμισμηδὸν τῶν λεγομηδὸν οὐ τὸ τῆς λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκροατοῖς, τὸ ἢ ῥυθμῶ· ὡς ἐνίοτε πρῶτοι τὰς ὀφειλομηδὸν καταλήξεις αὐτὸς ὑποκρῖναι τοῖς λέξεσι, ἢ φθάνοντα, ὡς ἐν χορῶ τινι, πρῶτοι διδόναι τὴν βῆσιν.

stent, quibusque mora fiat temporibus, evadentia ad stabilem Sublimitatem.

XLI. Nihil vero est, quod tam minuta reddit Sublimia, quam numerus in oratione fractus et concitatus; cujus generis quidem sunt Pyrrichii et Trochæi et Dichorei, prorsus in saltatorium modum incidentes: statim enim omnia ea, quæ ultra modum numerosa sunt, videntur scita esse, et minuta, et affectibus maxime carentia, quia eodem fem-

per modo procedunt. Et adhuc horum pessimum est, quod, ut cantica, auditores a re abstrahunt et ad ipsa vi cogunt; ita ea, quæ ultra modum numerosa dicuntur, non dant auditoribus affectum orationis, sed numeri: adeo ut illi nonnunquam prævidentes debitas periodorum clausulas, eodem modo, quo dicentes, terram pede pulsant, et priores, velut in choro quodam, positionem faciant.

Ὅμοίως ὅ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοισι κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητος ἐπισυμωδεδεμένα.

μβ'. Ἐτι γε μὴν ὕψος μειωτικόν ἐ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν σιωάγηται βραχύ. Ἀκνέδω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως σιωεραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἀντικρως μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα· συγκοπή μὲν γὰρ καλύει τὸν νοῦν, σιωτομία δ' ἐπ' εὐδὺν [ἄγει.] Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, παρὰ μῆκος ἀκαιρον ἀναχαλώμενα.

μγ'. Δεινὴ δ' αἰχμύαι τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τ' ὀνομάτων· παρὰ γὰρ τῷ Ἡροδότῳ

Similiter etiam ea verba Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque sunt in minutas brevesque syllabas concisa, et veluti clavis quibusdam continuis aspere et duriter copulata.

XLII. Præterea quidem etiam valde curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cum in nimiam breviter cogatur. Intelligentur vero nunc non ea, quæ rite contracta sunt; sed

ea, quæ profus minuta sunt, et quasi in particulas dissecta: concisa enim brevis impedit sensum, succincta vero eum recta via ad scopum dirigit. Constat autem quod e contrario ea, quæ nimis producuntur, sunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

XLIII. Valet autem et exilitas verborum dehonestare Sublimia: apud Herodotum quidem tempestas describitur divine quoad cir-

κῆ μὲν τὰ λήματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πεφρασαι, τινὰ δὲ νῆ Δία περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, κῆ τῆτο μὲν ἴσως, “ ζεσάσης κῆ τῆς “ θαλάσσης.” Ὡς τὸ “ ζεσάσης” πολὺ τὸ ὕψος περιπαῖ διὰ τὸ κακόσομον. Ἄλλ’ “ ὁ “ ἄνεμος,” φησὶν, “ ἐκόπασε” καὶ, τὸς περι τὸ ναυάγιον ἐκθροασομῶρες ἐξεδέχεται “ τέλθ “ ἄχαρι.” Ἄσεμνον γὰρ τὸ “ κοπάσαι” καὶ ἰδιωτικόν τὸ δὲ “ ἄχαρι” τηλικέτε πάδες ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερφῶς σκευάσας πλὴν τῆ Πέρσας κατάβασιν ἐπ’ Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. “ Ποῖα γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῶν κῆ πλὴν “ Ἀσίαν, οὐκ ἐπρεσβεύετο πρὸς βασιλέα; τί “ δὲ τῶν ἐκ τῆς γῆς χυνωμῶν, ἢ τῶν κῆ “ τέχνῳ ἐπιτελεμῶν, καλῶν ἢ τιμίων, οὐκ

cumstantias, continet vero mehercule quædam verba materia abjectiora: et hoc quidem fortasse *abjectum est*, ζεσάσης κῆ τῆς θαλάσσης, et *fervente mari*: ut illa vox ζεσάσης multam Sublimitatem de *sententia* detrahit propter malum *vocis* sonum! Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκόπιασε, *ventus quievit*; et, ii, qui in naufragio deprehendebantur, habuerunt *exitum* ἄχαρι *ingratum*: minus grave est illud *verbum* κοπάσαι

et vulgare; hoc vero ἄχαρι non est tali affectui aptum. Similiter et Theopompus, cum Sublimem in modum paraffet *describere* descensum Persarum in Ægyptum, verbis quibusdam minutis omnia reddidit odiosa: “ Quæ “ enim civitas, vel quæ gens “ ex iis, quæ in Asia sunt, “ non legatos miserunt ad “ Regem? quid vero ex iis, “ quæ terra proveniunt, vel “ ex iis rebus, quæ arte elab-
borantur, pulchris vel pre-

“ ἐκομίθη δῶρον ὡς αὐτόν; Οὐ πολλὰ μὲν
 “ ἢ πολυτελεῖς σρωμνὰ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν
 “ ἀλεργεῖς, τὰ δὲ ποικιλτὰ, τὰ δὲ λευκὰ,
 “ πολλὰ δὲ σκῆμα χρυσαῖ κατεσκευασμῶν
 “ πᾶσι τοῖς χρησίμοις, πολλὰ δὲ καὶ ξυσίδες
 “ καὶ κλῖνα πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλος ἄρ-
 “ γυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμῶς, καὶ ὀκτώ-
 “ ματα καὶ κρατῆρες, ὧν τὲς μὲν λιθοκολλή-
 “ τες, τὲς δὲ ἄλλες ἀκρυβῶς καὶ πολυτελεῶς
 “ εἶδες ἂν ἐκπεπονημῶν; Πρὸς δὲ τέτοις
 “ ἀναρίθμητοι μὲν ὄπλων μυριάδες, τῶν μὲν
 “ Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν ὑπερβάλ-
 “ λοντα δὲ τὸ πλεῖστον ἰσοζύγια, καὶ πρὸς κατα-
 “ κοπῶν ἱερεῖα σιτευτά· καὶ πολλοὶ μὲν δρυ-
 “ μάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ δύλακοι καὶ σάκ-
 “ κοι καὶ χάρτα βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάν-

“ tiosis, non dono illi mi-
 “ sum fuit? nonne multæ et
 “ sumptuosæ erant stragulæ
 “ et vestes, partim purpu-
 “ reæ, partim pictæ, partim
 “ albæ? nonne multa ten-
 “ toria aurata missa erant,
 “ omnibus rebus utilibus
 “ instructa? nonne multæ
 “ etiam vestes tricliniæ
 “ lectique pretiosi? nonne
 “ insuper etiã cælatum
 “ argentum aurumque fa-
 “ bricatum, poculaque et
 “ crateres, quorum alios vi-

“ deres gemmis adhærenti-
 “ bus ornatos, alios vero ac-
 “ curate et sumptuose ela-
 “ boratos? Ad hæc etiam ad
 “ eum mittebantur innumeræ
 “ armorum myriades, par-
 “ tim Græcorum, partim
 “ Barbaricorum; et exce-
 “ dentia numerum jumenta,
 “ victimæque ad cædem de-
 “ signatæ: ad hæc etiam mul-
 “ ti condimentorum modii,
 “ multique culeoli et facci
 “ chartarum, et librorum,
 “ aliarumque omnium re-

“ των χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τετρα-
 “ χευμύα παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς σωρὸς αὐ-
 “ τῶν γυέδαυ τηλικέτης, ὡς τὸς περσιόντας
 “ πόρρωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθες εἶναι καὶ λό-
 “ φες σωωθευμύες.” Ἐκ τῆ ὑψηλοτέρων ἐπι-
 τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δέον ποιήσασθαι
 πλὴν αὐξήσιν ἔμπαλιν· ἀλλὰ καὶ τῆ θαυμαστῆ
 τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελία παραμύξας
 τὸς θυλάκας καὶ τὰ δρυμάτια καὶ τὰ σακκία,
 μαγειρεῖς τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν· ὡς περ γὰρ,
 εἴ τις ἐπ’ αὐτῶν ὀκείνων τῶν περκοσμημάτων,
 μετὰξὺ τῶν χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κορήρων,
 καὶ ἀργύρου κοίλα, σκλυῶν τε ὀλοχρύσων, καὶ
 ὀκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια καὶ
 σακκία, ἀπρεπὲς ἂν ἴδῃ τῆ περσοῦσαι τὸ ἔργον·
 ἔτω καὶ τῆς ἐρμυλείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα
 αἴχη, καὶ οἰονεὶ σίγματα καθίσταται, παρὰ και-

“ rum utilium : tot vero
 “ *missæ* erant carnes sale
 “ conditæ omnigenarum pe-
 “ cudum, ut acervi earum
 “ tanti essent, ut illi, qui
 “ accederent, e longinquo
 “ suspicarentur eos esse colles
 “ tumultuosque congestos.”
 Ex Sublimioribus ad humi-
 liora fugit, cum oporteret
 illum fecisse incrementum
 vice versa : simul admira-
 bili totius apparatus narra-
 tioni admiscens culeolos et

condimenta et sacculos, i-
 maginem quandam culinæ
 fecit : ut enim, si quis su-
 per hæc ipsa ornamenta, in-
 ter crateras aureas et gem-
 matos, interque cælatum
 argentum, et tentoria ex
 omni parte aurata, et pocu-
 la, ferret poneretque me-
 dios culeolos sacculosque,
 indecorum esset visu opus ;
 sic etiam huiusmodi verba
 sunt dedecora elocutionis,
 et velut notæ *ei iniussæ*, cum

ρὸν ἐγκαταλείψομαι. Παρέκειτο εἰ ὡς ὀλο-
 χερῶς ἐπελθεῖν καὶ εἰς ὄχθρας λέγει συμβε-
 βληῖται, καὶ περὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς ἔτως,
 “ Ἀμάξας,” εἶπεν, “ καὶ καμήλας, καὶ πλεῖστα
 “ ἰσοζυγίων φορητοῦτων πάντα τὰ πρὸς
 “ τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγή-
 “ ματα” ἢ “σωρῆς” ὀνομάσαι “παντοίων σπερ-
 “ μάτων, καὶ τῶν ἄπερ διαφέρει πρὸς ὀψοποιίας
 “ καὶ ἡδυπαθείας” ἢ πάντα, ὡς εἶθούλετο,
 αὐτάρκη ἔτως δεῖναι, καὶ “ ὅσα τραπεζοκόμων
 “ καὶ ὀψοποιῶν ἡδύσματα.” Οὐ γὰρ δεῖ καταν-
 τᾶν ἐν τοῖς ὑψέσιν εἰς τὰ ἔντα καὶ ἐξυβρι-
 σμῆνα, ἀν μὴ σφόδρα ἐπὶ τίνος ἀνάγκης σω-
 διωκόμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν
 καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι πλὴν
 δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον, ἥτις ἐν

fint intempestive ibi inter-
 posita. Potuit autem quasi
 summatim percurrere etiam
 eos, quos dicit conjectura
 habitos esse colles, et de
 cætero apparatu sic *oratio-*
nem immutando dicere,
 “ Camelos, multitudinem-
 “ que jumentorum subve-
 “ stantium omnia, quæ sunt
 “ suppedimenta mensarum
 “ ad luxuriam et delicias:”
 vel appellare *eos*, “ acervos
 “ omnis generis frumenti,
 “ et eorum, quæ præstan-
 “ tissima sunt ad opsonia et

“ delicias;” vel (si omnia
voluerit, ut voluit, suffici-
 entia sic exponere) etiam di-
 cere, “ quæcunque sunt de-
 “ licia eorum qui mensas
 “ struunt, eorumque qui op-
 “ sonia parant.” Neque e-
 nim oportet in Sublimibus
 descendere ad fordida *verba*
 et inquinata, nisi ab aliqua
 necessitate valde adigamur:
 sed decet habere voces re-
 spondentes dignitati rerum,
 imitarique naturam homi-
 nis creatricem, quæ in no-
 bis neque partes non nomi-

ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα ἐκ ἔστηκεν ἐν προσω-
 ῶπῳ, ἐδὲ τὰ τῷ παντός ὄγκῳ περιηγήματα
 ἀπεκρύψατο δὲ, ὡς ἐνλυῶ, καὶ, κατὰ τὸν Ξενο-
 φῶντα, “ τὸς τέτων ὅτι πορρώτάτω ὄχετὸς
 “ ἀπέσρεψεν,” ἐδαμῆ καταχυμάσα τὸ τῷ ὅλε
 ζῶε κάλλει.

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ’ εἶδος ἐπείγει τὰ μικρο-
 ποια διαριθμεῖν· περιποδοδεγμῶν γὰρ τῶ ὅσα
 εὐχρεῖς καὶ ὑψηλὸς ἐργάζεται τὸς λόγους, δῆλον
 ὡς τὰ ἐναντία τέτων ταπεινὸς ποιήσει κατὰ τὸ
 πλείστον καὶ ἀχρήμονας.

μδ’. Ἐκεῖνο μῦθοι λοιπὸν, ἔνεκα τῆς σῆς
 χρησομαθείας, οὐκ ὀκνήσομεν ἐπιπροσδεῖναι, καὶ
 διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ
 τις τῶν φιλοσόφων προσωναγχος, Θαῦμά μ’
 ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἑτέρους πολλὰς, πῶς
 ποτε κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα πιθανὰ μὴ ἐπ’

nandas posuit in conspectu,
 neque excolamenta totius
 corporeæ molis; abscondi-
 dit vero, quantum potuit,
 et, secundum Xenophonem,
 “ harum rerum cana-
 “ les quam longissime a-
 “ vertit,” non lædans to-
 tius animalis pulchritudi-
 nem.

Sed enim non necesse est
 singulatim ea, quæ minuunt
 orationem, enumerare: cum
 enim antea ostendimus om-
 nia ea, quæ nobilia Subli-

miaque efficiunt scripta, ma-
 nifestum est, quod his con-
 traria humilia ea plerumque
 et indecora reddent.

. XLIV. Illud sane reli-
 quum non gravabimur, Tuæ
 discendi cupiditatis gratia,
 addere, et explicare id, Te-
 rentiane charissime, quod
 nuper quæsiuit quidam ex
 Philosophis, dicens, Miror
 ego, perinde ac multi alii,
 qui fiat ut in ætate nostra
 sint ingenia ad persuaden-
 dum maxime apta et in fo-

ἄκρον καὶ πολιτικά, δριμυϊά τε καὶ ἐντρεχεῖς, καὶ μάλιθα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὐφορρί, ὑψηλά δὲ λῖαν καὶ ὑπερμεγέθει, πλὴν εἰ μὴ τι σπᾶνιον, ὅσκέτι γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμική τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορία. Ἡ, νὴ Δί', ἔφη, πρῆξτεον ἰκύνω τῷ θρυλλημῶ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθῶν τιθῆναι, ἢ μόνη σχεδὸν καὶ σωτήριαν οἱ περὶ λόγους δεινοὶ καὶ σωαπέθανον; Θρέψαυ τε γ', φησὶν, ἱκανῶς τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἢ ἐλευθερία καὶ ἐφελεύσαι, καὶ ἅμα διωδεῖν τὸ πρῶτον τὸ πρὸς ἀλλήλους ἐριδος καὶ τῆς περὶ τὰ πρῶτα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἐπαθλα ἐκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμεθα ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἰκτερίζεται, καὶ τοῖς

rensis causis tractandis perita, acrisque et aspera, et præcipue ad suavitates scriptorum facta; non vero jam sint (si rarum quiddam excipias) Sublimia valde et magnifica: tanta profus in hac parte scriptorum sterilitas sæculum circumdat. Num mehercule (dixit) credendum est trito illi dicto, Rempublicam esse bonam nutricem magnorum ingeniorum, quacum sola fere viri excellentes in scriptis et

viguerint et mortui sint? Libertas enim (dicit aliquis) apta est et ad nutriendas cogitationes magnanimorum easque alliciendas, et simul ad urgendum eorum studium mutua contentionis æmulationisque de principatu eloquentiæ. Præterea quia proposita sunt in Rebuspublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum semper exercitatæ acuntur et quasi terendo excutiuntur, et cum

πραγμασι κτ' τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει.
Οἱ δὲ νῦν εἰκάμην, ἔφη, παιδομαδίεις εἶνα
δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύ-
μασιν ἐξ ἀπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονῆκ
ὄνεσπαργανωμένοι, καὶ ἄγευσοι καλλίστη καὶ γονι-
μωτάτῃ λόγων νόματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη,
λέγω· διόπερ ἔδεν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν
μεγαλοφυεῖς. Διὰ τῆτο τὰς μὲν ἄλλας ἔξεις
καὶ εἰς οἰκείας πίπτειν ἔφασκεν, δῆλον δὲ μηδένα
γίνεσθαι ἑήτορα· εὐδὺς γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαρρη-
σίασον, καὶ οἷον ἔμφρονον, ὑπὸ σωτηρείας αἰ-
κεκονδυλισμῶν· “Ἡμισυ γὰρ τ' ἀρετῆς, κτ'
“ τὸν Ὀμηρον, ἀποαίνυται—δούλιον ἡμαρ.”
Ὡσπερ ἔν (εἰ γε, φησὶ, τῆτο πιστόν ἐστι) ἀκέω
τὰ γλωττίοκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλέιδροι
τρέφονται, οὐ μόνον κωλύειν, τ' ἐγκεκλεισμῶν.

rebus una (uti par est) li-
beræ effulgent. Nos vero
hodierni (dixit) videmur a
pueritia imbuti esse iuxta
servitute; moribus ejus in-
stitutisque ex teneris jam
cogitationibus tantum non
quasi fasciis involuti, neque
unquam degustantes fontem
illum scriptorum pulcherri-
mum et naturalem maxime,
(Libertatem, dixit, volo:)
quare nihil evadimus, nisi
adulatores magnifici: ad-
didit, alias propterea facul-

tates etiam in famulos ca-
dere, servum vero neminem
fieri Rhetorem: statim enim
prorumpit illud quod illi-
berale est, quodque quasi
custodia eum tenet semper
a consuetudine subactum:
nam (secundum Homerum)
“ dimidium virtutis aufert
“ dies servitutis.” Quem-
admodum igitur (si quidem,
inquit, verum est *id*, quod
audio) arculæ, in quibus
Pygmæi vocati, nutriuntur,
non solum impediunt iu-

τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ σπυλάγειν διὰ τὸν περι-
κείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν· ἕτως ἅπασαν
δουλείαν, καὶ ἢ δικαιοσύνη, ψυχῆς γλωττόκομον
καὶ κοινὸν δὴ τις λυποφύηται δεσμοτήριον.

Ἐγὼ μὲντοι γε ὑπολαμβάνων, Ῥάδιον (ἔ-
φλω, ὃ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπων, τὸ κατα-
μέμφεσθαι αἰεὶ τὰ παρόντα. Ὅρα δὲ μήποτε
καὶ ἡ τῆ οἰκονομίας εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγά-
λας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν
τὰς ἐπιθυμίας ἀπερμόριςος ἕτοσι πόλεμος, καὶ
νῆ Δία πρὸς τέτοις τὰ φρεσύντα τὸν νυῖ βίον,
καὶ κατ' ἄκρας ἄγοντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθη
ἢ γὰ φιλοχρηματία, πρὸς ἡμῶν ἅπαντες ἀπλή-
τως ἤδη νοσημεν, καὶ ἡ φιληδονία δελαγωγῆσι,
μᾶλλον δὲ (ὡς ἂν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν
αὐτάνδρες ἤδη τὰς βίαις· φιλαργυρία μὲν νό-

crementa eorum qui in il-
lis includuntur, sed etiam
contrahunt eos circumpo-
sito corporibus vinculo; ita
aliquis possit appellare om-
nem servitutem (licet sit ju-
stissima) arculam animi et
publicam carcerem.

Ego quidem *illum sic* ex-
cipiens, Facile est (inqui-
bam, vir optime) et fami-
liare homini, conqueri sem-
per de rebus praesentibus;
vide autem ne fit universi
orbis pax, quae corrumpat
magna ingenia; multo vero

magis hoc perpetuum bel-
lum quod nostras cupidita-
tes obsessas tenet, et praer-
terea hercule hi affectus,
qui praesens saeculum praer-
fidio tenent, et ex arce ra-
piunt feruntque: amor enim
nummorum (quo omnes jam
insatiabiliter laboramus) a-
morque voluptatis in servi-
tutem rapiunt, seu potius,
(ut ita dicat aliquis) demer-
gunt jam saecula una cum
ipsis hominibus: amor qui-
dem argenti morbus est mi-
nutos *nos* efficiens, amorque

σημα μικροποιόν, φιληδονία δὲ ἀγνέστατον. Οὐ δὴ ἔχω λογιζόμενθ' εὐρεῖν, ὡς οἶόν τε πλεῖτον ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δὲ ἀληθέσσορον εἰπεῖν, ἐκδειάσαντας, τὰ συμφυῆ τέτων κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόντα μὴ παρεδέχεσθαι· ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλεῖτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημνήρη καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἰκῶν τὰς εἰσόδους, εἰς αἷς ἐμβαίνει, καὶ συνοικίζεται· χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοτλοποιεῖται (κατὰ τὸς σοφοὺς) καὶ ταχέως γρόμματα περὶ τεκνοποιῖαν ἀλαζονείαν τε γυνῶσι καὶ τύφον καὶ τρυφῶν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γυνήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Ἐὰν δὲ καὶ τέτες τίς τῶ πλεῖτε τὸς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἔαση, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντί-

voluptatis morbus viles efficiens. Nequeo sane cogitando invenire, quo modo fieri possit, ut nos, qui immensas divitias magni aestimamus, et (ut verius dicam) numinis instar colimus, non recipiamus in animos nostros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* una nascuntur; sequitur enim opes immensas et nimias conjunctus et æquis (ut aiunt) passibus incedens magnus sumptus, *opibus* illis aditus urbium et privata-

rum ædium recludentibus, in quos intrat *sumptus*, etiam una *cum opibus* ibi habitat: et, cum hæc in sæculis per aliquod spatium temporis duraverint, nidificant (secundum sapientes) et cito ad prolem faciendam conversa generant Ostentationem et Fastum et Luxuriam, fætus suos non spurios, sed valde legitimos: si quis vero hos divitiarum filios permittat ad adolescentiam pervenire, statim procreant in animis dominos inexora-

κτισιν ἀπαραιτήτες, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυσίαν. Ταῦτα γὰρ ἔτις ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναι τινὰ λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων πρὸ διαφορᾶν, φθίνειν δὲ καὶ καταμαρτίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, καὶ ἄζηλα γίνεσθαι, ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκδουμάζοιεν, παρέντες αὖξιν τ' ἀθάνατα. Οὐ γὰρ ἐπι κέρσει μὴ τις δεκαθεῖς, οὐκ ἂν ἔτι τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιής ἂν κερτῆς γήροιο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Ὅπως ἢ ἡμῶν ἕκαστος τὸς ὅλους ἤδη βίους δεκασμοὶ βραβεύεσσι, καὶ ἀλλοτρῶν θῆρας θανάτων, καὶ ἔνεδρον διαθηκῶν, τὸ δὲ οὐκ ἔτι παντὸς κερδαίνειν ὠνέμεθα τῆς ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ἡδονῆς ἡν-

biles, Contumeliam et Injustitiam et Impudentiam: necesse est enim hæc sic fieri, hominesque non amplius sursum oculos erigere, nec ulterius iis ullam esse famæ rationem; sed absolute compleri paulatim talium sæculorum corruptionem, et contabescere et emarcescere animi Sublimitates, neglectasque esse, cum admirentur mortales suas intelligentiaque carentes partes, omittentes incrementum

facere partibus immortalibus. Neque enim in judicio quis pretio corruptus, potest esse liber integerque de rebus æquis et pulchris judex; necesse est enim ut suæ res videantur pulchræ justæque ei, qui dona accipit: et *similiter*, ubi munera, et venationes alienarum mortium, et insidiæ testamentis *factæ* totas vitas nostras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re qualibet nobis comparamus vitæ *periculo*, in ser-

δραποδισμῶν, ἄρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ
 τῷ βίῃ διαφθορᾷ δοκῶμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα
 κερτῶ τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν
 αἰῶνα, καὶ δέκασον ἀπολελείφθαι, καὶ μὴ καταρ-
 χαιρῆσιάζεσθαι πρὸς τῆς τῷ πλεονεκτεῖν ἐπι-
 θυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἳοί περ
 ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἀρχεσθαι ἢ ἐλευθέρος
 εἶναι; ἐπεὶ τοι γὰρ ἀφεθεῖσθαι τὸ σῶλον, ὡς ἐξ
 εἰρκτῆς ἀφεται, καὶ τῶν πλησίον αἰ πλεονεξία
 καὶ ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς πῶ οἰκηθῶμεν.
 Ὅπως καὶ δαπανὸν ἐφίλω εἶναι τῶν νῦν γυνω-
 μῶν φύσεων πῶ ῥαθυμίαν, ἢ, πῶ ὀλίγων,
 πάντες ἐγκαταβιῶμεν, οὐκ ἄλλως πονοῦντες ἢ
 ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου καὶ ἡδονῆς ἕνεκα,
 ἀλλὰ μὴ τῆς ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφε-
 λείας.

Κράτιστον δὲ εἶη καὶ ταῦτ' εἶναι, ἐπὶ δὲ τὰ

vitutem redacti unusquisque a voluptatibus suis, num in tam pestilenti sæculi corruptione putamus reliquum esse quenquam liberum et incorruptum iudicem *scriptorum* Sublimium vel ad æternitatem perventurorum, et non corruptum esse a cupiditate ditescendi? Sed *vide* annon fit melius tales, quales nos sumus, regi quam liberos esse: quoniam cupiditates *nostræ*, velut ex cavea emissæ *bestiæ*, in proxi-

mos omnino emissæ etiam inundarent malis totum orbem. In summa vero dixi desidiam esse consumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in qua nos omnes (exceptis paucis) vitam tranfigimus, non aliam ob rem laborantes vel fuscipientes *opus* quam ob gloriam et voluptatem, non autem ob id commodum, quod dignum est æmulatione et honore.

Sed præstiterit hæc omit-

συνεχῆ χωρεῖν· ἡ δὲ ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ
 ὧν ἐν ἰδίῳ περηγεμῶς ὑπερόμεθα γράψαι
 ἰσομνήματι, ὡς πῶς τε τῶ ἄλλῃ λόγῳ καὶ αὐτῶ
 τῶ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

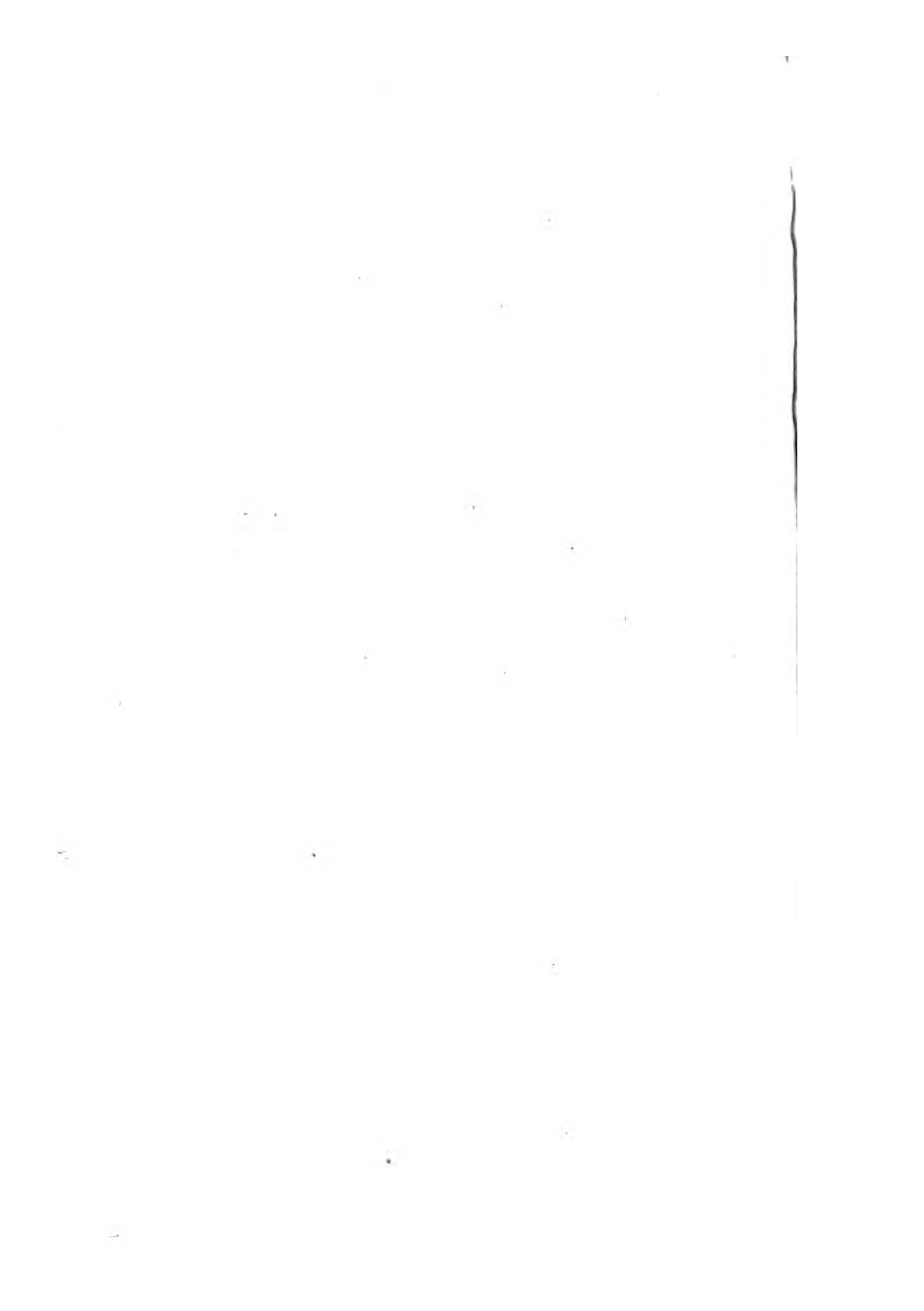
tere et ad ea pergere, quæ
 sequuntur : hæc vero erant
 Affectus, de quibus ex pro-
 fesso promisi me in peculiari
 Commentario dicturum, et

qui, ut mihi videtur, tum
 alius generis orationis, tum
 ipsius Sublimitatis partem
 [non minimam] constituunt.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

ΚΟΡΩΝΙΣ δ' ἔσω λόγῃ πάντος ἢ φε-
νήματος Ἑλληνικῆ Δημοδένης, Λυσίας,
Αἰσχίνης, Ἀριστοφάνους, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσο-
κράτης, Δημοδένης ὁ Κερίδιος, Ξενοφῶν, πρὸς
τέτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὃν τινα καὶ πρῶτόν
φημι περιγράψων δόγματος ἀναποδείκτε.

I. E Cod. MSto Vat.

FINIAT autem omnem
nostrum sermonem et
Græcum Sublime *dicendi*
genus Demosthenes, Lyfias,
Æschines, Aristides, Isæus,

Timarchus, Isocrates, De-
mosthenes, qui et Crithinus
fuit, Xenophon, præterea
Paulus Tarsensis, quem et
primum dico præfuisse opi-
nioni argumentis non pro-
batæ.

II. E Cod. MS. Par.

Περῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεῶ, μέτρῳ τὰ
 τε ἐραίνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἀρμονία
 γάρ τις ἐστὶ καὶ τοῖς ἐπεραίνίοις καὶ ἐπιγείοις.
 Ἡ πῶς ἂν ἄλλως συγέση τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ
 ῥυθμῷ τινι ἢ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ'
 ἡμῶν ἢ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα
 γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῶ γε μᾶλλον ὁ
 λόγος, ἅτε ἢ περλεκτικὸς ἀπάντων ὧν· ἐστὶ μὲν
 γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἀρμονία τις· καὶ δῆλον ὅτι ὧν,
 τῷ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τῷ δὲ οὐ.
 Μᾶλλον ἢ πρῶσσει τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλεί-
 σοις χρωδῶν καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ
 πλάσμασι, δι' ὧν ἀρμονία κατασκευάζεται.
 Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον

II. E Cod. MS. Par.

Metrum a Deo primum
 venit, qui et cœlestia et ter-
 restria concinne et quasi
 modulate disposuit: rebus
 enim cum cœlestibus tum
 terrestribus inest quædam
 harmonia. Ecquomodo au-
 tem univrsum hoc, nisi
 certo ordine et rythmo quo-
 dam digestum fuisset, aliter
 unquam constitisset? imo
 organa ipsa et instrumenta,
 quæ manu hominum fiunt,
 modulo omnia seu mensura

constant. Si vero omnia,
 multo magis oratio, utpote
 quæ omnia in se complecti-
 tur; etenim pedestri ser-
 moni sua est harmonia: id-
 que ex eo liquet, quod ho-
 minis unius quidem sermo
 numerosior est, alterius vero
 non item. Sed harmonia
 sane magis competit Poeticæ
 orationi, quæ plurimis et
 affectibus utitur et dictioni-
 bus, et fabulis quoque et
 figmentis, per quæ efficitur
 harmonia. Idcirco antiqui
 suos libros stricta potius

τὰς οἰκείας ἐποίωμι λόγους, ἢ πεζούς· καὶ μὴ τῷ μέτρῳ πρόσθεν ἁρμονία, ἢ δὲ ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἔστιν, ἔδειξεν ἀγνοεῖ· ὡς καὶ τὸ μέτρον ἐν τῶν δρῶντων, ἐπὶ τῷ μουσικῶ ὄν, ἥς “τὸ κλέος” (ὡς Ὀμηροῦ εἶφη)

— Οἶον ἀκούμεν, ἔδε τι ἴδμεν.

III. E Cod. MS. Par.

Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τῷ Ἡφαι-
σίωνος Ἐγχειρίδιον.

α'. Ἀλλ' εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία, εἴτε Μύσης εὕρημα παλαιᾶς, ἐκάτερον ἔξει καλῶς· ἀρχαία μὲν ἔσα ὅτι τῆς παλαιότητος ἔξει πλὴν σεμνότητά, νέα δὲ ἔσα ποθεινότερα κατ' Ὀμηρον,

quam soluta oratione conde-
bant: Metro certe infita
inest harmonia, harmonia
vero musica est; musicæ
autem quanta fit gloria,
nemo ignorat: quamobrem
et Metrum res est eximia,
quippe quod musicæ subest;
cujus nos, ut Homerus lo-
quitur,

—Solam famam audivimus, neque
quicquam scimus.

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA

in *Heptæstionis* Enchiridion.

1. At seu nova res fit Me-
trorum observatio, seu vete-
ris Musæ inventum, pul-
chre utrumque se habebit:
nam si fit vetus, vetustate
ipsa venerabilis, si recens,
amabilior futura est, idque
Homero iudice,

Τὴν γὰρ αἰδὴν πάντες ἐπικλέουσ' ἄνθρωποι,
ἢ περ ἀκρότεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου ἡ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμῆ
γὰρ ἔχει πῶν ἀρχῶν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπε-
φθέγγετο.

β. Τῶ δὲ περὶ μέτρων λόγος πολλοὶ πολ-
λαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φι-
λόξενος, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν μέτρων ὄρου, ὡς Ἡλιό-
δωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαισίῳ κατακολαθήσομεν
ἀπὸ συλλαβῆς ἀρχάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα
παραπειν δίκαιον.

γ. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἐνιοὶ γοῦν ἕ-
τως ὤρσαντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων
συντάξις, αἰδήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμ-
βανομένη· εἰ δὲ τὸ κείμενον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσ-
μοῦν ἐστὶ φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας
ἐκτείνουσά τε καὶ συσέλλουσα φωνὴ σχημα-

Quippe illam resonant omnes lau-
dantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, infuctas
fertur ad aures.

Porro Metri pater est non
solum Rhythmus, sed et
Deus: nam ex Rhythmo
ortum habuit, Deus vero
sonum ipsum Metri protu-
lit.

2. Rei metricæ tractatio-
nem multi multifariam orsi
sunt: alii ab literis, ut Phi-
loxenus; alii a definitione

Metri, ut Heliodorus: nos
vero auctorem secuti He-
phæstionem a syllaba ordie-
mur: sed pauca primum
præfanda sunt.

3. Sensus audiendi est id,
quo de Metro judicamus:
unde sic quidam definiunt:
*Metrum est pedum apta com-
positio, quæ sensu audiendi
percipitur*: quod si auris ju-
dicat, vox sane est quæ or-
nat: quippe ut vox, sonum
modulatum producendo vel

τίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἢ ἀκοή.

δ. Διὰ τῆτο πολλά τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτειν σιωπώμενα ἐν τῇ κτ' πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλάς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὐρῆ γοῦν ἂν τις παρὰ Δημοθένη τῷ ῥήτορι σίχον ἠρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὅς ἠδωκῆθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζῶν ἔσαν πλὴ πρροφρῶν σωμαρπάσαι τῷ λόγῳ πλὴ ἀκολύφῃσι γοῦν,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίση πόλεμον, δὲ ὄν εἰς Ἐλάτειαν
ἦλθε Φίλιππος,

σιχος ἐστὶν ἠρωϊκός· ἀλλὰ μὴ καὶ Ἰωνικόν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένη παρ' ὑμῖν.

τῆτο γὰρ ἀντικρὺς Ἰωνικόν ἐστὶν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

contrahendo, syllabas quasi figurat; ita auditus eas aure excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant in pedestri oratione, et viciffim in alia Metra multis modis incidant. Itaque et apud Demosthenem oratorem invenire est occultum versum Heroicum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad solutam oratio-

nem accommodata, auditum simul et verba abripuit. Ait quippe,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίση πόλεμον, δὲ ὄν εἰς Ἐλάτειαν &c.

versus est Heroicus: sed et Ionicum reperias, cum ait,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένη παρ' ὑμῖν.

nam in his manifestum se prodit Ionicus a majori, similis huic,

Τὴν γὰρ αἰοδὴν πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥ τις ἀκρόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου ἢ πατρὸς ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ
γὰρ ἔχει τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπε-
φθέγγετο.

β'. Τῶ δὲ περὶ μέτρων λόγος πολλοὶ πολ-
λαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ σοικείων, ὡς Φι-
λόξενος, οἱ ἢ ἀπὸ τῶ μέτρων ὄρου, ὡς Ἡλιό-
δωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαισίῳ κατακολουθήσομεν
ἀπὸ συλλαβῆς ἀρχάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα
ᾠρεῖν δίκαιον.

γ'. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἐνίοι γοῦν ἔ-
ως ᾤριζαντο· μέτρον ἐς ἰσοδῶν ἢ βάσεων
συντάξις, αἰοδῆσαι τῇ δὲ ἀκοῆς παραλαμ-
βανομένη· εἰ δὲ τὸ κείμενον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσ-
μοῦν ἐς φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας
ἐκτείνουσά τε καὶ συζέλουσα φωνὴ χημα-

Quippe illam refonant omnes lau-
dantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, infuetas
fertur ad aures.

Porro Metri pater est non
solum Rhythmus, sed et
Deus : nam ex Rhythmo
ortum habuit, Deus vero
sonum ipsum Metri protu-
lit.

2. Rei metricæ tractatio-
nem multi multifariam orsi
sunt : alii ab literis, ut Phi-
loxenus ; alii a definitione

Metri, ut Heliodorus : nos
vero auctorem secuti He-
phæstionem a syllaba ordie-
mur : sed pauca primum
præfanda sunt.

3. Sensus audiendi est id,
quo de Metro judicamus :
unde sic quidam definiunt :
*Metrum est pedum apta com-
positio, quæ sensu audiendi
percipitur* : quod si auris ju-
dicat, vox sane est quæ or-
nat : quippe ut vox, sonum
modulatum producendo vel

τίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμνὴ κρίνει ἢ ἀκοή.

δ. Διὰ τῆτο πολλά τῶν μέτρων συμβέ-
θηκεν ἀποκρύπτεισσι σιωπώμενα ἐν τῇ κτ' πεζῶν
ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλάς πτώσεις ἔχει πρὸς
ἄλλα μέτρα. Εὐρεῖ γοῦν ἂν τις παρὰ Δη-
μοσθένει τῷ ῥήτορι σίχον ἠρωϊκὸν κεκρυμμένον,
ὅς ἠδωμένη λαθεῖν διὰ τὸ πεζῶν ἔσαν πλὴ
προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ πλὴ ἀκοιῶ-
φησὶ γοῦν,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίση πόλεμον, δὲ ὄν εἰς Ἐλάτειαν
ἦλθε Φίλιππος,

σίχος ἐστὶν ἠρωϊκός· ἀλλὰ μὴ καὶ Ἰωνικόν, ὅταν
λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένων παρ' ὑμῖν.

τῆτο γὰρ ἀντικρὺς Ἰωνικόν ἐστὶν ἀπὸ μείζονος,
ὅμοιον τῷ,

contrahendo, syllabas quasi figurat; ita auditus eas aure excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant in pedestri oratione, et viciffim in alia Metra multis modis incidant. Itaque et apud Demosthenem oratorem invenire est occultum versum Heroicum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad solutam oratio-

nem accommodata, auditum simul et verba abripuit. Ait quippe,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίση πόλεμον, δὲ ὄν εἰς Ἐλάτειαν &c.

versus est Heroicus: sed et Ionicum reperias, cum ait,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένων παρ' ὑμῖν.

nam in his manifestum se prodat Ionicus a majori, similis huic,

Εὐμορφότερα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλᾶς Γυρίνω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συσμπλώσεις ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιδείξομεν.

έ. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμῶ, ὅλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς ὅσα ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς, καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τὸς χαλκίας ἰδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομιάζη, καὶ κινήσεις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα· μέτρον δὲ ὅσα ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς.

Ἐπι τοίνυν διαφέρει ῥυθμῶ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότα ἔχει τὸς χρόνους, μα-

Εὐμορφότερα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλᾶς Γυρίνω.

Metrorum vero in se invicem incidentium exempla posthac afferemus.

5. Metrum et Rhythmus hoc differunt, quod Metra syllabis tanquam materia consent, et absque syllaba non possit fieri Metrum: Rhythmus vero et in syllabis et citra syllabas fit; nempe in eo sono qui pulsatione efficitur. Etenim cum ab ærariis fabris malleos deorsum incuti vide-

mus, simul etiam Rhythmus quendam audimus: item equorum incessus pro Rhythmo habitus est, necnon micatio digitorum, et apta membrorum conformatio, et chordarum motus, et avium volitantium plausus: at sine dictione, quæ et talis fit et tanta, Metrum consistere non potest.

Præterea Metrum a Rhythmo differt, eo quod Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum scilicet et breve, et horum medium,

κρόν τε κὶ βραχυῖ, κὶ τὸν μὲν τῆτον, τὸν κοινὸν
καλέμνον, ὃς κὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ
βραχὺς, ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βέλεται ἔλκει τὰς
χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸ βραχυῖ χρόνον
ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τῆτο ἔτις ἔχει, καὶ πῶ
διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παρα-
δείγματα παιζέσης κωμωδίας ἐν σπεδαζούσῃ
φιλοσοφίᾳ· ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νε-
φέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀρι-
στοφάνης, “ πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ
“ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν;” ἀντιδιέσειλε γὰρ
ὁ κείνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα· εἰς ἐκάτερον
γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυ-
θμὸς μέτρα διαφέρει, κὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκα-
λίᾳ οἱ παλαιοὶ πῶ τῶν μέτρων θεωρίαν.

ς'. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ
γὰρ πῶ εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς

quod commune appellant;
quod ipsum quoque omni-
no et longum et breve est:
Rhythmus autem tempora
ad libitum producat, sic ut
breve tempus longum sæpe
efficiat. Rem ita se habere,
et illa a se invicem differre,
Poetæ sciunt. Capiamus ex-
empla ex Comœdia in gra-
vem Philosophiam jocante:
nempe Socrates ait (licet e-
um irrideat Aristophanes)
utrum de Metris, an de Epi-

co versu, an de Rhythmis?
Distinxit ille Metra ab
Rhythmis: itaque in ex-
emplo allato duo hæc ob-
servanda; Rhythmum a
Metro differre, et veteres
Metrorum rationem præ-
ceptis comprehensam didi-
cisse.

6. Metrum de multis re-
bus dicitur. Nam et mo-
dum seu mediocritatem,
Metrum vocamus; ut ille
qui dixit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙ-

ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν
 ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι
 μὲν γὰρ ἄρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὐρετής.
 Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ
 μετρούμενον· ὡς ὅταν εἰπωμεν τὸν μέδιμνον
 μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμ-
 φότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ
 εἴποιμι χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρεῖται ποσότητά
 τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν πῦν ποσότητα χόα
 περσαγορεύομεν· [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύ-
 λον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυ, πῆχυ περσαγο-
 ρεύομεν.]

ζ. Οὕτω μὲν ἔν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας
 πολλαχόθεν λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ
 καλεῖμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν
 Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὀμήρου μέτρα. Μέ-

ΣΤΟΝ, *modus optimus*: five hoc fit sapientis pronuntiatum, seu donum hominibus a Deo datum; nam Apolline quidem dignissimum est, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum et id ipsum quod metitur, et id quod mensum est: ut cum medimnum, et id quod medimnus capit, Metrum vocamus, sane utraque ea res medimnus dici solet: item si possum vas, in quo aliquam quantitatem metior,

appellare χόα *congium*, etiam e contrario ipsam quantitatem in eo contentam appellamus χόα: [itidem ipsum lignum, quod longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter et in presentis instituto Metri nomen ad multa pertinet: nam et Metrum dicimus quidquid profa non est: ut cum ea quæ scripsit Plato, profam, quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæ-

τρον καλεῖται ἢ εἶδος ἑκάσθ' ὡς ὅταν εἶπω, μέτρον Ἴωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβικόν, καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ σίχος ἕκαστος ὡς ὅταν εἶπω, ἢ πρώτη Ὀμήρου ῥαψωδία μέτρα ἔχει χ' τῆτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. Ἐπι τοίνυν μέτρον καλεῖται τὴν συζυγίαν, τετέσι ἢ διποδίαν, ὅταν τὸ Ἰαμβικόν, τὸ δὲ ἐξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλεῖται. Μέτρον καλεῖται καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον παραγορεύουσιν ὅτι δὲ τῆτο ἔτις ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὃ τινες μὲν Ὀρφείως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ὀρφεῖον, ἕξαμερὲς, τετάρων ἢ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα ἔτις ἔχει, ὡς περ εἶρηκα· μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν ἢ τὸ μετρίμετρον ἔτις ἢ ἐπὶ

que Metri species; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaicum. Item versus singuli appellantur Metrum: ut cum dico, prima Homeri Rhapsodia Metris constat sexcentis, id quod Ulysses Metricus observavit. Jam vero et pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimeterum appellamus Iambicum illum, qui constat senis pedibus. Ipsum tempus etiam

Metrum vocamus; quod quidam Rhythmi scriptores σημεῖον *notam* appellant. Id ita esse exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico versu sic loquatur,

Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes sex.

Et hæc ita se habent ut dixi: Metrum vero est et id quod metitur et id quod mensum est; ita etiam in

τῶν ᾠρηθμένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τῆς τῆς τὸ ποιήμα, μέτρον ᾠρηθόμενον, [ἢ ἕκαστον τῶν μετρούτων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρένος γὰρ συλλαβῶν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πῶς δὲ συζυγίαν, συζυγία ἢ σίχον, σίχος δὲ ποιήμα· πάντα ἔν ἐικότως μέτρα ᾠρηθόμενα.]

ἦ. Γέγονε ἢ ἀπὸ τῆς μείρω ῥήματος, ὃ ἐστὶ μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς·

ὡς ἢ παρὰ τὸ σείω σείστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, ἔτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γὰρ ἐστὶ, καὶ ὅτι τῆς ἐτυμολογίας, τῆς μερισμῆς.

Δ'. Περὶ ἢ ὄρων μέτρον νῦν εἰπεῖν ὅτι ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαισίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς

modo dictis id ipsum quod mensum est (id est Poema) Metrum vocatur, et singulae partes metientes eandem appellationem fortitae sunt: tempus enim syllabam, pedem syllaba, pes metricam conjugationem, haec verbum, hic Poema, efficit; ut merito singula appellentur Metra.

8. Factum est Metri nomen ex verbo μερίζω, quod est *divido*: unde illud Poetae,

Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σείστρον, ex δέρω δέρτρον, ex φέρω φέρτρον, ita ex μείρω μέτρον; est igitur, si etymologiam spectemus, nomen partitionis.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud necesse est. Ipse enim Hephæstion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de ea re

γδ ἀπίεργις, καὶ τοῖς μήπω τ̄ μετροποιίας γε-
γευμένοις, ἀδιώατον νοῆσαι τὸν ὄρον.

ι'. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ἔχ',
(ὡς τινες ᾤθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ
τὸ ὀξύειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ
τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς βελομήδεις τὰ κεφάλαια
τ̄ μετριῶν παραγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα οὐ-
τως ἔχει, Ἡλιόδωρος τῷ Ἐγχειριδίῳ ἀρχόμενος
ἔτω λέγει, “ τοῖς βελομήδοις ἐν χερσὶν ἔχειν
“ τὰ κεφαλαϊωδέερα τῆς μετριῆς γέγραπται
“ τὸ βιβλίον τῆτο.”

ια'. Ἡρξάλο ἢ αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην,
ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γδ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ,
καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συζαίη τὸ μέτρον· τὸ
ποιοῦν πρὸ τῆ ποιητέντος, ὅθεν ἀρξατο δὴ-
καιον. Οὐκ ἀπὸ τῆ γένεσ ἢ ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ
τῆ εἶδος· διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος

agat; cum ii, qui rudes sunt
et rem metricam nondum
attigerunt, non possint Me-
tri definitionem intelligere.

10. Liber inscribitur ΕΓ-
ΧΕΙΡΙΔΙΟΝ pugillare, non
(ut quidam opinati sunt) ex
gladio, sed ex eo quod ac-
cuaat animos eorum, qui in
ipsum incidunt, quia possint
habere illi, qui velint, ἐν
χερσὶν in manibus præcep-
tionum metricarum singula
capita. Id ita esse hinc con-
stat, quod Heliodorus initio

Enchiridii ait: *Hic liber in
usum eorum scriptus est, qui
rei metricæ præcipua capita
habere in manibus velint.*

11. Hephæstion, ut jam
diximus, ab syllaba illud in-
cipit, eo quod Metri mate-
ria sit syllaba, sine qua nec
Metrum potest consistere;
id autem quod efficit, prius
est eo quod efficitur, adeo-
que illinc incipiendum. Cæ-
terum non ab genere inci-
pit, sed a specie: differunt
vero genus et species, qua-

τῶν ᾠδῶν αὐτὸ τὸ μέτρον, τῆς τοῦ ποιήματος, μέτρον ᾠδῶν ἀποκαλεῖται, [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούμενων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβῶν ποιῆι, συλλαβὴ δὲ πόδα, πῶς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ σίχον, σίχος δὲ ποιήματα πάντα ἐν εἰκότως μέτρα ἀποκαλεῖται.]

ή. Γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς μείρω ῥήματος, ὃ ἐστὶ μερίζω ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

Ἴσον ἐμοὶ βασιλεὺς, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σείστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, ἔτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον ὄνομα γὰρ ἐστὶ, καὶ ὅτι τῆς ἐτυμολογίας, τῆς μερισμῆς.

δ'. Περὶ δὲ ὅρων μέτρον νῦν εἰπεῖν ὅτι ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιζίων ἀντιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον ὅτι τοῖς ἐπαρχοῦσιν γράφει τοῖς

modo dictis id ipsum quod mensum est (id est Poema) Metrum vocatur, et singulae partes metientes eandem appellationem sortitae sunt: tempus enim syllabam, pedem syllaba, pes metricam conjugationem, haec verbum, hic Poema, efficit; ut merito singula appellentur Metra.

8. Factum est Metri nomen ex verbo μείρω, quod est *divido*: unde illud Poetae,

*Ἴσον ἐμοὶ βασιλεὺς, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σείστρον, ex δέρω δέρτρον, ex φέρω φέρτρον, ita ex μείρω μέτρον; est igitur, si etymologiam spectemus, nomen partitionis.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud necesse est. Ipse enim Hephæstion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de ea re

γδ ἀπείροισ, καὶ τοῖς μήπω τ̄ μετροποιίας γε-
γευμένοις, ἀδιύατον νοῆσαι τὸν ὄρον.

ι. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ἔχ',
(ὡς τινες ᾤθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ
τὸ ὀξυῦν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ
τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς βελομήρους τὰ κεφάλαια
τῆ μετρικῶν παραγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα οὐ-
τως ἔχει, Ἡλιόδωρος τῆ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος
ἔτω λέγει, “ τοῖς βελομήροις ἐν χερσὶν ἔχειν
“ τὰ κεφαλαιωδέσσερα τῆς μετρικῆς γέγραπται
“ τὸ βιβλίον τῆτο.”

ια. Ἡρξάλο ἢ αὐτῆ ὁ Ἡφαισίων, ὡς ἔφην,
ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γδ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῆ,
καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συζαίη τὸ μέτρον· τὸ
ποιοῦν πρὸ τῆ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξαομαι δί-
καιον. Οὐκ ἀπὸ τῆ γένεσ ἢ ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ
τῆ εἶδος· διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος

agat; cum ii, qui rudes sunt
et rem metricam nondum
attigerunt, non possint Me-
tri definitionem intelligere.

10. Liber inscribitur ΕΓ-
ΧΕΙΡΙΔΙΟΝ pugillare, non
(ut quidam opinati sunt) ex
gladio, sed ex eo quod a-
cuat animos eorum, qui in
ipsum incidunt, quia possint
habere illi, qui velint, ἐν
χερσὶν in manibus præcep-
tionum metricarum singula
capita. Id ita esse hinc con-
stat, quod Heliodorus initio

Enchiridii ait: *Hic liber in
usum eorum scriptus est, qui
rei metricæ præcipua capita
habere in manibus velint.*

11. Hephæstion, ut jam
diximus, ab syllaba illud in-
cipit, eo quod Metri mate-
ria sit syllaba, sine qua nec
Metrum potest consistere;
id autem quod efficit, prius
est eo quod efficitur, adeo-
que illinc incipiendum. Cæ-
terum non ab genere inci-
pit, sed a specie: differunt
vero genus et species, qua-

μή ἐσι τὸ πρωτότυπον εἰς εἶδη διαιρεθῆναι
 διωάμβρον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τῆ γένεσ διηρημένον·
 οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὐτῆ, ἄν-
 θρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος
 μή ἐσιν ἡ συλλαβῆ, εἶδη δὲ αὐτῆς βραχεῖα, καὶ
 μακρὰ, καὶ κοινὴ καλεσμένη· οὐκ ἔδοξεν ἔν αὐτῷ
 ἀπὸ τῆ γένεσ ποιήσασθαι τὴ δρχλιώ· τεχνικός γὰρ
 ἔστος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μετροῖς συμβάλ-
 λεται, ἔτε ὄρω πλὴν συλλαβῶν περιλαβεῖν, ἔτε
 τὴ περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τὴ ἐτυμολογίας· καὶ
 τοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔλεγχον ἔχεν ὁ ὄρος.

ιβ'. Ἐσιν ἡ συλλαβῆ

tenus genus quidem est res
 primaria, quæ in species di-
 vidi potest; species autem
 est id in quod genus divi-
 ditur: sic animal est genus,
 cujus species sunt homo, e-
 quus, et reliqua. Eadem ra-
 tione et syllaba genus est:
 species vero ejus sunt brevis,
 longa, et ea quæ communis
 dicitur. Itaque huic Scrip-

tori initium ab genere fa-
 cere haud visum est, quod
 ea quæstio esset mere tech-
 nica; nec aut syllabam de-
 finiri, aut ejus etymologiam
 afferri, ad Metra ipsa quic-
 quam conferret. Tamen ille
 eo nomine a technicis re-
 prehensus est.

12. Definitio
 Syllaba est * * * * *

ιγ'. Ἐτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τὸ ὄνομασται, παρὰ τὸ ποσότητα σοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν ἕξουσιν ὑφ' ἓνα φθόγγον περιλαβεῖν, ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητεῖτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεία ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλεῖται τετράχρονον, τὸ δὲ Πυρρῆϊον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονεῖντες τὴ ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ σοιχεία, ἐδὲ ἐν ποσότητι καταριθμοῦντες τὰς χροῦς, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τὴ ποσότητος.

IV. E Cod. MS. Par.

Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ βραχείας· ἔτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτῶν ὀρίζεται, “ Βραχεία ἐστὶ

13. Præterea syllaba hinc nomen habuit, quod literas plures in se una comprehendat, quæ sub unico sono percipi possint: nisi quis loquatur de iis syllabis, quæ litera una constant; sed hæc quidem technicis disquirenda relinquamus.

14. In re metrica illud tenendum, omnes breves inter se esse æquales, item omnes longas; universæ quippe constant temporibus, longæ duobus, breves

uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora esse statuamus, nec dictionis aut syllabæ Poeticæ literas curiosius investigantes, nec ex earum numero, sed ex numeri potestate, tempora metientes.

IV. E Cod. MS. Par.

Incipiendum autem a brevi syllaba: sic vero eam definit Hephæstion, *Syllaba ea brevis est, quæ habet vocalem*

“ συλλαβὴ ἢ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν ἢ βρα-
 “ χύνομενον, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, ἕτως ὡς
 “ μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ φω-
 “ νήεντος μὴ ὑπάρχειν σύμφωνα πλείονα ἐνὸς
 “ ἀπλῆ, ἀλλ’ ἦτοι ἐν, ἢ μηδὲ ἐν.”

Πάνυ ἐν ἐπαίνε ἀξίος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα
 δεῖ ὑγιῆ ὄρον ἔχειν. Ὅρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις
 ἐστὶ, ὃ μηδὲν ἐξώδεν τῶν ὀριζομένων συμπερι-
 λαμβάνων, ἢ ὃ μηδὲν τῶν ὀριζομένων κατα-
 λιπών, ὃς ἀντιζρέφει πρὸς τὸ κεφαλαῖωδες.
 τετέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχουσιν οἱ ὄροι αὐτός
 τε ὁ ὄρος καὶ τὸ ὀριζόμενον, ἕτως ὡς ἐπὶ τοιούδε
 παραδείγματος· ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικόν,
 θνητόν, νῆ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· εἴ τι ἐν ἐστὶ
 ζῶον λογικόν, θνητόν, νῆ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν,
 τετό ἐστὶν ἄνθρωπος πάντως· Καὶ αὖ πάλιν
 φωνὴ ἐστὶν ἀῆρ πεπληγμένος· εἴ τι ἐν ἐστὶν ἀῆρ

*brevem vel correptam, non in
 fine dictionis; et ita quidem
 ut eam inter et sequentis syl-
 labæ vocalem non intersint
 consonantes plures una sim-
 plice, sed aut una tantum,
 aut nulla.*

Omnino sane laudanda de-
 finitio, utpote omnia habens
 quæ oportet habere legiti-
 mam definitionem. Nempe
 Philosophis definitio ea esse
statuitur, quæ nihil extra
 rem definitam complectitur,
 quæ nihil omittit rei defi-

nitæ, quæ cum rei summa
 reciprocatur; si videlicet de-
 finitio ipsa, et illud quod
 definitur, alterum alterius
 definitio sit, sic ut in hoc
 exemplo: homo est animal
 fermone præditum, morta-
 le, intelligentiæ et scientiæ
 capax: siquod igitur animal
 fermone præditum est, et
 mortale, idemque intelli-
 gentiæ et scientiæ capax,
 homo illud prorsus est. I-
 tem sonus est aer percussus:
 siqua res igitur aer est per-

πεπληγμῶρος, τῆτο φωνῆ πάντως. Οὕτως ἔν
 καὶ ἐπὶ τῆ προκειμῶρος ὄρου, εἶδομεν τὸ ἀντι-
 σρέφον· εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους
 λέξεως κείμῶρον, μὴ τῆ ἄλλης συλλαβῆς ὅτε
 ἔχον σύμφωνα ἐνὸς πλείονα, τῆτο πάντως ἐστὶ
 συλλαβὴ βραχεῖα. Προείρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ
 τέλους λέξεως κείμῶρον, διὰ τὴν κοινὴν λεγο-
 μῶρῶν [εἰάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζη λόγῳ, τῶ
 τῆ κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ
 βραχεῖα ἐστὶν ἐπὶ τέλους λέξεως κειμῶρη, ὀνο-
 μῶδη ποτὲ μακρῶν, ὡς ἡ παρὰ τῶ ποιητῆ,
 “ τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα” καὶ αὖ πάλιν ἡ
 “ πρὸς” συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλ’ ἐν τόπῳ
 κείται μακρῶν, ὅταν Ὅμηρος εἶπη, “ πρὸς
 “ οἶκον Πηλῆος” σπονδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν
 πόδα.] Εἰ τῆ φησὶ μὴ ἔχει σύμφωνον μετὰξὺ
 ἐν, διὰ τὴν μακρῶν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ

cussus, ea utique est sonus. Eodem modo nos in propo-
 sita definitione videamus id
 quod recipitur; si qua
 est vocalis brevis, nec ea in
 fine dictionis posita, quæ
 non habeat post se plures
 una consonantes, ea utique
 est brevis syllaba. Antea
 vero dictum fuit, non in fine
 dictionis posita, propter eam
 vocalem, quæ communis di-
 citur: [si faciat partem in-
 tegram orationis, incidit in

naturam vocalis communis:
 velut cum brevis syllaba in
 fine dictionis posita, ali-
 quando longa habita est, ut
 apud Poetam, τὰ περὶ καλὰ
 ῥέεθρα: ita et syllaba πρὸς
 brevis per se est: sed longæ
 locum obtinet, ubi Homie-
 rus ait, πρὸς οἶκον Πηλῆος,
 quoniam ibi pedem oportet
 esse spondeum.] Illud
 autem, “ si non intersint
 “ plures una consonantes,”
 additum est definitioni, pro-

βραχυομόρῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν· οἷον ἢ μὴ συλλαβὴ ἐστὶ βραχεῖα, ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆ, ὡς ἐν τῷ "Ἐκτωρ," μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν. Διὰ τῆτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἐν ἀπλῶν, ἢ μηδὲ ἐν· καὶ γὰρ ἐὰν διπλοῦν προσενεχθῆ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ, "ἄξω ἑλών."

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13.

Edit. Basil.

Πολλῶν κατ' ἡμᾶς, ὃ Μάρκελλε, γεγενημένων Φιλοσόφων, ἔχ' ἤκιστα παρὰ τὴν πρώτην τῆς ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, ἐστὶ εἰπεῖν ἐστίν, ὅσῳ πάντιν ἔχηκε τὰ πρῶτα

pter eam vocalem quæ positione sit longa: nam si contigerit, ut vocali, seu brevi seu correptæ, postpositæ sunt duæ consonantes, eæ syllabam longam efficient: sic vocalis ε syllaba est brevis; at si duæ consonantes postpositæ sint, ut in voce Ἐκτωρ, eæ syllabam longam facient. Idcirco auctor definitionis addidit, non oportere subsequi duas consonantes, sed unam quæ simplex est, vel nullam: nam

et duplex si accesserit, syllabam productura est, ut in ἄξω ἑλών.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *edit. Basil.*

Quum permulti memoria nostra exstiterint, Marcelle, Philosophi, præsertim autem primis pueritiæ nostræ temporibus (nam dici vix potest, quanta præsens tempus laborat rei penuria) tum vero non pauci ex his, quum

ματος, ἔτι ἢ μαιρακίων ἡμῶν, ὅκ ὀλίγοι τ̄ ἐν
 Φιλοσοφίᾳ λόγων παρῆσαν, ἕς ἅπαντας μὲν
 ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὴν ὅκ παίδων ἐπὶ πολ-
 λὰς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγ-
 γράψασθαι ἢ αὐτῶν τοῖς ἐπιβιώσασι κατὰ ταυτὸ,
 συχνοῖς ἔδνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξαντας· οἱ μὲν
 καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι
 πραγματεύεσθαι, καθυλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνο-
 μένοις τ̄ παρ' αὐτῶν ὠφελείας μεταχεῖν· οἱ δὲ
 ἀποχρῆσθαι σφίσιν ἠγάσαντο τὴν σωόντας παρ-
 βιάζειν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατά-
 ληψιν. Ὡν τῶ μὲν παρῆσαν γεγονόσιν τρέπῃ
 Πλατωνικοῖ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ
 Προκλῆνος, ὁ περὶ τὴν Τρωάδα διατρέψας, οἱ
 τε μέγχι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, Πλω-
 τῆνος, καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τότε γνώ-
 ριμος· Στωϊκῶν ἢ Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιδίων,

jam adolescentuli effemus,
 tuendis Philosophiæ placitis
 inclaruerunt: quorum qui-
 dem omnium notitiam fre-
 quens mihi per loca plurima
 ab ipsa statim pueritia cum
 parentibus instituta peregrina-
 tio contulit; quin et cum
 aliquammultis ex hisce,
 qui tum superstites erant,
 dum varias gentes et popu-
 los obeundo perlustro, fami-
 liariter vivendi facultas
 fuit: nonnulli eorum placita
 sua scriptis tradiderunt, ut

fic et posteris doctrina ipso-
 rum fruerentur; alii vero
 sufficere sibi existimarunt, si
 sectatores tantum suos ad
 illorum captum et cognitio-
 nem perducerent. Ex qui-
 bus de priore genere Plato-
 nici fuere Philosophi, Eu-
 clides, Democritus, et Pro-
 clinus, qui in Troade vitam
 suam traduxit; necnon, qui
 nunc Romæ degunt, Plo-
 tinus, hujusque familiaris
 Gentilianus Amelius: at ex
 Stoicis fuere Themistocles et

Βε
 Δι
 μ.
 φ

ἀκμάσαντες, Ἄννιός τε καὶ
 Περιατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς
 τῶν δὲ δευτέρου Πλατωνικοὶ μὲν
 καὶ Ὠριγῆνης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον
 προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν ἐκ ὀλίγων
 ἑαυτὸς εἰς σώεσιν διενεγκῆσιν· οἱ τε
 διάδοχοι Διόδοτος, καὶ Εὐβελος. Καὶ
 τῶν τετῶν γεγραπιά τισιν, ὡς περὶ Ὠριγῆνης
 τοῦ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, Εὐβέλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ
 ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν
 ἄριστότελει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙ-
 ΤΕΙΑΝ ἀντειρημένων, ὅσα ἐχέγυα πρὸς τὸ μὲν
 τῶν ἔξαιρετασμένων τὸν λόγον αὐτὸς ἀριθμεῖν
 ἀνέηκετο, παρέργω τῇ τοιαύτῃ χρησαμένων
 ἀποδοῖ, καὶ μὴ ἀρηγημένων περὶ τῶν γεγραμμένων
 ὀσμῶν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμίνος

Phæbion; quique nuper ad-
 modum floruerunt Annius
 et Medius: e Peripateticis
 autem Heliodorus Alexan-
 drinus. Secundi generis fu-
 erunt Ammonius et Ori-
 genes, quos nos diutissime
 frequentavimus, viros qui
 æquales suos sapientia mul-
 tum excellenter: tum et
 qui in schola Athenis suc-
 cessere, Diodotus et Eubu-
 lus. Licet enim ex hisce
 nonnulli quædam scripse-
 rint, ut Origenes, qui DE
 DÆMONIBUS scripsit; et

Eubulus, qui IN PHILE-
 BUM ET GORGIAM com-
 mentarium edidit, atque A-
 ristoteli CONTRA PLATO-
 NIS REMPUBLICAM re-
 spondit: non illa tanti sunt,
 ut ea propter inter illos
 referri mereantur, qui de-
 dita opera literis Philoso-
 phiæ dogmata explicuerunt;
 quum hæc ipsis opuscula
 velut parerga seu fortuita fu-
 erint, nullo certo ac serio
 scribendi consilio suscepta
 atque elaborata. Ex Stoicis
 porro Herminus et Lyfima-

καὶ Λυσίμαχος, οἷτε ἐν ἄξει καταβιώσαντες Ἀθηναῖος καὶ Μεσώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος ἢ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μὲν τοι τῶν κατ' αὐτὸς ἄμφω γρόμφοι, ἢ μάλιστ' ὁ Ἀμμώνιος, (οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος), οὐ μὲν ἢ γραψανίης γε τεχνικὸν ἔδεν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικὰς, ἅπερ ἔν καὶ σωθῶμαι, τῶν ἀνδρῶν τέτων ἔχ' ἐκόντων, οἶμαι· μὴ γὰρ ἂν αὐτὸς δέξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὑσεργὴν γρέσθαι γνωρίμους, ἀφέντας σπεδαιοτέρας συγγραμμάσι πλὴν ἑαυτῶν παραθησαυρίσαι διάνοιαν. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν ἔδεν πλέον ἢ συναγωγῶν, καὶ μεταγραφῶν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις σωτεθέντων ἐποιήσαντο, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Περικλῆος· οἱ

chus; quique in urbe vendi tempora transfegerunt, Athenæus et Musonius; et ex Peripateticis Ammonius et Ptolemæus, qui ambo omnium suorum æqualium maxime Philologi erant; præsertim vero Ammonius, (neque enim quisquam est, qui, quod ad diffusam elegantiorum literarum et omnis scientiæ notitiam, cum eo comparari queat,) nil tamen, quod ad *Philosophiæ* artem pertineret, scribere; sed poemata tantummodo *nonnulla*, et quasdam De-

monstrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipsis, etiam nunc superesse existimo: neque enim *censo* illos credidisse ob huiusmodi libellos se apud posteros notos fore, omittentes literis cura dignioribus suas mentes locupletare. Rursum ex eorum numero, qui quid commentati sunt, quidam nil nisi collectanea aliqua, aut ex aliis descripta vetustioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Pro-

οἷτε μέγα πρῶτον ἀκμάσαντες, Ἄννιός τε καὶ
 Μήδιος· Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς
 Ἡλιόδωρος. Τῶν δὲ δευτέρου Πλατωνικοὶ μὲν
 Ἀμμώνιος καὶ Ὠριγῆνης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον
 τῶν χρόνων προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν ἐκ ὀλίγων
 τῶν κατ' ἑαυτὸς εἰς σωέσιν διενεγκῆσιν· οἷ τε
 Ἀθλιῶσι διάδοχοι Διόδοτος, καὶ Εὐβελος. Καὶ
 γὰρ εἶτι τέτων γέγραπται τισιν, ὡσπερ Ὠριγῆνης
 μὲν τὸ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, Εὐβέλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ
 ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν
 Ἀριστοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙ-
 ΤΕΙΑΝ ἀντειρημάτων, ὅσα ἐχέγυα πρὸς τὸ μῆ-
 τῶν ἐξεργασμάτων τὸν λόγον αὐτὸς ἀριθμεῖν
 ἂν χροῖτο, παρέργω τῇ τοιαύτῃ χρησαμένων
 ἀσπιδῇ, καὶ μὴ προσηγορίῳ περὶ τῶν γράφειν
 ὄρμῳ λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος

Phœbion; quique nuper ad-
 modum floruerunt Annius
 et Medius: e Peripateticis
 autem Heliodorus Alexan-
 drinus. Secundi generis fu-
 erunt Ammonius et Ori-
 genes, quos nos diutissime
 frequentavimus, viros qui
 æquales suos sapientia mul-
 tum excellere: tum et
 qui in schola Athenis suc-
 cessere, Diodotus et Eubu-
 lus. Licet enim ex hisce
 nonnulli quædam scripse-
 rint, ut Origenes, qui DE
 DÆMONIBUS scripsit; et

Eubulus, qui IN PHILE-
 BUM ET GORGIAM com-
 mentarium edidit, atque A-
 ristoteli CONTRA PLATO-
 NIS REMPUBLICAM re-
 spondit: non illa tanti sunt,
 ut ea propter inter illos
 referri mereantur, qui de-
 dita opera literis *Philoso-*
phiæ dogmata explicuerunt;
 quum hæc ipsis opuscula
 velut parerga seu fortuita fu-
 erint, nullo certo ac serio
 scribendi consilio suscepta
 atque elaborata. Ex Stoicis
 porro Herminus et Lyfima-

καὶ Λυσίμαχος, οἷτε ἐν ἄξει καταβιώσαντες Ἀθηναῖος καὶ Μισώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος ἢ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μὲν τοι τῶν κατ' αὐτὸς ἄμφω γρόμφοι, ἢ μάλις αὖ ὁ Ἀμμώνιος, (οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος), οὐ μὲν ἢ γράψαντες γε τεχνικὸν ἔδεν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικὰς, ἅπερ ἔν καὶ σωζώμεναι, τῶν ἀνδρῶν τέτων ἔχ' ἐκόντων, οἶμαι· μὴ γὰρ ἂν αὐτὸς δέξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὑσερῶν γράσασθαι γνωρίμους, ἀφέντας ἀσπιδαιότεργις συγγραμμάσι πλὴν ἑαυτῶν παρατηρησασθαι διάνοιαν. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν ἔδεν πλέον ἢ συναγωγῆν, καὶ μεταγραφῆν τῶν τοῖς πρεσβυτέργις σωτεθέντων ἐποίησαντο, κατὰπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῆνος· οἱ

chus; quique in urbe vivendi tempora transegerunt, Athenæus et Musonius; et ex Peripateticis Ammonius et Ptolemæus, qui ambo omnium suorum æqualium maxime Philologi erant; præsertim vero Ammonius, (neque enim quisquam est, qui, quod ad diffusam elegantiorum literarum et omnis scientiæ notitiam, cum eo comparari queat,) nil tamen, quod ad *Philosophiæ* artem pertineret, scribere; sed poemata tantummodo *nonnulla*, et quasdam De-

monstrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipsis, etiam nunc superesse existimo: neque enim *conferas* illos credidisse ob huiusmodi libellos se apud posteros notos fore, omittentes literis cura dignioribus suas mentes locupletare. Rursus ex eorum numero, qui quid commentati sunt, quidam nil nisi collectanea aliqua, aut ex aliis descripta vetustioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Pro-

ἣ, μικρὰ κομιδῇ πρῶτα τῆς τῶν παλαιῶν
 ἰσορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τὰς αὐτὰς τόπους
 ἐκείνοις ἐπεχείρησαν σωτιζένομα βιβλία, καθά-
 περ Ἄννιός τε καὶ Μήδιος, καὶ Φοιβίων· ἕτος
 μὲν ἀπὸ τῆ ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι
 μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ σωδέσεως ἀξιῶν.
 Οἷς καὶ τὸν Ἡλιόδωρον συγκατανείμεέ τις ἂν,
 ἐπὶ ἐκείνῳ παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς
 ἀκροάσεσιν εἰρημῶρα πλέον τι συμβαλλόμενον
 εἰς τὴν τῆ λόγου διάρθρωσιν. Οἱ ἣ καὶ πλήθει
 περὶ βιβλίων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν ἀπεδὼν
 τῆ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ τρέπω θεωρίας
 ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γεντιλιανὸς
 Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ
 Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεσέραν τῶν
 πρὸ αὐτῆ κατασκευάμενος ἐξήγησιν, (ἔδὲ γὰρ

clinus : alii vero, minutas
 prorsus quasdam veterum
 doctrinae particulas ad in-
 terpretandum sibi deligen-
 tes, de iisdem, atque illi,
 locis aggressi sunt libellos
 componere ; quo ex numero
 Annii ac Medii sunt, nec-
 non et Phæbion ; atque hic
 quidem elocutionis elegan-
 tia potius, quam rerum ac
 sententiarum pondere, in-
 notescere studuit. Iisdem et
 Heliodorum licet adjunga-
 mus : nam neque hic quid-
 quam novi et veteribus in-

dicti ad distinctam Philoso-
 phiæ dogmatum explicatio-
 nem de suo contulit. At
 qui etiam numero proble-
 matum, quæ tractarunt,
 scribendi studium et dili-
 gentiam ostenderunt, et sin-
 gulari quadam contemplan-
 di ratione usi sunt, Plotinus
 et Gentilianus Amelius fu-
 erunt : quorum ille princi-
 pia Pythagorica et Platoni-
 ca multo, ut videtur, quam
 quisquam priorum, diluci-
 dius explanavit ; (non enim
 illæ commentationes Nume-

ἐστὶ ἐγγύς τι τὰ Νημιώϊς καὶ Κρονίϊς, καὶ
 Μοδεράτῃς, καὶ Θρασύλλῃς, τοῖς Πλωτίνῃς περὶ
 τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκρίβειαν) ὁ δὲ
 Ἀμέλιος κατ' ἴχνη μὲν τέτε βαδίζειν προαι-
 ρούμηνος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμά-
 των ἐχούμηνος, τῇ δ' ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν, καὶ τῇ
 τ' ἐρμηνείᾳ περιβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ὀκείνω
 ζῆλον ὑπαγόμενος. Ὡν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον
 εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγραμμά-
 τες μὲν γὰρ λοιπὸς τί τις ἂν κινεῖν οἴοιτο δεῖν,
 ἀφείς ἐξετάζειν ὀκείνως, παρ' ὧν ταῦτα λα-
 βόντες ἔτοι γεγραφέασιν; ἐδὲν αὐτοὶ παρ' αὐ-
 τῶν προδέντες ὅσα ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ'
 ἐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἐστὶ ἔν ἡ συναγωγῆς
 τ' παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κείσεως τῆ βελτίονος
 ἐπιμεληθέντες. Ἦδη μὲν ἔν καὶ δι' ἄλλων τετι-

nii, aut Cronii, aut Mode-
 rati, aut Thrasylli, propter
 accuratam - explicationem
 cum Plotini commentatio-
 nibus de iisdem rebus *com-
 ponendæ sunt*;) Amelius au-
 tem, hujus vestigia dum fi-
 bi legenda proponit, eadem
 quidem habet et exponit
 dogmata, verum prolixior
 multo in illorum tractatio-
 ne, latioreque usus inter-
 pretationis ambitu, in con-
 trariam Plotino tractandi
 formam deflectere videtur.
 Et hi quidem soli sunt, quo-

rum scripta cura nostra et
 cognitione digna existimem.
 Nam reliquos quare quis
 attingere operæ pretium pu-
 tet, omittens ad ipsos re-
 currere, a quibus illi hæc
 mutuantes scripserunt? præ-
 fertim cum nihil omnino de
 suo addiderint; et non mo-
 do non rerum capitum, sed
 ne argumentationum qui-
 dem, neque aut collectionis
 eorum quæ a plurimis *di-
 cuntur*, aut deligendi opti-
 ma quæque curam ullam
 gesserint. Ego vero et in

πεποιήκαμην, ὡσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ
 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
 ἀντειπόντες, τῷ δὲ Πλωτίνῳ τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
 ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν
 ἡμῶν τε καὶ κείνων ἐταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν
 Τύριον, ἐσθ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον
 καὶ πλὴν τῷ Πλωτίνῳ μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος
 μᾶλλον ἢ παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς, ἐπεχείρησε διὰ
 συγγράμματος ἀποδείξαι, βελτίω δόξαν περὶ
 τῶν ιδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκείας ἔχοντα), μετρίως
 ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκῶν, ὅτι εὖ παλινο-
 δήσαντα· καὶ τέτοις ὅτι ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν
 τέτων κεινηκότες δόξας, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ ΠΡΟΣ
 ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛῃ, μέγεθος μὲν ἔχουσα
 συγγράμματος, ἀποκεινομένη δὲ πρὸς ἅπτα τῶν
 ὑπ' αὐτῷ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπεσαλ-

aliis hoc ipsum scriptis jam-
 modo plus semel præstiti ;
 sicut et Gentiliano, DE JUS-
 TITIA QUÆ APUD PLA-
 TONEM EST, respondi ;
 tum vero Plotini de IDEIS
commentarium examinavi.
 Communem enim nostrum
 omnium amicorum Regem il-
 lum Tyrium, qui et ipse non
 pauca ad exemplum et imi-
 tationem Plotini commen-
 tatus est, (quum, illius ra-
 tionem atque disciplinam
 nostræ præferens, multo il-
 lum meliorem de Ideis sen-

tentiam, quam quæ nobis
 probaretur, amplecti, edito
 in vulgus scripto demon-
 strare in animum induxif-
 set), mediocriter responsione
 mea confutasse videor, quod
 non recte *suam sententiam*
 retractavit ; præterea non
 paucas opusculis hisce meis
 illorum virorum sententias
 convellisse ; sicut in *mea*,
 quæ ad commentarii mag-
 nitudinem accedit, ADVER-
 SUS AMELIUM EPISTO-
 LA, quæque illis respondit
 quæ ab illo mihi Roma mis-

ῥήμων, ἡ αὐτὸς ᾧ ἐπιστολῶν ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟ-
ΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν.
Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον πρῶτον ἐκείνου τῇ κοινῇ
τῆ συγγραμματος ἐπιγραφῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕ-
ΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ πρῶτον ἀποσαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12.
Edit. Basil.

Καὶ σὺ μὲν ταυτὰ τε βιβλία πέμπειν, ὅταν
σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἄπο-
σαίλω τῆ πολλάκις δεῖσθαι σε πρὸς ἡμᾶς
ὁδὸν τὴν ἑτέρωθεν ἀποκρίσθαι, καὶ εἰ μηδὲν δι-
ἄλλο (τί γὰρ ἂν ἢ σοφὸν παρ' ἡμῶν ἀποδοκῶν
ἀφίκοιο;) πρὸς γε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν
ἀέρα, μετεωρώτατον ὄντα πρὸς ἡμᾶς λέγεις σώ-
ματος ἀδένειαν. Καὶ ἄλλο τι τύχης οἰηθεῖς,

sa erant; quam Epistolam ipse inscripsit DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego vero, communi tantummodo inscriptione contentus, simpliciter opusculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12.
Edit. Basil.

Ac tu quidem, ubi com-

modum erit, libros illos mittes: quin potius ipse adfer. Non enim rogare te sæpius definam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiam si nulla alia de causa (quid enim sapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te speres?) certe et ob veterem nostram consuetudinem, et ob aerem, qui temperatus est, et utilis ad eam corporis imbecillitatem, qua te dicis affectum esse. Et si quid aliud, quod

παρ' ἐμῶ ἢ μηδὲν περσοδοκῶν καινότερον, μηδὲ
ἐν τῷ παλαιῶν, ὅσα φῆς ἀπολωλεμένα· τῶν γὰρ
γραψάντων τοσαύτη σπάνις ὄντα κατέστηκεν,
ὥστε, νῆ τῆς θεῆς, πάντα τὸν χρόνον τῶτον τὰ
λειπόμμενα τῷ Πλωτίνῳ κατασκευάζων μόλις αὐ-
τῶν ἐπεκράτησα, τὸν ὑπογραφέα τῶν μὲν εἰ-
δῶτων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ τῷ τῆς τάξας
χρέδα. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα
καὶ τὰ νῦν ὑπὸ σὲ πεμφθέντα· κέκτημαι δὲ
ἡμιτελῶς, οὐ γὰρ μετέως ἢ διημαρτημένα.
Καίτοι τὸν ἐταῖρον Ἀμέλιον ἄμω ἀναλήψεως
τὰ τῶν γραφῶν πλάσματα· τῷ δὲ ἢ ἄλλα
πρὸς βελτιότερα τῆς τοιαύτης περσοδεσίας. Οὐκ
ἐν ἔχω τίνα χρῆ τῶν αὐτοῖς ὁμιλήσαι, καί-
περ ὑπερεπίδωμῶν τὰ τε ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψασθαι· ταῦτα γὰρ ἐν

cogitas, nanciscaris, at a me
ne quid recentius expectes,
imo nec veterum quidem
quidquam *scriptorum* quæ
periisse dicis: tanta namque
hic loci scribarum est ino-
pia, ut toto hoc tempore
vix, ita me dii ament, li-
brarium nancisci potuerim,
qui mihi Plotini quæ de-
erant colligenti describeret;
quem ego ab consueto o-
pere abductum huic uni cu-
ræ intentum esse iussi. Cun-
cta vero jam, ni fallor, scri-
pta ejus comparavi, atque

etiam illa quæ mihi recens
submisisti: attamen imper-
fecta ea sunt, quæ nactus
sum; non enim mediocriter
erant corrupta. Quamquam
sodalem ego nostrum Ame-
lium scribarum errores e-
mendaturum fuisse existima-
veram: sed alia illi potiora
fuisse video, quam ut huic
sefe curæ dederet. Quare
non est ut iis uti possim,
tametsi percupidus illa DE
ANIMA et DE ENTE accu-
ratus considerandi: nam et
hæc vitiosissime descripta

καὶ μάλις διημάρτητα. Καὶ πάνυ βελό-
μιω ἂν ἐλθεῖν μοι παρὰ σε τὰ μετ' ἀκρε-
βείας γεγραμμένα, τῷ παραναγνώσασθαι μόνον,
εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὐτίς ᾗ τὸν αὐτὸν
ἔρῳ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἔχειν
ἔχοντα μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν
εἴτι διαπέφευγε τ' Ἀμέλιον· ἃ μὲν γὰρ ἤγαγνυ,
ἅπαντα διὰ σπευδῆς ἐκτησάμιω. Πῶς δὲ σὺ
ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδῆς ἀξία
καὶ τιμῆς κτήσεσθαι; Τῆτο γὰρ ἐν καὶ παρόντι
σοι, καὶ μακρὰν ἀπόντι, καὶ περὶ τὸν Τύρον
διατρέβοντι, τυγχάνω δὴ πρὸς ἐπεσαλκῶς, ὅτι
τῶν μὲν ὑποδέσεων οὐ πάνυ με τὰς πολλὰς
προσιέσθαι συμβέβηκε· τὸν ᾗ τύπον τῆς γρα-
φῆς, καὶ τῶν ἐνοιῶν τ' ἀνδρὸς πλὴν πυκνότητα,
καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς τῶν ζητημάτων διαδέ-
σεως ὑπερβαλλόντως ἄγαμα καὶ φιλῶ, καὶ μὲν

sunt. Ergo rem mihi longe
omnium gratissimam fece-
ris, si mihi quam emenda-
tissime descripta transmise-
ris: solum ut *mea cum tuis
exemplaria* conferam, atque
illa ad te postea remittam.
Attamen repeto id, quod
superius dixi: mittas nolim,
verum ipse potius huc illa
afferat; tum et si quæ forte
alia Amelium fugere: nam
cuncta, quæ ille attulit,
summo studio *a me exquisita*
possideo. Quidni enim viri

illius Commentationes om-
ni veneratione et honore
dignas avidissime mihi con-
quiram? Hoc autem et præ-
senti tibi, et cum longe ab-
esses, vel cum Tyri commo-
rarere, semper scilicet fig-
nificavi, quod mihi accide-
ret multis *ejus* argumentis
non assentiri: scribendi ve-
ro formam, et sententiarum
hujus viri densitatem, ac
Philosophicam quæstionum
tractationem inmane quan-
tum admirari et amare;

τῶν ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τέττε βίβλια φαίλω
 ἂν δεῖν τὰς ζητητικὰς.

VII. Ex Eusebii Præparatione Evangelica,
 lib. 15. p. 822. *Edit. Paris.*

Συμελόντι δ' εἰπεῖν, πόρρω μοι δοκοῦσιν
 ἀφεσηκέναι τὰ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες
 ἐφεξῆς, ὅποσοι πλὴν ψυχῶν σῶμα ἀπεφῆναντο·
 πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ παραπλήσιον εἶναι τινὶ
 τῶν στοιχείων τὸ κατ' αὐτὴν δεῖναι; πῶς ἢ ἐπὶ
 τὰς κράσεις καὶ μίξεις ἀνενεγκεῖν; αἴ κ' πολλὰς
 γιγνόμεναι τρόπους, ἄλλων μὲν ἀμυδρῶν ἰδέας
 σωμάτων ἀποχρηστῶν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ καὶ μὴ
 συμεχῶς, ἀλλ' ἐν πόρρωθεν ἰδεῖν ἐν τῶν στοιχείων
 αἰτίαν, καὶ πλὴν πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν
 πρώτων ἀφορμῶν. Τῶν ἢ περὶ ψυχῶν, ἵχνος

quin et ab iis, qui in rerum
 veritatem inquirunt, libros
 illius inter præstantissimos
 dico referri oportere.

VII. Ex Eusebii Præpara-
 tione Evangelica, lib. 15.
 p. 822. *Edit. Par.*

Ut autem rem paucis ex-
 pediam, longe mihi illi om-
 nes a vera rationis via re-
 cessisse videntur, quicunque
 animam corpus esse statu-
 ere: qui enim fieri potest,

ut de ipsa statuamus illam
 alicui ex elementis similem
 esse? aut qua ratione illam
 ad concretiones et mixtio-
 nes referamus? quæ cum
 variis fiant modis, innume-
 ras aliorum corporum spe-
 cies producere solent: in
 quibus, etsi non e proximo,
 certe non ita remote licet
 videre elementorum *existen-
 tiæ* causam, primorumque
 ad secunda tertiaque *effi-
 cienda* conatum. At in his,
 quæ ad Animam pertinent,

ἔδεν, ἔδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὐρίσκει· καὶ εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκθετος καὶ Χρυσίππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, ἢ πᾶσαν ἐρευνητὴν δυνάμιν σώματος, εἰς γῆρας ἢ περὶ ψυχλῶν πράξεων. Τί γὰρ ἢ τὸ πνεύματος ἡμῶν λεπτότης πρὸ ἔργου γῆρας ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμῶν; τί ἢ τὸ ἀτόμων χῆμα τοσαύτῳ παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δυνάμιν καὶ ἔσπλν, ὥστε φρονησιν γῆρας, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῆ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς ἐστὶ εἰς τὴν Ἡφαίστη τις ἂν τύχοι τριπόδων καὶ δεραπαινῶν, ὧν φησιν Ὅμηρος τὸς μὲν αὐτομάτως εἰς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, τὰς ἢ συνεργάζεσθαι τῷ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἷων ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκτημάτων ἀπολείπεσθαι, μή τι γε δὴ τὸ ἑαυτομάτως ψηγμάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τὸ αἰγιαλῶν

ne vestigium quidem originis, aut indicium in corporibus reperitur: etiam si quis, ad Epicuri et Chrysippi exemplum, omnem movere lapidem sedulo voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones nascantur. Quid enim spiritus illa tenuitas ad visiones et ratiocinationes conferre possit? et unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi potestatem habeat, ut, quum in alterius conforma-

tionem corporis inter se variantur, prudentiam progignant? Equidem existimo, quod (vel si quis Vulcani tripodas et ancillas possideat, de quibus Homerus fabulatur, illos suapte ad Deorum ministeria accurrere, hæc vero una cum domino suo laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere,) nulla sane ex illis sponte se moventibus machinis prudentiam progigneret, et quod similis esset illis, qui sunt in litoribus,

προσέοικε λίθοις εἰς τὸ δυνάδαί τι περιττό-
 τερον ποιεῖν πρὸς αἰδήσιν. Ζῶνι μὲν γὰρ καὶ
 Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, ἔτω σφό-
 δρα ὑβριστικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ
 ταυτὸν ἀμφοῖν τῷ σερεῖ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν
 ἀναθυμιάσιν φήσασιν. Τί γὰρ, ὦ πρὸς θεῶν,
 κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; πῶς ἢ ἐγ-
 χωρεῖ, νομίσαντας τῆτι προσεοικέναι πῶς
 ἡμετέραν, καὶ πῶς τῶν ἄλλων ζῶων ἔσσαν, τῆτο
 μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἷς τε εἶναι σώζειν
 διαρκεῖς, τῆτο δὲ ὄρμας καὶ βελήσεις τῆ λυσι-
 τελοῦντων εἰς σώεσιν πραγμάτων; Ἦτ' ἄρα
 καὶ τὸς θεῶς, καὶ τὸν διὰ πάντων παρήκοντα
 ὁμοίως ἐπιγείων τε καὶ ἑρανίων, εἰς ἀναθυμιάσιν
 καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτῳ φλυαρίαν καταδήσομεν;
 Καὶ ἔδὲ τὸς ποιητὰς αἰχμημέδα, οἷ, καίπερ

lapillis, quoad potentiam e-
 jus præclari alicujus ad sen-
 sum *producendum* efficiendi.
 Neque enim immerito Ze-
 noni quis atque Cleanthi
 succenseat, quod tam con-
 tumeliose uterque de anima
 fenserit; nihilque illam ali-
 ud nisi spissi corporis esse ex-
 halationem statuerit. Quid
 enim (Di boni!) exhalatio-
 ni omnino cum anima com-
 mune est? aut qui fieri po-
 test, ut cum huic rei et no-
 stram et cæterorum omni-

um animantium essentiam
 similem esse censent, vel vi-
 siones et recordationes con-
 tinuas, vel earum rerum ap-
 petitiones atque voluntates,
 quæ ad intellectum faciunt,
 queant defendere? Ergone
 et Deos, atque ipsum illum
 qui cuncta tam terrestria
 quam cælestia pervadit, *sum-
 mum Jovem*, ad exhalatio-
 nem et fumum et cætera id
 genus deliria referemus?
 Nec Poetas faltem revere-
 bimur, qui, quamvis accu-

ἀκερῆσιν σὺν τοῖς θεοῖς ἔχοντες, ὅμως, τὰ
 μὴ ἔκ τῆς κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ
 ἐπινοίας τῶν Μυσῶν, ἢ κινεῖν αὐτὰς ἐπὶ ταῦτα
 πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασιν περὶ αὐτῶν, καὶ
 ὅτι ἀναδυμιάσεις, ἐστὶ ἀέρας, ἐδὲ πνεύματα,
 καὶ λήγους——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog.
 p. 380. Edit. Ald.

Ὅσα γήματα τῶν ἐννοιῶν ὀνόμαζαι, οἷον κερ-
 διόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, παρὰ-
 ληψις, εἰρωνεία, ἠθοποιία, ἅπαντα ταῦτα οὐ
 μοι δοκῶσι δικαίως γήματα καλεῖσθαι, ἀλλ'
 ἐννοιαί, ἢ ἐνδυμήματα, ἢ λογισμοὶ τῶν πιδανῶν
 χωρὶς, καὶ πίστεως εἶδη. Τὰ μὴ γὰρ κερδομιῶν
 ἔχει δυνάμιν ἐπιδιόρθωσις τε ἢ κερδιόρθωσις,

rata Deum notitia carue-
 rint, partim tamen e com-
 muni hominum sensu, par-
 tim ex Musarum afflatu, qui
 illos ad hæc solet excitare
effata, honestiora de illis
 dixerunt; neque exhalatio-
 nes eas esse, aut vapores,
 aut spiritus, nugæque——

VIII. Ex Anonymi Com-
 ment. in Hermog. p. 380.
 Ed. Ald.

Quæ Schemata Senten-

tiarum appellari solent, vel-
 uti, Prævia Correctio, Cor-
 rectio, Reticentia, Præteri-
 tio, Ironia, Morum effictio,
 ea parum idoneam mihi vi-
 dentur fortita esse appella-
 tionem: quum potiore jure
 sint Sententiæ et Enthyme-
 mata, et Argumenta a pro-
 babili, et Probationum ge-
 nera. Quædam enim ex iis,
 ut Correctio et Prævia Cor-
 rectio, habent Proæmiorum
 vim; (Præteritio autem in
 eo versatur, ut quid sit fide

ἡ δὲ παράληψις τὸ ἀξιόπιστον ἐκδείκνυται, καὶ
 μέρη ἂν εἴη τῆς παθητικῆς τε καὶ ἡθικῆς ἀπο-
 δείξεως, τῇ τ' ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέποντα.

dignum ostendat,) et possint
 partes esse probationum ab
 affectibus et moribus ducta-

rum, quæ Pronuntiationis
 virtuti conveniunt.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Pearcio scriptum videtur: ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ex imitatione, ut ait, Dionysii Halicar. in Censura veter. Script. p. 68. Sed Longinus Platonem, Demosthenem, et Similes, imitatur, non Dionysium Halicarnassensem. Nec ulla opus est mutatione. Nam ὑπόθεσις, idem est, quod ὕλη ὑποθέσεως, *materia, argumentum operis*. Polybius, i. 5. ἵνα μὴ ἀνυπόστατος ἦ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ γένηται. Sed notior est hæc vocis significatio, quam ut exemplis confirmari debeat.

δευτέρου δὲ τῆς τάξεως, τῆς δυνάμει δὲ κυριωτέρου] Imitatur Demosthenem. Olynth. iii. p. 23. τὸ γὰρ πρῶτον εἶ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον οὐ τῆς τάξεως, πρῶτον τῆς δυνάμει καὶ κρείττον ἐστίν.

συνεπικρινεῖς ἀληθείατα] Forte lacuna, quam Franciscus Portus hic esse suspicatur, ita supplenda; συνεπικρινεῖς φιλοφρονέατα καὶ ἀληθείατα, ut εὐεργεσία ad φιλοφρονέατα referatur, ἀλήθεια ad ἀληθείατα. Anonymus Scriptor in Catalogo Bibl. Mediceæ, tom. ii. p. 294. σὺ δὲ μετ' ἐπιμελεῖς ἀναγνώσεως κρίναι τὰ κείμενα, καὶ εἴ τι παρεῖται, δήλωσον ἀσμενέατα. Dictum Pytha-

goræ, quod Longinus respexit, commemoratur ab Æliano V. H. xii. 59.

ταῖς ἐαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις ἢ αἰῶνα] Ut facilis et vera Langbæni emendatio ὑπερέβαλον, sic duræ et contortæ aliorum explicationes. Formam loquendi Longinus duxit e Platone, Menex. p. 408. B. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τὰς πρόσθεν εὐκλεία. Himerius Declam. p. 46. ὧ μύνοι ταῖς μεγάλαις πράξεσιν χρόνου καὶ φθόνου νικήσαντες.

SECT. II.

ὡς ἐπικινδυνότερα &c.] Expressit locum Platonis, multorum imitatione celebratum, Theæt. p. 115. B. καὶ ἄτλοντες φέρονται, ὡσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα. quæ Theinistius, Orat. i. p. 17. ad verbum descripsit. Plutarch. t. ii. p. 501. D. ἀλλ' ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος— εἰς τι ναυάγιον φοβερόν ἐξέπεσε. Dio Cassius, lii. p. 672. ὡσπερ ὀλιγὰς χωρὶς κυβερνήτη σαλεύει τε καὶ ἄτλει δεῦρο κἀκείσει, καθάπερ ἀνερμάτιστος ἕσα. Eodem respexit Hermog. Form. p. 238. qui, quod ad sententiam attinet, cum Longino convenit: ἴσως ἂν αὐτὸν καὶ σφάλλοι μᾶλλον τὰ ἢ φύσεως πλεονεκτήματα χωρὶς τέχνης τινὸς ἀλόγως ἄτλοντα πρὸς ὅ, τι καὶ τύχοι. Suidas: 'Ανερμάτιστον' ἀσήμερον, ἀοπλον, ἀπαρασάλευτον. Pro ultima voce scribe ἀπαρασκεύαστον, ut habet Lex. Sangerm. MS. Plutarchus, tom. ii. p. 454. A. ἀνθρώπος ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ σαλεύων, ἀν μὴ παρασκευασμένον ἔχη ἢ οἰκεῖον λογισμὸν. Ex Suida suspicetur aliquis, tollendum esse ἀσήμερον, ut explicationem vocis ἀνερμάτιστα. Sed sæpe a Longino vocabula idem significantia junguntur.

SECT. III.

καὶ καμίνε] Quod T. Faber de conjectura vidit, Æschyli fragmentum esse, planissime confirmat Jo-

annes Siceliota Commentario MS. in Herimogenem, quem Parisiis excussimus in bibliotheca Camilli Falconeti V. C. φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τῆς ποιητῆς (Æschyli, cujus ante mentionem fecerat) ἐν τῷ τῆς Ὀρειθυίας δράματι, ὅπερ ταῖς δυοῖς σιαγῶσι φυσσῶν ὁ Βορέας κυκᾶ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος· διὸ καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται· λέγει δὲ περὶ τῶν Λογγίνου ἀκριβέστερον ἐν τῷ πρῶτῳ τῶν φιλολόγων. Unus, quod sciam, Siceliota est, qui Æschyli *Orithyiam* commemorat; in quo pro Σοφοκλῆς μιμεῖται scribendum Σοφοκλῆς οὐ μιμεῖται, ut sensus sit, Sophoclem in ejusdem argumenti dramate non imitatum esse Æschylum. Nam Sophocles etiam *Orithyiam* dederat, ut e Strabone, vii. p. 452. colligere licet. Ante hic Æschyli locus vix intelligi poterat. Nunc, ubi ex *Orithyia* ductum ostendimus, clara omnia. Loquitur Boreas iratus ac fremens, quod Erechtheus ipsi *Orithyiam* negarat, minaturque adeo, se regiam Erechthei incensurum, etiam si caminum restinxerint:

Εἰ καὶ καμίνε σχῶσι μάκισον σέλας·
Εἰ γὰρ τιν' ἐσιᾶχον ὄψομαι ψόλον.

Sic enim hunc locum egregie restituit vir præstanti ingenio et eruditione, Samuel Musgravius, in literis ad me datis. ψόλος ἐσιᾶχος dicitur, ut πῦρ ἐσιᾶχον apud Plutarch. tom. ii. p. 158. C. ut et ψόλος ἐπιβώμιος in Æschyli fragmento apud Scholiast. in Nicand. Theriac. p. 38. Ceterum vix dubito, quin Æschylum ob oculos habuerit Ovidius, Met. vi. 677.

Μίαν παρείρας] Cur *unam* potius, quam *plures*?
Lege:

Βία παρείρας πλεκτάνην χειμάρρον.

Γύπες, ἔμψυχοι τάφοι] Non satis affecti sunt viri docti ad hunc locum, et H. Columna ad Ennium p. 142. quid a Longino reprehendatur. *Bustum* et *sepulchrum* recte et eleganter dicitur de ventre, in quo cibi conduntur et consumuntur. Nec ita dicere præ-

stantissimi quique scriptores dubitarunt. Vide Pri-
cæum ad Apul. Met. v. p. 100. Sed *vivum bustum*
dicere ineptum est, propterea quod *vivum* de *busto*
dici nulla ratione potest, ut pulchre vidit cl. Er-
nestus, Init. Rhetor. p. 846. Hæ tamen ineptiæ non
uni Gorgiæ placuerunt. Lucret. lib. v. 291.

Viva videns vivo sepeliri viscera busto.

Sidon. Apollinar. Carm. ix. 109.

*Fratris crimine qui miser voratis
VIVUM pignoribus fuit SEPULCHRUM.*

Etiam Lucianus, quod mireris, Dial. Deor. vi. p. 347.
Senem decrepitum vocat ἔμψυχον τάφον, ubi vide
Hemsterhusium. Similes aliquot lascivientis ingenii
nugas e Demade collegit Athenæus, iii. p. 99. multo
plures ex aliis Tzetzes Commentario versibus poli-
ticiis scripto in Hermogenem, qui ineditus servatur in
Bibliotheca Leidensi :

Πόρρω δὲ λαμβάνουσαι (μεταφοραὶ) ὡς περ ποιῆ Χοιρίλλος,
Καλῶν τὰς λίθας, γῆς ὄσᾶ, τὰς ποταμῆς, γῆς φλέβας·
Ὡς ἔ Σελήνην, ἔρανῶ πάλιν Αἰσχυρίων σίγαννα.
Οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸς Αἰσχυρίων λέγει·
Μῆνη τὸ καλὸν ἔρανῶ νέον σίγαννα.
Τὸν λόγον ἐτραχύνουσι, σκληρύνουσι δὲ πλέον,
Ἡ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελασίαν·
Ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ ἔ ἰαμβείων·
Στενὸν κατ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
Ναῦται θαλάσσης ἐσρέφοντο μύρμηκες.
Καὶ πολλαχῆ δύσηνα τοιαυτὶ λέγει·
Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάτια φορτίξ ζώνην.
Ἴρις δ' ἔλαμψε, καλὸν ἔρανῶ τόξου
Καί,
Πίσσαν ἰφθῆν, ἣν θύραι μυρίζονται.

Pro σίγαννα ver. 3. et 5. scribendum σίγμα. Sic enim
Æschion *novam lunam* vocabat a figura figmatis
Græci C. Ex quo loco refellitur, quod Isaacus Vos-

fius et Ez. Spanhemius statuebant, hanc sigmatis figuram ferius in Græcorum consuetudinem venisse. Nam Æschion, sive Samius fit, sive Mitylenæus, certe venustus scriptor est. Vide Jonsum de Script. Hist. Phil. ii. 2. p. 124.

[Ἀμφικράτης] Amphicrates, Sophista Atheniensis, patria ejectus, primum Seleuciæ exulavit, deinde in Tigranis aula vixit, et ibi inedia periit. Hæc et alia de eo narrat Plutarch. Lucull. p. 506. C. Recte Jonsius de Script. Hist. Phil. ii. 15. p. 179. ei tribuit librum *περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν*, quem laudant Athenæus, xiii. p. 576. C. et Diog. Laert. ii. 101. Obiter castigandus ridiculus Langbæni error, qui ex male accepto Athenæi loco Amphicratis librum versibus scriptum putabat. Quod ab Athenæo laudatur,

Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ γένος ἄλλὰ τεκίσθαι
Τὸν μέγαν Ἑλλησιν φασὶ Θεμισοκλέα.

non Amphicratis distichon est, sed incerti Epigramma in Abrotonum, quod ita scribitur in Anthologia inedita:

Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ πέλων ἄλλὰ τεκίσθαι
Τὸν μέγαν Ἑλλησιν φημὶ Θεμισοκλέα.

Idem Epigramma laudat Plutarchus in Themistocli. et eo alludit, tom. ii. p. 753. D. Amphicratem iterum perstringit Longin. Sect. IV.

[μεγάλως ἀπολισθαίνειν] Jo. Columbus ad Lactant. de M. P. 13. recte legit: *μεγάλων ἀπολισθαίνειν* quod confirmat Codicis Parisini scriptura *μεγάλω*. Sed ut senarius rectis pedibus incedat, scribendum:

Μεγάλων ἀπολισθάνειν ἀμάρτημ' εὐγενές.

[οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Nihil verius T. Fabri eleganti conjectura, οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλθεῖς. Sed vocis ἀναλθῆς ratio, vulgo minus cognita, paulo uberius explicanda videtur. Ab ἄω, *spiro*, est ἄλω vel ἄλω, Latinum *ba-*

lare et balere, unde halitus, et ἀλέα vapor calidus, et ἀλεαίνειν, calefacere. Ab ἄλω etiam derivatur ἄλωθω et ἄλωθα. Hesychius: Ἄλωθα· θερμοσία, ἢ θεραπεία. In quibus prima vis est calefaciendi, altera sanandi, quam habent derivata ἀλθάω, ἀλθαίνω, ἐπαλθῆς, εὐαλθῆς, δυσ-αλθῆς, ἀναλθῆς. Hesychius: Ἀναλθῆς· ἀνίατον, ἀνυγί-ατον. Vide Fœsium, Œcon. Hippocr. Hoc sensu ἀναλθῆς magnus Hemsterhusius reddebat Luciano Tragopod. ver. 8.

Τίς τὴν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄρα
Εἰς φῶς ἀνῆκ', ἀναλθῆς ἀνθρώποις βλάβος;

Quod quanto elegantius est scriptura, quæ vulgo circumfertur: Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἤλθες ἀνθρώποις βλάβος? Sed ἄλω, et inde ducta, præter vim *sanandi*, habent etiam vicinam *augendi* potestatem, quam satis ostendit Latinum *alere*. Hesychius: Ἀλθαίνει· αὐξεῖ. Galenus Gloss. Hippocrat. Ἀναλθῆς (ἀναλθῆς idem) ἄτρο-φον, ἀναυξές. Quo sensu animalia strigosa, quæ nul- lum ex alimentis incrementum capiunt, ἀναλθῆ dicuntur. Unde Longinus, aliique Rhetores hanc vo- cem traduxerunt ad *orationem macram et exilem, quæ ad copiam et magnitudinem ali et augeri non potest*. Dionys. Halic. in Dinarcho, p. 115. Οἱ δὲ Ἰσοκράτης καὶ τὰ Ἰσοκράτης ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὑπῆλοι, καὶ ψυ-χροὶ, καὶ ἀσύσροφοι, καὶ ἀναλθῆεις. Omnino legendum ἀναλθῆεις, etiam si Tollius hinc præsidium petat vul- gatæ lectioni. Eadem corruptela in Dionysii De- most. p. 166. ταῦτα μέντοι πολλαχῆ μακροτέραν τε αὐτὴν (περίοδον) ποιεῖ, καὶ ἀληθεστέραν, ἀπαθῆ τε. Sic vulgo edi- tur. At MS. Regius, teste Jo. Capperonero V. C. in Comment. Acad. Inscr. tom. xxiv. p. 19. pro ἀληθεστέραν exhibet ἀναληθεστέραν, ex quo facile est ve- ram lectionem ἀναλθῆεις elicere. Oratorem ἀναλθῆ *strigofum* vocat Cicero, Brut. 16. *Quamquam in Lyfia sæpe sunt etiam lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius: verum est certe genere toto strigofior.*

ἐποκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον] Pearcius pro

fua Græcæ linguæ intelligentia ῥωπικόν exponit *humile*. Quod ut Græce doctis novum et inauditum est, sic nihil verius Vossiana conjectura ῥωπικόν, quæ nec Tollo displicet. Proprie quid sit ῥωπικόν copiose docet Salmasius ad Vopisci Aurelian. 45. Longinus sic vocat genus dicendi, *quod non naturali pulchritudine commendetur, sed lenociniis et ineptiis fucatum sit, nitorem fucatum et adscititium habeat*. Apposite Hesychius: ῥωπικόν τὸ ἐπίκτητον καὶ ὠραϊσμένον. Sic scribimus pro ὠραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὠραϊσμόν vocant. Vide cl. Pierfonum ad Mærid. Attic. p. 76.

SECT. IV.

πρὸς λόγων ἐπίστε μίγεθος, ἐκ ἄφορο] Male, quæ recta et plana sunt, pervertit Pearcius: ἐκ ἄφορος est ἐπίφορος, εὐεπίφορος, κατάφορος, εὐκατάφορο. Sect. 5. ἐπίφορον εἰς συλλαμάτων καθόρθωσιν τά τε κάλλη &c. Plutarch. tom. ii. p. 623. D. εἰς τε ποιήσιν μελῶν καὶ μέτρων, ὡς εἰδέν ἄλλα πάθος, ἐπίφορος καὶ κατάντης. Idem. p. 703. C. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ πρὸς δευσιδαιμονίαν ἐπιφόρος. Nescio an ἐπίφοροι etiam legendum Sect. xlv. μάλις πρὸς ἠδονὰς λόγων εὐφοροι. Sed vulgatam confirmat Dionys. Halicarn. Τέχνη. p. 36. εὐφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν.

τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθέτων] Non solus Longinus ita in Xenophonte legit, sed etiam Stobæus, Serm. xlii. p. 287. Vulgati quidem Stobæi libri habent ἐν τοῖς θαλάμοις, sed ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς in Codd. Regiis reperit Hugo Grotius, cujus collatio est in Bibliotheca Leidensi. Quid? utroque vetustior scriptor, Aretæus Cappadox, imitatione sua ostendit, sic se in Xenophonte legisse, de Caus. Morb. i. 7. p. 34. τὰδε πάσχει ἄμφω τὰ εἶδα, καὶ ἢ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖσι παρθέν. Qui locus imprimis notandus.

ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρναις, ἔχων] Non Timæo, sed Rhetori cuidam frigidum dictum tribuit Plutarchus

de Vitioso Pudore, tom. ii. p. 528. ὅθεν ὁ μὲν ῥήτωρ ἢ ἀναίσχυντον ἐκ ἔφῃ κόρας ἐν τοῖς ὄμμασιν ἔχειν, ἀλλὰ πόρνας quem locum P. Petitus ad Aret. Cappad. p. 177. per errorem, ut Rufi Ephesii, laudat. Bernardus Martinus, Var. Lect. iv. 13. *Rhetorem* apud Plutarch. intelligit *Demosthenem*. Sed cum hoc, tum alia, quæ ibi disputat, refellere non est tanti. Equidem intelligam Hegefiam, quem alii quoque ob simile ineptiarum studium cum Timæo confuderunt. Vide quæ notavimus ad Rutil. Lup. i. p. 26. Inter frigida Timæi, quæ, Longino teste, Cæcilius posuerat, sine dubio hoc etiam fuit, apud Plutarch. tom. ii. p. 717. C. γενομένη μὲν (Εὐριπίδῃ) ἡμέρα κατ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐναυμάχην ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὴν Μῆδον, ἀποθανόντος δὲ κατ' ἣν ἐγενήθη Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων· ἅμα τὴν τύχης, ὡς Τιμαῖος ἔφη, τὴν μιμητὴν ἐξαγάγῃς τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὴν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγάγῃς.

SECT. VII.

Καὶ γὰρ ὅσον τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληρῆται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας] MS. Paris. habet ἀνάστημα, scribendum vero ἀνάστημα. Suidas: 'Ανάστημα ψυχῆς' τὸ πρὸς ἀρετῆς ἐπιτελεμένον καὶ σύνλογον ἰδίωμα. Frequentius dicitur παράστημα ψυχῆς, quod hic intrusit Manutius. Vide L. Bos, *Animadv.* p. 94. Longinus vero colorem duxit e Platonis *Lyfide*, p. 107. B. οἱ καλοὶ, ἐπειδὴν τις αὐτὸς ἐπαινῆ καὶ αὐξή, φρονήματος ἐπιπλανταὶ καὶ μεγαλαυχίας.

τοῖς ἀπὸ διαφορῶν ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων] *Pearcius*, cum, quid λόγοι significarent, non videret, sententiam interpungendo corruptit. Λόγοι sunt *sermones*, *linguæ*, ut *Dacierius* vidit. *Polyb.* ix. 17. οἷς οὐ νόμος, ἐκ ἔθους, οὐ λόγος, ἐχ' ἕτερον εἶδεν ἢ κοινόν. *Themist. Orat.* viii. p. 105. C. εἰδὲ ὁμόγλωττον ὄντα τοῖς λόγοις τοῖς ἡμετέροις.

SECT. VIII.

τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήθου] Etfi hæc vox nullo dum exemplo confirmata est, tamen viris doctis non minus proba videtur quam μεγαλεπήθου. Sed Longinus, ni fallor scripserat: τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδράς ἐπήθου. Error facile e scribendi compendio nasci potuit.

SECT. IX.

ἔδὲ γὰρ οἶόν τε &c.] Hæc sumpsit a Demosthene de Rep. Ord. p. 126. ἔσι δὲ ἔδέποτ' οἶμαι δυνατὸν μικρὰ κ' φαῦλα πρᾶττοντας, μέγα κ' νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν· ὥσπερ ἔδὲ καλὰ κ' λαμπρὰ πρᾶττοντας, μικρὸν κ' ταπεινὸν φρονεῖν. Quæ maximus orator ita probavit, ut totidem fere verbis repeteret, Olynth. iii. p. 39. Eundem locum expressit Cicero de Amicit. 9. *Nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam.*

ἀνατροπὴν δὲ ὄλα] Locus ita corrigendus: ἀνατροπὴν δὲ διόλε κ' διάσασιν ἔ κόσμῳ λαμβάνοντος, πανθ' ἅμα, ἔρανος, ἄδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, τῇ τότε συμπολεμῆ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ.

δυσδαιμονῶσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος] In animo habebat Herodot. vii. 46. ὁ μὲν θάνατος μοχθηρῆς ἐξέσης ἔ ζωῆς, καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται. Incertus poeta, vel Sophocles, ut placet cl. Valckenario ad Eurip. Hippol. 1372. apud Plutarchum, tom. ii. p. 106. D. ὦ θάνατε παιῶν ἰατρὸς μόλοις· λιμὴν γὰρ ὄντως αἶδας ἀν' αἶαν· ubi legendum puto: λιμὴν γὰρ ὄντως αἶδας ἀνιῶν. Æschyl. Suppl. 408. Κεδαμὲ λιμὴν κακῶν. Critias apud Athenæum, x. p. 433. D. πρὸς θ' ὕπνον ἤρμουςαι ἔ καμάτων λιμίνα. Sed hæc fatis illustrata ab aliis.

Ταύτη καὶ ὁ ἱσθαίων Θεοδοῦτης &c.] Fr. Portus hunc locum ab aliena manu venisse putat, propterea quod parum verissimile sit, Longinum in sacris literis versatum esse, aut usurum fuisse exemplis Christianis. Priore ratione nihil levius. Nam omnes fere hujus ætatis philosophi, quibus sæpe cum Christianis pugnandum esset, libros Christianorum cognitos habebant. Narravit mihi aliquando J. J. Wetstenius, se in Catena Patrum MS. Longini judicium de verbis D. Joannis, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος, reperisse. Sed vereor, ne qui hoc judicium commemoravit, Longinum cum Amelio, philosopho Longini æquali, confuderit; cujus de his ipsis verbis sententia est apud Eusebium, Præp. Evang. xi. 19. p. 540. Paulo probabilior est altera Porti ratio: quanquam ne ea quidem magnopere movemur. Est denique vir longe doctissimus, qui totum hoc abruptius positum existimat, quam ut a Longino profectum esse videtur. Quod si fraudem hic versatam esse statuamus; idem ejus auctor est, qui in alio Longini loco, de quo ad Rutil. Lup. ii. p. 88. disputavimus, D. Pauli nomen satis impudenter inculcavit. Ceterum sublime illud, quod in Moyse loco est, et sensit, et imitando expressit Hermes apud Stobæum, Ecl. Phys. i. p. 123. ubi postquam, Platonis exemplo, summum Universi auctorem induisset ad reliquos deos orationem habentem, hæc subjecit: εἶπε, καὶ εὐθέως κοσμικῶς τῆς ἐπιγενέσεως διάσασις ἐγένετο, καὶ ἐφάνη μὲν ὁ ἄρανος ἄνω. Sed proxime ad illam magnificentiam accedit Epigramma vetus de Xerxe, mare in terram, terram in mare vertente, Anthol. Lat. ii. 13. p. 194.

Hoc terræ fiant, hoc mare, dixit: erant.

Sic enim J. F. Gronovius divinitus emendavit quod vulgabatur: *Hoc terræ fiat: hac mare, dixit, eat.* Vide cl. Valckenarium ad Herodot. iii. 135. [At vero longe melior et simplicior emendatio nostra:

*Quale fuit regnum, mundo nova ponere jura !
Hic terræ fiant, hac mare, dixit, eat.*

ΤΟΥΡΙΟΥ.]

ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ] Tolle putidum glossema, quod quis adscripserat ad explicanda verba ἐν ἀπράκτῳ σχότει. Ἄπρακτος ὦρα eodem sensu est apud Hesych. v. Ἄσφρα.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημημένῃ] Isaacus Vossius in margine libri, qui est in Bibl. Leidensi, notat aliud exemplar habere περὶ τ' αἰδνὰ τέλματα. Quod Tollius, cui Vossiani libri copia fuit, perperam de Codice Parisino exhibente lectionem, quam posuimus, accepit. Cum vero quicquid librorum superest, e Codice Parisino fluxerit, dubitari non debet, quin lectio, quam Vossius commemorat, potius ex eruditi hominis conjectura, quam ex libro antiquo, venerit. Hic vero locus ita legendus : περὶ τὰ ἴδια τέματα ἡμερημένῃ. Ut ἀγριαίνεσθαι mare dicitur, sic etiam ἡμερῶσθαι. Aristides, tom. i. 96. προβαίνει γὰρ μέχρι πλείστῃ, ἢ θαλάσσαν ἡμερῶσα. Mox Pearcius bene corrigit : καὶ τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοισι. Sic μῦθον et πλάνον jungit Plato, Ep. vii. p. 720. C.

SECT. X.

ὅστις ἐναντίος τοι &c.] Hunc locum præter alios multos expressit Xenophon, Ephes. ii. p. 25. τῷ δὲ ἄρα κἄν ἐργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀυθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνη, καὶ ἀκχεῖν λαλῆσης. Vide Ti. Hemsterhusium, Miscell. Observ. tom. iv. p. 287. qui recte legit : αἰδὺ φωνάσας ἐπακχέει.

ἀλογισεῖ, φρονεῖ ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν] Corruptum et interpolatum locum sic restitue : ἀλογισεῖ, φρονεῖ, πτοεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν. Voces ἢ γὰρ πατὰ sunt ex sequentibus ἢ πάρ'. Πτοεῖται respicit verba Sapphonis : Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπλόασεν. Notum est, πτοεῖσθαι in vehementi amore quasi domicilium

habere. Vide Ernestum ad Callim. H. in Dian. 190. Φοβεῖται si quis retinere malit, referendum ad verba : τρόμος δὲ πᾶσαν ἀγρεῖ. Et sic Aristænet. ii. 5. Sapphus odarium ob oculos habens : Πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι ἢ καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φλέγεσθαι μοι δοκεῖ— θεωρῶσα δὲ ἢ καλὸν, αἰδῶμαι, φοβῶμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευσίῳ. In quo loco pro φθέγισθαι scripsimus φλέγεσθαι cum Valckenario nostro. Plutarchus, tom. ii. p. 550. E. quanquam in alia re : μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαιδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς ἢ φρενῶν ἀνωτέρω, ex Euripide, ut opinor.

σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι] Σπλάγχχνα ἀνάβαλλεν dicuntur *nauseantes*. Plutarch. tom. ii. p. 831. C. ἐμᾶντος ἢ ἐτέρου, καὶ λέγοντο τὰ σπλάγχχνα ἐκβάλλεν. Forte etiam Græci ἀναβάλλεν simpliciter dixerunt pro vomere, ut Latini *rejicere*. Sueton. Aug. 77. Si exceperisset senos sextantes, rejiciebat. ubi vide Burmann.

ἤγουν ἀπείργει] (Vulgo, ἐκοῦν ἀπείργει) est explicatio verbi ἐρύκει, quam recte omittit editio prima, Tollo etiam iudice, p. 385.

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρισίνδην ἐκκαθαίρει] Comparatur, ut similis, locus Platonis, Polit. ii. p. 423. C. ὡς ἐρρωμένως ἐκάτερον τοῖν ἀνδρῶν, ὡσπερ ἀνδριάντα, εἰς ἢ κρίσιν ἐκκαθαίρει. Ubi quid sit ἐκκαθαίρειν, rectius quam Pearcius, intellexerunt, qui eundem locum imitati sunt, Synesius, Dione, p. 56. D. et Eunapius, Liban. p. 173. Sed loci Platonici diversa ratio est. Ibi dicitur ἐκκαθαίρειν τι ὡς ἀνδριάντα· hic ἐκκαθαίρειν τι ἀρισίνδην, quod recte dici posse nego. Ne multa; Longinus scripserat : τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρισίνδην ἐπικρίναντες. Philo Judæus, de Vita Mos. iii. p. 516. F. τὰς δὲ ἢ ὑφασμάτων ὕλας ἀρισίνδην ἐπέκρινεν. Plura exempla dedimus ad Timæi Lex. Plat. p. 35. Superest tamen una ratio vulgatæ lectionis defendendæ, ut ἀρισίνδην non cum ἐκκαθαίρειν, sed cum ἐπισυνέθησαν, jungatur.

Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα &c.] Difficilis locus, et vehe-

menter vexatus, veruntamen posthac non amplius vexandus. Lege: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὄλον, ὡσανεὶ ψήγματα, ἃ εἰς ἀραιώματα ἐμβύεται, τὰ μεγέθη συνοικοδομήμενα. *Hæc enim omnino, veluti ramenta, quæ rimis inculcantur, deformant magnificentum et bene structum dicendi genus.* Nunc de mutationis, quam fecimus, ratione singulatim dicamus: τὸ ὄλον est *omnino, profusus*, ut τὸ συνόλον, §. xii. et xvii. ἀραιώματα sunt *rimæ, fissuræ* parietum. Strabo, iv. p. 297. διόπερ οὐ συνάγασι τὰς ἀρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείψασι. Monstrum vocis ἀραρινώματα Longino obtrudebat Tan. Faber, deceptus vitiosa Hesychii glossa: Ἀραρινοί ὅσα παρασφηνῶνται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας· ubi nemo dubitet, quin corrigendum sit Ἀρμοί. Nam quæ Latini *coagmenta lapidum, lignorum, &c.* Græci ἀρμῆς et ἀρμονίας dicunt, ut Strabo l. c. Euripides apud Lycurg. c. Leocr. p. 219.

Ἀρμὸς πονηρὸς ὡσπερ ἐν ξύλῳ παγαίς.

Charax apud Schol. ad Aristoph. Nub. 508. καταλείψαντες ἀρμὸν λίθου. Joseph. Antiq. i. 3. p. 13. λάραξ τοῖς ἀρμῶν ἰσχυρῶς ἐνδεδεμένη. Eadem vox restituenda Agatharcidi apud Phot. p. 1344. ἀναθέμενοι πύργους αὐτοπαγαίς ἐπὶ τῇ κοιλίας, οἰονεὶ τινὰς ἀραιάς. Scribe, vix litera mutata: οἰονεὶ τινὰς ἀρμῆς. Verbum ἐμβύειν in hac re proprium est. Ulpian. ad Demost. c. Timocrat. p. 815. ἐν παραβύσῳ, ἐκ μεταφορᾶς τῆ παραπληρωμάτων τῆ ἐμβυλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις. Eadem translatione, Lucian. tom. ii. p. 38. μεταξὺ εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυσο. Cicero, Orat. 69. *Apud alios autem, et Asiaticos maxime, numero servientes, inculcata reperies inania quædam verba, quasi complementa numerorum.* Et mox: *neque inferciens verba, quasi rimas expleat:* τὰ μεγέθη intellige *magnificam orationem*, ut sect. iii. et xii. et aliis locis. Denique συνοικοδομήμενα scripsimus pro συνοικοδομήμενα. Sic sect. xi. ἐποικοδομίαν ἔργων ἢ παθῶν· ut Fr. Portus bene emendat. et sect. xxxix. τῇ τῆ λέξεων ἐποικοδομήσει.

SECT. XI.

εἴτε δεινῶσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίρρῳσιν] Hæc Portus et Pearcius parum feliciter tentarunt. Lege : εἴτε δεινῶσιν, ἢ πραγματικῶν κατασκευῶν ἐπίρρῳσιν. Quam emendationem ipse Longinus confirmat Τέχνη Ῥητορικῆ, p. 713. πολλὰ γὰρ τὰ κληῦντα ἢ ἀκροατὴν ἄνευ τῆς διανοίας, καὶ ἢ πραγματικῆς κατασκευῆς, καὶ ἢ ἠθικῆς πιθανότητος. Infra, sect. xv. φαντασία κατακινησμένη ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

εὐθύς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενᾶται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Semper in verbo κενᾶται hæreo. Quid si legamus? εὐθύς γὰρ ἀτονεῖ καὶ σβέννυται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν. Sect. xxi. ὡς τὰ πάθος τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον—ἀκεντρον προσπίπτει καὶ ἔσθεται.

SECT. XIII.

χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων] Sumfit locutionem a Platone, Theæt. p. 115. B. οἶον ἐλαίῃς ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντι. Ex eodem fonte Dionys. Halic. in Demost. p. 175. ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ, καὶ ὡσπερ ἐλαίου ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα. Plutarch. Fabio, p. 185. C. ὑπὸ ποταμῷ κατὰ μικρὸν ὑπορρέοντος ἀψοφητί.

SECT. XV.

ἐπὶ τῷ Ἀχιλλέως προφαινομένῃ] Respicit Sophoclis *Polyxenam*, ex qua initium orationis, ab Achille super tumulto habitæ, conservavit Porphyrius apud Stob. Ecl. Phys. i. p. 129.

ὦ τὰς ἀπαιωνάς τε καὶ μελαμφαεῖς
 λιπῶσα λίμνας ἤλθον ἠχέσας γόοις
 Ἀχέρωντος ὄξυπλήγος ἄρσεναις χροάς.

Sic illud fragmentum constituerunt Grotius, Excerpt. Stob. p. 165. et amicissimus Valckenarius ad Eurip. Phœniff. 1017.

SECT. XVI.

εἰς ὑπέρβαλλον ὕψος καὶ πᾶθος] Πάθος ab hoc loco alienum. Repone: ὕψος καὶ βᾶθος. Utrumque conjungit sect. ii. εἰ ἔστιν ὕψος τις ἢ βᾶθος τέχνη.

τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐδὺς ὑποφέρει] Scribe ἐπιφέρει. Semper hoc sensu dicitur ἐπιφέρειν et ἐπάγειν, nunquam ὑποφέρειν et ὑπάγειν. Demet. Phaler. de Elocut. sect. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησεν. Sic Tib. Hemsterhusius emendabat vulgatum, καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν.

SECT. XVII.

ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς] Non dubito, quin Longinus scripserit: ἡγεμόνας ἐν ἐπαρχίαις. *præsides provinciarum*. Sic enim Græci loquebantur de magistratibus Romanorum provincialibus. Plutarch. Caton. maj. p. 346. A. ἐτύγχανε μὲν οὖν ἡγούμενον ὑπατικῆς ἐπαρχίας.

καὶ πως παραληφθεῖσα ἢ τὴν πανουργεῖν τέχνη] Repone καὶ πως παρακαλυφθεῖσα. Nihil hac emendatione certius. Δέδυκε τοῖς κάλλεσιν exquisitam elegantiam habet. Plutarch. de Herodot. Malign. p. 874. B. δεῖ φυλάττεσθαι τὴν βλασφημίαν καὶ μικρολογίαν λείοις καὶ ἀπαλοῖς σχήμασιν ὑποδεδυκυῖαν.

SECT. XVIII.

παροξυνθέντες ἐκ τῆς παραχρῆμα] Vulgo, παροξυνόντες.

SECT. XXI.

τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει ἔ δρόμῃ] Malim ἀποκωλύει.

SECT. XXIII.

τὸ πανταχῶ κώδωνας ἐξῆφθαι] Sumfit locutionem a Demosthene c. Aristog. i. p. 495. ἃ ἢ ἄλλων ἢ ἡτυχηκότων ἕκαστος ἀφορητὶ ποιεῖ, ταῦθ' ἕτος μονονὲ κώδωνας ἐξαιψάμενος διαπραΐτῃται. Taylorus V. C. cum hanc formulam, tum ipsam Orationem, Demosthene parum dignam censet. Sed aliter sensisse haud paulo meliorem Tayloro Criticum, Longinum, non solum ex formulæ imitatione intelligitur, sed multo magis ex sect. xxvii. ubi ut Demosthenis oratio diserte laudatur. Propria significatione hæc formula est apud Agatharcidem in Photii Biblioth. p. 1360. Κώδωνας δὲ ἐξέδησαν ἐκ τῆ κεράτῳ ἢ ἀρρένων πάντων, ὅπως ὁ ἀπ' αὐτῶν ψόφος διώκη τὰ θηρία quem locum descripsit Strabo, xvi. p. 1122. Lucianus Afino, p. 617. καὶ κώδωνες ἐξήπλοντό μῃ μὲλ' μῃσικώτατον ἐμφωνῶντες. Ex quibus exemplis, quæ translationis ratio fit, facile intelligitur.

SECT. XXVIII.

φυσῶδες τι καὶ ἄμυσον] Scripsit, ni fallor, more suo : φλοιῶδες τι. Sect. x. ἔδεν φλοιῶδες ἢ ἄσμενον. Sect. iii. φλοιῶδες γὰρ ὁ ἀνὴρ. Plutarch. tom. ii. p. 16. B. τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθενται. Idem, p. 610. F. ὁ Λακωνικὸς λόγος ἐκ ἔχει φλοιόν. Persius, Sat. i. 96.

—*Nonne hoc sputosum et cortice pingui.*

Ubi vide Casaubonum.

ἢν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε] Vulgo, ἢ ψιλὴν λαβὼν τῷ λέξιν ἐμελοποίησε.

SECT. XXIX.

ἐν τοῖς Νόμοις] Locus est Libro vii. p. 632. G. quem de memoria sic laudat Clemens Alex. Pæd. ii. p. 189. ὡς ἔτε ἀργυρῶν δεῖ πλεῖτον ἔτε χρυσῶν ἀσκεῖν. Sed ridiculi sunt isti Platonis reprehensores, quorum ineptias Longinus non debebat tanti putare, ut commemoraret; nam πλεῖτον non *divitias* significat, sed personam, i. e. *Deum divitiarum præsidem*; respiciturque ad morem statuas Diis ponendi: id quod factis declarant verba ἐνοικεῖν et ἰδρυμένον, quorum alterum de *personis*, alterum de *statuis* dicitur. Nobiscum sentit vir eruditus, qui nuper Platonis *Leges* Gallice vertit.

SECT. XXX.

ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα] Una voce transposita scribendum: ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσιν ἄκρον κατεπιτήδευμα. Compositum nomen κατεπιτήδευμα occurrit apud Dionys. Halic. in Censura Veter. p. 70. καὶ κατεπιτήδευμα μὲν αἱ κυκλικαὶ περιόδοι· ubi male divisim scribitur κατ' ἐπιτήδευμα. Apud eundem in Thucyd. p. 157. est verbum κατεπιτηδεύω. Ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι, μηδὲ κατεπιτηδεῦσθαι.

SECT. XXXII.

ὑποτίμησις] Unus Boilavius recte vertit *excusatio*. Dio Chryf. Orat. xxxii. p. 390. B. τῆς δὲ ψυχῆς ἠνδραποδισμένης καὶ ἀπολωλείας, εἰρωνεύεσθαι καὶ ὑποτιμᾶσθαι. Ælian. Hist. Anim. iv. 43. ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἔθε-

λοκακείας, καὶ σκίψεως. Rationem vocis, paucis cognitam, explicuit. T. Hemsterhusius ad Hesych. v, Ὑποτιμήσεως, ubi nomen ejus operarum negligentia omiffum est.

ἀπόχρη δὲ τὰδε δηλῶν μὲν] Lege et distingue: ἀπόχρη δὲ τὰδε. Δῆλον μὲν ὡς μεγάλοι.

τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτόθεν &c.] Scriptura Codicis Parisini sic habet, τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ ὁ Καικίλιος; ex qua, si minus verum, certe quod intelligi possit, elicimus: τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὁμοίωτα ὁ Καικίλιος.

τὸ δ' ἦν ἄρα ἐχὶ τοιαῦτον, εἰδὲ ὀλίγη δεῖ] Formula negandi frequens Demostheni, c. Leptin. p. 44. ἔστι δὲ ἐχ' ἔτω ταῦτ' ἔχοντα, εἰδὲ ὀλίγη δεῖ. c. Timocr. p. 435. οὐ προῖκα, ὡς Τιμόκρατες· πῶθεν; εἰδὲ ὀλίγη δεῖ. de Coron. p. 523. τὰ δὲ οὐ τοιαῦτόν ἐστι· πῶθεν; πολλὰ γε καὶ δεῖ. Taylora ad Demosth. tom. ii. p. 666. inficetum et molestum videtur, πῶθεν et πολλὰ γε καὶ δεῖ conjungi. Sed virum doctissimum ratio fefellit. Nam formula totidem verbis occurrit apud Dionys. Halicar. v. p. 286. vi. p. 400. Lucian. Pseudol. p. 136. Dion. Cass. xliv. p. 399.

SECT. XXXIV.

τῶν ἰδιωτῶν] Longinus quidem ob oculos habuit Platonem, Theag. p. 6. B. veruntamen rem suo extulit modo, ut frustra Tan. Faber ejus verba in sensum, quem Platonica habent, torqueat, et inauditam vocis ἰδιώτης notionem confingat. Ἰδιώτης est *artis expers*, opponiturque *artifici*. Sic Plato, Protag. p. 200. D. ἰδιώτας opponit ἀληταῖς. Polit. iii. p. 433. D. ἰατροῖς. Xenophon, Cyrop. i. p. 24. B. ἀγωνισαῖς, ut hoc loco Longinus. Iterum Xenophon, Hieron. p. 909. et Pausan. vi. 1. ἀθληταῖς. Porphy. de Abst. An. i. §. 47. γυμνασταῖς· ubi vocis vim minus ceperunt viri eruditi. Vide Kuhnium ad Pausan. l. c. et Hemsterhus. ad Lucian. Nocyom. p. 484.

ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀσεισμοί] Hanc urbanitatem Lyfiæ quoque tribuit Dionys. Halicar. in Censur. Vet. p. 70. καὶ κομψὸς καὶ ἀληθής, καὶ τῶ ἀσεισμῶ εὐχαρισ. sic enim refingimus quod vulgo circumfertur: καὶ τῷ Ἀττικισμῶν εὐχαρισ. Contra alii Rhetores apud eundem Dionysium in Demost. p. 196. requirebant τὰς ἀσεισμὰς ἐν τοῖς Δημοσθένεος λόγοις. Eunapius in Liban. p. 173. e correctione H. Valesii, Emend. iii. 19. οἱ Συροφοίνικες ἔχασιν κατὰ τῷ κοινῇ ἐντευξίν ἢ καὶ κεχαρισμένον — οἱ μὲν ἐν Ἀττικοῖς μυκτῆρα καὶ ἀσεισμὸν αὐτὸ καλεῖσι· qui locus imprimis ad rem pertinet. Sæpe vox ἀσεισμός abiit in Ἀττικισμός, tanquam apud Donatum in Terent. Eunuch. ii. 3. 50. ut vidit Richardus Bentleyus. Eadem commutatio facta est in Alciphron. ii. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θείλων Ἀττικισμοῖς σε διατωθάζειν. Repone, ἀσεισμοῖς· ut etiam conjecerat is, cujus acumen nulla menda fallebat, T. Hemsterhusius. Sic alibi confunduntur ἀσικὸς et Ἀττικὸς. Athenæus, xiii. p. 577. E. ἦν δὲ ἡ Λάμια σφόδρα εὐδικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις· ubi H. Stephanus, Ind. Thef. Ἀττικὴ capit pro *dicax, lepida*. Male. Nam Ἀττικὸς simpliciter non dicitur *facetus*, sed *Atticis peculiaris*, ut χάρις Ἀττικὴ, ῥήτωρ Ἀττικὸς &c. Legendum ἀσικὴ, quod ipse Athenæus, p. 578. E. confirmat: ἦν καὶ ἀσειά τις ἀποκρίνασθαι· et p. 585. B. ἐμμελής ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ ἐκ ἀνάσειος φθέγγασθαι. Eadem corruptela in Dion. Laert. v. 86. ὑπέρογκος ἦν τὸ σχῆμα, ὡς αὐτὸν ὑπὸ τῷ Ἀττικῶν πομπικὸν καλεῖσθαι. Scribendum: ὑπὸ τῷ ἀσικῶν· pro quo alii Scriptores, quos laudat elegantissimus Pierfonus ad Mærid. Atticist. p. 74. dicunt: ὑπὸ τῷ ἀσειζομένων. Forte ἀσικὸς etiam revocandum in Alciphron, iii. 43. p. 368. ἀνάπαισα εὐκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῶ, σκομμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Legerim partim de conjectura, partim fide MS. Regii: ἀνάπαισα εὐκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκομμάτων ἀσικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἰμυλίας γέμοντα. Ammonius quidem, p. 26. distinguit ἀσειῶς et ἀσικὸς. Sed promiscue dici multis

0 γ. /
 exemplis certum est. Lex/Sangef. MS. Ἄσειος καὶ Ἄσικὸς διτλῶς. Μένανδρος· προποιήσεις ἄσικόν σαυτόν· πάλιν Ἄλκαϊος Πασιφάη· νῦν γένοιτ' ἄσειος οἰκῶν ἐν πόλει· quam glossam aliis corrigendam relinquo. Liceat his unum et alterum locum addere, ubi Ἄττικὸς et ἄσικὸς, etsi alia potestate posita, tamen eodem errore permutata reperiuntur. Alciphron. iii. 25. p. 332. σὺ δὲ ὑμῶν μεираκίον Ἄττικὸν ἀνεφάνης. Repone ἄσικόν. Nam rusticus Atticus, sive in regione Attica natus, Athenis natum non Ἄττικόν, sed ἄσικόν, appellat. Sic iii. 1. p. 274. ἄσικὸς ἔφηβος· et iii. 71. p. 448. ἄσικὰ μεираκία. At rectissime legitur iii. 58. p. 420. οὐ γὰρ ἐστὶ Ἄττικῶν τέτων εἰς ἧ χάνων μεираκίων, quod Ἄττικὰ μεираκία ibi opponuntur militi, qui Ἰλιεύς dicitur in editionibus vulgatis, Μαλιεύς in MS. Regio. Satis de hoc loco. Apud eundem, iii. 11. p. 304. Scripti editique libri sic habent: οὐ σωφρονεῖς, ὃ γυναί, ἀλλ' ἀμιλλᾶ ἐν ταῖς Ἄττικαῖς ταυταισί· ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρέεσαις. Erit fortasse, qui hanc scripturam servandam putet, quod veteres Grammatici docent, feminas Athenis natas non Ἀθηναίας, sed Ἄττικὰς vocatas esse, ne nomen Deæ cum mortalibus communicaretur. Vide Suidam, v. Ἀθηναίαν, et ibi Kusterum. Ego vero non dubito, quin Alciphron hic quoque, ubi mulierem rusticam diserte opponit urbanis, scripserit: ἀλλὰ ἀμιλλᾶ ταῖς ἄσικαῖς ταυταισί. Eadem de causa, iii. 70. p. 444. Ἄττικῆς σωμυλίας, quod alibi recte dicitur, commutandum in ἄσικῆς σωμυλίας. Nam *dicacitas urbana* apponitur *rusticæ simplicitati*. Ad hanc normam ei, qui animum attenderit, facile erit, alia aliorum loca, in quibus idem error est, corrigere.

μυκτῆρ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Similiter Plutarch. de Herodot. Malign. p. 860. E. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτῆρ ἔ· συγγραφίως. Quibus locis πολιτικόν non intelligo *civilem* vel *forensē*, sed *lepidum, urbanum, ἄσειον*. Hesychius: Πολιτικός· ἄσειος μετὰ τέχνης τινός. Polyb. Excerpt. Peiresc. p. 117. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὐχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρὰ τε ταῖς συνοσίαις εὐτράπελος καὶ πολιτικός.

Vide Pierſon. ad Mœr. Attic. p. 75. Ἀττικὸν μυκτῆρα dicit Lucianus, Prometh. p. 24. Pro εὐγένεια, quod merito ſuſpectum habet Fr. Portus, legendum ἐμμελεία. Sic enim dicitur *lepos et venuſtas in jocando*. Plato, Theæt. p. 127. F. Θαλὴν Θρατῖά τις ἐμμελής καὶ χαρίεſσα Θεραπεινὸς ἀποσκῶψαι λέγεται quem locum imitatur Plutarch. tom. ii. p. 456. A. p. 544. A. et p. 633. A. Ariſtoteles, Nicom. iv. p. 75. οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται. Hermias Commentario MS. in Platonis Phædrum: οὐ γὰρ ἐμμελείας καὶ εἰρωνείας ἦν Σωκράτης.

σκώμματα ἐκ ἄμωσα &c.] Legendum: σκώμματα ἐκ ἄμωσα, εἰς ἀνάγωγα, ἀλλὰ, κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἐκείνην, ἐπιεικῆ. Particulam ἀλλὰ tranſponendam eſſe, Tollius quoque vidit. At qui ſunt Ἀττικοὶ ἐκεῖνοι? Lyſias, Plato, et Socratici omnes, veteres denique Comici, quorum jocis nihil fingi poteſt venuſtius. Scio, Ariſtotelem, Nicom. iv. p. 75. Plutarchum in Compar. Ariſtophanis et Menandri, et tom. ii. p. 711. item Artemidorum, i. 58. p. 50. antiquæ Comædiæ jocos illiberales, novæ liberales tribuiſſe. Sed non omnium idem ſenſus fuit, idem judicium. Plato quidem quanti Ariſtophanem, veteris Comædiæ principem, fecerit, ſatis conſtat. Cum Platone ſuo ſentit Cicero de Offic. i. 29. “Duplex eſt omnino jocandi genus: unum illiberale, petulans, flagitioſum, obſcœnum: alterum elegans, urbanum, ingenioſum, facetum: quo genere non modo Plautus noſter, et Atticorum antiqua Comædia, ſed etiam Philoſophorum Socraticorum libri referti ſunt.” Non Menandrum, ſed Ariſtophanem, χαριεντιſμῷ καὶ ἰλαρῷ λόγῳ exemplum ponit Demetrius Phaler. de Elocut. §. 128. Non ex nova ſed ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας Libanius hauſerat leporem et venuſtatem ſuam, teſte Eunapio in ejus Vita, p. 173. Platonius denique de differ. Comæd. ita judicat de Ariſtophane: ὁ Ἀριſτοφάνης ἐπιτρέχει τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ: qui locus inprimis ad rem pertinet: σκώμματα ἐπιεικῆ, ut emen-

davimus, τοῖς ἀναγωγῶς opponuntur. Plutarch. t. ii. p. 74. D. ἔτε οἱ νεφετῶντες ἀσειῶς, τὸ πικρὸν καὶ δηκτικὸν προσβάλλοντες ἀποτρέχουσιν, ἀλλ' ὁμιλίαις ἑτέραις καὶ λόγοις ἐπεικίσιον ἐκπραῦνσιν. Idem, tom. ii. p. 855. B. δυσχερεστάτοις ῥήμασιν opponit ἐπεικῆ. Marcellinus in Hermog. p. 42. εἰ μὲν ἄδοξον εἶη τὸ πρόσωπον, καταφορικώτερος ὁ λόγος ἔσαι, εἰ δὲ εὐδοξότερον εἶη, ἐπεικίεσερ.

SECT. XXXV.

ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν] Nobilis Pythagoræ sententia, quam a multis expressam esse docet Hemsterhusius ad Lucian. Dial. Mort. xxvi. p. 434.

τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆ] Vulgo, τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς. Phil. Jud. tom. i. p. 229. ὡς μηδὲ κατὰ τὰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἀσωμάτους τῆς διανοίας ἐπιβολὰς ψαύσασθαι. Idem, tom. ii. p. 416. τῆς διανοίας εὐδιξίαις καὶ εὐσκόποις ἐπιβολαῖς προσγανυμένης. Charito, ii. p. 32. βαλῶσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τῆς διανοίας ubi vide Dorvillium.

καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῆς γηγενῆς ἐκείνης καὶ αὐτῆς μόνου προχέουσι πυρός] Vulgo, τῆς γένεως. Marklandus autem ad Lyf. p. 577. verissime legit τῆς γηγενῆς. Strabo, xiii. p. 932. Χώραν ἐμπρησθῆναι ὑπὸ γηγενῆς πυρός. Heraclides, Alleg. Homer. p. 447. ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται γηγενῆ πυρὸς αὐτόματα φλόγες. Sed quod sequitur, αὐτῆς μόνου, non minus vitiosum. Vix dubito, quin totus locus ita sit refingendus: καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῆς γηγενῆς ἐκείνης καὶ αὐτόχθονος προχέουσι πυρός. Sic ἔγλει et αὐτόχθων conjungitur a Plutarcho, tom. ii. p. 500. D. κακῶν ἐκ ἔξωθεν ἐπιρρέοντων, ἀλλ' ὡσπερ ἐγλείεις καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, αἱ ἀνίησιν ἢ κακία.

SECT. XXXIX.

καὶ βάσει ἐνδύς] Apparent vestigia imitationis Platonis Polit. iii. p. 437. G. μὴ ποιικίλης αὐτὰς διώκειν

μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίε ρυθμὸς ἰδεῖν κοσμίως τε καὶ ἀνδρείως τίνες εἰσὶν· ἔς ἰδόντας, τὸν πόδα τῷ τοιάτῳ λόγῳ ἀναγκάζειν ἔπεσθαι καὶ τὸ μέλ^ϑ, ἀλλὰ μὴ λόγον πόδι τε καὶ μέλει.

ἀλλ' εἴη καὶ μανία] Cod. Parisin. ἀλλ' εἰ καὶ μανία, ex quo viri docti recte fecerunt : ἀλλ' ἔοικε μανία. Plato, Euthyd. p. 229. B. ὥς μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι τὸ ἔνεκα τῶν παίδων, ἄλλων μὲν πολλῶν σπερδὴν ἐσχηκένας. Demosth. adv. Mid. p. 112. μανία γὰρ ἴσως ἐστίν, ὑπὲρ δύναμιν τι ποιεῖν. Liban. tom. i. p. 581. A. εἰ δὲ τὸς κοσμίως τραφέντας, πορνοβοσκὰς ὀνομάζουσιν, μανία τὸ χρῆμα.

SECT. XL.

γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογεῖν] Scribendum : τῇ πλάσει ἀναλόγῳ.

SECT. XLI.

ῥυθμὸς κεκλασμέν^ϑ λόγῳ] Corrigendum : ῥυθμὸς κεκλασμέν^ϑ ὅλως.

SECT. XLII.

ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην &c.] A Longino sic scriptum videtur : ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεται, εἰς ἄκαιρον μῆκ^ϑ ἀναχαλόμενα. Quod reposuimus ἀποψύχεται, Valckenarii ingenio debetur : ἀναχαλόμενα confirmatur ab ipso Longino, sect. 38. τὰ τοιαῦτα ὑπερτείνόμενα χαλαῖται· et sect. 39. ὅτι τῷ μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλαῖται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον. Peircius, cum pro vulgato ἀνακαλέμενα Dionysium Halicarnassensem laudat, errorem errore defendit. Locus est de Struct. p. 23. ταῦτα ἀνακέκληται τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἀρμονίαις· ubi Græce doctus facile legendum videat : ταῦτα ἀναβέβηται τε τοῖς χρό-

νοίς. Sic Dionys. I. c. p. 15. ἀναβεβλημένους κὶ βραδέϊς
 χρόνους, p. 23. ἀναβολὴν τε ποιεῖ κὶ ἐγκοπὴν τῆς ἀρμονίας.
 Idem in Demost. p. 190. εἰ τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει
 τὰς ἀρμονίας καὶ διεσώσας. Photius, Bibl. p. 630. σχο-
 λαῖον μὲν, ἀλλ' ἐκ ἀναβεβλημένων βᾶδισμα.

SECT. XLIII.

[πολλοὶ δὲ θύλακοι] Vulgo, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι. Hic
 autem Theopompri locus etiam laudatur ab Athenæo,
 ii. p. 67. F. ubi recte abest articulus οἱ. Pro θύλακοι
 Athenæi Epitome MS. Paris. exhibet θύλακες· quæ
 forma, ut rarior, præferenda. Eandem redde Arte-
 midoro, i. 57. ex Suida, v. Θύλακες, quamvis differen-
 tiente Kustero, et ex MS. Polluci, x. 149. Vide
 Hesych. v. Μαλάγας, et ibi Interpretes. Alteram for-
 mam θυλάς restituimus Callimacho Fragm. 360. nec
 pœnitet conjecturæ.

SECT. XLIV.

[οἶον ἐκτρέβεται κὶ τοῖς πράγμασι—συνεκλάμπει] Duxit
 translationem a Platone, Polit. iv. p. 451. C. κὶ τάχα
 ἂν παράλληλα σκοπεῦντες, κὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκ-
 λάμψαι ποιήσαιμεν τῆς δικαιοσύνης. Platonem non tam
 imitatus est quam descripsit Philo Jud. tom. i. p.
 683. Τρίβοντες γὰρ αἰεὶ τὴν περὶ ὁσιότητος λόγους, καθάπερ
 ἐκ πυρείων τὸ θεοειδέστατον εὐσεβείας φέγγει ποιῶσιν ἐκλάμ-
 πειν· item Syrianus, Comment. MS. in Aristotelis
 Metaphysica: καὶ ὥσπερ ἐκ πυρείων τῶν ἐπισημοικῶν
 θεωρημάτων παρατριβομένων φῶς ἀναλάμψαι νοερόν. Vide
 Petrum Wesselingium, Epist. ad Hen. Venem.
 p. 22.

[ἀγευσοί—λόγων νόματος] Hanc locutionem derivavit
 e Platone, Polit. vii. p. 490. D. ὅταν τοπρῶτον λόγων
 γέυνονται· et Tim. p. 545. E. τὸ δὲ λόγων νόμα ἔξω ῥέον,

κὲ ὑπηρετῶν φρονήσαι, κάλλιστον κὲ ἄριστον πάντων ναμάτων. Sæpe illud λόγων νᾶμα expreffit Philo Jud. tanquam tom. i. p. 325. 693. ubi vide Mangeium.

εὐθύς γὰρ ἀναζεῖ &c.] Hic locus manifesta vestigia habet imitationis Platonis Theætet. p. 127. C. τὴν γὰρ αὐξὴν κὲ τὸ εὐθύ τε κὲ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων δελεῖα ἀφήρηται. Sed reliqua etiam comparanda. Eundem locum non tam imitando expreffit, quam ad verbum descripsit Themist. Or. xxi. p. 249.

αἰεὶ κεκοιμισμένον] Mirum ni hunc Longini locum ob oculos habuerit Herennius Commentario inedito in Aristotelis Metaphysica: οὐ θαυμαστὸν, εἰ πεφορημένος κὲ μέγας ὄχλος, ἐθῶν κὲ νόμων ἢ ὁπωσῶν εἰσηγμένων ἀκλεῖς δᾶλος, ἀπ' αὐτῶν ἐπι σπαργάνων ὑπακύνει, ὡς ἀν δεσποτῶν ἢ τυραννῶν, ἐκμαθῶν, κατακεκοιμισμένους ἢ ψυχῆν, κὲ μέγα κὲ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μὴ δυνάμενοι, πιστεύει τοῖς παραδοθεῖσιν ἅπασι, κὲ τὸν νῦν ἐάσας ἀγύμναστον, ἀδιερευνητοῖς καὶ ἀνεξετάστοις συνέσει τε κὲ ἀρνήσει χρῆται. Potuit tamen uterque communem aliquem fontem secutus esse, sicut Longinus infra, ἀκολυθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλέτῳ &c. eundem Scriptorem imitando expreffit, quem Lucianus, Timon. p. 141. Sic statuere magis consentaneum est, quam credere, Longinum Luciani rivulis hortos suos irrigasse. [Scribendum opinor, συναίνεσσι τε κὲ ἀρνήσει. Quæ plane opposita sunt. Τουριῦς.]

ἀλλὰ καὶ συνάγειν] Codex Parisinus συνάροι, quod in apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum est in συναγει, idque placet viro præstantissimo ad Herodot. vii. p. 538. Malim e Codicis vestigiis legere: ἀλλὰ κὲ συναίρει. Plutarch. tom. ii. p. 966. F. ταχὺ συναίρειν εἰς ταῦτα κὲ συνάγειν τὸ θήρατρον. Philo de Telor. Confr. p. 50. αὐξοντάς τε κὲ συναίρειντας τὸν ἔ τρήματῳ κύκλον. Damascius apud Suid. v. Σαραπίων· συναίγων ἑαυτὸν αἰεὶ κὲ συναίρων, ὡς οἶόν τε, πρὸς τὸ εἶσω.

νεοτιστοποιεῖται] Translatio sumpta a Platone, Polit. ix. p. 503. C. ἄρα ἐκ ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας βῶαν σπικνάς τε κὲ σφοδράς ἐννεοτιστευμένας;

ἀλαζονείαν τε γεννώσι] Vulgo, ἀνάλεξον ἔν τι γεννώσι. Isaacus Vossius in libri margine emendat: ἀλαζονείαν γεννώσι: quod Tollius pro Codicis Parisini lectione temere arripuit. Possis etiam scribere: πλεονεξίαν γεννώσι. Simillimus locus Plutarchi in Agide, p. 796. C. ἐπεὶ παρυσίδου πρῶτον εἰς τὴν πόλιν ἀργύρεα καὶ χρυσᾶ ζῆλος, καὶ συνηκολέθησε ἔπειτα τῇ μὲν κτήσει πλεονεξία καὶ μικρολογία, τῇ δὲ χρήσει καὶ ἀπολαύσει, τρυφή καὶ μαλακία καὶ πολυτέλεια. Sed Vossiana conjectura præferenda. Nam πλεονεξία simul cum πολυτελείᾳ ingredi debet, sequi ἀλαζονεία, τύφος et τρυφή.

μηκέτι τὸς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναι τινα λόγον.] μηδ' ἕτερα vero habet unicus ille Codex Parisinus, teste Isaaco Vossio; quod deinde inepte mutarunt in μηδὲ πέρα. Sed codicis antiqui, quamvis corrupta, scriptura nos quasi manu ducit ad lectionem verissimam et pulcherrimam: μηδ' ὑπεροφημίας εἶναι τινα λόγον. Plutarchus, tom. ii. p. 58. C. ἔθενός αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑπεροφημίας ἐνδεῖν οἰόμενος. Ipse Longinus, sect. xiv. πρὸς τὸν τῆς ὑπεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορμμένα χρόνον. Dio Chryf. Orat. xxxi. p. 316. A. περὶ πλείονος ἔστι ζῆν ἠγόμενοι ἢ ὑπερον εὐφημίαν. Est autem imitatio Demosthenis de Coron. p. 547. εἶπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ ἔτι μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον.

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μὲν τις δεκασθεῖς &c.] MS. Parisinus: οὐ γὰρ ἐπικρήσει μὲν τις δεκασθεῖς: ex quo Isaacus Vossius faciebat, οὐ γὰρ ἐπικρινεῖ μὲν τις δεκασθεῖς. Sed vir doctissimus nesciebat, locum sumtum esse ex Demosthene de fals. Legat. p. 117. ἠγόμενος ἢ ἀπαξ λαβόντα, καὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, ἐδὲ κριτὴν ἔτι τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν τῇ πόλει.

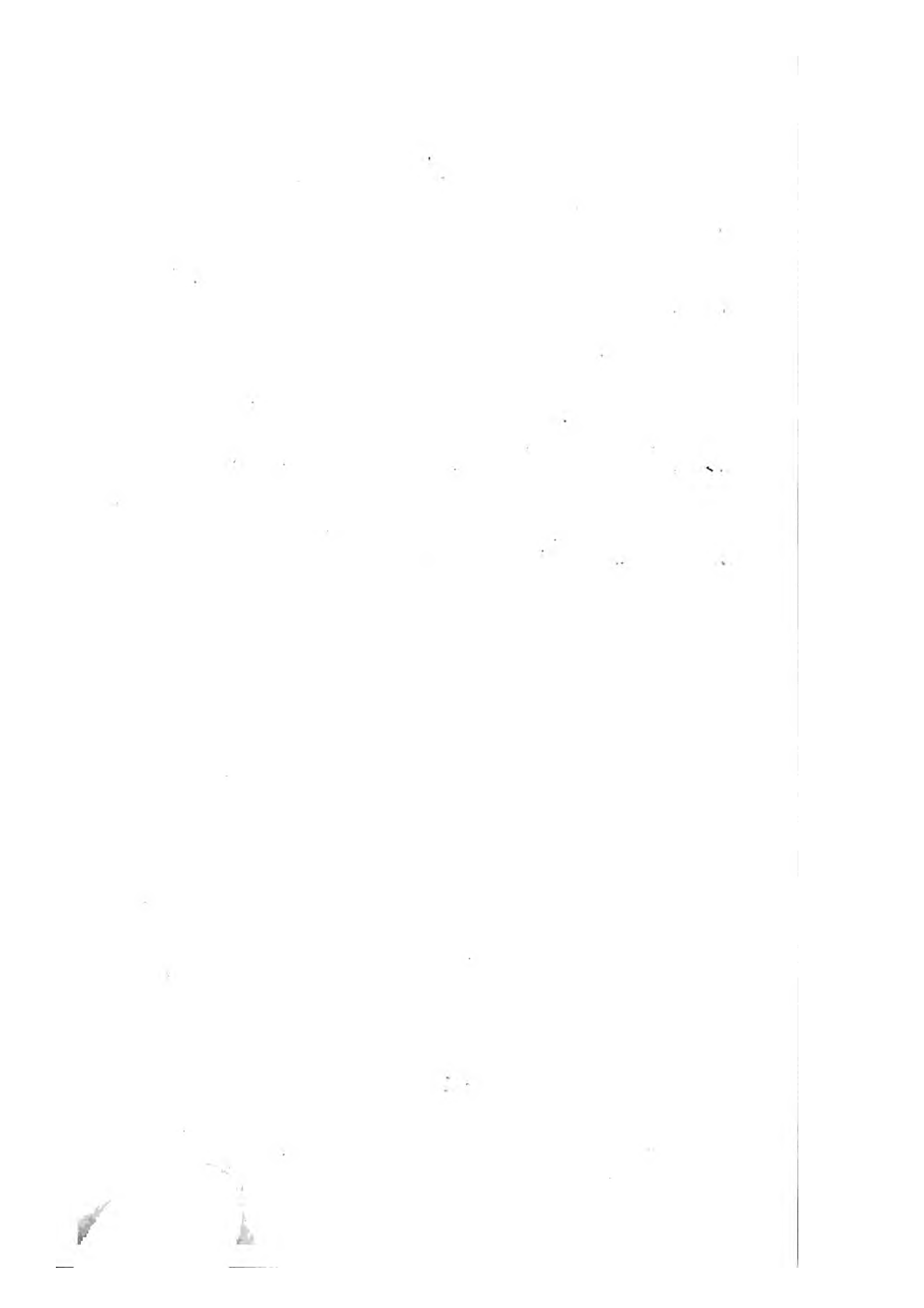
ἕκαστος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἡδονῆς ἠδραποδισμένοι] Vulgo, ἕκαστος πρὸς τὴν ἠδραποδισμένοι. Turbatum locum integritati suæ sic restituo: ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ πλεονεκτηῖν ἐπιθυμίας ἠδραποδισμένοι. Cum librarius verba ἑαυτοῦ πλεονεκτηῖν ἐπιθυμίας suo loco omisisset, mox errore animadverso, in extrema periodo ponere maluit, quam prorsus omittere. Hac emendatione nihil verius puto.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον &c.] Cl. Marklandus ad Max. Tyr. Differt. xxxiii. p. 711. tollit vocem ἀφῆτοι, velut ex glossamate natam. Sed nihil ejiciendum, modo corrigatur: ἐπειτοίγε ἀνεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἰρηκτῆς ἀφῆτοι. Philo Jud. tom. i. p. 279. καὶ τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεῖς δεσμὰ, ἀφῆτον εἶασε τῆς διάνοιαν.

κράτισον δ' εἶη ταῦτ' ἔαν] Hoc est e conjectura Tan. Fabri, quæ mihi probabilis videbatur. Vulgo, κράτισον δ' εἶη ταῦτ' ἔαν. Lucian. Encom. Demosth. p. 497. Ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα ἔαν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. Sed nihil mutandum. Est enim versus Euripidis ex Elect. 379. vel ex Auge, apud Diog. Laert. ii. 33.

Κράτισον εἶη ταῦτ' ἔαν ἀφαιμένα.

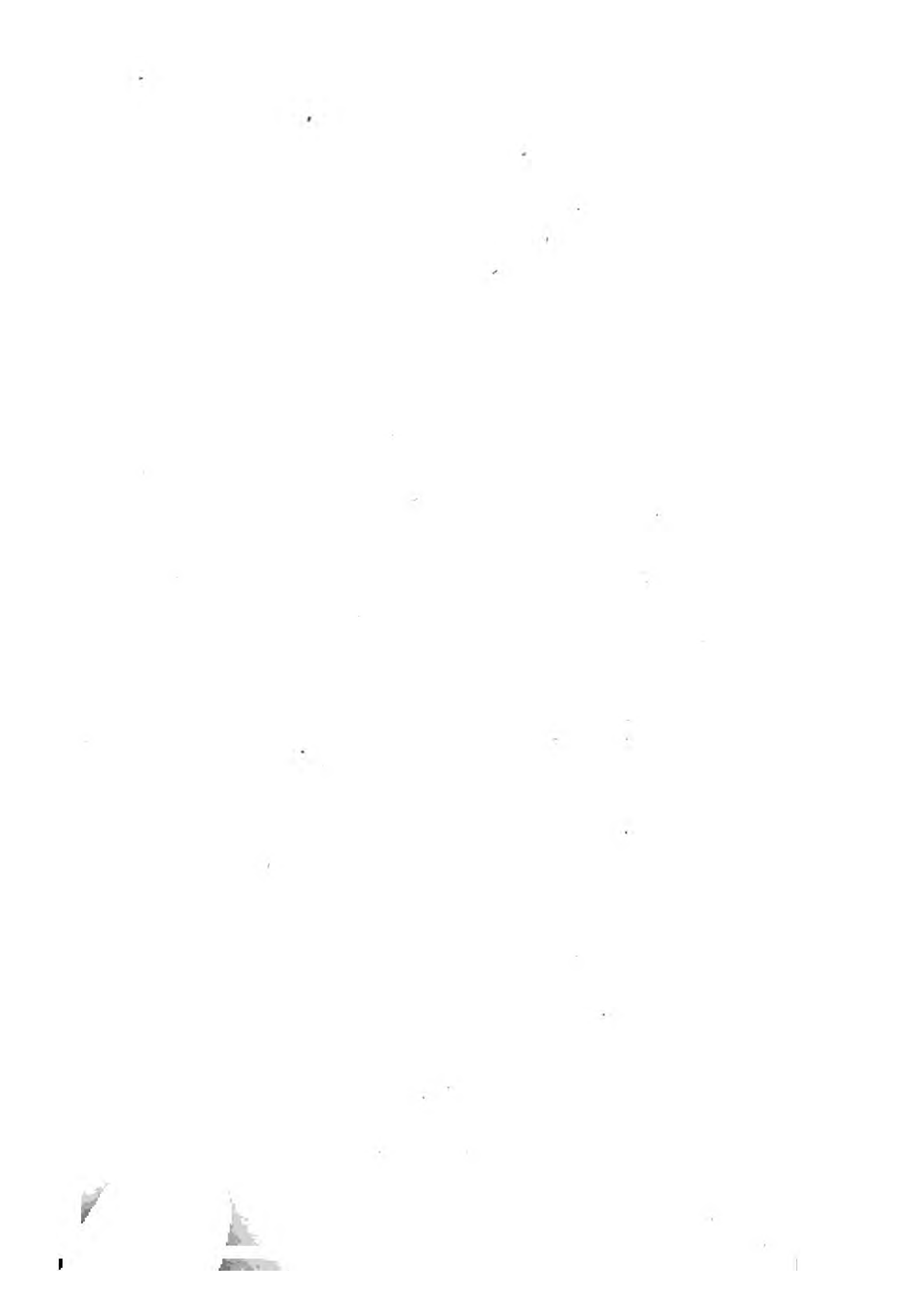
et commode particula δὲ, quod metro officit, a MS. Parisino abest, teste Isaaco Vossio.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

ΚΑΙΚΙΑΙΟΥ] Vulgo, Κεκιλίς, scribendum potius Και-
κιλίς· αι et ε in libris scriptis passim confunduntur.
Sic Romani CÆCILIVS. Erat autem Cæcilius iste,
rhetor Siculus, domo Calactinus, homo in arte sua
non incelebris. Ejus meminere complures, Dionysius
Halicar. Harpocratio, Plutarchus, Quintilianus, Eu-
sebius, Photius, alii. Vixit sub Julio et Augusto, κ
μετέπειτα. Romæ eloquentiam non sine laude docuit,
et Dionysio Halicarn. usus est familiarissime. Vide
Dionys. Halic. in Epist. ad Cn. Pompeium. Suid.
v. Καικίλιος, Ἑρμαγόρας et Τιμαγένης. Quod vero dicit
Suidas, eum sub Adriano docuisse, verum esse non
potest. Mihi verisimile est, confudisse Suidam, ut
solet, duos Cæcilios, unum sub Augusto, alterum
sub Adriano; quibus et tertium adjunxit, Q. Cæ-
cilium nempe, famosissimum illum Verris quæsto-
rem. Atque de hoc postremo intelligendus Suidas,
cum dicit fuisse Judæum. Erat enim religioni isti
addictus Q. Cæcilius, ut liquet ex celeberrimo illo
joco Ciceronis, *Quid Judæo cum verre?* quem ita
narrat Plutarchus in Cicerone: Ὅμως δὲ πολλὰ χαρί-
εντα διαμνημονεύεται κὶ περὶ ἐκείνην αὐτῆ ἢ δίκην. Βέβρην γὰρ

οἱ Ῥωμαῖοι ἢ μὴ ἐκτετμημένον χοῖρον καλῶσιν. Ὡς ἂν ἀπ-
 ελευθερικὸς ἀνδρῶπος ἔνοχος τῷ Ἰθαίῳ, ὄνομα Καικίλιος,
 ἐβέλετο παρωσάμενος τῆς Σικελιώτας κατηγορεῖν ἢ Βέρρα, Τί
 Ἰθαίῳ πρὸς χοῖρον; ἔφη ὁ Κικέρων. Scripsit autem Cæ-
 cilius noster plurima, quæ hodie desiderantur omnia.
 Nonnullorum titulos, qui ad notitiam nostram per-
 venerunt, hic operæ pretium recensere duxi. ΠΕΡΙ
 ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ· *de Rhetorice*. Quintilian. de Institut.
 iii. 1. *Theophrastus quoque Aristotelis discipulus de Rhetorice diligenter scripsit; atque hinc vel studiosius philosophi quam rhetores, præcipueque Stoicorum ac Peripateticorum principes. Fecit deinde velut propriam Hermagoras viam, quam plurimi sunt secuti; cui maxime par atque æmulus videtur Athenæus fuisse. Multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius, et Halicarnassæus Dionysius.* ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ· *de Figuris*. Quintilian. ix. 3. *Hæc omnia (de Figuris) copiosius sunt executi, qui non ut partem operis transcurrunt, sed proprie libros huic operi dedicaverunt, sicut Cæcilius. Idem, ix. 3. Verborum autem concinna transgressio, id est, hyperbaton, quod Cæcilius quoque putat schema, a nobis est interposita.* Atque de hoc libro passim Quintilianus. ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ· *de Charactere decem oratorum*. Suidas. Atque hic ipse liber est, contra quem scripsit Lysimachides. Ammonius de Voc. Differ. v. Θεωρός. Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων· ubi legendum censeo, περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων· *de decem Atticis Oratoribus adversus Cæcilium*: nam egregie fallitur vir eruditissimus Gerardus Vossius de Histor. Græc. iv. 16. qui putavit Lysimachidem libellum de Atticis rhetoribus Cæcilio nuncupasse. Quare non erat cur istos scriptores συγγράνας faceret vir doctissimus. Ceterum pæne oblitus sum monere virum præclarum Lud. Casp. Valckenarium in Animadvers. ad Ammonium reponere voluisse, Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων· *Lysimachides de Festis Atticis contra Cæcilium*. Sane

Lyfimachidem, ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν laudat Harpocratio. Sed obstat Suidæ auctoritas, quod non animadvertit vir doctissimus. ΤΗΡΕ ΑΥΣΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ· *Commentarius de Lyfia*. Longinus. Plutarchus in vit. decem Rhetorum. Huc respexit Photius in Lyfia: Καϊκίλιος δὲ ἀμαρτάνει, εὐρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα (Lyfiam) εἶπερ ἄλλου τινα συνολογῶν, οἰκονομηῆσαι δὲ τὰ εὐρεθέντα ἔχ' ἕτως ἰκανόν. Idem tamen sentit cum Cæcilio Dionysius Halicar. in Lyfia, §. 15. ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑ· *Commentarius de Antiphonte*. Plutarchus in Vit. decem Rhetorum. Photius in Antiphonte. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ· *Comparatio Demosthenis et Ciceronis*. Suidas. Plutarch. in Præfat. ad Vit. Demosth. et Ciceronis: Τὸ δὲ τὰς λόγους ἀντιξεδάξεν, καὶ ἀποφαίνεσθαι πότερος ἰδίῳ ἢ δεινότερον εἰπεῖν, εἴσομεν. Κακεῖ γὰρ, ὡς φασιν ὁ Ἴων, δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. "Ἦν ὁ περιττὸς ἐν ἅπασιν Καϊκίλιος ἀγνοήσας ἐναυεύσατο σύγκρισιν ἔ' Δημοσθένος καὶ Κικέρωνος ἐξενεγκεῖν. Ubi Ionis verba multum sollicitant viri eruditi. Sed nihil mutandum. Versus ita fuerat conceptus:

Κακεῖ γὰρ ἢ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

Ibi enim tanquam pisces in sicco sumus.

In filvis delphinus. Δελφῖνος βία est *delphis*, ut βία Ὀδυσσεύς, *Ulysses*. Recte autem κακεῖ. Ita locutus est, ut alios taceam, Theophrastus, Charact. 9. Κακεῖ εἰδεμία σοὶ χάρις. *No thanks to you for that*. Ita scribendus iste locus, quem minus intellexerunt doctissimi editores. Haud aliter Latini. Terent. Andr. ii. 3.

—*Ibi culpam in te transferet.*

Ceterum ad hunc librum Cæciliæ tacite, opinor, respexit Longinus noster in Συγκρίσει sua Demosthenis et Ciceronis. Quod lector eruditus notabit. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ· *Comparatio Demosthenis et Æschinis*. Suidas. ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΟΙΟΙ ΑΥΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΝΟΘΟΙ· *de Demosthenis orationibus germanis et spuris*.

Suidas. ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ. *Quænam sit differentia inter Atticum dicendi genus et Asiaticum.* Suidas. ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. *de Historia.* Athenæus, lib. xi. Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ περὶ Ἱστορίας. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ἢ ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ. *de iis quæ ab oratoribus vel secundum vel præter historię veritatem dicta sunt.* Suidas. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ. *de bellis servilibus.* Athenæus, lib. vi. Σύγγραμμά τε ἐκδέδωκε περὶ τῶν δελικῶν πολεμῶν Καικίλιος ὁ ῥήτωρ, ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Strabo, lib. v. Καὶ ὁ Καικίλιος ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς τῆτο τίθεται σημεῖον τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι κτίσμα τῆς Ῥώμης, τὸ παρ' αὐτῆς τῆς πατρίδος θυσιάν Ἑλληνικὴν εἶναι τῷ Ἡρακλεῖ. Cl. Vossius in opere præclaro de Histor. Latin. i. 8. ita reddit, *Cæcilius rerum Romanarum scriptor*; quin et de nostro Cæcilio intelligit, et ad hunc librum *de bellis servilibus* refert. Sed pace viri eruditissimi, ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς est *Romanus Scriptor.* Quare legendum videtur apud Strabonem, ὁ τῶν Ῥωμαϊκῶν συγγραφεὺς *rerum Romanarum scriptor.* Et hoc verum. ΚΑΤΑ ΦΡΥΓΩΝ. ΔΥΟ. *Contra Phryges, duos libros.* Suidas. ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ. *Vocabulorum delectus ordine alphabetico.* Suidas. Et sic legitur in Catalogo Scriptorum, ex quibus Suidas sua depromserit: Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχείου. quod notandum. ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ. *de Sublimitate*: contra quem scripsit Longinus. Atque hæc de scriptis Cæcillii, quæ nobis saltem comperta sunt.

ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Hunc locum perperam sollicitavit vir doctissimus. Quod et recte adnotavit cl. Ruhnkenius. Nihil tritius phrasi illa, τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Polybius, i. 5. Ἀνυπόστατος ἢ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ καὶ θεωρία. Aristides, vol. ii. p. 270. Τῶν πρώτων ἐπιλατόμενος, μᾶλλον δὲ καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης. Jamblichus de Myster. cap. 26. Τῆς ὅλης ὑποθέσεως φαινομένης παρὰ τοῖς γόησιν. Vis autem τῆς ταπεινότερον, quod nunc hoc, nunc illo sensu gaudet, paulo

exquisitior est. Sensus est, quod et dudum vidit Dacerius : *Cæcilius liber exilior et jejunior est visus, quam tota res postularet. TOTUM argumentum haud complexus est.* Vides jam τὸ ὅλης plane esse necessarium. Mentem autem Longini extra dubium ponit Photius, Epist. 137. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σοι πρὸς ὑποτύπωσιν διεχάραξα, ΤΗΣ ΜΕΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, ἢ δὲ κατ' ἐπιστολὴν χρείας ἴσως ἐκ ἐνδείξερον. *Hæc ego tibi paucis delineavi, multo quidem jejunius quam argumentum postularet, sed satis fortasse pro modulo atque usu epistolæ.* Qui locus imprimis notandus.

οὐ πολλὴν ὠφέλειαν] Vulgo, οὐ πολλὴν τε ὠφέλειαν, sed delenda vocula illa τὲ, quæ ortum habuit ex incitia alicujus librarii, jungentis ea quæ non erant conjungenda. Locus ita scribendus : Ταπεινότερον ἐφάνη ἢ ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἤκιστα ἢ καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἢς μάλιστα δεῖ σοχάζεσθαι ἢ γράφοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. *Cæcilius liber jejunior est visus, et cum præcipuas res minime attigerit, non multam utilitatem legentibus afferre.* Sic recte procedit argumentatio, quæ prius nulla erat. Ceterum ante oculos habuit Noster Dionysium Halicar. Antiq. Roman. in Proœmio: Πρῶτον μὲν ὑποθέσεις δεῖ αἰρεῖσθαι καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ τοῖς ἀναγνωσομένοις φερέσας.

εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν] *Ad faciendos aliquot in sublimitate progressus* : ita vertendus est iste locus. Deinde legitur, ὡς αὐτῆς ἢ ἐπινοίας καὶ σπευδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Quæ non male vertit vir doctissimus, *ob ipsam ejus cogitationem studiumque laudare.* Sensus est : Sed Cæcilius non tam eo nomine, quod nonnulla prætermiserit, est reprehendendus, quam quod opus hujusmodi susceperit, et in eo studium laboremque posuerit, laudandus. Nempe Cæcilius primus, ut videtur, ΠΕΡΙ ΤΥΟΥΣ scripserat. Quod nescio an aliis observatum. Ceterum haud aliter locutus est Plutarchus de Educat. p. 1. Πάνυ δὲ ΑΞΙΟΝ ΕΠΑΙΝΕΙΝ καὶ Λακεδαιμονίους ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ.

φέρει, εἴ τι δὴ] *Elegantissimam illam voculam δὴ mi-*

nus cepere Interpretes. *Age, si quid et nos, quod Cæcilium fugisset, observaverimus, videamus.* Sed hæc elegantias non adsequitur lingua Latina. Deinde recte vir doctissimus ex MS. Paris. ὡς πέφυκας κ' καθήκει. Isocrates, Orat. ad Philippum: Διόπερ ἐπιχειρῶ συμβελεῦεν τῷ τῶν ἄλλων τρόπῳ, ὃν ἐγὼ ΠΕΦΥΚΑ κ' δύναμαι. Arrian. Epictet. iii. 24. Οὐ γὰρ συνταπεινῶσθαι ΠΕΦΥΚΑΣ, εἰδὲ συνατυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν. Locus ita vertendus est: *Ipse autem nobiscum, amice, de singulis hujus commentarii partibus ingenue, ut soles, et te decet, judicabis. Præclare enim ille, qui cum declararet, quid Diis simile haberemus, Beneficentiam dixit et Veritatem.* Ceterum de hoc dicto, quod ad Pythagoram refertur, vide Ælian. Var. Hist. xii. 59. Themist. Orat. xv. p. 192. et, ut alios taceam, Damascium apud Suidam nostrum v. Ἀγαθοεργία.

ἀκρότης κ' ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη] Habuit a Plutarcho, tom. ii. p. 444. ἡ μὲν ἀπροσδεῆς ἔσ' ἀλόγως, κ' περὶ τῆς εἰλικρινῆς κ' ἀπαθῆς νῦν συνισταμένη σοφία κ' φρόνησις, αὐτοτελής τις ἐστὶν ΑΚΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ κ' δύναμις.

περιέλαβον εὐκλείαις τῆς αἰῶνας] Vulgo, περιέβαλον. Langbænius vir eruditissimus et Oxonii nostri quondam decus, legebat ὑπερέβαλον. Quod et probat cl. Ruhnkenius. Sed neutrum verum. Scribendum proculdubio, περιέλαβον. *Suisque laudibus sæcula circumdederunt.* Eulogius apud Photium, Biblioth. p. 760. Παῦλον τῆς ΠΕΡΙΑΒΟΝΤΑ τὴν οἰκωμένην τῷ τῆς εὐσεβείας κηρύγματι. Quæ plane gemella sunt.

Εἶγε τὸ μὲν πιδανὸν] Perperam hæc sollicitavit vir doctissimus. Locus ita distinguendus est: πάντῃ δέ γε σὺν ἐκπλήξει ἔσ' πιδανῶν κ' ἔσ' πρὸς χάριν αἰεὶ κρατεῖ τὸ θαυμασίον· εἶγε τὸ μὲν πιδανὸν &c. Rationem enim reddit Noster, cur τὸ πιδανὸν superent τὰ ὑπερφυᾶ. Quod et recte animadvertit cl. Morus. Quod sequitur, πάντα διεφόρησεν, κ' τὴν ἔσ' ῥήτορος εὐθὺς ἀδρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν, optime vertit non optimus Interpretum Petrus Paganus: *Res omnes fulminis instar disjicere, et universam statim oratoris vim patefacere solet.* Nam istam esse

aliquando hujus temporis vim verissime monuit eruditissimus Grævius, Lect. Hesiod. cap. 5. et ante eum ὁ μέγας Casaubonus ad Laertii Chilonem et Aristophanis Equites. Ita locutus est Demosthenes, Olynth. ii. p. 6. Ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ὡσπερ ἔτος ἰσχύσῃ, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. Cujus loci elegantiam minus adiecti sunt Interpretes.

SECT. II.

γεννᾶται γὰρ, φασί] Vulgo, φησί. Scribe cum Manutio, φασί: præcedit enim, ἐπεὶ τινες ὅλως ΟΙΟΝΤΑΙ et mox legitur, χεῖρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς ΟΙΟΝΤΑΙ. Sed ad hæc levia non adtenderunt editores. Confer nos infra ad sect. 29. 47.

Καὶ ὡς ἐπικινδυνότερα] Locus elegans, sed neutiquam sanus. Oratio enim scabra est et invenusta. Equidem cum Tollo censeo nonnulla deesse: nam comparisonem hic initam esse plane evincunt ista verba, δίχα ἐπισήμης ἐαθέντα—ἀμαθεῖ τόλμη λειπόμενα. Adde quod Manutius habet, ἔτω τὰ μεγάλα, quod haud spernendum. Quare totum locum ita legendum et refingendum esse puto: Καὶ ὡς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΕΡΑ ΤΑ ΠΛΟΙΑ αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δίχα ἐπισήμης ἀσήρικτα καὶ ἀνερμάτιζα ἐαθέντα, ΟΤΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα. Sed hoc hariolari est. Respexit autem Noster, ut nemo non vidit, ad Platonem in Theætet. p. 115. Ἄλλ' οἷ τε ὄξει καὶ ἀγγίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὄξυρροποί εἰσι, καὶ ἄτλοντες φέρονται, ὡσπερ τὰ ἀνερμάτιζα πλοῖα. Quem secutus est Philo, tom. ii. p. 343. necnon Dio Cassius, lib. lii. p. 672. quem hic in transitu emendabo: Καὶ διὰ ταῦτα ἢ πόλις ἡμῶν ὡσπερ ὀλκὰς ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ, πλήρης ὄχλου παυτοδοπιῶν, χωρὶς κυβερνήτη πολλὰς ἤδη γενεὰς ἐν κλύδωνι φερομένη, σαλεύει τε καὶ ἄτλει δεῦρο κἀκεῖσε, καθάπερ ἀνερμάτιζος ἔσα.

Ita scribendus est iste locus. Confer nos infra ad sect. 35. Huc facit Plutarchus in Lycurgo. Αἰωρεμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τὸς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον Ἔρμα καὶ τὸ γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσορροπήσασα, τὴν ἀσφαλῆτάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατέσασιν. Qui locus elegans, et ex Polybio adumbratus, vi. 8.

Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης] Respexit Demosth. contra Aristocrat. p. 297. ed. Tayl. Δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντων πᾶσιν ἀνθρώποις, καὶ μὲν ἡγεμένους καὶ μεγίστους πάντων ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΕΙΝ, καὶ δὲ ἐλάττωτος μὲν τύτῃ, καὶ δὲ ἄλλων μεγίστους, ΤΟΥ ΚΑΛΩΣ ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΑΙ, ἐκ ἅμα ἢ κτήσις ἀμφοῖν παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Quem locum vide quantum immutaverit et ad suum usum adcommodarit Longinus. Sed sic solet noster Criticus. Deinde lego et distinguo, τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι τινα καὶ ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, ἐκ ἄλλοθεν ΠΟΘΕΝ ἡμᾶς ἢ παρὰ καὶ τέχνης ἐκμάθεῖν δεῖ. Quæ elegantia singularis est. Noster supra, Οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ΠΟΘΕΝ. Thucydides, i. 22. τοῖς ΑΛΛΟΘΕΝ ΠΟΘΕΝ ἰμοὶ ἀπαγγέλλουσιν. Locus ita vertendus est. *Et quod imprimis notandum, neque id ipsum, inesse scilicet nonnulla in oratione quæ soli naturæ sunt adsignanda, aliunde discere poterimus quam ex arte.* Quod sequitur, νομίσαιτο θεωρίαν, manifesto pravum est. Aliud est νομίζειν, aliud νομίζεσθαι, quod non animadvertit vir doctissimus. Quare haud inconsulte, opinor, cl. Boivinus, ἠγήσαιτο. Quod omnino verum. Verbum non semel usurpat Longinus.

SECT. III.

—Καὶ μὴ καμίνε] Vulgo, καὶ καμίνε. Affentior vero Tollo legenti,

Καὶ μὴ καμίνε σχῶσι μάκισον σέλας.

Quod et sensus loci postulare videtur. Deinde lego,

Εἰ γὰρ καὶ ἐσιᾶχον ὄψομαι μόνον.

Ἐσιᾶχος est *magister domus* five *Custos puellæ*, quam

adamavit Boreas, de quo Æschylus in fabula Ori-
thyia. Hesychius: 'Εσιῶχος οἰκῆρος, οἰκῶναξ. Jam-
blichus in Babylonicis apud Suid. v. Ἄβρα. Ἐπεὶ δὲ
τῆτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιον τι, τῆς ΟΙΚΟΥΡΟΥ φυλατῆσης,
καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρέσης, ἀναπεῖθει ἢ κόρην λαθῶσαν
τῆς γονεῖς ἀποδράναι. *Quoniam autem accessus ad puellam
rarus ac difficilis erat, cum diligenter custodiretur, et alia
ancilla una adesset, persuadet puellæ ut clam parentibus
aufugiat.* Ita scribendus et vertendus iste locus,
quem non intellexit Interpres. Quare minatur Bo-
reas apud Æschylum, *Si vel custodem solum puellæ vi-
derit, se totas ædes, nisi ignem restinxerint, pessundatu-
rum.* Sed in his quilibet nihil certi. Ceterum, ut
recte monuit Tanaq. Faber, nonnulla hic intercide-
runt: nam illud πρὸς ἔρανὸν ἔξεμειν, quod vituperat
Longinus, in hoc loco non comparet. Eadem locu-
tio occurrit apud Attium, quem laudat Cicero, Nat.
Deor. ii. 35.

Aut forte Triton fuscina evertens specus,

Subter radices penitus undanti in freto

Molem ex profundo saxeam AD CÆLUM EVOMIT.

Ad quem locum consulendus Davisius. Quod sequi-
tur, ὑπονοεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον, elegantissimum est.
Plutarchus de Repub. gerend. p. 811. Καὶ τὸ θαυμα-
ζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ΥΠΟ-
ΝΟΣΤΕΙ καὶ γέλωτα. Quod plane gemellum est.

καὶ τινα ἢ Καλλισθένης] MS. Vat. καὶ τινα ἢ Περσῶν
Καλλισθένης. Scribe, τῶν Περσικῶν. Callisthenis Περ-
σικὰ laudat Photius in Lexico inedito, et ex eo Sui-
das et Apostolius. De eo plurima, ut solet, cl. Hem-
sterhusius ad Polluc. ix. 93. Eum vituperat Cicero
ad Quintum, ii. 12. *Callisthenes quidem vulgare et
notum negotium, quemadmodum Græci aliquot locuti
sunt.*

φυσῶν, κατὰ ἢ Σοφοκλέα] Locus Sophoclis extat inte-
rior apud Cicer. ad Atticum, ii. 16. *Cneus quidem
noster jam plane quid cogitat nescio.*

Φυσᾶ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
 Ἄλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Librarii vero ex duobus optimis versibus unum fecere non malum.

Σμικροῖς μὲν αὐλίσκοισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

Sed dum fenario confulerent, sensum plane pessunderunt. Particula enim negativa omnino defideratur, quod et recte animadverterunt viri eruditi. Longinus proculdubio scripsit, nulla metri ratione habita, οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. *Non parvis quidem tibiis, sed sine caristro.* Quod de Clitarcho omnino verum videtur. Huc facit Plutarchus de Adulat. p. 56. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο ΦΟΡΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΥΛΟΥΣ; ἔχ' ὁ κολακευόντων ἔπαινον;

Ἀμφικράτες τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίῃ] Fraterculorum istorum, Amphicratis et Hegesiae, meminisse videtur Lucianus in Rhet. Præcept. p. 9. Εἴτά σε κελεύσει ζηλῶν ἐκείνης τῆς ἀρχαίας ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῶν παλαιᾶς ἐργασίας εἶναι, ΗΓΗΣΙΟΥ καὶ τῶν ἀμφ' ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΝ καὶ Νησιώτην. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur τῶν ἀμφὶ Κράττηα. Per Νησιώτην vero intelligendus, ut recte vidit Grævius, Gorgias Leontinus, rhetor antiquissimus, de quo supra Noster: et sic intelligendus, opinor, Athenæus, lib. ii. p. 70. Ἐκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, εἰ γνήσιον ἔστι συγγραφῆς τὸ βιβλίον, Καλλιμάχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει ΝΗΣΙΩΤΟΥ. Sed de hoc viderint eruditi.

καὶ Μάτριδος] De Matrīde isto parum compertum habuerunt Interpretes. Intelligendus autem videtur Matris *Thebanus*, qui encomium in Herculem scripsit, idque soluta oratione, si Langbænio credideris. Athenæus, lib. x. p. 412. Μάτρις δὲ ἐν τῷ ἔστι Ἡρακλέας ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τῆς Ἡρακλείας προκληθῆναι ὑπὸ τῆς Λεπρίως, καὶ πάλιν νικηθῆναι· ad quem locum consulendus Casaubonus. Idem, lib. ii. p. 44. *Athenienseni* vocat. Μάτρις δὲ ὁ Ἀθηναῖος ὅσον ἐβίω χρόνον εἶδεν εἰσιτεῖτο

ἢ μυρσίνας ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæstio apud Photium, unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, *Thebanum* vocat. Μάτρις ὁ Θεβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὄλον τ' βίον ἐσιτεῖτο. Quare corrigendus videtur Athenæus ex Photio, et legend. Μάτρις ὁ Θεβαῖος. Nam de eodem uterque accipiendus, Ὑμνογράφος scilicet, qui hymnum in Herculem scripserit, qui et ipse erat Thebis oriundus. Huc accedit Diodorus Sicul. i. 24. Τὸν δὲ ἐξ Ἀλκμήνης γενόμενον ὕπερον πλείοσιν ἔτεσιν ἢ μυρίοις Ἀλκαῖον ἐκ γενέτης καλέμενον, ὕπερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, εἶχ' ὅτι δι' Ἡραν ἔσχε κλέος, ΩΣ ΦΗΣΙΝ Ο ΜΑΤΡΙΣ, ἀλλ' ὅτι τ' αὐτὴν ἐζηλωκῶς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ, τ' ἐκείνῳ δόξαν ἅμα κ' προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. Ubi fragmentum hujus Matridis deprehendisse videor :

—— ὅτι δι' Ἡραν
Ἐσχε κλέος ——

Vel forsitan versus ita fuerat conceptus,

Ἡρακλέα καλέεσκον ὅτι κλέος ἔσχε δι' Ἡραν.

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἀμάρτημα] Vulgo, Μεγάλως ἀπολισθαίνειν ἀμάρτημα εὐγενές. “ Vitiosa Matutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quod
“ versus hunc Iambicum esse censuit: sed ut cl.
“ Boivinus notavit, nullibi occurrit versus Iambicus
“ duobus Anapæstis incipiens.” *Pearce*. De pedibus Iambici nihilo certiores sunt viri doctissimi, quam de iis quæ apud Antipodas. Nec melius quidem hic se gessit noster Ruhnkenius. Nihil autem certius quam Senarium istum ex veteri aliquo Comico, nam Comici in re metrica minus religiosi sunt, esse desumptum, atque ita esse scribendum :

ΜΕΓΑΛΩΝ ἀπολισθαίνειν ἀμάρτημα εὐγενές.

Huc respexit Plutarchus in Crasso. ΗΜΑΡΤΕ μὲν, ὠρέχθη δὲ ΜΕΓΑΛΩΝ. Quocum facit Herodotus, viii. 100. Καλῶς τελευτῆσαι τ' βίον, ὑπὲρ ΜΕΓΑΛΩΝ αἰωρεθύντα. Quod imprimis notandum. Dicitur autem

ἀπολισθαίνεν, ἀπολισθάενεν et ἀπολισθεῖν, ut ἀλφαίνεν, ἀλφάνεν et ἀλφεῖν, Οἰδαίνεν, οἰδάενεν, et οἰδεῖν, et si quæ alia. Negat quidem non nemo in Miscellaneis Criticis aliam fuisse hujus verbi formam, quam ἀπολισθάενεν. Sed obstare videtur, ut alios permultos taceam, Musæi, si qua demum, auctoritas :

—ἀπ' ὀφθαλμοῦ βολάων
 Ἐλλος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ —

Quod non animadvertit vir doctissimus. Ceterum, dum hoc agimus, restituendum hoc verbum Alciphroni, iii. 11. Οἶδα ἀκέσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεισθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Quæ expedire non potuit cl. Berglerus. Reponendum absque controversia: ΑΠΩΛΙΣΘΕ μοι τῆς μνήμης. *Memoria mea exciderunt.* Cyrillus contr. Julian. p. 288. Καὶ ΑΠΩΛΙΣΘΕ μὲν τῆς πρὸς Θεὸν οἰκειότητος, ὡς κυριοκτόνος, ὁ Ἰσραήλ. Leonidas in Epigrammate,

— ΑΠΩΛΙΣΘΟΝ δὲ βίοιο
 Κάλλαισχος, Λιβυκῆ μέσσα θείων πελάγευς.

χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Legebat Tanaq. Faber, ἀναλθεῖς. Quod et nescio quomodo probat Ruhnkenius. Sed nihil mutandum: χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, in quibus nihil veri atque solidi. Dionysius Halicar. in Dinarcho, p. 184. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτης ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὑπῆλοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύσροφοι, καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ. Idem in Demosth. p. 270. ubi de Isocratis dictione agit. Ταῦτα μὲν τοι πολλαχῆ μακροτέραν τε αὐτὴν (περίοδον) ποιεῖ καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΣΤΕΡΑΝ, ἀπαθῆ τε καὶ πανηγυρικὴν μάλλον ἢ ἐναγωνίον. Ita scribendus iste locus ex MS. Reg. Paris. Vulgo nullo sensu legitur ἀληθεσέραν. Idem error tollendus infra, p. 299. Ἡ μὲν γὰρ εἰδὲν ἔξω τῆς εὐμορφίας ἐπιτηδεύει, καὶ παρὰ τῆς εἰς αὐτῆς τὸ καλὸν ἐν ΑΝΑΛΗΘΕΣΙ· ἢ δὲ εἰδὲν ὅτι ἐκ ἐπὶ τὸ χρήσιμον καὶ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ἄγει. *Platonis enim dicitio nihil præter elegantiam et venustatem seclatur, et proinde causis non veris convenit: Demosthenis autem dicitio nil, nisi quod utile et*

verum est, quaerit. Ita scribendus et interpretandus iste locus. Quod ex Antithesi satis liquet. Vocem ἀναλήθης usurpat etiam Plutarchus in Coriolano. Ὅτι τοί νυν ἀπλῆς τις ὁ Μάρκιος ὑπέιληπται τῷ τρόπῳ γεγονέναι καὶ αὐθέκαστος, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πανῆργος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, ἐκ ἀδελόν ἐστιν. Item Arrian. Epict. p. 541. Ὁμόσαι δύναμαι, ὅτι ἄδεις ἔτις ἐστὶν ἀναίσθητος ἢ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, μὴ ἀποδύρασθαι τὰς αὐτῆ συμφορὰς ὅσω ἂν ἢ φίλτερον. Quem locum perperam sollicitavit doctissimus editor. Hinc Ἀναλήθως M. Antonino, ii. 16. Ὑβρίζει ἑαυτὴν ἢ ἔ ἀνθρώπων ψυχῇ, ὅταν ὑποκρίνεται, καὶ ἐπιπλάσως καὶ ΑΝΑΛΗΘΩΣ τι ποιεῖ ἢ λέγει. His contraria Ἐναλήθης et Ἐναλήθως. Longinus, sect. 15. ἡ δὲ ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιστον αἰεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ΕΝΑΛΗΘΕΣ.

Καὶ δήποτε περιῦσαντες ἡμᾶς εἰς τεύαντίον] Vulgo, μήποτε. Manutius vero καὶ δήποτε quod placet. *Et quæ non raro etiam in contrarium deducunt.* Damascius apud Suid. v. Σεβηριανός. Δικάζων δὲ πικρότατος ἦν, ΚΑΙ ΔΗΠΟΤΕ ἐξαγόμενος ὑπὸ θυμῷ φόνος εἰργάσατό τινος ἐκ εὐαγεῖς καὶ εὐτυχεῖς. Noster infra, sect. 38. ΕΣΘ' ΟΤΕ δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριίγεται. Quod perinde est. Quæ sequuntur senarium redolent, qui ita a Poeta, quicumque demum fuerit, profectus videtur,

Οὐκ ἐστὶν ἄδεν ξηρότερον ὑδρωπικῶν.

Quod Atticæ elegantia est. Aristoph. Av. 1342.

Οὐκ ἐστὶν ἄδεν ἔ πότεσθαι γλυκύτερον.

Menander in Adelph. p. 6. ed. Cler.

Οὐκ ἐστὶ ἀνοίας ἄδεν τολμηρότερον.

Quæ ita erant corrigenda ex Stobæo, p. 98. ed. Franc.

Οὐκ ἐστὶ ἀνοίας ἄδεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

Τολμηρότερον —

Τί πόλ' ἐν τὸ μαιρακιῶδες ἐστὶν; ἢ δῆλον, ὡς] Vulgo, ἢ δῆλον. Scribe cum Fabio, ἢ δῆλον. *Quidnam est igitur quod pererile appello? Nihil aliud profecto quam sensus scholasticus.*

Plato, Apol. Socrat. §. 26. Ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι ; ἢ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας. Porphyrius de Abstin. lib. iii. Ἄλλ' εἰ πάντες τέτοις πειθεῖεν τοῖς λόγοις, τί ἡμῖν ἔσαι ; ἢ δῆλον ὡς εὐδαιμονήσομεν. Atque ad hanc normam corrigendus Demosthenes contr. Leptin. p. 27. ed. Tayl. Πῶς ποτ' ἂν ἔχοιτε πρὸς τὰς ταῦτα λέγουσας ; ἢ δῆλον ὅτι φωνὴν ἐν ἀνάσχοισθε ὡς συκοφαντῶντων. Nec non Julianus, Orat. v. p. 179. ed. Spanh. Ἀλλὰ τί πέρας ἔσαι μοι τῶν λόγων ; ἢ δῆλον ὡς ὁ τῆς μεγάλης ὕμνος θεῶ. Vulgo male scribitur, ἢ δῆλον. Sed in his sæpius peccatum. Deinde sequitur, ὑπὸ περιεργίας λήγασα εἰς ψυχρότητα. Ubi libri meliores ὑπὸ περιεργασίας quod mire placet. *Sensus scholasticus, eo quod nimis elaboratus sit, in frigidum desinens.* Hæc mens Longini. Vocem elegantissimam usurpat Schol. ad Euripidis Hippol. 521. Τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται ὡς παρασατῆσαν ταῖς τοιαύταις ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΙΑΙΣ. Atque hic notanda verba Περιεργάζεσθαι et Προσπεριεργάζεσθαι : quod verbum restituendum Straboni, lib. i. p. 30. Καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΑΙ γε, πυνθανόμενος τί συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν ποιητῆ, πολλῶν ὑπάρχει τόπων ἔμπειρον. *Et præterea curiose admodum agit, quaerens quid ad virtutem poeticæ faciat multorum locorum peritia.* Ita scribendus est iste locus. Vulgo, προσεργάζεται. Sed MSS. προσπεριεργάζεται unde veram lectionem elicuimus. Philo Jud. de Virtut. p. 556. ὁ δὲ ἡλίθιος, ἐδὲ πενθερὸς ὧν ἔτι, τὰ μὴ κατ' ἑαυτὸν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΟ. Synesius in Dion. p. 60. τῷ παντὶ ἂν ἔχοι καλῶς, μηδὲν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ.

ὑποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικόν] Vulgo, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικόν. Editio princeps Robortelliana, ὑποκέλλοντες. Omnino vere atque eleganter. Noster supra, φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητ^ς κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ΥΠΟΦΕΡΟΝΤΑΙ. Quod plane geminum est. Quod sequitur, εἰς ῥωπικόν, omnino exhibendum est. Nos rescriptimus cum MS. Ven. εἰς τὸ ῥωπικόν καὶ κακόζηλον. Quod et magno Casaubono placuisse intellexi. Ni-

mirum quod minutum, et affectatum, et nullius fere pretii est, ῥῶπον sive ῥῶπικόν vocant Græci: de quo Hesych. Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. Polybius, in Excerptis Valefii, p. 1434. ed. Gronov. Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δὲ ψευδέ-
πιγράφος καὶ ΡΩΠΙΚΟΣ. Plutarch. de Amore prolis, p. 495. Πανταχῆ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβής, καὶ φιλότεκνος, καὶ ἀνελλιπής, καὶ ἀπερίτμητος, εἶδεν, ὡς εἶπεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ΡΩΠΙΚΟΝ. Idem, in Lycurgo: Τὸ γὰρ σιδηρῶν ἀγώ-
γιμον ἐκ ἦν πρὸς τὰς ἄλλας Ἑλληνας, εἶδ' εἶχε τιμὴν κατα-
γελάμενον, ὡς εἶδ' ἐπρίασθαι τι τῶν ξενικῶν καὶ ΡΩΠΙΚΩΝ. Quæ bona fide exscriptit Porphyrius de Abstin. lib. iv. Hinc Ῥωποπώλης, a *haberdasher of small wares*, et Ῥωπογράφος, a *sign painter*: de quo cl. Salmacius ad Spartiani Adrianum, et Lampridii Heliogabalum. Eleganter Leonidas in Epigrammate:

Ἄ μάτηρ ζῶον τ' Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ,
Βάκχῳ δωρεῖται, ΡΩΠΙΚΑ γραψαμένα.
Βάκχε, σὺ δ' ὑψώης τ' Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ΡΩΠΙΚΟΝ· ἂ λιστα ταῦτα φέρει πενία.

Πολλὰ γὰρ] Ita locutus est Diod. Sic. i. 4. Πολλὰ γὰρ παρὰ τὰς ἀγνοίας τ' τόπων διήμαρτον ἐχ' οἱ τυχόντες μόνον τ' συγγραφέων, ἀλλὰ τινες καὶ τ' τῇ δόξῃ πεπρωτευκότων. Confer D. Jacobum, iii. 2. et cl. Gronovium ad Ælian. Var. Hist. iii. 8. Addas Dionys. Halic. Art. Rhet. x. 6. et Hierocl. p. 296. edit. Needham: ubi rem minus recte administrarunt cl. editores. Atque hinc obiter vindicandus Callimachus in Dian. 27.

— Πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας.

ubi idem est πολλὰς χεῖρας et πολλὰ χεῖρας. Quomodo locutus est Auctor Arimasporum a Longino nostro infra laudatus:

Ἡ περ ΠΟΛΛΑ θεοῖσι φίλας ἄνα ΧΕΙΡΑΣ ἔχουσαι.

πρὸς εἶδ' ἐπεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονῶσιν· εἰκότως] Quod adeo elegantioribus placuit, ut nihil supra. Lycurgus

contra Leocrat. Οὐδ' αἱ παρὰ τῶν Θεῶν ἐπικαρίαί τοις προδόταις βοηθῶσιν. ΕΙΚΟΤΩΣ· ἔδεν γὰρ πρότερον ἀδικῶσιν ἢ περὶ τῆς Θεῶν ἀσεβῶσι. Diodor. Sic. in Excerpt. p. 568. "Ἐκαστος ἐθαύμαζε τὸν τάνδρος ἀρετήν. ΕΙΚΟΤΩΣ· παράδοξον γὰρ ἐφαίνετο πᾶσιν. Ita constituendus est iste locus, quem male mulctavit cl. Wesselingius. Ceterum Plutarchum suum de Audit. p. 39. ob oculos habuisse videtur Noster: Οἱ δὲ εὐθύς ἀντικρίοντες, ἔτε ἀκρόντες ἔτε ἀκρόμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγοντας ΛΣΧΗΜΟΝΟΥΣΙ.

SECT. IV.

Τίμαιος] De Timæo isto, historico Siculo, alii aliter, ut solent: nam laudatur ab his, culpat ab illis. De eo Polybius, Diodorus, Plutarchus, Suidas, alii. Quæ sequuntur male accepit vir doctissimus. Nos revocavimus distinctionem pristinam: Ἄνῆρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανός, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος ἐκ ἄφορος. Quo nihil verius. Sic Noster infra, sect. 44. καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονᾶς λόγων εὐφοροί· quod gemellum est. Haud aliter Dionys. Halic. Art. Rhet. cap. 3. a Ruhnkenio laudatus: Πόλις μεγάλη, πολυάνθρωπος, ΕΥΦΟΡΟΣ πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. Eleganter Julius Capitolinus in Marco: *Post Veri obitum Marcus Antoninus solus rempublicam tenuit, multo melior et FERACIOR AD VIRTUTES.* Ceterum mentem Longini optime expressit Tollius, *Scriptor sane cetera egregius, et ad orationis granditatem non raro assurgens.*

Ἐρμοκράτην τὸν Ἐρμων] Eandem fabulam tangit Plutarchus in Nicia. Ὡσπερ ὅταν λέγη Τίμαιος τοῖς Ἀθηναίοις οἰωνὸν ἠγήσασθαι, γεγονέναι τὸν ἀπὸ τῆς νίκης ἔχοντα τῆνομα στρατηγὸν ἀντίποντα πρὸς τὴν στρατηγίαν· Καὶ ΤΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ. ΤΩΝ ΕΡΜΩΝ προσσημαίνειν αὐτοῖς τὸ δαιμόνιον, ὡς ὑπὸ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΕΡΜΩΝΟΥΣ πλεῖστα πείσονται παρὰ τὸ πόλεμον.

καὶ τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν; ὅσα γε] Manutius, Καί τοι σί δεῖ. Uterque cod. Vat. Καί τί δεῖ· quæ vera lectio.

Schol. ad Aristoph. Acharn. 278. Καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος καὶ πηδαλίου λέγειν; ὅπως γε — Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. i. Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὅπως γε — Josephus contr. Appion. p. 439. Καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ τῶν κατὰ πόλεις καὶ βραχυτέρων; ὅπως γε περὶ τῆς περιηγήσεως τῆς Περσικῆς στρατείας οἱ δοκιμώτατοι διαπεφωνήκασιν. Ita scribendus iste locus cum Eusebio. Vulgo omittitur γε, non sine elegantiae detrimento.

ὁμμαῖα μετασρέψαις] Sic legunt Manutius et MSS. nonnulli. Quomodo etiam legitur apud Xen. Laced. Republ. p. 679. Quod et nescio quomodo elegantius videtur. Deinde MS. Elienis, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ παρθέτων. Sic mox Longinus, τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ κόρας. Ceterum quod dixit Xenophon, dixit etiam Aretæus Cappadox de Caus. Morb. lib. vii. p. 34. Τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἶδη, καὶ Η ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Quod et Ruhnkenium nostrum animadvertisse video.

τὰς ἀπάντων ἐξῆς κόρας] Inepte Morus, *in posterum omnes pupillas*: imo, *omnes omnino pupillas*. Confer nos ad finem, sect. 33. Quæ sequuntur, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμόν, corrupta sunt et male distincta. Equidem scribendum arbitror: ὅπως φασὶν ἔθενι ἔτως ἐσημαίνεσθαι τὴν τινῶν ἀναίδειαν, ὡς ΤΩ, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΙΤΑΜΩ. *Nulla re magis declarari aliquorum impudentiam, quam oculorum torvitate.* Quod planum et perspicuum est. Huc facit Plutarch. in Amator. p. 767. ΙΤΑΜΟΥ μὲν ἦθες καὶ ἀκολάγε καὶ διεφθορότος σημεῖα ΤΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει.

ὡς φωρὶς τινὸς ἐφαπτόμενος] Græca sunt sana, sensus obvius. Nil novi fecit Timæus; fecit quod fures solent, qui quicquid in manus venerit, prædam suam ducunt. Haud aliter locutus est Alciphro, iii. 52. Ἄλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη κατ' ἐν ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ λαμβάνουσι. *Quin et supellectilem ex domo quasi prædam suam convasant et exportant.* Ita scribendus et vertendus iste locus, qui viros doctissimos frustra exercuit. Themistius, Orat. vii. ad Valent. Ἐπὶ μάλης

ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κακῶργοι. Dio Chry-
sost. p. 411. Περιτέλλων ΚΑΘΑΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κλέπτῃς.
Priscus in Excerptis Hœschelii, p. 43. Τὰς φιάλας
ἐνέχυρα, καὶ οὐ ΦΩΡΙΑ λαβῶν. Atque hinc obiter emen-
dandus Plutarchus in Demetrio : Ἐξορμήσαντο ἐπὶ
Θράκην ἔ Δημητρίῳ, ὡς περ ἔρημα καταληψομένε. Legen-
dum proculdubio : ὡς περ ΕΥΡΗΜΑ κατὰληψομένε. Xe-
noph. Exped. vi. p. 404. Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο,
ΕΥΡΗΜΑ ἰδοῦκε εἶναι. Sirachides, κχιχ. 4. Πολλοὶ ὡς
ΕΥΡΗΜΑ νομίζουσι δάν. Aristides, tom. ii. p. 47.
Οὐδ', εἰ μετέχει τέχνης, ΕΥΡΗΜΑ ποιῆσθαι· ad quem lo-
cum vide Scholiastam. Isæus, Orat. viii. p. 540.
Ἥγειται γὰρ αὐτῶν ἑκάτερο ΕΥΡΗΜΑ ἔχειν ὃ, τι ἂν τῶν
Ἀστυφίλων λάβῃ. Lyfius contr. Archebiadem apud Dio-
nyf. Halicar. in Isæo, p. 170. Ἐγὼ ἔν σε ἀξιώ μὴ ΕΥ-
ΡΗΜΑ ΗΓΕΙΣΘΑΙ τὴν ἡλικίαν ἔ ἔμην, ἀλλὰ παραλαβόντα
τὸς ἐμὲς φίλος καὶ τὸς σαυτῆ, διηγῆσασθαι περὶ τῆ χρέε, ὅθεν
γεγίνηται· καὶ δοκῆς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ὅθεν σοι δέησε
πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν ἐπὶ τὰ σαυτῆ. Quæ postrema
corruptissima sunt, et viris doctissimis fraudi fuerunt.
Scribendum sine controversia : ἀλλὰ λαβὼν ΑΠΙΘΙ τὰ
σαυτῆ. Locus ita vertendus est : *Quod si illis vide-
beris id quod res est proferre, nullum exinde tibi negotium
factam, quin tu rebus tuis repetitis abeas.* Nos Angl.
Take that thine is, and go thy way. Xenoph. Exped.
lib. vii. Ταῦτα ΛΑΒΩΝ καὶ τὸς τῶν ἀδικησάντων σε ὁμήρε
προσλαβὼν ΑΠΙΘΙ, Plato in Epist. ad Dionis amicos,
p. 301. ΑΠΙΘΙ ΛΑΒΩΝ τὰ χρήματα ταῦτα. Ælian.
Var. Hist. ix. 25. Εἰ μὲν σοι τέθνηκε ζεῦγος, παρ' ἐμῆ
ΛΑΒΩΝ ΑΠΙΘΙ. Ceterum ut Lyfias, μὴ εὔρημα ἡγεῖ-
σθαι, sic D. Paulus ad Philipp. ii. 6. ἔχ ἀρπαγμὸν
ἡγήσατο. Quod perinde est.

ἐκ τῶν ἀνακαλυπτήριων] Reddunt, *postridie nuptiarum* :
vereor ut recte. Diserte grammaticorum doctissi-
mus, Hesychius : Ἀνακαλυπτήριον, ὅτε ἔ νύμφην πρῶτον
ἐξάγουσι ΤΗ, ΤΡΙΤΗ, ΗΜΕΡΑ. Confer viros doctissi-
mos ad Callimachi Dian. 74. et imprimis cl. Wessfe-
ling. ad Diodor. lib. v. 2. Latini *Repotia* dicunt.

Glossæ Nomicæ Labbei: 'Ρεπώτια, ἡ τρίτη ἢ γάμων ἡμέρα. Quocum et facit Philoxenus in Glossis. Huc respexit Petronius, Satyr. cap. 26. loco venustissimo, sed cujus mentem nemo interpretum adsecutus est: *Jam Psyche puellæ caput involverat flammeolo; jam Embasicoetas præferibat facem; jam ebricæ mulieres longum agmen plaudentes fecerant, thalamumque incesta (leg. ingesta) exornaverant veste. Tum Quartilla jocantium quoque libidine accensa, et ipsa surrexit, correptumque Gitona in cubiculum traxit. Sine dubio non repugnauerat puer, ac ne puella quidem tristis expraverat nuptiarum nomen. Itaque quum inclusi jacerent, confedimus ante limen thalami, et in primis Quartilla per rimam improbe diductam adplicuerat oculum curiosum, lusumque puerilem libidinosa speculabatur diligentia. Me quoque ad idem spectaculum lenta manu traxit.—Venerat jam TERTIUS DIES, id est, expectatio liberæ cænæ. Hæc satis eleganter Petronius. Frustra autem viri docti de Saturnalibus et cæna libera hic disputant. Intelligit Arbiter tertium post nuptias diem, sive Ἀνακαλυψήρια, quo flammeolo novæ nuptæ amoto, amici affinesque convivio excipiebantur, atque adeo laute et libere genio litabant. Atque ita intelligendus D. Joannes, ii. 1. Καὶ τῆς ἡμερᾶς τῆς τρίτης γάμος ἐγένετο ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας. Et tertio post nuptias die, sive Ἀνακαλυψήριοις, erat convivium nuptiale in Cana Galileæ. Qui locum aliter accipiunt, falluntur.*

Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων;] Codd. omnes, Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα. Distinguo, τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτας θεῶν εἰπεῖν, Γράψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσασσι κυπαριθίνας μνήμας. Sic sæpius Noster. Atque ita locutus est Dio Chrysoft. p. 408. Τί δέ; ὁ Περσεὺς ἐκ αὐθιγῶν ὑπερπλήναι δοκεῖ ἢ πόλιν; Ita distinguendus iste locus. Deinde quod legitur Herodoteum de Persarum legatis, τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγυθόνας ὀφθαλμῶν, idem fere tradit de Alexandro Plutarchus, p. 676. τὰς δὲ ἄλλας αἰχμαλώτας ἑρῶν ὁ Ἀλέξανδρος κάλλει καὶ με-

γίθει διαφερέσας, ἔλεγε παίζων, ὡς εἰσὶν ΑΛΓΗΔΟΝΕΣ ΟΜ-
ΜΑΤΩΝ ΑΙ ΠΕΡΣΙΔΕΣ.

SECT. V.

Ἄφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τάγαθα, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τέτων καὶ τὰ
κακὰ γεννᾶσθαι φιλεῖ] Ita se habet MS. Par. Non male.
Vulgo, γίνεσθαι. Vulgatam autem lectionem firmare
videtur Democritus sive nescio quis apud Stobæum
Eclog. Ethic. p. 205. Ἄφ' ὧν ἡμῖν τάγαθα ΓΙΓΝΕΤΑΙ,
ἀπὸ τῶν αὐτῶν τέτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκοίμεθα. Ad quem
locum respexisse videtur Longinus.

SECT. VII.

ἔχοι τοιαύτην] Sic MS. Par. recte. Scil. qualem su-
pra memoratam. Vulgo, τε ταύτην. Deinde distingue,
ἀναπυσσόμενα δὲ, ἄλλως εὐρίσκοιτο χαῦνα. *Quæ si forte ex-
plicueris, tumida omnino atque inania inveniuntur.* Ἄλλως
χαῦνα, non nisi tumida atque inania. Maximus Tyr.
xxvii. 2. Καὶ πόλεως τὸ καλέμενον δὴ τῆτο νόμος ἄνευ πει-
θῆς τῶν χρωμένων συγγραμμά εἰσι ΑΛΛΩΣ ΚΕΝΟΝ. Idem,
xii. 5. καὶ μόνον ἂν εἴη ἔτος νόμος, οἱ δὲ ΑΛΛΩΣ καλέ-
μενοι δόξαι ψευδεῖς. Ita scribendus iste locus, cujus ele-
gantiam minus perspectam habuerunt viri eruditis-
simi. Artemidorus in Proœmio: Τὰς ἀντιλογίας δε-
διῶς τῶν ἀνθρώπων—λεγόντων ὅσα λέγουσιν, ἢ ΑΛΛΩΣ ΓΥΜ-
ΝΑΣΜΑΤΑ καὶ διατριβὰς ἑαυτοῖς ποριζομένων. Quem lo-
cum minus intellexit cl. Reiskius: ἄλλως γυμνάσματα,
non nisi exercitia et disputandi argumenta. Lucian. in
Prometh. Τέρψις ΑΛΛΩΣ καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Ari-
stides, ii. p. 281. Εἰ μὲν γὰρ ΑΛΛΩΣ ταῦτ' εἰσι λόγος χά-
ρις καὶ ἡδονή, τί τῶν ῥητορικῆς ταῦτα κατηγορεῖ; Ita scriben-
dus iste locus ex Codd. MSS. Atque una opera
corrigenendus Aristides, i. p. 135. Ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκατ'

αὐτὸς στρατηγῶν, ἀποκρύψας τὰς ἄλλας ἀπαντας στρατηγὰς, καὶ δείξας ὄνομα ἄλλης ὄντας. Reponendum omnino: ὄνομα ΑΛΛΩΣ ὄντας. Ita locutus est Aristides, ii. p. 502. ὁ δὲ Κῦρος ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ ἐστὶν αὐτῶ· ubi recte Interpretes, *Cyrus autem illi inane quoddam nomen est.* Thucydides, viii. 78. Τῷ μὲν ἐκ ἐθέλοντος—ἄλλα τὰς παρὰ Τισσαφέρους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, [leg. μένοντος,] ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ καὶ ἐκ ἔργου, κινδυνεύειν διατριβῆναι. Ita legendus et distinguendus est iste locus, in quo expedire se non poterat eruditissimus Dukerus. Nimirum Astyochus pugnam detrectando, et Phœniffas naves frustra præstolando, se suosque in summum periculum conjecerat. Hæc mens Thucydidis. Eandem locutionem usurpat Menander in Hypobolimæo apud Stobæum.

Εἰ μή τις ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΣΙ χαίρει κενοῖς.

Item Sophocles, Trachin. 827.

Ὅγκον γὰρ ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΤΟΣ τί δεῖ τρέφειν;

Callinachus in Epigrammate,

— χῶ μὲν ἐν ὑγρῇ

Νεκρὸς, ἐγὼ δ' ΑΛΛΩΣ ΟΥΝΟΜΑ τύμβος ἔχων.

Philo Jud. adv. Flaccum, p. 541. ὁ δυνάμεις πολλὰς πεζῶς καὶ ἵππικῶς καὶ ναυτικῶς, ἐκ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὅσον δοκιμώτατον ἐν ὑπηκόοις ἔχων. Ita legendus iste locus, quem non intellexit cl. Mangeius. Euripides, Troas, 476.

Κἀνταῦθ' ἀρισεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα,

ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὑπερτάτης Φρυγῶν.

Ad quem locum manifesto respexit Philo. Confer etiam Aristoph. Nub. 1205. et nos Epist. Crit. p. 80. Sed hæc explicatiora atque uberiora sunt quam pro more atque instituto nostro.

ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἢ ψυχῆ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα] MSS. complures, ἀνάστημα· quod vel furca expellendum. MS. Ambros. ἀνάστημα. Omnino vere.

Hesych. Ἀνάστημα, ὕψωμα. Suidas, Ἀνάστημα ψυχῆς τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Idem, Ἀνεσηκῶς, ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὦν, καὶ ἀνεσηκῶς ἐκ παιθὸς ἢ τυχὴν γενόμενος. Scribe, τὴν ΨΥΧΗΝ γενόμενος, quomodo recte legitur apud Suid. v. Αἰλιανός. Est autem vox ἀνάστημα rarior et exquisitior. Quid quod ista verba ἀνάστημα et ἀνάστημα non semel permutari novimus. Vide Joseph. Jud. Antiq. p. 449. ed. Havercamp. Locus autem ita vertendus est: *Natura enim nescio quomodo animus noster vera atque genuina sublimitate elevatur, spiritumque quendam alacriorem nactus, gestit atque exultat quasi ipse peperisset, quod ab aliis modo acceperat.* In quo imitatus est Noster Quintilianum suum, Instit. Orat. viii. 2. *Sed auditoribus etiam nonnullis grata sunt hæc, quæ cum intellexerint, acumine suo delectantur, et gaudent NON QUASI AUDIVERINT, SED QUASI INVENERINT.*

Μηδ' ἐγκαταλείπη τῇ διανοίᾳ πλεῖον ἢ λεγομένη τὸ ἀναθεωρούμενον—οὗ πολλὴ μὲν ἢ ἀναθεώρησις] Expressit manifesto noster rhetor Diod. Sic. xiii. 35. Ἔστ' δὲ καὶ κατὰ ἢ λέξιν σύντομος, καὶ ΠΟΛΛΗΝ τοῖς ἀναγινώσκουσιν ΑΠΟΛΙΠΩΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Ita quoque locutus est Plutarchus in Lycurgo: Ἐδίδασκον δὲ τὰς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι विक्रीαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ΑΠΟ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΛΕΞΕΩΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Quod sequitur, *πίπλη δ' αὖν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆς*, in vulg. leviter corruptum est. Scribendum, *ἐπισκοπῆ*. *Si paulo diligentius perpendat.* Scil. homo iste ἔμφρων, de quo sermo est. Nihil verius hac emendatione.

ἀδύνατος ἢ κατεξανάσασις] Ita recte dedit vir doctissimus ex Robortello et libris MSS. Est autem κατεξανάσασις vox elegans, et quam non adsequitur lingua Latina. Eam non male exponit Pearcius. *Cui impossibile est obsistere. Quod deprimere vel deminuere nequeas.* Respondet enim iis quæ supra leguntur, *πίπλη δ' αὖν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆ* εἰς ΑΠΑΤΗΣΙΝ. Quod miror non vidisse Interpretes. Vocem usurpat Jamblichus de Vit. Pythag. c. p. 16. Δόξης τε καὶ πλάττει καὶ τῶν ὁμοίων

ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησιν τε καὶ ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. Idem, cap. 31. Δόξης τε καὶ πλέτης καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Ubi vide quæ adnotavit eruditissimus Kusterus. Hinc Sextus Empiric. p. 710. καταφρονητικὰ μὲν τῆς ἡδέως, ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ δὲ τῶν ἀλγηδόνων ad quem locum consulendus Fabricius. Illud autem κατεξανάσσεις, quod in plerisque Editis est, ne Græcum quidem est, et prælo, non Manutio, acceptum referendum est.

ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφορῶν ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἐν τι] Hæc male administravit vir doctissimus. Nos veram distinctionem cum Manutio et Robortello restituiimus. Dicit autem noster rhetor eam demum veram esse sublimitatem, quæ viris omnium ætatum atque linguarum placeat; quippe quæ, in quemcunque sermonem verteris, permanebit. Quod et recte adnotavit cl. Dacerius. Equidem solus Interpretum, quod mireris, rem vidit Paganus: *Quando enim unum quiddam et idem simul de iisdem rebus visum fuerit omnibus, qui institutis, vita, studiis, ætate, LINGUA, inter se differant, tunc &c.* Ceterum non dissimili argumentandi ratione utitur Polybius, xi. 17. de Hannibale. Εἶχε γὰρ Λίβυας, Ἰβήρας, Κελτῆς, Φοίνικας, Ἰταλῆς, Ἕλληνας, οἷς οὐ νόμος, ἐκ ἕσος, οὐ ΛΟΓΟΣ, ἐχέτερον ἕδεν ἢν κοινὸν ἐκ φύσεως πρὸς ἀλλήλους· ἀλλ' ὅμως ἡ τῆς πρῶτος ἀγχίνοια τὰς τηλικαύτας καὶ τοιαύτας διαφορὰς ἐνὸς ἐποίει πρὸς ἀγμάτῳ ἀκείνῳ, καὶ μιᾷ πείθεσθαι γνώμῃ. Quæ bona fide vertit Livius, lib. xxviii. 12.

ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις] Hæc perperam sollicitavit vir doctissimus. Plutarchus, adversus Colot. p. 1123. Ποίαν δὲ ἐκ ἄνω καὶ κάτω ποιεῖ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΝ. Nemesius de Nat. Hom. cap. 12. Τῆ δὲ διανοητικῆ εἰσὶ γενικῶς μὲν αἴτε ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ. Optime et ad rem nostram Quintilian. v. 11. *Adhibetur extrinsecus in causam et auctoritas. Hæc, secuti Græcos a quibus κρίσεις dicuntur, judicia aut judicationes vocant; non de quibus ex causa dicta sententia*

est, nam ea quidem in exemplorum locum cedunt, sed si quid ita visum gentibus, populis, sapientibus viris, claris civibus, illustribus poetis, referri potest. Quæ Longinum nostrum illustrent egregie.

SECT. VIII.

ἥς ὅλως χωρὶς εἶν] Legebam, ἥς ΟΦΕΛΟΣ χωρὶς εἶν
sine qua nihil utique profeceris. Ὀλος et Ὀφελος in libris scriptis non raro confunduntur. Dionysius Halicar. Epist. ad Pomp. in re non dissimili, p. 209. Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἂν, ΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τὰς λόγους ΟΦΕΛΟΣ· ad quem locum respexisse videtur Longinus. Idem, Antiq. Rom. iv. 80. ΩΝ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ ἂν γένοιτο τῶν ἀνθρωπίνης σπαδῆς καὶ προνοίας ΟΦΕΛΟΣ. Damascius apud Photium, Biblioth. p. 1033. Ὡς ΟΥΔΕΝ γένοιτ' ἂν ΟΦΕΛΟΣ ἄνευ εὐμοιρίας. Lucian. i. p. 736. ΟΥΔΕΝ γὰρ ἂν εἴη ΟΦΕΛΟΣ ὑμῶν, μὴ εἴτω διακειμένων. Dio Chrysof. Orat. iii. p. 49. Ἡδισον ὀραμάτων φῶς, ΟΥ ΧΩΡΙΣ εἶδὲ τῶν ἄλλων ΟΦΕΛΟΣ ΟΥΔΕΝ τῶν καλῶν. Sed nihil mutō. Deinde legitur, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον. Ubi libri nonnulli, ἀδρεπίβολον. Sic solent scilicet. Idem, ἐπήβολος et ἐπίβολος· εὐεπήβολος et εὐεπίβολος· δυσεπήβολος et δυσεπίβολος· μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Qua de re vide, præter viros doctos ad Longinum, cl. Wesseling. subtiliter agentem ad Diodor. i. 19. Emendandus hac occasione Phurnutus sive Cornutus de Nat. Deor. c. 22. Πάντας τὰς βιαίους καὶ ΜΕΓΑΛΕΠΙΒΟΛΟΥΣ γενομένους Ποσειδῶν ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo male legitur, μεγαλεπιβέλης.

ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἐν τι ταῦτ' ἄμφω] Legebam, ἀλλ' εἰ μὲν ἐν τι ταῦτ' ἄμφω ΕΝΟΜΙΣΘΗ, καὶ ἔδοξεν αὐτῶ. Quomodo locutus est Dionysius Halicar. Antiq. Rom. i. p. 23. Πολλοῖς γέ τοι γένος ἐν ἄμφω ταῦτ' ΕΝΟΜΙΣΘΗ. Sed nihil necesse. Locus ita vertendus: *Sed si hæc duo, quasi unum idemque essent, coexistere etiam illi,*

et connata esse viderentur, fallitur. Quæ plena sententia.

SECT. IX.

τίνα, φήσεις, τρόπον ;] Vulgo, τίνα, φήσει, τρόπον ; MS. Vat. φήσεις. Non male. *At inquires, amicissime Terentiane, Quomodo hoc fieri possit.* In iis quæ sequuntur, γέγραφα πρὸς καὶ ἐτέρωθεν, τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, rescripsimus cum Tollio, ὅτι τὸ τοιοῦτον. Nempe illud ὅτι, quod postulat sententia, absorptum erat a literis præcedentibus. Qui fons erroris uberrimus. Subintelligitur autem ἐςί· quod Longino familiare. Egregie autem et signanter, μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Æschines in Axiocho : Καὶ ταῦτα δὲ ἂν λέγω Προδίκῃ ἐςί Ἐ σοφῶν ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ. Eleganter Basilius M. Homil. in Mart. Julit. p. 148. Πεφύκασι γὰρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ εἶναι ἢ μεσημερινῶν φροντίδων. Quæ imitatus videtur Isidorus, Epist. i. 9. Αἱ νυκτεριναὶ φαντασίαι, ὡς γέγραφας, φιλομαθέστε, οὐ μόνον ἢ μεσημερινῶν εἰσι συντυχίων καὶ ὁμιλιῶν ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ, ἀλλὰ καὶ ἢ ῥαθύμῃ συνηθείας γεννήματα. Confer etiam Damascium apud Suid. v. Καλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασι· de quo nos in Cur. Noviss. p. 143. Deinde notandum illud, ἢ τῷ Αἴαντος ἐν Νεκυία σιωπῇ μέγα, καὶ πάντος ὑψηλότερον λόγῳ. Quo respexit Plutarchum suum in elegantissimo libello de Educat. p. 10. Σοφὸν γὰρ εὐκαιρὸς σιγῇ, καὶ πάντος λόγῳ κρείττων. Scribe ex Longino, κρείττων.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρέσθην [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην—ἐπὶ χθονὶ βαίνει]
Quæ uncis inclusa sunt, non male suppeditavit ex Homero et Plutarcho vir bonus Gabriel de Petra. Sed et MS. Vat. exhibet ἠρέσθην το. Unde una voce auctiorem Longinum præstabo. Rescribo, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρέσθην ΤΟΥΤΟΙΣ. *Ego quidem hisce conditionibus acquiescerem.* Quæ Græcis solennis locutio. Paulus in prima ad Timoth. vi. 8. Ἐχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκε-

πάσματα, ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΗΣΟΜΕΘΑ. Josephus, Antiq. Jud. p. 777. Ἡρώδης δὲ καὶ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΕΙΣ—πάντας ἀπ' ἐκείνων τοὺς Ἑσθίνους τιμῶν διετέλει. Polybius in Excerpt. Valesii, p. 1402. Ἄλλ' ὅμως ἐκ ΗΡΚΕΙΤΟ ΤΟΥΤΟΙΣ.

— μὴ οἱ ἔπειτα

Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἰνοσίχθων]

Locus exstat in Iliad. τ. 61. ubi legitur, μὴ οἱ ὑπερθεῖ quod melius. Huc respexit etiam Plutarchus de Audiend. Poet. p. 16. Οὐδὲν πείσεται δεινόν, εἰδὲ πιεῦσαι φαυλόν· ἀλλ' ἐπιλήψεται μὲν ἔ [Ἀἰδωνέος] φοβημένον τὸν Ποσειδάωνα, καὶ ταρβῦντος μὴ ἔ γῆν ἀναρρήξει, καὶ ἀπογυμνώσει τὸν ἄδην. Ita scribendus iste locus. Deinde notanda repetitio, Πάυθ' ΑΜΑ, ἔρανος, ἄδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ΑΜΑ τῇ τότε συμπολεμῆι καὶ συγκινδύνευει μάχῃ. Sic solent Græci. Haud dissimiliter Noster, sect. 40. ΟΜΩΣ κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι συγχρώμενοι—ΟΜΩΣ ὄγκον καὶ διάσημα περιεβάλλοντο. Quæ frustra sollicitant. Denique libri meliores. Ἄλλα ταῦτα φοβερά μὲν· πλὴν ΑΛΛΩΣ εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Quod Græcæ abundantia est. Locus ita vertendus: *Hæc quidem terribilia sunt; sed nisi allegorice accipias, impia omnino et præter decorum.*

οὐ ἔ φύσιν, ἀλλὰ ἔ ἀτυχίαν] Eleganter supprimitur μόνον. Quod tum Græcis, tum Latinis familiare. Noster supra, Οὐ γὰρ εἰς πείθω τὸς ἀκρωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκτασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Atque hinc castigandus Diodorus in Excerptis Valesii, p. 581. ed. Wessel. Ἀπελύθη ἔ ἀγωνίας ὁ ὑπάτος, ἔχων ΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΙΟΝ, ἀλλὰ καθάπερ ἱρωμανῆ τινα διαδέσειν πρὸς τὸ μεράκιον. *Cura atque anxietate liberatus est consul, quippe qui non paterna tantum benevolentia, sed perduto quodam amore adolescentem prosequeretur.* Ita legendus est iste locus, quem perperam administravit doctissimus Valesius. Quin et una opera vindicandus Catullus in elegantissimo carmine de coma Berenices.

*At tu non orbum luxti deserta cubile,
Sed fratris cari flebile diffidium.*

Quem locum minus intellexit Isaacus Vossius.

ἀκρατόν τι—καὶ ἀκρατον.] Corrigunt viri docti, ἀκί-
ρατον· quomodo exhibet margo MS. Eliensis. Cyril.
contr. Julian. lib. viii. p. 287. ἡ ΑΧΡΑΝΤΟΣ καὶ ἡ
ΑΚΗΡΑΤΟΣ φύσις. Jamblichus de Myster. p. 120.
Οὐδὲ χραίνονται αὐτοὶ (θεοὶ) ἀπὸ τῆς ἡμετέρας κηλίδος. Α-
ΧΡΑΝΤΟΙ γὰρ εἰσι πάντη καὶ ΑΚΗΡΑΤΟΙ. Confer Clem.
Alexand. Cohort. p. 50. Proclum in Platon. Theo-
log. lib. v. p. 321. Plutarch. tom. ii. p. 820. He-
liodor. Æthiop. lib. ii. p. 120. Schol. ad Euripid.
Hippolyt. 73. Apollon. Rhod. iv. 1025. Sed libri
omnes ἀκρατον, quod neutiquam sollicitandum. Phi-
lo, tom. i. p. 506. Τὸ γὰρ Θεῖον ἀμιγές, ΑΚΡΑΤΟΝ καὶ
ἀμερέςατον ὑπάρχον, ἀπαντι τῷ κόσμῳ γέγονεν αἴτιον μίξεως,
κράσεως, πολυμερείας. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 61.
ed. Squire: τὸ δὲ Θεῖον ἐκ ἀμιγές ἐδ' ΑΚΡΑΤΟΝ ἔχοντας.
Idem, in Pericle: ΝΟΥΝ ἐπέσησε ΚΑΘΑΡΟΝ καὶ ΑΚΡΑ-
ΤΟΝ. Atque hinc emendandus Lucian. in Hermo-
timo, Καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Hercules) ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώ-
πειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ ΚΑΘΑΡΟΝ τε καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ
φέρων τὸ ΘΕΙΟΝ ἀνέβητο εἰς τὰς θεὰς διευκρινηθεὶν ὑπὸ τῆς
πυρρός. Ita legendus videtur et distinguendus iste lo-
cus. Quin et restituenda ista vox Synesio in Dion.
p. 44. Οὐ γὰρ ἐσμὲν ὁ ἀκίρατος νῆς, ἀλλὰ νῆς ἐν ζῳῆ ψυχῆ.
Legendum, ὁ ΑΚΡΑΤΟΣ ΝΟΥΣ. Confer Xenoph.
Instit. Cyri, lib. viii. p. 237. et cl. Markland. ad
Max. Tyr. xxviii. 7. ubi locum Longini tangit.

ἀταλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτῶ] Vulgo, αὐτῆ; scribendum po-
tius αὐτῶ. Quomodo recte legitur apud Hom. Il. N.
27. Ὑπάταλλε αὐτῶ, illi subblandiebantur, blandimentis
regem suum agnoscebant. Non intellexerunt Inter-
pretes. Quin et sic quoque laudat Maxim. Tyr.
xxxii. 7. Ceterum hunc locum imitatus videtur
Q. Calaber, v. 93.

— Τοὶ δ' ἐκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶς ἀνακτα

Ἀγρόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο,
ΣΑΙΝΟΝΤΕΣ βασιλῆα—

ἐχώρησε, καξέφηθεν] Libri alii, ἐχώρησε, alii ἐγνώρισε. Lego et distingo : Ἐπειδὴ ἢ τῷ θεῷ δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησεν, ἐγνώρισε καὶ ἐξέφηθεν. *Cum Dei majestatem pro dignitate concepisset, agnovit et indicavit.* Γνωρίζειν est utrumque, et cognoscere, et facere ut alius cognoscat : de quo Casaubonus ὁ πᾶν ad Strab. i. p. 52. Quæ sequuntur, ὡς εἰς τὰ ἠρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐδίξει, ita reddit Petrus Paganus, *Quo pacto scilicet ad Heroicas amplitudines ingredi soleat* : nempe una cum heroibus de quibus agit. Quod συνεμπνεῖν τοῖς ἀγῶσι vocat infra Longinus.

νῦξ ἀπειρος αὐτῶ] Vulgo, ἀπορος, sed Manutius habet, νῦξ ἀπειρος. Quocum facit MS. Eliensis. Recte. ἀπειρον σκότον vocat Pindarus apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. Confer cl. Lennep. Animad. ad Coluth. i. xi. Deinde recte αὐτῶ apud illum : quomodo et Noster alibi locutus est. Restituenda hæc vox Dionysio Halicarn. de Struct. Orat. c. 16. Ἄπας ἐστὶν ὁ κατάλογος ΑΥΤῶι τοιοῦτος· ita scribendum, non αὐτῶν. Confer Dionysium, cap. 22. p. 46. Atque ita quoque corrigendus Maximus Tyrius, xxix. 1. Οἱ δὲ μακάριοι ΑΥΤῶι ἄνδρες, ἕς ἐκεῖνος ἐπαινῶν χαίρει, ἕτεροὶ εἰσὶν ἐξ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων καὶ ἔργων. Quod et recte animadvertisse jam video doctissimum Davisium.

πολλῶν ἕνεκα προσεπιθεωρητέον] Non male Gabriel, *multorum causa* : quem et secutus est Tollius. Quæstio nempe erat celeberrima, utrum poema prius scripserit Homerus, *Odyssæam* an *Iliadem*. Lucian. Ver. Hist. lib. ii. Καὶ μὴν κακεῖνο ἐπεθύμεν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε ἢ Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδος, ΩΣ ΠΟΛΛΟΙ ΦΑΣΙΝ. Seneca de Brevit. Vitæ, cap. 13. *Græcorum iste morbus fuit, quætere quem numerum remigum Ulixes haberit : prior scripta esset Ilias an Odyssæa : præterea an ejusdem essent auctoris. Alia deinceps hujus notæ ; quæ sive contineas, nihil tacitam conscientiam juvant ; sive*

proferas, non doctior videberis sed molestior. Illud autem προσεπιθεωρητέον minus cepisse videntur Interpretes. Tu verte, *Hæc enim insuper non una de causa observanda atque monenda duxi.* Προσεπιθεωρεῖν est *insuper* sive *auctarii vice observare.* Socrates, Epist. vi. Χρὴ δὲ μὴ τῆτο μόνου, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον ἡμῶν ΠΡΟΣΕΠΙΘΕΩΡΕΙΝ βίον. *Verum non hoc solum, sed et præterea reliquum vitæ nostræ institutum examinandum est.* Deinde sequitur, ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἰδίου ἐστὶν ἐν γῆρα τὸ φιλόμυθον· ubi notanda vox ὑποφερομένης, quæ non ex trivio est. Max. Tyrius, xvi. 5. Πᾶν γὰρ σῶμα ρεῖ καὶ φέρεται ὀξέως, Εὐρίπικε δίκην, ἄνω καὶ κάτω, νῦν μὲν ἐκ νηπιότητος εἰς ἥβην οἰδαῖνον, νῦν δ' ἐξ ἥβης εἰς γῆρας ὑπονοεῖν καὶ ΥΠΟΦΕΡΟΜΕΝΟΝ. Qui locus elegans est.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ τ' Ἰλιάδος ἐπίλογος] Vulgo, ἀλλ'; MS. Paris. vero habet, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ. *Non enim nisi epilogus Iliadis est Odyssea.* Quod elegantius. Deinde sequitur, ὅλον τὸ σωματίον δραματικὸν ὑπεσῆσατο. Hefychius: Ἰλιάς· τὸ Ὀμηρεν ΣΩΜΑΤΙΟΝ. Atque huc nescio an referendus D. Judas in Epist. ver. 9. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ ΤΟΥ ΜΩΣΕΩΣ ΣΩΜΑΤΟΣ, ἐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας. Sed de hoc viderint Theologi. Quæ paulo infra leguntur exquisita sunt: ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τ' Ὀμηρον ἠλίω, οὗ δίχα τ' σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος. Haud dissimiliter Strato in Epigrammate hæctenus inedito.

Ἐξεφλέγην ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο πωσὶν ἐν ἄλλοις

Οἶος ἐπαντέλλων ἀστρασιν ἥλιος.

Τῆνεκ' ἐπιφλέγομαι καὶ νῦν ὅτε νυκτὶ λαχνῆται,

ΔΥΟΜΕΝΟΣ γὰρ ὅμως ΗΛΙΟΣ ἐστὶν ἔτι.

ἰζήματα μηδαμῆ λαμβάνοντα] Ita locutus est Plutarchus de Orac. Defect. p. 434. Τῆς γῆς ὑποσάλας γινόμενης καὶ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΗΣ ΙΖΗΜΑΤΑ. Sed Plutarchum in ore et oculis semper habuit noster Rhetor. Deinde MS. Par. καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις. Quod minus animadvertit cl. Pearcius.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἑρμηνεύει] Doctissimus Pricæus, ἡμερημίεν· quomodo et legit cl. Ruhnkenius. Ego quidem malim, περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἡπειρημίεν. Quod verbum elegans. Aristot. de Mundo: Ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλάκις καὶ ἡπίρως ἐθαλάττωσαν, καὶ θαλάττας ΗΠΕΙΡΩΣΑΝ. Philo, i. p. 298. Τὰ γὰρ ἀμποτιζόντα πελάγη ποτὲ μὲν μετὰ συρμῆ καὶ πατάγῃ βίᾳ φέρεται, καὶ ἀναχέομενα λιμνάζει ἢ τέως χέρσον, ποτὲ δὲ ἐξαναχωρῶντα πολλὴν θαλάττης μοῖραν ΗΠΕΙΡΟΙ. Idem, ii. p. 510. Πρὸς δὲ τέτοις μεγάλων πελαγῶν μεγάλης κόλπας καὶ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ΗΠΕΙΡΩΣΘΑΙ. Sed nihil muto. Dicitur mare περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἑρημῶσθαι, cum fines suos deserit, sive intra suos fines (high water mark) longius recedit. Quod ὑπονοσεῖν et ὑποφέρεισθαι vocant Græci. Ælian. de Animal. x. 43. Ὁ δὲ Νεῖλος ὑπονοσεῖ καὶ εἰς ΤΑ ΕΑΥΤΟΥ ΜΕΤΡΑ ὑποφέρει. Non potuit melius aut expressius noster Rhetor. Deinde scribe, ΤΑΙΣ μυθώδεσι καὶ ἀπίσοις ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Ὀδυσσεῶς πλάνη omnibus nota. Strabo, lib. i. p. 38. Ὅπερ καὶ Πολύβιος φησι περὶ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΣ. Idem, lib. i. p. 43. Ταῦτα δὲ προοικονομησάμενος ἐκ ἐᾶ ἢ Αἴολον ἐν μύθῳ σχήματι ἀκείσθαι, ἐδ' ὅλην ΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΝ. Libanius de Ulciscend. Juliani nece: Ἐγκαλεῖται δὲ ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς ΕΝ ΤΑΙΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Nihil verius hac emendatione. Sed oratio neutiquam integra est. Deficit enim ἀπόδοσις, sive posterior pars sententiæ; quod et vidit vir acutissimus Tanaquillus Faber. Equidem locum ita refingendum et supplendum esse censeo: Ἄλλ' οἷον ὑποχωρῶντος εἰς ἑαυτὸν ὤκειαν, καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἑρμηνεύει, τὸ λοιπὸν φαίνονται τῶ μεγέθους ἀμπώτιδες ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ καὶ ταῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίσοις Ὀδυσσεῶς πλάναις. Sed velut oceani recedentis, et suos fines deserentis, apparent tamen magnitudinis recessus, ita et Homeri apparet magnitudo in fabulosis illis Ulyssis erroribus.

ἐκ Κίρκης συφορεμῆεν] Vulgo, ἐν. Libri omnes, ἐκ Κίρκης· quod neutiquam sollicitandum. Idem, ἐκ Κίρ-

νης et ὑπὸ Κίρκης' quomodo non raro loquuntur Græci, Ælianus in primis et Herodotus. Quod et recte observavit cl. Weffelingius. Confer Suid. v. Σωμασκία. Eadem locutio restituenda Plutarcho, ii. p. 62. Ἀπαντας, ὡς περ ἐκ Κίρκης μεταμορφωθέντας, ἀμυσία καὶ λήθη καὶ εὐήθεια κατέσχε. Ita sine dubio legendus et distinguendus iste locus. Recte Interpres, *Universos veluti a Circe transformatos*. Ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντας vocat Schol. ad Theocrit. ix. 35. Huc facit Crates in Epist. p. 347. ταῦτα γὰρ τὸς γέροντας ἀποθηριοῖ, ὡς περ τὰ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ φάρμακα. Quod perinde est. Illud autem συφορεβμένως rarum et festivissimum est. Respexit Noster ad Homer. Odyss. κ. 241.

— τοῖσι δὲ Κίρκη

Πάρ ῥ' ἄκυλον, βαλανόν τ' ἔβαλεν, κάρπον τε κρανεΐης
Ἐδμεναι, οἷα ΣΥΕΣ χαμαιεύναδες αἰὲν ἔδουσιν.

SECT. X.

Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν—ἐπισκεψώμεθα] Vulgo, ἔχομεν. Manutius autem cum nonnullis libris scriptis, ἔχομεν. Recte. Noster, sect. i. φέρε, εἴ τι δὴ ΔΟΚΟΥΜΕΝ ἀνδράσι πολιτικοῖς τε θεωρηκέναι χρήσιμον, ΕΠΙΣΚΕΨΩΜΕΘΑ. Deinde recte Tollius, τῶν ἐμφορομένων ἐκλέγειν αἰεὶ τὰ καιριώτατα. Τὰ ἐμφορομένα sunt *quia in re insunt*. Longin. sect. 12. τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ τοῖς πράγμασι μορίων. Hierocles de Provid. p. 242. Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν εἰσὶν ἰδεῖν τῶν ἄνδρῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑ γράμματι. Erotian. in Proœmio ad Hippocrat. ΤΑΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑΣ αὐτῶν τοῖς συγγράμμασι λέξεις. Sozomen, Eccles. Hist. lib. ii. p. 79. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ ΕΜΦΕΡΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙΣ.

ὃ μὲν γὰρ τῆς ἐκλογῆς] Manutius, τὸ μὲν—τὸ δὲ. Quare locus ita constituendus videtur: τὸ μὲν γὰρ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀκρων λημμάτων, τὸ δὲ ἡ πύκνωσις τῶν ἐκλελεγμένων τῶν ἀκροατῶν προσάγεται. *Partim enim deletus circumstantiarum,*

partim constipatio electarum auditorem conciliat: τὸν ἀκροατὴν προσάγεσθαι est auditorem allicere, conciliare. Aristides, tom. ii. p. 130. τὰς ψυχὰς ΠΡΟΣΑΓΕΣΘΑΙ τῶν ἀκρόντων. Polybius, x. 18. Καὶ τὴς μὲν παῖδας καθ' ἕνα ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΟΣ καὶ καταψήσας θάρρειν ἐκέλευε. Athenæus, lib. iv. p. 188. Ὡσπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ παρῆ, πάντων ΠΡΟΣΑΓΕΤΑΙ τὰ ὄμματα, ἔτω καὶ τὸ Αὐτολύκω κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Ceterum hic locus glossema olet: quæ ratio fuit, quod eum uncis inclusimus.

Πᾶ δὲ ἢ ἀρετὴν ἀποδείκνυσθαι;] Sic se habet in vulg. sed recte Faber, ταύτην ἢ ἀρετήν. Dionysius Halicarn. in Lyfia: Νῦν δὲ ὁ πλεῖστος ἢ κυρίων ὀνομάτων ἐκ πολλῆς αὐτῶ περιουσίας ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ.

Φαίνεται μοι] Ad hanc oden, qua nihil elegantius vidit Græcia, manifesto respexit Lucian. in Amori- bus. Ἄλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες ἑράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ἔτϙ, ἀπαντικρὺ ἢ φίλῃ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἢδὲ λαλῆντος ἀκθεῖν. In sequentibus Robortellus, Καὶ γελάς δὲ ἡμερόεν: unde fecimus, καὶ γελαῖς δ' ἡμερόεν· nam vocula ista in hoc odario sæpius utitur Sappho, quod et Faber observavit. Deinde legimus cum MSS. et Boivino, τό μοι ἄν καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπίσασεν· quod cum non caperent imperiti, reponerant τό μοι τὰν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει. Auctor Arimasporum infra:

Θαῦμ' ἩΜΙΝ καὶ τᾶτο μέγα φρέσιν ἩΜΕΤΕΡΗΣΙΝ.

Quod male sollicitant. Verbum autem ἐπίσασεν usitatissimum in rebus huiusmodi. Apollon. Rhod. i. 1232.

—— τῆς δὲ φρένας ΕΠΤΟΙΗΣΕΝ

Κύπρις ———

Recte etiam scripsimus, με φωνᾶς ἔδεν ἔτ' ἴκει. MSS. fere omnes εἴκει, quod Æolice dicitur pro ἦκει. Sed ἦκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin scripserit Sappho ἴκει· quod secundum morem atque consuetudinem Æolum est, qui leni spiritu

gaudent. Puella doctissima apud Philosophum in Rhetor. i. 9.

Αἱ δ' IKE σ' ἐσλῶν ἡμερος ἢ καλῶν.

Ita legendus iste versiculus, atque ita laudat Josephus Scaliger ad Eusebium et in Catalectis. In proximo versu legimus cum Manutio,

Ἄλλὰ καμμέν γλῶσσ' εἰάγη, ἂν δὲ λεπτόν &c.

Nec aliter edidit Ursinus: quin et Plutarchus ita legisse videtur, tom. ii. p. 81. Lucretius, *infringi linguam*, quod ex Sappho mutuatum. Ceterum notanda hic συνίησις, de qua nos in Curis Noviss. ad Suidam. Deinde recte scripsimus,

Ὅππάτεσσι δ' εἰδὲν ὄρημι, βομβεῦσ'

Ἐν δ' ἀκοαί μοι.

i. e. ἐμβομβεῦσί μοι. Synesius, Epist. 123. EMBOMBΕΙ με ταῖς ἀκοαῖς ἢ θαυμασὴ σε τ' σοφῶν λόγων ἡχώ. Plato in Critone: EN EMOI ἢ αὐτὴ ἡχὴ τέτων τ' λόγων BOMBΕΙ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τ' ἄλλων ἀκείειν. Denique scripsimus cum Manutio, Φαίνομαι ἄπνευς quem et secutus est Ursinus: nam Isaaci Vossii emendatio ineptissima est. Poteris quidem, idque opinor verius, scribere,

Φαίνομαι —

Ἄλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα.

Ut nomen alicujus exciderit. Sed in his Reliquiis, quas magis magisque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiri potest.

Dum omnia, quæ in amore insunt mala, percurrimus, succurrit locus Plauti in Curculione, ubi *morbi hepatarii* mentio est; de quo variæ fuerunt hominum sententiæ. Est autem, Act. ii. Sc. 1.

PA. O scelerum caput,

Salveto: quid agis? CA. Vivo. PA. Nempe ut dignus es.

Sed quid tibi est? CA. Lien necat, renes dolent, Pulmones distrahuntur, cruciatur jecur,

Radices cordis pereunt, biræ omnes dolent.

PA. *Tum te igitur MORBUS agitat HEPATARIUS.*

CA. *Facile est miserum irridere.*

Ad quem locum nonnulla scripsit Tan. Faber in Epistolis, quæ plane ἀπροσδιόνυσα sunt, et nullius pretii. Morbus hepaticus est *morbis amatorius*: nam ἡπαρ sive *jecur* est sedes amoris: de quo Schol. ad Horat. lib. iv. od. 1. Atque hinc intelligenda pœna Tityi, cujus meminit Horatius, iii. 4.

*Incontinentis nec Tityi JECUR
Relinquit ales, nequitia additus
Custos —*

Huc facit Theocritus, xi. 15.

— ἔχων ὑποκάριον ἔλκῳ

Κύπριδος ἐκ μεγάλης, ἢ οἱ ΗΠΑΤΙ πᾶξε βέλεμονον.

Ita scribendus iste locus ex libris MSS. Quod et in Curis Posterior. ad Theocritum notavimus.

ὕπ' αὐτό] Recte Langbænius, *Sub idem tempus, simul.* Quod vel ex sensu loci manifestum. Idem, ὕπ' αὐτό et ὑπὸ τὸ αὐτό· quomodo locutus est Plutarchus in Quæst. Roman. p. 284. Ἐμήνυσε βαρβάρῃ τινὸς ἰππικῆς Φεράπων τρεῖς παρθένας ἢ ἐσιάδων, Αἰμυλίαν καὶ Λικινίαν καὶ Μαρτίαν ΥΠΟ ΤΟ ΑΤΤΟ διεφθαρμένας· ubi recte Interpretres, *Sub idem tempus vitiatas.* Κατ' αὐτό vocat Herodian. i. 37. et Hesychius, v. Γενεά. Κατὰ τὸ αὐτό, Lucas, Act. Apost. xiv. 1. quocum facit Ælian. Var. Hist. xiv. 8. Quod perinde est. Subintelligitur autem χρόνος sive καιρῶν. Herodian. i. 44. ἐγένοντο δὲ τινες ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΚΑΙΡΟΥ διοσημίας. Polyænus, Strat. vii. 41. ἔτυχε δὲ βασιλεὺς ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ἐσιώμενος. Suetonius in Nerone: *Quare nunquam postea se publico illud horæ sine tribunis commisit.* Ceterum corrigendus hac occasione Hesychius: Εὐήθης γυνή· ἢ καλὰς ὕπ' αὐτό ἔχουσα διατριβὰς. Scribendum sine dubio, ἢ καλὰς ΥΠ' ΑΣΤΥ ἔχουσα διατριβὰς. *Quæ amœna haberet loca suburbana.* Poteris etiam legere, Εὐήθης

γύη· quod cl. Hemsterhusio visum : qui omnino ad Hesychium consulendus est.

Θαῦμ' ἡμῖν] Vox ἡμῖν eleganter παρέλκει. Sic non femel Sappho : de quo nos supra. Deinde legitur, Δυσηνοί τινές εἰσιν. Atque hinc commendanda doctissimi Marklandi emendatio ad Max. Tyr. i. 1. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τ' πλεόντων οἱ ΔΥΣΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ καὶ Θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· ἕς ἂν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγύντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τ' ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τ' σωζέσθαι τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτὸς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τ' νεώς. Ita legendus videtur iste locus, qui sane elegans est. Quod sequitur,

— σπλάγγχοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι

neutiquam sollicitandum est. Idem, ἀναβαλλόμενος et ἀναπαλλόμενος. Quod de cordis subsultatione five præcordiorum tremore intelligendum est. Confer Schol. ad vocem Ἀφοβόσπλαγγχος apud Aristoph. Ran. 499. Vopiscus in Caro : *Eo usque gravata est nostra respublica Punicis bellis ac terrore Pyrrhi, ut mortalitatis mala præcordiorum tremore sentiret.* Respexit autem Auctor Arimaspiorum ad Homer. Il. O. 627.

— Τρομέεσι δὲ τε φρένα ναῦται

Δειδιότες —

Quare non male Petrus Paganus,

Tendentes duplices ad cæli sidera palmas

Orant sæpe deos, formidine membra soluti.

Quod nautis solenne est. Jonas, i. 5. Καὶ ΕΦΟΒΗΘΗΣΑΝ οἱ ναυτικοὶ, καὶ ἀνεβόησαν ἕκαστος πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῶ. Atque hac occasione corrigendus Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. xv. p. 688.

— ὧ πονηρὰ καρδία,

Ἐπιχαιρέακον ὡς εἴ μόνον τ' σώματος,

Ἄρχῃ γὰρ εὐθὺς ἂν μ' ἴδης δεδοικότα.

Ita scribendi sunt isti versiculi, quorum mentem minus perspexit vir doctissimus ad Ammonium. Huc

referendus Plautus in Aulularia,

*Continuo meum cor cepit artem facere ludicram,
Atque in pectus emicare*—

Confer omnino Hom. Iliad. κ. 94. qui harum venustatum fons et origo est. Ceterum Ruhnkenius noster de *nausea* sive *vomitu* intelligebat, quod et Langbænio et Pearcio placebat.

Παντὶ μὲν, οἴμαι, δῆλον] Legendum forsitan, παντὶ μὲν, οἴμαι, δῆλον. Dio Chrysof. in Euboica: Οὐκ᾽ ἐν τῷδε ΜΕΝ ΟΙΜΑΙ ΠΑΝΤΙ ΔΗΛΟΝ. Sed illud μὲν non agnoscunt libri nonnulli. Deinde scribe, ὡς πλείον ἄνδρος ἔχει τὰ λεγόμενα ἢ ΔΕΟΣ. *Plus in his inesse venustatis quam terroris.* Nihil verius. Longinus infra, Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ ΓΛΑΦΤΡΟΝ ἐποίησεν ἀντὶ ΦΟΒΕΡΟΥ. Quod tantundem est. Denique legitur, ὁ δὲ Ὀμηρὸς ὡς; quomodo locutus est Dio Chrysofom. Orat. xxxiii. p. 399. Ἀρχίλοχος μὲν ἔτις εἶπεν, Ὀμηρὸς δὲ ὡς;

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρισίνδην ἐκκαθήραντες] Hunc locum frustra suspectum habuit Ruhnkenius: ἀρισίνδην ἐκκαθαίρειν est *pro dignitatis ratione seligere et castigare. Delectu habito expurgare.* Quod ex sequentibus patet. Albinus Introduct. in Dialog. Platon. Δεῖ πρῶτον ἐκκαθαῖραι τὰς ψευδεῖς δόξας τῆ ὑπολήψεων. Μετὰ δὲ τὸ ἐκκαθαῖραι, ἐπεγεῖρειν καὶ προκαλεῖσθαι δεῖ τὰς φυσικὰς ἐννοίας, καὶ ταύτας ΕΚΚΑΘΑΙΡΕΙΝ καὶ εὐκρινεῖς ἀποφαίνειν ὡς ἀρχάς. Quæ verba notanda. Poteris etiam legere, ἀρισίνδην ἐκλέξαντες καὶ ἐκκαθήραντες quomodo locuti sunt Polybius, Philo, alii: de quo vir doctissimus ad Timæum. Sed nihil, opinor, necesse. Ceterum, dum hoc agimus, sublevandus Polybius, vi. 8. qui a glossemate misere laborat: Οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀρισίνδην κεκριμένοι πάντες ἔμελλον αἰεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτὰς. Scribendum omnino: Οἱ ἀρισίνδην κεκριμένοι. Illud κατ' ἐκλογὴν est non nisi interpretamentum vocis sequentis. Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 651. Ἀρισίνδην, ἀντὶ τῆ κατ' ἐκλογὴν.

Αὐμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον] Locus plane concla-

matus. Nonnulla, opinor, exciderunt, quæ frustra ex ingenio suppleveris. Interea rescribo: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ΤΑ ΕΜΠΟΙΟΥΝΤΑ ΜΕΓΕΘΟΣ συνοικοδομώμενα, τῇ τε πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα. Quæ non male vertit Petrus Paganus: *Hæc enim, quasi ramenta ac rimæ, omnino labefactant ea, quæ simul coagmentata et mutua convenientia communita magnitudinem efficiunt.* Τὸ ὅλον est *omnino*: est et *totum corpus*: quod melius. Respexit enim Noster, quod nemo vidit, ad Demosth. de Coron. p. 584. ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε. Quem locum perperam sollicitavit cl. Taylorus. Duo sunt, inquit Longinus, quæ orationem non minus quam ædificium deformant et labefactant, rimæ et ramenta. Τὰ ἀραιώματα sunt *rimæ* sive *interstitia*. Heliodorus, Æthiop. lib. ix. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβρίσαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ΑΡΑΙΩΜΑΤΩΝ τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὐγείως ἔσα πρὸς τὴν θερμῆς ὥρας κατέσχιτο, πρὸς τὰ βάθη κατεδύετο. *Angustias inanes* vocat Seneca, Epist. 100. *Cum circumspexeris omnia, nullas videbis ANGUSTIAS INANES.* Non potuit melius Græcam vocem exprimere. Recte autem emendavimus, τὰ ἐμποιοῦντα μέγεθος. Hermogenes de Form. i. 5. Διὰ δὲ τὸ κινδυνεύειν ἕνεκα ταύτης ἐκπίπλει αὐτῷ τὸν λόγον εἰς τὸ εὐζωότερον, κατέμιξεν αὐτῇ ΤΑ ΠΟΙΟΥΝΤΑ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ. Est etiam qui legat, τὰ ἐν ποιοῦντα μεγέθη. Quod speciem quidem habet. Sed Græca nondum complanata sunt.

SECT. XI.

ἀρετῇ, καὶ ἢν καλεῖσιν Αὐξήσιν] MS. Ambros. ἢν καλεῖσιν· quod perinde est. Deinde lege et distingue: τῆτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν—(μυρίαί γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων) ΓΙΝΟΙΤΟ. *Hoc autem sive per communis loci tractationem, sive—(innumera enim sunt genera Exaggerationis) fiat.* Verbum εἰςὶ reticetur: quod Longino solenne est. Quæ sequuntur, ὡς εἰδὲν ἂν τέτων κατ' αὐτὸ συσαίη χωρὶς ὕψος τέλειον, non recte reddit vir doctissimus,

Quod nihil ex his per se sine sublimitate constituat aliquid perfectum. Non cepit vim verbi συσαιή. Vertendum, *Quod nihil ex his per se perfectum esse possit.* Hermog. de Form. Orat. lib. i. cap. i. Πρῶτον δὲ ἐξ ὧν ἅπας λόγος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ ὧν ἐκ ἄνευ ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος, ῥητέον. Quæ paululum inquinata sunt. Vir doctus ad oram Hermogenis, quem mecum communicavit humanissimus Heathius, adscripserat ὧν ἄνευ οὐ. Sed ne sic quidem locus integer erit, qui ita sine dubio legendus est: ὧν ἄνευ ἐκ AN ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος. *Sine quibus ne constare quidem possit oratio.* Noster in Prolegomen. ad Hephæst. Ὑλη γὰρ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ ἄνευ ταύτης ΟΥΚ AN ΣΥΣΤΑΙΗ τὸ μέτρον.

εὐθύς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενᾶται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] *Notandum verbum κενᾶται languet et inane exit.* Nihil melius aut exquisitius. Hesychius: Κενεόν, κενόν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Quo respexit Lexicographus ad Homer. Iliad. B. 398.

Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Ubi Schol. Κενεόν· κενόν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Deinde legitur, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα. *Solius perspicuitatis causa. Ut res ita clarius percipi possit.* Laertius in Diogene. Ἐπειτα ἐν τῇ παλαιῇ ἐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρύβῃ, ἀθλητικῶς ἀγειν, ἀλλ' ΑΤΤΟΥ ΕΡΥΘΗΜΑΤΟΣ χάριν καὶ εὐεξίας. Ita proculdubio scribendus iste locus. Recte Interpres, *Ruboris tantum et bonæ valetudinis gratia.*

SECT. XII.

ὡς τύπῳ περιλαβεῖν] Recte Petrus Paganus, *ut formam ejus quodammodo adumbremus. Ut formula quaedam, sive paucis, complectar.* Eadem locutione usus est Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. i. Τοιαυτὴ μὲν δὴ τινὰ ἐστίν, ΩΣ ΤΥΠΩ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙΝ, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν. Item Theophrastus, περὶ Εἰρωνείας. Ἡ

μὲν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι, ΩΣ ΤΥΠΩΙ ΛΑΒΕΙΝ, προσποιήσις ἐπὶ χειρὸν πραξέων καὶ λόγων· ubi recte notarunt viri docti, Τύπον sive ὡς τύπῳ λαβεῖν, *accurationi et uberiori disquisitioni orroni*. Suidas : Ὡς τύπῳ εἰπεῖν· ἀντὶ τῆς, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν. Philosophus ad Nicomach. ii. 2. Πᾶς ὁ περὶ τῶν πρακτῶν λόγος ΤΥΠΩΙ ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΚΡΙΒΩΣ ὀφείλει λέγεσθαι. Plutarchus in Pyrrho, οἶον ἐν ΕΙΚΟΝΙ. Longinus supra, ὡς εἰπεῖν ἐν ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΙ. Quod perinde est. Deinde scribe cum Porto, ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων. Noster, sect. 10. Ἐπειδὴ πᾶσι ΤΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ φύσει συνεδρεύει τινὰ ΜΟΡΙΑ ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψος αἰτίον, τὸ τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ἐκλέγειν αἰετὰ καιριώτατα. Nihil verius hac emendatione.

ὄφεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ—πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον] Κατὰ λόγον. *Ita uti par erat : ut jure exproctes*. Quod et recte vidit cl. Morus. Deinde notanda vox θυμικῶς, quæ paulo rarior est, et restituenda Auctori Vitæ Homer. p. 321. Ed. Gale. Ἀρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς καὶ ἰταμῶς πρᾶσσομένην λύκοις εἴκασεν. Scribendum, θυμικῶς καὶ ἰταμῶς. Aliam viam infitebat vir doctissimus ad Ammonium. Sed nostra emendatio verissima est. Confer cl. Ruhnken. Epist. ad Ernest. p. 48. Mox sequitur, ἐκ ἐψυκται μὲν, ἀλλ' ἐχ' ἔτως ἐπίεσραπῆαι. Ubi Bentleius ὁ πᾶνυ legebatur, ἐχ' ἔτως ἀπασράπῆαι. Sed nihil muto. Philostrat. Vit. Sophist. p. 504. Σεμνότης δὲ ἢ μὲν Δημοσθένος ΕΠΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ μᾶλλον, ἢ δὲ Ἰσοκράτους ἀξροτέρα τε καὶ ἡδίων. Huc facit Quintilian. ix. 4. *Neque enim Demosthenes fulmina tantopere vibrasse diceretur, nisi numeris CONTORTA ferrentur*.

σκηπῖῳ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῶ] Vox σκηπῖος nunc de turbine nunc de fulmine dicitur : de quo pluribus, ut solet, illustrissimus Spanhemius ad Julianum. Confer et cl. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 212. ubi de hoc loco agit. Ceterum legebatur cl. Ruhnkenius, σκηπῖῳ τινι ἢ χειμάρρῳ· quomodo locutus est Demosthenes de Coron. p. 527. edit. Taylor.

Ὡσπερ ΣΚΗΠΤΟΣ ἢ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ ἂν ἅπαν τῷτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὅλιν εἰσέπεσε. Ita scribendus iste locus ex Aristide, tom. ii. p. 445. Sed Longinus neutiquam sollicitandus est. Agit enim hic Noster de eo, quod *urat* simul et *disjiciat*, quod de *torrente* five *χειμάρρῳ* verum esse non potest. Adscribam locum Auctoris de Mundo, qui rem plane confectam et dilucidatam dabit: τὸ δὲ ἀσράψαν, ἀναπυρωθὲν, βιαίως ἀχρὶ τῆ γῆς διεκθρόον, ΚΕΡΑΤΝΟΣ καλεῖται· εἰάν δὲ ἡμίπυρον ἦ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως κὶ ἀθρόον, Πρησήρ· εἰάν δὲ ἄπυρον ἦ παντελῶς, Τυφών· ἕκασον δὲ τῶτων, κατασκήψαν εἰς τὴν γῆν, ΣΚΗΠΤΟΣ ὀνομάζεται.

καιρὸς δὲ τῷ Δημοσθενικῷ μὲν ὕψος κὶ ὑπερτέταμμεν] “Vox “ὑπερτεταμμενον substantive hic accipitur et significat “idem quod ὕψος.” Pearce. Nihil minus: τὸ Δημοσθενικὸν κὶ ὑπερτεταμμενον ὕψος est *Sublime illud, quo nihil sublimius, et in quo solus regnat Demosthenes*. Τὸ ὑπερβαλλον ὕψος vocat infra Longinus. Quod perinde est.

SECT. XIII.

τὸν τύπον ἐκ ἀγνοεῖς] Nota locutio, τὸν τύπου νοεῖν· τὸν τύπου ἐκ ἀγνοεῖν. Damoxenus Comicus apud Athenæum, lib. iii. p. 103.

Ἄρμονικὸς οὐ μάγειρος. Β. Ἐπιτεῖνον τὸ πῦρ,
Ὅμαλιζέτω τις τοῖς σάχεσι· πρώτη λόπας
Ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς ἐχὶ συμφώνως· ΝΟΕΙΣ
ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ —.

Ita scribendus iste locus. Recte autem Casaubonus, *νοεῖς τὸν τύπον*. Jam formam tenes meorum imperiorum, et artis totius. Synesius, Epist. 67. ἃ δὲ ἔν ἐν ταῖς τέτρασιν ἡμέραις διωκησάμην, ἃς ἐν τοῖς τῆδε τόποις διέτριψα, τέτων ΟΥΚ ΑΓΝΟΗΣΕΙΣ ὄντινα ΤΥΠΟΝ ἕκασον εὔρατο. Quare locum, qui nostris editoribus valde suspectus est, ita reddiderim: *Quod vero ad Platonem attinet,*

qui fluminis ad instar late et sine strepitu decurrens, non minus tamen affurgit et elevatur; tu qui in Republica ejus ista legisti, formam ejus atque morem scribendi ignorare non potes.

ῥῆγμα ἔστι γῆς ὃ ἀναπνεῖν φασὶν ἀτμὸν ἔνθεον] Vulgo, ῥῆγμα ἔστι γῆς ἀναπνεῖν ἀτμὸν ἔνθεον. “Vocem ῥῆγμα in “ῥῆγμα” mutavi, ut appareat versum hunc ex veteri “quodam ignoto poeta adductum, esse Iambicum “trimetrum.” Pearce. Versus, quem nobis hic propinat vir doctissimus, graviter laborat, nam Spondeus in quarto loco stare nequit. Illud autem ἀναπνεῖν pro ἀναπνέον festivissimum est. MS. Ambros. ὃ ἀναπνεῖν φασίν. Quod cum cl. Schurzfleischio verum esse puto. Deinde lego, Τί; μόνος Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατος ἐγένετο; Plutarchus de Garrul. p. 506. Τί; δέδοικας, εἶπε, μὴ μόνος ἐκ ἀκέρως τὸ σάλπιγξος; Ita scribendus iste locus. Lucas, Act. Apost. xxvi. 8. Τί; ἄπιστον κρίνεται παρ’ ὑμῶν, εἰ ὁ Θεὸς νεκρὸς ἐγείρει; Nihil verius aut elegantius.

ὡς ἀπὸ καλῶν ἡθῶν] Hæc non intellexit vir doctissimus. Idem, ἀπὸ καλῶν ἡθῶν ἀποτύπωσις et ἀποτύπωσις καλῶν ἡθῶν de quo cl. Jensus, in Epist. ad Grævium. Recte omnino Gabriel, *Sed tanquam ab honestis et præclaris moribus efficta expressaque forma.* Deinde non male Manutius ex ingenio, καὶ εἴδ’ ἂν ἐμεικάσαι μοι δοκεῖ. Sed libri scripti omnes cum Robortello, ἐπακμάσαι quod frustra defendit Peircius. Equidem aut fallor aut legendum: Καὶ εἴδ’ ἂν ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΙ μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τὸ φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῆ ΣΥΝΕΜΒΗΝΑΙ καὶ φράσεις. *Neque sane videtur Plato tam multa hujusmodi Philosophiæ placitis immiscuisse, et in poeticas sitvas toties cum Homero ingressus fuisse, nisi—* Laertius in Platone: Ὅθεν καὶ μυθικώτερος ἐνίοις ὑπελήφθη τοῖς συγγραμμασιν ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τὰς τοιαύτας διηγήσεις. Philostratus, Vit. Apollon. i. 2. Πλάτων τε βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τὸ ἐκεῖ προφητῶν καὶ ἱερέων ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τοῖς ἑαυτῆ λόγοις. Basilus in Psalm. Τὸ ἐκ τὸ μελωδία

τερπνόν ΤΟΙΣ ΔΟΓΜΑΣΙΝ ΕΓΚΑΤΕΜΙΞΕΝ. Quod imprimis notandum. Confer etiam Dionys. Halic. de Struct. Orat. cap. 25. Recte autem vir doctissimus ex MS. Par. εἰς ποιητικὰς ὕλας συνεμῆναι· *una ingredi*: cum Homero scilicet, quocum contentio erat. Noster supra, εἰς τὰ ἠρωϊκὰ μεγέθη ΣΥΝΕΜΒΑΙΝΕΙΝ εἰδίζει. Quæ sequuntur, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἰονεὶ διαδορατιζόμενος, elegantissima sunt. Διαδορατίζεσθαι est *hasta velitari*: *hasta cum aliquo contendere*. Verbum usurpat Polybius, lib. v. 84. Ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχῶντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις ΔΙΑΔΟΡΑΤΙΖΟΜΕΝΟΙ καὶ τύπτοντες ἀλλήλους. Confer cl. Salmasium ad Solin. p. 27. et doctissimorum Batavorum patrem ac principem Tiberium Hemsterhusium ad Xenoph. Ephesium.

SECT. XIV.

καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τῷ Ὅμηρῳ εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσεν, ἢ ἐν ἰσορίᾳ Θεκυδίδης;] Vulgo, ὕψωσαν. Recte vir doctissimus, ὕψωσεν. Epictet. Enchirid. cap. 33. Πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τῷ Σωκράτῳ ἢ Ζήνῳ; Respexit autem Longinus, ut solet, ad Plutarchum suum, vol. ii. p. 85. Ἦδη δὲ τοῖς τοιούτοις παρέπεται, τοῖς βαδίζουσιν ἐπὶ πράξεις τινὰς, τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄντας ἀγαθὰς ἢ γεγενημένους, καὶ διανοεῖσθαι τι δ' ἂν ἐπραξεν ἐν τῷ Πλάτῳ, τί δ' ἂν εἶπεν Ἐπαμινώνδας, ποῖος δ' ἂν ὤφθη Λυκῆργος ἢ Ἀγησίλαος, οἷόν τι πρὸς ἔσοπτρα κοσμεῦντας ἑαυτὰς ἢ μεταρρυθμίζοντας. Quod sequitur, πῶς ἂν τότε τι ὑπ' ἐμῶ λεγόμενον παρῶν Ὅμηρος ἤκεσεν ἢ Δημοσθένης, minus intellexerunt nostri Editores. Τότε τι est *hoc vel illud*. Eusebius, Præp. Evang. lib. vi. p. 243. Εἰ γὰρ ἐξ εἰμαρμένης ΤΟΔΕ ΤΙ γενήσεσθαι νομίζοι—πῶς ἂν τις εἰδελήσειε τὸ ῥῶνον αἰρεῖσθαι; Idem, p. 244. ΤΟΔΕ ΤΙ βέλεσθαι καὶ μὴ βέλεσθαι. Confer Suid. v. Νοσοκομεῖν et v. Προσκήσεις.

ὑπέχειν—εὐθύνας, καὶ μὴ παῖξαι.] Hæc est lectio Manutii. *Idque serio et citra omnem jocum.* Quæ Gabrielis interpretatio est. Haud incommode. Sed MSS. plerique omnes, ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι: quæ vera lectio, sed editoribus nostris parum perspecta. Ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι est *fingi* sive *fingere te rationes reddere.* Nam hic non vera res agitur, sed ficta scilicet et πεπαιγμένη. Sic modo supra Noster, ἀναπλάττεισθαι ταῖς ψυχαῖς—τῇ διανοίᾳ προσυπογράφουμεν—ὑποτίθεσθαι δικαστήριον. Quæ quidem omnia ejusdem virtutis sunt. Athenæus, lib. xi. p. 501. Τίμαρχος δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ τῆς Ἐρατοσθένους Ἑρμῆς, ΠΕΠΑΙΧΘΑΙ τις ἂν οἰηθεῖν φησὶ τὸ λέγειν. Pollux, iii. 109. ὁ δὲ Εὐπόλιος πλέταξ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Vox autem πλέταξ apud Eurolidem ludo jocoque ficta est.* Synesius in Dion. p. 42. Ὅσα Μικῶν ἑταίροις ἀνδρασιν ἱρραδύμηται τε καὶ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Quæ a poetis animi gratia conficta sunt.* Sic sæpius παῖζει Plautus et Comici Græci: de quo passim Scholiastes ad Aristophanem. Suidas: Ἀναβλυσωνῆσαι, ἀναβλῦσαι. Εὐπολις Δήμοις· πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιῶσι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ. *Hujusmodi verba a Comicis multa pro libitu finguntur.* Ita scribendus et vertendus iste locus cum magno Pearsono. Huc referendus Origen. cont. Celsum, p. 310. Παραπλήσιόν τι ποιῶν οἷς ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο. Deinde recte vir doctissimus, Εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τῆς ἰδίας βίας καὶ χρόνου ΟΥ φθίγγαιό τι ὑπερήμερον. Vocula οὐ amissa erat in præcedentibus literis. Particula autem ista negativa omnino desiderari videtur. Ita locutus est Dio Chrysof. in Trojan. pag. 179. Ὡς δὲ ἐώρα αὐτὸν οὐ δυνάμενον βασάσαι τὸ δόρυ, τὰ ἄλλα εἶδεν, καὶ ἐκ ΕΦΟΒΕΙΤΟ ΜΗ ΟΥ δυνήται φέρειν αὐτά. Plutarch. tom. ii. p. 548. Ἐφη γὰρ Βίας πρὸς τινα πονηρὸν, ὡς οὐ ΔΕΔΙΕ ΜΗ ΟΥ δὲ δίκην, ἀλλὰ μὴ ἐκ αὐτὸς ἐπίδη. Maximus Tyr. xxvi. 3. ΔΕΔΙΑ δὲ ΜΗ ΟΥ τοιῦτον ἢ παῖσιν εἶπες. Quem locum minus recte reddunt. Restituenda ista locutio Callimacho in Epigrammate celeberrimo, in quo quidem emendando viri magni Vos-

hūs, Salmasius, Bentleius, operam suam et oleum perdiderunt. Quin et nuper admodum magis magisque corrupit cl. Ernestus. Carmen ita scribendum est. Est autem in Arati Phænomena.

Ἡσιόδου τὸ δ' αἶσμα καὶ ὁ τρόπος οὐ τὸν αἰοιδῶν
Ἐσχατον, ἀλλ' ὈΚΝΕΩ ΜΗ ΟΥ Τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο· χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες, Ἀρήτε σύντονος ἀγρυπνίη.

Sensus est: *Hesiodum non postremum poetarum imitatus est Aratus: sed vereor ut suavissimos ejus versus expresserit.* Hæc est mens Epigrammatis. Crasis autem illa poetis familiaris. Sophoc. Aj. 540.

Τί δῆτα μέλλει ΜΗ ΟΥ παρυσίαν ἔχειν;

Denique recte scripsimus, σύντονος ἀγρυπνίη. Theophylact. Epist. 54. ἡ ΣΥΝΤΟΝΟΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑ παρῶχηκε. Nilus, Epist. 24. Ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἄψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ ΣΥΝΤΟΝΟΥ.

ἀτελεῖ καὶ τυφλὰ ὡσπερ ἀμβλεῖσθαι] Ita locutus est Themistius, Orat. xxxii. ΤΥΦΛΑΣ τε εὐθὺς καὶ ἀγόνυες ΤΑΣ ΩΔΙΝΑΣ λαχὼν βαρύνεται. Deinde non male Manutius, ἔ ὑσεροφημίας ὄλης. *Cum non adeo perfecta nascantur, ut in æternum vivant.* Sic Noster supra, Πῶς ἂν ἐμὲ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ ΠΑΣ ἀπέσειεν ΑΙΩΝ. Τὴν ΜΗΚΙΣΤΗΝ ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ vocat M. Antoninus, iii. 10. Suetonius in Nerone: *Erat illi æternitatis PERPETUÆQUE FAMÆ cupido.*

SECT. XV.

ὁπωσῶν παριστάμενον] Τὸ παριστάμενον est *quod menti obiectum est: quod animo occurrit.* Confer cl. Hemsterhus. ad Luciani Contempl. p. 507. Addo Isidor. Epist. v. 92. Οὐκ ἀποστήσομαι ΤΟ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΝ εἰπεῖν. *Non desinam quod sentio dicere.* Deinde Manutius, ἰδίως δὲ ἐπὶ τέτων κεκράτηκε τῆνομα· quod haud

sprenendum. Suidas : Λείριον· ΚΟΙΝΩΣ τὸ ἀνθρ, κ' ΙΔΙΩΣ τὸ ἀνθρ τῆ ναρκίσεσ καλῆσιν οἱ Ἀττικοί. Ceterum haud dissimiliter locutus est Philo adverb. Flac-cum, p. 520. Ταραξιπόλιδες, τῆτο γὰρ ΚΕΚΡΑΤΗΚΕ πως τῆνομα· et ante eum Herodotus, iv. 149. Καί πως τὸ οὔνομα τοῦτο ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ. Qui fundus locutio-nis.

τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐσιν ἐκπληξίς] Vulgo, ἔμπληξις. MS. Parisin. ἐκπληξις. Recte. Aliud est ἔμπληξις aliud ἐκπληξις. Ἐμπληξις est *insania*. Ἐκπληξις *perterrefactio*. Finis autem visionis poeticæ est ἐκπληξαι sive *perterrefacere*. Max. Tyr. xxiii. 4. Οὐδὲν γὰρ εἰκῆ, εἰδὲ ἐκ τῆ προσωχόντος, παρέλθοι ἂν εἰς τοιαύτην πόλιν, ὥστε κ' δεηθῆναι Ὅμηρος τὰς ἔσας περὶ θεῶν δόξας ἐμμελῶς μεγαλύνοντ' κ' τρίποντ' τὰς τ' πολλῶν ψυχὰς ἐκ ταπεινῆς ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΙΝ. Adposite Polybius, ii. 56. Δεῖ τοι-γαρῶν ἐκ ἐπιπλήττειν (leg. ἐκπλήττειν) τ' συγγραφέα τερατευό-μενον διὰ τ' ἰστορίας τὲς ἐντυγχανόντας καθάπερ οἱ τραγωδιο-γράφοι. Τὸ γὰρ τέλος ἰστορίας κ' τραγωδίας οὐ ταῦτόν, ἀλλὰ τῆναντίον· ἐκεῖ μὲν γὰρ δεῖ διὰ τ' πιθανωτάτων λόγων ΕΚ-ΠΛΗΞΑΙ κ' ψυχαγωγῆσαι κατὰ τὸ παρὸν τὲς ἀκρόντας· ἐν-θάδε δὲ διὰ τ' ἀληθινῶν ἔργων κ' λόγων εἰς πάντα τὸν χρόνον διδάξαι κ' πείσαι τὲς φιλομαθεύοντας. Vocem usurpat Noster supra, Σὺν ΕΚΠΛΗΞΕΙ τ' πιθανῆ κ' τ' πρὸς χάριν αἰεὶ κρατεῖ τὸ θαυμασίον.

ἀμφότεραι δ' ὅμως τῆτ' ἐπιζητῆσι] Robortellus et libri scripti, τότ' ἐπιζητῆσι. Legendum opinor : ἀμφότεραι δ' ὅμως ΤΑΥΤΟΝ ἐπιζητῆσι. *Utraque vero unum idemque quaerunt*. Longinus, sect. 24. Αἴτιον δ' ἐπ' ΑΜΦΟΙΝ τῆ κόσμω ΤΑΥΤΟΝ οἶμαι. Aristides in Minerv. p. 16. Περὶ παντὸς αἰεὶ ΤΑΥΤΟΝ ΑΜΦΟΙΝ δοκεῖ. Qui sequuntur versiculi sunt ex Euripidis Oreste, quorum primum, suum fecit Alexis Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 339.

ὦ μήτηρ, ἰκετεύω σε, μὴ ἴπισκέ μοι
Τὸν Μισγόλαν, οὐ γὰρ κισαρῶδὸς εἶμ' ἐγώ.

Sic solent Comici : de quo nos ad Suid. i. p. 116.

Οὐρῆ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μασίεται —]

Scribendum, πλευράς τε καὶ ἰσχία· quomodo exstat
apud Homer. Iliad. γ. 170. Quocum facit Etymo-
logus, Eustathius, alii. Nonnus Dionys. lib. xiv.
p. 396.

Ἰππεῖη δ' ἀνέτελλε δι' ἰξύος ὄρθιος ἔρη,
ΙΣΧΙΑ ΜΑΣΤΙΖΟΥΣΑ —

Ceterum ad hunc locum respexit Nicander. Theriac.
476.

Παντόθι μασίζων ἔρη δέμας —

Nec non Quintilian. x. 7. *Rursus illa prior exercita-
tio plus confert, vocis firmitatem, oris facilitatem, motum
corporis, qui et ipse, ut dixi, excitat oratorem, et jaeta-
tione manus, pedis suppletionem, sicut cauda leones facere
dicuntur, hortatur.*

εἴτ' ἔμαρψεν ἠνίας] Scribendum videtur,

Τοσαυτ' ἀκίσσας χέρσ' ἔμαρψεν ἠνίας.

Eurip. Hippolyt. 1188.

Μάρπται δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἠνίας ἀπ' ἀντυγος.

Idem in Heraclid. 846.

Λαβῶν δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἠνίας Εὐρυσθέως
Πώλοις ἐπιῖχε —

Ovid. Metam. ii. 150.

*Occupat ille levem juvenili corpore currum
Statque super, manibusque datas contingere ha-
benas
Gaudet —*

Atque hæc scripseram, cum magnum Salmasium in
Exercitationibus ad Solinum ita legisse reperi.

Κράσας δὲ πλευρὰν πλεροφόρων ὀχημάτων] MS. Paris.
πλευρὰ. Quod suavius. Lego et distingo,

Κράσας δὲ πλευρὰ πλεροφόρων ὀχημάτων,
Μεθῆκεν. —

Ita locutus est Sophocles, Electr. 741.

ΚΑΡΑ προβάλλων ΙΠΠΙΚΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ.

Pinnatos currus vocat Arnobius, lib. iii. p. 117. *Nam quid de ipso dicemus Jove, quem solem esse dixitavere sapientes agitantem PINNATOS CURRUS, turba consequente divorum?* Quæ hausta sunt ex loco celeberrimo Platonis in Phædro: Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν ἔρανῳ Ζεὺς ἐλαύνων ΠΤΗΝΟΝ ΑΡΜΑ πρῶτος πορεύεται, τῷ δὲ ἔπεται στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων. Confer Schol. ad Hom. Odyss. M. 63. Athenagor. Apol. p. 214. Ed. Lips. Origen. Philosoph. p. 117. ubi mire hallucinatus est Wolfius. Deinde recte,

Πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειρίε βέβωσ
Ἰππευε —

Pater autem pone, dorso canis sideris invehitus, equitabat. Quod et cl. Salmasio placebat. Singulum enim fidus suum habebat equum: unde *fidere vebi* est idem ac *fidereo equo vebi*. Notat autem egregie Euripides anni tempus fervidissimum, cum sol et firius una circumferebantur. Adscribam locum Q. Calabri viii. 28. qui rem plane dilucidabit.

Οἶος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
ΗΛΙΟΣ, θηπτόν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσω,
Πῦρ, ὅτε οἱ πῶλοισι καὶ ἄρμασι συμφέρετ' ἀστὴρ
ΣΕΙΡΙΟΣ —

Qualis vero ex oceani terminis emicat
SOL, igni super terra radians admirando,
Quando cum equis et curru illius circumfertur SI-
RIUS.

Confer Schol. ad Arati Phænom. p. 22. et p. 45. et Eunap. in Jamblic. p. 24. ubi legendum, ΗΛΙΟΣ μὲν ἐφαίμετο πρὸς τῷ ΛΕΟΝΤΟΣ ὄρια, ἠνίκα συνανατέλλει τῷ καλεμένῳ ΚΥΝΙ. Quod et vidit Theodorus Cantarus.

Ἄλλ', ὃ φίλιπποι Τρωῆς—] Ex Euripidis Alexandra

sive Cassandra, cujus meminere Hesychius, Schol. ad Aristoph. Ranas, Stobæus non semel. Huc referenda sunt quæ leguntur apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 821. "Ὡσπερ ἔν τ' Κασάνδρας ἀδοξέσης ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις"

"Ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζεν θεός,
Καὶ πρὸς παθόντων καὶ κακοῖσι κειμένων,
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

Ubi notandum illud ἄκραντα. Quippe Teucris haud credita Cassandra. Atque hinc emendandus Orpheus sive Auctor de Lapid. xx. 7.

— Κεχολωμένος Ἀργυρότοξος

Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκρόντεσσιν ἅπαντα
ΘΕΣΠΙΖΕΙΝ Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέεσαν.

Legendum proculdubio, ἈΚΡΑΝΤΑ θεσπίζεν. Ad Euripidem respexit Orpheus. Confer cl. Merrick. ad Tryphiodor. p. 63. Huc spectat etiam Cicero ad Attic. viii. 11. Προθεσπίζω igitur, noster Attice, non ariolans, ut illa cui nemo credidit, sed conjectura prospiciens. Deinde οἱ ἐπὶ ἐπὶ Θήβας, sunt septem illi duces, qui ad Thebas militarunt: de quibus Æschylus in cognomine tragœdia. Quod ex sequentibus patet.

Δειναὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις] Hujus loci Græcismus plerosque Interpretes fefellit. Recte Pearcius: *Egregiæ vero digressiones sunt etiam alienæ.* Quod non erat mutandum. Deinde legitur, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες βλέπεσιν ἐριννύας in quibus Quintilianum suum ob oculos habuisse videtur Noster, ix. 2. *Novi vero et præcipue declamatores audacius, nec mebercule sine motu quodam IMAGINANTUR.* Quæ sequuntur, ὁ λέγων Ὀρέης φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται, expressa sunt ex Plutarcho de Placit. Philosoph. p. 900. Ὁ γὰρ τραγικὸς Ὀρέης ὅταν λέγει,

ὦ μήτηρ ἰκετεύω σε —

λέγει μὲν αὐτὰ ΩΣ ΜΕΜΗΝΩΣ, ὅρα δὲ εἶδεν, ἀλλὰ θακῆ μύου.

ἄμα γὰρ τῷ πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν] Vulgo, πραγματικῶ. Lege, πραγματικῶς· quod et viro docto ad Longinum placuisse video. Quæ paulo infra leguntur, αἰεὶ ἔ κρείττους ἀκρόμεν, recte reddit cl. Morus, *Id, quod majorem vim habet, attendimus. Quod fortius est, MOST STRIKING.*

SECT. XVI.

Καὶ δὴ διέξιμεν] Hæc non nemini corrupta sunt visa. Sed nihil minus. Ita locutus est Demosthenes, Philipp. i. Καὶ τᾶλλα ὡς ἂν μοι βέλτισα κὶ τάχισα δοκῆ παρασκευασθῆναι, ΚΑΙ ΔΗ πειράσομαι λέγειν. Quomodo non semel loquitur Plutarchus. Huc accedit Hesych. Καὶ δὴ, ἐπὶ τῷ ἤδη.

τὸν κατὰ τῶ ἀριστέων ἢ Ἑλλάδος ὄρκου] Vulgo, τὸν τῶ ἀριστέων &c. MS. Eliens. τὸν κατὰ τῶ ἀριστέων· quod unice placet. Aristides, vol. ii. p. 440. Τὸ δὲ καὶ ΟΜΟΣΑΙ ΩΣ ΚΑΤΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ, τῆτο ἔχει ἢ ὑπερβολὴν τῆς σεμνότητος· οὐ μὰ τὲς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Schol. ad Aristoph. Av. 1613. Τῆτο ὁ Ποσειδῶν λέγει μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοίως ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ ΟΜΝΥΣΙ. Auctor Epistolæ ad Hebræos, vi. 13. τῷ γὰρ Ἀβραάμ ἐπαγγελιάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ ΚΑΤ' ΟΥΔΕΝΟΣ εἶχε μείζονος ΟΜΟΣΑΙ, ΩΜΟΣΕ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ. Eximie Æschines, περὶ Παραπρεσβ. p. 294. Ἦγεῖται δὲ, ὅταν τι ψεύδῃται, τῶ λόγων ΟΡΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ. Ita scribendus iste locus: quod et recte observavit cl. Casaubonus ad Theophrastum. Jurare per oculos haud inusitatum. Haud aliter Cyclops apud Theocritum, vi. 22.

—Οὐ ἔ ἐμὸν ἢ ἕνα γλυκύν, ἢ ποτόρημι

Eis τέλῳ—

ὡς κρηζομένης—παρίσασθαι φρονεῖν] Assentior Hudsono legenti κρηζομένοις· quod elegantius. Dionysius Halicar. Antiq. Rom. x. 28. ΡΩΜΑΙΟΙΣ δὲ ἄρα, οἷς

ἰτέρων ἄρχων πατριόν ἐσι, οὐ ΠΑΡΑΣΤΗΣΕΤΑΙ ταῦτὰ περὶ
 ἑαυτῶν ΦΡΟΝΕΙΝ. Confer cl. Dorvil. ad Charit. p. 391.
 Sed nihil mutō. Anonymus, Orat. Funeb. in Con-
 stantin. p. 703. Ed. Haverc. Καὶ τί ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ
 ΦΡΟΝΕΙΝ ΤΜΑΣ ἐπὶ τοῖς ἄρτι συμβεβηκόσι; Quod in-
 primis notandum. Huc facit Polybius, ii. 59. Καὶ
 περὶ ὁ συγγραφεὺς βεβλόμενος αὖξεν αὐτῆ τὴν δόξαν, καὶ ΠΑΡΑ-
 ΣΤΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΤΕ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῶ
 συναγκυακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν.

παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἔ' ὄρχη τὸ σπέρμα φασὶν εὐρεῖσθαι] Ita
 locutus est non semel Dionysius Halicarnassæus, et
 Auctor vitæ Homeri, p. 323. Ed. Gale. Quintil. iii.
 6. Translationem hic primus omnium tradidit, quanquam
 SEMINA ejus quædam citra nomen ipsium APUD ARIS-
 TOTELEM REPERIUNTUR. Deinde sequuntur Eu-
 polidis verba,

Οὐ γὰρ, μὰ ἧ Μαραθῶνι ἧ ἐμὴν μάχην,
 Χαίρων τις αὐτῶν τέρμον ἀλγυνεῖ κέαρ.

Quæ ita festivissime vertit, verus Musarum sacerdos,
 Gulielmus Smith, Decanus Cestrensis :

No, by my labours in that glorious field,
 Their joy shall not produce my discontent.

Atqui, mi homo, χαίρων est impune. Aristoph. A-
 charn. 562.

Ἄλλ' ἔδὲ ΧΑΙΡΩΝ ταῦτα τολμήσει λέγειν.
 Verum haud impune hæc audebit dicere.

Atque ita intelligendus Herodotus, ix. 106. cujus
 mentem minus perspectam habuerunt viri doctissimi:
 Ἴωνας ἔδεμῖν ἐλπίδα ἔχον ΧΑΙΡΟΝΤΑΣ πρὸς τῶν Περσέων
 ἀπαλλάξειν. Ubi χαίροντας ἀπαλλάξειν est impune la-
 tuos. Xenophon. Expedit. lib. v. Ὅμῃ μὲν ὄντες πολ-
 λοι ὡσπερ νυκτὶ, δοκεῖτε ἂν μοι καὶ ἔντιμοι εἶναι, καὶ ἔχειν τὰ
 ἐπιτήδεια—διασπασθέντες δὲ, καὶ κατὰ μικρὰ γενομένης τῆς
 δυνάμεως, ἔτ' ἂν τροφὴν δύνασθε λαμβάνειν, ἔτε ΧΑΙΡΟΝ-
 ΤΕΣ ΑΝ ΑΠΑΛΛΑΞΑΙΤΕ. Item Celsus apud Origen.

lib. viii. p. 404. Τὸν Διόνυσον ἢ τὴν Ἡρακλίαν παρόντα εἰ
 ἐλοιδύρησας, ἐκ ἂν ἴσως ΧΑΙΡΩΝ ΑΠΗΛΛΑΞΑΣ. Confer
 nos ad Theocritum, viii. 40. Ceterum locus iste,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν —
 Χαίρων τις αὐτῶν τὰ μὲν ἀλγυνεῖ κέαρ,

totidem verbis legitur apud Euripid. in Medea, 398.
 unde mutuatus est Eupolis. Qui mos istorum ho-
 minum est, de quo nos supra ad lect. 15.

δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα] Elegans locutio. Xe-
 nophon. Memor. iv. 6. Ὅποτε δὲ αὐτός τι τῷ λόγῳ δι-
 εξίει, διὰ τὴν μάλιαν ὁμολογημένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην
 τὴν ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ εἶναι λόγον· τοιγαρῶν πολὺ μάλιαν, ὣν ἐγὼ
 οἶδα, ὅτε λέγοι, τὰς ἀκρόντας ὁμολογηέντας παρεῖχε· ἔφη δὲ καὶ
 Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι τὸ ΑΣΦΑΛΗ ῥήτορα εἶναι, ὡς
 ἱκανὸν αὐτὸν ὄντα διὰ τὴν δοκύντων τοῖς ἀνθρώποις ΑΓΕΙΝ
 ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Plutarchus, Polit. Præcept. p. 803.
 Μάλισα μὲν ἔν ἐσκεμμένῳ πειρῷ καὶ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆ-
 σθαι πρὸς τὰς πολλὰς μετ' ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ. Locutionis
 fundus Homerus, Odyss. Θ. 171.

— ὁ δ' ΑΣΦΑΛΕΩΣ ἀγορεύει.

Atque ad hunc locum respexit Xenophon. Ceterum
 restituendus hac occasione Ælianus, Var. Hist. iii.
 26. Γελάσαντιά φασι τὴν Κροῖσον τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι
 καὶ μετ' ἐλευθερίας ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ. Ita scribendus iste lo-
 cus, qui viros doctissimos plurimum torfit.

ἐς ἅπαντας ἴθαψε δημοσίᾳ ἢ πόλιν] Hic locus laudatur
 Plutarcho, de Gloria Atheniens. p. 350. laudatur et
 Tiberio Rhetori, p. 182. Ed. Gale. Desumptus est
 autem ex Demosth. de Coron. p. 550. ad quem lo-
 cum consulendus Taylorus.

SECT. XVII.

συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει] Libri scripti, συμμαχεῖται.
 Scribendum, συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν

ἀντισυμμαχεῖται. *Et sublimitatem adjuvant figuræ, et ab ea vicissim adjuvantur.* Quod et præclare vidit Schurzfleischius, et ante eum nescio quis in margine Codicis Eliensis. Nihil verius hac emendatione. Deinde recte, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς. *Summos magistratus. Summa vi et potestate præditos.* Ἐξουσίας ὑπερεχέσας vocat D. Paulus. Quod perinde est. Huc facit Auctor de Causis corrupt. Eloquent. cap. 19. *At hercule pervulgatis jam omnibus, cum vix in cortina quisquam assistat, qui elementis studiorum etsi non instructus, at certe imbutus sit, novis et exquisitis eloquentiæ itineribus opus est, per quæ orator fastidium aurium effugiat, utique apud eos JUDICES, QUI VI AUT POTESTATE, non jure et legibus cognoscunt, et nec accipiunt tempora, sed constituunt; nec expectandum habent oratorem, dum illi libeat de ipso negotio dicere, sed sæpe ultro admonent, atque alio transgredientem revocant, et festinare se testantur.*

Καί πως παραληφθεῖσα] Locus vexatissimus. Lego et distinguo: Καί πως ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ ἢ ἔ' πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι, τὸ λοιπὸν ὑποδέδυκε καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφυγεν. *Vox fluit non a παραλείπειν prætermittere, sed a παραλείφειν illinere, obtegere, dealbare.* Metaphora ducta a parietibus dealbatis sive calce obductis. Notum proverbium: Δύο τοίχες ἀλείφεις· de quo Pausanias in Eliacis, et nos ad Suidam v. Εὐφραγέας. Verbum παραλείφειν usurpat Aristophanes in Eccles. et Aristoteles in Rhetoricis. Idem παραλείφειν et παραχρίειν. Suidas: Κονιάται, οἱ τὰς τοίχας παραχρίοντες. Haud dissimiliter locutus est Demades in Orat. p. 180. ΑΛΕΙΨΑΝΤΕΣ λόγοις εὐπρεπέσι Θεβαίων τὰς παρόντας. Quomodo Philo, ii. p. 310. Εὐπρεπέσιν ὀνόμασι τὰ αἰσχρὰ ἐπικοσμεῖν. Non potuit elegantius Longinus. Nosfram autem emendationem unice firmant quæ sequuntur: Τίνι γὰρ ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον ὅτι ΤΩ, ΦΩΤΙ ΑΥΤΩ. Quæ verba in primis notanda.

SECT. XVIII.

Τί γὰρ ἂν γένοιτο τέττε καινότερον, ἢ] “ Vocem τέττε
 “ ejiciendam esse censeo, quia sequitur ἢ post καινό-
 “ τερον, quæ particula satis comparativo respondet.”
 Pearce. Fallitur vir doctissimus. Istiusmodi Pleo-
 nasms delectantur Attici. Lysias cont. Theomnest.
 p. 183. Τί γὰρ ἂν ΤΟΥΤΟΥ ἀναιρώτερον γένοιτο αὐτῶ, ἢ
 τεθυῶναι μὲν ὑπὸ τῶ ἰχθυῶν, αἰτίαν δὲ ἔχειν ἀπὸ τῶ παιδῶν ;
 ad quem locum consulendus cl. Marklandus. Con-
 fer etiam Euripid. Heraclid. 298. Ceterum hunc
 locum Demosthenis, qui illustris est, imitatus videtur
 Heliodorus, Æthiop. lib. i. p. 46. Καὶ τί γένοιτ' ἂν,
 ἔφη ὁ Θεαγένης, καινότερον, ἢ τί ἀδεμισότερον, ἢ ὄρκων μὲν καὶ
 σπονδῶν παραβαινομένων, Χαρικλείας δὲ λήθην ἐμῆ λαβέσης,
 καὶ πρὸς ἄλλων γάμψ ἐπινεύσης. Ubi notanda locutio,
 καινότερον ἢ ὄρκων· de qua nos in Epist. ad cl. Warton.
 p. 334.

τὰ σαθρὰ τῶν—πραγμάτων] Quicquid *vitiosum* et
male sanum sit, σαθρὸν vocant Græci. Demosth. O-
 lynth. ii. p. 7. Ὡσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν
 ἂν ἐρρωμένως ἢ τις, εἰδὲν ἐπαισθάνεσθαι τῶ κατ' ἕκαστα ΣΑΘΡΩΝ·
 ἐπὶ δὲ ἀρρώστια τι συμβῆ, πάντα κινεῖται καὶ ῥήγμα, καὶ
 σρέμμα, καὶ ἄλλο τι τῶ ὑπαρχόντων ΣΑΘΡΩΝ ἢ. Quem
 locum ante oculos habuit Josephus, Bell. Jud. lib. vi.
 p. 392. Ed. Haverc. nec non Plutarchus de Adul.
 p. 69. Confer etiam Demosth. p. 66. ubi eadem
 leguntur. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. xi. 20.
 Καὶ ταῦτα ἅπαντα διαπραξάμενος, καὶ εἴ τι καὶ ἄλλο ΣΑΘΡΩΝ
 ἦν τῶ πολιτείας ἐπανορθωσάμενος, ἀπέθετο τὰς ῥάβδους. Hinc
 σαθρὸν φθέγγεσθαι, *vitium sonare*: de quo cl. Casau-
 bonus ad Persium, iii. 21. Damascius in vit. Isidori
 apud Photium, p. 1036. Ἦν δὲ ἰκανὸς διιδεῖν, ὅπη τε
 ΣΑΘΡΩΝ ΦΘΕΓΓΕΤΑΙ ὁ λόγος, καὶ ὅπη ὑγιές. *Facile au-*
tem perspicere poterat, ubi oratio esset vitiosa, et ubi sana.
 Ita scribendus iste locus, qui et paulo auctior legitur

apud Suid. v. Πρόσοιτο. Hinc eleganter Dio Chrysoft. Orat. xlvi. p. 535. Οὐ μὲν τοι παρ' ὑμῖν τύχον εἰδὲς ἐσι κηφὴν ἄγριος, BOMBΩΝ ΣΑΘΡΟΝ, γεύομενος τῆ μέλιτι. Quod vero Græci σαθρὸν, Latini ægrum, vocant. Tacitus, Hist. i. 4. *Quid in toto terrarum orbe validum, quid ÆGRUM fuerit.* Suetonius in Tiberio: *Forte in quodam dissonando die mane prædixerat, quicquid ÆGRORUM in civitate esset, visitare se velle: id a proximis aliter exceptum est; jussisque sunt omnes ÆGRI in publicam porticum deferri, ac per valetudinum genera disponi.* Locus longe elegantissimus et festivissimus, sed cujus mentem nemo, quod sciam, hæcenus perspexit. Per ægra intelligenda sunt τὰ σαθρὰ ἢ νόσους, quicquid diuturnitate temporis vel attritum vel labefactatum esset. Hæc aiebat se visitare velle Tiberius, ut instauranda curaret. Ceterum ad hunc Demosthenis locum respexit Aristides, vol. i. p. 498. Ὑμέτερον τοίνυν ἐστὶν ὀρώοντας τὸν φόβον αὐτῆ, καὶ ΟΠΗ ΣΑΘΡΟΣ ΕΣΤΙ, μηδὲν ἀνεῖναι ῥώμης, ἀλλ' ἐπικεῖσθαι καὶ παρελίσθαι τὰς λαβὰς, καὶ μὴ τὰ κείνῳ συμφέροντα προκρίναι.

παροξυνθέντες ἐκ τῆ παραχρηῖμα] Vulgo, παροξυνόντες. Hæc manifesto corrupta sunt. Scribendum sine dubio, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ. Quod et vidit cl. Ruhnkenius. Schol. ad Theocrit. xiv. 10. Ἐκ τῆ παραχρηῖμα ὀξυνόμενος. Haud aliter corruptus Euripides, Heraclid. 16.

— φεύγομεν δ' ἀλώμενοι,
Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Scribendum, ΕΞΟΡΙΣΘΕΝΤΕΣ. Deinde MS. Paris. ἀπ' αὐτῆς ἢ ἀληθείας. Recte. Quæ sequuntur scabra sunt et invenusta. Robortellus et Manutius cum MSS. nonnullis, ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omnino vere. Τὸν ἀκροάτην ἀπάγειν est *Auditorem ab re abducere, atque adeo fallere.* Lucianus de Domo: Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασαί, εἴχ' ὀρατε ὅπως ΑΠΑΓΕΙ ΜΕΝ ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ, καὶ πρὸς τῆ θεῖαν ἀποσρέφει. Quare totum locum ita refingendum esse censeo: Σχίδον γὰρ

ὡς οἱ ὑφ' ἐτέρων ἐρωτώμενοι, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ ἐκ τῆ πα-
ραχρήμα, πρὸς τὸ λεχθῆν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆ ἀληθείας
ἀνδραπαντῶσιν· ἔτω τὸ σχῆμα τῆ πειύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ΕΚ
ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ἕκασον τῆ ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογούις κεκινήσθαι τε
καὶ λέγεσθαι, ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ ΑΠΑΓΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑ-
ΛΟΓΙΖΕΤΑΙ. *Quemadmodum enim illi, qui ab aliis quid
interrogati sunt, subita illa interrogatione commoti atque
excitati, ei quod dicitur celeriter atque adeo ex ipsa veri-
tate respondent; sic figura interrogationis et responsionis,
eo quod videtur unumquodque eorum, quæ meditata sunt,
extempore proferri, auditorem fallit et ludificatur. Quæ
plana et peripicua sunt.*

SECT. XIX.

ἐμποδιζέσης τι καὶ συνδιωκέσης] Sic scribendum est
cum Fabro. Longini auctoritas sexcentis librariis
anteferenda. Ita enim sect. xxi. Τῆ πάθος τὸ ΣΥΝ-
ΔΕΔΙΩΓΜΕΝΟΝ καὶ ἀποτραχυνόμενον—Τὸ πάθος ὑπὸ τῶν
συνδέσμων ΕΜΠΟΔΙΖΟΜΕΝΟΝ. Nihil verius hac emen-
datione.

SECT. XX.

ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακρινάμενα, ἀλ-
λήλοις συνερανίζῃ τῆ ἰσχύν] Vulgo, συμμορίας. Robor-
tellus et Manutius cum nonnullis MSS. κατὰ συμμο-
ρίαν. Recte. Josephus, Antiq. Jud. lib. v. 7. καὶ
δειπνῶντες κατὰ συμμορίαν. Deinde legendum, ἀλλήλοις
συνερανίζῃ, non ut in vulg. ἐρανίζῃ· quomodo locutus
est Appian. de Bell. Civil. lib. ii. p. 716. Καὶ ΤΡΕΙΣ
εἶδε τὸ μέγισον ἐπὶ πᾶσι κράτῳ ἔχοντες ΤΑΣ ΧΡΕΙΑΣ
ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΣΥΝΕΡΑΝΙΖΟΝ. Quæ plane gemella
sunt.

Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν—τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ
φωνῇ] Nobilis locus ex Demosthenis Midiana, cujus

meminit Plutarchus in Platon. Quæst. p. 1010. meminit et Mufonius apud Stobæum, Serm. xix. Huc facit Claudius Saturninus de pœnis Paganorum, lib. xvi. §. 6. qui hac occasione corrigendus est: *Non enim plaga repræsentat contumeliam sed dedecoratio: neque verberari liberis est malum, quamvis est malum, si in contumeliam: multa enim utique facit qui verberat, quorum qui patitur quædam neque annunciare poterit alii, schemate, aspectu, voce.* Scribendum sine dubio: **NISI in contumeliam.** Quod ex sensu loci patet. Confer cl. Taylor. ad Demosthenis Midianam. Ceterum haud aliter locutus est, ut Xenophonta taceam, Plutarchus in Agesilao: *Εἰ δὲ τις ὑπ' ἀνάγκης προέλθοι, καὶ ΣΧΗΜΑΤΙ καὶ ΦΩΝῃ καὶ ΒΛΕΜΜΑΤΙ ταπεινὸς ἐφαίνεται καὶ συναλαμμένος.* Cicero, Offic. i. 29. *Licet ora ipsa cernere iratorum, et eorum, qui aut libidine aliqua, aut metu commoti sunt, aut voluptate nimia gestiunt, quorum omnium VULTUS, VOCES, MOTUS, STATUSQUE mutantur.* Ita scribendus iste locus. Atque hinc illustrandus et firmandus locus Ciceronis, Tuscul. Quæst. iii. 22. *Hi (Corinthii) poterant omnes eadem illa de Andromacha deplorare, Hæc omnia vidi: sed jam decantaverant fortasse: eo enim erant VULTU, ORATIONE, omni reliquo MOTU et STATU, ut eos Argivos aut Sicyonios diceret: magisque me moverant Corinthi subito adspecu parietinæ quam ipsos Corinthios.*

ἐν γάσει γὰρ τὸ ἡρεμῶν] Manutius *ἐν τάξει* quod neutiquam spernendum. Confer cl. Schurtzfleisch. ad locum. Quod sequitur, *ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησις ἐστὶ*, sumptum est ex Plutarcho, ii. p. 375. *τὴν νόησιν καὶ τὴν φρόνησιν ὡς ΝΟΤ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΝ ἔσαν.*

SECT. XXII.

μέσα τινα παρεμβαλόντες ἀλόγως] Inepte reddunt, *Quædam in medio contra rationem ponentes.* Idem παρ-

εμβαλόντες ἀλόγως et παραλόγως ἐμβαλόντες. Quomodo locutus est infra: ΠΑΡΑΛΟΓΩΣ διὰ μακρῆ τὸ πάλαι ζητούμενον ἐπὶ τέλει πρὸς προσαποδῆς. Quæ sequuntur, ἀγχιγρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, minus recte administravit vir doctissimus. Nos pristinam distinctionem revocavimus. Πρὸς ἴσῳ ἀγωνίας ἀντισπώμενοι. Quoquoversum ab animi impetu, velut instabili quodam vento, nunc huc, nunc illuc jaçtati. Philo de Vit. Mosis, lib. iii. Ἀνθεκόμενος δὲ καὶ ΑΝΤΙΣΠΩΜΕΝΟΣ πρὸς ἑκατέρω μέρος ὡς κἀκεῖσε, τί χρὴ δεῖν ἠπόρει. Itaque utraque ex parte huc et illuc varie distractus, quid facto opus esset, nescire.

προεσιέβαλε γῆν εὐθύς] Sensus manifestus, verba fortasse non item. Tu verte: Exorsus est statim ab ipso metu, adeo ut ne compellarit quidem auditores, prius quam istum metum incussisset. Ita vertendus iste locus, quem minus intèllexit cl. Morus. Græca suaviora et elegantiora sunt. Notandum illud, πρὸς τὸ ἐφεσῶς δέ] ob imminentem timorem. Plutarch. in Alexandro. Ὁ δὲ πατήρ καὶ δακρῦσαί τι λέγεται ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ. Pater autem ob gaudium illachrymassè etiam dicitur. Wept for joy. Restituenda ista vocula Tatiano, Orat. ad Græcos. Sect. vi. Ἐχρῆν δὲ μήτε βασιλέας προλήματι θεραπεύειν. Ad quem locum insigniter nugantur viri eruditi. MS. Reg. Par. προσλήματι. Legendum proculdubio: πρὸς λῆμμά τι. Reges neutiquam colendi sunt ob lucellum aliquod. Schol. ad Aristoph. Pac. 980. Ἀλλὰ καλέλαβόν σε ὑπέχοντα ἐτοίμην χεῖρα ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΗΜΜΑ.

ὁ δὲ Δημοσθένης ἔχ ἄτως μὲν ἀνθάδης] Hæc vulgo non recte reddunt. Verte, Demosthenes autem non tantum sibi sumit quantum Thucydides. Non adeo audax est in iis divellendis, quæ natura sunt unita, ac Thucydides. Hæc est mens Longini. Quod ex sequentibus manifestum est. Deinde legitur, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσων καὶ ἔξωθεν ποθεν ἐπεισκυκλῶν. Qui locus elegans. Noster supra: Ἐτερα ἐτέροις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΟΥΜΕΝΑ. Dionysius Halicarn. Art. Rhet. cap. 10. Καὶ οὐ δεῖ ἔξωθεν λόγας φαντασίαις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΕΙΣΘΑΙ. Nec visionibus

sermones importuni sunt ingerendi. Ita scribendus et interpretandus est iste locus. Restituendum hoc verbum Aristophani, Vesp. 1466.

Νῆ τὸν Διόνυσον, ἀπορά γ' ἡμῖν πράγματα
Δαίμων τις ΕΙΣΚΕΚΥΚΛΗΚΕΝ εἰς τὴν οἰκίαν.

Vulgo, εἰσκέκληκεν. Sed alterum est rotundius et elegantius. Agnoscit etiam Scholiastes: Εἰσκεκύκληκεν, εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν. Quare nulla est dubitatio, quin ita scripserit Comicus. Quæ paulo infra leguntur, τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαιρῶς ἐπὶ τέλει πρὸς προσαποδοῦς, ποῦ, recte accepit vir doctissimus. Ἐπὶ τέλει προσαποδοῦναι est *in fine tandem proferre*. Dionysius Halic. Art. Rhet. cap. 2. Ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ χρησίον τῷ τύπῳ τέτρω, ποτὲ δὲ καὶ ΕΠΙ ΤΕΛΕΙ. *Hac dicendi forma nunc in principio, nunc in FINE utendum est.*

SECT. XXIII.

Αὐτίκα (φῆσι) λαὸς ἀπείρων] Lego et distingo, Αὐτίκα φῆσι,

— Λαὸς ἀπείρων

Θῦνεν, ἐπ' ἠϊόνεσσιν δ' ἰσάμενοι κελάδησαν.

Αὐτίκα est *Exempli gratia*. Quod nescio an primus observarit Tanaquillus Faber ad Lucretium. Confer cl. Markland. ad Lysiam, Orat. xix. et cl. Ernest. ad Xenoph. Memor. iv. 7. Idem autem ἀπείρων et ἀπειρῶ quomodo locutus est Josephus, Bell. Jud. ii. ΚΑΤΕΙΣΙ μὲν ΑΠΕΙΡΟΣ ἐκ τῆς χώρας ΛΑΟΣ ἐπὶ τὴν θρησκευίαν. Ceterum vocem θύνων sive θύνων de *Thynnorum strepitu* accepit vir doctissimus ad Plutarch. de Sera Num. Vindict. p. 53. quod et ante eum fecerat homo omnium Interpretum futilissimus Dominicus Pizimentius. Ita enim reddit: *Statim inquit, populus infinitorum thynnorum in arenis dispositi obstrepebant.* Respexit autem, opinor, poeta, quisquis fuit, ad

Homer. Il. K. 524.

Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὄρτο κυδοιμός
ΘΥΝΟΝΤΩΝ ἄμυδις —

Quæ sequuntur, Ἄλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἀξία, manifesto corrupta sunt, atque ita certo certius refingenda: Ἄλλ' ΕΚΕΙΝΟ μᾶλλον παρατηρήσεως ΑΞΙΟΝ. Sed illud potius observatu dignum, quod Pluralia non nunquam splendidiora exeunt et magnificentiora, et granditatem aliquam ob solum numerum præ se ferentia.. Sopater, Prolegom. in Aristidem, ΕΚΕΙΝΟ ΔΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΝ, ὅτι Πλάτων ἐκ εὐδὺς ἐδ' ἐκ προοιμίῳν ἤλθεν ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἀνδρῶν. Demosthenes cont. Neæram. ΑΞΙΟΝ ΔΕ ΚΑΚΕΙΝΟ ἐνδυμηθῆναι, ὅτι Ἀρχίαν τῷ ἱεροφάντῃ γενόμενον ἐκολάσατε ὑμεῖς. Emendandus, dum hoc agimus, Julianus, p. 292. ed. Spanh. Κακείνο δεξιὸν ἐννοεῖν, ὅσοι παρὰ τῷ ἔμπροσθεν ἀνάλωνται λόγοι περὶ τῆς φύσει κοινωνικῆς εἶναι τὸ ζῶον τῷ ἀνθρώπῳ. Scribe, Κακείνο Δ' ΑΞΙΟΝ ἐννοεῖν.

· Ω γάμοι, γάμοι] Ita locutus est Sophocles, Trachin. 1096.

— Ω χέρες, χέρες.

et Neophon in Medea apud Stobæum Grotii, p. 107.

— Ω χέρες, χέρες,

Πρὸς οἶον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φεῦ
Τάλαινα τόλμης, ἢ πόλυν πόνου βραχεῖ
Διαφθερῶσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Ita scribendus iste locus. Quæ sequuntur, Πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ὀνομάῃ εἰσιν, mutila sunt. Aliud Tollius, aliud Pearcius. Sed neuter scopum tetigit. Nos eleganter refinximus: Πάντα γὰρ ταῦτα, ΤΑ ΜΕΝ ἐν ὀνομάῃ εἰσιν, Οἰδίπυος· ἐπὶ δὲ Πατέρων, Ἰοκάστη· Omnia enim hæc de uno homine Œdipo, illa de Jocasta, dicuntur. Noster supra, sect. viii. Δισσὰ δὲ πρὸς ΤΑΥΤΑ, ΤΑ ΜΕΝ νοήσεως, ΘΑΤΕΡΑ δὲ λέξεως. Poteris etiam legere, ἐπὶ δὲ Πατέρων, ut μέρες subintelligatur. Confer Suid. v. Κυζικηνοὶ πατέρων.

Sed illud, opinor, verius. Ceterum huc respexit Tertullian. Apolog. cap. 9. *Persas cum suis matribus misceri Ctesias refert. Sed et Macedones suspecti, quia cum primum Œdipum tragœdiam audissent, ridentes incesti dolorem, Ἡλαυνε, dicebant, τὴν ματέρα.* Nil novi fecit Œdipus, dicebant Macedones; Matrem suam inivit. Ἐλαύνειν ἢ μητέρα est matrem suam subagitare. Aristoph. Ecclef. 39.

Τὴν νύχθ' ὄλην ΗΛΑΥΝΕ μ' ἐν τοῖς σρώμασιν.

Ad quem locum vide Tanaquillum Fabrum. Ceterum quod fecit Œdipus, fecit etiam Cordopio apud Comicum, de quo nos ad Theocritum, i. 105. Confer etiam Sextum Empir. p. 724. et cl. Fabricium ad locum.

συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας] Ita MS. Par. Recte. Quocum facit Robortellus. Auctor nescio quis apud Suidam: Χειμῶν ἐξαίσιος νυκτὸς γενόμενος τὸ ρεῦμα ΣΤΝ-ΕΠΛΗΘΥΣΕ. Dio Cassius in Augusto: Καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγιοτάτων ἱερῶν ἀναθήματα ἢ Κλεοπάτρα ἀνελομένη, ΣΤΝ-ΕΠΛΗΘΥΣΕ τὰ λάφυρα τοῖς Ῥωμαίοις.

ἐφ' ᾧν δέχεται τὰ ὑποκείμενα αὔξησιν] Sic vero scribendum, non ut in vulg. ὑπερκείμενα. *Subiecta materia.* Nofter, sect. i. Προτέρη μὲν τῆ δειῖλαι τί τὸ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Plutarch. de Orac. defectu: Οὐ γὰρ ἴσως οἰκεία ταῦτα ΤΟΙΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙΝ. Quod sequitur, τὸ πανταχῆ κώδωνας ἐξῆφθαι, elegans est, et petitum ex Demosth. contr. Aristogit. i. p. 493. Ταῦτα τοίνυν Ἀριστογείτων τὰ καλῶς ἔτω πεπηγότα τῆ φύσει καὶ τοῖς ἡθεσι τοῖς ὑμετέροις κινεῖ καὶ ἀναιρεῖ καὶ μεταρρίπλει, καὶ ἂ τ' ἄλλων τ' ἠτυχηκότων ἕκαστος ΑΨΟΦΗΤΙ ποιεῖ, ταῦτ' ἔτος μονονῆ ΚΩΔΩΝΑΣ ΕΞΑΨΑΜΕΝΟΣ διαπράττεται. Hinc Κωδωνοφορεῖν, *tintinnabula ferre*: de quo Aristophanes in Av. 843. et Ἐκκωδωνίζεν, *divulgare*. Athenæus, lib. v. p. 219. Ἀλλὰ μὴν ἐδ' ᾧν (leg. ἐδὲν ᾧν) ὁ Πλάτων εἶρηκε περὶ Σωκράτους, ἢ Κωμικῶν τις εἶρηκεν, ἔθ' ὅτι μαίιας βλοσυρᾶς υἱὸς ἦν, ἔθ' ὅτι Ξανθίππη χαλεπὴ ἦν γυνή, ἢ τις καὶ νιπῆρας αὐτῆ κατέχει ἢ κεφαλῆς, ἔθ' ὡς

Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς γενόμενος χλαῖναν. Καί τοι ἀναγκαῖον ἦν τῆτο ΕΚΚΩΔΩΝΙΣΘΗΝΑΙ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἔκ καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ κατὰ Πλάτωνα. Qui locus in primis elegans.

SECT. XXIV.

Καὶ δὴ Φρυνίχῳ] De Phrynicho, Tragico antiquissimo, consulendus Suidas: consulendus et cl. Bentleius in Dissert. ad Epist. Phalar. p. 256. Mox recte legitur, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θῆτρον. Ita locutus est Anonymus in Argument. ad Isocratis Busr. Καὶ νοῆσαν τὸ θῆατρον ἅπαν ἐδάκρυσεν. Huc respexisse videtur Libanius in Antioch. p. 362. Ἀγομένων δ' ἐπὶ τὰς σφαγὰς, ΕΠΕΣΕ μὲν ὁ δῆμος ΕΣ ΔΑΚΡΥΑ. Ita scribendus iste locus. Quod et recte animadvertit doctissimus Reiskius. Deinde non male legeris, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν ΕΜΠΑΘΕΣ. Quod et Moro placebat.

SECT. XXV.

ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσειέται ἢ κῦρον] De verbo σφαδάζειν pluribus, ut solet, vir doctissimus ad Timæi Lexicon. Confer etiam cl. Pierfonum ad Mærin. Verbum non semel usurpat Philo Judæus adversus Flaccum. Corrigendus hac occasione Hesychius: Σφαδάζει βράζει, δυσθανατοῖ, μετὰ δόλῃ πολλῆ ἢ μετὰ σπασμῶ πηδῆ. Scribendum sine dubio, μετὰ πόνῃ πολλῆ. Nam πόνος est *dolor*. Plutarch. in Artaxerxe: Ἀποθνήσκουσα γῆν ἢ γυνή ΜΕΤΑ ΠΟΝΩΝ μεγάλων ἢ σπαραγμῶν. Latini, *se jactare*. Cicero, Tuscul. ii. 18. *His tu presentibus gemere et te jactare non audebis profecto*. Ceterum ad hunc locum Xenophontis respexisse videtur Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. v. 15. Καὶ οἱ ἵπποι τὴς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΑΙ. Item, ille venerum omnium confarcinator, Heliodorus, Æthiop.

ix. p. 435. Παράδοξον δὲ ἔδρων καὶ ἐλυμαίνοντο ΤΗΝ ΙΠΠΟΝ ΤΠΟ ΤΗΝ ΓΑΣΤΕΡΑ κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσι ἀνακόπτοντες· ὥστε ἐπιπλῖον μὲν ἐκ ὀλίγοι τῶν ἵππων πρὸς τὴν ἀλγηθόνα τὴν χαλινὸν ὑπερορώντων, καὶ ΤΟΥΣ ΑΝΑΒΑΤΑΣ ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΩΝ.

SECT. XXVI.

Φαίης κακμῆτας] Schol. ad Aristoph. Acharn. 24.
Ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς τινα ἐστὶ λεγόμενος· ὡς καὶ Ὀμηρος

Φαίης κακμῆτας καὶ ἀτείρεας —

Καὶ, Ἐνθ' ἐκ ἂν ὑβρίζοντα ἴδοις. Scribe, ΒΡΙΖΟΝΤΑ.
Respexit Homer. Il. Δ. 223.

Ἐνθ' ἐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον.

Ubi Schol. βρίζοντα, νυσάζοντα, καὶ ἡρεμῶντα, ἐξ οὗ ἀμελῶντα. Hinc mire corruptus Hesychius: Καμβρίζοντα, ἀμελῶντα· ubi portentum illud Καμβρίζοντα, quod non novit Græcia, ex tribus istis vocibus, ΟΥΚ ΑΝ ΒΡΙΖΟΝΤΑ, ridicule conflatum est. Quod ex Scholiasta liquet. Confer Schol. ad Arati Dios. p. 90. ubi de hoc loco agit. Deinde sequitur Herodoti locus, πλεύσεαι δὴ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἤξεισ εἰς πόλιν μεγάλην, ἣ ἔνομα Μερόη. Ubi omnes codices Herodoti, πλεύσεαι δώδεκα ἡμέρας· quod verum. Nimirum scripserat Longinus, πλεύσεαι ἰβ' ἡμέρας. Hinc error exscriptoris. Quo nihil solennius. Ceterum, quod nemo vidit, hunc Herodoti locum tangit Lucianus, Ver. Hist. ii. 27. Ἐπειδὴν δὲ ταύτας ΠΑΡΑΠΑΛΕΥΣΗΣ, τότε δὴ ΑΦΙΞΗΙ εἰς τὴν μεγάλην ἡπειρον—ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθῶν, χρόνῳ ποτὲ ΗΞΕΙΣ εἰς τὴν ἑτέραν ἡπειρον. Sic solet iste nebulo. Confer etiam Aristoph. Ran. 137. Quæ sequuntur apud Longinum, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσι ἐξεγειρόμενον, Quintilianum redolent, ix. 3. *Hæc schemata et his similia convertunt in se auditorem, nec languere patiuntur, subinde aliqua notabili figura EXCITATUM.*

SECT. XXVII.

Καὶ ἐπὶ τὸ τοιαῦτον εἶδος ἐμβολή τις πάθης] Sic se habent libri scripti fere omnes cum Manutio et Robortello. Quæ quidem lectio quantivis pretii est, neque erat follicitanda. Noster supra: Εἴτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταγίδες, ἄλλην ποιούμεν⊕ ΕΜΒΟΛΗΝ. Dicitur autem ἐμβολή πάθης, ut ἐμβολή πνεύματος de quo nos infra. Max. Tygius, i. 3. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι ὀλκάδες ξυνευικάμεναι τὰ ἰσία πρὸς τὴν κλύδωνα ἠμιλλῶντο, καὶ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ἔφερον, καὶ ΤΗΝ ΕΜΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ἀπεμάχοντο. Deinde recte Tollius, Διὸ καὶ ἡ πρόσχησις τῆς σχήματος τότε, ἠνίκα ὄξυς ὁ καιρὸς ὧν ΔΙΑΜΕΛΛΕΙΝ τῷ γράφοντι μὴ διδῶ. Respexit Longinus ad Aristoph. Plut. 225.

Ἴτ', ἐγκουεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΧΙ ΜΕΛΛΕΙΝ.

Ad quem locum consulendus Spanhemius. Huc facit Philo Jud. de Agricult. p. 313. ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΕΛΛΕΙΝ ἐκ ἐπιτροπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἰσαμένων ἀκμῆς. Ceterum notanda vox Πρόσχησις quæ ex rarioribus est. Occurrit tamen apud M. Antonin. vii. 5. Προσπαρалаβῶν τὴν δυνάμενον κατὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΙΝ τῆς ἐμῆς ἡγεμονικῆς ποιῆσαι τὸ εἰς τὴν κοινωνίαν νῦν καίριον καὶ χρήσιμον nec non apud Stobæum, Eclog. Phyc. lib. i. p. 102. τὸ μὲν μετὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ ὀργάνων, τὸ δὲ ἄνευ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ quæ loca Lexicographis commendanda sunt.

τῆς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν] Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 277. Ἡρακλεῖδαι λέγονται οὐ μόνον οἱ Ἡρακλῆες παῖδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι. Cetera Hecatei ad mentem Tanaquilli Fabri reformavimus. Locus ita vertendus est. *Ceyx autem hæc ægre ferens, protinus Heraclidas finibus suis emigrare jussit. Neque enim vobis opitulari possum. Ne igitur et vos ipsi pereatis, et mihi quoque damnum inferatis, ad alium quendam populum abite.*

Ceterum idem schēma, quod in Homero et Hecataeo hic laudat Longinus, usurpat non minus venuste Lucas, cap. v. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ΑΛΛΑ ἀπελθὼν δείξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ.

ἔμπαδες τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίτροφον παρέστησεν] Græca non recte accepit vir doctissimus. Optime Tollius, *Ceterum Demosthenes alio quodam modo in Aristogitonem hac personarum commutatione usus est, eamque et summe versatilem fecit, et egregio affectu implevit.* Deinde sequuntur verba Demosthenis ex Orat. prima in Aristogit. p. 474. ed. Tayl. in qua plenius legitur, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς καὶ ἀναιδὴς ἄνθρωπος ὑποσὶ βιάζεται τὰς νόμους. Ubi βιάζεσθαι τὰς νόμους est *Vim legibus inferre, Leges violare*, Joseph. Antiq. Jud. p. 220. Τὴν ἀνδρίαν ὑπολαμβάνουσιν ἔκ ἐν τῷ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ, ἀλλ' ἐν τῷ μὴ εἶχεν ταῖς ἐπιθυμίαις, εἶναι. Quem locum frustra sollicitant. Sophocles, Antig. 678.

“Οςις δ' ὑπερβὰς ἢ ΝΟΜΟΥΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ.

Atque hinc intelligendus locus Herodoti in Calliope, p. 712. qui nostros Interpretes elusit. Τὰ τε σφάγια τὰ Ἠγησιστράτε εἶναι χαίρειν, μηδὲ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀλλὰ νόμῳ τῷ Περσίων χρεωμένους συμβάλλειν. *Sinatus, inquit, Hegesistrati extispicia multum valere, neque contra morem et consuetudinem nostram quid agamus, sed ritu tandem Persarum configamus.* Ita vertendus iste locus. Confer Homer. Iliad. Λ. 557. et Cur. Poster. ad Theocrit. xxii. 9. Ceterum hunc locum Demosthenis, ut alios taceam, laudat Aristides, vol. ii. p. 470.

τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποσρέψαι] De hoc loco in diversum abeunt Interpretes. Aliud est τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποσρέψαι, aliud ἢ λόγον ἀποσρέψαι πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα. Quod in primis notandum. Quare recte vir doctissimus, *Cum sermonem, quo jam Aristogitonem allocutus fuerat, ab illo avertisset.* Quod vel ex sensu loci manifestum est. Deinde scribe, ἔκ ἄλλως ἢ Πενελόπη. *Ita quoque loquitur Penelope.* Quod et Faber monuit. Sic Noster, sect. 10. ἔκ ἄλλως ὅ

Ἄρχιλογος. Nihil verius. Mox sequitur Homeri locus, Οἳ δ' ἄμ' ἀγειρόμενοι. Sed vera lectio est, Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι. Huc respexit Themistius, Orat. xxiv. p. 301. Ed. Hard. Μὴ ἔν δὴ καὶ ὑμεῖς ὑπερίδοιτε τῶ ξενίζειν ἐπιχειρῶντος οὐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, ἔδὲ γοητεύειν δυναμένοις τὰς ἀκοὰς, ΟΙΩΝ ΘΑΜΑ ΑΠΟΛΑΥΕΤΕ ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΟΙ, καὶ τὰς ἐσιάτορας ἀγαπᾶτε, ὅτι δὴ δέξιοι καὶ φιλάνθρωποι καὶ οὐ σμικρολόγοι ταῖς παρασκευαῖς.

SECT. XXVIII.

Καὶ μὲν τοι καὶ ἡ Περίφρασις] Sic legit Manutius ; quod placet. In lectione enim vulgata articulus desiderari videtur. Deinde libri veteres, ὡς ἐχ ὑψηλοποιὸν ἔδειξ ἄν οἶμαι διζάσειεν. Recte. Particula enim negativa sæpius παρέλκει apud Græcos. Ita locutus est Eusebius, Eccles. Hist. lib. viii. p. 401. Τίς δ' ἄν τὴν ἴ τοςάτων διερευνώμενος αἰτίαν, ΔΙΣΤΑΞΑΙ ΜΗ ΟΥΧΙ ἴ καθ' ἡμῶν διωγμὸν ἀποφήνασθαι. *Quis est porro, qui cum tantorum malorum causam inquisiverit, affirmare dubitet, persecutionem adversus nos concitatam horum omnium fontem extitisse?* Confer etiam eruditissimum Dukerum ad Thucyd. i. 101. Mox sequitur locus longe elegantissimus, e Musica petitus : Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ ἴ παραφώνων καλεμένων ὁ κύριος φθόγος ἡδίων ἀποτελεῖται. Ubi notanda vox Παραφώνων* cujus meminit Gaudentius, Harmon. Introduct. p. 11. ad quem consulendus cl. Meibomius. Confer etiam cl. Wallis. ad Ptolem. Harmonic. p. 284. Sed de hoc viderint Μουσικῶν παῖδες.

*Ἐργῶ μὲν ἡμῖν] Τὸ ἡμῖν eleganter abundat. Haud aliter Sappho et Auctor Arimasporum, de quo nos supra. Sed has venustates non adsequitur Lingua Latina. Deinde MS. Par. προπεμφθέντες ΥΠΟ ἴ πόλεως—ΥΠΟ ἴ προσηκόντων. Recte omnino. Quæ paulo infra sequuntur, corrupta admodum sunt. Scribendum; Ἄρα δὴ τέτοις μετρίως ὤγκωσε ἴ νόησιν, ἩΝ ψιλὴν

λαβὼν ΤΗ: ΛΕΞΕΙ ἐμελοποίησε, κατὰπερ ἀρμονίαν τινὰ ΤΗΝ ἐκ τῆ περιφράσεως περιχεόμενος εὐμέλειαν; *Num mediocriter bis extulit sententiam, quam nudam nactus, oratione suaviolem longe et sonantiolem effecit, modulatione ex Periphrasi ducta, tanquam harmonia quadam circumfusa?* Ita scribendus et interpretandus iste locus. Quod et recte monuit Ruhnkenius. Ceterum quod hic ψιλὴν νόησιν, supra ψιλὴν ἔννοιαν vocat Noster, sect. ix. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμαζέται ποτε ΨΙΛΗ κατ' ἑαυτὴν Η ΕΝΝΟΙΑ δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον.

Θήλειαν νόσον] Hujus morbi meminerunt Philo Judæus, Clemens Alexandrinus, Origen. cont. Celsum, Dio Chrysoptom. Schol. ad Hephæst. p. 41. alii permulti. Verum per Θήλειαν νόσον aliud, ut videtur, Herodotus, aliud recentiores intellexerunt. Confer Hieronym. Mercur. Var. Lect. iii. 7. Quocum facit cl. Wesseling. ad Herodot. i. 105. Adde Leopard. Emend. vii. 10. et cl. Tollium ad locum, qui tamen Mercurialis Scrinia compilasse videtur. Ceterum huc facit Synesius de Regno, p. 25. Σκύθας δὲ τέτρες Ἡρόδοτος τε φησὶ, καὶ ἡμεῖς ὀρῶμεν, κατεχομένους ὑπὸ νόσου πάντας δαλίας. Scribendum proculdubio: ὑπὸ ΝΟΣΟΥ πάντας ΘΗΛΕΙΑΣ. Ad hunc ipsum Herodoti locum manifesto respexit Synesius.

SECT. XXIX.

Ἐπίκαιρον μὲν τοι] Nam vulgatum illud ἐπίκαιρον nihil est aliud quam corruptio τῆ Ἐπίκαιρον. Quæ Longino vox usitata. Noster, sect. xviii. ἡ δὲ ἐρώτησις ἢ εἰς αὐτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τῆ πάθος ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Schol. ad Soph. Ajac. 1425. Ἐπίκαιρον, εὐκαιρον. Quare lectionem Manutianam revocavimus. Quæ sequuntur, εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει, male accepit vir doctissimus. Ἀβλεμὲς προσπίπτειν est *molle et remissum quid sonare. Sine viribus exire.* Noster supra, ἀκέντρον ΠΡΟΣΗΠΤΕΙ. Quod perinde est. Strabo, lib. i. p. 38.

ΠΡΟΣΠΗΠΤΕΙ γὰρ, ὡς εἰκός, πιθανώτερον, ἂν ἔτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν. *Verisimilius enim sonat, si quis ita mentiatur, ut vera falsis admisceat.* Ita scribendus iste locus, ad quem consulendus Casaubonus. Eodem sensu verbo ἀποβαίνειν utuntur Græci. Damascius in Vita Isidori apud Suid. v. ῥυθμίζει. Ὅσα ΑΜΕΤΡΟΝ ΑΠΕΒΑΙΝΕ, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ τὴν ὑπερῶδη ῥυθμὸν, ἐμοὶ ἐπανορθῆσθαι ἐπέτρεπε. *Quæ minus numerosa exhibant, et cæteroqui decenti rythmo carebant, mihi corrigendi potestatem fecit.* Quæ perperam sollicitavit cl. Kusterus.

δεινός γὰρ αἰεὶ περὶ σχῆμα, εἰ καὶν τισιν ἀκαιρός] Vulgo, καὶν τισιν ἀκαιρώς. MS. Ambros. habet εἰ καὶν τισιν. Repono, εἰ καὶν τισιν ἀκαιρός. Sic Noster supra, sect. xv. Καὶν τάτοις, ὡς ἐκ οἴδ', εἰ τισιν ἐτέροις, ἐπιτυχέστατος. Locus ita vertendus est: *Figuram enim istam amat Plato, et in ea formanda præstat, quanquam in usu peccat.* Ista est vis τῆς Δεινός· qua nulla vox in omni Græcia vel plures, vel facundiores elegantias gignit. Ælian. Epist. 10. Εἰμί δὲ ἐγὼ περὶ ταῦτα δεινός. Cebes, p. 5. Ed. Gron. Ἄνῆρ ἔμφρων καὶ δεινός περὶ σοφίαν. Lysias contr. Theomnest. p. 174. Περὶ τῆτο γὰρ δεινός εἶ, καὶ μεμελετήκας καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν. Quem locum frustra suspectum habuit cl. Editor.

εἰ πρόβατά φασιν] Vulgo, φησιν. Manutius cum MSS. nonnullis; Διαχλευάζουσιν—ΦΑΣΙΝ. Recte. Sic Noster, sect. xxxii. Πλάτωνα ἔχ' ἦκιστα διασύρβσι—νήφοντα γὰρ ΦΑΣΙ θεόν. Sed hoc leve. Deinde scribe cum Schurtzleischio, Ἄλλὰ γὰρ ἄλις—τοσαῦτα ΠΕΦΙΛΟΛΟΓΗΣΘΩ· *sed hæc disputata sufficiant.* Demetrius Phal. de Elocut. §. 181. Ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογίσθω ἄλλως. Scribendum, πᾶρατεχνολογήσθω ΑΛΙΣ. Opportune Eusebius, Præp. Evang. p. 61. Ἄλλὰ γὰρ ΤΟΣΑΥΤΑ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλήνων θεολογίας ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΑΠΟΤΕΤΜΗΣΘΩ.

SECT. XXX.

Ἰδι δὴ, αὐτῆ ἔ φρασικῆ] Lego, Ἰδι δὴ αὐ, ἔ φρασικῆ μέρας. *Age nunc vicissim.* Deinde recte legitur, ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτεροι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτίθευμα. *Id agunt in primis omnis generis scriptores, ut verborum delectum faciant.* Haud aliter locutus est Athenæus, lib. xiv. p. 661. ἡ μαγειρικὴ τέχνη ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ καὶ ἐλευθέρων. Atque ita intelligendus Dionysius Halicar. in Censur. Vet. p. 125. Πονηρὰ δὲ καὶ πολλή τις ἔ φωνηέντων ἡ σύγκρασις, καὶ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ μὲν αἱ κυκλικαὶ περιόδοι καὶ ὁμοειδεῖς τῶν σχηματισμῶν. *Est autem in eo (Theopompo) frequens et vitiosa vocalium collisio, nec non de industria circumductæ periodi et similis verborum exitus.* Ita scribendus et vertendus iste locus, quem minus perfectum habuerunt viri eruditissimi.

εὐπίνειαν] Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsieris. Est autem sumpta a re statuaria: nam πίνος est *rubigo illa antiquitatis*, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus cl. Salmasius et Kusterus; hic ad Jamblichi Pythagoram et Hesychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis et ad Tertulliani Pallium. Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionysius Halicarn. in Epist. ad Pompeium, p. 204. ὅτε ΠΙΝΟΣ αὐτῆ καὶ χυῆς ὁ ἔ ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid sit πίνος satis intellexit. Optime Scholion margini codicis Sylburgiani adscriptum: Πίνος, ὁ ῥύπος, ἦτοι ὁ ἐπικείμενος ΧΝΟΣ ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηῶν. Quod undequaque verum est, et in primis notandum. Hinc χυῆς ἀρχαιοπινῆς. Dionysius Halicarn. in Demosth. p. 303. Πολλῆς δὲ τιμῆς ἐνταῦθα δεῖ ἔ τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδῆς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῆ τις αὐταῖς ΧΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΠΙΝΗΣ καὶ χάρις ἀβίατος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος

five χρῆς ἀρχαιοπινῆς est *rubigo illa* five *flos antiquitatis*, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longinus: Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὡς περ ΑΓΑΛΜΑΣΙ καλλίσοις, δι' αὐτῆς ΕΠΑΝΘΕΙΝ παρασκευάζουσα. Quæ egregia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια apud Nostrum, et oratio εὐπινῆς five πεπινωμένη, quæ *antiquitatem redolet*, et *vetustatis flore* commendatur: de qua Cicero, Dionysius Halicarnassæus, Damascius apud Suid. v. Σαλλῆσιος, alii. Illustris locus est apud Jamblich. Vit. Pythag. cap. 29. quem, quia egregie huc facit, et cl. Editori non nihil suspectus fuit, hic integrum adscribam. Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον ἔσω τεκμήριον τὰ γραφέντα ὑπὸ τῆς Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ πάντων ἐχόμενα τῆς ἀληθείας, καὶ τρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπεα δὲ καὶ παλαιῶ ΠΙΝΟΥ διαφερόντως, ὡς περ τινὸς ΑΧΕΙΡΑΠΗΤΟΥ ΧΝΟΥ, προσπνέοντα. *Antiquitatis colorem, tanquam intactum et illibatum quendam florem, redolentia.* Nihil melius aut expressius. Dicitur autem χειραπτεῖν et χειράπητος ut χειραλειπτεῖν et χειραλείπητος: de quo Suidas noster consulendus. Idem autem χειραπτεῖν et χειραπλάζειν quod verbum usurpat Herodotus, ii. 90. Οὐδὲ ψαύσαι ἔξεσιν αὐτῆς ἕδνα ἔτε τῆς προσηκόντων, ἔτε τῶν φίλων, ἀλλά μιν οἱ ἱρέες αὐτοῖ οἱ τῆς Νείλῃς, ἅτε πλέον τι ἢ ἀνθρώπων νεκρὸν, ΧΕΙΡΑΠΤΑΖΟΝΤΕΣ θάπτουσι. Ubi MSS. nonnulli, χειραπάζοντες, quod tantundem est.

SECT. XXXI.

πικρώτατον, καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος] Legendum videtur, ποιητικώτατον καὶ γόνιμον. Error ortus ex compendio scripturæ. Deinde sequitur Theopompi locus laudatus, Δεινὸς ὢν ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα. Quomodo locutus est Cicero in Bruto, §. 236. *Is laborem, quasi cursum forenssem, diutius non tulit, quod et corpore erat infirmo, et hominum ineptias et stultitias, quæ devorandæ nobis sunt, non ferebat.*

ὄλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν] Hæc sunt verba Herodoti, vi. 75. Ad Herodotum respexit Aristides, vol. i. p. 567. Καὶ τὴν Κλεομένης τῆ Λακωνικῆ νίκην ἀναμένειν, ὅς τὸ αὐτῆ σῶμα ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐκ ποδῶν ἀρχάμενον. Huc referendus etiam Scriptor, nescio quis, apud Suidam: Κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξενάρησεν. Εἶτα τῶ φρενῶν ἐξέπλευσε καὶ μανεῖς ἑαυτὸν μαχαίρα ΚΑΤΕΧΟΡΔΗΣΕ. Ubi nihil muto. Idem, Καταχορῆσαι, καταχορδίσαι, et Καταχορδεῦσαι. Sed de hoc viderit Suidas. Ceterum verbo utitur Themistius, Orat. xxi. p. 261. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐρεῖ παρεσηκότες ἔτι τυχὸν μερακίων, ἃ ἀνηλεῶς ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐν ταῖς βασάνοις, ὅτι ῥύπια τι προσῆν τῷ νομίσματι.

SECT. XXXII.

ὁ γὰρ Δημοσθένης ὄρος καὶ τῶν τοιούτων] Hunc locum recte intellexit cl. Pearcius. Sensus est: Quod ad multitudinem metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur stare ab iis, qui binas tantum vel ad summum ternas una adhibendas esse docent. In quo quidem auctoritatem Demosthenis est secutus. Is enim in hujusmodi rebus norma et canon est. Ista est mens Longini. Huc facit Plinius, Epist. ix. 26. Sed Demosthenes ipse ille norma oratoris et regula, *num se cohibet et comprimit, quum dicit illa notissima?* ἀνθρωποι μιαιοὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες. Atque hunc locum ob oculos habuisse videtur Longinus.

τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες—τὴν δ' ἐλευθερίαν—ἀνατετροφότες] Insignis hic locus, quem, ut alios taceam, laudat Theo. Progymn. cap. 7. depromptus est ex Demosth. Orat. de Coron. p. 582. ed. Taylor. Sed oratio manifesto vitiosa est et parum curata. Scribendum proculdubio: Ἀνθρωποι μιαιοὶ καὶ ἀλάστορες καὶ κόλακες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἑκάστοι πατρίδας, προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ. *Homines impuri, nefarii, et adulatores, qui suam quisque pa-*

triam fæde lacerarunt, propinatam olim Philippo, nunc vero Alexandro. Τὰς πατρίδας προπεπωκότες. Qui patriam suam prodiderunt. Plutarchus in Arato: Ἦν μὲν ἔν μέγα κ' τὸ χρήματα τοσαῦτα πορίσαι τοῖς πολίταις, ὅσων μικρὸν μέρος ἄλλοι στρατηγοὶ κ' δημαγωγοὶ λαμβάνοντες παρὰ βασιλέων, ἠδίκων κ' κατεδελύοντο κ' ΠΡΟΠΙΝΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ. Accedit Photius in Lex. inedito, atque ex eo Suidas v. Προπίνει. Δημοσθένης δὲ τὰς προδύτας ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ τοῖς ἐχθροῖς, ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Qui locus in primis notandus. Deinde legitur τὴν δ' ἐλευθερίαν ἀνατετροφότες: ubi Tullius ἀνατετροφότες: quomodo Æschines contr. Timarch. p. 80. Πλείεες δ' ἂν εὐροῖτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πόλεις ΑΝΑΤΕΤΡΟΦΟΤΑΣ. Idem, contr. Ctesiph. p. 245. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐκ αἰσχύνοσθε, εἰ ἐπὶ μὲν τὰς πορθεμίας τὰς εἰς Σαλαμίνα πορθεμύοντας νόμον ἔθεσθε, εἰάν τις αὐτῶν ἀκῶν ἐν τῷ πόρῳ ΠΛΟΙΟΝ ΑΝΑΤΡΕΨΗ, τῆτω μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθεμῆ γενέσθαι, ἵνα μηδεὶς αὐτοσχεδιάζῃ εἰς τὰ τ' Ἑλλήνων σώματα: τ' δὲ τ' ΠΟΛΙΝ ἄρδην ΑΝΑΤΕΤΡΟΦΟΤΑ, τῆτον εἰσέτετε πάλιν ἀπευδύνειν τὰ κοινά; Cum Demosthene facit Andocides de Myster. p. 238. Πάντες ἴσε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναιόις κληθῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει κατέσχευ, ὅτι Ἰππώνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτῆ τ' ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ: μέμνησθε ταῦτα, ὦ ἄνδρες: πῶς ἔν ἡ φήμη ἡ τότε ἔσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποφῆναι; αἰόμενος γὰρ Ἰππώνικος υἱὸν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ΑΝΑΤΕΤΡΟΦΕΝ ἐκείνῃ τ' πλεῖτον, τ' σωφροσύνην, τ' ἄλλον βίον ἅπαντα.

Ἐνταῦθα τῷ πλῆθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τ' προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τ' ῥήτορος θυμός] *Elegantissimum verbum ἐπιπροσθεῖ nobis confervavit Robortellus, sed quod nemo Interpretum intellexit. Ita autem vertit vir doctissimus: Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit. Quem et secutus est cl. Morus. Atqui ἐπιπροσθεῖν non est prorueret. Ἐπιπροσθεῖν τῷ πλῆθει τ' τροπικῶν est multitudinem troporum obnubilare et abscondere. Suidas: Ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκιάζει. Theodoret. Ecclef. Hist. lib. v. 18. ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ ἡ ἐξασία τῷ λρη*

γισμῶ· *Rationi tenebras offundit licentia. Idem, Græc. Affect. lib. ii. p. 24.* Οὐ μόνον ἄρα ἡμεῖς τὸ τ' οἰήσεως ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ ὑμῖν εἰρήκαμεν πάθῃ· *Non igitur nos soli inanem quendam fastum vobis officere diximus. Ita scribendus et vertendus iste locus. Quod et jampridem vidit Sylburgius. Philoponus apud Suid. v. Διαφανές. Καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι, τὰ ἄστρα δὲ ἐκίτι· ὅθεν καὶ ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΣΙΝ ἀλλήλοις. Et sphaerae quidem pellucidae sunt; sed astra non item. Quae causa est ut se invicem obscurent. Heraclides, Alleg. Hom. p. 427.* Οὐ γὰρ ἀκέραιον φῶς, ἐδ' ἀριγές ἀχλύος μελαίνης ὑφίσταται τὸ θ' ἡλίου, νυκτὶ δὲ αὐτὸν ἐθόλωσεν, ὅποια σχεδὸν εἶωθεν ἐν τοῖς λοιμοῖσι πάθῃσι ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ τῶδ' ἡμέρας φέγει· *Neque enim sincerum solis lumen, nec atræ caliginis expertem exhibet, sed nocte quadam obscurat, qualis fere solet pestilentiae tempore diurnum lumen obumbrare. Strabo, lib. viii. p. 534.* Τὸ δὲ Ποσειδέϊον ἄλσος ἐστὶ πρὸς τῇ θαλάττῃ· τῆτῳ δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ τὸ Σαμικόν, ὥσε ἐκ θαλάττης μὴ ὀρᾶσθαι· *Neptuni lucus ad mare est, quem ita Samicum abscondit, ut e mari cerni non possit. Plutarch. in Pericle: Οὕτως ἔοικε πάντῃ χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἰσορία τάληδες, ὅταν οἱ μὲν ὑπερον γεγονότες τὸν χρόνον ἔχωσιν ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΑ τῇ γνώσει τ' πραγμάτων. Philo Jud. de Special. Leg. p. 344.* Μηδενὸς ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΟΣ ἡλίῳ τὸ παράπαν, ἀλλ' ὡς ἐν αἰθρία καθαρῇ ὄλοςον ἀναφαίνοντι. *Ita scribendus iste locus. Hesych. Ὀλοςός, ὄλος ὡς ἐστίν. Et notanda vox, nam rarior est. Eleganter Plutarch. de Audit. p. 41.* Ὁ μὲν γὰρ Μελάνθιος, ὡς ἔοικε, περὶ τ' Διογένους τραγωδίας ἐρωτηθεὶς, ἐκ ἔφθ κατιδεῖν αὐτὴν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΜΕΝΗΝ. *Quem locum imperite admodum sollicitavit cl. Reiskius. Atque hinc Ἐπιπρόσθησις· Obtentus: Obtegmentum. Polybius, iii. 71.* εἶναι δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΙΣ ἰκανὰς ἐν τοῖς πλείστοις τόποις· *Esse autem in plurimis locis idonea obtegmenta. Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 121.* Ταῦτα δὲ αὐτοῖς πάντα ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΙΣ γίνεται, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἀμφιάσμαλα, καὶ τὰ τ' κρινομένων. *Ita scribendus iste locus. Vocem non semel usurpat Plutarchus.*

Ἵποτίμησις] Recte Gabriel, *Etenim EXCUSATIO, iniquiunt, remedium est contra nimiam in metaphoris audaciam.* Quocum facit Petrus Paganus. Hesych. Ἵποτιμήσεως, προφάσεως ad quem locum consulendus ὁ πάνυ Hemsterhusius. Arrian. Epictet. iii. 4. Διὰ τῆτο εἶδιν παρέβη τῶν πρεπόντων ἀνδρὶ ἀγαθῷ, εἴτ' ἀπολογέμεν, εἴθ' ἽΠΟΤΙΜΩΜΕΝΟΣ. Ἡμεῖς δὲ πάσης ΠΡΟΦΑΣΕΩΣ πρὸς τὸ ἀγεννεῖς εἶναι εὐπορεῖμεν. Ita scribendus iste locus. Quod et recte animadvertit cl. Wolfius. Ælian. Nat. Anim. iv. 43. Τὸ ἐθελόπουον πάρεςι ΑΠΡΟΦΑΣΙΣΤΩΣ, καὶ ἄνευ τινὸς ἽΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ. Quem locum, qui illustis est, tangit Ruhnkenius.

τῇ τῷ θυμῷ ἐπεγέρσει] Manutius, ἐγέρσει. Non male. Quocum et facit MS. Vat. Philosophus ad Nicomachum, lib. iii. Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα εἶοικε σημαίνειν ΤΗΝ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΕΓΕΡΣΙΝ. Deinde recte libri veteres, ὁποῖον μάλαγμα. *Ad instar malagmatis. Ut malagmatis loco subserviat.* Atque ita quoque scribendum apud Platonem in Timæo. Nam, τὸ, ἄλμα μαλακόν, quod ibi legitur, ineptissimum est. Rem extra controversiam ponit Alcinoüs de Doctrin. Platon. cap. 23. Τὸν πνεύμονα δὲ ἐμηχανήσαντο τὴν καρδίας χάριν μαλακόν τε καὶ ἀναίμου, σπραγγώδη τε καὶ σπόγγῳ παραπλήσιον, ὅπως ἔχη ΜΑΛΑΓΜΑ πηδῶσα ἢ καρδία κατὰ τὴν ζέσιν ἔθ' θυμῷ. Quem locum a viris eruditis non animadversum fuisse miror. Huc spectat Rufus Ephesius, ii. 63. Κατεσκευασαὶ δὲ ὁ ἐπίπλευς ὡς ἂν τοῖς ἐντέροις εἴη ΜΑΛΑΓΜΑ, πρὸς τὸ ἀπὸ περιέχοντ' αὐτὰ σκληρίαν περιτοναίαν. Est autem μάλαγμα verbum τακτικόν de quo Casaubonus ad Æneam: est et verbum *nauticum*. Hesychius: Σπείραι, σερραὶ, δράγματα καὶ τὰ ΜΑΛΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. Ubi intelligit lexicographus *funes complicatos*, quos lateribus navium, cum in portu sunt, appendunt nautæ, ne attritu inter se detrimenti quid capiant. Angl. *fenders*. Interpretes non intellexerunt. Σύσρεμμα ἐκ σχοινῶν vocat supra Hesychius. Quod perinde est. Huc alludere videtur Plutarchus, Sympos. lib. i. p. 618. Διίσημι δὲ καὶ στραγαλιῶντας, καὶ φιλα

γρῆται
Αἰσῶν
ΕΛΛΗΝ
ἦν δὲ
ἰκρίβει
πρῶτον
V. Δ.
ἔπειτα
quā
ἐπὶ
P.
v.
i.
c.

ἢ ἄλλῳ, τῆς περὶ τῶν μέσων,
ἢ ἀντιτοσίᾳ. Quod elegantiae fin-

[ὅτι τῶν ἰσῶν μεγάλῃ] Non ut in vulg.
MN. Vat. habet μεγάλῃ. Recte. Idem μα-

Quoties recte legitur apud Pla-

Timæo: ὡς κατέβη παρεσκευασμένον καὶ
ἔκμαγερον. Huc respexit
V. II. 220. Πρὸς τὴν τὴν ἀπὸ τῶν κατὰ τὰ λαϊκὰ
ἢ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν κατὰ τὰ λαϊκὰ
V. II. 220. Πρὸς τὴν τὴν ἀπὸ τῶν κατὰ τὰ λαϊκὰ
Hinc Damascius in
Iliodori ἐπιτ. Phot. Bibl. p. 1064. τὴν προσέειπε
ἔκμαγερον. Hinc Damascius in
Schol. in Aristoph.
Plat. ἔκμαγερον. ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἔκμαγερον ἔκμαγερον
Confer Iliod. Vossium ad Ca-
p. 21. et cl. Lindan. ad Hesych. v. ἔκμα-
γερον. Ceterum hoc egregie facit Aristot. in Epi-
Lindan. v. 571.

— τὴν τὴν ΜΑΓΗΑ

Συγγράμματα

In interpretando hic locus ex Suid. v. Μαγῆα. Potuit
esse Longinos, ut verum fatear, memoriae vitio,
ut est, etiam, atque adeo continuata metaphora
ἐπιτῆς μαγῆας—ἐπιτῆς μαγῆας. In locis
veterum interpretandis parum accurati sunt recen-
tiores: sed hoc contra mentem Platonis.

[τὴν τὴν τὴν ΠΛΗΜΑΤΑ] Ita emendavimus
ad Suidam, p. 58. Quae verissima lectio, et Pla-
tonis veritas. Quod et me per literas monuit
ἐπιτῆς μαγῆας. Confer cl. Jungerman. ad
Plat. v. 171. ubi de hoc loco agit. Opportune
ἐπιτῆς μαγῆας ΠΛΗΜΑ ΜΑΛΛΑΚΟΝ. Ad
hunc locum Platonis locum respexit.

ἢ ἄλλῳ, τῆς περὶ τῶν μέσων, ἢ ἀντιτοσίᾳ. Hæc non recte cepe-
runt. Ἐπιτῆς μαγῆας ἐπιτῆς μαγῆας ἐπιτῆς μαγῆας. Αὐτὸν δὲ σώματος ἐστὶν ἰσῶν corpus.

Locus autem ita vertendus est: *Alimenti causa Dii rivulos per corpus duxerunt, canales tanquam in hortis secantes, ut venarum latices, velut e perenni quodam fonte, per corpus foraminosum manarent.* Ἀραιᾶ ὄντι αὐλῶνος ἔ σώματος. *Cum corpus sit foraminosum, five meatibus scateat.* Ista est vis τῆ ἀραιᾶ. Lucian. in Gymnasio: Καὶ κάλυμα γίνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ΑΡΑΙΟΙΣ τότε καὶ ἀνεωγῶσι ΤΟΙΣ ΣΩΜΑΣΙΝ ἐμπιπόντων. Deinde lego ex Platone, τὰ τῶ φλεβῶν ρεοὶ ΠΕΤΜΑΤΑ. Dionysius Halicarn. in Vetur. Censur. p. 122. Καθάρπερ ἐκ πολλῶν ΝΑΜΑΤΩΝ εἴ τις κομίσας ΠΕΤΜΑ τι, εἰς τῆ ψυχὴν ΜΕΤΟΧΕΤΕΥΣΕΙ. Quod ad hunc Platonis locum referendum est.

Ἀπόχρη δὲ ΤΑΔΕ ΔΗΛΟΥΝ ΜΕΝ, ὡς] *Sed hæc sufficiunt ostendere.* Sic certe scribendum. Dionysius Halicarn. in Epist. secunda ad Ammæum. Βέλεται γὰρ ΔΗΛΟΥΝ ὅτι μεγάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκη παρέρσχον ἔ πολέμα. Deinde sequitur Platonis locus celeberrimus, Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἐτέρου θεῶ, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Quæ in usum suum convertit Plutarchus, de Aud. Poet. vol. ii. p. 15. et deinde, p. 791. Διὸ καὶ τῶ νέων ἕνεκα δεῖ πολιτεύεσθαι τῶ πρεσβύτην, ἵνα ὄν τρόπον φησὶ Πλάτων ἐπὶ τῶ μιγνυμένε πρὸς ὕδωρ ἀκράτη, ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ θεῶν ἐτέρω θεῶ νήφοντι σωφρονίζεσθαι κολαζόμενον, ἄτως εὐλάβεια γεροντικὴ κεραυνυμένη πρὸς ζέεσαν ἐν δήμῳ νεότητα, βακχεύεσταν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, ἀφαιρῆ τὸ μανικὸν καὶ λίαν ἀκρατον. Qui locus insignis est.

ὅμως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος] Sic legit Manutius: quocum faciunt MSS. Vat. et Ambros. recte. In vulg. legitur αὐτό. Vox tamen αὐτόθεν Longino familiaris est. Sensus est: *Huiusmodi Platonis lapsus aggressus Cæcilius, quamquam revera non nisi lapsus sunt, nihilominus tamen ausus est propterea Lysiam Platoni anteferre.* Hæc mens Longini est. Oratio autem nonnihil elliptica est. Quod optimis scriptoribus solenne. Deinde MS. Paris. τὸ δ' ἦν ἄρα ἐχὶ τοιῦτον, ἠδὲ ὀλίγε ΔΕΙ. Quod

λοιδορές, καὶ ὄξυθύμης ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεῖς μέσον, ὡς περ ΜΑΛΑΓΜΑ ἢ ἀντιτυπίας. Quod elegantiae singularis est.

τόν γε μὴν σπλήνα τῶν ἔντος μαγεῖον] Non ut in vulg. μαγειρεῖον. MS. Vat. habet μαγεῖον. Recte. Idem μαγεῖον et ἐκμαγεῖον. Quomodo recte legitur apud Platonem in Timæo : Οἶον κατόπρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἔτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Huc respexit Pollux, ii. 220. Περὶ μὲν τοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὃ σπλὴν κεῖται, ὃν Πλάτων ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ γενέσθαι φησιν. Hinc Damascius in Vit. Isidori apud Phot. Bibl. p. 1064. τῷ προσώπῳ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ἡμιτύθειον : ubi inepte interpres, *faciei simulacrum*. Imo, *deterforium*. Schol. in Aristoph. Plut. 729. Ἡμιτύθειον, ἀντὶ τῷ σεδάριον ῥάκος ἡμιτριβῆς λινᾶν τι, οἶον ἐκμαγεῖον. Confer Isaac. Vossium ad Catullum, p. 96. et cl. Lindan. ad Hesych. v. Ἐκμαγεωθεῖς. Ceterum huc egregie facit Aristo in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 571.

— τὸν τε ΜΑΓΗΑ

Σπόγγον —

Ita scribendus iste locus ex Suid. v. Μαγῆα. Potuit quidem Longinus, ut verum fatear, memoriae vitio, ut alibi, errasse, atque adeo continuata metaphora scripsisse γυναικωνίτιν—ἀνδρωνίτιν—μαγειρεῖον. In locis enim Veterum laudandis parum accurati sunt recentiores : sed hoc contra mentem Platonis.

τὴν σάρκα οἶδ' τὰ ΠΙΛΗΜΑΤΑ] Ita emendavimus ad Suidam, iii. p. 58. Quæ verissima lectio, et Platoni restituenda. Quod et me per literas monuit amicissimus Ruhnkenius. Confer cl. Jungerman. ad Polluc. vii. 171. ubi de hoc loco agit. Opportune Pollux, ii. 233. αἱ δὲ σάρκες ΠΙΛΗΜΑ ΜΑΛΑΚΟΝ. Ad hunc ipsum Platonis locum respexit.

ὡς ἐκ τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιῶ ὄντος αὐλωνος τῷ σώματος, τὰ ἢ φλεβῶν ῥέοι νάματα] Hæc non recte ceperunt viri doctissimi. Αὐλὼν ἢ σώματος est *ipsum corpus*.

Locus autem ita vertendus est: *Alimenti causa Dii rivulos per corpus duxerunt, canales tanquam in hortis secantes, ut venarum latices, velut e perenni quodam fonte, per corpus foraminosum manarent.* Ἀραιᾶ ὄντ' αὐλῶνος ἔσ' σώματος. *Cum corpus sit foraminosum, five meatibus scateat.* Ista est vis τῆ ἀραιᾶ. Lucian. in Gymnasio: Καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ΑΡΑΙΟΙΣ τότε καὶ ἀνεωγόσι ΤΟΙΣ ΣΩΜΑΣΙΝ ἐμπιπτόντων. Deinde lego ex Platone, τὰ τῶν φλεβῶν ῥεοὶ ΡΕΥΜΑΤΑ. Dionysius Halicarn. in Vetur. Censur. p. 122. Καθ' ἅπερ ἐκ πολλῶν ΝΑΜΑΤΩΝ εἴ τις κομίσας ΡΕΥΜΑ τι, εἰς τὴν ψυχὴν ΜΕΤΟΧΕΤΕΤΣΕΙ. Quod ad hunc Platonis locum referendum est.

Ἀπόχρη δὲ ΤΑΔΕ ΔΗΛΟΥΝ ΜΕΝ, ὡς] *Sed hæc sufficiunt ostendere.* Sic certe scribendum. Dionysius Halicarn. in Epist. secunda ad Ammæum. Βέλεται γὰρ ΔΗΛΟΥΝ ὅτι μεγάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκη παρέρσχον ἔσ' πολέμου. Deinde sequitur Platonis locus celeberrimus, Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεῶ, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Quæ in usum suum convertit Plutarchus, de Aud. Poet. vol. ii. p. 15. et deinde, p. 791. Διὸ καὶ τῶν νέων ἕνεκα δεῖ πολιτεύεσθαι τὴν πρεσβύτην, ἵνα ὅν τρόπον φησὶ Πλάτων ἐπὶ τῶν μινυμένων πρὸς ὕδωρ ἀκράτη, ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ θεῶν ἑτέρω θεῶν νήφοντι σωφρονίζεσθαι κολαζόμενον, ἅτως εὐλάβεια γεροντικὴ κεραυνυμένη πρὸς ζέουσαν ἐν δήμῳ νεότητα, βακχεύσαν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, ἀφαιρῆ τὸ μαινικὸν καὶ λίαν ἀκρατον. Qui locus insignis est.

ὁμοῦς αὐτόθεν ὁ Καικίλιος] Sic legit Manutius: quocum faciunt MSS. Vat. et Ambros. recte. In vulg. legitur αὐτό. Vox tamen αὐτόθεν Longino familiaris est. Sensus est: *Hujusmodi Platonis lapsus aggressus Cæcilius, quamquam revera non nisi lapsus sunt, nihilominus tamen ausus est propterea Lysiam Platoni anteferre.* Hæc mens Longini est. Oratio autem nonnihil elliptica est. Quod optimis scriptoribus solenne. Deinde MS. Paris. τὸ δ' ἦν ἄρα ἐχὶ τοιῆτον, ἐδὲ ὀλίγη ΔΕΙ. Quod

utrumque tam a vero alienum est, quam quod maxime.
 Et hoc Fabro arrisit. Sed utraque lectio proba est.
 Οὐχὶ τοιῦτον, ἐδὲ ὀλίγα ΔΕΙΝ τοιῦτον. Quod lectori
 erudito notandum.

SECT. XXXIII.

μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον] Ita cum Manutio scribendum. *Sublimitas quæ in nonnullis peccat.* Quod elegantius. Quæ paulo infra leguntur, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβῆς κίνδυνος σμικρότητος, vereor ut sana atque incorrupta sint. Robortellus cum MSS. Paris. et Ambros. κίνδυνοι σμικρότητῶ. Lego, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβῆς ΚΙΝΔΥΝΕΤΕΙ σμικρότητος. *Id quod ubique accuratum est, in periculum humilitatis incurrat necesse est. Non longe abest ab eo quod minutum est.* Suidas: Κινδυνεύει ἀντὶ τῆ ἐγγίξεα. Jonas, i. 4. apud LXX. Καὶ τὸ πλοῖον ΕΚΙΝΔΥΝΕΤΕ τῆ συντριβῆναι. *And the ship was in danger of being lost.* Paulo post legitur, καὶ ἤκιστα τοῖς πταισμάσιν ἀρεσκόμενῶ. Quomodo locutus est Philosophus ad Nicomach. lib. iv. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ ΟΥΚ ΑΡΕΣΚΟΜΕΝΟΣ. Deinde distinguo, ὅμως δὲ—ἀδὲν ἤτιον οἶμαι. *Esti lapsibus scriptorum minime delector, nibilo minus tamen censeo.*

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητῆς] Robortellus cum MS. Par. ὁ τοῖς Ἀργοναύταις ποιητῆς. Scribendum proculdubio, ὁ τῆς Ἀργοναύτας ποιήσας. *Qui poema de Argonautis scripserat.* Strabo, lib. xiv. Διονύσιος ὁ Θράξ, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ΤΟΥΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΣ ΠΟΙΗΣΑΣ. Ἀλεξάνδρῃς μὲν, ἐκαλέοντο δὲ Ῥόδιοι. Deinde scribe, Ἄρ' οὖν Ἀπολλώνιος αὖ μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐδέλοις γενέσθαι; *An igitur Apollonius esse malis, quam Homerus?* Nihil verius. Librarii in hisce plurimum peccant. Quæ vero sequuntur de Theocrito, nullum locum hic habent, et proinde inducenda sunt. Confer Histoire de l'Acad. Royale des Inscript. et Belles Lettres, tom. ix. p. 330. ubi nonnulla leguntur, quæ ad hunc locum illustrandum apprime faciunt.

κακείνα τῇ ἐμβολῇ ἔ δαιμονίῳ πνεύματος] Vulgo, τῆς ἐκβολῆς—ὄρμη· sed MSS. meliores cum Manutio non agnoscunt illud ὄρμη. Recte. Est enim nihil aliud quam interpretamentum ἔ ἐμβολῇ. Hesychius: Ἐμβολήν, ὄρμήν. Quare locus ita rescribendus est: Κακείνα τῇ ἐμβολῇ ἔ δαιμονίῳ πνεύματος, ἢν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον. *Idque impetu divini spiritus, quem legi subjicere difficile est.* Noster, sect. xxvii. Καὶ ἔστι τὸ τοιαῦτον εἶδος ΕΜΒΟΛΗ ΤΙΣ ΠΑΘΟΥΣ. Plutarchus, quem sæpius imitatur Longinus, de Placit. Philosoph. iv. 16. Ἀλκμαίων ἀκείνῳ ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τῆ ὠτός· τῆτο γὰρ εἶναι τὸ διηχῆν κατὰ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΜΒΟΛΗΝ.

τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἐξῆς] Vox excidit. Legendum, ΕΝΟΣ δράματος ἔ Οιδίποδος ΕΙΣ ΤΑΥΤΟ συνθεῖς τὰ Ἴωνος ΑΠΑΝΤΑ ἀντιτιμήσαιτο ἐξῆς· *Nemo profecto, qui sapit, univērsa simul Ionis opera cum una Sophoclis fabula Œdipo comparaverit.* Τὰ Ἴωνος ἅπαντα ἐξῆς· *Univērsa simul Ionis opera. Tous les ouvrages d'Ion ensemble*: ut recte Boilavius. Est autem hæc formula loquendi usitatissima. Noster, sect. iv. τὰς ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ κόρας. Idem, sect. ix. Πλὴν ἐν ΑΠΑΣΙ τέτοις ΕΞΗΣ. Item, sect. xxxiv. ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ ἢ προειρημένων κατὰ τὸ πλεόν ἄμοιρον. Ceterum de Ione atque ejus scriptis, quæ plurima erant, copiosissime atque elegantissime pro more differuit Bentleius ὁ πάνυ ad Malelam. Confer, si tanti est, et quæ nos scripsimus in Epist. Critic. p. 104.

SECT. XXXIV.

ὡς ὁ πένταθλος ὅς γε—λείπεται] MS. Par. ὡς γε λείπεται. Scribendum cum Manutio, ὅς γε—λείπεται. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. iv. 36. Πᾶσι τοῖς πολίταις, ΩΣ πατήρ πρῶτος υἱοῖς αὐτῆ, χρώμενος, ΟΣ ΓΕ κ' ἔ ἐξουσίαν, ἢν ὑμεῖς ἐδώκατέ μοι, ἔχ ἅπασαν ἐβελόμην ἔχειν. Lyfias, cont. Agorat. p. 253. Καί τοι εἰ ἐκεῖνος ἀπέθανεν,

ἢ πε Ἀγόρατός γε δικαίως ἀποθανεῖται, ΟΣ ΓΕ Τὸν τε Μενέ-
 στρατον ἀπογράψας, αἴτιος ἐκείνω ἐστὶ τὸ θάνατόν. Ita scri-
 bendum. Vulgo male legitur, ὡς. Ceterum Hy-
 peridem hic comparat Longinus pentathlo, qui licet
 summis athleticis, in suo cuique generi, par non sit;
 δευτερεύει tamen, sive secundas in singulis facile obti-
 net, atque adeo ceteros athletas nullo negotio su-
 perat. Pentathlus enim cedit cursori, qua cursor,
 sed tamen eundem cursorem, in quovis alio certa-
 mine, utpote ἰδιωτὴν, longe post se relinquit. Hæc
 mens Longini est, quam non male expressit Gabriel
 de Petra, non pessimus rhetoris nostri Interpres.
 Confer Platonem in dialogo, qui Ἐρασαὶ sive περὶ φι-
 λосоφίας inscribitur, unde hæc quodammodo mutua-
 tus est Noster, quod et dudum vidit Tanaquillus
 Faber. Eadem quoque similitudine utitur Anony-
 mus apud Photium in Vit. Pythag. §. 15. Ὡςπερ ὁ
 πένταθλος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἐκάσῃ ἡτῶν ἐστὶ τῷ ἐν
 τι ἐπιτηδεύοντος τῶ ἀθλημάτων ἔτω καὶ ὁ ἀνδρῶπιος πάσας
 ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἐκάσῃ λείπεται. Elegantissime Sy-
 nesi, Epist. 148. Ἡμῶν δὲ ἡ χώρα καὶ τῶτ' ἐστὶ ΤΟ ΕΚ
 ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΠΡΩΤΕΙΟΝ.

ἐκ περιττῶ] Recte Gabriel, *Lysiacas insuper virtutes
 veneresque adjecit*. Quod Græci ἐκ περιττῶ, Latini *in-
 super* sive *ex abundanti* vocant. Nos Angli, *over and
 above*. Glossæ Vet. Ἐκ περιττῶ, *Insuper, amplius, ex
 abundanti*. Laertius in Zenone: ΕΚ ΠΕΡΙΤΤΟΥ δὲ τῆ
 ὀρμῆς τοῖς ζώοις ἐπιγενομένης, ἢ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς
 τὰ οἰκεῖα. Deinde lego, Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἐνθα χρῆ.
Mollefcit sive *de impetu suo remittit, ubi opus est*. No-
 ster, lect. viii. Οὐδὲν ἔτως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος ΕΝΘΑ
 ΧΡΗ, μεγαλήγορον. Recte autem et eleganter, μαλα-
 κίζεται. Josephus, de Bell. Jud. iv. 9. Ἐνθα δὲ τὰς
 μὲν προβαλὰς ὀκνηροτέρας ἐποιεῖτο ὁ Σίμων, ΜΑΛΑΚΙΖΟ-
 ΜΕΝΩΝ αὐτῶ τῶ πλειόνων. *Itaque tunc Simon segnius qui-
 dem ferebatur ad impressiones faciendas, quod suorum
 plerique de impetu suo remitterent*. Hinc μαλακώτερον
 γράφειν, et μαλακώτερος ἐν τοῖς λόγοις. Dionys. Halic.

in Demofth. Τὸ δὲ ἔ λέξεως λειῶν καὶ ΜΑΛΛΑΚΟΝ αἰτιῶμαι. Idem, in Lyfia : Ἐν μὲν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις ΜΑΛΛΑΚΩΤΕΡΟΣ. Socrat. Epist. Alatii, p. 67. Ὑπὲρ ἐνίων δὲ διὰ τῆς ἡλικίας ὁμολογῶν ΜΑΛΛΑΚΩΤΕΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΝ, συγγνώμης ἀξιοῖ τυχεῖν. Quod sequitur, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδῦ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον, optime expreffit Cicero in Bruto : *Hic primus inflexit orationem, et eam MOLLEM teneramque reddidit : et SUAVIS, sicut fuit, videri maluit, quam gravis ; sed SUAVITATE ea, quæ perfunderet animos, non perfringeret.*

μύκτηρ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Secutus est, ut solet, Noster Plutarchum suum de Herodoti Malign. p. 860. Εὐρυθμός τε καὶ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Ο ΜΥΚΤΗΡ ἔ συγγραφίως, εἰς Κάρου ὡσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπιμένε τὸν Ἰσαγόραν. Vocem autem εὐγένεια frustra suspectam habuerunt viri eruditi. Photius in Bibl. p. 525. Καὶ ἡ λέξις δὲ αὐτῶ καὶ ἡ συνθήκη ἔ Ἀττικῆς ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ οὐ φεύγει τὰς γονάς. *Diectio autem ejus atque adeo ipsa compositio nativam Atticam elegantiam sapit.* Optime Quintilian. x. 1. *At Messala nitidus et candidus, et quodammodo præ se ferens in dicendo NOBILITATEM SUAM.*

τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαισρον] Ita recte exhibet MS. Vat. Aliud est εὐπάλαισρ⊕, aliud εὐπάλαισ⊕. Εὐπάλαισος est qui facile vincitur. Epicharmus apud Laertium in Platone :

Δυσπάλαισος αὐτὸς ἄλλας εὐπαλαίσους ἀποφανεῖ.

Invidius ipse alios facile superabit.

Ita scribendus iste versus, metro jubente. Εὐπάλαισρ⊕ est *palæstræ peritus* : cui opponitur Ἀπάλαισρ⊕. Hesychius : Κυπρία πάλη· ἦν ἐνιοὶ πάμμαχον καλεῖσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΝ, διὰ τὸ τὰς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν. Cicero, Orator ad M. Brutum : *Itaque qualis eorum motus, quos ἀπαλαίσρες Græci vocant, talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias.* Quintilian. ix. 4. *Id quod Cicero optime vidit, atque testatur frequenter, se quod numerosum sit quæverere : ut magis non ἄρρηθμον, quod esset inscitum et agreste, quam*

εὐρυθμον (scribe, ἔρρυθμον) quod poeticum est, esse compositionem velit: sicut etiam quos palæstritas esse volumus, PERITOS TAMEN PALÆSTRÆ esse volumus, non ἀπαλαίσεως. Vocem usurpat Meleager apud Reisk. Miscell. Lips. ix. p. 473. nec non Strato in Epigrammate:

Ἄλλ' ἐκ ὧν ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΣ ὁ δεσπόσυνος προσέειπε,
 Παῦσαι· πυνιγίζεις, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Ita scribendus iste locus, de quo nos ad Theocrit. v. 90.

σκώμματα ἐκ ἄμυσσας, ἐδ' ἀνάγωγα κατὰ τὰς Ἀττικὰς ἐκείνης] τὰ ἀνάγωγα σκώμματα sunt joci inurbani, lascivi, atque homine libero minime digni. Athenæus, lib. xiii. p. 585. Ἀριστόδημος δὲ ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων, Γνάθαιναν, φησὶ, δύο ἐμισθώσαντο, στρατιώτης κ' μασιγίας. ΑΝΑΓΩΓΟΤΕΡΟΝ ἔν τ' στρατιώτῃ λάκκον αὐτὴν εἶποντο· πῶς; ἔφησεν, ἢ ὅτι δύο πῶταμοι ἐμβάλλετε μοι, Λύκ' καὶ Ἐλεύθερος; Ceterum huc egregie facit Cicero, Epist. Famil. ix. 15. *Accedunt non Attici, sed falsiores quam illi Atticorum, Romani veteres atque urbani sales.* Qui locus in primis notandus: nam ad Longinum notitrum intelligendum plurimum facit.

τὸν δ' ἐπιτάφιον] Hyperidis ἐπιτάφιος five *Oratio funebris* cum ceteris viri facundissimi scriptis diu multumque desideratur. Eam egregie laudant præter rhetorem nostrum Diodorus Siculus, Plutarchus, Photius, Harpocratio, alii complures. Extat fragmentum ejus sane elegantissimum apud Stobæum, Serm. cxxiii. quod, quia ab hoc loco haud alienum est, et lectori erudito sine dubio arridebit, hic integrum adscribam, idque paulo emendatius quam vulgo legitur. Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τὰς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄντας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη ἕτε λόγῳ ἕτε νόμῳ κοιμίζεται· ἀλλ' ἡ φύσις ἐκάστω κ' ἡ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα ὀρισμὸν ἔχει τ' λυπεῖσθαι· ὁμῶς δὲ χρὴ θάρρειν, κ' τῆς λύπης παραινεῖν (leg. παραιρεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνησθαι μὴ μόνον τ' θανάτου τ' τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τ'

ἀρετῆς ἢ καταλελοίπασιν· οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν· εἰ δὲ γήρως θνητῶ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν, εὐδαιμόνες τε γεγόνασιν κατὰ πάντα· ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τέλεωτήκασιν, οἱ παρὰ τῷ Ἑλλήνων ἐπαινοὶ παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται· ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἢ τῷ πατρίδος εὐνοία ἐπίτροποι· αὐτοῖς τῷ παίδων καταστήσεται· πρὸς δὲ τῆτοις, εἰ μὲν ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῷ προσπιπτόντων εἰς τὸ ἀνθρώπινον βίον· εἰ δὲ ἔστιν αἴσθησις ἐν ἄδῃ καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τῶν δαιμονίων, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη (leg. εἰκὸς) τὰς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείους εὐδαιμονίας (Ruhnken. κηδεμονίας) ὑπὸ τῶν δαιμονίων τυγχάνειν. Haftenus Hyperides. Recte autem emendavit Gesnerus, τῷ λύπης παραιρεῖν· *dolorem diminuere*. Verbum occurrit apud Stobæum in Eclog. Ethicis, lib. ii. p. 205. et Schol. ad Aristoph. Pac. 481. Recte etiam emendavimus, ΕΙΚΟΣ τὰς—τυγχάνειν. Polybius, viii. 9. Ὡς εἶπερ καὶ περὶ τὰς ἀποιοχομένους ἐστὶ τις αἴσθησις, ΕΙΚΟΣ εὐδοκεῖν αὐτὸν καὶ τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐχαριστία καὶ ταῖς ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαις. Plutarch. tom. ii. p. 560. Οὔση δὲ τῇ ψυχῇ μετὰ τῆς τελευτῆς, μᾶλλον ΕΙΚΟΣ ἐστὶ καὶ τιμὰς ἀποδιδόσθαι καὶ τιμωρίας. Ceterum posterior pars hujus ἀποσπασματικῆς occurrit etiam in Collectaneis Maximi et Antonii a Gesnero editis, p. 906. ubi false Apollonio tribuitur.

ὅταν δὲ ἐγγίξῃ θάλη τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλείον ἀφίσταται] Sic vero legendum, non ἐπιχαρῆς, ut in vulg. ἐπίχαρις enim vult *festivus*. Joannes Stobæus in Eclog. Ethic. p. 194. Λέγεσθαι γὰρ χάριν καὶ τὴν ἐν ὄψει, ἢ ἐν λόγοις, καθ' ἣν μὲν τῷ εὐχαριν ὀνομάζεσθαι, τῷ δὲ ΕΠΙΧΑΡΙΝ. Plutarch. in Flaminio: Συγγενέσθαι πάντων ἡδιστος, καὶ εἰπεῖν ΕΠΙΧΑΡΙΣ μετὰ δεινότητος. Philostrat. in Apollon. v. 37. ΕΠΙΧΑΡΙΣ τε γὰρ τὰς διαλέξεις ἐδόκει, καὶ τὰς ἔριδας παρητεῖτο. Platonius in Prolegom. ad Aristoph. Ὡσπερ δὲ ἐστὶν ὕψηλος, ἔτω καὶ ΕΠΙΧΑΡΙΣ, καὶ περὶ τὰ σκέμματα λίαν εὐσοχος. Scribendum, περὶ τὰ ΣΚΩΜΜΑΤΑ. Scriptor nescio quis apud Suid. v. Ἀνασεσυρμένην. Καλεῖται δὲ τὸ μὲν ΣΚΩΠΤΙΚΟΝ ΕΠΙΧΑΡΙΝ.

περὶ ΦΡΥΝΗΣ] Non ut in vulg. φρυγίης. Quod et vidit cl. Schurzfleischius. Vidit etiam vir insigni eruditione Henricus Valefius ad Harpocratonem. Hyperidis orationem ὑπὲρ Φρύνης laudant Schol. ad Hermogenem, et Harpocratio non semel. Confer etiam Alciphron. Epist. i. 31. et cl. Bergler. ad locum. Quæ sequuntur, καρδίη νήφοντος, leviter corrupta sunt. Scribendum καρδία. Notum proverbium: Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ νήφοντος ἐπὶ τῇ γλώττῃ ἐστὶ ἢ μεθύοντος. cuius meminit Plutarch. de Garrul. p. 503. Est autem καρδία νήφοντος, Vere sobrii. Sobrietate ipsa, si diis placet, sobrioris. Τῷ ὄντι νήφοντος vocat supra Longinus. Eleganter Plautus in Truculento, iv. 4.

Si alia membra vino madeant, cor sit saltem sobrium.

ὁ δὲ ἔνθεν λαβῶν τὰς μεγαλοφυσάτους καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας] Vulgo legitur, ἐλῶν ἢ μεγαλοφυσάτους. Quæ vero ad hunc locum scripserunt viri doctissimi, una litura corrigenda sunt. Editio princeps cum MSS. nonnullis, ἔνθεν λαβῶν. Quibuscum facit Manutius. Recte omnino. Aliud est ἔνθεν λαβῶν, aliud ἔνθεν ἐλῶν. Homer. Odyss. θ. 500.

ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ, ὡς οἱ μὲν εὐσσήμων ἐπὶ νηῶν.

Ubi recte Schol. ἔνθεν ἐλῶν, ἐντεῦθεν ἀρχάμενον. Hinc Philostratus in Apollonio, viii. 7. ἔνθεν Πυθαγόρας ἐλῶν. hinc orsus Pythagoras. Idem in Alexandro: Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ διελέχθη. Dio Chrysof. p. 395. ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ ἄθρον καὶ πολὺν ἀφήσει λόγου. Synesius de regno: ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ φημὶ δεῖν, ἡγεμένον θεῶν, ἢ βασιλέα πρῶτον αὐτὸν αὐτῆ βασιλέα εἶναι. Vides jam τὸ ἔνθεν ἐλῶν nullum locum hic habere. Deinde recte Robortellus et MS. Paris. ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quare locus ita certo certius rescribendus est: Ὁ δὲ ἔνθεν λαβῶν ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣΤΑΤΟΥΣ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quæ locutio librario fraudi fuit. Τὰς μεγαλοφυσάτους ἀρετὰς. Virtutes summas atque elatissimas. Nihil verius hac emendatione. Ceterum

respexisse videtur Noster, ut solet, ad Dionysium Halicarn. de Thucyd. §. 53. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένος μόνος Θεκυδίδου ζηλωτῆς ἐγένετο κατὰ πολλὰ, καὶ προσέθηκε τοῖς πολιτικοῖς λόγοις παρ' ἐκείνου ΛΑΒΩΝ, ἃς ἔτε Ἀντιφῶν, ἔτε Λυσίας, ἔτε Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῷ τότε Ῥητόρων, ἔσχον ΑΡΕΤΑΣ, ΤΑ ΤΑΧΗ λέγω, καὶ τὰς συσροφὰς, καὶ ΤΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ, καὶ τὸ σφυφὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρσαν τὰ πᾶσι ΔΕΙΝΟΤΗΤΑ.

καταβροντᾶ καὶ καταφέγει] Respexit illud Aristophanis de Pericle, quod legitur Acharn. 529.

Ἐντεῦθεν ὄργῃ Περικλέης ἐλύμπιος
 ΗΣΤΡΑΠΤ', ΕΒΡΟΝΤΑ——

Ubi laudat Scholiastes versus celeberrimos Eupolidis, quos hic emendatos subijciam.

Κράτιστος ἔστος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν.
 Ὅποτε παρέλθοι δ' ὡσπερ οἱ ἄγαθοὶ δρομεῖς
 ΕΚΔΕΚΑ ποδῶν ἤρει λέγων τὲς Ῥήτορας·
 Τραχὺς λέγειν μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτῷ τῷ τάχει
 Παιδῷ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.
 Οὕτως ἐκῆλει· καὶ μόνος τῷ Ῥητόρων
 Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις.

Ita scribendus iste locus, quem cl. Editor expedire non potuit. Confer Alciphron. Epist. p. 179. et doctissimum editorem ad locum. Huc respexit, quod nemo vidit, Themistius, Orat. xxvii. p. 339. Ed. Hard. Καὶ λέγων αἰρήσεις ἐκ ΕΚΔΕΚΑ μόνων ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἴκοσιν ἴσως, τυχὸν δὲ καὶ αὐτῷ τῷ σταδίῳ, τὲς Ῥήτορας τὲς ἀλλαχόθεν. Ita ut orationem habens, non solum sexdecim pedibus, sed viginti et sex, fortassis etiam integro stadio, omnes rhetores sis superaturus. Ita scribendus et interpretandus est locus, qui elegantissimus est, et viros doctissimos elusit.

SECT. XXXV.

λειπόμενος ὁ Λυσίας] Scil. Πλάτωνος· cuius supra mentio est. Libanius, Epist. 78. Οὐκ ὦν νήπιος, ἀλλ' εἰδὲ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΛΕΙΠΟΜΕΝΟΣ. Deinde MSS. ὁ μὲν πλεῖον ἔτι. Quæ male distincta, et non leviter corrupta, ita ex vi et jussu sententiæ rescribenda sunt: Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν πλῆθει ΠΟΛΥ λειπόμενος ὁ Λυσίας, ΟΜΩΣ ΠΛΕΙΟΝ ἔτι τοῖς ἀμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. *Etenim cum non solum magnitudine sed et numero virtutum Platone multum inferior sit Lysias, eum tamen magis vitiis superat, quam virtutibus superatur.* Quod elegans et rotundum est. Noster supra: Φιλῶν γὰρ τῶν Λυσίαν, ὡς εἰδὲ αὐτὸς αὐτὸν, ΟΜΩΣ ΜΑΛΛΟΝ μισεῖ τῶν πάντων Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Et mox infra: Τῶν ἀναμαρτήτων ΠΟΛΥ ἀφελῶτες οἱ τηλικῆτοι, ΟΜΩΣ πάντες εἰσὶν ἐπάνω τῶν θνητῶν. Voculæ ὁ μὲν et ὁμοῦς non raro permutantur. Possis etiam scribere, Τῶν μὲν πλεῖον ἔτι. Quod et verius fortasse. Haud dissimiliter locutus est Euripides in Ino apud Stobæum Grotii, p. 309. qui ita legendus est.

Φεῦ, ὅσῳ τὸ θῆλυ δυσυχέστερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν, ΩΝ τε καὶ τοῖσιν καλοῖς
Πολλῶν ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ, καὶ ΕΤΙ τοῖς αἰσχροῖς ΠΛΕΟΝ.

οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον εἰδὲ ἀγεννῆς ἔκρινε τὸν ἀνδρωπον] “Opinor vocem ἡμᾶς hic ejici debere: quid enim hic faciunt junctæ prope voces ἡμᾶς et ἀνδρωπον, quarum una sensui satis est?” Pearce. Viri doctissimi κρίσις minus satisfacit. Ita locutus est Clemens Alexand. Cohort. p. 74. Μόνος ὁ τῶν ὅλων δημιουργός, τοιοῦτον ἀγαλμα ἔμψυχον ΗΜΑΣ, ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ἐπλασεν. Deinde legitur, εὐθύς ἀμαχον ἔρωτα ἐπέφυσε ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς πάντος αἰεὶ τῆς μεγάλης. Quæ ita vertenda: *Statim a principio natura nostris animis invictum quendam amorem τῆς μεγάλης iniecit, ut semper ejus desiderio teneremur.*

Διόπερ τῆ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆ ἀνθρώπινης ἐπιβολῆ] Ita legit Ruhnkenius noster. Quo nihil verius. Huc facit Aristot. Epist. ad Alexandrum. Ἐφ' ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ΕΠΙΒΑΛΛΩ ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑΙ, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ubi nescio an scribendum, τὴν διάνοιαν. Dicitur autem τὴν διάνοιαν ἐπιβάλλειν, ut τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. Quæ locutio restituenda Diogeni apud Stobæum, p. 219. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλεσίᾳ γραίας προσποιούμενον ἔρᾳν, ἔφη, ταύτη οὐ ΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΝ, ἀλλὰ τὸ ὀδόντα ΕΠΙΒΕΒΑΗΚΕ. Ita scribendus iste locus, cujus acumen non cepit Interpres. Mox recte cl. Pearcius, καὶ μέγα καὶ καλόν. Istæ voces sæpissime conjunguntur. Arrian. Epictet. ii. 11. Καὶ πῶς οἶόν τε πόλιν μὲν ἢ οἶκον μὴ δύνασθαι διαμένειν μηδ' ὀλιγὸς χρόνον δίχα τῆ διοικῆτος καὶ ἐπιμελεμένης· τὸ δ' ἔτω ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝ κάσασκεύασμα εἰκῆ ὡς ἔτυχεν ἔτιως ἀτάκτως οἰκονομεῖσθαι; Confer nos supra ad lect. ii. ubi istam phrasin Dioni Cassio restituimus. Deinde sequitur, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Quomodo locutus est Hierocles apud Stobæum, p. 398. Edit. Needham. Ὅθεν καλῶς ἢ φύσις, ὡς ἂν ΕΦ' Α ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ μὴ ἀγνοῦσα, παρήγαγεν ἡμῶν ἕκαστον τρόπον τινὰ μετὰ συμμαχίας. Ita scribendus videtur iste locus.

Καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῆ γηγενῆς ἐκείνη καὶ αὐτῆ μόνῃ προχέουσι πυρός] Vulgo, γένος. Legebat doctissimus Pricæus, τοῦ ἐγγενῆς ἐκείνου. Sed verior mihi semper visa est Marklandi nostri conjectura, τῆ γηγενῆς ἐκείνης· de quo consulendus cl. Ruhnkenius, qui nostra quodammodo occupavit. Accedit Justinus, iv. 1. *Est autem ipsa terra (Siciliæ) tenuis ac fragilis, et cavernis quibusdam fistulisque ita penetrabilis, ut ventorum tota ferme flatibus pateat; nec non et IGNIBUS GENERANDIS nutriendisque SOLI ipsius NATURALIS MATERIA.* Quod sequitur, αὐτῆ μόνου πυρός elegantissimum est, et ne utiquam sollicitandum: *fluvios subterranei istius et puri puri ignis.* Πυρὸς ἀγνοτάτας παγὰς vocat Pindar. Pyth. i. 39. Ad quem locum, qui omnino consulendus est, respexisse videtur Longinus.

τὸ χρεῖωδες ἢ καὶ ἀναγκαῖον] Sensus hujus loci paulo obscurior est, quem ita facile expediveris: *Sed de omnibus hujusmodi rebus hoc dici possit; Quod utile sit et necessarium, facile ab omnibus comparari posse, atque ea de causa minus admirationi esse; id vero admirationem mouere, quod extraordinarium sit, et præter opinionem expectationemque nostram.* Huc egregie facit Plutarchus de Cupid. Divit. p. 527. Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ τῷ Τηλεμάχῃ πᾶσχομεν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὑπὸ ἀπειρίας, μᾶλλον δὲ ἀπειροκαλίας, τὴν μὲν Νέστωρος ἰδὼν οἰκίαν κλίνας ἔχουσιν, τραπέζας, ἰμάτια, σρώματα, οἶνον ἠδὺν, ἐκ ἑμακάριζε ΤΟΝ ΕΥΠΟΡΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ ἢ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΝ· παρὰ δὲ τῷ Μενελάῳ θεασάμενος ἐλέφαντα καὶ χρυσὸν καὶ ἤλεκτρον ἐξεπλάγη. Quem locum ob oculos habuisse videtur noster Criticus.

SECT. XXXVI.

ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω ἢ θνητῶ] Alii πάντως, alii πάντως. Neutrum verum. Libri omnes πάντες. Recte. Sensus est: *Et si isti homines multum absint a perfectione, nemo tamen ex iis est, qui non ultra fastigium humanum sit euectus.* Hæc mens Longini. Quod nostros Interpretes fugisse miror. In iis quæ sequuntur, Καὶ τὸ μὲν ἀπῆλθον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται, imitatus est Noster Plutarchum suum, Educat. p. 7. Τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνον, τὸ δὲ ἐπικίνδυνον ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΖΕΤΑΙ.

καὶ πολλοσημῶριον ἂν εὐρεθείη ἢ ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθωμένων] Dionysius Halicarn. in Epist. ad Cn. Pompeium, cap. 2. Ἐγὼ τέ φημι ἢ ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεπῆς καὶ παρακεκινδυνευμένης φράσεως ἐφιέμενον Πλάτωνα, μὴ περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθῶν, ΠΟΛΛΟΣΤΗΝ μὲν τοι ΜΟΙΡΑΝ ἔχειν ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ τὰ διαμαρτανόμενα ὑπ' αὐτῶ. Ad quem locum manifesto respexit Longinus. Quæ sequuntur, Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, καὶ δυνάμενος ὑπὸ ἢ φθόνου παρανοίας ἀλῶναι, nemo in-

terpretum adsecutus est. Nulla tamen in omni Hellenismo vel frequentior vel elegantior locutio. Locus ita vertendus est: *Quamobrem omnis ætas, omnesque mortales, quos vel ipsa Invidia delirare haud dixerit, palmam illis detulerunt, quam hodieque retinent, et semper retinebunt.* Παρανοίας ἀλῶναι est *Dementia argui.* Æschines cont. Ctesiph. Μηδ' ΑΙΡΕΙΤΕ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τῶν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. *Nolite coram Græcis delirationis atque insaniciæ populum Atheniensem damnare.* Idem cont. Ctesiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυρίας ὡς περ παραγεγρακῶς ἢ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΛΛΩΚΩΣ. *Populus autem tanquam senio aut dementia quadam captus.* Xenoph. Memor. i. 2. Φάσκων δὲ κατὰ νόμον ἐξεῖναι ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΛΟΝΤΙ καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. *Dicens lege permissum esse, ut aliquis patrem convictum amentia vinciat.* Hinc lux Aristophani, Nub. 843.

Οἶμοι· τί δράσω παραφρονῆντος ἔ πατρός ;
Πότερον ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ αὐτὸν εἰσαγαγὼν ΕΛΩ ;

Ἔς' ἀν ὕδαρ τε ῥέη—] Hexameter iste est pars Epigrammatis in Midam, quod alii Homero, alii Cleobulo tribuunt : de quo Herodotus in Vit. Homeri, et Laertius in Cleobulo. Eleganter Libanius in Juliani necem, p. 259. Ὡ πολλὰ συγκινήσας ἐπὶ σαυτῶν δάκρυα, ἐκ ἐπ' ἡματι, κατὰ τὸ ἔπος, ὀλοφυρμῆ τυχῶν, ἀλλ' ἐν τῶ πένθει κατέχων ἀνθρώπους, καὶ κατασχίσων γε,

Ὅφρ' ἀν ὕδαρ τε νάη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη.

ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν] Manutius cum MSS. nonnullis, ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ. Lego et distingo, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ, πλὴν ἐχ' ὁμότονον. Vox altera alteram absorbit. Diodorus Sicul. xix. 81. Ἦν δὲ καὶ τῶ κάλλει καὶ τῶ μεγέθει διάφορος, ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὕπλοις βασιλικοῖς εἶχε ΠΟΛΛΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗΝ καὶ κατάπληξιν. Ita scribendus iste locus. Confer Suid. v. Δημήτριος. Deinde recte Tollius, βοήθημα τῇ φύσει πάντη πορίζεσθαι τὴν τέχνην. Noster supra : τῶ ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι ΠΑΝΤΗΣ καθορθεμένων. Idem, sect. xxxii. ἐν τῶ γλαφυρῶ ΠΑΝΤΗΣ

κεκαλλιγραφημένοι. Nihil verius. Quod vero ad hunc locum scripsit cl. Pearcius, una litura corrigendum est.

SECT. XXXVIII.

καὶ αἱ τοιαῦται] Scribe, κάκιστοι καὶ αἱ τοιαῦται. Agit enim hic Noster de Hyperbolis *vitiosis*. Deinde legitur vel Demosthenis, vel nescio cujus, nobilis locus, Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρυγαις καταπεπατημένον φορεῖτε· quem alii laudant, alii vituperant. Sic solent rhetores. Confer Libanii Argument. in Orat. de Haloneso: cujus scrinia compilavit Tanaquillus Faber. Quæ sequuntur, Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι πᾶ παραρσιζέον ἕκαστον, perperam accepit vir doctissimus. Non male Gabriel, *Quare scire oportet quousque progrediendum sit. Quousque ferri possit non incommode Hyperbole*. Ista est vis τῆ Παραρσιζέειν apud Rhetorem nostrum. Vide quæ adnotavit cl. Pearcius ad sect. ii. Optime Quintilian. viii. 6. *Quamvis enim est omnis Hyperbole ultra fidem, non debet esse ultra modum*.

Ἐπεὶ δ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν—ἀρχαίως διεξελεθεῖν] Hæc sunt verba Isocratis in Panegyrico, ubi legitur: Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν—ἀρχαίως διεξελεθεῖν. Quomodo laudat Harpocratio, v. Ἀρχαίως. Sed hoc leve. Huc respexit Libanius in Epist. ad Abureium: Πάνυ μοι βεβαίῳ δοκεῖς τὸν λόγον, ἐν περὶ τῶν λόγων Ἰσοκράτης εἶπε φύσεως, ὅτι ἄρα οἱοί τε εἰσιν ἄραι μικρὰ, καὶ μεγάλα καθελεῖν. Item Julianus, Orat. i. in Constantium: Οἱ δὲ τῆ τέχνης ἀπολαῦσαι φασιν ἐν τῷ δύνασθαι περὶ τῶν μικρῶν μειζόνως διελεθεῖν, καὶ τὸ μέγεθος ἀφελεῖν τῶν ἔργων τῷ λόγῳ, καὶ ὅλως ἀντιτάττειν τῇ τῶν πραγμάτων φύσει δύνασθαι τῶν λόγων. Ad quem locum consulendus illustrissimus Spanhemius.

αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως] Distingue, αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα, ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι. Quod sanguinem limumque biberent, et pro iis *Nihil minus* dimica-

rent, *etiam credibile facit ipsa rei acerbitas et circumstantia*. Ceterum hunc Thucydidis locum ante oculos habuisse videtur Herodian. viii. 13. Ὁ γὰρ ἦν μόνον ἐν τῷ παραρέοντος ποταμῷ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ΕΠΙΝΕΤΟ. Huc adludit etiam Lucian. in libello; Quomodo conscribenda sit historia: Οὐδὲ ἢ σύμπασα πόλις τῷ Ἀθηναίων φοβήσεται αὐτὸν, ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσορῆ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίᾳ τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ ΟΙΟΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΠΙΝΟΝ, καὶ ΩΣ ΕΦΟΝΕΤΟΝΤΟ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ.

χερσὶ καὶ στόμασι] Hunc locum Herodoti, quo nullus elegantior, perperam sollicitavit Tanaquillus Faber. Ita locutus est Dio Cassius, xxxviii. 49. Καὶ πολλοὶ καὶ τῆς τῶν βραχυτέρων ξιφῶν χρήσεως σερηθέντες, ΤΟΙΣ ΤΕ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΟΜΑΣΙ αὐτ' ἐκείνων ἠγωνίζοντο, καθίστωντες τὰς ἀντιπάλους, δάκνοντες, σπαράττοντες, ἅτε καὶ τῷ μεγέθει τῶν σωμάτων πολὺ αὐτῶν ὑπερέχοντες. Item nescio quis apud Suid. v. Ἐμφύς. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἶχεν, ἐμφύς τῷ πολεμίῳ, ΚΑΙ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΤΙ δίκην θηρίας διασπάσαι αὐτόν. Huc accedit Cicero in Tusculanis, lib. v. 27. *Adolescentium greges Lacedæmone vidimus ipsi incredibili contentione certantes PUGNIS, CALCIBUS, UNGUIBUS, MORSU denique; cum exanimarentur priusquam se victos faterentur. Quod sequitur, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, respexisse videtur Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. ix. 21. Καὶ τελευτῶντες ΕΓΚΑΤΕΧΩΣΑΝ αὐτὰς τῷ πλήθει ΤῶΝ ΒΕΛΩΝ.*

πλὴν ὁμοίως] Lego cum Schurtzfleischio, πλὴν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὸν Nilus, Epist. 102. Ἀμήχανον χωρὶς λύπης παρελθεῖν τὸν ἐμπαιδευόμενον τοῖς παρασμοῖς ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ—. Heraclid. Allegor. Homer. p. 420. ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ τὸν ἀριθμὸν ἄτω πολὺν ὄντα τῶν ἔργων, ἢ ἄπιστον ἢ θέρειος ὄρα πεποίηκεν. *Verum etsi tantus sit rerum gestarum numerus, propter æstivi tamen diei longitudinem credi meretur.* Deinde recte Tollius, τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. *Quæ a furore propius absunt.* Haud dissimiliter corruptus Philosophus in Poeticis, cap. 17. Δι' ἃ εὐφρῆς ἢ πρηπτικῆ ἐστὶν

ἢ μανικῶς· τέτων γὰρ οἱ μὲν εὐπλαστοί, οἱ δὲ ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ·
Quamobrem Poetica ingeniosi est hominis vel furore cor-
repti: illi enim fingendis moribus sunt apti; hi autem
extra se positi, se revera esse eos putant quos imitentur.
 Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo inepte
 legitur, ἐξετάσικοι. Ceterum notanda phrasis ἔργα καὶ
 πάθη quæ Platonis est, Polit. ii. p. 140. Ed. Cant.
 Τάδε δὴ τῶ Κρόνου ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗ ὑπὸ τῷ υἱώως, εἰδ' ἂν
 εἰ ἦν ἀληθῆ ὥμην δεῖν ῥαδίως ἔτω λέγεσθαι πρὸς ἀφρονάς τε
 καὶ νέεσ.

ὄθεν καὶ τὰ κωμικὰ] Verte, *Comica illa; vel illa Co-*
mici: nempe illa ipsa quæ sequuntur;

Ἄγρον ἔσχ' ἑλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπισολῆς
 Λακωνικῆς —

Quæ miror viro doctissimo placere potuisse. Nam
 illud ἄρα nullum locum hic habet. Versus procul-
 dubio ita constituendus est:

Ἄγρον ἔσχ' ἑλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπισολῆς Λακωνικῆς.

Est versus Iambicus tetrameter acatalecticus: quod
 genus metri Comicis familiare. Aliter ordinabat
 magnus Casaubonus ad Strabonem: sed nostra ye-
 riora atque elegantiora sunt. Deinde legitur, καὶ πως
 ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὐξήσις· ubi notanda ele-
 gantissima vocula πως· quam Interpretes fusque de-
 que habuerunt. *Et diasyrmus est quodammodo, nescio*
quomodo, humilitatis exaggeratio. Voculam istam non
 semel usurpat Longinus. Ceterum de *Epistola La-*
conica consulendus accuratissimus Meursius in *Laco-*
nicis, iii. 4. et Meursio non minor cl. Valckenarius
 ad Theocriti Adoniazufas.

SECT. XXXIX.

ὅσα γε τῷ Θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ] Hunc locum nemo
 Interpretum intellexit. Græca ita vertenda sunt:

In duobus libris satis exposuimus quantum hujus argumenti nobis erat perspectum. Θεωρία est institutum, argumentum. Noster in Prolegom. in Hephæst. §. 7. Ἐπὶ ταύτης τῆς ΘΕΩΡΙΑΣ πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. In præsentī Instituto metri nomen multifarium dicitur. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 5. Διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ἀπέστην. Propterea ob has causas ab hoc instituto abstinēbam. Aristides, vol. ii. p. 439. Καὶ ὅλως μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν, ἃ καὶ δὴλά ἐσι πᾶσι τοῖς ἐντὸς ἀπαξ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΑΥΤΗΣ. Cujusmodi certe infinita recenseri queant, nemini non manifesta, qui in hoc argumento versatus est. Huc in primis facit Photius in Demosth. p. 1470. Καὶ πολλοῖς ἔτος ὁ λόγος παρίσχεν ἀγῶνα, κρίνεσθαι προτεθεῖς, ὥσπερ καὶ Ἀσπασίῳ τῷ ῥήτορι, ἅτε μὴδ' ΕΦΙΓΜΕΝΩΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΘΕΩΡΙΑΣ εἰς ἀκρίθειαν. Ita scribendus est iste locus.

ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ—θαυμασόν τι ὄργανον] VOX ἐνέργημα a Manutio profecta est, qui de suo addidit. Notanda autem locutio φυσικὸν ἐνέργημα· quomodo locutus est Marcus Antoninus, ix. 3. Καὶ τὰ ἄλλα τὰ ΦΥΣΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΑ, ὅσα αἱ τῆς βίης ὄραι φέρουσι. Sed quod in Antonino verum et probum est, in Longino vereor ne pravum et improbum sit. Quare vide an locus ita legendus et distinguendus sit: ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ πάθος θαυμασόν τι ὄργανον. Quod planum et perspicuum est. Recte μεγαλοπρεπείας καὶ πάθος· quod egregium et harmoniæ proprium. Illud autem ὄργανον πειθῆς habuit a Plutarcho suo in Fabio Maximo. Ἦσκει τὸ μὲν σῶμα πρὸς τὸς πολέμους, ὥσπερ ὄπλον σύμφυτον, τὸ δὲ λόγον ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΕΙΘΟΥΣ πρὸς τὸν δῆμον, εὖ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον. Ad hunc locum proculdubio respexit Longinus.

οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησι] Sic legendum, non ut in vulg. ἐπιτίθησι. Quod et Faber monuit. Noster supra: ψυχὴν τινὰ τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ΕΝΤΙΘΕΙΣΑ. Lucian. in Gymnasio: Καὶ ὁ πόνος ἔτος ὤμους τε αὐτῶν

κρετόναι, καὶ τούτων τοῖς ἄλλοις ENTIΘΗΣΙ. Jamblichus de Mysteriis, p. 83. Ἡμῖν τε δὲ αὐτῶν ENTIΘΗΣΙ φρόνησιν. Nihil verius hac lectione. Ceterum notanda locutio, Οὐ γὰρ αὐλὸς MEN ;—Οὐκ οἴομεθα δ' APA τὴν σύνθεσιν—; Qui loquendi modus Græcis non inusitatus, sed editoribus nostris parum perspectus. Sensus est, quem et recte admodum expressit vir doctus in Commentario ad Longinum: “ Si tibiæ, si ci-
 “ tharæ soni habent vim permovendi animos audi-
 “ torum vehementissime, multo magis habebit hanc
 “ vim verborum collocatio.” Haud aliter locutus est Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. x. 28. Οὐ γὰρ ἔστι MEN τισι βαρβάρους—Ῥωμαίοις δ' APA—; Item Plutarchus de Audit. p. 42. Οὐ γὰρ ἐκ κερύει MEN ἀναστάντα—Ἐκ δ' ἀκροάσεως ἀπύοντα καὶ σχολῆς, ΟΥΚ εὐδύς ἀφορᾶν χρὴ πρὸς ἑαυτὸν—; Quæ loca sedulo observanda sunt et conferenda, nam plane gemella sunt, et locutionis hujus indolem abunde patefaciunt.

βάσιν ἐνθάδε τινα ῥυθμῶν πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῶν] Hæc neutiquam sollicitanda sunt. Xenoph. Exped. lib. vi. ἦσαν τὲ EN ΠΥΘΩΜΩι πρὸς τὸ ἐνόπλιον ΠΥΘΩΜΟΝ αἰλέμενοι. Confer cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 208. ubi de hoc loco agit.

κράσει καὶ μίξει τὴ συμφωνίας] Lego et distingo, Καὶ νῆ Δία Φθόγγοι κιθάρας, ἔθεν ἀπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλας κράσει καὶ μίξει, τὴ συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπαγεσι πολλάκις, ὡς ἐπίσταται, Σέλυγτρον. Recte scripsimus κράσει καὶ μίξει. Sonorum temperamento et mixtura, harmoniæ mirificum sane faciunt, ut tute scis, oblectamentum. Noster apud Euseb. Præp. Evang. xv. 21. Πᾶ δὲ ἐπὶ ΤΑΣ ΚΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΕΙΣ ἀνενεγκεῖν; Aristides, tom. ii. p. 479. Καὶ γέγονέ τις αὐτῶν ΚΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΙΣ τοιαύτη. Damascius apud Phot. Bibl. p. 409. ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τὴ ἰδεῶν. Scriptor, nescio quis, apud Suid. v. Μέσον. Καὶ ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τὴ σχέσεως ἐν ἅπασιν αἰτίαν ὁ μέσος ἔχει. Sed hac locutione nihil solennius. Egregie Philo de Mose, lib. iii. p. 174. Φθόγγοι γὰρ οἱ μὲν ἀνδρῶν βαρεῖς, ὀξεῖς δὲ

οἱ γυναικῶν, ἐξ ὧν ὅταν ἡ ΚΡΑΣΙΣ γένηται σύμμετρος, ἦδισον, καὶ παναρμόνιον ἀποτελεῖται μέλ^Ϟ.

τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν] *Hæc minus recte accepit vir doctissimus. Non male Gabriel, Verborumque superstructione magnitudinem conciliet. Τὰ μεγέθη συναρμόζειν est Sublimia inter se componere et coaptare, ut quasi unum corpus efficiant. Xenophon, Memor. i. p. 726. Καὶ τῶν ἄλλων δὴ περὶ ΜΕΓΑΛΩΝ ὄντων, ἐκάστω μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα ΣΥΝΗΡΜΟΣΤΑΙ σοι. Lucian. de conscrib. Historia: Ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμεν^Ϟ, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἀλύσει τρώπῳ ΣΥΝΗΡΜΟΣΜΕΝΟΝ.*

Ἄλλ' εἶη καὶ μανία] *Vulgo, ἄλλ' εἶοικε μανία. Ita quidem locutus est Dio Chrysof. p. 412. Ὡς ἦδη ΜΑΝΙΑΙ τὸ γιγνόμενον ΕΟΙΚΕΝ αἰσχροῦ καὶ ἀπρεπεῖ. Verum Robortellus cum optimis MSS. ἄλλ' εἶ καὶ μανία. Quare vide an legendum sit, Ἄλλ' ΕΙΗ καὶ μανία τὸ περὶ τῶν ἄνω ὁμολογημένων διαφορεῖν. Sed insania fuerit de iis, quæ in confesso sunt, dubitare. Quod et verum videtur. Confer nos infra, ad sect. xlv. Poteris etiam legere, ἄλλ' εἶη καὶ μανίας. Lucianus in Parasito: Τὸ γε μὴν πρὸς τί τέλος εὐχρησον τῷ ἐν τῷ βίῳ, μὴ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΣ ΕΙΗ ζητεῖν; Deinde scribe cum Manutio, ὑψηλὸν γε ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ νόημα, καὶ ἐστὶ τῷ ὄντι θαυμάσιον. Sublime quidem videtur, et est revera admirabile. Xenophon in Symposio: Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ἦν ὀρώσι γέ σε μὴ ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩι ΟΝΤΙ ἀρετῆς ἐπιμελόμενον. Ignatius in Epist. ad Smyrn. Ἄλλ' οὐ ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩι ΟΝΤΙ πάντα ὑπομένω διὰ Χριστόν. Quod sequitur Demosthenicum laudat Hermogenes, laudat et Demetrius Phalereus. Huc respexit Philo de Agricult. i. p. 313. Τῶν καιρῶν μέλλειν ἐκ ἐπιτρεπόντων, ἄλλ' ἐπ' αὐτῆς ἰσαμένων ἀκμῆς, ὡς μὴ ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερηκότας μάλλον ἢ ἀποτυχεῖν ἂν εἰκότως εἰσάπαν νομισθῆναι, φθάντων ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΝΕΦΟΥΣ, ἐκείνων.*

συνεκλύεσθαι καὶ διαχαλᾶται τῷ ὕψος τὸ ἀπότομον] *Ita scribendum, non ut in vulg. τὸ ὕψος. Noster, sect.*

χviii. ἢ δὲ ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Demetrius Phaler. περὶ Ἑρμηνείας, §. 8. Οὕτως ἐκτεινόμενον ΕΚΛΥΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟ ΘΥΜΙΚΟΝ. Quod gemellum est.

SECT. XL.

ὅμως κοινοῖς—ὅμως ὄγκον] Hujusmodi repetitiones haud infrequentes sunt. Confer nos supra ad sect. ix. Deinde sequuntur, ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλλοντο· ubi non male cl. Pearcius, ὄγκον καὶ διάσμα. Quomodo locutus est Plutarchus, ii. p. 853. Ἐνεσι μὲν ἔν ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν τὸ τραγικόν, τὸ κωμικόν, τὸ σοβαρὸν, τὸ πεζόν, ἀσάφεια, κοινότης, ΟΓΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΜΑ. Vocem usurpat Dionysius Noster, et Hermogenes non semel. Sed vulgata lectio neutiquam sollicitanda est. Διάστημα est vox elegantissima et a Musiciis petita. Aristides Quintil. de Music. lib. ii. p. 84. Μέγεθος γε μὴν καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῶν λόγων διὰ συνεκδοχῆς, ἐν τῶν

Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τείχος εὐδμητον βόας αὔας
Ἐψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκινον μεγάλην ἀλαλητῶν

μεγέθει ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ἐξήρει τὸν λόγον. Quæ διαστήματα Aristides, Διαστάσεις ἀξιολόγως vocat Dionysius Halicarnasseus. Atque hinc intelligendus Laertius in Arcefilao: Ἦν δὲ ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος, καὶ ἐν τῇ λαλίᾳ ΔΙΑΣΤΑΤΙΚΟΣ τῶν ὀνομάτων. Rem egregie explicat Longinus infra: Στηριγμῆς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἐδραῖον ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΤΑ μέγεθος. Ad quem locum consulendus cl. Tollius.

Φίλιππος] Philistus, historicus Siculus, de quo Diodorus, Dionysius Halicarn. Plutarchus, Pausanias, Suidas, alii quamplurimi. Pene pusillum Thucydidem vocat Cicero, Epist. ad Quintum Fratrem, ii. 13.

Confer Clem. Alexand. Strom. vi. p. 740. et cl. Duker. ad Thucyd. p. 190. Ceterum, dum hoc agimus, occurrit nostri Philisti locus apud Polluc. x. 116. quem, quia de mendo suspectum habuerunt viri eruditissimi, hic vindicatum adpronam. Ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῆ Φιλίστα βιβλίων εἴρηται· Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτήρας ἀντιπεφραγμένους· *Oportet noctu laternas attollere, ea parte qua hostem spectant, obseptas.* Ista est vis τῆ Ἀντιπεφραγμένους. Polyænus, lib. v. 10. λαμπτήρα τὸ πρόσθεν μέρος πεφραγμένον vocat. Quod perinde est. Recte quoque, τὰς νύκτας. Æneas, Tact. p. 1681. Ed. Gronov. Δεῖ ΤΑΣ ΝΥΚΤΑΣ λύχνα καίεσθαι λαμπτήρῃσιν· ad quem locum vide quæ scripsit ὁ πᾶνν Casaubonus.

Γέμω κακῶν δὴ] Hunc Euripidis versiculum laudat Plutarchus de Stoic. Repugn. p. 1048. laudat etiam in libello de Commun. Notion. p. 1063. sed utrobique mendosum et parum curatum. Quod sequitur, τῇ πλάσει ἀναλογῶν, neutiquam sollicitandum est. Sensus est: *Id quod dicitur valde vulgare est; sed fit sublime, quia sententia non abhorret a structura.* Quod et Tanaquillo Fabro visum. Ita locutus est Athenæus, lib. v. p. 185. Τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτεσιν ΑΝΑΛΟΓΟΥΝ τῷ τῶν σαλπύγγων κώδωνι. Hesychius: Φλέψ, μάλωψ· καὶ ΤΟ ΑΝΑΛΟΓΟΥΝ ΤΩ ΣΩΜΑΤΙ. Photius, Biblioth. p. 157. Καὶ ἡ συνθήκη καὶ τὰλλα ΤΩ ΛΟΓΩ ΑΝΑΛΟΓΑ. Quæ verba notanda: nam hæc quodammodo reciproca sunt. Ceterum vocem πλάσις usurpat Tiberius Rhetor de Figur. Demosth. p. 178. Ἔσι τοίνυν σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τῶν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τῆ διανοίαν, κόσμῳ τινὸς Τῆ ΠΛΑΣΕΙ ἢ χρεῖας ἕνεκα. Ubi κόσμῳ τινὸς τῇ πλάσει ἕνεκα est *structuræ ornandæ gratia.* Sed hæc minus intellexisse videntur Interpretes.

— εἰ δέ πε

Τύχοι, περίξ ἐλίξας—] Hæc minus recte administravit, Barnesium secutus, vir doctissimus. Delenda ista interpunctio post τύχοι, et vertendum, *Sicubi*

se taurus circumverterit. Appian. de Bell. Annibal. p. 544. Ὑπολαβῶν δὲ καὶ μεγάλην αὐτῷ δόξαν, ΕΙ ΚΑΙ ΤΥΧΟΙ ΠΤΑΙΣΑΣ, τό γε ἐγγχείρημα οἴσειν. Joseph. cont. Appion. ii. 32. Αὐτρεγίαν λέγω, καὶ τροφῆς λιτότητα, καὶ τὸ μηδὲν εἰκῆ, μηδ' ὩΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΠΙΤΕΘΥΜΗΚΩΣ, φαγεῖν ἢ πειεῖν. Ita distinguendus iste locus. Atque hinc sublevandus Lyfias cont. Eratosth. p. 197. Καὶ πολλῶν ὄντων ἱματίων, αἰτῶσιν εἰδὲν ἔδοσαν εἰς ταφὴν, ἀλλὰ τῷ φίλων ὁ μὲν ἱμάτιον, ὁ δὲ προσκεφάλαιον, ὁ δὲ ὅ, τι ἕκαστος ἔτυχεν ἔδωκεν εἰς τὸ ἐκεῖνος ταφὴν. Vox excidit. Legendum sine dubio, ὅ, τι ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΧΩΝ. *Et cum multæ essent vestes, nullam tamen ad sepulturam petentibus concessere; verum amicorum unus vestem, alter pulvinum, alii quod quisque habuisset, in funus conferebant.* Sic mox Lyfias, Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσῆς ἐλικτήρας, ΟΥΣ ΕΧΟΥΣΑ ΕΤΥΓΧΑΝΕΝ ὅτε τὸ πρῶτον ἔλθεν εἰς τὸ οἰκίαν, ὁ Μηλόβις ἐκ τῶν ὄντων ἐξείλετο. Ceterum deprompti sunt isti versiculi ex Euripidis *Antiope*: quæ fabula hodie cum multis aliis desideratur. Ejus meminere Joannes Stobæus, Harpocratio, Hesychius, Suidas, Schol. Aristoph. Ranas, alii. De ea multis disputavit vir industriæ et doctrinæ singularis Ludov. Casp. Valckenarius in Diatribe Euripidea. Adponam unicum fragmentum, quod nobis conservavit Clemens Alexandrinus, idque eo libentius, ut emendem: Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φησὶν,

— ἔνδον δὲ θαλάμοις ΒΟΥΚΟΥΛΟΥ,
Κομῶντα κισσῶν σύλον Εὐτὲ θεῶ.

Intus autem in cubilibus bubulci, vidi columnam Evii dei bedera exornatam. Ita legendus et vertendus iste locus, quod ex sequentibus patet. Poteris etiam scribere, βεκύλον κοσμηῶντα κισσῶν. Quomodo Phoronidis Auctor apud Clement. Strom. i. p. 418.

Καλλιθῶη κλειδῶχος Ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἡρῆς Ἀργεῖης, ἢ σέμμασι καὶ θυσάνοισι
Πρώτη ΕΚΟΣΜΗΣΕΝ περὶ ΚΙΟΝΑ μακρὸν ἀνάσσης.

Sed prior emendatio verior et elegantior est. Ceterum quod fecerunt Thebani, ut *columnam* pro Baccho colerent, idem fecit Danaus apud Lindios in honorem Minervæ: de quo Callimachus apud Euseb. Præp. Evang. iii. 8.

— καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΛΑΑΝ ἔθηκεν ἔδος.

Ita scribendus iste Pentameter, de quo nos in *Curis Novissimis* ad Suid. p. 62.

Ἔστι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα] MS. Par. καὶ τὸ λῆμα.
Euripid. Hippolyt. 206.

Ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἠσυχίας
Καὶ GENNAIOY ΛΗΜΑΤΟΣ οἴσεις.

Synesius, Epist. 104. Nūn ἔδει θ' GENNAIOY ΛΗΜΑΤΟΣ, νῦν τῶν ἐκείνῃ χειρῶν. Heliodor. Æthiop. lib. vi. Οὔσα GENNAIA MEN TO ΛΗΜΑ, συνετὴ δὲ τὸ φρόνημα. Sed nihil muto. Vocem λῆμμα non semel usurpat Longinus. Addo Dionysium Halicarn. in Demosth. p. 285. Ἐν τέτοις οὐ μέμφομαι τὸν ἄνδρα ΤΟΥ ΛΗΜΜΑΤΟΣ, GENNAIA γὰρ ἡ διάνοια καὶ δυναμένη κινῆσαι πάθος. Ad quem locum consulendus Sylburgius. Deinde scribe, Μηδ' οἶον EN ἀποκυλίσματι φέρεσθαι. Noster supra, sect. xvii. Καὶ ΟΙΟΝ EN κατακαλύψει τηρεῖ. Quod non abfimile est. Quæ sequuntur, πρὸς ἰδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος, minus commode accepit vir doctissimus. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 22. Μεγάλους τε καὶ ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΣΙΝ εἰς πλάτῃ ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. Ubi recte Interpres, *passu grandi incedentibus*.

SECT. XLI.

Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ] Recte Tanaq. Faber, ῥυθμὸς λόγων. *Numerus verborum*. Τὰ κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων infra vocat Longinus. Nihil verius. Huc

facit Philostratus in Isocrate, p. 505. ὁ δὲ Ἀμάρτυρ[Ⓞ] ἰσχύον ἐνδείκνυται κεκολασμένην εἰς ῥυθμῆς. Scribe κεκλασμένην. Confer Demet. Phaler. de Elocut. §. 193. Quæ sequuntur, διὰ τῆ ὁμοειδίας ἐπιπολάζουσα, non intellexerunt Interpretes. Τὰ ἐπιπολάζοντα sunt, Quæ omnibus manifesta sunt. Τὰ παντὶ δῆλα recte exponit Philosophus, Rhetor. iii. 10. Græca ita vertenda sunt: Quippe quæ facile omnibus apparent, eo quod unum præ se ferant colorem.

Ἵποκρέειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῶ τινι, προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν] Locus exquisitissimus. Est autem ὑποκρέειν *modulum vocis istu pedis servare*. *Pedem supplodere* vocat Seneca. Verbum usurpat Plutarchus in Demosthene: Παραυτίκα μὲν ἔν ὁ Φίλιππ[Ⓞ] ἐπὶ τῇ νίκῃ διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας, καὶ κωμάσας ἐπὶ τὰς νεκρῆς, μεθύων ἤδε τὴν ἀρχὴν τῆ Δημοσθένους ψηφίσματ[Ⓞ], ΠΡΟΣ ΠΟΔΑ ΔΙΑΙΡΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΟΥΩΝ. Idem, in Apophthegm. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τιμόθεος ὁ κισσαρῶδὸς ἐλπίσας πλείονα, λαβῶν δὲ ἐλάττωσα, δῆλος ἦν ἐγκαλῶν αὐτῶ, καὶ ποτε φθῶν τριτὶ τὸ κομματίον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον ΑΙΝΕΙΣ, ἀπεσήμαινεν εἰς ἐκείνον· ΤΗΕΚΡΟΥΣΕΝ ὁ Ἀρχέλαος αὐτῶ, Σὺ δὲ γε ΑΙΤΕΙΣ. Quæ suavissima sunt. Ceterum huc egregie facit Aristides, tom. ii. p. 412. Ἡ δὲ μὲν γὰρ ἐγκλίνας τῆ χαρίτων εἵνεκα· ἀκροτελεύτιον δὲ ἐπεφθέγγετο ἐφ' ἐκάστῳ τῆ κομματίων, ὡσπερ ἐν μέλει, ταυτόν· οἱ δὲ ἀκροαταὶ καὶ θεώμενοι ἔτω σφόδρα ἐξεπλήττοντο καὶ κατείχοντο ὑπὸ τῆ μέλες, ὡσθ' ὅτε δὴ ἐγίνοντο πρὸς τῶ ῥήματι, ἐκγελάσαντες αὐτοὶ ὑπέβαλον, ἔκ ANTAΠΟΔΙΔΟΝΤΕΣ ὡσπερ ἠχῶ τῆ φωνῆν, ἀλλὰ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. Confer cl. Tollium ad Longinum.

SECT. XLII.

ἄλλου δὲ ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, ἅτε παραμῆκος ἀκαιρον ἀναχαλώμενα] *Constat autem ea, quæ nimis extenduntur, esse frigida et emortua, quippe quæ ob intempestivam longitudinem relaxentur*. Sic lego et distinguo.

In vulg. vero ita se habet locus ut fiat inquinatiffimus: τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλέμενα. Manutius, ἀπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον. Notanda vox ἐκτάδην, quæ de mortuis porrectis dicitur. Lucian. Dial. Mort. p. 357. Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ΕΚΤΑΔΗΝ ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνῃ νεκρός. Euripides in Hippolyto.

Ἦδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΙ δῆ.

Lucilius in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 268.

Λυσιτελεῖ θυήσκειν, εἶπε, καὶ ΕΞΕΤΑΘΗ.

M. Antoninus, xi. 18. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ΕΞΕΤΑΘΗΜΕΝ. Persius, iii. 103.

— tandemque beatulus alto

Compositus lecto, crassoque lutatus amomo,

In portam rigidos calces EXTENDIT—.

Ad quem locum consulendus Casaubonus. Hinc festive Longinus, τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα. Sed has venustates non adsecuti sunt Interpretes. Idem autem ἀπόψυχος et ἄψυχος, ut ἀπόδειπνος et ἄδειπνος, ἀπίμισθος et ἄμισθος, ἀπίσιτος et ἄσιτος, ἀπίτιμος et ἄτιμος: de quibus Hesychius, Harpocratio, et vir doctissimus ad Gregorium. Ceterum cl. Valckenarius legebat, τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεται. Quocum facit Aristides, vol. ii. p. 392. Καὶ ἀνάγκη δὴ κάτω φέρεσθαι ἢ τοιῶτον ῥήτορα ὑπὸ ἡ ἀμβλύτητος ΑΠΟΥΤΧΟΜΕΝΟΝ. Sed hoc tantundem est. Recte autem scripsimus, παρὰ μῆκος ἄκαιρον. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 15. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἔχόντων διαφορὰς, οὐ μόνον ΠΑΡΑ ΤΑ ΜΗΚΗ καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ. Julian. Orat. in Constantium: Ὅσα ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΗΚΟΣ παραλιπεῖν δοκῶ. Noster in Prolegom. ad Herphæst. Ἔτι ἢ συλλαβὴ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ὠνόμασαι. Auctor Epist. Themistocli adscript. p. 90. Οὐδ' ἰππιάσασθαι ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ χεῖρον ἂν μοι γένοιτο, ἔτε νηὶ χηρῆσασθαι. Nec deterior ero propter hoc, vel ad equitandum, vel ad navi utendum. Quæ locutio restituenda Porphyrio

de Abstin. i. 44. Καὶ τὸ ἀμαρτάνειν ἄρα τῆτο τοῖς πολλοῖς καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν πράξει γίνεται. Scribendum, ΠΑΡΑ τῆτο. *Et hoc in causa est, cur multi tum verbis, tum factis, peccent.* Atque eadem medicina adhibenda Dionysio Halicarn. in Demosth. cap. 10. Ὁ μὲν γὰρ ἀταμιεύτως τῇ κατασκευῇ κέχρηται· καὶ ἄγεται μᾶλλον ὑπὸ αὐτῆς ἢ αὐτὴν ἄγει· καὶ ἐδὲ τὸν καιρὸν αὐτῆς ἐπίσταται λαβεῖν δεξιῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῆτον πολλαῖς ἀμαρτάνει. Legendum sine dubio, ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ πολλαῖς ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ. Quæ locutio, quod nemo vidit, desumpta est a Platone in Phædro. Quod notabis. Atque hinc illustrandus D. Paulus in prima ad Corinth. xii. 15. Ἐὰν εἶπη ὁ πᾶς· ὅτι ἐκ εἰμι χεῖρ, οὐκ εἰμι ἐκ τῆ σώματός· οὐ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ἐκ ἔστιν ἐκ τῆ σώματός; *Si dixerit pes, quoniam non sum manus, non sum de corpore: num propterea non est de corpore?* Confer Taylorum nostrum ad Demosth. de Coron. p. 712. ubi de hac locutione agit.

SECT. XLIII.

Ἄλλ' ὁ ἀνεμος, φησὶν, ἐκόπασε] Vulgo, ἐκοπίασε. Scribendum vero ἐκόπασε. Confer viros doctos ad Herodot. vii. 191. Huc respexit Hesychius: Ἐκόπασεν, ἐπαύσατο. Vocem usurpat Interpres Græcus ad Num. xvi. 48. Καὶ ΕΚΟΠΑΣΕΝ ἡ θραῦσις. *And the plague was stayed.* Deinde Manutius cum MSS. nonnullis, τὰς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένους. Quod vero proximum est. Scribendum proculdubio: τὰς ΕΚΒΡΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣ. *Qui fluctibus ad terram ejeti sunt.* Respexit Longinus ad Herodot. vii. 188. Αἱ δὲ περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα περιέπιπτον, αἱ δὲ ἐς Κασθαναίην ΕΞΕΒΡΑΣΣΟΝΤΟ. Quod verbum in hoc negotio solenne est. Diodor. Sicul. xiv. p. 719. Τέτων δ' ἅμα ταῖς ναῦσιν ΕΚΒΡΑΣΘΕΝΤΩΝ, οἱ Ῥηγῖνοι πολλοὺς τῶν ναυτῶν ἐζώγησαν. Athenæus, lib. vi. p. 259. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τῆ Κνωπῆ σῶμα ΕΞΕΒΡΑΣΘΗ ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἢ νῦν

Λεόποδον καλεῖται. Confer cl. Albertum ad Glossas Nomicas, p. 263. et ad Hesych. v. Ἐκθρασθείη· ubi de hoc verbo agit. Quæ sequuntur, ἐξεδέχετο τέλει ἄχαρι, sunt verba Herodoti, viii. 13. sed quæ pro libitu immutarit, et ad suos usus adcommodarit Longinus. Sic solet scilicet.

ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας ἢ Ἔ Πέρσας κατάβασιν ἐπὶ Αἴγυπτον] τῆ Πέρσας est *Persarum regis*, ut supra Ἔ Μακεδονος, *Regis Macedonum*. Intelligendus autem Cambyfes, de cujus descensu in Ægyptum consulendus Herodotus, cujus Epitomen scripsit Theopompus: de quo Joannes Meursius ad Hesychium Milesium, et Ruhnkenius noster in Histor. Critic. Orat. Græc. p. 89. Huc referendus videtur Hesychius v. Ζειρά. Καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, καὶ Θεόπομπος ὁ Χίος.

Ξυσίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς] Recte, ut videtur, Interpres, *Vestes tricliniæ*: nam et ξύσις *lectis infernendis* inferviebat: de quo Pollux, viii. 42. et Clemens Alexandrinus, Pædag. ii. 9. Deinde sequitur, κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος· de quibus abunde Salmastius in Observat. ad Jus Atticum et Romanum. Scriptor ἀνόνημο apud Suid. v. Εἰργασμένον· Πολλὰς ἔφα ΠΛΟΥΤΟΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ αἰσχυνομένους. Ubi per πλῆτον εἰργασμένον intelliguntur *Vasa aurea et argentea*. *Argentum factum* vocat Cicero in Verrinis. Appian. in Punicis, p. 41. Χρυσὸς δὲ ἐς Ῥώμην τάλαντα δέκα ἔπεμπε, καὶ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ· ubi recte Interpres, *Ebur arte elaboratum*. Ceterum respexisse videtur Theopompus ad Aristoph. Lysist. 1191.

Στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλαυιδίων, καὶ ξυσίδων,
Καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοί,
Οὐ φθόνος ἐνεστὶ μοι
Πᾶσιν παρέχειν.

καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτὰ] Libri veteres, tum scripti, tum editi; εἰς ταῦτα· sed locus ab interpunctione laborat. Quare lego et distinguo, præeunte cl. Pearcio, καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα. Diodorus

Sic. ii. 26. καὶ τοῖς στρατιώταις διαδᾶναι εἰς εὐωχίαν ΙΕΡΕΙΑ. Heraclides in Persicis apud Athenæum, lib. iv. p. 145. Ἐστὶ μὲν γὰρ τῷ βασιλεῖ χίλια ΙΕΡΕΙΑ τῆς ἡμέρας ΚΑΤΑΚΟΠΤΟΜΕΝΑ. Quod plane gemellum est. Deinde scribe, Εἰς ταῦτα καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι. Idem εἰς ταῦτα et πρὸς τέτοις· quomodo supra locutus est Theopompus. Demetrius Perpagomenus in Proœmio de Podagra: Καὶ ταῦτα εἰς βασιλέα τοιῶτον, μεγίστην ἔχοντα καὶ θαυμασιωτάτην καὶ ἀληθῆ διάγνωσιν, ΚΑΙ Εἰς ΤΑΥΤΑ ἢν ἂν εἰδείς δυνήσῃ, ὡς ἐμοίγε δοκεῖ, ἐγγράφως κατ' ἀξίαν δηλώσαι· *Præsertim ad Imperatorem talem, summa scientia præditum, quamque ADEO nemo, ut mihi videtur, pro eo ac meretur, oratione explicare possit.* Et hoc fortasse verum: de Theopompi autem Hellenismo alii viderint. Emendabat quidem Gulielm. Canterus, πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτά· *Pecudes ad eadem saginatae.* Quæ quidem emendatio satis speciosa est. Θρέμματα πρὸς ἱεραργίαν πωαινόμενα vocat Philo apud Euseb. Præp. Evang. p. 392. Polybius in Excerptis Valesii, p. 178. Ἦν μὲν φύσει σάρκινος, τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήθει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν, ὡς εἰδοκτεῖν ἐν πανηγύρει περὶ διαίτας διαίτας πλεονεξίας ΤΟΙΣ ΣΙΤΕΥΤΟΙΣ ΒΟΥΣΙΝ. Ita scribendus iste locus. Athenæus, lib. ix. p. 384. Θεόπομπος μὲν ἔφη ὁ Χῖος ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, καὶ τῇ τρισκαιδεκάτῃ δὲ τῶν Φιλιππικῶν, Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι εἰς Αἴγυπτον ἀφικομένῳ πέμψαι τὰς Αἴγυπτιῶν χῆνας καὶ ΜΟΣΧΟΥΣ ΣΙΤΕΥΤΟΥΣ· καὶ Ἐπιγένης δὲ ὁ κωμωδοποιὸς ἐν Βάκχαις φησὶν, ἀλλ' εἴ τις ὡς περὶ χῆν' ἔτρεφε με λαβὼν ΣΙΤΕΥΤΟΝ. Senarius Epigenis, qui pedibus æger est, ita refingendus et numeris suis restituendus est:

Ἄλλ' εἴ τις ὡς περὶ χῆνα μ' ἔτρεφεν λαβὼν
Σιτευτόν —

Ceterum hic locus Theopompi haud paulo emendatius legitur apud Athenæum infra, lib. xiv. p. 657. Quod miror non animadvertisse Interpretes.

Χάρται βιβλίων] Ita locutus est Græcus Interpres Jeremiæ, xliiii. 2. Λάβε σεαυτῷ ΧΑΡΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΥ καὶ γράψον ἐπ' αὐτῆ πάντας τὰς λόγους, ἃς ἐχρημάτισα πρὸς σέ. Confer etiam cl. Salmasium ad Vopisci Firmum. Sed locutio ista deterioris Hellenismi est. Quod viros doctissimos fefellit. Athenæus, qui hunc locum Theopompi laudavit, vocem χάρται non agnoscit. Hinc legendum censuit vir doctissimus, σάκκοι χάρτων καὶ βιβλίων. Quocum facit Eunapius in Ædesio. ΣΑΚΚΙΑ τε ἀδρὰ καὶ ὑπόμεσα βιβλιδίων· nec non Plautus in Persa.

Librorum eccillum habeo plenum foracum.

Sed quid Persæ cum chartulis? vel quomodo, quæso, ista βιβλία erunt χρήσιμα πρὸς τὸ βίον· *ad vitium necessaria?* Adde quod vox χάρται, quam exhibet Longinus, non de nihilo est. Equidem aut fallor, aut legendum, πολλοὶ δὲ θύλακοι, καὶ σάκκοι, καὶ χύτραι βολεῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων χρησίμων· *Multa vasa panaria, nulli facci et ollæ bulborum.* Bulbus est *res culinaria*, et tum ad *vitium*, tum ad *venerem*, facit: de quo viri docti ad Theocritum et Athenæum. Notum illud Juvenalis, vii. 120.

—*Veteres, Afrorum epimonia, BULBI.*

Ad quem locum consulendi Interpretes. Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. iv. p. 131. de nuptiis Iphicratis.

Φερνάς τε λαβεῖν, δύο μὲν ξανθῶν
Ἴππων ἀγέλας, χρυσῶν τε σάκος,
Φιάλην λεπασήν, χιόνος τε πρόχου,
Κέγχρων τε ΧΥΤΡΑΝ, ΒΟΛΒΩΝ τε σιρῶν
Δωδεκάπηχυν,
Καὶ πελυπόδων ἑκατόμβην.

Ita scribendus et disponendus iste locus, quem perperam administravit magnus Casaubonus. Nempe *bulbi* et *polyri* ad *venerem* juvant et *νεογάμοις* profunt.

Hinc jocus Comici. Ὑποβινητιῶντα βρώματα vocat Menander. Athenæus, lib. viii. p. 356. ὁ δὲ Πῶλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις—ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἄλεξις ἐν Παμφίλῃ ἔ' πολυπόδος τὸ χρήσιμον, λέγων ὡδε·

Ἐρῶν τί δ' ἐκτήσω; τί μᾶλλον συμφέρει
 ὦν νῦν φέρων πάρεμι; κήρυκας, κτένας,
 ΒΟΛΒΟΥΣ, μέγαν τε ΠΟΥΛΥΠΟΥΝ, ἰχθῦς θ' ἀδράς.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Huc facit Aristophanes in Eccles. 1084.

Πῶς ἔν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
 Καλῶς, ἐπειδὴν καταφάγῃς ΒΟΛΒΩΝ ΧΥΤΡΑΝ.

Confer Suid. v. βολβός. Cambyfes autem homo λαγνίστατος· de quo Athenæus, lib. xiii. p. 560. hinc festive Theopompus, βολβῶν χύτραι. Quod in primis notandum.

λόφας συνωθεμένους] Libri alii ἀνωθεμένους, alii ἀνωθεμένους. Neutrum recte. Scribendum sine dubio, ὄχλους καὶ λόφους ΣΤΥΝΩΘΟΥΜΕΝΟΥΣ· *Colles tumulosque congestos; throson together.* Sextus Empiric. advers. Mathem. p. 647. ἀπὸ τῆς περάτων ἐπὶ τὸ μέσον ΣΤΥΝΩΘΟΥΜΕΝΑ. Xenoph. Œconom. p. 863. Ἐπειδὴν δὲ καθάρης, ἔφη, τὸν σῖτον μέχρι ἔ' ἡμίσεως τῆς ἄλω, πότερον εὐθύς ἔτω κεχυμένον ἔ' σίτε λιχμήσεις τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ, ἢ ΣΤΥΝΩΣΑΣ τὸν καθαρὸν πρὸς τὸν πῶλον ὡς εἰς σενώτατον; De hoc loco, qui insignis est, non ita pridem scripsit doctissimus Ernestus in Epistola ac cl. Bachium. Sed vocem πῶλον, quæ manifesto corrupta est, expedire non potuit vir optimus. Proculdubio scribendum, Συνώσας τῆς καθαρὸν ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ· *Adversus murum. Against the wall.* Lucianus in Afino: Καὶ πάλιν ΣΤΥΝΩΘΕΙ Εἰς ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ. Ceterum Theopompi manum agnoscit infra Longinus, Οὓς ὄχλους λέγει ΣΥΜΒΕΒΑΗΣΘΑΙ· *Quos congestos dicit esse tumulos.* Qui locus notandus: nam nostram emendationem egregie confirmat.

ἀλλὰ καὶ τῆ θουμασῆ ἢ ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελία] Vulgo, ἅμα τῆ—ἀγγελία. Libri vero scripti cum Robortello, ἀλλὰ τῆ. Manutius, καὶ τῆ. Deinde MS. Elienf. ἀπαγγελία. Recte. Rescribo igitur, Ἀλλὰ καὶ τῆ θουμασῆ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελία. *Quin et præclaræ totius apparatus narrationi panaria et condimenta et sacculos immiscens, imaginem quandam culinæ exhibuit.* Aliud est ἀγγελία, aliud ἀπαγγελία. Dionysius Halicarn. in Censur. Vet. p. 126. ὁ Λυσιακὸς λόγος σύντομος καὶ γενὸς κατὰ τὴν ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Idem de Struct. Orat. cap. 10. Ἐφθακε τὴν ἑλίθην φορὰν τὸ ἢ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ τάχος. Philostratus, Vit. Sophist. ii. 20. Σεμνοπρεπῆς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. *Quæ vox restituenda Plutarcho, de Audit. p. 45.* Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἢ Λυσίβ λόγον ἔτε κατὰ ἢ εὔρεσιν ἐπαιῶν, καὶ ἢ ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτῆ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Restituenda etiam Achilli Tatio in Amor. lib. v. ὁ γὰρ λογισμὸς πέμπων ἢ ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς ἢ ἐπαγγελίαν ἢ γραμμάτων, ἐδείκνυε τὰ ὄρώμενα ὡς δρώμενα. Scribendum, πρὸς ἢ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Eodem vitio laborat venustissimus Heliodorus, Æthiop. lib. vi. Εἴ τι φράζειν ἔχετε, θαῖτον ἐξείπατε πρὸς θεῶν, μηδὲ ἐπιτείνητέ μοι ἢ συμφορὰν παρολκῆ ἢ ἐπαγγελίας. Scribendum, παρολκῆ ἢ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Locus ita vertendus est: *Si quid habetis, ocyus exponite per deos, neque augeatis nostram calamitatem narrationis prolixitate.* Interpres hic tota via aberravit.

μεταξὺ ἢ χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων] *Legeram ἢ χρυσίων five χρυσῶν. Inter aureos et gemmatos crateras. Sed libri omnes χρυσίων. Quare recte Pizimentius, Inter aurum et crateras. Quicquid ex auro factum est χρυσίον five χρυσία vocant Græci.* Plutarch. de Adulat. Ὁρᾶς, ἔφη, τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρίβοντα; πάνυ σοι προσεῖχε ἢ νῦν σιωπῶντι, καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ ΤΑ ΧΡΥΣΙΑ, Alciphro i. 36. Τί ἔν; οὐ ποτήρια ἐστὶν ἐπὶ ἢ οἰκίας ὑμῶν; μὴ ΧΡΥΣΙΑ τῆς μητρὸς; Confer Aristoph. Lysist. 1193. S. Petrum,

Epist. prior. iii. 3. Χρυσὸν ἀπειργασμένον vocat supra Theopompus. Ad quem locum nonnulla adnotavimus. Haud aliter Terent. Heaut. iii. 1.

*Primum jam ancillas secum adduxit plus decem
Oneratas veste atque AURO—*

ἃς ὄχθας λέγει συμβεβησθαι] Ineptissime Gabriel, Quos dicit conjectura habitos esse colles. Rectissime Tollius, quos conjectos narrat tumulos. Quem et sequi debuerat noster Pearcius. Quæ sequuntur, Παρέκειτο — ἔτως ἀλλάξας εἰπεῖν, non bene conveniunt, ut ille ait. Nos egregie rescripsimus, ΑΜΑΞΑΣ εἰπεῖν, ΚΑΙ Καμήλας. *Plaustra et camelos.* Plutarchus in Mario: Βαληθέντος ἐπιδοῦν μὴ μόνον τὰ ὄπλα καὶ τὰς ἵππους, ἀλλὰ καὶ ΤΟΥΣ ΟΡΕΙΣ καὶ ΤΑΣ ΑΜΑΞΑΣ. Græci Interpretes ad Genes. xlv. 27. Ἰδὼν δὲ τὰς ΑΜΑΞΑΣ, ἃς ἀπέσειλεν Ἰωσήφ, ὡς ἀναλαβεῖν αὐτὸν, ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα Ἰακώβ ἔ πατρὸς αὐτῶν. Deinde non male Manutius, ἢ πάντα, ὡς ἐβέλετο, αὐτάρκη ἔτως θεῖναι. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. i. 44. Ἡρακλῆς δὲ ἐπειδὴ τὰ τε κατὰ τὴν Ἰταλίαν ΑΠΑΝΤΑ ΩΣ ΕΒΟΥΛΕΤΟ κατεγήσατο. Poteris etiam scribere, πάντα ὅσα ἐβέλετο. Demetrius Phalereus de Elocut. §. 276. Εἶρηκε ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ. Dio in Vespas. Ἐξουσίαν εἶχε ΠΑΝΘ' ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ καὶ ἄνευ τῆ αὐτῆ προσάξεως διοικεῖν. Confer cl. Taylor. ad Demosth. Περὶ Παραπροσβ. p. 371.

Τὰ ἔ παντὸς ὄγκου περιθήματα] Robortellus cum libris scriptis περιθήματα. Unde recte dedit vir doctissimus περιθήματα. *Totius corporis excrementa.* Vocem, quæ paulo rarior est, præter Galenum usurpat Dioscorides, i. 101. Manutius, τὰ περιθώματα. Non male. Τὰ σωματικὰ περιθώματα vocat Philo, ii. p. 674. Locus autem Xenophontis, ad quem respexit Longinus, ita legitur, Memorab. i. 4. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωρῶντα δυσχερῆ, ἀποσρέψαι τὰς τέτων ὀχετὰς, καὶ ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῆ αἰσθήσεων. Ubi notanda τὰ ἀποχωρῶντα. *Excrementa.* Hinc eleganter Plutarchus in Lycurgo, Θακεύειν ἐν ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ· de quo nos ad

Suid. iii. p. 313. Confer Hesych. v. Θακείυσι· et Artemidor. i. 2. p. 8. ubi glossa manifesta. Ἀποκρίνειν et ἀπόκρισιν vocant nonnulli. Philolaus apud Stobæum, Eclog. Phys. p. 60. ζῶα μηδὲν περιττωματικὸν ΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑ. Epigram. Anthol. lib. iv. p. 495.

Οὐ βαλανεῖον ἔην προπάροιθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
Ἄλλὰ τόπος σκυβάλων, φῶρος ΑΠΟΚΡΙΣΙΟΣ.

Ceterum huc elegantissime allusit Ambrosius Hexæm. vi. 9. *Decore creator noster ductus reliquiarum a vultu hominis avertit, ne dum alvum purgamus, inquinaremus aspectum.*

Ἄλλὰ γὰρ ἔκ ἐπ' εἶδός ἐπέειπε] *Sed haud necesse est, ea quæ orationem deturpare solent, particulatim enumerare.* Sic certe scribendum. Quæ verissima et elegantissima lectio. MSS. Par. et Vat. ἔκ ἐπίδός ἐπέειπε. Athenodorus apud Athenæum, lib. xii. p. 520. Μετ' οὐ πολὺ γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν ἔ ἀπωλείας, περὶ ἧς νῦν ΟΥΚ ΕΤ' ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ, διεφθάρησαν. *Deinde haud ita multo post, cum instantis exitii non pauca præ-sagia accidissent, quæ hic commemorare nihil refert, tandem interierunt.* Aristides, vol. ii. p. 342. Ἄλλὰ γὰρ εὐφημότατα καὶ κάλλιστα εἰρηκῶς Ἡρόδοτος περὶ Αἰγύπτου καὶ Νείλου—ἔστ' ἂ καὶ μείζω παρέλιπεν, ὣν εἰπεῖν (leg. ὣν περὶ) αὖ γῦν ΟΥΔΕΝ ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Idem, vol. ii. p. 220. Ἐχων δὲ λέγειν καὶ περὶ τῆ ὕπερον αὐτῆ συμφορῶν—ἐβελόμην ἂν ἐν τῆτω χρείας εἶναι τὸ λόγον, ὥστε καὶ περὶ τῆτων ΕΠΕΙΓΕΙΝ διελθεῖν. Euseb. Ecclef. Hist. iv. 18. Καὶ ἄλλος ὁ πρὸς Ἑλληνας λόγος, ἐν ᾧ περὶ τῶν δαιμόνων διαλαμβάνει φύσεως, ἃ ἔδεν ἂν ΕΠΕΙΓΕΙ τανῦν παρατίθεσθαι. Arrian. Epictet. i. 17. Ἄλλ' ΕΠΕΙΓΕΙ μᾶλλον θεραπεύειν καὶ τὰ ὅμοια. Josephus, Jud. Antiq. p. 445. Ed. Haverc. Ὅθεν οὐ μοι δοκεῖ νῦν ΕΠΕΙΓΕΙΝ ὑμᾶς εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθέντας εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν πόλιν μακρὰν ἔτις ὁδὸν προσκυνεῖν. *Quod cum ita sit, haud necesse esse puto, ut longo adeo itinere Hierosolyma, urbem hostilem, contendatis religionis ergo.* Ita vertendus iste locus. Interpres ineptit. Idem, Antiq. Jud. p. 457. Ἄλλὰ τὰ περὶ μὲν

τάτα ἔ βασιλέως οὐ νῦν ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Diodorus Sic. ii. 22. Τὰ δὲ ὀνόματα πάντων τῶν βασιλέων, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἐτών, ὧν ἕκαστος ἐβασίλευσεν, ΟΥ ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΓΡΑΦΕΙΝ. Ita scribendus iste locus, quem frustra suspectum habuerunt viri doctissimi. Hinc τὰ κατεπείγοντα. *Necessaria. Urgent affairs.* Hermogenes, Περὶ Στασ. cap. 5. Οὐδὲν γὰρ δεῖ περὶ τῆς μὴ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ λέγειν. *Nihil enim refert de iis, quæ minus necessaria sunt, dicere.* Lucian. in Timon. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΑ χρῆσθαι. *Ego vero talentum tibi affero, quo uti ad ea, quæ necessaria sunt, posses.*

SECT. XLIV.

ἐντραχεῖς] Vulgo, ἐντραχεῖς. Robortellus cum MSS. Par. et Venet. ἐντραχεῖς. Recte omnino. Vocem elegantissimam usurpat Damascius apud Suid. v. Ἰπατία. Οὕτω δὲ ἔχουσιν τῆς Ἰπατίας, ἐν τε τοῖς λόγοις ἔσαν ΕΝΤΡΕΧΗ καὶ διαλεκτικὴν, ἐν τε τοῖς ἔργοις σώφρονά τε καὶ πολιτικὴν. Herodian. lib. v. 22. Ἀλλὰ τὰς ἐπιβλαστέας πᾶσας ἀπειργέ τε καὶ ἐκώλυεν ἢ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων Μαισᾶ, γυνὴ καὶ ἄλλως ΕΝΤΡΕΧΗΣ, καὶ τῆς βασιλείης αὐτῆς πολλῶν ἐτών ἐνδαιτηθεῖσα. Marcus Antoninus, vi. 14. Τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, οὐ μὲν τοὶ καθολικῆς, ἀλλὰ καθὸ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πως ΕΝΤΡΕΧΗΣ. Idem, vii. 66. Οὐ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης ἐνδοξότερον ἀπέθανεν, καὶ ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΝ τοῖς σοφισταῖς διελέγετο. Plato de Republ. lib. vii. Ἐν πᾶσι δὲ τέτοις τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, ὅς ἂν ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΣ αἰεὶ φαίνεται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Hinc ΕΝΤΡΕΧΕΙΑ. Marinus in Proclo, cap. 9. Ὀλυμπιοδῶρα δὲ ἀκροώμενος ἀνδρὸς δυνατῆ λέγειν, καὶ διὰ τὴν περὶ τῆτο εὐπολίαν καὶ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ ὀλίγοις τῶν ἀκούοντων ὄντῃ ἐφικτῆ. M. Antonin. i. 8. Καὶ τὸ ἰδεῖν ἄνθρωπον σαφῶς ἐλάχιστον τῆς ἑαυτῆς καλῶν ἠγάμενον τῆς ἐμπειρίας καὶ ΤΗΝ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ τὴν περὶ τὸ παραδιδόναι τὰ θεωρήματα. Porphyg. de Abst. iii. 11. Ἐκεῖνο γὰρ ἐλέγχειν δεῖ, εἰ μὴ τὰ ἔργα ἀρετῶν

κὲ λογικῆς ENTPEXEIAS οἰκειᾶ. ANENTPEXHΣ. Hierocles apud Stobæum, p. 284. Ed. Needham. Καὶ ὁ τᾶνομα τῷ πράγματι τιθέμενος, ἔκ ANENTPEXES ἔθετο, παρασχηματίσας μὲν τῷ πατρὶ, θηλυκῶς δὲ ἐξενεγκῶν, ἵν' οἶον μίγμα τυγχάνοι τ' τε ἔ πατρός κὲ τ' μητρώας. Vox excidit. Repono, τῆς τε ἔ πατρός ΦΥΣΕΩΣ κὲ τῆς μητρώας. Nihil verius hac emendatione. KAKENTPEXHΣ. Glossæ Philoxeni: Κακεντρέχης, *Malignosus*. Epist. ad Antiochenos Ignatio adscript. Βλέπετε ἔν τῆς KAKENTPEXEIS ἐργάτας. Ubi Interpres, *In malum currentes operatores*. Schol. ad Aristoph. Nub. 259. Καλεῖμεν δὲ κὲ τ' ἀνθρώπων ΤΟΥΣ KAKENTPEXEIS καὶ μὴ ἀπλῆς, τρίμμαλα, κὲ πολυκρότες, κὲ κρόταλα. Confer Schol. ad Theocrit. xv. 49. KAKENTPEXEIA. Suidas: Κακεντρέχεια, ἡ πονηρία. Theophylactus in Epistola prima: Καὶ ὁ συναδελφός με ὁ δεῖ ἀπαγγελεῖ τὴν ἐμὴν περὶ τὰ τ' λίμνης δίκαια KAKENTPEXEIAN. Polybius, iv. 87. Καινὸς γὰρ δὴ τις ἔτος εὔρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας ἀλλ' ἐπαινεῦντας λυμαίνεσθαι τῆς πείλας· εὔρηται δὲ μάλιχα κὲ πρῶτον τοιαύτη KAKENTPEXEIA κὲ βασκανία κὲ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, κὲ τ' τέτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας κὲ πλεονεξίας. Ceterum quod Græci ἐντρέχεια, *Celeritatem ingenii* vocat Nepos in Eumene. *Vincebat enim omnes cura, vigilantia, patientia, calliditate, et CELERITATE INGENII.*

Θρεῖσαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανῆ τὰ φρονήματα] Ita locutus est Xenoph. Institut. Cyri, lib. v. Ἐκ πολλῶν μὲν γὰρ κὲ κακῶν λόγων ὁ φόβος πύξημένος αὐτοῖς πάρεσιν, ἐκ πολλῶν δὲ κὲ πονηρῶν χρημάτων, (leg. σχημάτων,) ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθύμων τε κὲ ἐξερηκῶτων προσώπων ἠθροῖσαι· ὥστε ὑπὸ τῆς μεγέθους οὐ ῥάδιον αὐτόν ἐστιν ἔτε λόγοις κατασβέσαι, ἔτε προσάγοντα πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, ἔτ' ἀπάγουσα ANAΘPEΨAI TO ΦPONHMA. Quomodo recte restituit ex MS. Bodl. cl. Hutchinsonus. Τὸ πρόθυμον ὑποτρέφειν vocat Josephus, Bell. Jud. lib. ii. p. 270. Quod frustra sollicitant viri eruditi. Deinde scribe φασὶν, non φησὶν. Præcedit enim ἐκείνω τῷ θρυλλεμένω· *Quod in omnium ore est.* Quæ sequuntur, ἐπελπίσαι κὲ ἅμα διελθεῖν,

manifesto corrupta sunt. MS. Ambros. cum Aldina, ἐφελκύσαι. Recte. Locus ita scribendus est cum Manutio, Θρέψαι τε γὰρ, φασίν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἢ ἐλευθερία, καὶ ἐφελκύσαι ἅμα καὶ διωθεῖν τὸ πρόθυμον ἢ πρὸς ἀλλήλους ἐριδος καὶ ἢ περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. *Est enim libertas, ut aiunt, ad alendos spiritus, et ad ALLICIENDA simul et PROTRUDENDA studia hominum valde adcommodata.* Vides Antitheton, quod haud inuentum est.

παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας] De hoc loco, ut alios taceam, cl. Taylorus ad Æschin. cont. Ctesiph. p. 644. Sed res nondum dilucidata est. Δουλεία δίκαια est *iusta et legitima servitus*. Huc respexit infra Longinus, Δουλείαν καὶ ἢ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ· ad quem locum in primis attendisse debuerant nostri editores. Mox legitur, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι ἐνεσπαργανωμένοι. Quomodo locutus est Heraclides, Alleg. Homer. p. 408. Εὐθύς γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια ἢ ἀρτιμαθῶν παιδῶν διδασκαλία παρ' ἐκείνῳ τιθεύεται, καὶ μονοῦ ἐνεσπαργανωμένοις (leg. ΕΝΕΣΠΑΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ) τοῖς ἔπεισιν αὐτῶν καταπερεῖ ποτίμῳ γάλακτι τὰς ψυχὰς ἐπάροδομεν. Ubi notandum verbum τιθεύεσθαι· quod haud protritum est. Deinde egregie Longinus, Διόπερ ἄδεν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφρεῖς. *Hence it is that we TURN OUT nothing but arrant flatterers.* Eurip. Med. 229.

Κάκιστος ἀνδρῶν ΕΚΒΕΒΗΧ' ἐμὸς πόσις.

Δᾶλον δὲ μηδὲνα γίνεσθαι ῥήτορα] Huc facit Plautus, Mil. Glor. ii. 2.

*Hominem servum suos
Domitos habere oportet oculos, et manus,
Orationemque —.*

Quod sequitur, καὶ οἶον ἔμφρονον, minus recte accepit vir doctissimus. Optime Gabriel, *Servile ingenium et quasi constrictum*. Quod ad Græca satis adcommo-datatum est. Deinde Editio princeps, οἱ Πυγμαῖοι καλόμενοι τρέφονται. Quod verum. Antoninus Liberal:

Metamorph. cap. 16. Παρὰ ΤΟΙΣ ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη. Recte autem κωλύειν κῆ συνάγειν· quod tum de corpore, tum de animo usurpatum. Artemidorus, iii. 47. Πᾶν γὰρ εἰδεχθῆς κῆ δυσπρόσωπον ὄραθῆν ΣΥΝΑΓΕΙ τὰς ψυχὰς τῶν ὄρώντων καὶ συτέλλει. Ceterum manifesto respexit Longinus ad Platonem in Theæteto, p. 150. Ed. Lips. Τὴν γὰρ ΑΤΞΗΝ καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων ΔΟΥΛΕΙΑ ἀφῆρηται.

Ἐγὼ μὲν τοι γε ὑπολαμβάνων, ῥάδιον, ΕΦΗΝ.] Ita scribendum cum Tollo, non ut in vulg. ὑπολαμβάνω· *Ego vero eum excipiens, Facile est, inquebam.* Sic Noster infra, "Ὀλως κῆ δαπανὸν ΕΦΗΝ εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τῶν ῥαθυμίων. Dio Chrysoft. Orat. 28. Ὁρθῶς μὲν τοι ΕΦΗΝ ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΩΝ. Quæ sequuntur, καταμέμφεσθαι τὰ αἰεὶ παρόντα, perperam sollicitarunt viri eruditi. Fefellit homines notus Græcismus. Sensus est: *Homini proprium et proclive est, in quacunque demum ætate vixerit, de præsentibus, qualia qualia fuerint, semper quiritari.* Thucydides, i. 22. Ἐδόκην μοι ἕκαστοι περὶ ΤΩΝ Αἰεὶ Παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν. Dio Cassius in Augusto, p. 799. Ἐκδημεῖν τε τοῖς βαλευταῖς ἔνθα ἂν ἐθέλῃσιν ἐπιτραπήναι· καὶ ὅπως γ' ἂν μηδὲν ἐκ τῆς τὰ δόγματα ἐμποδίζηται, κύρια πάντα τὰ γνωσκόμενα ὑπὸ ΤΩΝ Αἰεὶ Παρόντων εἶναι ἐκελεύσθη. Restituendus hac occasione Dio, xl. 22. Τὰ τε βέλη καὶ πυκνά, καὶ πανταχόθεν ἅμα αὐτοῖς ἐπίπιπτοντα, συχνὴς μὲν καιρία πληγὴ κατέβαλλε, συχνὴς δὲ ἀπομάχης εἰργάζετο· πᾶσι δὲ ἀσχολίαν ἐνεποίει,—τὴν τε προφυλακὴν αὐτῶν ἀφῆρεῖτο, καὶ γυμνὸς τε σφᾶς πρὸς τὸ αἰεὶ τιτρωσκόμενον ἠνάγκαζεν. Sensus nullus: nec quidquam adjuvant Interpretes. Scribendum sine dubio: πρὸς τὸ Αἰεὶ Τιτρωσκὸν μένειν ἠνάγκαζεν· *Denique omnibus negotium faceffebant tela undequaque incidentia, quæ caveri jam amplius a Romanis non poterant, eosque inermes et perpetuis ictibus expositos stare cogebant.* Est autem ista locutio Dioni familiaris: de quo Josephus Scaliger ad Propert. i. 18. Nec otiosa quidem vocula. Confer virum doctissimum

ad Herodot. ii. 98. p. 147. et ad Theocriti Adoniazusas, p. 273. et cl. Mazochium ad Tabul. Heracl. p. 211. Accedit Herodotus, vi. 58. ubi eadem formula occurrit.

καταβυθίζουσιν αὐτάνδρας ἤδη τὰς βίβας] Elegans locutio, sed quam minus perspectam habuerunt Interpretes: αὐτάνδρας τὰς βίβας est *Rem familiarem una cum ipsis viris*. Opportune Polybius, iii. 81. "Ἐνιοὶ δὲ διὰ τὸ πρὸς τὰς τῶν ἀφροδισίων ὀρμᾶς καὶ τὴν ἐν τέτοις ἐκπληξιν, ἐμόνον πόλεις καὶ ΒΙΟΥΣ ἀνασάτεις πεποιθήκασιν, ἀλλὰ καὶ ΤΟ ΖΗΝ ΑΥΤΩΝ ἀφῆρηται μετ' αἰσχύνης. Quod ad instar Commentarii est. Confer Procopium apud Suid. v. Ἰωάννης et D. Paul. in prima ad Timoth. vi. 9.

ἀνοίγοντος] Delendum enim illud καὶ ἄλλα, ut in vulg. legitur; quod ex margine inuestum. Lucian. in Timon. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαραεσέρχεται μετ' ἐμῶ λαθῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοσία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ἄτλα μυρία. Vides jam corruptelæ originem. Quare locus ita rescribendus est: Ἀκολυθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλάτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασί) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τὸ πόλεων καὶ οἰκῶν τὰς εἰσόδους εἰς ἃς ἐμβαίνει καὶ συνοικίζεται. Sequitur enim *magnas opes profusio, recludentibus illis urbium et domorum januas, in quas intrat et una cum iis habitat*. Quæ plenissima et rotundissima sententia. Quæ sequuntur, χρονίσαντα δὲ ταῦτα, ducta videntur ex Platone in Phædro, p. 348. "Ὅταν δὲ ΧΡΟΝΙΖῃ τᾶτο δρῶν καὶ πλεσιάζῃ. Quæ verba notanda: nam ejusdem commercii sunt.

ἀλαζονεῖαν τε γεννώσι καὶ τύφον] Quomodo recte emendabat hunc locum Isaacus Vossius; nam in vulg. legitur, ἀνάλεξον ἐν τι γεννώσι &c. Eunapius in Chrysanth. Πρὸς δὴ τὰς τὸ ἀρχόντων συντυχίας τὸ ὑπερφυῖες ἐκ τῆν δι' ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ συνιδεῖν ἢ ΤΥΦΟΥ γινόμενον. Plutarch. Quæst. Platon. p. 999. Τὰς ἄλλας ἐξετάζων αἰεὶ, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ, καὶ τὸ βαρεῖς εἶναι, πρῶτον μὲν αὐτοῖς, εἶτα καὶ τοῖς συνῆσιν, ἀπήλλαττε. Apollon. Tyan. Epist. 3.

Εἶτα πῶς διὰ θαλάσσης νῦν ὑποσρέφεις, ἄγων φορτίδα μεστὴν ἀργυρίαις, χρυσαῖς, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ. Clemens Roman. Epist. ad Corinth. cap. 13. Ταπεινοφρονήσωμεν ἔν ἀδελφοί, ἀποδέμενοι πᾶσαν ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΥΦΟΝ. Huc egregie facit Callicratides Pythagoreus apud Stobæum, p. 591. Ἀνάγκη γὰρ τὲς πολλὰ ἔχοντας ΤΕΤΥΦΩΣΘΑΙ πρᾶτον, τετυφωμένως δὲ ΑΛΑΖΟΝΑΣ γίνεσθαι· ἀλαζόνας δὲ γενομένως, ὑπερηφάνως ἤμεν· ὑπερηφάνως δὲ γενομένως, ΤΥΡΙΣΤΑΣ ἤμεν· ὑβριος δὲ πᾶσας ἔσχατον καὶ πέρας ΟΛΕΘΡΟΣ. Poteris etiam legere, ANOIAN TE γεννῶσι καὶ τύφον. Isocrates in Areopagit. Συντέτακται καὶ συνακολυθεῖ τοῖς μὲν ΠΛΟΥΤΟΙΣ καὶ ταῖς δυναστείαις ANOIA καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία. Lucian. in Timon. modo laudatus. Συμπαρεσιέρχεται μετ' ἐμῶ (ΠΛΟΥΤΟΥ) λαθῶν ὁ ΤΥΦΟΣ καὶ ἡ ANOIA. Sed illud verius. Deinde non male Manutius, εἰς ἡλικίας ἐλθεῖν· quæ locutio elliptica librariis fraudi fuit. Ita locutus est nescio quis apud Stobæum, p. 418. Πυθαγόρας τάττες ἔφη καθίσταται ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παιδῶν καλῶς ἤχθησαν, καὶ Εἰς ΗΛΙΚΙΑΣ ΕΛΘΟΝΤΕΣ μὴ γεγόνασι προδότηι τ' αὐτῶν ἡλικίας λήμματος χάριν.

μηκέτι τὲς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν] Locus pulcherrimus: de quo nos ad Suid. iii. p. 213. Plato apud Nostrum supra, sect. xiii. Πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ἔτ' ANEBΛΕΨΑΝ πώποτε. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. xi. 41. Διαρρήξαίε ἤδη ποτὲ τὲς χαλινῶς, ᾧ σχίτλιοι· ANABΛΕΨΑΤΕ ὀρθοῖς ὄμμασι πρὸς τὸ ἐλευθερίαν. Eunapius in Proœmio: Πρὸς τὸ ὄντων διήρατο καὶ ANEBΛΕΨΕ φύσιν. Deinde eleganter Ruhnkenius noster, μηδ' ὑγεροφημίας εἶναι τινα λόγον· *Nec quam opinionem de se posterituri sint, quidquam curare.* Marcus Antonin. iv. 19. Ὁ περὶ τὸ ΤΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ ἐπλημένος οὐ φαντάζεται ὅτι ἕκαστος τὸ μεμνημένων αὐτῶ τάχιστα καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖται. Vocem non semel usurpat Antoninus. Confer nos supra, ad sect. xiv. Sed leviori negotio locus sanandus. Rescribo: μηδὲ περὶ φήμης εἶναι τινα λόγον· *No one cares what the world says of him.* Ita locutus est Themistius, Orat. xxvii. p. 332. Ed. Hard. καὶ

περὶ μὲν τῶν λόγων αὐτῶν εἰς λόγος αὐτοῖς. Qui locus elegans.

τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα] Sic certe legendum. Plato in Phædon. p. 215. Ed. Forster. Τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοήτῳ ὁμοιότατον εἶναι ψυχὴν, τῷ δὲ ἀνθρωπίνῳ καὶ ΘΝΗΤῳ· ΚΑΙ ΑΝΟΗΤῳ ὁμοιότατον αὐτὸ εἶναι σῶμα. Quem locum ob oculos habuisse videtur noster Longinus. Deinde recte Manutius, παρέντες αὐξεν τὰς ἀρετάς. Quæ solennis et elegantissima locutio. Xenoph. Memor. ii. 6. Ὅσαι δὲ ἐν ἀνθρώποις ΑΡΕΤΑΙ λέγονται, σκοπόμενος εὐρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτη ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΑΣ. Damascius apud Suid. v. Ἐχέμυθος. Ἦν δὲ ἔχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυφίνες· ἀλλ' εἰς τε ΣΥΝΑΥΞΗΣΙΝ ΑΡΕΤΗΣ καὶ κακίας μείωσιν, ὅλην ἔξεκέχυτο τὴν ψυχὴν. Philostratus in Vita Marci : Ἠγάσθη αὐτὸν καὶ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πρεσβεύοντα ὑπὲρ Βυζαντίων, ἐπιτηδείωτατος ἤ πάλοι βασιλείων γενόμενος ΑΡΕΤΑΣ ΑΥΞΗΣΑΙ. Huc facit Quintilian. Institut. Orat. iii. 8. *Isocrates in Panegyrico conqueritur plus honoris corporum quam animorum virtutibus dari.*

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μὲν τις δεκασθεῖς] Hic locus non emendatione sed interpretatione eget. Reddunt, *in judicio quis pretio corruptus.* Imperite id quidem et nullo judicio. Ἐπὶ κρίσει δεκασθῆναι est *Corrupti ob sententiam dandam.* Philostratus, Heroic. p. 681. ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλαις ἐμπεσὼν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἶον κτείνων τὰς Ἀχαιῶς ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΙ· *Fertur in greges impetum fecisse Ajax, atque eos dilaniasse, quasi morte mulctaturus Græcos ob sententiam quam contra se tulissent.* Julian. Orat. ii. p. 81. Ὑπάρχειν δὲ φασὶ καὶ Κέλτοις ποταμὸν ΑΔΕΚΑΣΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ ἢ ἐκγόνων, καὶ οὐ πείθεσιν αὐτὸν, ἔτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτὰ, καὶ ἀποκρύπτειν ἢ ἀμαρτάδα, ἔτε οἱ πατέρες ὑπὲρ ἢ γαμετῶν καὶ ἢ ἐκγόνων ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΙ δειμαίνοντες. Ubi recte Interpretes, *Dum judicii exitum perborrescunt.* Deinde recte viri doctissimi Morus et Pricæus, ἐκ ΑΝ ΕΤΙ τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὲς ἂν ΚΡΙΤΗΣ γένοιτο. Dionys. Halic. in Isæo : Εἰ δὲ τις παραδειροῖη ταῦτα ὡς

μικρὰ κὶ φαῦλα, ΟΥΚ ΑΝ ΕΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ ἱκανὸς αὐτῶν κρατῆσαι. Noster, infra; Δοκῶμεν ΕΤΙ ἐλεύθερόν τινα ΚΡΙΤΗΝ ἢ μεγάλων καὶ ἀδέκαστον ἀπολελεῖσθαι; Demosth. Περὶ Παραπρεσβ. p. 117. Ἠγόμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἀπαξ λαβόντα κὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, ΟΥΔΕ ΚΡΙΤΗΝ ΕΤΙ ἢ συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν πόλει. Ad quem locum proculdubio respexit Longinus.

ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ κὶ δίκαια] Idem δωροδόκος et δωροδέκτης· utrumque ἀπὸ τῆ Δέχεσθαι· sed litera aspera in lenem mutatur. Quod Græcis solenne. Hinc ἀγείων ἀρτοδόκον, οἰνοδόκον, γαλακτοδόκον, et cetera hujus furfuris sexcenta: de quo nos in Animadvers. ad Schol. Theocriti, v. 58. Qui aliter scribunt, falluntur: in quibus cl. Valesius ad Harpocrat. p. 71. Etymologus: Ἴσοδόκη, ἢ ὑποδεχομένη τὸν ἴσον ἴσοθήκη· τὰ δὲ παρὰ ἕ δέχω πάντα διὰ τῆ κ', ξεινοδόκος κὶ τὰ ὅμοια. Quod viris doctis notandum. Deinde non male Faber, τὰ δίκαια μὴ φαίνεσθαι καλὰ κὶ δίκαια· *Necessè est enim, quæ justa et honesta sunt, ei qui mercede corruptus sit, nec justa videri nec honesta.* Sextus Empiric. Advers. Mathematic. lib. ii. p. 303. Εὐνοίαν δὲ ἐμποιεῖ ἔχ' ὁ ῥητορικός, ἀλλ' ὁ ἀφελῆς κὶ τὸν ἰδιωτικὸν ὑποφαίνων τύπον· τῷ μὲν γὰρ ἕ ῥήτορος ἀντίκεινται πάντες, ταῖς ὑπεροχαῖς φθονῶντες· κἀν γὰρ ΔΙΚΑΙΑ-κατασκευάζῃ ὁ ῥήτωρ, δοκῶσι μὴ διὰ ἢ τῶν πραγμάτων φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν τῆ ῥήτορος πανουργίαν ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ τοιαῦτα αὐτοῖς ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ· Verba autem δίκαιον et οἰκεῖον non raro confunduntur: de quo cl. Marklandus ad Lyfiam, p. 590. Hinc corruptus Porphyrius de Abstin. ii. 61. Θεοῖς δὲ ἀρίστη μὲν καταρχὴ νῆς καθαρὸς καὶ ψυχὴ ἀπαθής, οἰκεῖον δὲ καὶ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι τῶν ἄλλων. Scribendum proculdubio, ΔΙΚΑΙΟΝ δὲ κὶ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι ἢ ἄλλων. Notus versiculus,

ΔΙΚΑΙΟΝ εὖ πρᾶττοντα μεμνήσθαι θεῶ.

Sallustius de Diis, cap. 16. Πρῶτον μὲν ἐπειδὴ πάντα παρὰ θεῶν ἔχομεν, ΔΙΚΑΙΟΝ τοῖς διδῶσι ἢ διδομένοις ἀπάρχεσθαι. Atque hæc speciem quidem habent. Sed

nihil mutandum apud Longinum. Optime cl. Pearcius, "Τὰ οἰκεῖα significat causam ejus, a quo pecuniam accepit: judex enim corruptus corruptentis causam suam facit." Aristot. Rhetor. i. 1. Ἐνθαῦθα μὲν γὰρ ὁ ΚΡΙΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ κρίνει, ὡς εἶδεν ἄλλο δεῖ πλὴν ἀποδείξαι, ὅτι ἔτις ἔχει, ὡς φησὶν ὁ συμβελεύων. Polybius, Excerpt. Legat. xciii. Τὰ δὲ ἀμαρτήματα κατὰ τὴν αὐτίον, τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐξωνείδιζε πικρῶς καὶ δυσμενικῶς, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπειρᾶτο περιστέλλειν ἵνα κατὰ τὴν παράθεσιν ΤΑ ΜΕΝ ΟΙΚΕΙΑ μικρὰ καὶ συγνώμης ἄξια φανῆ, τὰ δὲ τῶν πέλαις ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελείως. Quæ Rhetorem nostrum haud parum illustrant.

τὸ δὲ ἐκ τῆς παντὸς κερδαίνειν ὠνέμεθα τῆς ψυχῆς] Locus elegantissimus. Sophocles, Antig. 317.

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Illud autem, ὠνέμεθα τῆς ψυχῆς, ductum est ex Plutarcho de Ira cohibenda, p. 457. τὸ δὲ ἐν ψυχῇ εἶσθαι κατὰ θυμῶν τρόποιον (ὃ χαλεπὸν εἶναι διαμάχεσθαι, φησὶν Ἡράκλειτος ὅ, τι γὰρ αὐτὸν θέλη, ΨΥΧΗΣ ΩΝΕΙΤΑΙ) μεγάλης ἐστὶ καὶ νικητικῆς ἰσχύος, ὡς περὶ νεῦρα καὶ τόνους ἀληθῶς ἐπὶ τὰ πάθη τὰς κρίσεις ἐχέσσης. Dio Chrylost. Orat. xxxi. Μύριοι δὲ εἰσὶν οἱ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ προέμενοι ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ΤΟΥ ΖΗΝ ΕΩΝΗΜΕΝΟΙ τῆς εἰκόνα καὶ τῆς ἐπιγραφῆς. Quæ sequuntur in vulg. mutili sunt. Manutius, ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτῆς ἠνδραποδισμένοι. Quare vide an ita res redintegrari possit: Ἐκαστος πρὸς τῆς ἑαυτῆς ΗΔΟΝΗΣ ἠνδραποδισμένοι. Unusquisque a voluptatibus suis in servitutem redactus. Nimirum divitias expetunt, ut in voluptatibus suis consumant. Noster supra, ἡ φιλοχρημάτια καὶ ἡ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δελαγωγῶσι. Æschines cont. Timarch. p. 80. Αἱ προπετεῖς τῆς σώματος ΗΔΟΝΑΙ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἠγεῖσθαι, ταῦτα πλῆροὶ τὰ λησῆρια—ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τὰς πολιτάς, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλύειν τὴν δῆμον· οὐ γὰρ τῆς αἰσχύνην εἰδὲν αἰσίσονται ληφθέντες λογίζονται, ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες ΕΥΦΡΑΝΘΗΣΟΝΤΑΙ, τέτοις κεκήληνται. Phavorinus apud Stobæum, p. 757. Ἀρετὴν εἶναι τοῖς πᾶσι μᾶλλον εὐκταῖον, ἢ πλεῖστον

ἀνοήτοις σφαλερόν· ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὖξεται κακία· καὶ ὅσα τις ἂν ἄφρων ἦ, τοσάτω πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες ΑΥΤΟΥ ΤΩΝ ΗΔΟΝΩΝ ἐκπληρῆν ἔχων. Et hoc, opinor, verum.

αφεθεῖσαι τὸ σύνολον ὡς ἐξ εἰρηκτῆς ἀφεται] Imitatus est Noster Plutarchum suum de Audit. p. 37. Ἄναρχία μὲν γὰρ, ἣν ἐνιοὶ τῶν νέων ἐλευθερίαν ἀπαιδευσίαν νομίζουσι, χαλεπωτέρως ἐκείνων τῶν ἐν παισὶ διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν δεσπότηας ἐφίσησι, ΤΑΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΩΣΠΕΡ ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ ΛΥΘΕΙΣΑΣ. Huc facit Isocrates, Orat. ad Philip-pum: Προσῆκει δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους πεφυκόσι, καὶ τοῖς ἐν πολιτείᾳ καὶ νόμοις ἐνδεδεμένοις, ἐκείνην τῶν πόλιν εὐεργεῖν ἐν ἣ τυχχάουσιν κατοικῆντες· ΣΕ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΑΦΕΤΟΝ γεγεννημένον παῖσαν τῆς Ἑλλάδος πατρίδα νομίζειν, ὡς περὶ ὁ γεννήσας ἡμᾶς. Quæ tangit Philosophus, Rhetor. iii. cap. 11. Confer etiam viros doctos ad Max. Tyr. xxix. 2. Deinde optime, ut solet, Marklandus noster, καὶν ΕΠΙΚΛΥΣΕΙΑΝ τοῖς κακοῖς τῆς οἰκισμένην. Qua quidem emendatione nihil certius aut elegantius. Josephus, Bell. Jud. ii. 16. Τοῖς ἀγαθοῖς σχεδὸν ὅλην ΕΠΙΚΛΥΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

καὶ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων] Hesych. Δαπανὰ, ἀναλωτικά. Plutarch. in Symposiac. p. 624. Ἡμῖν δὲ μᾶλλον ἢ τῆς μικρότητος ἐδόκει δύναμις ἀναξήραυτικῆ καὶ ΔΑΠΑΝΟΣ ΥΓΡΩΝ εἶναι. Quem locum exscriptit Athenæus, lib. ii. p. 52. Corrigendus hic in transitu Heraclides, Alleg. Hom. p. 446. Τίς δὲ Σειρήνων ἐκ ἀκείας, τὰς πολυπείρους ἰσορίας αἰῶνος παντὸς ἐκμαθῶν; καὶ Χάρυβδιδος μὲν ἡ δάπανος ἰσορία, καὶ περὶ πότους ἀπληστος εὐλόγως ὠνόμασαι. Quæ fœdissime inquinata et interpolata sunt. Rescribo emendatione quidem certissima, καὶ Χάρυβδιδος μὲν ἡ ΔΑΠΑΝΟΣ ἄνθρωπος, καὶ περὶ πότους ἀπληστος· *Mulier prodiga et temulenta Charybdidis dicebatur*: error ortus ex compendiarie scriptura: ἀνος pro ἄνθρωπος. Sic solent librarii. Hujusmodi hominem ποντοχάρυβδιν vocat Hipponax apud Athenæum, lib. xv. p. 698. Comicus, nescio quis, Μεθυσοχάρυβδιν. Phrynichus, Appar. Sophist. ineditus: Μεθυσοχάρυβδιδος, ἐπὶ

γυναικὸς μεθύσας, ἐκ ἐπ' ἄρρενος. Hinc Χαρυβδίζεν· *Ingu-
gitare*. Pherecrates apud Athenæum, lib. xi. p. 487.

—— τῶν θεατῶν δ' ὅσις ἂν

Διψῆ, λεπασὴν λαψάμενος ΕΧΑΡΥΒΔΙΣΣΕ

Μεσῆν ——.

Ita scribendus iste locus. Eleganter Cicero, Philip. ii. 27. *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdis dico? quæ si fuit, fuit animal unum. Oceanus, medius fidius, vix videtur tot res, tam dissipatus, tam distantibus locis positas, tam cito absorbere potuisse.* Ceterum, ut eo, unde abii, revertar, vocem Δαπανὸς usurpat Dioscorides in Epigrammate apud Stratonem, quod quia lucem publicam nondum vidit, et elegans in primis est, hic cum lectore erudito communicabo.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρη χερὶ, καὶ τάχα πρήξεις

Παιδοκόραξ ὅσα σοὶ θυμὸς ὄνειροπολεῖ.

Καὶ συγνήν ὄφρῶν λύσεις τάσιν· ἦν δ' ἀλὶ δύση,

Ὀρφανὸν ἀγκίστρον κύματι δὲς κάλαμον

Ἐλξεις ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον· ἐδὲ γὰρ αἰδῶς

Οὐδ' ἔλεος ΔΑΠΑΝΩΙ ΚΟΛΛΟΠΙ συντρέφεται.

Ita scribendum istud Epigramma. Notandum autem illud Κόλλοπι· *ruero exoleto*. Hesychius: Κόλλο-
πες, οἱ κόλλαβοι. Καὶ τὰς σκληρὰς δὲ καὶ παρηθηκότας παῖδας
ἐντεῦθεν ΚΟΛΛΟΠΑΣ φασίν. Porro, ut Dioscorides
παιδοκόραξ, sic scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Λογγίνος,
Γυναικοῖεραξ habet. Δεινοὶ γὰρ οἱ ΓΥΝΑΙΚΟΙΕΡΑΚΕΣ εὐ-
πρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκου ἐῖς ἄγραν τῶν θελειῶν. Quæ utra-
que vox ejusdem virtutis, et quidem in rarissimis est.

Οὐκ ἄλλως πονῶντες ἢ ἀναλαμβάνοντες] Athenæus, lib.
xiv. p. 630. Πολεμικοὶ δὲ εἰσὶν οἱ Λάκωνες, ὧν καὶ υἱοὶ τὰ
ἐμβατήρια μέλη ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ, ἅπερ καὶ ἐνόπλια κα-
λεῖται. Sextus Empir. Advers. Mathem. xi. p. 709.
Τέχνας τε καὶ ἐπισήμας τὰς ἀκριβεστάτας ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥ-

ΣΙΝ ἄνδρες εὐ χωρὶς ΠΟΝΟΥ. Polybius, iii. 4. Οὔτε γὰρ πολεμεῖ τοῖς πέλαις ἄδεις νῦν ἔχων ἕνεκεν αὐτῶ ἢ καταγωνίσασθαι τῆς ἀντιταττομένης· ἕτε πλεῖ τὰ πελάγη χάριν τῶ περιωῶθηναι μόνου· καὶ μὴν ἄδὲ τὰς ἐμπειρίας καὶ τέχνας αὐτῆς ἕνεκα ἢ ἐπισήμης ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ· πάντες δὲ πράττεισι πάντα χάριν ἢ ἐπιγενομένων τοῖς ἔργοις ΗΔΕΩΝ ἢ ΚΑΛΩΝ ἢ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ. Ad quem locum respexisse videtur Longinus. Quæ sequuntur vereor ut satis sana sint. Legendum opinor, εἰ μὴ ΠΛΟΥΤΟΥ καὶ ἠδονῆς ἕνεκα· *Non alia de causa laborantes vel quidquam addiscentes, nisi LUCELLI et voluptatis gratia.* Quod et sensus loci postulare videtur. Noster supra, ἢ γὰρ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ καὶ ἢ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δελαγωγῶσι. Plutarch. in Alexandro: Οὐ γὰρ ΗΔΟΝΗΝ ζηλῶν ἄδὲ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἀλλ' ἀρετὴν καὶ δόξαν. Marc. Antonin. iii. 6. Ἀντικαθῆσθαι γὰρ τῷ λογικῷ καὶ πολιτικῷ ἀγαθῷ οὐ θέμις ἄδ' ὅτιον ἑτερογενές, οἷον ἢ παρὰ πολλῶν ΕΠΙΑΙΝΟΝ, ἢ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἢ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΗΔΟΝΩΝ. Qui locus notandus: nam ad nostram lectionem vel facit, vel non facit.

Κράτισον δ' ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἔαν] *Sed et hæc præstiterit omittere.* Sic legendum, non ut in vulg. κράτισον δ' εἰκῆ. Recte etiam Faber, κράτισον δ' εἴη. Lucian. in Demosth. Encomio: Ἀλλὰ μὴ βέλτιον ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἔαν. Ita scribendus iste locus, qui plane gemellus est. Nostræ autem emendationi obstare videtur Euripides in Elect. 379. et in Auge apud Laert. ii. 33. a cl. Ruhnkenio laudatus:

Κράτισον εἰκῆ ταῦτ' ἔαν ἀφειμένα.

Sed uterque locus proculdubio mendosus est, et ad priorem normam corrigendus. Quod vero scribit Sophocles in Œdip. Tyr. 998.

Εἰκῆ κράτισον ζῆν ὅπως δύναίτο τις,

res longe diversa est, et nihil hic facit. Nihil autem tritius aut solennius apud Græcos quam phrasis ista, Κράτισον εἴη. Thucyd. iv. 46. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ αὐτοῖς ΕΙΗ ὡς τάχις ἀποδράναι. Plutarch. in Eumene: Ἐλθῶν

ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸ Ἀλέξανδρον ὁ Εὐμένης ἐβόα μετὰ Μέντορος
 ὡς αὐλεῖν ΕΙΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ἢ τραγωδεῖν τὰ ὄπλα ρίψαντας
 ἐκ τῶν χειρῶν. Aristides, vol. i. p. 70. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΕ
 αὖν ΕΙΗ τὰς διὰ μίσην προγόνους εἶ πάντα ἀρίστους παῖδὸς ἀφέντα,
 τῶν γε ἐν ὀφθαλμοῖς τρόπον τινὰ ὄντων μνησθῆναι βραχέα.
 Quare haud inconsulte, opinor, hanc phrasin cum
 Tollo Longino restituiimus. Quæ sequuntur recte
 repræsentat Editio princeps Robortelliana, quam et
 posteriores sequi debuerant: Ἦν δὲ ταῦτα τὰ πάθη, περὶ
 ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεσχόμεθα γράφειν ὑπομνήματι, ΩΣ
 τὴν τε εἶ ἄλλε λόγος καὶ αὐτῆ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ΩΣ
 ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ. Non male Petrus Paganus, *Hæ vero
 erant Affectiones, de quibus cum in se, ut nobis videtur,
 non solum magnificæ atque sublimis, sed alius etiam ora-
 tionis partem contineant, proprio in primis commentario
 nos scripturos esse polliciti sumus. Recte illud, ὡς ἡμῖν
 δοκεῖ. Sic Græci Simpliç. in Epictet. p. 65. Ed.
 Salmaf. Οὕτως ἄρα ἔθεν τέτων δεινόν ἐσι φύσει καὶ ἀφόρητον,
 ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ. Aristoph. Av. 380.*

Ἔσι μὲν λόγων ἀκῆσαι πρῶτον, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ,
 Χρήσιμον —.

Vetus poeta apud Philosoph. in Rhetoricis, ii. 22.

Ἄνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἀριστόν ἐστιν, ΩΣ Γ' ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ.

Quod tantundem est. Sed hæc sunt infinita.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

I.

ΚΟΡΩΝΙΣ δ' ἔσω λόγῃ πάντος καὶ φρονήματῳ] In ipso limine turpiter cl. Interpres, *Finiat autem omnem nostrum sermonem.* Immo vero, Omnis autem sermonis Græci et spiritus flos atque apex fit Demosthenes, Lysias, et qui sequuntur. Nempe Δεκάδα istam tanquam normam sive κανόνα Græcæ eloquentiæ proponit Noster, idque pro libitu et gustu suo scilicet; quod omnino tenendum. Est autem κόρωνις apex sive *summitas* alicujus rei. Etymol. v. Κορωνίσι. Σημαίνει κ' τὸ ἀκρότατον τῶν αἰρέσεων, οἷον, ἡ κόρωνις τῆς σοφίας. Heliodor. *Æthiop.* lib. iii. p. 139. Τὴν δὲ ΚΟΡΩΝΙΔΑ τῆς πόμπης κ' ὀφθαλμόν. Recte autem λόγῃ πάντος καὶ φρονήματος. Quæ imperite admodum sollicitavit vir doctissimus. Plutarch. in *Cat. Minor.* ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΛΟΓΩΙ πάντας ὑπεραίρων τὰς αὐτοκράτορας. Schol. ad Aristoph. *Equit.* v. 757. Πλήρης ΛΟΓΩΝ καὶ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ. Eunap. in *Proæresio*; ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ἐμπλησθεὶς καὶ ΛΟΓΩΝ ὑψῶν ἔχόντων καὶ βάρῳ.

Ἄριστιδης] Hunc hominem laudat Longinus apud Sopatrum in Prolegom. ad Aristidem : Περὶ δὲ τῆς χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐν λόγῳ φύσεως, τῆτο γὰρ παρήκαμεν ἐν τοῖς ἄνω εἰπεῖν, ἤδη μὲν ΛΟΓΓΙΝΟΣ καὶ πάντες οἱ Κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμνῆμεν. Deinde recte legitur, Δημοσθένης ὁ κρίθιν. Dinarchum intelligit, qui ludo jocoque *Demosthenes bordearius* audiebat : de quo Hermogenes, Form. Orat. ii. p. 389. ἄγροικον Δημοσθένην vocat Dionysius Halicarn. in Dinarcho : quod perinde est. Poteris etiam legere, Δίναρχος, ὁ καὶ κρίθιν Δημοσθένης. Quod et nonnullis placet.

Δόγματ' ἀναποδείκτου] Huc spectat Theodoret. Græc. Affect. lib. i. p. 12. Ἦκεσα γὰρ ὑμῶν καὶ τῆτο λεγόντων, ὡς ἡμεῖς γε ΑΠΟΔΕΙΞΙΝ μὲν ἐδεμίαν τῶν ἡμετέρων ΔΟΓΜΑΤΩΝ προφέρομεν, πισεύειν δὲ μόνον τοῖς μαθητευμένοις παρεγλυῶμεν. Ceterum quod fecit hic Noster ut Timarchum et Divum Paulum inter Græcæ eloquentiæ principes commemoraret, fecit pro libitu et gustu suo. Quod modo observavimus. Confer cl. Taylor. ad Æschinis Timarch. p. 83. et cl. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 88. ubi de hoc loco agunt. Adde Fabricium, Bibl. Græc. lib. iv. p. 445. qui de Scriptis Longini omnino consulendus est.

II.

Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρως μᾶλλον τὰς οἰκείως ἐποίεν λόγους, ἢ πεζύς] Οἰκεῖοι λόγοι sunt *sermones familiares*. Quare vertendum : *Idcirco antiqui stricte potius quam soluta oratione in sermone familiari utebantur*. Philosophus in Poeticis, cap. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτὴ ἢ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὖρε· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τῆτος· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem, iii. Rhetor. iii. 8. ὁ δὲ ἰαμβος αὐτὴ ἐστὶν λέξις ἢ ἴσ' πολλῶν· διὸ

μάλιςα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demet. Phaler. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἰάμβος εὐτελής καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὁμοῖος· πολλοὶ γὰρ μέτρα ἰαμβικὰ λαλῆσιν ἔκ εἰδότες. Cicero in Orator. ad M. Brutum, §. 189. *Senarios vero et Hipponacteos effugere vix possumus: Magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio.*

III.

Θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγγατο] Hæc corrupta sunt atque ita emendanda: Μέτρα δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ Θεός· ἀπὸ ῥυθμῆ γὰρ ΕΣΧΕ ἢ ἀρχὴν, Θεὸς δὲ τὸ μέτρον ANEΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas: Ἐλεγείναι τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγείον μέτρον ἀπὸ τῆς τινὲς κληθῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ANEΦΘΕΓΞΑΤΟ μανεῖς. Ita scribendus iste locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiast. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρα πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησὶν ὁ Λογγῖνος. Immo, μέτρα πατέρα. Eodem respicit Schol. Aristoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμὸς· καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ΡΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi subindicavit amicissimus Ruhnkenius.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλᾶς Γυρινῶ] Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæst. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chærobofsci Grammatici Γυρινῶς sive Γυρινῶς. Etymol. Γυρινῶ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος ὃ δηλοῖ τὸν βάρβαρον. Γυρίνος γυρινῶ, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ. Chærobofscus, περὶ τῶν εἰς ὦ. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει ἕ σ ποιῆσι τὴν γενικὴν· οἶον ἢ Σαπφῶ, ἢ Σαπφῶς, καὶ ἢ Λητῶ, ἢ Λητῶς· καὶ δηλῆσιν αἱ χρήσεις ἔτις ἔχουσαι. Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μὲν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὲ κεκορημένη Σοργᾶς· (lege Σοργῶς) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα

Μναΐδος καὶ τὰς ἀπαλᾶς Πυρινῶς· lege Γυρινῶς ex Etymologo. Vides Γυρινῶν facere Γυρινῶς, ut Σαπφῶ Σαπφῶς et notanda varia lectio apud Chæroboſcum, Εὐμορφότερα Μναΐδος. Sed vulgatam, ut metrum taceam, fatis firmat Longinus. Recte autem emendavimus, Στοργῶς. STORGO est nomen mulieris, ut Sappho, et Gyrino, nisi præstat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Differt. xxiv. 9. Καὶ ὁ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τῆτο τῆ Σαπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quæ hic Γυρινῶν five Γυρινῶν dicitur, Γυρίνναν vocat Maximus. Ὁ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τῆτο τῆ Λεσβία, ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀνακτορία.

Καὶ τὸ ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα] In vulg. legitur πτερίσματᾶ, et Dorvillius, Vann. Crit. p. 540. legit πτερίσματᾶ. Sed neutra vox Græca est. Ut a πύσσω πύγμα, sic a πτερίσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat.

ὁ γῆν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης] Posteriora hæc glossæ sapiunt. Quare lego: ὁ γῆν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα] Ita locutus est Julian. Orat. ii. Ἐστὶ γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆ δίκης, IEPON ANAΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τῆ μεγίστη θεῶν. Est enim Lex factus justitiæ, summique illius dei sacrum quoddam ac vere divinum donarium. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἡ γὰρ ἐχὶ τῆτου αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῆ παραδέξμεθα, οὐ τὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴ λύραν; EITE δαιμονιώερα χρησάμενον ἐπινοία, EITE ΤΙΝΙ ΘΕΙΑΙ ΔΟΣΕΙ, διὰ τινὰ συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ plane gemella sunt. Confer Porphyg. apud Joan. Stobæum, Serm. xxi. p. 185. Quod sequitur, Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ δὲ μετρεῖν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν

εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν καὶ κείνο δῆλον τὸ πολλάκις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην καὶ χοίνικα καὶ ἀμφορέα καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ.

τῆτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο] De Ulyffe metrico equidem nihil quicquam habeo compertum. Johannes Fabricius, vir doctissimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὀμηρικὸς. Quod miror. Ceterum hæc verba non leguntur in Scholiis ad Hephæstionem. Quare ex margine huc invec̄ta videntur. Quod et cl. Moro visum.

αὐτὸ τὸ μέτρον, τῆτέσι τὸ ποιήμα] Recte cl. Pearcius, αὐτὸ μετρέμενον. Schol. ad Hephæst. p. 71. Ed. Pauw. τὸ δὲ μετρέμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα.

IV.

Ἔρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις ἐστὶ.] Sic certe scribendum. Quod reliquum est hujus fragmenti nec vacat nec libet excutere : nam plane Augiæ stabulum est.

V.

Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὧ Μάρκελλε] Hoc eximium fragmentum, quod Procemium est libri περὶ Τέλους, quem conscripsit Longinus contra Plotinum et Gentilianum Amelium, nobis conservavit Porphyrius in Vit. Plotini, cap. 20. cujus verba sunt : Ἔτι δὲ ἔστι Λογγίνου ἃ ἐν τῷ συγγράμματι γέγραφε περὶ Πλωτίνου τε καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον παραθεῖναι, ἵνα καὶ πλήρης γένηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις οἷα γέγονε τῷ ἐλλογιμωτάτῳ ἀνδρὶ καὶ ἐλεγκτικωτάτῳ ἐπιγράφεται δὲ τὸ βιβλίον ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΠΡΟΣ ΠΛΩΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΕΛΟΥΣ. Ἔχει δὲ τοιούδε

προσίμιον· Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὧ Μάρκελλε—. *Intelligit autem Marcellum Orontium, virum cum dignitate, tum doctrina insignem, cujus meminit Porphyri. Vit. Plotin. cap. 7.* Ἡκροῶντο δὲ αὐτῆ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτης ἐκ ὀλίγοι· ὧν ἔργον ἐν φιλοσοφίᾳ μάλιθα ἐποίησεν ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΟΡΟΝΤΙΟΣ καὶ Σαβινύλλῳ. *Hujus Marcelli filiam, ut suspicor, philosophiæ studio deditam, peramasse dicitur et in matrimonium duxisse Porphyrius: de quo Cyril. cont. Julian. p. 209. et Eunapius in Porphyrio. Sed de hoc viderint eruditi.*

Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τότε γνώριμος] *Reddunt, Plotinus, hujusque familiaris Gentilianus Amelius. Imo, hujus discipulus.* Hesych. Γνώριμοι, μαθηταί. *Suidas: Ἀμέλιῳ, Ἀπαμεύς, φιλόσοφῳ, μαθητῆς Πλωτίνου.* Sed in his sæpius peccatur. *Dicitur autem ὁ τότε γνώριμος et ὁ τότε γνώριμῳ.* Dionys. Halicarn. de *Struct. Orat. cap. 19.* ἦγε Ἰσοκράτης καὶ τὸ ἐκείνῳ γνωρίμων αἴρεσις· *Isoocratis atque ejus discipulorum.* *Corrigendus hac occasione Arrian. Epictet. i. p. 163. Ed. Upt.* Μή τι ἐν ἐκείνῳ λέγει, ὅτι διὰ τῆτο τὰς γυναῖκας ἀπελύσαμεν; ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις. *Ubi omnino refingendum, τὰς γυναῖκας ΑΠΕΛΥΣΑ; ΜΗ· ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις. Num ergo illi ait se ob hanc causam mulieres dimisisse? Non, sed discipulis.* Sic mox, ΜΗ ἄνθρωπε· ΑΛΛΑ ἐκείνα μᾶλλον. *Ceterum de Gentiliano isto Amelio audiendus Porphyrius in Vita Plotini, cap. 7.* Ἔσχε δὲ Πλωτῖνος ἀκροατὰς μὲν πλείους, ζηλωτὰς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, ΑΜΕΛΙΟΝ τε ἀπὸ τῆς Τυρκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΣ τὸ κύριον, αὐτὸς δὲ διὰ τῆ ρ'. ΑΜΕΡΙΟΝ αὐτὸν καλεῖν ἤξει, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. *Quem vero Tuscum sive Amerinum vocat Porphyrius, Aramensem appellat Suidas.* Sed sic solet noster lexicographus. Atque hinc error manifestus Cyrilli cont. Julian. p. 283. Edit. Spanh. qui de Gentiliano et Amelio tanquam diversis loquitur. Ἀμέλιος γὰρ ὁ Πλατωνικὸς Πλωτίνῳ τε καὶ Γεντιλιανῷ συνακμάσας κατὰ τὴν Ῥώμην, φησὶ γὰρ ἔτι

Πορφύριος περὶ αὐτῶν. Ubi legitur infigne Amelii nostri fragmentum.

Καὶ τῷ Ἀριστοτέλει πρὸς τῷ Πλάτωνος Πολιτείαν ἀντειρημένων] Verte, *Atque de iis quæ Aristoteles Politicæ Platonis objecit.* Deinde legitur, μὴ γὰρ ἂν αὐτὰς δόξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὑπερον γενέσθαι γνωρίμους. Ubi Editio Basil. δέξασθαι. Recte omnino. Plato in Alcibiade primo: Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ ΔΕΞΑΙΜΗΝ δειλὸς ὦν. Quæ sequuntur elegantissima sunt: ἀφέντας σπευδαιότεροις συγγραμμάσι τῷ ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν. *Ingenii sui fœtum literis dignioribus conservare insuper habentes.* Ita locutus est Damascius apud Suid. v. Λήθη. ὁ δὲ τὰς θείας ἐξηγητὰς ἀπεγράφετο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῷ λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙΖΟΜΕΝΟΣ· de quo loco vide quæ scripsimus, E-mendat. in Suid. ii. p. 130. Eleganter Themistius, p. 294. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐγὼ τὰ συγγραμμάτα ἄλλα μὲν ἔδεν ὡς ποτε ὤμην ἔτε χρεῖαν ἔχειν, ἔτε ἔσεσθαι σπευδαῖα· ἔδὲ γὰρ ἔτω πολυτελῶς καὶ ἀνδρείως ζυντεθέντα αὐτὰ ἠπισάμην· ἑμαυτῷ δὲ μόνῳ ΜΝΗΜΟΣΤΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗΝ ὦν ἠκηκόων· ἴν' εἴποτε ἀποφύγοιτο τὴν μνήμην, ἐξῆ μοι ὡς περ ἐκ ταμίειβ λαμβάνειν ἀσφαλῆς τε καὶ ἀναλώτῃ ἀπὸ τῷ λήθης.

τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως] Hunc locum perperam sollicitarunt viri doctissimi. Ita locutus est Erotian. in Proœmio ad Lex. Hippocrat. Ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι πολὺ παρέχονται φῶς πρὸς τὸ εὐκατάληπτον ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ ΣΤΝΘΕΣΕΩΣ. Quæ verba sedulo notanda.

ἔδὲ γὰρ ἔδ' ἐγγύς τι] Ita vero scribendum; quod elegantia Græcæ est. Male autem legitur in vulg. ἔδὲ γὰρ ἔδεν ἐγγύς τι. Aristot. Rhet. ii. cap. 11. Τὸ ἀρχαῖον ΕΓΓΥΣ ΤΙ φαίνεται τῇ φύσει. Damascius apud Suid. v. Ὀδαίναθ. Μάλιστα δὲ χαλεπὸν καὶ ΕΓΓΥΣ ΤΙ ἀδύνατον εἶναι περὶ θεῶν τι λέγειν ἢ φρονεῖν ἀνθρώπος ὄντας. Quæ sequuntur, τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, minus recte accipiunt viri doctissimi: τὰ πολλὰ est plerumque. Quare locus ita vertendus est: *Et plerumque eadem amplexus dogmata, in eorum tractatione multo prolixior et operosior est.*

μετρίως ἀντιγραφῆ διελέγξαι δοκῶμεν] Μετρίως διελέγξαι est, *Satis confutasse*. Æschines cont. Timarch. p. 12. Καὶ περὶ μὲν τῶτων ΜΕΤΡΙΩΣ ἐλπίζω μοὶ προειρηθῆσαι. *Ac de his satis me præfatum esse arbitror*. Deinde recte legitur, Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρέσθημεν τῇ κοινῇ τῆ συγγραμματος ἐπιγραφῇ. Cujus Græcismi elegantiam minus perspectam habuerunt nostri Interpretes. Hefych. v. Πισσά. Ἐν δὲ τῇ περὶ τῆς ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὰς ψήφους μετακινῶσι. Lucian. Dialog. Meret. p. 295. οἱ καλοὶ δὲ ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ καλοὶ θέλουσιν εἶναι. Idem in Somnio: Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός, ἀλλ' ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ἐργάτης. Synefius, Epist. 103. Τὰ καλὰ τῆ ἐπιτηδευμάτων δυνάμεις τινὲς εἰσι καὶ παρασκευαὶ ψυχῆς, καὶ οἷον ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὸ χρώμενον. Sic αὐτὸ ἐκέينو. Damascius in Excerptis apud Photium, p. 1067. Εὐφραίνεται δὲ ὄρων τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, ΑΥΤΟ δοκῶν ΕΚΕΙΝΟ ὄραν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Ita scribendus iste locus ex Suid. v. Αἰδοῖος. Vulgo male legitur, δοκῶν ἐκεῖ ὄραν. Max. Tygius, Differt. xxvi. 5. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέψῃς τῇ ψυχῇ φέρεσθαι, ΑΥΤΟ ΕΚΕΙΝΟ, κατὰ τῆ Ὀμηρικῆν εἰκόνα, ἵππον ἀνήκας ἀδηφάγῳ διὰ πεδίον κροαίνεν καὶ ὑβρίζειν. Sic αὐτὸ τῆτο. Aristides, vol. i. p. 23. Οἷον μητρόπολις τε ἀτεχνῶς, καὶ μήτηρ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ: ubi inepte Interpres, *Quasi Metropolis et pæne mater*: immo, *non nisi ipsa mater*. Max. Tyr. Diff. xxxviii. 4. ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιεῖται, λέγω. Hermias, Irrif. Philosoph. p. 219. Καὶ πάλιν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ μεθαρμόζομαι φίλω. Ita scribendus iste locus. Antiphanes Comicus apud Porphy. de Abstin. ii. 17.

Τὸ δὲ μικρὸν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤ' ἀρετὸν τοῖς Θεοῖς.

Quem verficulum vulgo male distinguunt. Confer Porphy. de Abstin. i. 13. et iv. 9. Atque hinc recte et eleganter D. Petrus in Epistola secunda, i. 5. Καὶ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ δὲ σπαθὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν. *Quin hoc agite, et omne studium adhibentes, subministrate fidei vestrae vir-*

luteam. Græca elegantiora sunt. Quare nihil mirum, si captum Interpretum effugerint. Addam locum Æliani, Var. Hist. iii. 17. Ἐπολιτεύσαντο ἔν καὶ φιλόσοφοι, ἢ ΑΤΤΟ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ἢ διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατέβίωσαν. Quod Græcæ abundantia est. Confer Epictet. cap. 73. ubi similis Pleonasmus.

VI.

Τὶ γὰρ ἂν καὶ σαφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο] *Quid enim sapientia a nobis expectes adventu tuo?* Themistius, Orat. xxiv. p. 301. Ed. Hard. Εἰ μὲν δέ τι καὶ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ τοιούδε ΠΡΟΣΔΟΚΩΝΤΕΣ ΣΥΝΕΛΗΛΥΘΑΤΕ, ὥρα ὑμῖν ἀπιέναι, μηδὲ ἐνοχλεῖσθαι μάτην. Deinde lego, εἰ μηδὲν δι' ἄλλο—τὴν ΓΕ παλαιὰν συνήθειαν. *Ob veterem saltem nostram consuetudinem.* Quod melius atque elegantius. Schol. ad Aristot. Rhet. ii. p. 345. Ἐδεῖ, ἄνδρες Συρακῆσιοι, Εἰ καὶ δι' οὐδὲν ἄλλο, ἀλλὰ ΓΕ διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι, αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ὡς θαυμάζοντας. Ita scribendus iste locus, quem nobis subministravit cl. Ruhnkenius. Xenoph. Hist. Græc. lib. iv. Ἐδέοντό τε Εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοσαῦτόν ΓΕ χρόνον καταμεῖναι αὐτόν, ἕως ἂν τὸν σιτορητὸν διακωλύσῃ τοῖς Ἀκαρναῶσιν. Porphyg. de Abstin. ii. 31. Καὶ γὰρ Εἰ μηδὲν ἄλλο, πρὸς ΓΕ τὴν κατ' ἀλλήλων ἐκχειρίαν, μεγάλα πάντες ὀνηθεῖμεν ἂν. Corrigendus obiter Plutarchus in Quæst. Roman. p. 263. ἢ ἐκ ἀπολειπίου καὶ κοινωμητέου ἀπάσης τύχης, καὶ καλῆ μηδέν ἢ ἢ πυρὸς καὶ ὕδατος μέλλωσι κοινωνεῖν ἀλλήλοις; Scribendum sine dubio, καὶ ἄλλοι μηδένος. Quæ sequuntur, καὶ ἄλλο τι τύχης οἰηθεῖς, minus adsecuti sunt Interpretes. Verte, *Quod si quid aliud cogites.* Confer nos supra ad sect. xl.

Καὶ τοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ὤμην ἀναλήψασθαι τὸ ἢ γραφίων πλάσματα] *Scriptor nescio quis apud Suid. v. Ἀναλήψασθαι ὁ δὲ ἔλεγεν ἀναλήψασθαι τὸ παρον*

ΠΤΑΙΣΜΑ ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς. Deinde lego, τῷ παραναγνῶναι μόνον. Quomodo recte legitur apud Porphyrium in Ed. Basil. Παραναγνῶναι est *Legere et conferre cum altero exemplari*. Epist. Socratic. p. 66. Ed. Allat. "Ἴνα ἔν Θεόπομπος παύσῃται τραχὺς ὢν, κέλευσον Ἀντίπατρον ΠΑΡΑΝΑΓΝΩΝΑΙ τῷ Ἑλληνικῶν πράξεων αὐτῷ. *Verum ut Theopompus ab ingenio illo suo aspero aliquid dimittat, jube sis Antipatro, ut Græcorum res gestas illi percurrat, et cum iis quæ ille scripsisset conferat*. Synesius, Epist. 67. "Ἴνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολὴν, ἔχοις ΠΑΡΑΝΑΓΝΟΥΣ αἰτῆσαι τε (leg. διαιτῆσαι τε) καὶ πρὸς ἐμὲ διαπίμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. *Ut si non acceperis epistolam, possis cum legeris, et cum aliorum literis contuleris, de hac re cognoscere et mihi responsum dare*. Διαιτῶν est *Arbitrari, cognoscere*. Polyæn. Strat. vii. 50. Τὰ ἐγκλήματα ΔΙΗΤΗΣΑΝ καὶ διέκριναν. *De re cognoscebant et dijudicabant*. Interpres nihil vidit. Confer Plutarch. de Virtut. Mulierum, p. 246. Μοχ, ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην. *Nam cuncta quæ ille attulit diligenter asseruo*. Ita vertendus iste locus.

VII.

εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' ἔν πόρρωθεν] Non male Interpres, *Etsi non e proximo, certe non ita remote*. Ita locutus est Marc. Antoninus, ix. 23. εἰάν ἔν πρῶξίς σου μὴ ἔχη τὴν ἀναφορὰν, εἴτε ΠΡΟΣΕΧΩΣ, εἴτε ΠΟΡΡΩΘΕΝ, ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν τέλος, αὕτη διασπᾶ τὸν βίον, καὶ ἐκ ἑᾶ ἕνα εἶναι. Quæ forma loquendi notanda: nam paulo rarior est.

Ἐπίκερος καὶ Χρῦσιππος] Non de nihilo est, quod istos homines conjunxerit Longinus. Laertius in Epicuro: Ἐξήλα δὲ αὐτὸν Χρῦσιππος ἐν πολυγραφίᾳ· καθά φησι Καρνεάδης παράσιτον αὐτὸν τῷ βιβλίῳ ἀποκαλῶν· εἰ γὰρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκερος, φιλονεικεῖ τοσῶτο γράψαι ὁ Χρῦσιππος, καὶ διὰ τῶτο καὶ πολλάκις ταῦτα γέγραφε. Deinde lego et

distinguo : Τί δέ ; τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ ῥοπὴν, ὡς φρόνησιν γεννᾶν, ὅταν εἰς ἕτερον πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος ; Aristot. ad Nicom. lib. x. Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντός ἔβix ΡΟΠΗΝ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΝ πρὸς ἀρετήν. Polybius, lib. xii. p. 918. Ed. Gronov. Ἄρ' ἔν ἀνάγκῃ μέγα τι γεγονέναι χρῆμα καὶ θαυμάσιον ἢ Ἀγαθοκλῆα, καὶ πολλὰς ΕΣΧΗΚΕΝΑΙ ΡΟΠΑΣ καὶ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον ; Voces ῥοπή et τροπή non raro permutantur. Hinc corruptus Josephus, Antiq. Jud. lib. xii. p. 597. Ὡς' εἰδὲν ἀπέλειπον χειμαζομένης νεώς, καὶ πονεμένης ἐκατέρωθεν ὑπὸ ἑ κλύδων, μεταξὺ τῆ εὐπραγίας τῆ Ἀντιόχου καὶ τῆ ἐπὶ θάτερον αὐτῆ τροπῆς τῆ πραγμάτων κείμενοι. Scribendum sine dubio, τῆ ἐπὶ θάτερον ΡΟΠΗΣ. Quod elegantius longe. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. v. p. 270. Μικρὰν ἐποίησαντο ΤΗΝ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΝ. Idem, lib. vii. p. 448. Τὴν τελευταίαν ψῆφον ἐπενεχθεῖσαν ἐκείναις αἰτίαι γενέσθαι ΤΗΣ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΣ. Ceterum huc facit Cicero, Nat. Deor. ii. 37. *Hinc ego non mirer esse quemquam, qui sibi persuadeat, corpora quædam solida atque individua VI ET GRAVITATE ferri, mundumque effici ornatissimum et pulcherrimum ex eorum corporum concursione fortuita ?*

τῶν ἐκ ταυτομάτου ψηφμάτων] Nonnulla hic deesse videntur : sed sensus Longini satis manifestus est, quem non male explicat Tollius. Quod vero dicit Noster, τοῖς ἐπὶ τῆ αἰγιαλῶν προσείοικε λίθοις, est formula locutionis, Luciano præsertim, usitatissima. Confer Jacob. Gronov. ad Epict. Paraph. cap. 10. Theophrast. Hist. lib. i. p. 10. Τὸν δὲ σέφανον μηδὲν τι διοίσειν ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ τῆ θαλάττης ΨΗΦΙΔΩΝ. Clemens Alexand. Cohort. p. 46. Ἄλλ' ἔτι γε τὸ πῦρ καὶ οἱ σεισμοὶ κερδαλέοι, εἰδὲ μὴν φοβῆνται ἢ δυσωπῆνται, οὐ τὰς δαίμονας, οὐ τὰ ἀγάλματα, οὐ μᾶλλον ἢ ΤΑΣ ΨΗΦΙΔΑΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ σεσωρευμένας τοῖς κύμασιν.

Ζήνωνι μὲν γὰρ] Laudat hunc locum Theodoret. Græc. Affect. p. 74. ubi ita legitur : Καὶ ὁ Λογγίνος δὲ

αὐτῶν ἀντικρυς κατηγορεῖ, ὡς γράφας· Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειεν ἂν τις δικαίως, ἔτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ τῆς ψυχῆς διαλεχθεῖσιν. ΑΜΦΩ γὰρ ἔσσερεῖ σώματα εἶναι ἢ ψυχὴν ἀναθυμιάσιν ΕΦΑΣΑΝ. Qui locus editores nostros effugit.

Καὶ ἐκ ἀναθυμιάσεις, ἐδ' ἄερας, ἐδὲ πνεύματα, ΚΑΙ ΛΗΡΟΥΣ] Imitatus videtur Noster Plutarchum de Oracul. Defect. p. 435. Νυνὶ δέ μοι δοκῶμεν αὐτὰς πάλιν ἐκείνης ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθένδε ἔσσερησι καὶ τῆ τρίποδι, ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΤΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ τὴν τῆ μαντικῆς ἀρχὴν ἀναλύοντες. Deinde notanda forma loquendi, in clausula sententiæ usitata, Καὶ Λήρους. Demosth. Olynth. iii. p. 13. Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι; τὰς ἐπάλλξεις ἃς κοιῶμεν; καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν; καὶ κρήνας, καὶ ΛΗΡΟΥΣ; Alexis apud Athenæum, lib. viii. p. 336.

Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, ἀκαδημίαν, ὠδεῖον, πύλας,
ΛΗΡΟΥΣ σοφιστῶν; —

Archestratus apud Athen. lib. vii. p. 278.

Ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῆ,
Μὴ τυρὸν, μὴ ΛΗΡΟΝ —

Ceterum huc spectat Schol. ad Aristoph. Nub. 263. quem eo libentius in medium proferam, ut emendem: Τὸν δὲ αἶρα προσεύχεται· ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τέττα. Μερικοῖς φιλοσόφων λόγοις, αἶρα βέλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἱ καὶ ἢ ἐν ἡμῖν ψυχὴν ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ἔδογματίσαντο. Per mericos philosophos intelligendos hic docet cl. Ernestus *Certæ sectæ philosophos*. Nugæ. Rescribendum omnino ex vi et jussu sententiæ: τὸν δὲ αἶρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τέττα ΜΕΡΗ· ἢ κατὰ τὰς φιλοσόφων λόγους, αἶρα βέλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἱ καὶ ἢ ἐν ἡμῖν ψυχὴν αἶρα καὶ πνεῦμα ἔδογματίσαντο. Nihil verius aut facilius. Sed ad hæc Scholia non raro cæcutiebat Ernestus.

VIII.

παράλειψις] Ita scribendum, non ut in vulg. παράληψις. Idem error apud Plutarch. tom. ii. p. 466. et Photium in Antiphonte. Figura utitur Demofthenes, Olynth. ii. p. 5. Τὸ μὲν ἔν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἢ Φιλίππε ρώμην διεξίεναι, καὶ διὰ τῶν τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ὑμᾶς, ἐχὶ καλῶς ἔχειν ἠγῆμαι. Ubi Schol. Τῆτο τὸ σχῆμά ἐστὶ τὸ κατὰ ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΝ.

Scripsit autem plurima Longinus, de quibus viri doctissimi Langbænius et Hudsonus, et in primis Germanorum maximus Joannes Albertus Fabricius in Bibliotheca Græca. Nos nonnulla, quæ vel prætermissa, vel parum intellecta deprehendimus, hic collarii loco adponemus.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΕΙΔΙΟΥ. Hunc librum laudat Suidas : ubi alii Μεδίς, alii Μηδία. Sed plena inscriptio fuerat : ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΤΑ ΜΗΔΙΟΥ. *De partibus animæ contra Medium.* Proclus in lib. iv. Polit. Platonis, p. 415. Οἶδα δ' ἔγωγε τὸν Πορφύριον ἐν τοῖς Συμμίκτοις ἰσορῶντα προβλήμασι ΜΗΔΙΟΥ πρὸς Λογγίνου συνθεσάν τινὰ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ. Atque huc referendum videtur quod legitur apud Eusebium, Præp. Evang. xv. 3. Λογγίνου πρὸς τῶν Στωικῶν ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ δόξαν ἀντίρρησις. Nam Medius e porticu fuerat. Ejus meminit Noster apud Porphyr. in Vita Plotini : Στωικῶν δὲ Θεμισοκλῆς καὶ Φοιεύων, οἳ τε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες Ἄννιος καὶ ΜΗΔΙΟΣ. Confer nos supra ad Fragm. vii.

ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ. *De appetitione* liber, quem Cleodamo et Porphyrio nuncupavit. Porphyrius in Plotino, cap. 17. Ἔθεν ὁ Λογγίνος μὲν προσφωνῶν τὰ ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ Κλεοδάμῳ τε καὶ μοῖ Πορφυρίῳ, Κλεόδαμῆ τε καὶ Μάλχῃ προῖγραψεν. Opus Philosophicum. Confer Sext. Empir. p. 196. Simplic. in Epictet. p. 8. Laert. in Zen. vii. 84. et in Laertii compilatorem Suid. no-

strum in v. Ὁρμή. Cicero de Offic. i. 28. *Duplex est enim vis animorum atque natura: una pars in appetitu posita est, quæ est Ὁρμή Græce, quæ hominem huc et illuc rapit; altera in ratione, quæ docet et explanat, quid faciendum fugiendumque sit: ita fit, ut ratio præsit, appetitus obtemperet.* Περὶ ὁρμῆς etiam scripserat Zeno Citieus et Sphærus Bosphoranus: de quibus Laertius consulendus. Ceterum Cleodami istius meminisse videtur Trebellius Pollio in Gallieno. *Quibus compertis Gallienus CLEODAMUM et Athenæum Byzantios instaurandis urbibus muniendisque præfecit.*

ΕΞΗΓΗΣΙΣ εἰς τὸν Πλάτωνος Τίμαιον. *Commentarius in Timæum Platonis.* Mich. Pfellus apud cl. Wetsten. ad Joan. i. 18. Λογγίνος μὲν ἔν ὁ κριτικός ΤΟΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΙΜΑΙΟΝ, καὶ βεβλόμενος μὲν τῶν ῥητορικῶν χαρίτων ἄμοιρον αὐτὸν ἀποδείξει, σοφιστικῶς τὴν ἑ προοιμίαν διερμηνεύει περίοδον, ἐν ἣ τρία ταῦτα κόμματά εἰσιν. Quæ ex Mich. Pfelli commentariis ineditis in Platonis Timæum proculdubio deprompta sunt.

ΟΔΑΙΝΑΘΟΣ. Oratio, ut videtur, funebris in laudem Odenati, Palmyrenorum principis, qui insidiis consobrini sui interceptus est: de quo Trebellius Pollio in Odenato. Libanius in Epistola ad Eusebium: Ὀδαίναθον τὸν λόγον, Λογγίνος δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δύναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ ἧ ὑπόσχεσιν. Meminit etiam Libanius, idque non sine laude, in Epistola ad Anatolium, ubi de Eusebio nonnulla leguntur. Confer Phot. in Demosthene; Procop. in Persicis, lib. ii. Zosim. lib. i. Suid. v. Ὀδαίναθος et Trebell. Poll. Gallieno. Eum egregie laudat Agathias, lib. iv. p. 129. Ed. Vulcan. Τῦτον μὲν ἔν οἴκαδε αὐθις ἀφιγμένον, καὶ οὐ μετρίως χρησάμενον οἷς ἀσεβήσας ἐτύγχανε, πρὸς ἀλαζονείαν ἀρθέντα πολλὴν, ἀπέπαυσεν ἕκ ἐς μακρὰν ἑ φρυάγματος ΟΔΕΝΑΘΟΣ ὁ Παλμυρηνός, ἀνὴρ ἀφανής μὲν τὰ πρῶτα καὶ ἄγνωτος, ταῖς δὲ Σαπόρων συμφοραῖς, καὶ οἷς ἔδρασεν ἐπ' αὐτῶν, μεγίστην ἀράμενος δόξαν, καὶ πολλοῖς τοῖς πάλαι συγγραφέων ἀξιαφήγητος γεγονημένῳ.

ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΣ. Meminit Porphyrius in Plotino, cap. 14. Ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ ἕτερον ΠΕΡΙ ΑΡΧΩΝ Λογγίνου καὶ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΥ, φιλολόγος μὲν ἔφη ὁ Λογγίνος, φιλόσοφος δὲ ἐδαμῶς. Ad quem locum nugantur viri eruditi. Sed recte vidit doctissimus Valesius de Critic. i. 17. Φιλαρχαῖος nihil aliud esse quam libri titulum. Sic Ἡρωδιανὸς Φιλέταιρος. Ζηνοδοτὴς Φιλέταιρος de quibus cl. Pierfonus in Præfat. ad Mærin. Quæ quidem ejusdem farinae sunt.

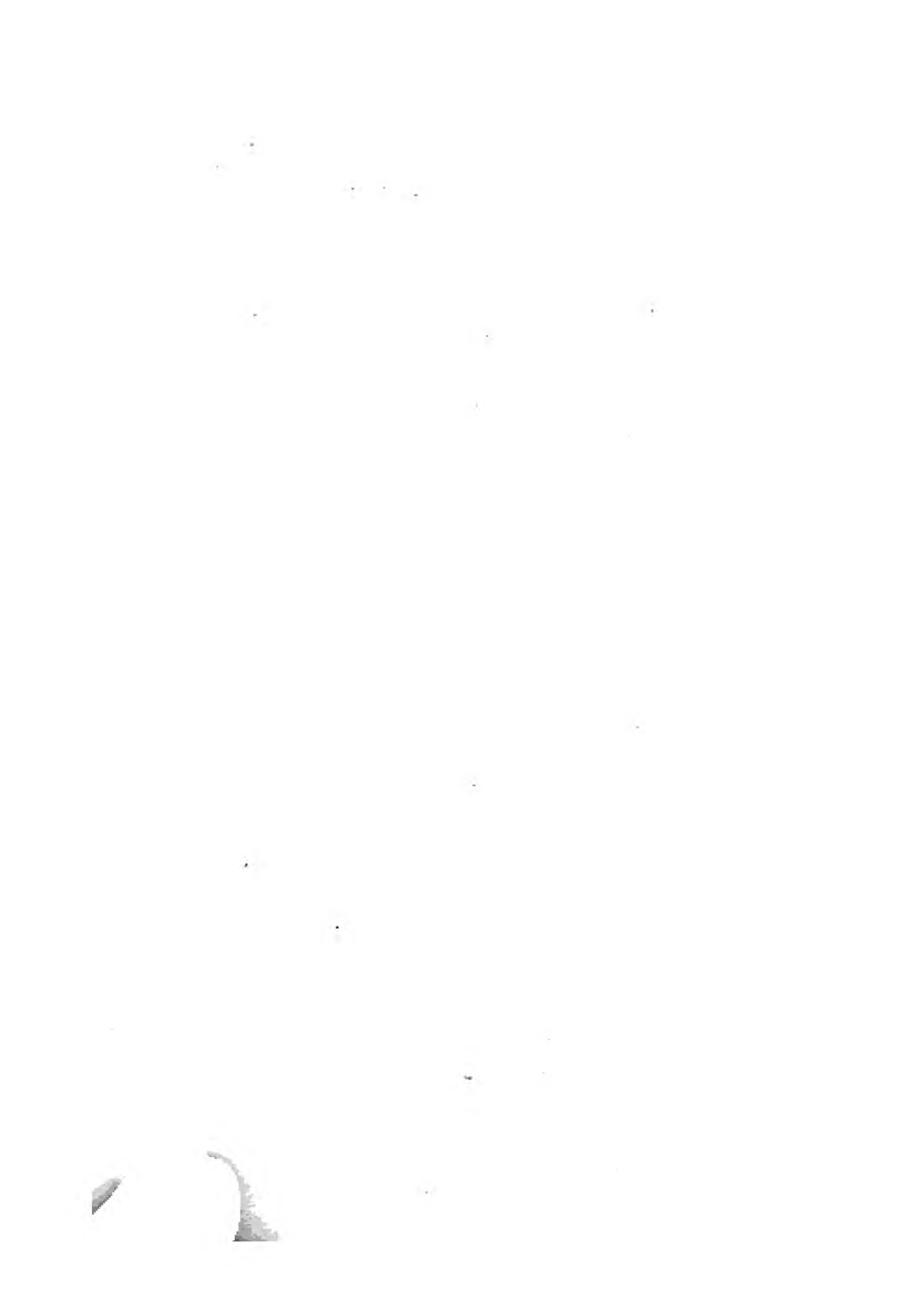
ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ sive ΦΙΛΟΛΟΓΟΙ. Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις laudat Auctor Vitæ Apollonii Rhodii. Τάρρα δὲ πόλις Κρήτης, ΩΣ ΦΗΣΙ ΛΟΓΓΙΝΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΙΣ. Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, quem mecum communicavit cl. Ruhnkenius : λέγει δὲ περὶ τῶν Λογγίνου ἀκριβέστερον ἐν τῷ καὶ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ.

ΠΕΡΙ ΕΘΝΙΚΩΝ. de Gentilibus. Anonymus a Montefal. editus Bibl. Coislin. p. 597. Ὅσοι ἐθνικῶν Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Scribe cum Montefalconio, Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν. Orionem περὶ ἐθνικῶν laudat Etymologus in v. Ἄστυ. Quare de hac lectione non est dubitandum. Confer Joan. Albert. Fabricium, Bibl. Græc. vol. ix. p. 601.

Atque hæc quidem de libris deperditis, et ad Fragmenta Longini : quibus addi poterit illud Suidæ : Αἰωνόαριος, ὁ Ἰανναῖος μὴν ἔτω ΛΟΓΓΙΝΟΣ αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. Quæ non paulo auctiora leguntur infra v. Ἰανναῖος. Adscribam locum integrum, ut emendem ; nam non nihil corruptus est. Ἰανναῖος ἀγάλμα τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπὰς οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν ἕτερον, καὶ ἀνοιξίν ἕτερον, καὶ θυρεόν ἕτερον δὲ τῇ δεξιᾷ τῆ, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἕτερον κατέχοντα, ὡς περὶ τὸν ἐνιαυτόν ὅθεν καὶ ὁ ΛΟΓΓΙΝΟΣ Αἰωνόαριον αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. *Januarius. Simulacrum ejus est quadrifrons, propter quatuor anni conversiones. Alii vero eum fingunt tenentem manu dextra clavem, ut anni principium, et reseratore, et janitorem. Alii vero,*

tenentem dextra numerum CCC : sinistra vero LXV, ut annum. Quare Longinus eum *Æonoarium*, quasi *ævi patrem*, violenter interpretari conatur. Ubi recte observat Kusterus, quem hic Suidas *Januarium* vocat, eum ab aliis *Janum* appellari. Frustra autem defendit vir doctissimus vocem *Θυρεόν*. Melius Portus, *Θυρωρόν*. Plutarch. in Mario : Τίνα δὴ καταγνῆς ἀνανδρίαν ἡμῶν Μάριος εἶργει μάχης, ὡσπερ γυναικίας, ὑπὸ ΚΛΕΙΣΙ ΚΑΙ ΘΥΡΩΡΟΙΣ ; Confer Suid. v. Τριτοπάτορες. Sed vera lectio est *Θυραῖον*· αι et ε in libris scriptis passim confunduntur. Glossæ Philoxeni : *Janus*, ΘΥΡΑΙΟΣ Θεός. Porphyr. in Antro Nymph. Διὸ Ἰανῶαν εἰπόντες τὴν Θύραν, καὶ Ἰανῶάριον μῆνα ΤΟΝ ΘΥΡΑΙΟΝ προσεῖπον. Macrobius, Saturnal. i. 9. Sunt qui *Janum eundem esse atque Apollinem et Dianam dicant*, et in hoc uno utrumque exprimi numen affirmant. Etenim, sicut Nigidius quoque refert, apud Græcos Apollo colitur, qui ΘΥΡΑΙΟΣ vocatur ; ejusque aras ante fores suas celebrant, ipsum exitus et introitus demonstrantes potentem. Idem Apollo apud illos et Ἄγυιός nuncupatur ; quasi viis præpositus urbanis : illi enim vias, quæ intra pomeria sunt ἀγυῖας appellant. Dianæ vero ut Trivia viarum omnium iudem tribuunt potestatem. Sed apud nos *Janum omnibus præesse januis nomen ostendit*, quod simile ΘΥΡΑΙΩ· nam et cum clavi ac virga figuratur : quasi omnium et portarum custos, et rector viarum. Ceterum hæc deprompta videntur ex Longini Vocabulario, cujus titulus fuerat, Λέξεις κατὰ σοιχειῶν· quod opus in suum Lexicon transcripsit Suidas : ut et articulus ille apud Photium in Lex. inedito, cujus apographum penes me est : Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, ἔς ἡμεῖς νύμφας· ἄτως Δίδυμος. ΚΑΣΣΙΟΣ ΔΕ ΛΟΓΓΙΝΟΣ· Σέρφος, πτηνόν τι μακρὸν (leg. μικρὸν) κώνωπι ἔμφορες κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ εἰ τ' ἔρφοις (leg. ἔρφως) φησὶν εἶναι τὰς πτερωτὰς μύρμηκας. Recte emendavimus, præeunte cl. Alberto, πτηνόν τι ΜΙΚΡΟΝ. Schol. ad Aristoph. Vesp. 351. Θηρίδιόν τι μικρὸν vocat. Quocum facit Hesychius v. Σύρφος. Theodoret. Ecclef. Hist. ii. 30. Σνίπας δὲ αὐτοῖς ἐξή-

τησεν ἐπιπεμφθῆναι κ' ΚΩΝΩΠΑΣ, ὡς καὶ διὰ τῶν ΜΙΚΡΩΝ ΖΩΥΦΙΩΝ τῶν σφίσιν ἐπαρκῆντος ἐπιγνώσασθαι τὴν δύναμιν. Sed hoc leve scilicet. Leguntur etiam nonnulla, quæ Longini nomen præferunt, apud Proclum in Comment. ad Platonis Timæum, apud Photium in Bibliotheca, apud Joannem Stobæum in Eclogis Physicis, Sopatrum Prolegom. in Aristidem, Eustath. in Homer. Schol. in Hermogenem, nec non apud Hephæst. atque ejus Scholiastam, sed quæ non sunt tanti, ut adscribi mereantur. Quid quod quæ habet Hephæstio sunt *πυνηρῶν κόμματος* atque *ὑποβολιμαῖα*.

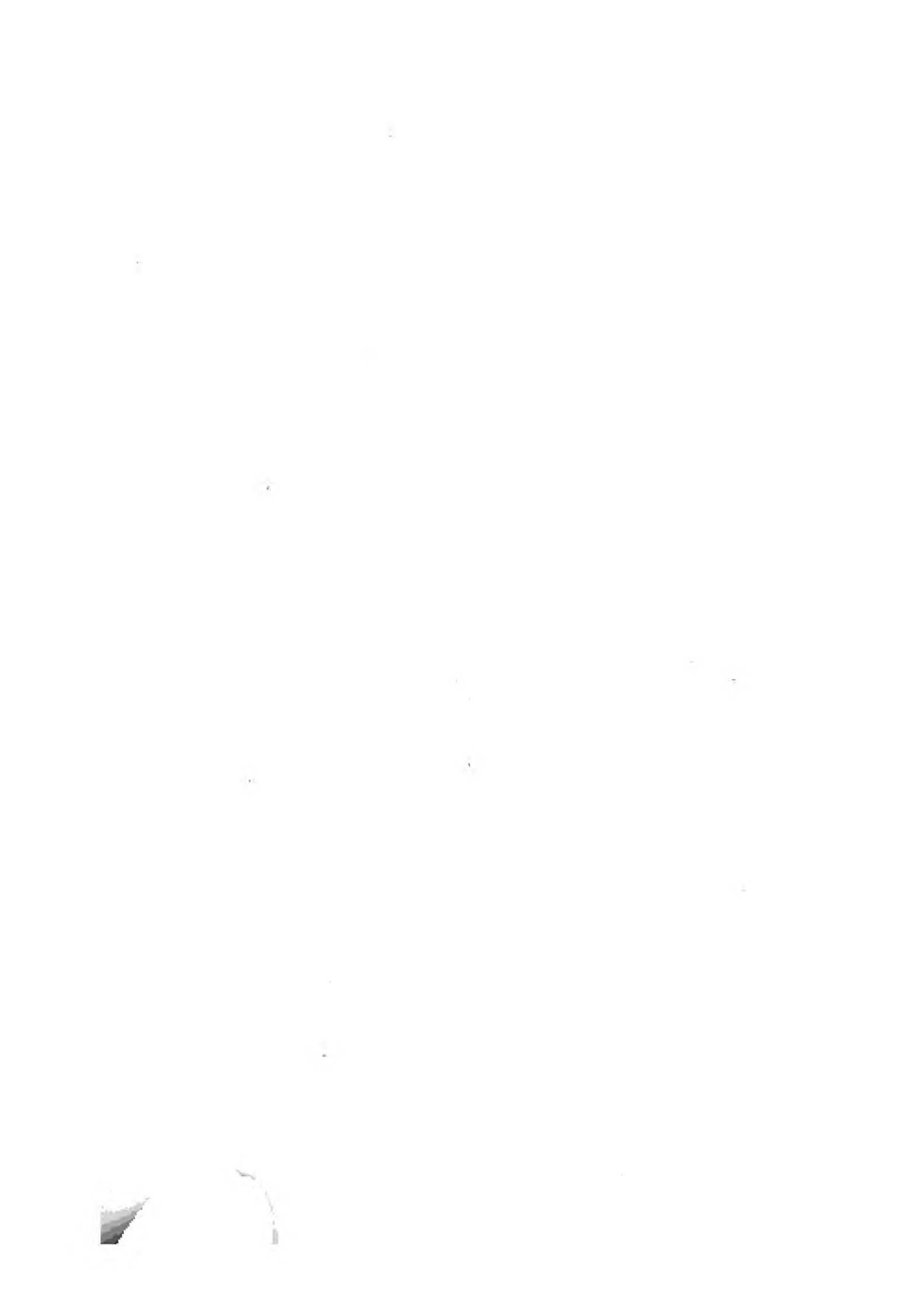

I N D E X

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIMUM,

NECNON

SCRIPTORUM QUI IN ANIMADVERSIONIBUS
TOUPIANIS EMENDANTUR.

INDEX

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIUM,

NEC NON

SCRIPTORUM QUI IN ANIMADVERSIONIBUS TOUPIANIS EMENDANTUR.

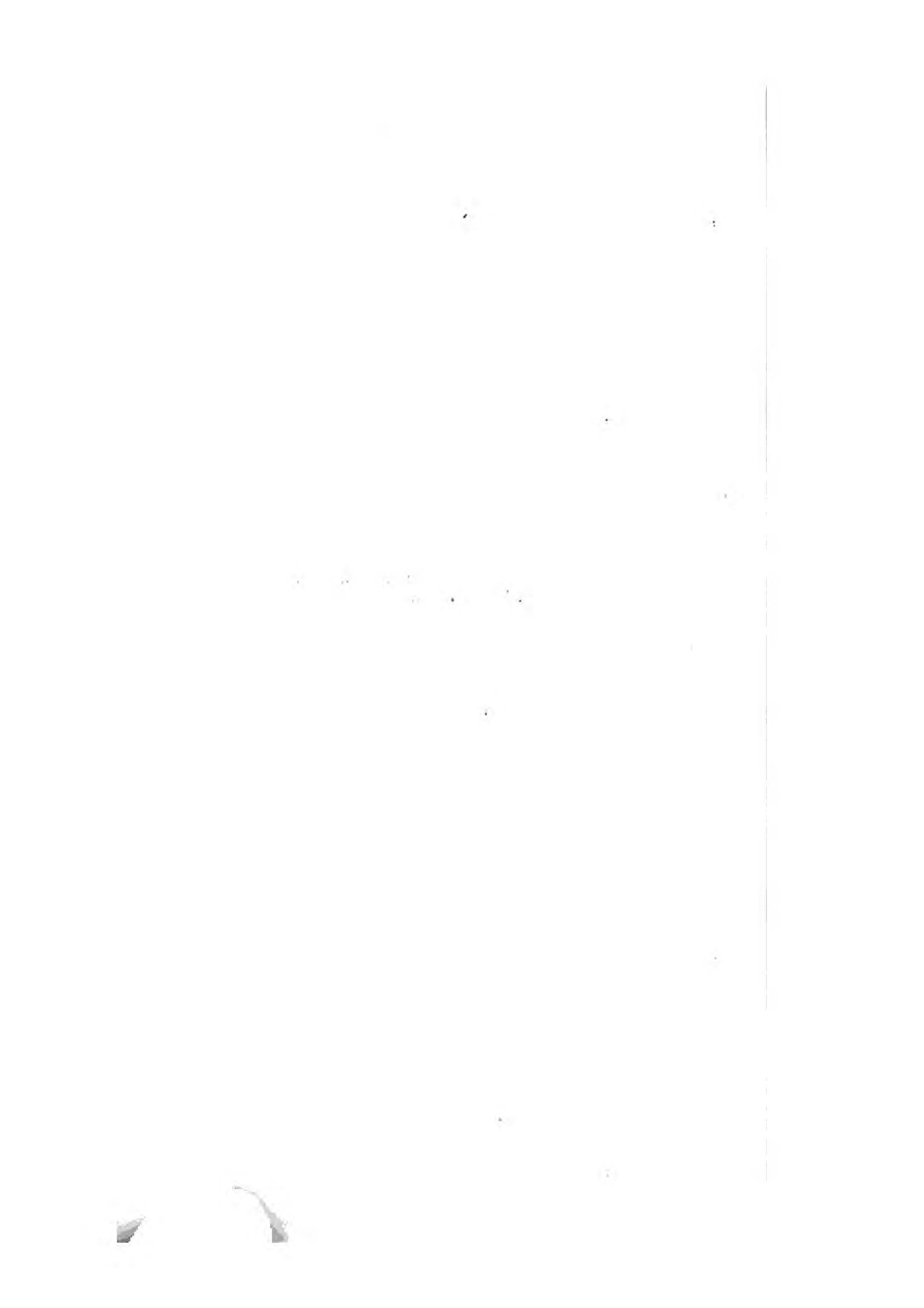
ÆSCHINES emend.	281	Ἀναδείρησις	254
Ælianus emend.	283	Ἀνετρεχῆς	341
Achilles Tatius emend.	337	Antiphanes Comic. emend.	362
Amelius Gentilianus Platonicus	360	Aristides emend.	252
Amelii insigne fragmentum	361	Aristides explic.	362
Ἀνάγωγα σκώμματα	312	Aristophan. in Vespis emend.	290
Ἀνακαλυπτήρια	250	Auctor Arimaspiorum emend.	267
Ἀναγκοφαγήσαι	301	Apollonius Rhodius	308
Ἀνατιτροφότες	302	Athenæus emend. 243.	272.
Ἀναβάλλειδαι idem ac ἀναπαλλειδαι 267. Confer Tollium ad locum. Editor autem Lipsiensis hic egregie hallucinatus est.			292
Ἀναελέπειν to look up, to bold up their heads.	345	Aristo in Epigram emend.	306.
Ἀναλήθης	244	Aristoteles emend.	322
Alexis Comicus emend.	336	Ἀπάλαισρος	312
Anaxandrides Comicus emend. 335. (Conf. Æsch. Chæph. 165.)		Ἀπαγγελία	337
Alciphro emend.	244. 249	Ἀπόψυχος	331
Attius apud Ciceronem emend.	241	Ἀπηχήματα	257
Ἀνάστημα, vox rarior	253	Ἀποδείνειν	299
		Ἀποθησαυρίσαι	361
		Ἀποκρίσις	339
		Ἀποχώρησις	ibid.
		Ἀραιώματα	269
		Arrian. Epictet. emend.	360
		Ἀσφάλειαν μετ' ἐλευθερίας	283.
		Huc facit Thucydides, iv. 86.	

- ubi legitur — *ὡδὲ ΑΣΦΑΛΗ*
ἐλευθερίας νομίζω ἐπιφέρει. Ita
 scribendus est iste locus; quod
 et firmat Scholiaſtes.
- Αὐτὸν τὸ σῶματος* 306
- ΑΜΑΞΑΣ** καὶ *καμήλους* *Plauſtra*
et camelos 338
- De *Hamaxis* ſive *plauſtris* con-
 ſulendus accuratiſſimus Ma-
 zochius in Tab. Heracl. p.
 359.
- Bentleius (Ricard.) laudat. 309
- Boivinus notatus 243
- Βιάζεσθαι τὰς νόμους* 296
- CÆCILII** Calactini ætas et ſcri-
 pta 233
- Cæcilius primus, ut videtur,
περὶ ὕψους ſcripſit 237
- Catulli lectio vindic. 259
- Cafaubonus (Iſaac) laud. 239
- Callimachus emend. 275. 329
- vind. 247
- Calliſthenis *Περσικὰ* 241
- Cambyſes homo *λαγνίστατος* 336
- Cicero emend. 288
- Κινδύος ſμικρότητος* 308. Le-
 gebam, *κινδύνου ſμικρότητος*.
 Quod ſequitur, *Μήποτε δὲ τὸ*
το καὶ ἀναγκαῖον ἢ minus in-
 tellexit Editor Lipſienſis. Ad
 eundem lapidem impexit ſu-
 pra, ſect. 30. quod lector eru-
 ditus notabit.
- Chæroboſcus emend. 357
- Chryſippus *παράſιτος τῶν βιβλίων*
 364
- Claudius Saturninus emendat.
 288
- Κόλλοπις*, exoleti 350
- Cornutus emend. 256
- Kuſterus not. 300
- Κατεξανάſαις* 254
- Καταχορδεῦσαι* 302
- Καταρχαιρεſιάζεσθαι* 166. Ver-
 bum exquiſitiſſimum et non
 niſi Longino noſtro uſurpa-
 tum. *Ἀρχαιρεſιάζειν* eſt *comi-*
tia habere ad creandos Ma-
giſtratus: to bold court. Eſt
 et *Ἀρχαιρεſιάζειν* *ambire, ple-*
bem demulcere: quod candi-
dati ſolent. Hinc *Καταρχαι-*
ρεſιάζειν *ambiendo vincere, ſive*
malis artibus finem propoſitum
adſequi. *Καταρχαιρεſιάζεσθαι*
muneribus ſeduci, corrumpi:
got over. Atque hinc Lon-
 ginus intelligendus. Sed de
 hoc conſulendi viri docti ad
 Heſychium, Harpocrat. Pol-
 lucem. Confer etiam Suid.
 et Etymologum in v.
- Κορωνίς* 355
- Cyrellus notat. 360
- Διαδορατίζεσθαι* 274
- Δαπαρός* 349
- Daceryus laud. 237
- Damaſcius emend. 285
- Damoxenus Comicus emend.
 272
- Daviſius (Joan.) laud. 260
- Dawerſius not. 244
- Demetrius Phal. emend. 299
- Demofthenes emend. 246. 272.
 302
- Δημοσθένης ὁ Κριθίνος* 356
- Δελφίνος βία* 235
- Διάſτημα.* *Vox Muſicorum* 326
- Dio Caſſius emend. 259. 343
- Diodorus Sic. emend. 258. 340
- Diogenes Laert. emend. 270
- Dio Chryſoſtom. emend. 251
- Dioſcorides in Epigram. emend.
 350
- Dionyſius Halic. emend. 244.
 250. 260. 289. 300. 332
- Dorvillius not. 358
- Δύναμις καὶ ῥοπὴ* 365
- Δωροδόκος* 347
- Erneſtus (Joan.) notat. 276.
 366
- Epicharmus emend. 311
- Epigenes Comicus emend. 335
- Eunapius emend. 79

Eupolis emend. 315. Huc re- spexit Damascius apud Pho- tium, p. 1036.		αντήσωμεν οἱ πάντες εἰς μέτρον ἡλικίας. Quomodo Lucian. in Imagin. Τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον ἀν γίνετο· quæ elegantia singularis. Dicitur autem ἡλικίας μέτρον, ut ἦεν μέτρον· de quo cl. Grævius ad Hesiodum. Atque hoc forsan rectum. Sed libri ve- teres nonnulli, εἰς ἡλικίαν. Quod planius et neutiquam spernendum.	
Euripides emend. in Antiopa	328	Faber (Tanaq.) laudatur	262
———— in Auge	351	———— not.	320
———— in Electra	ibid.	Fabricius (Johan.) laudat.	369
———— in Heraclid.	285	———— notat.	359
———— in Ino	316	Γνώριμος discipulus	360
———— in Phaëthon.	278	Γυρινώ nomen mulieris	358
———— in Cassandra explic.	280	Γοργώ nomen mulieris	ibid.
Ἐκβαίνω· to turn out	342	Heliodorus emend.	337
Ἐκτάδην κείσθαι	331	Hermias emend.	362
Ἐκβάσσωθαι	332	Heraclides Alleg. emend.	342.
Ἐκμαγαίον	306	————	349
Ἐκκωδονίζειν	292	Hermogenes emend.	270
Ἐκ περιτῆ· ex abundantia	310	Herodotus explicat.	282. 294.
Ἐλαύνω· verbum nequam	292	————	296. 321
Ἐμβολή πνεύματος	309	Herodoti epitomen scripsit The- opompus	333
Ἐμφερον 342. (Eleganter Ar- pian. in Parthicis, p. 224. Ἄιδρας ἰμφερέως μᾶλλον ἢ φρε- ρέντας.)		Hesychius emend.	266. 293.
Ἐντρέχης	340	————	294
Ἐνοπαργαυμίνος	342	Hierocles emend.	317. 341
Ἐξ ἀπαντος κερδαίνειν	348	Hyperides emend.	313
Ἐιδεν ἰλάν	314	Ἡπειρέμενος 262. Appian. apud Suid. v. Ἡμεν. Δυσμάχοι δ' αὐτῶν ἦσαν αἱ πόλεις ἀπὸ τῆς ἀμπώτεις ἐφ' ἡμέραν ΗΠΕΙΡΟΥ- ΜΕΝΑΙ τε κ' ἠσόμεναι.	
Ἐπιπροσθεῖν	303	D. Joannis insignis locus ex- plicat.	251
Ἐπίχαρις	313	Josephus emend.	249. 365
Ἐπὶ κρίσει	346	———— explic.	339
Ἐπὶ τέλει	290	Jamblichus emend.	241
Ἐπισκυκλεῖν	ibid.	Januarius Quadriformis Θυραῖος appellatur	369
Ἐστῆχος 240. (hinc Ἐστῆχειν do- mum gubernare sive civitati præesse. Charondas apud Sto- bæum, p. 290. ἄρχοντες γὰρ ἐστῆχῶσι πόλεως κ' πολιτῶν σω- τηρίας.) Quod verbum ra- rum.		Julianus emend.	246. 291
Εὐγένεια	311	Langbænius (Gerard) laudat.	258
Εὐκάλαιστρος	ibid.		
Εὐπινής	300		
Εὐπίσια· vox elegantissima	ib.		
Εἰς ἡλικίας ἐλθεῖν 345. Elliptica locutio. Plene extulit Paulus ad Ephes. iv. 13. Μέχρι κατ-			

Libanius emend.	293	Φιλαρχαῖος 369. Assentior Va-
Longinus (Cassius)	370	lesio, cui Φιλαρχαῖος titulus
Lyfias	250	libri videtur. Subintelligitur
Lucianus emend.	242	scil. λόγος. Sic Φιλαλήθης λό-
Mangeius not.	253	γος. Euseb. cont. Hierocl.
Marcellus Orontius	360	p. 513. Ταῦτα ῥήμασι αὐτοῖς
Marklandus laudat. 267. 317.	349	Ἰεροκλεί τῶ τὸν κατ' ἡμῶν ἐπιγε-
	260. 267	γραφοῦσι ΦΙΛΑΛΗΘΗΝ ΛΟ-
Maximus Tyrius emend.	252.	ΤΟΝ.
	260. 267	Philo Jud. emend. 253. 304.
Matris Thebanus	242	Φιλόλογος sine φιλόλογοι 309
Matridis fragmentum	242	Philostratus emend. 330
Μάλαγμα	305	Photius emend. 323. 370.
Medius Stoicus	367	Plantus explic. 265
Μεγαλὸν ἀπολιθοδαίνειν	243	Plutarchus emend. 235. 250.
Menander emend.	245	257. 263. 363
Μερικοί φιλόσοφοι	366	Platonius emend. 313
Morbus Hepatarius	266	Philistus emend. 327
Morus (Nathan.) notat.	303	Pherecrates emend. 350
————— laudat.	258	Phurnutus emend. 256
Needhamus notat.	247	Plato in Timæo emend. 305,
Neophon in Medea emend.	291	306
Ὀδαιαδος Palmyrenorum prin-		Polybius emend. 334
ceps	368	Porphyrius emend. 331. 347
Ὀδυσσεύς πλάτη	262	Πτέρισμα et Πτέρυσμα, ne Græca
Ὀδυσσεύς ὁ μετρικός	359	quidem 358
Ὀργάνοι Πειθῆς	323	Πτερίγισμα ibid.
Οὐδ' ἰγγίς τι	361	Reiskius (Joan.) not. 252
Οὐκ ἐπιείγεις non necesse est	339	————— laudat. 293
Ὀνειδῆσαι τῆς ψυχῆς	348	Ruhnkenius not. 342
Orion Thebanus	369	————— laudat. 298
Παρὰ τοῦτο Platonica locutio	332	Ῥωπικὸν 246
ΠΑΡΑΛΕΙΦΕΙΝ. Verbum rarum		Σέρφοι 370
Longino restitutum	284	Salmasius not. 300
Παράφωτοι	297	Sappho emend. 264
Παιδοκόραξ	350	Schol. Hermog. emend. 357
Παρανοίας ἀλῶσαι	319	Στέργω nom. mulieris 358
Παρορίζειν	320	Strabo emend. 236. 246. 299
Περλαβεῖν τὸν αἰῶνα	238	Strato in Epigram. emend. 312
Περὶ τῆς ψυχῆς κατὰ Μηδίας, opus		Smith (Guliel.) not. 282
Longini	367	Suetonius in Tiberio explic. 286
Πίλημα	306	Synesius emend. 259. 298. 364
Περὶ Ὀρμῆς	367	Σαδρὸν φθίγγισσαι 285
Περὶ Ἑθνικῶν	369	Σφαδάζειν se jaculare 293
Πρόσχησις	295	Tatianus emend. 289
Petronius Arbiter explic.	251	Themistius emend. 315
		Theodoretus emend. 303

Theocritus emend.	266	Wesselingius not.	248. 256
Thucydides emend.	253	————— laud.	263
Timæus Siculus	248	Χαίρων* <i>imprune</i> ,	282
Τιτθίεύσθαι* verbum notandum	342	Χαρυβδίξειν	350
Θεῖον ἀνάθημα* <i>the gift of God</i>	358	Χροίσαντα δὲ ταῦτα—κῆ ταχέως γεγόμενα περὶ τεκνοποιῶν 344. <i>Aliquandiu autem una viventes, et consuetudine alter alterius usq̄, cum nidum fecerint, tum demum sine mora ad prolem gignendam vertunt. Hic sensus loci est. Restituendus hac occasione Schol. Sophocl. Aj. 492. Ἐπὶ δὲ τῷ Ὀδυσσείῳ κῆ ἄλλο τι οἰκειότερον ὄνομα ἔξ-εῦρεν, Ἀσπασίῳι λέκτροιο παλαιῷ δέσμον ἴκοντο, τὴν εὐνοίαν δηλῶν τῶν ἔτως συνιόντων ἐπὶ μονῇ παι- δοποιῶν. Ita scribendus iste locus, qui sane pulcherrimus. Confer Ælian. Var. Hist. ii. 42.</i>	
Θήλεια νόσος 298. Confer Petit. de Amazon. cap. 18. Cl. Reimar. de vita et scriptis Fabricii, p. 299. de Jortini nostri animadvers. in Eccles. Hist. lib. iii. p. 235.			
Τρίπαδες, Fragm. 7. (vid. Euseb. contra Hierocl. p. 524.)			
Ἵποκρέειν	330		
Ἵποτίμησις	305		
Ἵγεροφημία	276		
Valesius (Henr.) laud.	314		
Valckenarius laud.	322. 324		
Vossius (Isaac.) not.	265		
Vopiscus emend.	267		

I N D E X
VOCUM FERE OMNIUM,
QUÆ OCCURRUNT IN
DIONYSII LONGINI
COMMENTARIO DE SUBLIMITATE,
ET
IN FRAGMENTIS EJUSDEM AUCTORIS.

INDEX
VOCUM FERE OMNIUM,
QUÆ OCCURRUNT IN
DIONYSII LONGINI
COMMENTARIO DE SUBLIMITATE,
ET
IN FRAGMENTIS EJUSDEM AUCTORIS.

Prior numerus paginam, posterior lineam denotat.

A.	
ΑΒΛΗΜΕΣ 123, 8.	ἀγειν 112, 1. 196, 1.
ἀγαθὰ 60, 10. 62, 1.	ἀγερόμενοι 121, 5.
ἀγαθὴ 88, 8. 161, 7.	ἀγεληδόν 115, 6.
Ἀγαθοκλῆς 59, 5.	ἀγευγίς 67, 12. 140, 5.
ἀγαθόν 62, 2. 132, 2.	ἀγευγίστατον 55, 6. 164, 1.
ἀγαθῶν 52, 3. 127, 13.	ἀγευγοί 162, 5.
ἀγάλμασι 124, 15.	ἀγόμενοι 141, 2.
ἀγάλματα 57, 12.	ἀγοντα 163, 12.
ἀγαμαι 195, 17.	ἀγοντας 50, 14.
ἀγαν 133, 16. 155, 6.	ἀγοεῖ 173, 4.
ἀγανακτεῖ 102, 5. 109, 7.	ἀγοεῖς 85, 11.
ἀγανακτῆτες 109, 14.	ἀγοῦσι 48, 8.
ἀγανακτῶν 72, 10.	ἀγοῶ 134, 7.
ἀγαυοὶ 120, 16.	ἀγρεῖ 77, 19.
ἀγεί 49, 13. 100, 15. 105, 6.	ἀγρὸν 147, 11.
118, 2. 124, 11. 155, 12.	ἀγχινοῖαν 139, 1.
	ἀγχιεραφον 74, 12. 120, 3.
	ἀγχιεραφως 110, 5.

- ἀγωγῆς 192, 8.
 ἀγωνί 88, 10.
 ἀγῶνα 98, 4. 197, 13.
 ἀγωνίας 106, 12. 110, 4. 112,
 13.
 ἀγώνισμα 89, 8.
 ἀγωνιστῆς 140, 9.
 ἀγωνιστικά 113, 5.
 ἀγωνιστικόν 112, 4.
 ἀγωνιστῶν 136, 13.
 ἀγῶνος 90, 4. 118, 9.
 ἀγῶνων 81, 8.
 ἀγῶσι 72, 15.
 ἀδελφῆς 114, 8.
 ἀδῆς 70, 2.
 ἀδιακέμητα 111, 17.
 ἀδιάπλωτοι 136, 1.
 ἀδιάπλωτος 133, 9. 143, 15.
 ἀδιάχυτος 138, 2.
 ἀδοξον 88, 11.
 ἀδοξότερα 156, 3.
 ἀδρεπύβολον 64, 4.
 ἀδρότερον 153, 13.
 ἀδύ 77, 8.
 ἀδύνατοι 61, 11. 95, 5. 181, 2.
 ἀδύνατος 63, 6.
 αἶρα 193, 12.
 αἶρας 199, 5.
 αἶζηλα 165, 7.
 αἶθεις 108, 4.
 αἶθρ 184, 17.
 αἶθης 79, 11.
 αἰθάνατα 70, 3. 165, 9.
 αἰθανάτοις 69, 14. 71, 4.
 αἶθια 70, 6.
 Ἀθηναίοις 57, 9. 100, 9.
 Ἀθηναῖος 189, 2.
 Ἀθηναίως 100, 3.
 Ἀθηναίων 115, 1. 145, 4. 14.
 Ἀθήνησι 188, 7.
 Ἀθηνογενῆς 138, 8.
 αἰθρόα 139, 5.
 αἰθρόαν 50, 8.
 Ἀθροισμοὶ 113, 4.
 Αἴαντος 67, 7. 72, 6.
 Αἴας 72, 2. 73, 15.
 αἰγιαλῶν 197, 16.
 Αἰγυπιοὶ 115, 2.
 Αἰγυπῶν 156, 12.
 αἰδήμονας 58, 14.
 αἰδημονετέρες 58, 10.
 αἰδ' 79, 16. 80, 2.
 αἰδῶς 195, 9.
 Ἀιδωνεύς 69, 11.
 αἰδέρ' 92, 4.
 αἰδέρος 92, 11.
 αἰδέσθην 72, 5.
 αἶμα 114, 8. 130, 12. 146, 10.
 αἵματος 129, 11.
 αἵματωπῆς 91, 2.
 αἶρει 142, 6.
 αἰσθήσει 174, 14.
 αἰσθησῶν 198, 2.
 αἶσθη 158, 17.
 Αἰσχίη 101, 10.
 Αἰσχίης 171, 3.
 αἰσχίς' 114, 10.
 αἰσχίσις 127, 10.
 αἰσχρά 126, 5.
 Αἰσχύλω 93, 5.
 Αἰσχύλω 94, 1.
 αἰσχύναι 155, 15.
 αἰχουνοῦμεθα 198, 16.
 αἰχυντηλαίς 58, 16.
 αἰτεῖται 72, 11.
 αἶτημα 72, 7.
 αἰτία 64, 13.
 αἰτίαν 60, 7. 111, 12. 196, 14.
 αἰτίας 74, 1.
 αἰτιαῖσαι 48, 13.
 αἰτιαῖται 180, 16.
 αἶτιον 76, 11. 116, 4.
 Αἶτης 141, 9.
 αἰῶν 89, 14. 143, 1.
 αἰῶνα 49, 11. 60, 5. 160, 17.
 166, 4.
 αἰώνιον 70, 14.
 αἰῶνος 67, 14. 139, 7.
 ἀκαιρον 55, 14. 155, 13.
 ἀκαιρός 123, 11.
 ἀκατεργάτης 93, 14.
 ἀκεντρον 109, 3.
 ἀκμάσαντες 188, 1.
 ἀκμή 74, 2.

- ἀκμῆς 110, 14. 111, 5. 13.
 ἀκμῆτας 117, 8.
 ἀκοᾶς 78, 4.
 ἀκοαί 77, 16.
 ἀκοή 174, 12. 15. 175, 2.
 ἀκοὴν 118, 2. 175, 9.
 ἀκοῆς 63, 4. 149, 9. 174, 14.
 ἀκολάσῳ 164, 7.
 ἀκολουθεῖ 164, 6.
 ἀκολουθίαν 109, 12.
 ἀκονᾶται 161, 16.
 ἀκνέω 155, 8.
 ἀκνέετε 121, 7.
 ἀκνόμενοι 96, 16. 173, 7. 176, 10.
 ἀκνόμενον 62, 15.
 ἀκνόντας 91, 7. 111, 9. 112, 7.
 124, 11. 149, 16.
 ἀκνόντεσσι 174, 2.
 ἀκνόντων 99, 5.
 ἀκνύσει 90, 11. 100, 5. 145, 15.
 154, 13.
 ἀκνύσαις 58, 9.
 ἀκνούσας 92, 9.
 ἀκνούσει 96, 2.
 ἀκνύσειεν 89, 14.
 ἀκνύω 162, 14.
 ἄκρα 77, 4.
 ἄκρας 163, 12.
 ἄκρατον 70, 16.
 ἀκράτης 131, 12.
 ἀκρίθειαν 191, 3.
 ἀκρίθειας 140, 3. 195, 2.
 ἀκρίθεις 133, 15.
 ἀκρίθῃ 199, 1.
 ἀκρίθεις αὐτοῖ 143, 9.
 ἀκρίθως 157, 9.
 ἀκρίτοις 132, 10.
 ἀκροάσει 190, 9.
 ἀκροατὰς 56, 3. 99, 9. 154, 10.
 ἀκροατὴν 76, 14. 85, 2. 95, 16.
 101, 8. 105, 16. 112, 11.
 117, 6. 118, 4. 128, 13.
 138, 13.
 ἄκρον 124, 13. 138, 16. 161, 1.
 ἀκρόπολιν 129, 4.
 ἀκροσφαλεῖ 112, 17.
 ἀκρότης 49, 8.
 ἀκρωμένοις 148, 3.
 ἀκρωμένον 50, 1.
 ἀκρωμένους 49, 13.
 ἄκρων 78, 11. 82, 7. 134, 4.
 151, 12.
 ἄκρωσ 80, 10. 94, 8. 106, 15.
 137, 15.
 ἀκρωτηριάζει 151, 8.
 ἀλάστορες 127, 6.
 ἀλγηδόνας 59, 16.
 ἀλγυνεῖ 99, 14.
 Ἀλεξανδρεῖς 188, 2.
 Ἀλέξανδρον 56, 15.
 Ἀλέξανδρος 68, 3.
 Ἀλεξάνδρῳ 127, 9.
 ἀλέχημα 102, 13.
 ἀλεξιφάρμακα 128, 9.
 ἀλεξιφάρμακον 99, 4.
 ἀλεξομένους 146, 14.
 ἀληθεῖ 136, 8.
 ἀληθειαν 49, 5. 61, 6.
 ἀληθείας 74, 13. 77, 2. 105,
 13.
 ἀληθεις 63, 3. 85, 15.
 ἀληθείατα 49, 3.
 ἀληθείατος 109, 13.
 ἀληθέστερον 164, 3.
 ἀληθῆ 67, 11.
 ἀληθινὰ 63, 8.
 ἀληθινοῖς 53, 15.
 ἀληθῆς 62, 10.
 ἀληθῶς 70, 16. 72, 6.
 ἄλις 123, 16.
 ἄμαξας 159, 4.
 ἄμνη 152, 3.
 ἀλληγορίαν 70, 5.
 ἀλληγορικὸν 131, 13.
 ἄλληλα 76, 12. 77, 5. 81, 3.
 153, 16.
 ἀλλήλας 80, 7.
 ἀλλήλοισ 65, 5. 107, 1.
 ἀλλήλοισι 117, 8.
 ἀλλήλους 86, 5. 93, 12. 149, 2.
 161, 12.
 ἀλληλεχία 144, 3.
 ἀλλήλων 83, 2. 104, 7. 106, 11.
 112, 1. 152, 1. 3. 184, 11.

- ἄλλο 72, 14. 75, 14.
 ἄλλοθεν 49, 10. 52, 10. 121,
 3.
 ἀλλοίως 84, 13.
 ἄλλοτ' 84, 13.
 ἀλλότρια 78, 5.
 ἀλλοτριῶ 86, 14.
 ἀλλοτριῶν 56, 9. 165, 15.
 ἀλλόφυλον 112, 9.
 ἄλλως 62, 8. 80, 12.
 ἀλογιστῆ 78, 7.
 ἀλόγως 110, 2. 136, 4.
 ἀλεργεῖς 157, 3.
 ἄλῃσι 57, 9.
 ἄλτο 69, 12.
 Ἄλωάδας 65, 9.
 ἄλωνα 143, 2.
 ἄλωσι 116, 1.
 ἄμα 63, 11. 70, 2. 78, 6. 84,
 9. 96, 13. 99, 4. 100, 10.
 106, 13. 118, 8. 124, 13.
 149, 12. 152, 4. 161, 11.
 176, 9. 187, 4.
 ἀμαδιῖ 51, 15.
 ἀμαλάκτες 93, 14.
 ἀμάρτημα 54, 14.
 ἀμαρτήμασι 139, 15.
 ἀμαρτήματα 134, 12. 14.
 ἀμαρτημάτων 56, 10. 134, 10.
 ἀμαχοι 49, 16. 140, 9.
 ἀμβατὸς 65, 13.
 ἀμβλεῖσθαι 90, 1.
 ἀμεγείθεις 152, 10.
 ἀμεγίθη 138, 12. 155, 1.
 ἀμέθοδον 57, 7.
 ἀμεινον 166, 7. 84, 15.
 ἀμείνω 70, 5. 132, 9.
 ἀμίλει 65, 2. 82, 14. 137, 15.
 160, 15.
 ἀμίλειαν 134, 16.
 Ἀμίλιον 192, 14. 193, 4. 194,
 11. 195, 7.
 Ἀμέλιος 187, 16. 190, 14. 191,
 4.
 ἀμετρον 55, 15. 131, 9.
 ἀμέτρῳ 164, 6.
 ἀμύχανον 94, 14.
- ἀμύχανων 72, 2.
 ἀμίμητος 123, 3. 137, 11.
 Ἀμώσιον 87, 14.
 Ἀμώσιος 188, 4. 189, 3. 5.
 ἀμοιρος 138, 4.
 ἀμωσα 137, 8.
 ἀμωσον 121, 15.
 ἀμωσος 148, 16.
 ἀμπάτιδες 74, 16.
 ἀμυδρὰ 103, 5.
 ἀμυδρήτων 196, 9.
 Ἀμφικράται 58, 12.
 Ἀμφικράτες 54, 6.
 ἀμφιλαφῆς 84, 11.
 ἀμφιπέληται 174, 2.
 Ἀμφίση 175, 10.
 ἀμφοῖν 116, 4. 147, 15.
 ἀμφότερα 178, 6.
 ἀμφότεραι 90, 15.
 ἀμφοτέρωθεν 91, 17.
 ἀμφω 65, 3. 189, 4.
 ἀμώμητοι 135, 11.
 ἀναβαλομένοισι 79, 5.
 ἀναβλέπειν 165, 3.
 ἀναγιγνώσκων 138, 14.
 ἀναγκάζει 148, 14.
 ἀναγκαῖα 128, 12.
 ἀναγκαῖαν 127, 5.
 ἀναγκαῖον 48, 11. 61, 1. 67, 10.
 134, 2. 141, 15. 144, 4.
 180, 16.
 ἀνάγκη 89, 15. 165, 2. 12.
 ἀνάγκης 76, 10. 148, 6. 159,
 13.
 ἀναγκοφαγεῖν 126, 7.
 ἀναγκοφαγήσαι 126, 1.
 ἀναγομένοις 94, 12.
 ἀνάγωγα 137, 8.
 ἀπαξεῖ 162, 10.
 ἀπαζωγραφεῖται 129, 3.
 ἀπαδείρησι 113, 12.
 ἀπαδείρησις 63, 5.
 ἀπαδειρούμενοι 63, 1.
 ἀπάθημα 178, 2.
 ἀπαθυμιάσει 198, 7.
 ἀπαθυμιάσεις 199, 5.
 ἀπαθυμιάσει 198, 6. 14.

- ἀναίδειαν 59, 1.
 ἀναίδης 120, 6.
 ἀναιμον 130, 2.
 ἀναίρει 144, 4.
 ἀναίχυντίαν 165, 2.
 ἀνακαϊόμενον 141, 6.
 ἀνακαλυπτήριον 59, 6.
 ἀνακάμπει 143, 14.
 ἀνακεκραμένας 61, 3.
 ἀνακιεράμενα 107, 1.
 ἀνακρεμάσας 112, 8.
 Ἀνακρίοτος 125, 10.
 ἀνακτα 71, 6.
 ἀνακυκλῆντες 110, 3.
 ἀναλαμβάνοντες 166, 13.
 ἀναλήψιδαι 194, 11.
 ἀναλήθεις 54, 16.
 ἀνάλογον 125, 13.
 ἀναλογῆν 153, 5.
 ἀναμμα 129, 9.
 ἀναμάρτητον 132, 14.
 ἀναμαρτήτη 142, 3.
 ἀναμαρτήτης 134, 4.
 ἀναμφίλεκτον 63, 14.
 ἀναξ 69, 11.
 ἀναπαύλας 81, 9.
 ἀναπνίλαμίνον 83, 12.
 ἀναπλάττειδαι 88, 14.
 ἀναπνῆν 87, 1.
 ἀναποδείκτη 171, 6.
 ἀναπυσσόμενα 62, 8.
 ἀναρίθμητα 109, 16.
 ἀναρίθμητοι 157, 11.
 ἀναξήγγυμένης 69, 16.
 ἀναρρήξει 69, 13.
 ἀνασκοπῆς 53, 10.
 ἀνασκοπημένοις 47, 2.
 ἀνάστημα 62, 12.
 ἀνατετροφότες 127, 14.
 ἀνατομή 129, 2.
 ἀνατρέφει 67, 1.
 ἀνατρεφόμενον 84, 14.
 ἀνατροπήν 70, 1.
 ἀναφάριστα 143, 3.
 ἀναφίρσει 141, 11.
 ἀναφοραῖς 107, 3.
 ἀναχαλώμενα 155, 15.
 ἀναχοαὶ 141, 10.
 ἀνδρα 48, 12. 57, 13.
 ἀνδρας 100, 4.
 ἀνδράσι 48, 17. 188, 5.
 ἀνδρείαν 57, 6.
 ἀνδρες 79, 1. 93, 8. 110, 15.
 111, 3. 6.
 ἀνδρίαν 72, 8.
 ἀνδριάντων 143, 11.
 ἀνδρὸς 56, 13. 62, 14. 195, 9.
 15.
 ἀνδρῶν 142, 9. 189, 9. 192, 12.
 ἀνδρωτίτην 130, 6.
 ἀνέβλεψαν 85, 15.
 ἀνέγκλητον 133, 3.
 ἀνεγνωκῶς 85, 10.
 ἀνέγραψαν 87, 14.
 ἀνειδωλοποιέμενα 89, 3.
 ἀνελεῖται 84, 12.
 ἀνεῖτε 114, 7.
 ἀνέμοιο 79, 11.
 ἀνεμος 156, 6.
 ἀνεμοτρεφῆς 79, 10.
 ἀνευγεκῆν 196, 8.
 ἀνεξάλειπτος 134, 10.
 ἀνεπαίδητος 56, 10.
 ἀνεπιστάτως 135, 1.
 ἀνερμάτιστα 51, 14.
 ἀνεψιῶν 59, 5.
 ἀνέωκται 96, 3.
 ἀνηθοποίητος 138, 2.
 ἀνηχθήσαν 85, 16.
 ἀνῆρ 54, 4. 56, 7. 69, 1. 71, 9.
 86, 8. 104, 9.
 ἀνῆρος 79, 6.
 ἀνδρώπεια 134, 8.
 ἀνδρωπείας 149, 6.
 ἀνδρώπεινα 139, 4. 143, 13.
 ἀνδρωπίτης 140, 12.
 ἀνδρωπίτην 129, 1.
 ἀνδρωπίτων 71, 14.
 ἀνδρωποι 127, 5. 174, 1.
 ἀνδρώποις 129, 8. 141, 14. 148,
 9. 149, 8.
 ἀνδρώποισιν 114, 10.
 ἀνδρωπον 140, 5. 159, 16. 182,
 4.
 c c 2

- ἄνθρωπος 143, 11. 184, 13. 16.
 ἀνθρώπου 163, 7.
 ἀνθρώπων 70, 10. 11. 108, 4.
 142, 5. 165, 3.
 ἀνθρώπων 143, 12.
 ἀνθρώπων 52, 2. 199, 2.
 ἀνθυπαῖται 105, 4.
 ἀνθυπαυτάων 105, 13.
 ἄπιστος 188, 1. 190, 4.
 ἀπύτητα 165, 8.
 ἀπύργωτος 164, 8.
 ἀπύκων 156, 10.
 ἀπύκομῆτα 135, 12.
 ἀπύσαι 89, 3.
 ἀπύμοιοι 69, 10.
 ἀπύγωνης 88, 5.
 ἀπύτοιξαι 139, 9.
 ἀπύπύτοις 192, 3.
 ἀπύτημένων 188, 2.
 ἀπύτωδ' 117, 9.
 ἀπύγραφή 192, 11.
 ἀπύδιατίθεται 102, 10.
 ἀπύδιέγειλε 177, 11.
 ἀπύκρυς 55, 4. 155, 10. 175, 16.
 ἀπύμεδίσγαται 118, 13.
 Ἀπύμεταβολή 113, 4.
 ἀπύμετάδοις 117, 5.
 ἀπύπερίσταται 144, 16.
 ἀπύσπύμνοιο 110, 5.
 ἀπύγρέφον 185, 2.
 ἀπύσυμμαχεύται 101, 14.
 ἀπύτάιηται 72, 12.
 ἀπύτιμήσαιτο 136, 7.
 ἀπύφθαλμήσαι 139, 10.
 ἄνω 85, 15. 117, 13.
 ἀνωφελώς 88, 7.
 ἄξια 195, 9.
 ἄξιαν 71, 10.
 ἄξιας 159, 15. 166, 15.
 ἀξιοδαυμασώτερον 141, 9.
 ἀξιόλογον 152, 1.
 ἄξιον 48, 14. 66, 8. 67, 15. 72,
 12. 100, 5. 101, 11. 191,
 8. 113, 16.
 ἀξιονικότατος 88, 9.
 ἀξιοπιστία 99, 4.
 ἀξιοπίστοι 200, 1.
- ἄξιος 184, 6.
 ἀξιώ 195, 6.
 ἀξίωμα 150, 2.
 ἀξιώματι 64, 14.
 ἀξίων 190, 6.
 ἄξω 186, 8.
 ἀοιδόν 174, 1.
 ἀόριστον 164, 3.
 ἀπάγει 105, 16.
 ἀπαγγεῖλαι 107, 6.
 ἀπαγγελία 158, 8.
 ἀπαγγέλλων 108, 5.
 ἀπάγων 194, 7.
 ἀπαθανάτισας 100, 4.
 ἀπαδέγατα 154, 8.
 ἀπαιτημένων 48, 3.
 ἀπακμή 76, 1.
 ἀπακμήν 75, 8.
 ἀπαλᾶς 176, 1.
 ἀπαλῶν 162, 4.
 ἀπάνευθε 119, 1.
 ἄπαντα 60, 6. 64, 13. 198, 1.
 195, 8. 197, 3. 199, 9.
 ἄπαντας 191, 9. 187, 2. 118, 5.
 139, 6.
 ἄπαντες 54, 10. 163, 13.
 ἄπαντος 66, 2. 133, 13.
 ἀπάντων 58, 15. 120, 7. 158, 3.
 141, 13. 159, 16. 172, 8.
 ἄπαξ 80, 3.
 ἀπαραιτήτος 165, 1.
 ἀπαρρησίασον 162, 10.
 ἀπαρτίξη 185, 8.
 ἄπας 126, 13.
 ἄπασα 115, 16.
 ἄπασαν 163, 2.
 ἄπασι 75, 5. 85, 5. 96, 16.
 136, 13. 139, 2. 140, 2.
 ἀπαύξησιν 63, 3.
 ἀπίδακε 143, 3.
 ἀπεδάρρησε 132, 8.
 ἀπέθνησκον 106, 7.
 ἀπεικότως 97, 3.
 ἀπειλήν 119, 5.
 ἀπειργάσατο 78, 18.
 ἀπειργασμένος 157, 7.
 ἀπειροὶ 85, 12.

- ἀπίροις 181, 1.
 ἀπειρος 72, 1.
 ἀπειρών 113, 13.
 ἀπεκρίψατο 160, 3.
 ἀπέκρυψε 103, 3.
 ἀπέκτεινον 106, 7.
 ἀπελθεῖν 59, 7.
 ἀπειοκυῖαν 112, 9.
 ἀπεπλανήθη 100, 7.
 ἀπεπλάσατο 80, 10.
 ἄπερ 159, 8.
 ἀπεργάζεται 132, 3.
 ἀπεριδόμενα 118, 3.
 ἀπεριόρισον 97, 15.
 ἀπεριόριστος 163, 10.
 ἀπεσαλμένον 193, 1.
 ἀπέσρεψε 111, 10. 160, 5.
 ἀπεφθέγγατο 174, 5.
 ἀπεφθίναντο 196, 5.
 ἀπήλλαγμα 49, 7.
 ἀπηγεῖς 131, 13.
 ἀπήχημα 67, 5.
 ἀπίθανα 75, 14.
 ἀπίσιαν 147, 9.
 ἀπίσιος 145, 15.
 ἀπίσιος 75, 1.
 ἀπλανεγάτην 51, 11.
 ἀπλησίαν 86, 6.
 ἀπλήτως 163, 13.
 ἄπλοκα 106, 3.
 ἀπλῆ 184, 5.
 ἀπλῆν 186, 6.
 ἀπλῶς 105, 1. 149, 1.
 ἄπνες 78, 1.
 ἀποαίνονται 162, 13.
 ἀπογενῶν 196, 10.
 ἀπογεννωμένων 97, 8.
 ἀποδεδωκότες 148, 5.
 ἀποδείκνυσιν 83, 10.
 ἀποδείκνυται 77, 3.
 ἀποδεικτικῶν 97, 1.
 ἀποδείξαι 192, 9.
 ἀποδειξάμενοι 190, 12.
 ἀποδείξεων 87, 13.
 ἀποδείξεως 99, 2. 200, 3.
 ἀπόδειξιν 98, 1.
 ἀπόδειξις 100, 11.
 ἀποδειξάμενος 192, 7.
 ἀποδέχομαι 128, 6.
 ἀποδιδράσκει 158, 6.
 ἀποδίδωσι 111, 12.
 ἀποθανόντας 98, 15.
 ἀποθεώσας 98, 14.
 ἀποθηριῶται 102, 8.
 ἀποίχεσθε 120, 1.
 ἀποκαθαιρομένων 130, 8.
 ἀπόκειται 56, 5. 70, 12.
 ἀπόκοψον 151, 3.
 ἀποκριομένη 192, 15.
 ἀποκρίσεως 105, 3.
 ἀποκρίσις 105, 9.
 ἀποκρίπτεσθαι 175, 4.
 ἀποκτινύουσι 86, 6.
 ἀποκυλίσματι 153, 15.
 ἀπόλαυσιν 159, 6.
 ἀπολείπεσθαι 197, 15.
 ἀπολελειφθαι 166, 4.
 ἀπόληθε 119, 17.
 ἀπσλιπεῖν 120, 13.
 ἀπολιθαίνειν 54, 14.
 Ἀπόλλωνι 178, 2.
 Ἀπολλώνιος 135, 6. 9.
 ἀπολλυμένης 80, 4.
 ἀπόλοιτο 96, 9.
 ἀπολύει 109, 8.
 ἀπολωλεκέναι 194, 2.
 ἀπομημονεύσαντες 190, 2.
 ἀπόντι 195, 11.
 ἀποπέμψαι 195, 4.
 ἀπόπλαν 94, 10.
 ἀπορρεῖ 134, 11.
 ἀπόρρητα 160, 1.
 ἀπόρροιαί 87, 6.
 ἀποσείσται 117, 1.
 ἀποσιώπησις 199, 8.
 ἀποσκιάζει 104, 1.
 ἀπογαῖην 193, 8.
 ἀποσρέψας 120, 13.
 ἀποσροφῆν 98, 13.
 ἀποτελεῖ 124, 4. 148, 13.
 ἀποτελεῖται 121, 12.
 ἀποτελέσεις 118, 9.
 ἀποτελεστικά 97, 16.
 ἀπότομον 119, 4. 151, 14.

- ἀσπίς 94, 5.
 ἀσπίδοχρηστὸν 109, 2.
 ἀσπίδομαχίς 37, 17.
 ἀσπίδομαχία 32, 2.
 ἀσπίδομαχοί 113, 4.
 ἀσπίδομαχος 42, 4.
 ἀσπίδομαχοὶ 112, 3.
 ἀσπίδομαχοὶ 112, 2.
 ἀσπίδομαχοὶ 37, 12.
 ἀσπίδομαχοὶ 111, 3.
 ἀσπίδομαχοὶ 147, 10.
 ἀσπίδομαχοὶ 142, 4.
 ἀσπίδομαχοὶ 112, 2.
 ἀσπίδομαχοὶ 113, 13.
 ἀσπίδομαχοὶ 72, 2.
 ἀσπίδομαχοὶ 113, 15.
 ἀσπίδομαχοὶ 10, 12.
 ἀσπίδομαχοὶ 113, 2.
 ἀσπίδομαχοὶ 141, 7.
 ἀσπίδομαχοὶ 133, 2.
 ἀσπίδομαχοὶ 104, 4. 133, 1. 4. 133, 8.
 141, 142, 7. 100, 1. 171, 11.
 ἀσπίδομαχοὶ 112, 4.
 ἀσπίδομαχοὶ 112, 15.
 ἀσπίδομαχοὶ 32, 3.
 ἀσπίδομαχοὶ 14, 3.
 ἄσπετος 72, 14. 117, 10.
 ἄσπετος 113, 12.
 ἄσπετος 72, 10.
 ἄσπετος 133, 6.
 ἄσπετος 107, 2.
 ἄσπετος 113, 13.
 ἄσπετος 113, 12.
 ἄσπετος 114, 14.
 ἄσπετος 53, 9.
 ἄσπετος 137, 11.
 ἄσπετος 112, 10.
 ἄσπετος 82, 13.
 ἄσπετος 132, 13.
 ἄσπετος 130, 15.
 ἄσπετος 133, 2. 136, 11. 137, 2.
 138, 13.
 ἄσπετος 81, 6.
 ἄσπετος 100, 3.
 ἄσπετος 77, 3.
 ἄσπετος 72, 11. 85, 11. 100, 5.
 101, 12.
- ἀσπίς 139, 13.
 ἀσπίς 119, 15.
 ἀσπίς 73, 15.
 ἄσπης 93, 10.
 ἄσπης 72, 16.
 ἀσπίδιον 188, 13.
 ἀσπίδιον 116, 3.
 ἀσπίδιος 114, 13.
 ἀσπίδιον 114, 3.
 ἀσπίδιος 113, 10.
 ἀσπίδιον 136, 8.
 ἀσπίδιον 113, 7.
 ἄσπις 78, 15.
 ἄσπις 145, 17.
 ἄσπις 171, 3.
 ἄσπις 98, 10.
 ἄσπις 80, 15.
 ἄσπις 110, 12.
 ἄσπις 110, 1.
 ἄσπις 110, 8.
 ἄσπις 101, 11. 178, 1.
 ἄσπις 188, 11.
 ἄσπις 117, 16.
 ἄσπις 152, 16. 177, 8. 9.
 ἄσπις 173, 5.
 ἄσπις 140, 13.
 ἄσπις 97, 8.
 ἄσπις 183, 14.
 ἄσπις 92, 14.
 ἄσπις 92, 16.
 ἄσπις 85, 7.
 ἀσπίδομαχία 178, 3.
 ἀσπίς 148, 8. 150, 12. 151,
 4. 171, 2. 9. 13. 173, 1.
 ἀσπίς 112, 10. 149, 8. 153, 14.
 ἀσπίς 152, 6.
 ἀσπίς 152, 13.
 ἀσπίς 53, 15.
 ἀσπίς 174, 10.
 ἀσπίς 181, 15.
 ἀσπίς 159, 7.
 ἄσπις 101, 3.
 ἄσπις 81, 6.
 ἀσπίς 158, 9.
 ἀσπίς 157, 14.
 ἄσπις 60, 14.
 ἄσπις 173, 10.

- ἀρχαίων 87, 4.
 ἀρχαίως 145, 11.
 ἀρχάς 81, 8. 190, 14.
 ἀρχαῖα 166, 7.
 ἀρχέτυπον 51, 9.
 ἀρχῆ 50, 12. 148, 2.
 ἀρχὴν 111, 8. 143, 14. 174, 4.
 182, 7.
 Ἀρχιλόχος 80, 12. 87, 9.
 Ἀρχιλόχης 135, 12.
 ἀρχόμενος 181, 8.
 ἀσεβήσαντες 57, 11.
 ἄσμενα 60, 6.
 ἄσμενον 81, 1.
 ἀδινεῖ 104, 11.
 ἀδινεῖαν 193, 16.
 ἀδινεῖας 54, 11.
 Ἀσίαν 56, 16. 156, 14.
 ἄσιτοι 75, 13.
 ἄσκησιν 51, 11.
 ἄσκον 75, 9.
 Ἀσπίδα 69, 11.
 ἀσπίδας 106, 6.
 ἀγάτη 110, 4.
 ἄγει 189, 1.
 ἀγεῖος 138, 5.
 ἀγεῖσμοι 137, 6.
 ἀγήρικτα 51, 14.
 ἄγροισι 79, 3.
 ἀσύγνωστον 53, 14.
 ἀσυμφώνων 63, 12.
 ἀσύδετα 107, 5. 11.
 ἀσυδέτων 106, 14.
 ἀσυνδέτης 80, 5.
 ἀσφαλείας 100, 15.
 ἀσφαλιστέρας 134, 5.
 ἀχήμενας 160, 11.
 ἀχημονεῖν 60, 4.
 ἀχημονεῖσιν 56, 3.
 ἄτακτον 108, 9.
 ἀτάλαντος 73, 16.
 ἄταλλε 74, 5.
 ἀταξία 108, 10.
 ἀταξία 107, 10.
 ἀτὰρ 73, 8.
 ἄτε 83, 14. 119, 3. 172, 8.
 ἀτειρέας 117, 8.
 ἀτελεῖ 120, 9.
 ἀτελεῖ 90, 8.
 ἄτερ 54, 5.
 ἀτμόν 87, 1.
 ἄτολμος 91, 12.
 ἀτόμων 197, 7.
 ἀτονεῖ 82, 3.
 ἄτλα 192, 15.
 Ἀτλικὸς 137, 9.
 ἀτυχέστατα 136, 5.
 ἀτύχημα 100, 9.
 ἀτυχίαν 70, 14.
 ἀτυχίας 114, 14.
 αὐ 66, 5. 110, 11. 175, 5. 178,
 7. 9. 10. 184, 16. 185, 12.
 αὐγὰς 53, 10.
 αὐθάδης 112, 2.
 αὐθιγενεῖς 64, 7.
 αὐθις 110, 2. 117, 15. 195, 4.
 αὐλητήν 53, 7.
 αὐλίσκοις 54, 5.
 αὐλὸς 148, 11.
 αὐλῶνος 130, 15.
 αὐξεν 165, 9.
 αὐξεται 130, 9.
 αὐξήσεις 163, 1.
 αὐξήσεων 81, 14. 82, 9.
 αὐξήσιν 81, 7. 115, 9. 158, 7.
 αὐξήσις 82, 13. 83, 3. 6. 147,
 16.
 αὐξητικῶν 82, 2.
 αὐξητικῶς 145, 2.
 αὐσας 118, 16.
 αὐτάδης 163, 16.
 αὐτὰρ 65, 11.
 αὐτάρκη 159, 10.
 αὐτίκα 77, 14. 96, 2. 113, 14.
 119, 14.
 αὐτόθεν 87, 1. 126, 3. 142, 5.
 αὐτομάτης 197, 10.
 αὐτόνομον 51, 6.
 αὐχίνα 129, 6.
 ἄφατοι 137, 6.
 ἀφεθεῖσαι 166, 8.
 ἀφείλοντο 58, 2.
 ἀφείς 96, 7. 191, 11.
 ἀφέλης 82, 3.
 C C 4

ἀφέλκει 154, 11.
 ἀφέντας 189, 11.
 ἀφεστηκέναι 196, 4.
 ἀφεστῶτες 142, 3.
 ἀφῆτοι 166, 9.
 ἀφῆρηται 109, 5.
 ἀφιδάαι 109, 9.
 ἀφίκοιο 193, 11.
 ἀφίσταται 138, 8.
 ἀφλοισμός 73, 2.
 ἀφνω 72, 1. 119, 8.
 ἀφορία 161, 5.
 ἀφορισαίμην 66, 9.
 ἀφορμὴν 196, 13.
 ἀφορος 56, 9.
 ἀφρων 102, 5.
 Ἀχαιῶν 71, 3. 72, 3.
 ἄχαρι 156, 8. 9.
 Ἀχιλλεύς 73, 15.
 Ἀχιλλεύς 94, 11.
 Ἀχλὺς 69, 11.
 ἀχλὺς 71, 16.
 ἀχτη 79, 11.
 ἀχραστον 70, 15.
 ἀχρηστον 52, 13.
 ἀχρι νῦν 143, 3.
 ἀψίδα 92, 5.
 ἀψοφητι 85, 9.
 ἀψυχοι 100, 6.

B.

Βαδίζειν 191, 4.
 βαδής 73, 1.
 βάδες 50, 13.
 βάδρων 69, 17.
 βαίνει 68, 7.
 βαίνειν 148, 14.
 βαίνουσα 164, 7.
 Βακχίας 131, 12.
 Βακχεύει 94, 4.
 Βακχεύμασι 100, 16.
 Βακχεύουσιν 54, 8.
 Βακχυλίδης 135, 16.
 Βάλης 95, 11.
 βάλλοντες 146, 17.

Βαρβαρικῶν 157, 12.
 Βάρβαροι 60, 3. 115, 3. 146, 16.
 Βάρος 124, 14.
 Βασιλία 156, 14. 192, 5.
 Βασιλιάς 102, 4.
 Βασιλεια 94, 2.
 Βασιλευς 180, 10.
 Βάσιον 148, 13. 154, 16.
 Βάσιων 174, 13.
 Βδελυρός 120, 5.
 βεβαίον 85, 16.
 βέβηκε 151, 6.
 βεβῶς 92, 12.
 βέλεσι 147, 2.
 βελτίονος 191, 15.
 βέλτιος 163, 6.
 βελτίων 192, 9.
 βῆ 71, 5.
 βήσσησι 106, 10.
 Βιάζειναι 120, 6. 138, 5. 154, 11.
 βίαν 49, 16.
 βίας 84, 7.
 βιβλία 190, 3. 193, 6. 196, 1.
 βιβλίον 181, 11.
 βιβλίων 157, 16. 189, 10.
 βίαις 164, 10.
 Βιολογόμενα 76, 4.
 βίον 67, 13. 140, 6. 15. 161, 5.
 163, 11.
 βίος 143, 1.
 βιοτον 121, 5.
 βίω 52, 2. 85, 14. 89, 15. 126.
 4. 166, 2.
 βίως 163, 16. 165, 14.
 βίω 61, 14.
 βίωον 63, 10. 165, 5.
 βλέμματι 107, 7. 12. 108, 15.
 βλέπειν 90, 10.
 βλέποντες 86, 2.
 βλέπῃσι 95, 7.
 βόειοι 123, 15.
 βοήθημα 144, 2.
 βοηθήσει 96, 6.
 βομβεῦσ' 77, 16.
 βορέαν 53, 7.
 βοσκημάτων 86, 1.
 βόσκονται 86, 3.

- Βεκολικοῖς 135, 7.
 βέλεται 55, 3. 90, 12. 177, 3.
 βέλεθε 104, 6.
 βελεύεσθαι 52, 4.
 βελήσεις 198, 11.
 βέληθε 110, 16.
 βελοίμεθα 86, 8.
 βελοίμην 195, 1.
 βελομένοις 181, 9.
 βελομένους 181, 6.
 βῆς 123, 14.
 βραβεύουσι 165, 14.
 βραχεῖ 185, 17.
 βραχεῖα 182, 5. 183, 7. 185,
 6. 10. 13. 186, 3.
 βραχεῖας 183, 14.
 βραχὺν 155, 10. 184, 1. 185,
 3.
 βραχὺν 177, 1.
 βραχυνόμενον 184, 1.
 βραχυνομένῳ 186, 1.
 βραχὺς 177, 3.
 βραχυσύλλαβα 155, 2.
 βροτόεντα 118, 17.
 βροτοῖσι 88, 8.
 βροχέως 77, 11.
 βυθῆ 141, 10.
- Γ.
- Γαῖαν 69, 13.
 γάμοι 114, 5.
 γαστέρα 116, 16.
 γαστρὶ 127, 10.
 γαῦρον 62, 11.
 γεγενημένων 145, 11. 186, 10.
 γεγευμένοις 181, 1.
 γεγόναμεν 141, 1.
 γεγόνασι 187, 12.
 γέγονε 153, 4. 13. 180, 8. 189,
 5.
 γεγραμμένα 195, 3.
 γέγραπται 181, 10. 188, 8.
 γέγραφα 67, 3.
 γεγράφασι 191, 12.
 γεττιῶσιν 144, 7.
 γέλαῖς 77, 9.
 γελαῖτι 53, 16.
 γελοῖον 147, 10.
 γελοῖος 138, 5.
 γελῶς 147, 13.
 γέλωτα 138, 5.
 γέμω 153, 3.
 γένει 112, 3.
 γενέσεως 51, 9.
 γενέσθαι 91, 14. 135, 10. 158,
 3. 189, 11. 194, 8.
 γενέσθω 71, 12. et ibid.
 γένεσιν 197, 4.
 γένους 182, 7.
 γενναῖα 64, 11.
 γενναῖοι 95, 8.
 γενναῖον 53, 4. 66, 9. 72, 9.
 128, 8. 153, 13.
 γενναῖος 67, 2.
 γενῶν 105, 8. 197, 9.
 γενῶσθαι 60, 10. 147, 5.
 γενῶται 50, 15.
 γενήματα 164, 14.
 γενήσασα 62, 13.
 γενητικὸν 90, 8.
 γεννωμένων 156, 15. 166, 11.
 γενῶσι 164, 12.
 γενόμενα 164, 12.
 γενόμενοι 189, 4.
 γενόμενος 98, 9.
 γένοιτο 48, 6. 76, 10. 104, 8.
 144, 3. 165, 12. 176, 6. 12.
 183, 14. 197, 6.
 γένος 55, 9. 181, 17. 182, 3.
 4.
 γένους 181, 6. 182, 2.
 Γεντιλιανός 187, 16. 190, 13.
 Γεντιλιανῶ 192, 1.
 γενῶν 113, 7.
 γέρον 96, 5.
 γέυσεως 129, 9.
 γῆ 59, 14. 71, 12.
 γηγενῆς 141, 14.
 γηθοσύνη 71, 7.
 γῆν 86, 2. 147, 11.
 γῆρα 73, 6.
 γῆρας 75, 4. ibid.

- γήρας 74, 5.
 γῆς 68, 8. 69, 17. 87, 1. 156,
 15.
 γιγνώμενα 196, 9.
 γιγνομένη 175, 13.
 γίνεσθαι 134, 6. 162, 10. 165,
 2. 7.
 γίεται 67, 9. 73, 2. 78, 10.
 114, 10. 146, 2. 152, 7.
 176, 6. 7. 180, 11.
 γίνοιτο 81, 14.
 γινόμενα 116, 12.
 γίνονται 161, 4. 172, 7.
 γινώσκειν 81, 14. 84, 4.
 γλαφυρόν 79, 17.
 γλαφυρῶ 136, 1.
 γλυκύτητος 137, 5.
 γλῶσσο 77, 13.
 γλῶσσαν 78, 4. 129, 9.
 γλωττόκομα 162, 15.
 γλωττόκομον 163, 1.
 γήσια 149, 7. 164, 14.
 γυοίης 118, 7.
 γνωρίζεσθαι 190, 5.
 γνώριμον 76, 1.
 γνώριμος 187, 16.
 γνωρίμων 189, 11.
 γόμοις 155, 3.
 γοιῦσι 187, 4.
 γόμμον 125, 10.
 γοιμωτάται 63, 16.
 γοιμωτάτε 162, 5.
 Γοργίε 53, 16. 188, 10.
 γράφει 57, 16. 58, 8. 180, 17.
 γράφειν 138, 9. 188, 15. 190,
 12.
 γραφίαν 194, 12.
 γραφῆς 187, 7. 195, 14.
 γραφομένης 74, 2.
 γραφομένων 89, 11.
 γραφοντα 48, 1. 143, 6.
 γραφοντι 119, 11.
 γραφοτος 53, 17. 92, 15.
 γραφων 49, 5.
 γραφαντες 59, 10. 189, 7.
 γραφαντος 89, 13.
 γραφάντων 189, 13. 194, 3.
 γραφας 71, 11.
 γραφειν 167, 2.
 γυμνασμένον 69, 16.
 γυναῖκα 153, 12.
 γυναῖκας 59, 16. 114, 9.
 γυναικωνίτιν 130, 6.
 γύπεις 54, 1.
 Γυρίων 176, 1.
 Δ.
 Δαιμόνα 69, 15.
 δαιμόσιον 70, 16.
 δαιμονίε 87, 2. 135, 13.
 δαιμονίως 156, 1.
 δαιμονιωτέρη 140, 11.
 δαιμόνων 188, 9.
 δαῖτα 121, 2.
 δαίφρονος 121, 6.
 δάκρυα 70, 8. 116, 1.
 δακτυλικῶν 150, 12.
 Δάκτυλον 183, 9.
 δακτύλων 176, 11.
 Δαναοὶ 115, 2.
 δαπανῶν 166, 11.
 δεδίνωται 53, 10.
 δεδήλωται 153, 1.
 δεδομένη 59, 6.
 δεῖ 48, 1. 51, 16. 52, 11. 55,
 15. 67, 11. 85, 2. 97, 11.
 98, 15. 111, 11. 13. 115, 8.
 123, 12. 128, 3. 131, 15.
 159, 11. 183, 6. 184, 7.
 185, 15. 133, 2.
 δειδότες 79, 13.
 δεικνύειν 48, 9.
 δεικνύειν 68, 5. 73, 3.
 δειλότερα 51, 2.
 δεῖν 91, 7. 106, 4. 186, 6. 191,
 10. 196, 2.
 δεῖν 78, 16. 119, 13.
 δεῖναι 95, 3.
 δεινὴ 77, 5. 155, 15.
 δεῖναι 95, 6. 161, 9.
 δεῖνόν 69, 14. 80, 3. 108, 6.
 δεῖνός 79, 11. 123, 10. 125, 16.
 δεῖνότατος 112, 1.

- δεινότητα 139, 2.
 δεινότητος 84, 8.
 δεινῶν 129, 14.
 δεινώσει 85, 1.
 δεινώσιν 81, 12.
 δειῖξαι 48, 4.
 δειξάμι 75, 7.
 δειξόμεν 60, 17.
 δειπνήσειαν 121, 4.
 δίσσας 69, 12.
 δῖδαυ 193, 8.
 δῖκα 57, 8.
 δεκαδείς 165, 10.
 δεκασμοὶ 165, 14.
 δεκτικὸν 184, 14. 15.
 δέλεαρ 129, 8.
 δέλτης 59, 9.
 δένδρεα 143, 5.
 δέξασθαι 189, 10.
 δέόμενα 133, 12.
 δέομενοι 88, 13.
 δεομένης 190, 2.
 δέον 158, 6.
 δέοντα 196, 4.
 δέοντως 155, 9.
 δέος 111, 8.
 δέρω 180, 12.
 δέρτρον 180, 12.
 δισμὰ 70, 9.
 δισμὸν 163, 2.
 δισμῶ 152, 5.
 δισμῶται 96, 4.
 δισμωτήριον 96, 3. 163, 4.
 δισπότας 164, 16.
 δισπότη 197, 13.
 δισπότην 127, 12.
 δεύτερα 196, 12.
 δεύτεραν 73, 7.
 δεύτερον 52, 3. 64, 5. 134, 7.
 δεύτερον 48, 4. 75, 15. 188, 3.
 δέχ' 75, 13. προ δῖκα.
 δέχεται 115, 8.
 δεχομένων 81, 7.
 δήλον 55, 7. 57, 4. 79, 6. 103,
 4. 123, 15. 132, 9. 155, 12.
 160, 9. 172, 9.
 δήλος 73, 6.
 δηλῆν 131, 4.
 δημωργημάτων 87, 17.
 δημωργήσασαν 159, 16.
 δημοκρατία 161, 7.
 Δημόκριτος 187, 14. 189, 16.
 δήμον 119, 17.
 Δημοσθένης 100, 8. 175, 6.
 Δημοσθένεια 136, 16.
 Δημοσθένης 52, 1. 80, 13. 88,
 16. 89, 6. 98, 2. 112, 1.
 120, 1. 127, 2. 137, 4. 138,
 2. 150, 8. 171, 2. 4.
 Δημοσθενικῆ 84, 16.
 Δημοσθένης 84, 4. 136, 10. 142,
 12.
 δημοσίᾳ 101, 9.
 δημοσίαν 122, 8.
 δημοσιεύοντες 187, 15.
 δημῶδες 153, 4.
 δημῶδες 152, 11.
 δῆπυθεν 195, 12.
 Δία 57, 17. 95, 6. 96, 9.
 Δία (μὰ) 104, 10. 141, 2.
 Δία (νῆ) 68, 4. 73, 11. 82, 1.
 88, 4. 112, 5. 133, 9. 135,
 17. 148, 16. 151, 2. 156, 2.
 161, 6. 163, 11.
 διαβιβηκῶτα 154, 2.
 διάγνωσιν 61, 11.
 διαγραφαῖς 128, 16.
 διαδορατιζόμενος 88, 6.
 διαδοχὰς 84, 14.
 διάδοχοι 188, 7.
 διαδρομὰς 129, 12.
 διαδίσιως 195, 16.
 διαδίσθαι 72, 9.
 διαθηκῶν 165, 15.
 διαιρεθῆναι 182, 1.
 διακίκλοφεν 101, 6.
 διακεκομμένα 106, 11.
 διακληρονομήμενον 84, 13.
 διακρίβῆν 97, 14.
 διαλανθάη 102, 12.
 διαλανθάησαι 146, 1.
 διαλείπω 147, 6.
 διαλεχθεῖσι 198, 4.
 διαλλάξας 120, 9.

- διαμαρτάνει 65, 6.
 διαμέλλειν 119, 11.
 διαμένειν 134, 5.
 διανοία 63, 1. 89, 4. 190, 6.
 διάνοκαν 107, 16. 189, 12.
 διανοίας 140, 12. 150, 4. 11.
 διαπαντός 63, 8.
 διαπέφυγε 195, 7.
 διαπυνῶμεν 88, 12.
 διαπορεῖν 61, 24. 150, 5.
 διαπορῆσαι 133, 5.
 διαπορητέον 50, 12.
 διαπρέποντα 89, 2.
 διαπίπτει 112, 12.
 διάπυρον 83, 14.
 διάπυρος 129, 15.
 διάρρωσιν 190, 10.
 διαρρημίον 160, 8.
 διαρκίς 198, 11.
 διάρματι 83, 3.
 διαρπάξειν 84, 9.
 διάρσει 64, 15.
 διασαφῆσαι 160, 14.
 διασπάσας 120, 11.
 διάσασιν 70, 1.
 διάσημα 68, 8. 152, 14.
 διασήματι 69, 4.
 διασυρμός 137, 10. 147, 16.
 διασύρειν 131, 11.
 διατρίβοντι 195, 12.
 διατρέψας 187, 14.
 διατυπώσει 107, 4.
 διαυγῆ 141, 3.
 διαφέρει 82, 6. 104, 11. 159, 8.
 176, 4. 15. 177, 14. 181,
 17.
 διαφείρει 163, 8.
 διαφθορά 166, 2.
 διαφθοράν 165, 6.
 διαφορα 139, 12.
 διαφορὰν 177, 6.
 διαφόρων 63, 9.
 διαχαλαῖται 151, 13.
 διαχλειάζουσι 123, 13.
 διδακτὰ 50, 16.
 διδάξαντι 116, 1.
 διδασκαλίᾳ 177, 14.
 διδάσκων 100, 16.
 δίδω 119, 11.
 διέβαλεν 156, 12.
 διέθετο 138, 1.
 διεγίγκει 115, 16.
 διεκεκόσμητο 172, 5.
 διελέγχει 192, 11.
 διενεγκῆσι 188, 6.
 διεξελθεῖν 145, 11.
 διεξελθὼν 117, 14.
 διεξίεται 125, 3.
 διέξιμεν 98, 1.
 διεξοδῶσαι 137, 14.
 διέπλυται 124, 7.
 διεσῶσα 83, 10.
 διεσῶτα 65, 6.
 διετέθησαν 89, 7.
 διέφθαρτο 146, 8.
 διέφθειρεν 126, 11.
 διεφύρησεν 50, 7.
 διηγηματικὸν 74, 4.
 διήγησιν 116, 13. 119, 3.
 διηγῶμαι 75, 4.
 διηγέμενος 118, 12.
 διηκόντων 166, 3.
 διημαρτημένα 194, 10.
 διημαρτημένον 133, 7.
 διημαρτημένον 132, 16.
 διημαρτηται 195, 1.
 διηπατήσθαι 50 14.
 διηπάτηται 66, 8.
 διηρημένον 182, 2.
 διηρημένων 116, 2.
 διηριετέετο 88, 7.
 διηρμένοις 51, 6.
 διηρμένοις 51, 6.
 διηρμένων 62, 5.
 διήσει 92, 6.
 διίστάμενοι 113, 15.
 διίτατο 71, 7.
 δίκαια 165, 13.
 δίκαιας 162, 3.
 δίκαιον 174, 11. 181, 15.
 δικαιοσύνης 192, 2.
 δικαιοσύνη 163, 3.
 δικίων 165, 11.
 δικάως 133, 11. 198, 3. 199, 10.

- δικαστήριον 89, 9.
 δικαστηρίων 96, 3.
 δικασῶν 107, 16.
 δίκην 50, 7. 57, 12. 86, 1. 127,
 3. 131, 15.
 διὸ 119, 9.
 Διόδοτος 188, 7.
 διαιχόμενα 78, 5.
 διαμαλίζουιν 135, 3.
 Διονύσιον 57, 16.
 Διονύσιος 110, 13.
 Διονύσης 94, 2.
 Διόπερ 61, 1. 83, 4. 101, 8.
 102, 10. 127, 16. 140, 11.
 144, 12. 162, 7.
 διορισέον 82, 10.
 Διὸς 75, 15.
 διοσημείας 94, 9.
 δίπτι 61, 10. 153, 6.
 διπλῆν 186, 7.
 διπυδίαν 179, 7.
 Δίρκης 153, 9.
 δις 69, 6.
 δισσὰ 64, 9.
 διγάσειν 121, 10.
 δίχα 51, 13. 65, 8. 67, 6. 74,
 7. 93, 12.
 διχόρειοι 154, 5.
 δίχρονοι 183, 8.
 δίχρονον 183, 10.
 διωδεῖν 161, 11.
 διωκοδομήσασθαι 129, 5.
 Δίων 58, 1.
 διωχέτευσαν 130, 13.
 δμωῆσιν 121, 1.
 δόγμασι 88, 2.
 δόγματος 171, 6.
 δογμάτων 191, 5.
 δοκεῖ 52, 13. 70, 7. 84, 2. 102,
 11. 111, 14. 117, 6. 125,
 15. 147, 4.
 δοκεῖν 105, 14. 150, 7. 152, 14.
 194, 8.
 δοκῆ 63, 11. 110, 11. 193, 7.
 δοκῆς 90, 11.
 δοκίμιον 129, 9.
 δοκίμειν 48, 17. 166, 2. 192, 11.
- δοκοῦντα 187, 7.
 δοκοῦντες 54, 8.
 δοκοῦσι 196, 3. 199, 10.
 δοκῶν 120, 13.
 δόξαι 61, 16.
 δόξαιμι 71, 14.
 δόξαν 116, 6.
 δόξας 192, 13.
 δόξειεν 62, 1.
 δοξοκομπήντα 114, 2.
 δορυφορικὴν 129, 11.
 Δορυφόρος 143, 8.
 δὸς 72, 4.
 δελαγωγῆσι 163, 14.
 δελείαν 163, 3.
 δελείας 162, 3.
 δέλιον 162, 13.
 δέλοις 110, 14.
 δέλον 162, 9.
 δελοπρεπῆ 67, 12.
 δελυς 96, 10.
 δελυῖται 96, 1.
 δρακοντώδεις 91, 2.
 δράμα 116, 1.
 δραματικὸν 74, 3.
 δράματος 136, 6.
 δραπέτησι 110, 16.
 δριμείαι 161, 1.
 δρόμον 92, 8.
 δρόμος 109, 8.
 δρυμὰ 106, 9.
 δρῦν 153, 11.
 δυναίμεθα 61, 4.
 δύταιτο 107, 7. 108, 6. 109, 17.
 139, 9.
 δυνάμει 48, 5. 70, 10. 113, 12.
 183, 13.
 δυνάμενον 76, 7. 182, 2.
 δυνάμενος 143, 1.
 δυνάμενος 52, 3.
 δυνάμεως 64, 2. 87, 2.
 δυνάμιν 50, 9. 71, 9. 97, 5.
 139, 1. 145, 8. 197, 4. 8.
 199, 13.
 δύνανται 95, 8.
 δύνασθαι 76, 13. 198, 1.
 δυναστίαν 49, 16.

- δύαται 82, 14. 95, 13. 96, 6.
 δυατός 119, 15.
 δύο 56, 14. 64, 7. 91, 8. 106,
 17. 117, 15. 120, 10. 126,
 17. 186, 1. 3. 6.
 δυαῖν 50, 4. 97, 4.
 δυσδαιμονῆσι 70, 12.
 δυσεξάλειπτος 63, 7.
 δυσι 132, 9. 148, 4.
 δύσκολοι 135, 14.
 δύσκολος 63, 5.
 δύσληπτοι 61, 8.
 δυσσεβής 58, 1.
 δύστηνοι 79, 2.
 δυσφυλακτότατοι 54, 10.
 δῶμα 94, 4.
 δώματα 106, 10.
 δωρήματα 139, 4.
 δωρητὸν 66, 15.
 δωροδόκω 165, 12.
 δῶρον 157, 1.
- E.
- Ἐᾶ 128, 13.
 ἔαγε 77, 13.
 ἐαδίοντα 51, 14.
 ἐᾶν 59, 13. 118, 15. 123, 13.
 164, 14. 166, 16.
 ἐάση 164, 16.
 ἐασάρισεν 80, 9.
 ἐβάλετο 159, 9.
 ἐγγίξειν 138, 7.
 ἐγγύς 126, 13. 142, 6. 147, 8,
 191, 1.
 ἐγλυτέρω 103, 12, 14.
 ἐγένετο 58, 1. 71, 12. *ibid.* 87,
 9.
 ἐγεύσαντο 86, 1.
 ἐγκαταβιῶμεν 166, 13.
 ἐγκαταλείπη 62, 16.
 ἐγκαταμιχθῆ 179, 9.
 ἐγκαταταττόμενα 159, 1.
 ἐγκατατάττοντες 81, 1.
 ἐγκεκλεισμένων 162, 16.
- ἐγκίφαλον 144, 11.
 ἐγκεχυμένος 131, 16.
 ἐγκοπᾶς 155, 4.
 ἐγκρύπτεται 97, 2.
 ἐγκύμονα 87, 2.
 ἐγκύμονας 67, 2.
 ἐγκώμια 65, 16.
 ἐγκωμιαστικοὶ 66, 4.
 ἐγκώμιον 100, 12. 145, 14.
 ἐγκωμίων 99, 6.
 ἔγραψεν 57, 3. 96, 12. 193, 2.
 Ἐγχειρίδιον 181, 3.
 Ἐγχειρίδιον 181, 8.
 ἐγγέσπαλος 72, 16.
 ἐγχωρεῖ 196, 6. 198, 7.
 ἐδάφης 64, 1.
 ἔδδειςεν 69, 11.
 ἔδει 87, 13.
 ἐδοκεῖ 190, 15.
 ἔδοξεν 65, 4. 182, 6.
 ἐδραῖον 154, 1.
 ἔδωκαν 57, 12.
 ἐζήτησε 160, 14.
 ἐᾶ pro ἔτι 77, 12.
 ἔθαψε 101, 9.
 ἐθέλειν 145, 2.
 ἐθέλεις 150, 16.
 ἐθέλοις 135, 9.
 ἐθίλοντα 119, 1,
 ἔθισι 162, 3.
 ἔθηκε 158, 14. 160, 1.
 ἐθίζει 71, 16.
 ἔθνεσι 187, 6.
 ἔθνος 156, 13.
 εἶδεν 91, 6.
 εἶδεναι 61, 13. 144, 12. 183, 6.
 εἶδες 157, 10.
 εἶδη 182, 1. 3. 5. 199, 12.
 εἶδος 140, 1.
 εἰδοποιῖαις 104, 5.
 εἶδος 55, 13. 118, 14. 179, 1.
 181, 17. 182, 2.
 εἰδύτας 125, 2.
 εἶδες 87, 14. 160, 7. 181, 17.
 εἶδω 77, 11.
 εἶδωλα 149, 4.
 εἶδωλον 69, 14.

- εἰδωλοποίησις 94, 13.
 εἰδωλοποιίας 90, 6.
 εἶδμεν 185, 2.
 εἶη 166, 17.
 εἶς' ἔργο εἶτα 92, 7. 107, 8.
 εἰκαῖον 51, 7.
 εἰκῆ 62, 7. 134, 16.
 εἰκόνας 144, 8.
 εἰκονογραφεῖ 80, 5.
 εἰκός 67, 15. 162, 1.
 εἰκοσι 179, 15.
 εἰκότως 56, 3. 69, 5. 180, 6.
 εἶλχ' ἔργο εἶλκε 153, 10.
 εἰμαρμένην 122, 3. 6.
 εἰνοσίφυλλον 65, 13.
 εἶπε 49, 5. 71, 11. 88, 15. 96,
 11. 101, 5. 104, 7. 122, 6.
 εἰπιῖν 59, 10. 61, 10. 109, 16.
 112, 8. 128, 2. 137, 12.
 139, 4. 143, 8. 145, 10.
 159, 4. 164, 4. 180, 15.
 182, 10. 186, 13. 196, 3.
 εἰπίμικαι 121, 1.
 εἶπη 185, 14.
 εἶποι 63, 15. 68, 9. 80, 15.
 96, 3. 7. 163, 15. 183, 4.
 εἶποιμεν 52, 6. 141, 14.
 εἶποιμι 178, 8.
 εἶποις 92, 15.
 εἶπομεν 56, 6.
 εἶπω 178, 15. 179, 1. 4.
 εἶπωμεν 178, 5.
 εἶπων 68, 4. 80, 1. 123, 1.
 εἶρηκα 178, 1. 179, 16.
 εἶρηκασι 199, 4.
 εἶρημένα 86, 10. 190, 9.
 εἶρημένυ 82, 6.
 εἶρητη 163, 8.
 εἶρηται 150, 13.
 εἶρκτῆς 169, 9.
 εἶρμῆ 110, 6.
 εἶρωνεία 199, 9.
 εἶρωνείας 137, 7.
 εἰσάγης 116, 12.
 εἰσβολῆ 71, 10. 145, 6.
 εἰσβολῆν 121, 17.
 εἰσβαλῶν 92, 4.
 εἰσδιξαμένη 175, 1.
 εἴσεται 141, 1.
 εἴση 108, 16. 151, 4.
 εἰσόδης 164, 9.
 εἰσπράττεισθαι 128, 11.
 εἰσφέρει 98, 2.
 εἶτα 108, 1. 15. 110, 2. 112,
 14. 120, 12. 195, 4.
 εἶχε 72, 9.
 εἶωθε 106, 16.
 εἰωθῶτων 194, 6.
 εἰκάλει 55, 14.
 εἴκατα 84, 8. 91, 15.
 εἰκάτην 64, 16.
 εἴκατον 53, 10. 105, 14. 180, 2.
 εἴκατος 122, 5. 142, 9. 144, 5.
 165, 17. 180, 2.
 εἰκάτη 51, 10. 165, 14. 179, 1.
 εἰκάτοτε 77, 2. 109, 17. 150, 3.
 161, 14.
 Ἐκαταίω 119, 13.
 εἰκάτερον 173, 10. 177, 12.
 εἰκατήν 124, 7.
 εἰκαίνομεν 162, 7.
 εἰκαίνουσι 140, 14.
 εἰκρασσομένης 156, 7.
 εἰκόνης 164, 15.
 εἰκῆ 38, 16. 100, 1.
 εἰκῆσ' 92, 13. εἰκῆσι.
 εἰκέλετο 118, 15.
 εἰκέλιος 119, 14.
 εἰκέλευς 106, 9.
 εἰθαυμάζοιεν 165, 8.
 εἰθιδιάσαντας 164, 4.
 εἰκαθήραντες 80, 16.
 εἰκλαμβάνει 78, 14.
 εἰκλέγειν 76, 1.
 εἰκλελυμένων 76, 15.
 εἰκλελειμμένων 48, 13.
 εἰκλέξαι 77, 5.
 εἰκλέξαντες 87, 14.
 εἰκλέξας 142, 12.
 εἰκλογή 64, 12. 76, 14. 124, 10.
 εἰκλύεται 76, 3.
 εἰκμαθεῖν 52, 10.
 εἰκομίσθη 157, 1.
 εἰκόντων 189, 9.

- ἐπίπτοι 156, 6.
 ἐπίσημα 134, 15.
 ἐπισημίας 146, 3.
 ἐπισημομένης 157, 10.
 ἐπισημοῦναι 103, 1.
 ἐπίσημι 106, 3.
 ἐπισημύοντα 147, 9.
 ἐπίσημον 56, 12.
 ἐπισημῶν 97, 2.
 ἐπισημῶν 85, 3.
 ἐπισημῶν 49, 13.
 ἐπισημοῦ 152, 2.
 ἐπισημῶν 112, 17.
 ἐπισημῶν 141, 7.
 ἐπισημῶν 90, 14.
 ἐπισημῶν 66, 11.
 ἐπισημῶν 157, 7.
 ἐπισημῶν 158, 13.
 ἐπισημῶν 140, 5.
 ἐπισημῶν 147, 8.
 ἐπισημῶν 49, 12.
 ἐπισημῶν 155, 12.
 ἐπισημῶν 174, 17.
 ἐπισημῶν 195, 8.
 ἐπισημῶν 164, 3.
 *Ἐκτορες 114, 16.
 ἐκτραγωδησαί 91, 10.
 ἐκτρέβεται 161, 16.
 *Ἐκτρεῖς 118, 15. 119, 7. 186, 4.
 ἐκφαινομένη 50, 5.
 ἐκφραζόμενοι 131, 14.
 ἐκφύγει 61, 3.
 ἐκφλεγόμενοι 83, 15.
 ἐκφρονας 148, 12.
 ἐκφυλοὶ 95, 3.
 ἐκχωρεῖν 119, 15.
 ἐκώλυε 123, 14.
 ἔλα 92, 4. 13.
 ἐλάαι 71, 5.
 *Ἐλάτνια 175, 11.
 ἐλάττω 52, 4. 99, 7. 150, 11.
 ἐλάττωσι 56, 16.
 ἐλάττω 147, 11.
 ἐλαττώμασιν 132, 6.
 ἐλαύνεται 127, 3.
 ἐλάχιον 142, 14.
 ἐλεγε 119, 7. 123, 15.
 ἐλεγκτικώτατος 56, 10.
 ἐλέγχει 142, 6.
 ἐλεγχθήσονται 51, 4.
 ἐλεγχον 128, 14. 182, 11.
 ἐλείποντο 57, 6.
 ἐλεύθερα 162, 1.
 ἐλευθέρων 131, 2.
 ἐλευθερία 161, 10.
 ἐλευθερίαν 109, 8. 127, 8. 11.
 162, 6.
 ἐλευθερίας 98, 4. 148, 9.
 ἐλευθερίοι 110, 15.
 ἐλευθερον 166, 2.
 ἐλεύθερος 165, 11.
 ἐλευθέρως 96, 10. 166, 7.
 *Ἐλεφαντίνης 117, 11.
 ἐλεεινὸν 164, 15. 195, 2.
 ἐλίξας 153, 11.
 ἔλκει 177, 3.
 *Ἑλλάδα 104, 10.
 *Ἑλλάδος 98, 10.
 *Ἑλληνας 145, 5.
 *Ἑλληνες 115, 4.
 *Ἑλληνικῆ 171, 2.
 *Ἑλληνικῶν 157, 12.
 *Ἑλλήνων 72, 1. 94, 11. 98, 4.
 *Ἑλλησι 84, 3. 127, 12.
 ἐλλογιματάτων 196, 1.
 ἔλοι 135, 16.
 ἐλὼν 186, 9.
 ἔμαρψεν 92, 9.
 ἐμάχητο 126, 12.
 ἐμάχοτο 106, 7. 117, 8.
 ἐμβαίει 164, 9.
 ἐμβαλὼν 112, 11.
 ἐμβὰς 117, 15.
 ἐμβολὴ 118, 14.
 ἐμβολῆ 135, 13.
 ἐμβολῆν 108, 2.
 ἐμβρέμεται 79, 12.
 ἐμβριθεῖς 67, 16.
 ἐμελλον 195, 9.
 ἐμελοποίησε 122, 10.
 ἐμμέτρως 172, 14.
 ἐμπαδὶς 66, 6. 120, 2.
 ἐμπαδέσμενοι 118, 8.
 ἐμπαδῆ 95, 14.

- ἔμπαθῆς 116, 7.
 ἔμπαλιον 65, 8. 66, 4. 108, 9.
 151, 9. 155, 12. 158, 7.
 ἔμπειρίαν 50, 2.
 ἔμπειρία 62, 14.
 ἔμπειριχομένα 64, 15.
 ἔμπιπτε 68, 1.
 ἔμπλεων 118, 9.
 ἔμπνευοεῖς 98, 8.
 ἔμποδιζόμενοι 109, 7.
 ἔμποδιζήσεως 116, 13.
 ἔμποδῶντα 81, 3.
 ἔμπρακτον 82, 4. 95, 2.
 ἔμπρακτότερα 104, 5.
 ἔμπρησμός 84, 11.
 ἔμπροσθεν 86, 10. 111, 12.
 ἔμφανιστικώτερον 126, 2.
 ἔμφασιν 106, 12.
 ἔμφορομένων 76, 11. 83, 7.
 ἔμφρονος 62, 14.
 ἔμφρηρον 162, 11.
 ἔμφύεται 60, 7.
 ἔμφύλιον 114, 8.
 ἔμφύτων 149, 8.
 ἔμψυχα 138, 16.
 ἔμψυχοι 54, 1.
 ἐν 63, 10. 65, 3. 71, 14. 76,
 13. 78, 8. 79, 7. 97, 5. 101,
 12. 106, 1. 114, 11. 115,
 10. 116, 7. 151, 17. 173, 4.
 184, 5. 185, 17. 186, 7.
 ἐνα 57, 13.
 ἐναγώνια 95, 14.
 ἐναγώνιον 74, 3. 116, 13.
 ἐναγώνιος 117, 4.
 ἐναγωνίως 109, 13.
 ἐναγωνίως 105, 12.
 ἐνάληδες 95, 2.
 ἐναλλάξεις 113, 8.
 ἐναλλάττειν 145, 14.
 ἐναλλάττεισι 110, 7.
 ἐναντία 160, 10.
 ἐναντίος 191, 7. Vide τῶναντίον.
 ἐναντίος 77, 7.
 ἐναντίων 60, 15.
 ἐναρα 118, 16.
 ἐνάργεια 90, 15.
 ἐναργέατα 126, 7.
 ἐναργέστερον 94, 13.
 ἐναφανίζεσθαι 103, 5.
 ἐνδείκνυται 86, 8.
 ἐνδείκωσαι 110, 17.
 ἐνδίδωσι 154, 13.
 ἐνδῶς 148, 13.
 ἐνέβαλεν 123, 4.
 ἐνεδείξατο 50, 8.
 ἐνεδραῖ 165, 15.
 ἐνεδρας 102, 2.
 ἐνεκα 73, 4. 75, 16. 82, 10. 86,
 4. 98, 1. 100, 1. 126, 6.
 130, 13. 135, 5. 147, 4.
 160, 12. 166, 14.
 ἐνεκελεύσω 48, 15.
 ἐνεργήμα 148, 9.
 ἐνεργήματα 149, 6.
 ἐνεργημένων 118, 4.
 ἐνέρων 69, 11.
 ἐνεσπαργανωμένοι 162, 5.
 ἐνετύπωσε 80, 10.
 ἐνέφυσεν 140, 9.
 ἐνεφύτευσαν 130, 1.
 ἐνήν 160, 3.
 ἐνθα 53, 14. 66, 10. 72, 2. 73,
 15. 16. 17. 85, 2. 86, 16.
 127, 3. 137, 3. 138, 4.
 ἐνθάδε 72, 13. 98, 13. 121, 4.
 ἐνθεν 138, 14. 139, 1.
 ἐνθένδε 49, 10.
 ἐνθεον 87, 1.
 ἐνθεν 105, 2.
 ἐνθουσιᾶ 94, 4.
 ἐνθουσιᾶν 54, 7.
 ἐνθουσιασμῶ 90, 10.
 ἐνθουσιαστικὸν 64, 6.
 ἐνθουσιαστικῶς 66, 11.
 ἐνθυμήματα 199, 11.
 ἐπι 83, 4. 194, 7. 196, 11.
 ἐπισ 107, 6.
 ἐπικά 113, 11. 115, 14. 116, 3.
 ἐπι 90, 7. 174, 12.
 ἐπίοις 133, 7.
 ἐπίοτε 56, 8. 75, 7. 102, 8. 115,
 14. 126, 2. 141, 11. 144,
 13. 154, 14.
 D d

- ἐννόημα 90, 8.
 ἐννοια 67, 7.
 ἐννοιαί 67, 16. 199, 11.
 ἐννοιαὶ 123, 2.
 ἐννοίας 93, 14.
 ἐννοιῶν 195, 15. 199, 7.
 ἐνόμισιν 66, 6.
 ἐνομίσθη 176, 11. 185, 10.
 ἐνός 50, 4. 98, 12. 135, 4. 136,
 6. 184, 5. 185, 5.
 ἐνοσίχθων 69, 13.
 ἐνότητα 82, 8.
 ἐνοσημαίνεσθαι 58, 17.
 ἐνταῖθα 73, 12. 74, 9. 103, 3.
 III, 2. 127, 5. 14. 141, 1.
 146, 17.
 ἐντάφιοι 72, 12.
 ἐντίκη 100, 5.
 ἐντιῦθεν 51, 10. 108, 1. 183, 9.
 ἐντιδεῖς 99, 1.
 ἐντιδιῶσα 125, 2.
 ἐντιῶσι 148, 11.
 ἐντίκτωσι 164, 16.
 ἐντός 130, 2. 7.
 ἐντριχῆς 161, 1.
 ἐντρόφων 149, 12.
 ἐντυγχάνουσιν 48, 2.
 ἐνύπνια 75, 15.
 Ἐνὺ 93, 10.
 ἐξ 179, 8.
 ἐξαιρέσεις 151, 7.
 ἐξαιρήσεις 82, 3.
 ἐξαιφνης 98, 8. 118, 12.
 ἐξακέεται 115, 5.
 ἐξαμαυροῖ 103, 7.
 ἐξαμερίς 179, 15.
 ἐξαπίτης 119, 5.
 ἐξεγυρισμένοι 118, 10.
 ἐξειδίχτο 156, 7.
 ἐξέδηκε 145, 16.
 ἔξει 173, 10. 12.
 ἐχειργασμένων 188, 13.
 ἐχειργασθαι 71, 1.
 ἔχεις 162, 8.
 ἐξειμῖν 53, 6.
 ἐξενεγκεῖν 67, 14.
 ἐξενεχθῆν 50, 6.
 ἐξεργασία 191, 6.
 ἐξερέσιματα 154, 1.
 ἐξεσηκώτας 56, 4.
 ἐξεσηκώτες 56, 3.
 ἔξεν 183, 3.
 ἐξετάζειν 191, 11.
 ἐξετέλεσσαι 65, 15.
 ἐξεφάνθησε 94, 6. 98, 10.
 ἐξήγησιν 190, 16.
 ἐξήλθον 114, 16.
 ἐξήνεγκε 106, 14.
 ἐξῆς 53, 8. 58, 16. 69, 7. 75,
 5. 92, 7. 100, 15. 108, 16.
 115, 5. 131, 3. 136, 7. 137,
 3. 138, 3. 176, 2. 184, 3.
 ἐξῆφθαι 115, 11.
 ἐξίτησιν 108, 4.
 ἐξομαλίσης 109, 2.
 ἐξοχῶς 80, 15.
 ἐξοχή 49, 8.
 ἐξοχήν 78, 12.
 ἐξοχον 103, 12.
 ἐξυβρισμένα 159, 12.
 ἔξω 136, 15. 142, 1.
 ἐξωθεν 62, 17. 112, 10. 130, 10.
 135, 8. 184, 8.
 ἐξωμαλισμένα 74, 9.
 ἐξωνεῖται 142, 10.
 εὐόικαμεν 162, 2.
 εὐόικασι 61, 1.
 εὐοικε 54, 9. 85, 13. 126, 17.
 143, 4.
 ἐπαγομένοις 152, 11.
 ἐπάγωσα 140, 7.
 ἐπάγωσι 149, 3.
 ἔπαθεν 145, 2.
 ἔπαθλα 161, 14.
 ἐπαινεῖν 48, 14.
 ἐπαινετικοὶ 66, 4.
 ἐπαινετὸν 125, 12.
 ἐπαῖνος 166, 14. 184, 6.
 ἐπαινέμενοι 122, 15.
 ἐπαῖνον 123, 2.
 ἐπαινῶν 56, 15.
 ἐπαίρεται 62, 11.
 ἐπαλληλοὶ 128, 17.
 ἐπαλλήλοισι 139, 10. 155, 3.

- ἐπαλλάλω 108, 1.
 ἐπαλλάλων 74, 11.
 ἐπαναγκάζη 119, 11.
 ἐπαναφορὰς 107, 12.
 ἐπαναφορῶν 108, 7.
 ἐπάνομι 85, 8.
 ἐπανοθῆν 124, 16.
 ἐπανίστασθαι 59, 14.
 ἐπανιτίον 144, 7.
 ἐπάνω 50, 1. 142, 4.
 ἐπαρχομένοις 180, 17.
 ἐπαφρόδιτον 137, 12.
 ἐπεγείρωσι 113, 8.
 ἐπεγέρσει 129, 15.
 ἐπεδείξατε 114, 7.
 ἐπεὶ 48, 14. 50, 13. 57, 17.
 63, 15. 66, 13. 78, 2. 97,
 13. 107, 10. 115, 11. 125,
 6. 141, 6. 145, 7. 178,
 3.
 ἐπειδὴν 146, 3.
 ἐπείγει 160, 7.
 ἐπειδὴ 56, 14. 57, 7. 71, 9. 72,
 8. 76, 8. 82, 16. 96, 10.
 98, 8. 124, 6. 129, 15. 136,
 1. 139, 3. 143, 15. 147,
 15.
 ἐπειδήπερ 101, 6. 138, 10.
 ἐπειδ' 115, 15.
 ἐπεισάγεται 81, 10.
 ἐπεισιόντα 164, 5.
 ἐπεισκυκλόμενα 81, 9.
 ἐπεισκυκλῶν 112, 11.
 ἐπεισόδια 73, 9.
 ἐπεὶτα 60, 17. 69, 12. 111, 9.
 115, 15. 117, 13. 16.
 ἐπεῖτοι γε 135, 5. 150, 15. 166,
 8.
 ἐπεκράτησα 194, 6.
 ἐπεκτείας 123, 1.
 ἐπεκτείνης 151, 9.
 ἐπελθεῖν 159, 2.
 ἐπενεχθῆν 186, 4.
 ἐπενεχθῆναι 186, 1.
 ἐπεσι 79, 9. 116, 2.
 ἐπεσαλκῶς 195, 12.
 ἐπέγραπται 84, 1.
 ἐπίγραψεν 120, 14.
 ἐπίχει 52, 7. 66, 14. 72, 2.
 161, 5.
 ἐπεχείρησαν 187, 7. 190, 3.
 ἐπεχείρησε 79, 14. 192, 8.
 ἐπεχόντων 167, 4.
 ἐπίβασιν 81, 11.
 ἐπιβίωσασι 187, 5.
 ἐπιβλέπεις 69, 16.
 ἐπιβολῇ 140, 11.
 ἐπιβυλῆς 102, 2.
 ἐπιγέγραπται 181, 3.
 ἐπίγεια 172, 2.
 ἐπιγείοις 172, 3.
 ἐπιγείων 198, 14.
 ἐπιγέννημα 61, 9.
 ἐπιγιγνομένοις 187, 8.
 ἐπιγινώσκειται 126, 3. 134, 9.
 ἐπιγραφῇ 193, 4.
 ἐπιδικτικὰ 66, 1.
 ἐπιδικτικοῖς 85, 6.
 ἐπιδικτικὸς 138, 3.
 ἐπιδικτικὸς 189, 8.
 ἐπιδικτικῶς 137, 15.
 ἐπιδίξομεν 176, 3.
 ἐπιδέξιός 137, 10.
 ἐπιδέυσα 77, 20.
 ἐπιδέχασθαι 111, 4.
 ἐπιδεχομένῳ 53, 13.
 ἐπιδημίαν 187, 4.
 ἐπιδόρδωσις 199, 8. 13.
 ἐπίδοσιν 48, 11.
 ἐπιζητῆν 78, 5.
 ἐπιζητῆσι 90, 16.
 ἐπιδρῶσασι 69, 3.
 ἐπιθυμίας 163, 10. 16 5.
 ἐπιθυμιῶν 130, 5.
 ἐπίκαιρον 105, 10. 123, 6.
 ἐπικαταβάντες 146, 6.
 ἐπικείμενα 137, 9.
 ἐπικινδυνότερα 51, 12.
 ἐπικλείωσι 174, 1.
 ἐπικλύσειαν 166, 10.
 ἐπικυρία 102, 14.
 ἐπικυρίαν 129, 15.
 Ἐπίκυρος 197, 2.
 ἐπικρατήσῃ 102, 9.
 D d 2

- ἐπικρατῆσαι 150, 4.
 ἐπικρῆναι 144, 5.
 ἐπικρῖοιτε 84, 15.
 ἐπικρῖστος 133, 12.
 ἐπικρῖσιν 61, 7.
 ἐπικρατῆσαντα 58, 7.
 ἐπιλήρημα 75, 1.
 ἐπιλογίζαιτο 52, 11.
 ἐπιλόγοις 85, 4.
 ἐπίλογος 73, 13.
 ἐπιμεληθέντες 191, 16.
 ἐπιμίξαντες 187, 6.
 ἐπιμονῆ 83, 9.
 ἐπίμονος 84, 12.
 ἐπίνοιτο 146, 8.
 ἐπινοεῖν 131, 14.
 ἐπινοητικός 56, 9.
 ἐπίνοια 140, 14.
 ἐπινοίας 48, 14. 199, 2. 3.
 ἐπίνοτος 130, 15.
 ἐπιπίδω 103, 10.
 ἐπιπιεόμενοι 87, 6.
 ἐπίπνοια 87, 3.
 ἐπιπνοίας 199, 3.
 ἐπιπολάζοντα 154, 9.
 ἐπιπολὺ 121, 14.
 ἐπιπροσθεῖ 127, 15.
 ἐπιπροσθεῖναι 160, 13.
 ἐπίρρωσι 81, 12.
 ἐπίσει 91, 1.
 ἐπισκεπῆος 62, 6.
 ἐπισκέψαιτο 51, 5.
 ἐπισκεψάμενοι 192, 4.
 ἐπισκέψασθαι 194, 16.
 ἐπισκεψώμεθα 49, 1. 64, 16. 76,
 7.
 ἐπισκοπεῖσθαι 191, 9.
 ἐπισκοπῆ 63, 2.
 ἐπισκοπημένων 141, 8.
 ἐπισσεύεσθαι 118, 16.
 ἐπίσασα 149, 4.
 ἐτισήμη 61, 7.
 ἐπισήμης 51, 13. 184, 14. 15.
 ἐπισήμοια 49, 6.
 ἐπισολῆ 192, 14.
 ἐπισολῆν 193, 1. 5.
 ἐπισολῆς 147, 11.
 ἐπιστρέφομαι 125, 11.
 ἐπισυναγόμενα 115, 14.
 ἐπισυνδεδεμένα 155, 5.
 ἐπισυνέθηκα 80, 16.
 ἐπισυνδέσει 76, 12.
 ἐπισύνδεσις 151, 17.
 ἐπισυντιθεμένων 115, 7.
 ἐπισυγρέψαι 116, 3.
 ἐπισφαλῆ 134, 6.
 ἐπίτασις 147, 15.
 Ἐπιτάφιον 137, 16.
 Ἐπιταφίε 122, 1.
 ἐπιτελεμέων 156, 16.
 ἐπιτηδέειν 105, 7.
 ἐπιτηδέυμα 124, 13.
 ἐπιτηδέυμασι 162, 3.
 ἐπιτηδευμάτων 63, 10.
 ἐπιτηδέουτας 67, 13.
 ἐπιτίθεσθαι 91, 12.
 ἐπιτιμῶν 52, 12.
 ἐπιτολμῶντος 93, 5.
 ἐπιτυχεῖατος 91, 11. 135, 8.
 ἐπιτυχῆς 110, 11.
 ἐπιτυχίας 60, 14.
 ἐπιφάειαν 94, 2.
 ἐπιφέρει 150, 8.
 ἐπιφερόμενος 65, 14.
 ἐπιφθέγγαιτο 69, 6.
 ἐπιφλέγσει 136, 3.
 ἐπίφορος 60, 11.
 ἐπιφωνεῖ 57, 10.
 ἐπίχαρις 138, 7.
 ἐπιχειρεῖν 96, 13.
 ἐπιχειρημάτων 191, 14.
 ἐπιχειρήσας 138, 9.
 ἐπιχειρήσει 95, 16.
 ἐπιχειρῶν 132, 6.
 ἐποίησαντο 189, 15.
 ἐποίησεν 59, 7. 69, 14. 70, 14.
 79, 17. 105, 5. 150, 10.
 151, 3. 10. 158, 10.
 ἐποικοδομήσει 149, 17.
 ἐποικοδομίαν 81, 13.
 ἐποίη 173, 1.
 ἐποριζάμενοι 140, 1.
 ἔπος 80, 8.
 ἐποτρύνει 92, 1.

- ἑπυρανόεις 172, 3.
 ἔπος 80, 9.
 ἔπρεπε 58, 13.
 ἐπρισθεύετο 156, 14.
 ἐπρώτευσαν 49, 10.
 ἐπὶ 92, 8. 93, 6. 8.
 ἐπὶ λαντ' 92, 11. pro ἐπὶ λαντο.
 ἐπιόασεν 77, 10.
 ἐπῶν 177, 11. 179, 13.
 ἔρανος 152, 8.
 Ἐρατοδότης 135, 10.
 ἔργα 51, 1. 79, 2. 110, 9. 114,
 10. 147, 8.
 ἐργάζεται 108, 14. 160, 9.
 ἔργοις 93, 1.
 ἔργον 97, 14. 158, 15.
 ἔργον 197, 6.
 ἔργω 122, 1.
 ἔργων 81, 13. 121, 2. 143, 10.
 194, 7.
 ἐρεῖς 147, 2.
 ἐρευτᾶν 197, 3.
 ἐρημμένοι 74, 15.
 ἐριδος 68, 9. 161, 12.
 ἐριννίας 91, 6. 95, 7.
 ἐριννίων 95, 10.
 ἐρις 88, 8.
 Ἐρμῶν 57, 11.
 ἐρμησίας 60, 12. 158, 16. 191, 7.
 ἐρμηευτικά 113, 9.
 Ἐρμῆνος 188, 16.
 Ἐρμοκράτην 57, 14.
 Ἐρμῶνος 57, 15.
 ἐρύκει 79, 16. 80, 2.
 ἐρῶ 195, 5.
 ἐρῶντας 78, 10.
 ἐρωτα 140, 9.
 ἐρωτας 91, 9.
 ἐρωτήσεις 104, 4.
 ἐρώτησις 105, 9.
 ἐρωτικάϊς 77, 1.
 ἐρωτος 56, 11.
 ἐρωτῶμενοι 105, 11.
 ἐσαλπυγξεν 69, 10.
 ἔσθεις 109, 4.
 ἐσημειώσατο 179, 6.
 ἔσθ' ἔπε 114, 1.
 ἔσθ' ὅτε 118, 11. 144, 15.
 ἐσκεμμένα 111, 14.
 ἐσκεμμένων 105, 15.
 ἔσπασε 139, 5.
 ἐσπέρα 80, 14.
 ἐσσυμένως 117, 8.
 ἐσθήριξε 68, 7.
 ἐστιῶχον 53, 1.
 ἔσφαζον 146, 7.
 ἔσχ' 147, 11. pro ἔσχε. vid ἔχε.
 ἔσχε 174, 7.
 ἔσχηκε 186, 13.
 ἑταῖρε 49, 2. 69, 16. 71, 13.
 118, 1.
 ἑταῖρον 192, 5. 194, 11.
 ἑτερα 81, 9.
 ἑτέροις 81, 9. 91, 11.
 ἑτερον 76, 6. 90, 12. 13. 104,
 12. 105, 4. 117, 14.
 ἑτέρω 132, 2. 135, 4. 151, 17.
 197, 9.
 ἑτέρως 160, 16.
 ἑτέρω 59, 6. 107, 7.
 ἑτέρωθεν 67, 4. 114, 17.
 ἑτέρων 87, 7. 105, 11.
 ἑτέρως 51, 4. 94, 5.
 ἑτέρωστε 193, 9.
 ἑτεσι 57, 1. 7.
 ἑτι 51, 10. 52, 13. 54, 3. 65,
 13. 71, 14. 74, 8. 80, 1.
 84, 8. 87, 9. 89, 4. 100, 2.
 3. 9. 111, 15. 112, 4. 116,
 13. 118, 11. 124, 8. 14.
 129, 2. 133, 5. 9. 137, 13.
 15. 138, 9. 139, 14. 141, 5.
 142, 9. 146, 9. 11. 15. 148,
 2. 151, 12. 152, 5. 154, 9.
 155, 6. 157, 6. 162, 4. 165,
 10. 166, 2.
 ἑτι γε μὴν 161, 13.
 ἑτι τοίνυν 106, 1. 176, 5.
 ἐτύγχανον 146, 15.
 ἐτυμολογίας 180, 14. 182, 10.
 ἔτυχεν 134, 16.
 εὖ 136, 5. 192, 11.
 εὐθυλίας 52, 8.
 Εὐχολος 188, 7.

δύναται 82, 14. 95, 13. 96, 6.
 δυνατός 119, 15.
 δύο 56, 14. 64, 7. 91, 8. 106,
 17. 117, 15. 120, 10. 126,
 17. 186, 1. 3. 6.
 δυοῖν 50, 4. 97, 4.
 δυσδαιμονῆσι 70, 12.
 δυσεξάλειπτος 63, 7.
 δυσι 132, 9. 148, 4.
 δύσκολον 135, 14.
 δύσκολος 63, 5.
 δύσληπτος 61, 8.
 δυσσεβής 58, 1.
 δύστηνοι 79, 2.
 δυσφυλακτότατον 54, 10.
 δῶμα 94, 4.
 δώματα 106, 10.
 δωρήματα 139, 4.
 δωρητὸν 66, 15.
 δωροδόκω 165, 12.
 δῶρον 157, 1.

E.

Ἐᾶ 128, 13.
 ἔαγε 77, 13.
 εἰδέντα 51, 14.
 εἶν 59, 13. 118, 15. 123, 13.
 164, 14. 166, 16.
 εἶσθη 164, 16.
 εἰσασάνισεν 80, 9.
 εἰβλίτετο 159, 9.
 ἐγγίξιν 138, 7.
 ἐγγύς 126, 13. 142, 6. 147, 8,
 191, 1.
 ἐγλυτέρω 103, 12, 14.
 ἐγένετο 58, 1. 71, 12. *ibid.* 87,
 9.
 ἐγιύσαντο 86, 1.
 ἐγκαταβιῆμεν 166, 13.
 ἐγκαταλείπη 62, 16.
 ἐγκαταμιχθή 179, 9.
 ἐγκαταταττόμενα 159, 1.
 ἐγκατατάττοντες 81, 1.
 ἐγκικλεισμένων 162, 16.

ἐγκίφαλον 144, 11.
 ἐγκεχυμένος 131, 16.
 ἐγκοπᾶς 155, 4.
 ἐγκρύπτεται 97, 2.
 ἐγκύμονα 87, 2.
 ἐγκύμονας 67, 2.
 ἐγκώμα 65, 16.
 ἐγκωμαστικοὶ 66, 4.
 ἐγκώμιον 100, 12. 145, 14.
 ἐγκωμίων 99, 6.
 ἔγραψεν 57, 3. 96, 12. 193, 2.
 Ἐγχειρίδιον 181, 3.
 Ἐγχειριδίω 181, 8.
 ἐγγέσπαλος 72, 16.
 ἐγχερεῖ 196, 6. 198, 7.
 εἰδάφης 64, 1.
 εἰδδισεν 69, 11.
 εἶδει 87, 13.
 εἰδύκει 190, 15.
 εἰδοξεν 65, 4. 182, 6.
 εἰδραῖον 154, 1.
 εἰδωκαν 57, 12.
 εἰζήτησε 160, 14.
 εἰδ' ἔτι 77, 12.
 εἰθαψε 101, 9.
 εἰθίλειω 145, 2.
 εἰθέλεις 150, 16.
 εἰθελος 135, 9.
 εἰθιλοτα 119, 1.
 εἰθεσι 162, 3.
 εἰθηκε 158, 14. 160, 1.
 εἰθίζει 71, 16.
 εἰθνεσι 187, 6.
 εἰθος 156, 13.
 εἶδεν 91, 6.
 εἰδέναι 61, 13. 144, 12. 183, 6.
 εἶδες 157, 10.
 εἶδη 182, 1. 3. 5. 199, 12.
 εἶδον 140, 1.
 εἰδοποιήσας 104, 5.
 εἶδος 55, 13. 118, 14. 179, 1.
 181, 17. 182, 2.
 εἰδύτας 125, 2.
 εἶδες 87, 14. 160, 7. 181, 17.
 εἶδω 77, 11.
 εἶδωλα 149, 4.
 εἶδωλον 69, 14.

- εἰδωλοποίησι 94, 13.
 εἰδωλοποιίας 90, 6.
 εἰδόμεν 185, 2.
 εἶη 166, 17.
 εἶθ' ἔπειτα 92, 7. 107, 8.
 εἰκαῖον 51, 7.
 εἰκῆ 62, 7. 134, 16.
 εἰκόνας 144, 8.
 εἰκονογραφεῖ 80, 5.
 εἰκός 67, 15. 162, 1.
 εἴκοσι 179, 15.
 εἰκότως 56, 3. 69, 5. 180, 6.
 εἶλχ' ἔπειτα 153, 10.
 εἰμαρμένην 122, 3. 6.
 εἰσοσίφυλλον 65, 13.
 εἶπε 49, 5. 71, 11. 88, 15. 96,
 11. 101, 5. 104, 7. 122, 6.
 εἶπιεν 59, 10. 61, 10. 109, 16.
 112, 8. 128, 2. 137, 12.
 139, 4. 143, 8. 145, 10.
 159, 4. 164, 4. 180, 15.
 182, 10. 186, 13. 196, 3.
 εἰπέμενοι 121, 1.
 εἶπη 185, 14.
 εἶποι 63, 15. 68, 9. 80, 15.
 96, 3. 7. 163, 15. 183, 4.
 εἶποιμεν 52, 6. 141, 14.
 εἶποιμι 178, 8.
 εἶποις 92, 15.
 εἶπομεν 56, 6.
 εἶπω 178, 15. 179, 1. 4.
 εἶπωμεν 178, 5.
 εἶπων 68, 4. 80, 1. 123, 1.
 εἶρηκα 178, 1. 179, 16.
 εἶρηκασι 199, 4.
 εἶρημένα 86, 10. 190, 9.
 εἶρημένον 82, 6.
 εἶρητη 163, 8.
 εἶρηται 150, 13.
 εἶρηκτῆς 169, 9.
 εἶρημῶ 110, 6.
 εἶρωνεία 199, 9.
 εἶρωνείας 137, 7.
 εἰσαγωγῆς 116, 12.
 εἰσβολῆ 71, 10. 145, 6.
 εἰσβολῆν 121, 17.
 εἰσβαλῶν 92, 4.
 εἰσδεξαμένη 175, 1.
 εἴσεται 141, 1.
 εἴση 108, 16. 151, 4.
 εἰσόδος 164, 9.
 εἰσπράττεσθαι 128, 11.
 εἰσφέρει 98, 2.
 εἴτα 108, 1. 15. 110, 2. 112,
 14. 120, 12. 195, 4.
 εἴχε 72, 9.
 εἴωθε 106, 16.
 εἴωθων 194, 6.
 ἐκάλει 55, 14.
 ἐκασα 84, 8. 91, 15.
 ἐκάστην 64, 16.
 ἐκασον 53, 10. 105, 14. 180, 2.
 ἐκασος 122, 5. 142, 9. 144, 5.
 165, 17. 180, 2.
 ἐκάστη 51, 10. 165, 14. 179, 1.
 ἐκάστοτε 77, 2. 109, 17. 150, 3.
 161, 14.
 Ἐκαταίω 119, 13.
 ἐκάτερον 173, 10. 177, 12.
 ἐκατέρω 124, 7.
 ἐκβαίνομεν 162, 7.
 ἐκβαίνουσι 140, 14.
 ἐκβρασσομένους 156, 7.
 ἐκγόνους 164, 15.
 ἐκεῖ 38, 16. 100, 1.
 ἐκεῖθ' 92, 13. ἐκεῖται.
 ἐκέλευτο 118, 15.
 ἐκέλευε 119, 14.
 ἐκέλευε 106, 9.
 ἐκθαυμάζουσι 165, 8.
 ἐκθειάσαντας 164, 4.
 ἐκκαθήσαντες 80, 16.
 ἐκλαμβάνει 78, 14.
 ἐκλέγειν 76, 1.
 ἐκλελεγμένων 76, 15.
 ἐκλειμμένων 48, 13.
 ἐκλίξαι 77, 5.
 ἐκλίξαντες 87, 14.
 ἐκλίξας 142, 12.
 ἐκλογῆ 64, 12. 76, 14. 124, 10.
 ἐκλύεται 76, 3.
 ἐκμαθεῖν 52, 10.
 ἐκομίσθη 157, 1.
 ἐκόντων 189, 9.

- ἐκόπασε 156, 6.
 ἐκούσια 134, 15.
 ἐκπαθείας 146, 3.
 ἐκπεπονημένος 157, 10.
 ἐκπέφυγεν 103, 1.
 ἐκπίπτει 106, 3.
 ἐκπίπτοντα 147, 9.
 ἐκπίπτων 56, 12.
 ἐκπληκτικόν 97, 2.
 ἐκπλήξαι 85, 3.
 ἐκπλήξει 49, 13.
 ἐκπληροῖ 152, 2.
 ἐκπλήττει 112, 17.
 ἐκπληττόμεθα 141, 7.
 ἐκπληξίς 90, 14.
 ἐκπνέον 66, 11.
 ἐκπνώματα 157, 7.
 ἐκπνώματων 158, 13.
 ἐκρινε 140, 5.
 ἐκστάσεως 147, 8.
 ἐκστασι 49, 12.
 ἐκτάδην 155, 12.
 ἐκτίουσα 174, 17.
 ἐκτησάμην 195, 8.
 ἐκτιμήσαντας 164, 3.
 *Εκτορες 114, 16.
 ἐκτραγωδήσαι 91, 10.
 ἐκτρέφεται 161, 16.
 *Εκτωρ 118, 15. 119, 7. 186, 4.
 ἐκφαινομένην 50, 5.
 ἐκφερόμενον 131, 14.
 ἐκφύγειν 61, 3.
 ἐκφλεγόμενον 83, 15.
 ἐκφρονας 148, 12.
 ἐκφυλοι 95, 3.
 ἐκχωρεῖν 119, 15.
 ἐκώλυε 123, 14.
 ἔλα 92, 4. 13.
 ἐλάαν 71, 5.
 *Ελάτεια 175, 11.
 ἐλατίον 52, 4. 99, 7. 150, 11.
 ἐλάτισι 56, 16.
 ἐλάττω 147, 11.
 ἐλατίωμασι 132, 6.
 ἐλαίνεται 127, 3.
 ἐλάχιστον 142, 14.
 ἔλεγε 119, 7. 123, 15.
 ἐλεγκτικώτατος 56, 10.
 ἐλέγχει 142, 6.
 ἐλεγχθήσεσθαι 51, 4.
 ἐλεγχον 128, 14. 182, 11.
 ἐλείποντο 57, 6.
 ἐλεύθερα 162, 1.
 ἐλευθέραν 131, 2.
 ἐλευθερία 161, 10.
 ἐλευθερίαν 109, 8. 127, 8. 11.
 162, 6.
 ἐλευθερίας 98, 4. 148, 9.
 ἐλευθέρους 110, 15.
 ἐλευθερον 166, 2.
 ἐλευθερος 165, 11.
 ἐλευθέρως 96, 10. 166, 7.
 *Ελεφαντίνης 117, 11.
 ἐλθεῖν 164, 15. 195, 2.
 ἐλίξας 153, 11.
 ἔλκει 177, 3.
 *Ελλάδα 104, 10.
 *Ελλάδος 98, 10.
 *Ελληνας 145, 5.
 *Ελληνες 115, 4.
 *Ελληνικῆ 171, 2.
 *Ελληνικῶν 157, 12.
 *Ελλήνων 72, 1. 94, 11. 98, 4.
 *Ελλησι 84, 3. 127, 12.
 ἐλλογιμωτάτων 196, 1.
 ἔλοιο 135, 16.
 ἐλῶν 186, 9.
 ἔμαρψεν 92, 9.
 ἐμάχετο 126, 12.
 ἐμάχεοντο 106, 7. 117, 8.
 ἐμβαίνει 164, 9.
 ἐμβαλῶν 112, 11.
 ἐμβας 117, 15.
 ἐμβολή 118, 14.
 ἐμβολῆ 135, 13.
 ἐμβολῆν 108, 2.
 ἐμβρέμεται 79, 12.
 ἐμβριθεῖς 67, 16.
 ἔμελλο 195, 9.
 ἐμελοποίησε 122, 10.
 ἐμμέτρως 172, 14.
 ἐμπαδῆς 66, 6. 120, 2.
 ἐμπαδέσθρον 118, 8.
 ἐμπαδῆ 95, 14.

- ἔμπαθῆς 116, 7.
 ἔμπαλιν 65, 8. 66, 4. 108, 9.
 151, 9. 155, 12. 158, 7.
 ἔμπειρίαν 50, 2.
 ἔμπειρος 62, 14.
 ἔμπειροχόμενα 64, 15.
 ἔμπιπτοι 68, 1.
 ἔμπλεων 118, 9.
 ἔμπνευσθεῖς 98, 8.
 ἔμποδιζόμενοι 109, 7.
 ἔμποδιζήσης 116, 13.
 ἔμποδῶντα 81, 3.
 ἔμπρακτον 82, 4. 95, 2.
 ἔμπρακτότερα 104, 5.
 ἔμπρησμός 84, 11.
 ἔμπροσθεν 86, 10. 111, 12.
 ἔμφανιστικώτερον 126, 2.
 ἔμφασιν 106, 12.
 ἔμφερομένων 76, 11. 83, 7.
 ἔμφρονος 62, 14.
 ἔμφρηστον 162, 11.
 ἔμφύεται 60, 7.
 ἔμφύλιον 114, 8.
 ἔμφύτων 149, 8.
 ἔμφυχα 138, 16.
 ἔμφυχτοι 54, 1.
 ἐν 63, 10. 65, 3. 71, 14. 76,
 13. 78, 8. 79, 7. 97, 5. 101,
 12. 106, 1. 114, 11. 115,
 10. 116, 7. 151, 17. 173, 4.
 184, 5. 185, 17. 186, 7.
 ἐνα 57, 13.
 ἐναγώνια 95, 14.
 ἐναγώνιον 74, 3. 116, 13.
 ἐναγώνιος 117, 4.
 ἐναγωνίως 109, 13.
 ἐναγωνίως 105, 12.
 ἐνάληδες 95, 2.
 ἐναλλάξεις 113, 8.
 ἐναλλάττειν 145, 14.
 ἐναλλάττεισι 110, 7.
 ἐναντία 160, 10.
 ἐναντίον 191, 7. Vide τῶναντίον.
 ἐναντίος 77, 7.
 ἐναντίων 60, 15.
 ἐναρα 118, 16.
 ἐνάργεια 90, 15.
 ἐναργέατα 126, 7.
 ἐναργέστερον 94, 13.
 ἐναφανίζεται 103, 5.
 ἐνδείκνυται 86, 8.
 ἐνδείκωσαι 110, 17.
 ἐνδίδωσι 154, 13.
 ἐνδός 148, 13.
 ἐνέβαλεν 123, 4.
 ἐνεδείξατο 50, 8.
 ἐνεδραὶ 165, 15.
 ἐνέδρας 102, 2.
 ἐνεκα 73, 4. 75, 16. 82, 10. 86,
 4. 98, 1. 100, 1. 126, 6.
 130, 13. 135, 5. 147, 4.
 160, 12. 166, 14.
 ἐνεκελεύσω 48, 15.
 ἐνέργημα 148, 9.
 ἐνεργήματα 149, 6.
 ἐνεργημένων 118, 4.
 ἐνέργων 69, 11.
 ἐνεσπαργανωμένοι 162, 5.
 ἐνετύπωσε 80, 10.
 ἐνέφυσεν 140, 9.
 ἐνεφύτευσαν 130, 1.
 ἐνήν 160, 3.
 ἐνθα 53, 14. 66, 10. 72, 2. 73,
 15. 16. 17. 85, 2. 86, 16.
 127, 3. 137, 3. 138, 4.
 ἐνθάδε 72, 13. 98, 13. 121, 4.
 ἐνθεν 138, 14. 139, 1.
 ἐνθενδε 49, 10.
 ἐνθεν 87, 1.
 ἐνθεν 105, 2.
 ἐνθενσι 94, 4.
 ἐνθενσιν 54, 7.
 ἐνθενσιασμε 90, 10.
 ἐνθενσιασικόν 64, 6.
 ἐνθενσιασικῶς 66, 11.
 ἐνθυμήματα 199, 11.
 ἐν 83, 4. 194, 7. 196, 11.
 ἐνα 107, 6.
 ἐνικά 113, 11. 115, 14. 116, 5.
 ἐνοι 90, 7. 174, 12.
 ἐνόιος 133, 7.
 ἐνόστε 56, 8. 75, 7. 102, 8. 115,
 14. 126, 2. 141, 11. 144,
 13. 154, 14.
 B d

- ἐνόημα 90, 8.
 ἔννοια 67, 7.
 ἔννοιαι 67, 16. 199, 11.
 ἔννοιαν 123, 2.
 ἔννοιας 93, 14.
 ἔννοιων 195, 15. 199, 7.
 ἐνόμισεν 66, 6.
 ἐνομίσθη 176, 11. 185, 10.
 ἐνός 50, 4. 98, 12. 135, 4. 136,
 6. 184, 5. 185, 5.
 ἐνοσίχθων 69, 13.
 ἐνόητα 82, 8.
 ἐνοημαίνεσθαι 58, 17.
 ἐνταῦθα 73, 12. 74, 9. 103, 3.
 III, 2. 127, 5. 14. 141, 1.
 146, 17.
 ἐντάφιον 72, 12.
 ἐντίκη 100, 5.
 ἐντεύθεν 51, 10. 108, 1. 183, 9.
 ἐντιθεῖς 99, 1.
 ἐντιθεῖσα 125, 2.
 ἐντίθησι 148, 11.
 ἐντίκτωσι 164, 16.
 ἐντός 130, 2. 7.
 ἐντρέχ' ἑς 161, 1.
 ἐντρόφων 149, 12.
 ἐντυγχάνουσιν 48, 2.
 ἐνύπνια 75, 15.
 ἔνω 93, 10.
 ἐξ 179, 8.
 ἐξαιρεθείσης 151, 7.
 ἐξαιρήσεις 82, 3.
 ἐξαιρήτης 98, 8. 118, 12.
 ἐξακέσεται 115, 5.
 ἐξαμαυροῦ 103, 7.
 ἐξαμερῆς 179, 15.
 ἐξαπίτης 119, 5.
 ἐξηγειρόμενον 118, 10.
 ἐξειδέχτο 156, 7.
 ἐξέδηκε 145, 16.
 ἐξει 173, 10. 12.
 ἐξεργασμένων 188, 13.
 ἐξεργασαί 71, 1.
 ἐξεις 162, 8.
 ἐξιμεῖν 53, 6.
 ἐξηνεγκεῖν 67, 14.
 ἐξηνεχθῆναι 50, 6.
 ἐξεργασία 191, 6.
 ἐξερεΐσματα 154, 1.
 ἐξεσηκώτας 56, 4.
 ἐξεσηκώτες 56, 3.
 ἐξέσεν 183, 3.
 ἐξετάζειν 191, 11.
 ἐξετέλεσσαν 65, 15.
 ἐξεφώθησε 94, 6. 98, 10.
 ἐξηγήσειν 190, 16.
 ἐξηλθον 114, 16.
 ἐξηνεγκε 106, 14.
 ἐξῆς 53, 8. 58, 16. 69, 7. 75,
 5. 92, 7. 100, 15. 108, 16.
 115, 5. 131, 3. 136, 7. 137,
 3. 138, 3. 176, 2. 184, 3.
 ἐξηφθαι 115, 11.
 ἐξίστησι 108, 4.
 ἐξομαλίσσης 109, 2.
 ἐξοχὰς 80, 15.
 ἐξοχή 49, 8.
 ἐξοχήν 78, 12.
 ἐξοχον 103, 12.
 ἐξυβρισμένα 159, 12.
 ἐξω 136, 15. 142, 1.
 ἐξωθεν 62, 17. 112, 10. 130, 10.
 135, 8. 184, 8.
 ἐξωμαλισμένα 74, 9.
 ἐξωνεῖται 142, 10.
 εὐόικαμεν 162, 2.
 εὐόικασι 61, 1.
 εὐοικε 54, 9. 85, 13. 126, 17.
 143, 4.
 ἐπαγομένοις 152, 11.
 ἐπάγουσα 140, 7.
 ἐπάγουσι 149, 3.
 ἔπαθεν 145, 2.
 ἔπαθλα 161, 14.
 ἐπαινεῖν 48, 14.
 ἐπαινετικοὶ 66, 4.
 ἐπαινετὸν 125, 12.
 ἐπαίνος 166, 14. 184, 6.
 ἐπαινούμενοι 122, 15.
 ἐπαίνω 123, 2.
 ἐπαινῶν 56, 15.
 ἐπαίρεται 62, 11.
 ἐπάλληλοι 128, 17.
 ἐπαλλήλοισ 139, 10. 155, 3.

- ἑπαλλάλω 108, 1.
 ἑπαλλάλων 74, 11.
 ἑπαναγκάζη 119, 11.
 ἑπαιαφοράς 107, 12.
 ἑπαναφορῶν 108, 7.
 ἑπάνειμι 85, 8.
 ἑπαιθεῖν 124, 16.
 ἑπανίστασαι 59, 14.
 ἑπανιτίον 144, 7.
 ἑπάνω 50, 1. 142, 4.
 ἑπαρχομένοις 180, 17.
 ἑπαφρόδιτον 137, 12.
 ἑπεγίρσει 113, 8.
 ἑπεγίρσει 129, 15.
 ἑπεδείξατε 114, 7.
 ἑπεὶ 48, 14. 50, 13. 57, 17.
 63, 15. 66, 13. 78, 2. 97,
 13. 107, 10. 115, 11. 125,
 6. 141, 6. 145, 7. 178,
 3.
 ἑπειδὴν 146, 3.
 ἑπείγει 160, 7.
 ἑπειδὴ 56, 14. 57, 7. 71, 9. 72,
 8. 76, 8. 82, 16. 96, 10.
 98, 8. 124, 6. 129, 15. 136,
 1. 139, 3. 143, 15. 147,
 15.
 ἑπειδήπερ 101, 6. 138, 10.
 ἑπειδ' 115, 15.
 ἑπείσθηται 81, 10.
 ἑπεισιόντα 164, 5.
 ἑπεσκυκλόμενα 81, 9.
 ἑπεσκυκλῶν 112, 11.
 ἑπεισόδια 73, 9.
 ἑπειτα 60, 17. 69, 12. 111, 9.
 115, 15. 117, 13. 16.
 ἑπείτοι γε 135, 5. 150, 15. 166,
 8.
 ἑπικράτησα 194, 6.
 ἑπικτείνας 123, 1.
 ἑπικτείνης 151, 9.
 ἑπελθεῖν 159, 2.
 ἑπινεχθῆ 186, 4.
 ἑπινεχθῆναι 186, 1.
 ἑπισει 79, 9. 116, 2.
 ἑπισφαλῶς 195, 12.
 ἑπίγραπται 84, 1.
 ἑπέγραψεν 120, 14.
 ἐπίχει 52, 7. 66, 14. 72, 2.
 161, 5.
 ἐπεχείρησαν 187, 7. 190, 3.
 ἐπεχείρησε 79, 14. 192, 8.
 ἐπεχόντων 167, 4.
 ἐπίβασιν 81, 11.
 ἐπιβίωσασι 187, 5.
 ἐπιβλέπεις 69, 16.
 ἐπιβόλη 140, 11.
 ἐπιβουλῆς 102, 2.
 ἐπιγέγραπται 181, 3.
 ἐπίγεια 172, 2.
 ἐπιγείοις 172, 3.
 ἐπιγείων 198, 14.
 ἐπιγέννημα 61, 9.
 ἐπιγυνομένοις 187, 8.
 ἐπιγινώσκειται 126, 3. 134, 9.
 ἐπιγραφῆ 193, 4.
 ἐπιδικτικὰ 66, 1.
 ἐπιδικτικοῖς 85, 6.
 ἐπιδικτικὸς 138, 3.
 ἐπιδικτικῆς 189, 8.
 ἐπιδικτικῶς 137, 15.
 ἐπιδείξομεν 176, 3.
 ἐπιδέξιος 137, 10.
 ἐπιδεύσα 77, 20.
 ἐπιδέχασθαι 111, 4.
 ἐπιδεχομένῳ 53, 13.
 ἐπιδημίαν 187, 4.
 ἐπιδύρωσις 199, 8. 13.
 ἐπίδοσιν 48, 11.
 ἐπιζητεῖ 78, 5.
 ἐπιζητῆσι 90, 16.
 ἐπιδύρωσις 69, 3.
 ἐπιδυμίας 163, 10. 16 5.
 ἐπιδυμίων 130, 5.
 ἐπίκαιρον 105, 10. 123, 6.
 ἐπικαταβάντες 146, 6.
 ἐπικείμενα 137, 9.
 ἐπικινδυνότερα 51, 12.
 ἐπικλείσει 174, 1.
 ἐπικλύσειαν 166, 10.
 ἐπικυρία 102, 14.
 ἐπικυρίαν 129, 15.
 Ἐπίκυρος 197, 2.
 ἐπικρατήσῃ 102, 9.

- ἐπιερατῆσαι 150, 4.
 ἐπιερέσαι 144, 5.
 ἐπιερέοιτε 84, 15.
 ἐπιερέσως 135, 12.
 ἐπιερισθῶ 61, 7.
 ἐπιπλαθάσκουσα 58, 7.
 ἐπιπλάσσωμα 75, 1.
 ἐπιπλογίσαιτο 52, 11.
 ἐπιπλόγος 85, 4.
 ἐπιπλόγος 73, 13.
 ἐπιμεληθέντες 191, 16.
 ἐπιμιζαντες 187, 6.
 ἐπιμονῆ 83, 9.
 ἐπίμονος 84, 12.
 ἐπίπτο 146, 8.
 ἐπιπτοῖν 131, 14.
 ἐπισητικός 56, 9.
 ἐπίσημα 140, 14.
 ἐπίσημας 48, 14. 199, 2. 3.
 ἐπίσημος 130, 15.
 ἐπιπίπτει 103, 10.
 ἐπιπτόμενοι 87, 6.
 ἐπίπτοις 87, 3.
 ἐπιπτοίας 199, 3.
 ἐπιπολαζούσα 154, 9.
 ἐπιπολὴ 121, 14.
 ἐπιπροσθεῖ 127, 15.
 ἐπιπροσθεῖσθαι 160, 13.
 ἐπίρριψαι 81, 12.
 ἐπίσαι 91, 1.
 ἐπισκεπίειν 62, 6.
 ἐπισκέψαιτο 51, 5.
 ἐπισκεψάμενοι 192, 4.
 ἐπισκεψασθαι 194, 16.
 ἐπισκεψάμεθα 49, 1. 64, 16. 76,
 7.
 ἐπισκοπεῖσθαι 191, 9.
 ἐπισκοπῆ 63, 2.
 ἐπισκοπεμένων 141, 8.
 ἐπισσεύεσθαι 118, 16.
 ἐπίστασα 149, 4.
 ἐπιστήμη 61, 7.
 ἐπιστήμης 51, 13. 184, 14. 15.
 ἐπιστήμορα 49, 6.
 ἐπιστολή 192, 14.
 ἐπιστολῆ 193, 1. 5.
 ἐπιστολῆς 147, 11.
 ἐπιστρέφομαι 125, 11.
 ἐπισυναγόμενα 115, 14.
 ἐπισυνεδιμένα 155, 5.
 ἐπισυνέθηκα 80, 16.
 ἐπισυνίδεαι 76, 12.
 ἐπισυνίδεις 151, 17.
 ἐπισυντιθέμενος 115, 7.
 ἐπισυγρέψαι 116, 3.
 ἐπισφαλῆ 134, 6.
 ἐπίτασις 147, 15.
 Ἐπιτάφιον 137, 16.
 Ἐπιταφίς 122, 1.
 ἐπιτελεμένον 156, 16.
 ἐπιτηδεύειν 105, 7.
 ἐπιτηδεύμα 124, 13.
 ἐπιτηδεύμασι 162, 3.
 ἐπιτηδευμάτων 63, 10.
 ἐπιτηδεύοντα 67, 13.
 ἐπιτιθέσθαι 91, 12.
 ἐπιτιμῶν 52, 12.
 ἐπιτολμῶντος 93, 5.
 ἐπιτυχεύοντος 91, 11. 135, 8.
 ἐπιτυχῆς 110, 11.
 ἐπιτυχίας 60, 14.
 ἐπιφάνειαν 94, 2.
 ἐπιφέρει 150, 8.
 ἐπιφερόμενον 65, 14.
 ἐπιφθέρχεται 69, 6.
 ἐπιφλέγσει 136, 3.
 ἐπίφορος 60, 11.
 ἐπιφωνεῖ 57, 10.
 ἐπίχαρις 138, 7.
 ἐπιχειρεῖν 96, 13.
 ἐπιχειρημάτων 191, 14.
 ἐπιχειρήσας 138, 9.
 ἐπιχειρήσειν 95, 16.
 ἐπιχειρῶν 132, 6.
 ἐποίησαντο 189, 15.
 ἐποίησεν 59, 7. 69, 14. 70, 14.
 79, 17. 105, 5. 150, 10.
 151, 3. 10. 158, 10.
 ἐποικοδομήσει 149, 17.
 ἐποικοδομίαν 81, 13.
 ἐποίησεν 173, 1.
 ἐπορεύεσθαι 140, 1.
 ἔπος 80, 8.
 ἐποτρύνει 92, 1.

- ἑπικρανοίς 172, 3.
 ἔπος 80, 9.
 ἔπρεπε 58, 13.
 ἐπρεσβεύετο 156, 14.
 ἐπρώτευσαν 49, 10.
 ἐπὶ 92, 8. 93, 6. 8.
 ἐπὶ λαντ' 92, 11. pro ἐπὶ λαντο.
 ἐπλόασεν 77, 10.
 ἐπῶν 177, 11. 179, 13.
 ἔρανος 152, 8.
 Ἐρατοδίνης 135, 10.
 ἔργα 51, 1. 79, 2. 110, 9. 114,
 10. 147, 8.
 ἐργάζεται 108, 14. 160, 9.
 ἔργοις 93, 1.
 ἔργον 97, 14. 158, 15.
 ἔργον 197, 6.
 ἔργον 122, 1.
 ἔργων 81, 13. 121, 2. 143, 10.
 194, 7.
 ἐρεῖς 147, 2.
 ἐρευνᾶν 197, 3.
 ἐρημαμίην 74, 15.
 ἐριδος 68, 9. 161, 12.
 ἐρινύας 91, 6. 95, 7.
 ἐρινύων 95, 10.
 ἔρις 88, 8.
 Ἐρμῶν 57, 11.
 ἐρμησίας 60, 12. 158, 16. 191, 7.
 ἐρμηνευτικά 113, 9.
 Ἐρμῖνος 188, 16.
 Ἐρμοκράτην 57, 14.
 Ἐρμῶνος 57, 15.
 ἐρύκει 79, 16. 80, 2.
 ἐρῶ 195, 5.
 ἐρῶντας 78, 10.
 ἐρωτα 140, 9.
 ἐρωτας 91, 9.
 ἐρωτήσεις 104, 4.
 ἐρώτησις 105, 9.
 ἐρωτικάϊς 77, 1.
 ἐρωτος 56, 11.
 ἐρωτώμενοι 105, 11.
 ἐσάλπιγγεν 69, 10.
 ἔσθεσιν 109, 4.
 ἐσημείωσατο 179, 6.
 ἔω' ἔπει 114, 1.
 ἔω' ὅτε 118, 11. 144, 15.
 ἑσκεμμένα 111, 14.
 ἑσκεμμένων 105, 15.
 ἑσπασε 139, 5.
 ἑσπέρα 80, 14.
 ἑσσυμένως 117, 8.
 ἑσφίξει 68, 7.
 ἑσφύχον 53, 1.
 ἑσφάζον 146, 7.
 ἑσχ' 147, 11. pro ἑσχε. vid ἑχε.
 ἑσχε 174, 7.
 ἑσχηκε 186, 13.
 ἑταῖρε 49, 2. 69, 16. 71, 13.
 118, 1.
 ἑταῖρον 192, 5. 194, 11.
 ἑτερα 81, 9.
 ἑτέροις 81, 9. 91, 11.
 ἑτερον 76, 6. 90, 12. 13. 104,
 12. 105, 4. 117, 14.
 ἑτέρω 132, 2. 135, 4. 151, 17.
 197, 9.
 ἑτέρως 160, 16.
 ἑτέρω 59, 6. 107, 7.
 ἑτέρωθεν 67, 4. 114, 17.
 ἑτέρων 87, 7. 105, 11.
 ἑτέρως 51, 4. 94, 5.
 ἑτέρωσι 193, 9.
 ἑτίσι 57, 1. 7.
 ἑτι 51, 10. 52, 13. 54, 3. 65,
 13. 71, 14. 74, 8. 80, 1.
 84, 8. 87, 9. 89, 4. 100, 2.
 3. 9. 111, 15. 112, 4. 116,
 13. 118, 11. 124, 8. 14.
 129, 2. 133, 5. 9. 137, 13.
 15. 138, 9. 139, 14. 141, 5.
 142, 9. 146, 9. 11. 15. 148,
 2. 151, 12. 152, 5. 154, 9.
 155, 6. 157, 6. 162, 4. 165,
 10. 166, 2.
 ἑτι γε μὴν 161, 13.
 ἑτι τοίνυν 106, 1. 176, 5.
 ἐτύγγανον 146, 15.
 ἐτυμολογίας 180, 14. 182, 10.
 ἑτυχην 134, 16.
 εὐ 136, 5. 192, 11.
 εὐθελίας 52, 8.
 Εὐθελος 188, 7.

- Εὐβέλω 188, 9.
 εὐγένεια 137, 7.
 εὐγενεῖς 160, 9.
 εὐγενεῖς 54, 14.
 εὐγενέστατοι 150, 13.
 εὐγενέστεροι 62, 10.
 εὐδαιμονίαν 127, 11.
 εὐεργεσίαις 145, 5.
 εὐεργεσίαν 49, 4.
 εὐηχον 116, 8.
 εὐθύ 155, 12.
 εὐθύνας 89, 11.
 εὐθύς 50, 8. 71, 10. 82, 3. 101, 8. 107, 11. 109, 4. 111, 7. 119, 11. 123, 8. 140, 9. 145, 6. 146, 8. 151, 8. 154, 6. 162, 10.
 εὐκαιρα 128, 8.
 εὐκαιρως 112, 15.
 εὐκαμπής 137, 15.
 εὐκαταφρόνητον 53, 12.
 εὐκλείαις 49, 11.
 εὐκλείας 88, 9.
 Εὐκλείδης 187, 13. 189, 16.
 εὐλόγως 147, 5.
 εὐμέλειαν 122, 11.
 εὐμελείας 149, 11.
 εὐμετρίαν 177, 17.
 εὐμορφότερα 176, 1.
 εὐπάλαιστον 137, 8.
 εὐπίνειαν 124, 14.
 Εὐπόλιδι 99, 11.
 εὐπόριστον 141, 14.
 εὐρεθείη 142, 15.
 εὐρεθήσεται 120, 5.
 εὐρεῖν 164, 2.
 εὐρεμα 173, 10.
 εὐρίσειως 50, 2.
 εὐρετής 178, 3.
 εὐρήσει 104, 15.
 εὐρήσθαι 99, 12.
 εὐρήσων 72, 11.
 εὐρήσασιν 69, 7.
 Εὐριπίδης 91, 9. 93, 16. 94, 5. 153, 1. 7.
 εὐρίσκειται 65, 7. 113, 12. 197, 4.
 εὐρίσκοιτο 62, 8.
 εὐροί 175, 6.
 εὐρομεν 106, 10.
 εὐρυθμίας 174, 16.
 εὐρυθμότερος 172, 10.
 Εὐρυλόχῃ 106, 8.
 εὐρώνετα 69, 15.
 εὐτόχη 137, 11.
 εὐτελισμοῖς 82, 1.
 εὐτυχεῖν 52, 3.
 εὐτυχῆς 101, 7.
 εὐτυχίας 52, 7.
 εὐτυχεῖντας 100, 2.
 εὐφοροί 161, 2.
 εὐχεται 72, 7.
 εὐχονται 79, 5.
 εὐωχίαις 85, 12.
 ἐφάνη 47, 4.
 ἐφαντάσθη 91, 7. 93, 2.
 ἐφαπτόμενον 47, 5.
 ἐφαπτόμενος 59, 3.
 ἐφαπτομένων 149, 9.
 ἐφασκεν 162, 9.
 ἐφεῖται 84, 3.
 ἐφελύσασθαι 161, 11.
 ἐφεξῆς 97, 11. 196, 5.
 ἐφέρετο 93, 1.
 ἐφεσῶς 111, 8.
 ἔφη 75, 10. 130, 12. 161, 6. 162, 2. 6. 173, 6.
 ἐφιδύνας 94, 5.
 ἐφιδυόμενον 137, 5.
 ἔφην 52, 11. 75, 7. 78, 11. 94, 16. 97, 12. 100, 10. 128, 7. 139, 12. 143, 13. 149, 6. 163, 5. 166, 11. 181, 12.
 ἔφθακεν 119, 8.
 ἐφίεμενοι 54, 11.
 ἐφίεσθαι 134, 4.
 ἐφικτὰ 148, 6.
 ἐφορμήσωσι 69, 7.
 ἐφύσαθ' 114, 6. pro ἐφύσασθε.
 ἐχέγλυα 188, 12.
 ἔχει 60, 1. 61, 16. 79, 6. 83, 15. 86, 16. 94, 16. 126, 8. 137, 5. 139, 5. 6. 140, 16. 147, 3. 152, 1. 160, 16.

175, 5. 176, 16. 177, 5.
 178, 11. 179, 5. 11. 16.
 181, 8. 185, 16. 197, 8. 199,
 13.
 ἔχειν 61, 1. 62, 4. 67, 10. 125,
 14. 127, 12. 153, 16. 159,
 15. 181, 6. 9. 184, 7.
 ἔχειν 182, 11.
 ἔχεται 110, 14. 111, 5. 14.
 ἔχετε 98, 5.
 ἔχη 121, 15.
 ἔχθρος 107, 14.
 ἔχοι 62, 7.
 ἔχομεν 49, 4. 76, 6.
 ἐχόμενος 191, 6.
 ἔχον 51, 4. 185, 5.
 ἔχοντ' 147, 11.
 ἔχοντα 192, 10. 195, 6.
 ἔχοιτες 79, 4. 199, 1.
 ἐχόντων 62, 3.
 ἔχουσα 184, 1.
 ἔχουσαι 130, 2.
 ἐχούση 192, 14.
 ἔχουσι 79, 2. 3. 122, 1. 145, 8.
 197, 14.
 ἔχω 164, 2. 194, 14.
 ἐχώμεθα 86, 13.
 ἔχων 59, 2. 8. 84, 12. 92, 5. 8.
 120, 5. 136, 11. 184, 6.
 ἐχώρησε 71, 10.
 ἐψηφίσατο 96, 11.
 ἐψυκται 83, 16.
 ἐψύχιστο 119, 6.
 ἐψύχοντο 106, 7.
 ἔωντα 138, 13.
 ἔως 126, 10. 12. 13.

Z.

Zē 131, 16.
 ζισάσης 156, 3. 4.
 ζίσση 130, 3.
 Ζεύ 72, 3.
 Ζεύς 54, 1. 72, 12.
 ζῆλον 89, 1. 191, 8.
 ζῆλος 166, 15.

ζηλοτυπίας 109, 15.
 ζηλέωντων 87, 5.
 ζήλων 63, 10.
 ζήλωσις 86, 12.
 ζῆν 72, 6. 122, 12. 17.
 Ζήνωνι 198, 2.
 ζητεῖται 143, 11.
 ζητείτωσαν 183, 5.
 ζητημάτων 195, 16.
 ζητητικὸς 196, 2.
 ζητέμενοι 83, 10. 112, 15.
 ζωγραφίας 103, 8.
 Ζώϊλος 75, 10.
 ζῶντες 197, 14.
 ζῶον 140, 5. 182, 3. 184, 13.
 15.
 ζῶσι 160, 5.
 ζῶων 198, 9.

H.

Ἡγαγεῖν 195, 7.
 ἡγεμόνα 122, 13. 17.
 ἡγεμόνας 102, 4.
 ἡγεμόνος 119, 5.
 ἡγήσαιο 58, 11.
 ἡγήσαιτο 52, 14.
 ἡγήσαντο 187, 10.
 ἡγήσατο 66, 7.
 Ἡγησίω 54, 6.
 ἡγνοίησεν 71, 6.
 ἡδέος 55, 11.
 ἡδέται 144, 6.
 ἡδέως 121, 16. 122, 13. 17.
 ἡδη 61, 1. 64, 8. 73, 5. 88, 5.
 90, 9. 95, 5. 126, 4. 131,
 10. 163, 14. 16. 165, 14.
 191, 16.
 ἡδίσε 50, 10. 57, 16.
 ἡδίω 121, 12.
 ἡδοναί 60, 13.
 ἡδοναίς 161, 2.
 ἡδονῆ 147, 13.
 ἡδονῆν 129, 8.
 ἡδονῆς 86, 1. 124, 5. 126, 6.
 148, 8. 165, 17. 166, 14.
 ἡδὺ 137, 5.
 B d 4

- ἠδυνήθη 175, 8.
 ἠδυπαθείας 159, 9.
 ἠδύσματα 159, 11.
 ἠεροειδές 69, 1.
 ἠέρος 72, 3.
 ἠδικῆς 200, 2.
 ἠδικόν 137, 4.
 ἠδικῶς 76, 4.
 ἠθολογούμενη 76, 5.
 ἠθοποιία 199, 9.
 ἠθος 76, 3. 124, 5.
 ἠθῶν 87, 15.
 ἠομεν 106, 9.
 ἠοιέσσι 113, 15.
 ἠκεν 195, 5.
 ἠκιστα 47, 5. 57, 13. 66, 3. 91,
 13. 131, 11. 133, 14. 134,
 14. 138, 3. 186, 11.
 ἠκυσεν 62, 13. 89, 6.
 ἠκρωτηριασμένοι 127, 7.
 ἠλθε 175, 12.
 ἠλικίαν 164, 15.
 ἠλικίας 186, 12.
 ἠλικιῶν 63, 10.
 ἠλιόδωρον 180, 17. 190, 7.
 ἠλιόδωρος 174, 8. 181, 8. 188,
 3.
 ἠλιος 92, 3.
 ἠλίω 74, 6. 103, 6.
 ἠμαρ 162, 13.
 ἠμαρτετε 98, 3. 11.
 ἠμαρτηκέναι 100, 11.
 ἠμαρτημένος 143, 7.
 ἠμαρτον 98, 6.
 ἠματωμένοι 146, 9.
 ἠμενος 69, 2.
 ἠμέρας 75, 13. 117, 16.
 ἠμισυ 162, 12. 180, 10.
 ἠμιτελῶς 194, 10.
 ἠνάγκασεν 91, 8.
 ἠναγκασμένοι 111, 15.
 ἠνδροποδισμένοι 165, 17.
 ἠνίας 92, 2. 9.
 ἠνικ' 88, 12. 95, 3. 110, 10.
 ἠνικα 119, 10. 130, 17. 165,
 8.
 ἠνωμένα 111, 16. 116, 3.
 ἠπεν 79, 4.
 ἠρακλία 57, 17.
 ἠρακλείδας 119, 15.
 ἠρακλείδης 58, 2.
 ἠράκλεις 58, 15.
 ἠρακλῆς 153, 2.
 ἠρεμῶν 138, 12.
 ἠρεμῶν 107, 9.
 ἠρετο 104, 15.
 ἠριγόνη 135, 10.
 ἠρκέδην 68, 3.
 ἠρξάτο 180, 12. 181, 16.
 ἠρξάντο 174, 7.
 ἠροδοτεα 126, 8.
 ἠροδοτεον 59, 15. 106, 2. 146,
 13.
 ἠροδοτος 87, 8. 117, 12.
 ἠροδοτε 123, 3.
 ἠροδοτεω 110, 13. 155, 16.
 ἠρωες 58, 4.
 ἠρωϊκά 71, 16.
 ἠρωϊκόν 175, 7.
 ἠρωϊκατάταις 93, 6.
 ἠρῶν 150, 14.
 ἠρως 72, 7.
 ἠρῶς 175, 13.
 ἠρωςι 73, 12. 89, 10. 142, 16.
 ἠσιόδοι 69, 10.
 ἠσιόδον 88, 8.
 ἠσιόδε 69, 11.
 ἠσσαν 146, 8.
 ἠτοι 184, 5.
 ἠτλαν 96, 10. 100, 13.
 ἠτλαδαι 88, 10.
 ἠτλημένοι 100, 8.
 ἠτλον 58, 8. 9. 85, 9. 106, 11.
 135, 2.
 ἠφαισίων 180, 12. 16. 183, 15.
 ἠφαισίωσι 174, 8.
 ἠφαίσι 197, 10.
 ἠχον 174, 16.
 ἠχων 149, 1.
 Θ.

Θάλασσα 71, 7.

- Θαλάσση 117, 11.
 Θαλάσσης 156, 4.
 Θανάσιο 79, 13. 80, 7.
 Θάνατον 93, 13. 119, 2. 122, 6.
 Θάνατος 70, 13.
 Θανάτων 165, 15.
 Θάπλοντος 94, 9.
 Θαξίων 66, 8.
 Θάτερα 64, 10.
 Θάτερον 52, 5.
 Θάτερον 56, 6. 97, 5. 138, 11.
 Θάτερον 114, 12.
 Θάτιον 139, 7.
 Θαύμα 78, 17. 160, 15.
 Θαυμάζειν 57, 15. 62, 9.
 Θαυμάζεις 78, 3.
 Θαυμάζεται 67, 6. 142, 8. 143, 9.
 Θαυμάζομεν 141, 3.
 Θαυμαζομένω 63, 13.
 Θαυμάζοσι 62, 2.
 Θαυμάσιον 49, 15. 150, 7.
 Θαυμαστή 57, 3. 102, 14. 158, 7.
 Θαυμαστόν 67, 14. 141, 15. 148, 9. 149, 3.
 Θαυμασώς 101, 15. 124, 11.
 Θεάσασθαι 91, 7.
 Θεατής 140, 7.
 Θεάτρον 89, 9.
 Θεήτρον 116, 2.
 Θεΐται 159, 10. 196, 7.
 Θεΐσι 121, 1.
 Θεΐον 178, 2.
 Θεΐος 59, 9.
 Θεΐς 71, 9.
 Θεΐως 129, 3.
 Θέλητρον 149, 4.
 Θέλετε 122, 17.
 Θέλη 138, 7.
 Θέλοις 108, 12.
 Θέλων 59, 9.
 Θέματα 132, 13.
 Θέμεν 65, 11.
 Θεμισοκλής 187, 17.
 Θεμιστόν 139, 4.
 Θεόδωρος 55, 13.
 Θεοὶ 69, 15.
 Θεοὶς 49, 4.
 Θεοῖσι 77, 6. 79, 4.
 Θεόκριτος 135, 8.
 Θεομαχίαν 70, 15.
 Θεομαχίας 69, 9.
 Θεόν 132, 4.
 Θεόντων 109, 5.
 Θεόπεμπτα 139, 3.
 Θεοπόμπος 156, 10.
 Θεοπόμπη 125, 12.
 Θεός 71, 11. 123, 5. 174, 3. 4.
 Θεῶ 98, 9. 132, 2. 142, 7. 172, 1.
 Θεῶς 70, 10. 11. 96, 15. 194, 4. 198, 13.
 Θεόφιν 73, 16.
 Θεοφορεῖται 94, 3.
 Θεοφορεῖται 86, 14.
 Θεόφρατος 127, 17.
 Θεραπειῶν 197, 11.
 Θερμοπίλαις 146, 13.
 Θεσμοδέτης 71, 8.
 Θετίον 69, 11. 109, 10.
 Θεῶν 69, 3. 7. 70, 8. 13. 199, 1.
 Θεῶν ὡς πρὸς 198, 6.
 Θεωρία 173, 9.
 Θεωρία 140, 11.
 Θεωρίαν 52, 14. 177, 15.
 Θεωρίας 147, 5. 178, 13. 190, 12.
 Θήβαις 93, 6.
 Θήλειαν 123, 5.
 Θήρα 165, 15.
 Θήρασι 59, 11.
 Θιγγάνοντες 93, 9.
 Θήσκοιτος 94, 8.
 Θητὰ 70, 2. 165, 8.
 Θητοῖσι 69, 14.
 Θητόν 184, 14. 15.
 Θητῆ 142, 4.
 Θη 79, 9.
 Θορύβη 175, 15.
 Θουκυδίδης 89, 1. 111, 16. 117, 2. 146, 4.
 Θύριοι 93, 7.

Φρασιῶν 127, 17.
 Φρασίλλη 191, 2.
 Φρέψαι 161, 9.
 Φρηκίης 125, 11.
 Φρόνη 69, 12.
 Φρυλλομένη 161, 6.
 Φρώσκεισι 91, 3.
 Φυλάκεια 158, 13.
 Φυλάκοι 157, 15.
 Φυλάκος 158, 9.
 Φυμικῶς 83, 15.
 Φυμὸν 120, 10.
 Φυμὸς 127, 15. 130, 3.
 Φυμῆ 102, 9. 129, 15. 130, 6.
 Φυμῆ 88, 4. 119, 5.
 Φύτων 113, 15.
 Φύραις 120, 8.

I.

Ἰαμβικὸν 179, 2. 8.
 ἰάται 128, 5.
 ἰαχε 69, 12.
 ἰδαί 81, 13.
 ἰδαίς 64, 2.
 ἰδαίαν 64, 16. 130, 1.
 ἰδαίας 109, 10. 149, 10. 196, 9.
 ἰδαίῳ 187, 3. 196, 11.
 ἰδεν 69, 1.
 ἰδαίῳ 72, 4.
 ἰδαίων 192, 4. 10.
 ἰδαία 122, 4.
 ἰδαία 74, 15. 128, 9.
 ἰδαίας 150, 16.
 ἰδαίον 73, 5. 74, 5. 93, 12. 125,
 3. 163, 6.
 ἰδαίς 89, 15.
 ἰδαίῳ 167, 2. 190, 13.
 ἰδαίωμα 80, 11.
 ἰδαίων 56, 11. 89, 8.
 ἰδαίως 101, 16.
 ἰδαυτεύει 126, 14.
 ἰδαύτην 126, 14.
 ἰδαυτικὸν 156, 9.
 ἰδαυτισμὸς 126, 2.
 ἰδαυτῶν 136, 14.

ἰδμεν 173, 7.
 ἰδρῦμενον 123, 13.
 ἰδρῶς 77, 17.
 ἰδωμεν 176, 9.
 ἰει 92, 8.
 ἰερεῖα 157, 14.
 ἰερείων 158, 2.
 ἰεροῖς 59, 11.
 ἰερὸν 123, 4.
 ἰερῶν 87, 5.
 ἰζήματα 74, 10.
 ἰδι 124, 7.
 ἰκανὴ 51, 11. 161, 10.
 ἰκανὸν 103, 1.
 ἰκανὸς 56, 8. 121, 16.
 ἰκανῶς 153, 1.
 ἰκετεύω 91, 1.
 ἰκει 77, 13.
 Ἰλιάδος 73, 13. 74, 1.
 Ἰλιακοῖς 74, 8.
 Ἰλιακῶν 70, 9. 73, 8.
 ἰμῖρον 77, 9.
 ἰξαι 117, 16.
 Ἰοκάστη 114, 12.
 ἰοντο; 71, 4.
 Ἰουδαίων 71, 8.
 ἰππευε 92, 13.
 ἰπποι 69, 3. 7.
 ἰπποῖς 92, 17.
 ἰππον 116, 16. 182, 4.
 ἰππων 116, 15.
 ἰππων 176, 10.
 Ἰσα 164, 7.
 Ἰσαῖος 171, 2.
 Ἰσασι 177, 6. 14.
 ἰσδάνει 77, 8.
 ἴση 183, 7.
 ἰδμὸν 129, 5.
 ἴσμεν 150, 14.
 ἰσοδρομῆσα 93, 1.
 ἰσόθεοι 140, 1.
 Ἰσοκράτειοι 108, 12.
 Ἰσοκράτης 145, 12.
 Ἰσοκράτης 57, 2. 145, 1. 171,
 3.
 Ἰσοκράτης 57, 6.
 ἴσον 74, 8. 180, 10.

- ἴσος 77, 6.
 ἴσησι 118, 4.
 ἴσιμ 79, 12.
 ἰστορία 88, 16.
 ἰστορίας 85, 6.
 ἰστορίας 190, 2.
 Ἰερον 141, 4.
 ἰχία 91, 17.
 ἰχύν 107, 2. 124, 14.
 ἰχίοιμεν 48, 10.
 ἰχυρά 63, 6.
 ἰχυράν 63, 13.
 ἰχυροποιῖσα 83, 8.
 ἰσως 48, 12. 61, 10. 71, 13.
 87, 13. 88, 6. 95, 13. 103,
 8. 144, 3. 156, 3.
 ἰταμόν 59, 1.
 ἰχνη 191, 4.
 ἰχνος 196, 13.
 ἰών 107, 9.
 Ἰων (Χῖος) 135, 17.
 Ἰωνες 110, 15. 111, 3. 6.
 Ἰωνικόν 175, 13. 16. 179, 2.
 Ἰωνος 136, 7.
- Κ.
- Καδέκασον 166, 4.
 Κάδμοι 115, 2.
 καδάπερ 60, 14. 61, 13. 65, 7.
 76, 13. 83, 11. 95, 6. 98,
 8. 122, 10. 132, 14. 147,
 13. 151, 16. 152, 15. 189,
 15. 190, 3.
 καθαρά 133, 14.
 καθαράν 61, 6.
 καθαράς 85, 16.
 καθαρόν 132, 15. 133, 3. 141,
 6.
 καθεύδειν 59, 13.
 καδέσθηκεν 194, 3.
 καθεσώς 83, 15.
 καθήκει 49, 2.
 καθεῖς 99, 5.
 καθεσάμενην 87, 2.
 καθίσαντα 60, 15.
 καθισᾶσαν 149, 16.
 καθίσταται 50, 2. 51, 2. 102,
 14. 158, 17.
 καθολικῶς 133, 5.
 καθόλε 82, 9. 183, 8.
 καθ' ὅσον 66, 16. 96, 6.
 καίειν 84, 9.
 καίεται 78, 7.
 Καικίλιος 48, 7. 56, 14. 65, 1.
 66, 6. 125, 14. 126, 17.
 132, 7.
 Καικίλις 47, 1.
 καιῖον 104, 8.
 καινόςπεδον 60, 8.
 καινότερον 104, 9. 194, 1.
 καινῶς 145, 10.
 καιῖον 84, 13.
 καιῖπερ 194, 14. 198, 16.
 καιρίων 47, 5.
 καιρίως 50, 6.
 καιριώτατα 76, 12.
 καιρόν 51, 10. 111, 4. 159, 1.
 καιρός 84, 16. 105, 8. 119, 10.
 127, 3. 186, 12.
 καιρῶν 99, 16.
 καιῖτοι 58, 5. 60, 1. 61, 7. 141,
 8. 147, 9. 149, 4. 182, 10.
 194, 11.
 κακά 60, 10. 164, 5.
 κακείσθ 110, 5.
 κακίας 55, 13. 61, 3.
 κακμήτας 117, 8.
 κακόζηλον 55, 11.
 κακοὶ 54, 15.
 κακοῖς 166, 10.
 κακόν 55, 6.
 κακόσομον 156, 5.
 κακῶν 70, 12. 129, 8. 153, 3.
 κακῶς 79, 5.
 καλά 63, 8. 106, 10. 125, 3.
 131, 8. 138, 11. 165, 13.
 185, 12.
 καλὰς 59, 16.
 καλεῖσθαι 199, 10.
 καλεῖται 90, 7. 178, 7. 14. 179,
 1. 3.
 καλῆν 132, 2.

- κάλλεσι 102, 16.
 κάλλι 60, 12.
 Καλλιόβινος 54, 2.
 καλλίσιος 124, 16.
 κάλλιτον 95, 2. 122, 13. 150,
 14.
 καλλίτη 162, 5.
 κάλλος 107, 2. 124, 13. 160,
 6.
 κάλλος 149, 11.
 καλοῖς 139, 6.
 καλόν 60, 4. 88, 14. 141, 1.
 καλός 88, 9.
 καλούμεν 178, 15. 179, 7. 9.
 183, 9.
 καλυμένη 182, 6.
 καλύμενοι 162, 15.
 καλύμενον 177, 2.
 καλυμένων 121, 11.
 καλύσει 81, 7.
 καλῶ 98, 14.
 καλῶμεν 179, 9.
 καλῶν 87, 15. 134, 11. 15. 156,
 16. 165, 11.
 καλῶς 173, 11.
 Καμήλος 159, 4.
 καμίνος 52, 15.
 καμμέν 77, 13.
 κατόπις 127, 13.
 κανονίζει 100, 15.
 κἀνταῦθα 66, 15.
 κἀξίφηνεν 71, 10.
 κἀπεδίξατε 114, 7.
 κἀπειδήπερ 100, 13.
 καπνόν 198, 15.
 καρδίαν 77, 9. 129, 10.
 καρδίας 129, 13.
 καρδίη 138, 12.
 κάρη 68, 7.
 καρτερόντος 126, 6.
 Κασσάνδρας 93, 3.
 κατάβασιν 156, 11.
 καταβιβάσαντες 189, 1.
 καταβροντᾶ 139, 7.
 καταβυθίζουσι 163, 15.
 καταγελάται 138, 6.
 κατάγνωσιν 54, 12.
 καταδέεσθρον 105, 2.
 καταδευομένω 74, 6.
 καταθήσομεν 198, 15.
 καταγιγίδες 108, 2.
 καταγιγύνασα 160, 5.
 κατακαλίψει 104, 2.
 κατακείμενα 59, 14.
 κατακείρετε 121, 5.
 κατακεκορματισμένα 155, 10.
 κατακινῶσθαι 147, 2.
 κατακηνεῖ 124, 11.
 κατακιστραμένη 95, 15.
 κατακολεθήσομεν 174, 9.
 κατακοπήν 157, 13.
 κατακορέσατος 112, 3.
 καταλήξεις 154, 15.
 κατάληψιν 187, 11.
 καταλιπόντες 187, 8.
 καταλιπῶν 184, 9.
 καταμαραίνεσθαι 165, 6.
 καταμέμφεσθαι 163, 6.
 καταμέμφεται 125, 14.
 καταμετρεῖ 69, 4.
 καταμειτρημένον 151, 7.
 κατανδρακώσομαι 53, 3.
 καταπταῖν 159, 11.
 καταπτησῶσιν 85, 3.
 καταπεπατημένον 144, 11.
 καταπεπικρωμένον 74, 13.
 καταποικίλλουσι 113, 8.
 καταπολεμῶν 104, 9.
 καταριθμῶντες 183, 12.
 καταρύμμα 154, 7.
 καταρχαιρεσιάζεσθαι 166, 4.
 κατασημαντικόν 128, 17.
 κατασκελετεύόμενα 51, 3.
 κατασκευάζεται 172, 13.
 κατασκευάζόμενα 172, 6.
 κατασκευάζων 194, 5.
 κατασκευῆς 190, 5.
 κατασκευῶν 81, 12.
 κατασφίζεται 102, 6.
 κατασφραγισμένος 190, 16.
 κατατεταγμένη 129, 12.
 καταφύγει 139, 7.
 καταφρονας 176, 9.
 καταφροσύνῃ 61, 15.

- καταφρόνησιν 102, 7.
 καταχορδίων 126, 11.
 κατεκρεμνήθη 126, 13.
 κατίλιπεν 59, 4.
 κατιξανάσασις 63, 6.
 κατιρρύθμισμένα 154, 12.
 κατισκευασμένα 157, 4.
 κατισκευασμένοι 83, 9.
 κατισκίασαν 130, 10.
 κατισπεύσθαι 153, 13.
 κατισπευσμένα 106, 12.
 κατίταμεν 126, 10.
 κατέχων 163, 9.
 κατέχουσαν 146, 16.
 κατηγορέμενος 96, 9.
 κατολιγωρεῖν 86, 9.
 κατορθυμένων 142, 16.
 κατορθώμα 143, 16.
 κατορθώμασιν 133, 8.
 κατορθώματα 136, 9. 16.
 κατορθώματι 142, 11.
 κατορθώσαντας 101, 10.
 κατορθώσων 60, 12.
 κάτω 85, 13. 86, 2. 92, 6.
 κίβη 99, 14.
 κείμενα 103, 15.
 κειμένη 185, 10.
 κείμενοι 185, 4. 7.
 κειμένων 103, 9.
 κείται 73, 15. 83, 2. 185, 14.
 κικαλλιγραφημένοι 136, 2.
 κικινηκότες 192, 13.
 κικινημένη 109, 12.
 κικινησθαι 105, 15.
 κικλασμένος 154, 3.
 κικλευσμένης 120, 7.
 κικουδλισμένον 162, 12.
 κικοσμηκότες 172, 2.
 κίβραγα 53, 4.
 κικραμένη 131, 15.
 κικραμένον 121, 16.
 κικρατήκε 90, 9.
 κικρυμμένον 173, 7.
 κικτήματι 194, 8. 9.
 κικτῆσθαι 123, 15.
 κικυφότες 86, 2.
 κικλάθησαι 113, 15.
 κικρῶν 55, 14.
 κικνῦται 82, 4.
 κικντρον 137, 11.
 κικντρι 51, 16.
 κικρασι 86, 6.
 κικραυοῖς 139, 7.
 κικραυῶν 84, 10.
 κικρδαίειν 165, 16.
 κικυδῶν 71, 6.
 κικφάλαια 180, 6.
 κικφαλαιῶδες 184, 10.
 κικφαλαιῶδες 180, 10.
 κικφαλαίων 191, 13.
 κικφαλήν 129, 4.
 κικχυμένος 137, 14.
 κικχεται 83, 12.
 κικηλεῖν 150, 1.
 κικήποις 130, 14.
 κικήρυξ 120, 16.
 κικτῆ 71, 5. προ κίττα.
 Κικηξ 119, 13.
 κικηγίσιον 120, 8.
 κικθάρας 149, 1.
 Κικκίων 84, 4. 6. 11.
 κικνδύοις 93, 16. 117, 5.
 κικνδύον 60, 17. 80, 1. 112, 6.
 150, 10. 151, 2.
 κικνδύος 133, 15.
 κικνδύος 80, 11.
 κικνεῖ 108, 4. 138, 6.
 κικνεῖν 56, 12. 106, 16. 191, 10.
 197, 3. 199, 3.
 κικνήματα 176, 12.
 κικνήσις 176, 11.
 κικνῶσαν 149, 10.
 Κικκῆς 75, 9.
 κικλαίοντα 75, 10.
 Κικλαῖνδες 198, 3.
 Κικλειτάρχῆς 54, 3.
 Κικλομένης 126, 9.
 κικλέος 173, 3. 5.
 Κικλίμακες 113, 4.
 κικλῖται 157, 6.
 κικλοπή 87, 15.
 κικοῖλος 157, 6.
 κικοῖλον 158, 13.
 κικοινή 182, 6.

- κοινή 47, 3. 122, 4. 193, 3.
 κοινήν 185, 7.
 κοινής 185, 9. 199, 2.
 κοινοῖς 152, 11.
 κοινόν 147, 15. 163, 4. 177, 1.
 198, 7.
 κοινός 82, 16.
 κοινῶ 52, 1. 64, 1. 126, 3.
 κοινῶ 61, 14.
 κοινωνία 152, 5.
 κοινωνίαν 132, 2.
 κοινῶς 90, 7.
 κόλακες 127, 7. 162, 7.
 κολαζόμενος 132, 1.
 κόλασιν 132, 4.
 Κολοσσός 143, 6.
 κομιδῆ 190, 1.
 κομίζεῖν 193, 7.
 κομπωδέσπρα 115, 6.
 κομψά 154, 7.
 κονδύλοις 107, 14. 108, 3.
 κοπάσαι 156, 8.
 κόρας 58, 14. 16. 59, 8. 91, 2.
 κόρης 107, 14. 108, 3.
 κορυβατιασμῶ 148, 12.
 κορυβατιῶσιν 60, 9.
 κορυφαί 71, 3.
 κορωνίς 171, 1.
 κοσμῆν 113, 11.
 κοσμική 161, 5.
 κοσμικῶ 69, 4.
 κόσμον 121, 14. 140, 7.
 κόσμος 140, 13.
 κόσμω 70, 1. 113, 5. 116, 4.
 126, 2.
 κοσμῶν 174, 15.
 κόσμω 69, 8.
 κῆκέτ' 153, 3.
 κηφιζομένης 99, 6.
 κηφολογίας 123, 9.
 κράσει 149, 2.
 κράσεις 196, 8.
 κρᾶσιν 92, 5. 132, 4.
 κρατεῖ 49, 14. 75, 5.
 κρατῆρες 157, 8.
 κρατῆρος 131, 15.
 κρατῆρων 141, 9. 158, 12.
 κρατίγι 148, 3.
 κρατίτην 66, 18.
 κρατίτων 64, 3. 166, 16.
 κράτος 124, 14.
 κραυγῆς 96, 2.
 κρία 158, 1.
 κρίβιον 97, 5. 133, 6.
 κρίβιονος 96, 16.
 κρίβίων 143, 7.
 Κρίθινος 171, 4.
 κρίνοιτο 136, 8.
 κρίνον 174, 15.
 κρίνωσιν 98, 16.
 κρίσει 165, 10.
 κρίσεις 191, 15.
 κρίσις 61, 8. 63, 12.
 κριταῖς 89, 10.
 κριτήν 102, 3. 166, 3.
 κριτής 165, 11.
 Κρατίς 191, 1.
 κρότω 176, 8.
 κρούσας 92, 10.
 κτανεῖ 91, 5.
 κτήμα 122, 14.
 κτήσεσθαι 195, 10.
 κτήσιν 121, 5.
 κτητὸν 48, 6. 66, 16.
 κύκλω 140, 15. 152, 6. 165, 5.
 Κύκλωπα 75, 3.
 κύμα 79, 9. 80, 4.
 κύματα 71, 5.
 κυνός 59, 2.
 κυπαριτίνας 59, 11.
 κυριολογία 121, 13.
 κύριοι 102, 3. 139, 1.
 κύριος 121, 11.
 κυρίστοις 86, 5.
 κυρίων 124, 10.
 κυριώτατον 52, 8. 142, 11.
 κυριώτερον 48, 5.
 Κύρον 117, 1.
 Κύρον 116, 14.
 κώδωνας 115, 11.
 κωλύει 155, 11.
 κωλύειν 162, 16.
 κωμικά 147, 8.
 κωμικὸν 137, 10.

κωμωδία 76, 5.
κωμωδίας 177, 7.

Λ.

Λαβόντες 191, 11.
λαβόντων 188, 16.
λάβρον 79, 10.
λάβωμεν 133, 3. 177, 6.
λαβῶν 132, 2. 138, 14. 153,
10.
λαθεῖν 175, 8.
λάθοι 90, 13.
Λακεδαιμόνιοι 57, 5.
Λακεδαιμονίων 58, 7. 145, 6. 13.
Λακτιζοῦτες 86, 5.
Λακωνικῆς 147, 11.
λαλῆς 118, 6.
λαμβάνει 63, 13. 77, 3.
λαμβάνοιτο 70, 5. 123, 8.
λαμβάνοντα 74, 10.
λαμβάνοντος 70, 1.
λαμβάνουσα 62, 12.
λαμβάνων 102, 7.
λαμπρότητα 103, 16.
λαυδάνουσαν 110, 11.
λαός 113, 14.
λέγει 110, 12. 137, 4. 159, 2.
180, 9.
λέγειν 58, 3. 14. 64, 2. 111. 15.
112, 5. 142, 9. 145, 3.
λέγεις 100, 13. 193, 12.
λέγειναι 105, 15.
λεγίδω 79, 8.
λέγεται 104, 8. 177, 16. 178,
4. 14.
λέγη 175, 14.
λέγης 90, 10.
λέγοι 182, 3.
λεγόμενα 79, 7. 104, 6. 106, 4.
113, 3. 151, 15.
λεγομένην 185, 7.
λεγόμενοι 89, 6. 153, 4.
λεγομένης 63, 1.
λεγομένων 154, 12.

λέγοντα 106, 5. 123, 11.
λέγοντες 60, 2.
λέγοντι 112, 13. 128, 15. 149,
14.
λέγουσα 179, 14.
λέγουσι 90, 7. 154, 15,
λέγω 56, 6. 58, 4. 66, 14. 84,
3. 131, 10. 162, 7.
λέγων 75, 1. 95, 8. 105, 8. 147,
6. 160, 15. 179, 14.
λεῖον 117, 14.
λειότης 109, 3.
λείπεται 136, 14. 139, 15. 148,
3.
λειπόμενα 51, 15. 194, 5.
λειπόμενος 139, 13.
λείψανα 73, 8.
λεκτικῆ 147, 7.
λέξαι 128, 3.
λέξει 80, 11. 122, 10. 190, 5.
λέξεις 110, 5.
λέξεσι 172, 12.
λέξεων 109, 11. 149, 16.
λέξεως 64, 10. 176, 14. 183, 11.
184, 2. 185, 4. 7. 10.
λέξιν 120, 10.
λέξις 64, 13.
Λεοτίνης 53, 16.
λεπλά 126, 10.
λεπλὸν 77, 13.
λεπλότης 197, 5.
λευκαί 157, 3.
λεύσων 69, 2.
λεχθὲν 105, 12.
λήγουσα 55, 8.
λήμμα 153, 12.
λήμματα 156, 1.
λήμματι 96, 15.
λήμμάτων 76, 14. 82, 8.
λήρον 75, 7.
λήρες 199, 6.
λήψις 78, 11.
Λητῶ 137, 16.
λίαν 87, 7. 115, 1. 155, 8.
161, 3.
Λιβυκὸν 92, 4.
λιθίνων 58, 9.

- λίθοι 198, 1.
 λιθοκαλλήτες 157, 8.
 λιθοκαλλήτων 158, 12.
 λίθον 197, 3.
 λιμήν 70, 12.
 λιπῶς 137, 5.
 λογίδιον 138, 9.
 λογιζέσθαι 196, 4.
 λογιζόμενος 164, 2.
 λογικόν 143, 11. 184, 13. 15.
 λογισμοί 199, 11.
 λογισμὸς 197, 6.
 λόγος 67, 15. 145, 7.
 λόγος 52, 9. 53, 15. 60, 7.
 62, 5. 90, 15. 95, 14. 124,
 15. 131, 9. 133, 6. 10. 141,
 17.
 λόγον 57, 2. 83, 13. 99, 6. 100,
 5. 116, 13. 120, 12. 165,
 4. 182, 10. 188, 13. 195,
 5.
 λόγος 82, 13. 86, 16. 102, 3.
 107, 9. 172, 8. 10. 182, 8.
 λόγος 67, 9. 90, 8. 95, 4. 96,
 8. 112, 12. 119, 9. 124, 6.
 143, 12. 145, 4. 154, 13.
 167, 3. 171, 1. 174, 6. 185,
 8. 190, 10.
 λόγος 66, 12. 76, 7. 124, 4.
 160, 9. 161, 8. 173, 1. 189,
 8.
 λόγος 82, 16. 154, 3. 175, 10.
 185, 9.
 λόγων 49, 8. 50, 5. 52, 6. 54,
 15. 56, 8. 61, 8. 62, 15.
 63, 10. 89, 9. 102, 10. 103,
 13. 131, 12. 145, 14. 148,
 3. 149, 8. 161, 2. 4. 162, 6.
 175, 15. 187, 2.
 λοιμικῆ 166, 1.
 λοιπὰ 124, 8. 182, 4.
 λοιπαί 64, 8.
 λοιπὸν 74, 15. 102, 16. 160,
 12.
 λοιπὸς 191, 10.
 λοιπῶν 195, 6.
 λόφος 158, 4.
 λοχαγέται 93, 7.
 λύεσθαι 130, 17.
 Λυκίργος 94, 1.
 λυμαίνηται 81, 2. 130, 4.
 λύπαι 65, 7.
 Λυσιακὸς 137, 1.
 Λυσίας 132, 8. 10. 12.
 Λυσίας 139, 13. 171, 2.
 Λυσίμαχος 189, 1.
 Λυσίη 132, 7.
 λύσις 147, 7.
 λυσσιτελώντων 198, 11.
- M.
- Μαγῆον 130, 7.
 μαγειρείς 158, 10.
 μαθεῖν 71, 15. 95, 8.
 μαίνεται 72, 16. 95, 12.
 μαίνηται 73, 1.
 μαϊνόμενος 131, 16.
 Μακεδονίαν 104, 14.
 Μακεδόνος 57, 3.
 Μακεδῶν 104, 9.
 μάκιστον 52, 15.
 μακρὰ 71, 2. 143, 5. 182, 6.
 183, 7. 185, 11.
 μακρῶν 185, 17. 186, 2. 4. 8.
 195, 11.
 μακρῶς 185, 14.
 μακρὸν 118, 15. 176, 16. 177, 5.
 μακρὸς 177, 2.
 μακροῦ 112, 14. 151, 6.
 μακρῶν 112, 6.
 μάλα 96, 2.
 μάλαγμα 130, 3.
 μαλακίην 130, 1.
 μαλακίζεται 137, 2.
 μάλις 121, 15.
 μάλισσα 48, 1. 54, 10. 55, 10.
 60, 8. 68, 1. 87, 10. 102, 3.
 146, 7. 151, 15. 161, 2.
 189, 4. 195, 1.
 μάλλον 53, 9. 54, 3. 62, 3. 63,
 6. 66, 16. 68, 9. 89, 4. 97,
 14. 105, 7. 111, 16. 112, 17.

- 113, 16. 122, 15. 128, 11.
 129, 2. 132, 11. 134, 9. 15.
 135, 3. 9. 15. 138, 6. 9.
 141, 5. 8. 142, 15. 153, 7.
 163, 9. 15. 172, 7. 11. 14.
 190, 6. 192, 8. 193, 7. 195,
 6.
 ματις 126, 9.
 ματία 150, 5.
 ματίαις 77, 1.
 ματίας 66, 11. 91, 9.
 Μαραδῶνα 99, 7.
 Μαραδῶνι 98, 6. 11. 99, 13,
 101, 2. 103, 2.
 Μάρκελλε 186, 10.
 μάρτυσι 89, 10.
 μασιέται 92, 1.
 Μάτριδος 54, 7.
 μαχαίρα 116, 14.
 μαχαίρησιν 146, 14.
 μαχίσαομαι 92, 1.
 μάχισθαι 147, 1.
 μάχη 96, 13.
 μάχη 70, 4. 99, 7.
 μάχη 72, 2. 10. 99, 13. 100,
 7.
 μέγα 61, 14. 15. 63, 5. 67, 8.
 70, 16. 78, 17. 89, 8. 99,
 15. 125, 8. 140, 16. 142,
 8.
 μεγάλα 51, 14. 125, 7. 134, 6.
 145, 8. 152, 2.
 μεγάλαι 131, 4.
 μεγάλας 163, 8.
 μεγαλαυχίας 62, 13.
 μεγαληγορίας 90, 4. 97, 15.
 μεγαλήγορον 66, 10.
 μεγάλην 117, 16. 123, 2. 140,
 6.
 μεγάλης 73, 5.
 μεγάλοι 67, 15.
 μεγάλοις 76, 2.
 μεγαλοπρεπει 83, 16.
 μεγαλοπρεπῶν 124, 10.
 μεγαλορῆμονέστερα 114, 1.
 μεγάληα 140, 10.
 μεγαλόφρον 67, 7. 68, 5.
 μεγαλοφρόνων 161, 10.
 μεγαλοφροσύνη 62, 15.
 μεγαλοφροσύνης 67, 5. 88, 13.
 97, 7. 135, 5. 142, 6.
 μεγαλοφυεῖς 162, 8.
 μεγαλοφυεῖς 66, 15. 68, 6.
 μεγαλοφυεστάτης 138, 15.
 μεγαλοφυῆ 50, 16. 75, 8.
 μεγαλοφυῆς 91, 13.
 μεγαλοφυῖας 87, 4. 134, 16. 144,
 1.
 μεγαλοφυῶν 141, 17.
 μεγαλοψυχία 62, 4.
 μεγάλων 54, 14. 86, 11. 161,
 7. 165, 3.
 μέγαν 56, 15.
 μέγας 69, 10. 130, 8.
 μεγάροι 87, 8. 139, 12. 146, 3.
 μεγάροισι 55, 5. 84, 5. 102, 15.
 133, 16.
 μεγέθη 67, 1. 71, 16. 81, 3.
 10. 149, 17. 152, 8. 155,
 15. 165, 7.
 μεγεδοποιεῖ 151, 15.
 μεγεδοποιοὶ 150, 14.
 μέγιστος 56, 8. 74, 7. 82, 13.
 83, 1. 13. 103, 8. 124, 13.
 133, 6. 134, 6. 142, 2. 143,
 10. 145, 10. 151, 9. 154,
 2. 155, 7. 192, 14.
 μεγέθει 48, 11. 54, 11. 62, 6.
 64, 13. 69, 6. 74, 16. 97,
 13.
 μεγεθύνει 69, 15.
 μεγεθύνεται 85, 10.
 μεγεθῶν 91, 15.
 Μέγιλλε 59, 12.
 μέγιστοι 49, 9. 134, 13. 142,
 13.
 μέγιστον 52, 2.
 μέγιστων 140, 1.
 μέδιμον 157, 15.
 μέδιμον 178, 5.
 μέδιμος 178, 7.
 μεθεῖσθαι 131, 1.
 μέθες 95, 10.
 μεθεστικῶς 99, 2.
 E e

- μέθη 60, 3.
 μεθήκειν 92, 11.
 μεθήλατο 107, 11.
 μέθης 55, 16.
 μέθοδος 51, 12.
 μεθόδων 48, 6.
 Μειδίαν 107, 3.
 μείζον 65, 14. 147, 14.
 μείζονας 135, 2.
 μείζονος 175, 16.
 μείζους 133, 11.
 μείζων 135, 15.
 μειλίγματα 127, 17.
 μειρακιῶδες 55, 4. 7.
 μειρακίων 187, 1.
 μείρειο 180, 10.
 μείρω 180, 8. 13.
 μειωτικὸν 155, 6.
 μέλαι 148, 15.
 μέλαισι 135, 15.
 μελετώμενα 161, 15.
 μέλλεις 145, 13.
 μέλος 53, 4. 14.
 μελών 151, 16. 176, 11.
 μέμασαν 65, 11.
 μέντοι 85, 8. 93, 13. 95, 15.
 97, 10. 115, 7. 121, 9. 123,
 6. 124, 6. 125, 5. 131, 7.
 138, 4. 139, 11. 163, 5.
 μέρεσι 85, 7.
 μέρη 64, 11. 160, 1. 165, 8.
 200, 2.
 μερίζω 180, 9.
 μερίς 97, 13.
 μερισμῶ 180, 14.
 Μερρόη 117, 17.
 μέρος 185, 8.
 μέρω 49, 2. 124, 8.
 μέσα 110, 2. 158, 14.
 μέσας 134, 2.
 μέσοις 117, 5.
 μέσον 95, 11. 129, 5.
 μέσῃ 81, 1. 112, 10.
 Μισσήνην 57, 7.
 μεταβαίνειν 119, 12.
 μεταβαίνοντα 119, 8.
 μεταβάσις 119, 9.
 μεταβολαῖς 149, 2.
 μεταβολῆ 108, 9.
 μεταγραφῆ 189, 14.
 μεταδες 150, 16.
 μεταλλάσσειν 153, 11.
 μεταμόρφωσιν 116, 9.
 μεταξύ 112, 9. 129, 5. 158, 12.
 184, 3. 185, 16.
 μεταπηδῶσι 110, 1.
 μετατρέψαις 58, 10.
 μεταχειῖν 187, 9.
 μεταφοραῖ 131, 5.
 μεταφοραῖς 144, 7.
 μεταφοράς 131, 13.
 μεταφορῶν 126, 16. 128, 1. 6.
 μετήη 118, 7.
 μετενεγκεῖν 79, 14.
 μετέχει 124, 5.
 μετεχειρίσαντο 190, 11.
 μετώρα 54, 3.
 μετιόντων 181, 5.
 μετυσίαν 149, 15.
 μέτρα 74, 15. 89, 4. 175, 6.
 177, 12. 178, 16. 179, 5.
 180, 6.
 μετρηδὲν 178, 6.
 μετρικῆς 180, 10.
 μετρικοῖς 183, 6.
 μετρικός 179, 6.
 μετρικῶν 180, 7.
 μέτριον 62, 2. 132, 3.
 μετρίως 55, 15.
 μετρίως 122, 9. 192, 10. 194,
 10.
 μετριώτατον 193, 12.
 μέτροις 176, 5. 181, 13. 182, 8.
 μέτρον 68, 9. 150, 15. 172, 1.
 173, 4. 174, 4. 13. 176, 4.
 6. 13. 15. 16. 177, 16. 17.
 178, 1. 4. 6. 14. 16. 179, 2.
 3. 6. 9. 16. 180, 1. 2. 13.
 181, 14.
 μετροποιίας 181, 1.
 μέτρῃ 174, 3. 12. 177, 14. 180,
 15.
 μετρημενον 178, 5. 179, 17.
 μετρήν 178, 4. 179, 17.

- μετρέωντες 127, 10.
 μετρέωντων 180, 3.
 μέτρῳ 172, 1. 6. 173, 2. 178,
 8.
 μέτρων 173, 8. 174, 6. 8. 175,
 3. 176, 2. 177, 10. 15. 178,
 3. 179, 15.
 μέχρι 63, 4.
 μέχρι νῦν 187, 15.
 μέχρι πῦ 144, 12.
 μέχρι πρώην 188, 1.
 μηδαμῆ 134, 3.
 μηδὲ 134, 4. 153, 14. 165, 3.
 186, 7. 194, 1.
 μηδὲν 99, 6. 100, 11. 184, 8. 9.
 193, 9. 194, 1.
 μηδὲνα 127, 11. 162, 9.
 μηδενός 197, 14.
 Μήδιος 188, 2. 190, 4.
 μήκει 151, 12.
 μήκετι 55, 16. 165, 3.
 μήκος 155, 13.
 μηλαίνδετον 93, 8.
 μηνὶ 117, 11.
 μήποτε 134, 1. 145, 16. 152,
 10. 163, 7. 166, 6.
 μήπω 181, 1.
 μήτωρ 73, 16.
 μητέρας 114, 9.
 μήττε 91, 1.
 μητίσσομαι 119, 2.
 μηχανώμενοι 129, 15.
 μία 50, 17. 95, 10.
 μίαν 53, 1. 60, 7. 120, 10.
 151, 3.
 μιαιροὶ 127, 6.
 μιαιρώτατι 120, 11.
 μίας 151, 8.
 μικρὰ 67, 12. 141, 2. 155, 2.
 10. 190, 1.
 μικροῖς 125, 6. 145, 9.
 μικρὸν 79, 17.
 μικροποιᾶ 160, 7.
 μικροποιῶν 154, 3. 164, 1.
 μικρότης 155, 16.
 μικρῶ 91, 7.
 μικροχαρῆ 58, 6. 154, 8.
 μικροψυχίαν 60, 4.
 μικρόψυχον 55, 5.
 Μιλῆτη 116, 1.
 μιμῆσθαι 136, 16. 159, 15.
 μιμῆται 105, 9.
 μιμήματα 149, 5.
 μιμήσεως 97, 8.
 μίμησιν 192, 7.
 μίμησις 86, 12. 110, 9.
 μίξει 149, 3. 13.
 μίξεις 196, 8.
 μιξοβάρβαροι 115, 4.
 μισεῖ 132, 11.
 μισητὸν 69, 14.
 Μνασιδίκα 176, 1.
 μνήμας 59, 11. 198, 10.
 μνήμη 63, 7. 134, 10.
 μνήμης 66, 8.
 μηγεύσαντες 121, 3.
 μητηῆρες 120, 16.
 μητηροφοῖαν 75, 13.
 Μοδεράτη 191, 2.
 μοῖρα 148, 1.
 μοῖραν 66, 13. 167, 4.
 μόλις 50, 5. 194, 5.
 μόνα 113, 10.
 μόνοις 57, 8.
 μόνη 51, 15. 52, 9. 161, 8.
 μόνης 63, 4. 149, 9.
 μονογραμμάτης 183, 4.
 μόνον 53, 1. 96, 1. 103, 12.
 105, 4. 118, 6. 144, 8. 148,
 8. 151, 3. 178, 11. 191, 8.
 193, 5. 195, 3.
 μοσιῶν 120, 10.
 μοσιῶν 80, 10. 162, 4.
 μοσιῶν 80, 4.
 μόνος 87, 8.
 μοσιῶν 137, 3.
 μόνος 141, 12. 152, 13.
 μόνος 101, 10.
 μονόχρονοι 183, 8.
 μόνων 191, 8.
 μόρια 76, 9.
 μορίων 65, 1. 83, 8.
 Μίσσης 173, 10.
 μισική 173, 3.

Μουσική 121, 11.
 μουσικήν 173, 5.
 μουσικῆς 173, 3.
 Μυσῶν 199, 3.
 Μυσώσιος 189, 2.
 μυθικόν 75, 6.
 μυθικώτερον 94, 15.
 μύθοις 172, 12.
 μυθολογήσαι 137, 13.
 μυθῶδες 95, 4.
 μυθῶδεις 74, 16.
 μυκτῆρ 137, 6.
 μύξαι 69, 13.
 μυρία 131, 3.
 μυριάδες 157, 11.
 μυρίαί 81, 13.
 μυρίας 87, 12. 110, 7.
 μυρίοις 65, 9.
 μυρίων 48, 8.

N.

Ναίεσιν 79, 1.
 νάματα 130, 16.
 νάματος 87, 11. 130, 15. 162,
 6.
 ναυάγιοι 156, 7.
 ναυαγίη 75, 12. 80, 13.
 ναυμαχίσαντες 101, 3.
 ναῦται 79, 13.
 νεία 173, 9. 12.
 νεανία 90, 5.
 Νεῖλος 141, 4.
 Νεκυία 67, 8.
 νεμεσήσει 198, 3.
 νέμεται 84, 11.
 νέος 88, 5. 96, 5.
 νεοσσόν 75, 11.
 νεοτισποιεῖται 164, 11.
 Νεφέλαις 177, 8.
 νεφίων 79, 10.
 νέφος 150, 10. 151, 1. 4. 6. 8.
 11.
 νῆων 119, 1.
 νῆως 126, 12. 131, 1.
 νῆωσι 145, 11.

νεωτάτη 174, 2.
 νῆες 71, 3.
 νῆϊ 79, 9.
 νηπίω 125, 9.
 νῆ τῆς θεῆς 194, 4.
 νηυσὶν 118, 16.
 νήφειν 100, 16.
 νήφοιτα 132, 3.
 νήφοιτος 132, 1. 5. 138, 12.
 νικᾷ 139, 6.
 νίκας 100, 14.
 νικήσαντας 101, 5.
 νικητήρια 143, 3.
 νικητήριος 99, 8.
 νόημα 150, 7.
 νόηματι 83, 4.
 νοημάτων 111, 9.
 νοῆσαι 181, 2.
 νοήσεις 56, 11. 60, 8. 64, 4.
 97, 7. 110, 6.
 νοήσεων 109, 11. 149, 10.
 νοήσεως 64, 10.
 νόησιν 122, 9.
 νόησις 55, 8. 124, 6.
 νόησω 119, 1.
 νόθα 149, 5. 164, 13.
 νομῆν 130, 12.
 νόμιζε 63, 8.
 νομίζετε 122, 13.
 νομιζόμεν 191, 9. 141, 10.
 νομιζομένων 122, 7.
 νομίσαντας 198, 8.
 νομοθετῆσι 127, 1.
 νόμοις 123, 11.
 νόμον 135, 13.
 νόμων 71, 11.
 νόσημα 163, 16.
 νοσῶμεν 163, 14.
 νῆ 125, 3. 153, 8. 184, 14. 157,
 13.
 Νεμηθίη 191, 1.
 νῆν 112, 8. 155, 11.
 νῆσον 123, 5.
 νύμφας 114, 9.
 νῦν 60, 9. 76, 6. 82, 6. 111, 3.
 121, 4. 143, 3. 155, 9. 162,
 2. 163, 11. 166, 11. 180,

15. 186, 12. 187, 15. 194,
9.
ὄξ 72, 1.
ὄω 120, 9.
ὄωτα 92, 12.

Ξ.

Ξένος 56, 11.
Ξενοφῶν 106, 6. 116, 14. 122,
12. 171, 4.
Ξενοφῶντα 58, 4. 160, 3.
Ξενοφῶντι 58, 13. 59, 4. 129, 1.
Ξενοφῶντος 64, 5.
Ξένων 99, 3.
Ξέρξης 53, 17.
Ξηρότερον 55, 1.
Ξηρότης 54, 12.
Ξιφιδίω 126, 10.
Ξίφος 181, 4.
Ξυμβάκχευσι 94, 7.
Ξύλον 79, 16. 80, 2. 178, 10.
Ξυμφορίμην 59, 13.
Ξυδόντες 85, 13.
Ξυρῆ 110, 14. 111, 4. 13.
Ξυτίδες 157, 5.

Ο.

Ὀγκηρῶ 53, 13.
ὄγκοι 54, 15.
ὄγκον 66, 1. 150, 1. 152, 14.
ὄγκος 125, 5.
ὄγκω 90, 4. 160, 2.
ὄγκω 83, 16.
ὄδον 193, 9.
ὄδός 86, 10.
Ὀδύσσεια 73, 14.
Ὀδυσσεΐα 74, 5. 75, 2.
Ὀδύσσειαν 75, 16.
Ὀδυσσεΐας 73, 3. 9. 74, 4.
Ὀδυσσεῦ 106, 9.
Ὀδυσσεύς 121, 8. 179, 5.
Ὀδυσσεύς 76, 4.
Ὀδυσσῆος 121, 1.

ὄζον 123, 9.
ὄθεν 60, 11. 66, 3. 67, 5. 74,
5. 83, 13. 96, 16. 123, 9.
130, 7. 147, 8. 181, 15.
οἶα 70, 17. 75, 9.
οἶδα 48, 11. 52, 12. 91, 10.
94, 12. 125, 14. 133, 13.
138, 1. 145, 1.
οἰδεῖν 53, 14. 54, 9.
Οιδίποδος 136, 6.
Οιδίππε 94, 9. 114, 4.
Οιδίππες 114, 11.
οἰδῶν 55, 3.
οἶεται 78, 16.
οἰηθεῖς 193, 13.
οἰκία 98, 5. 133, 11. 165, 12.
οἰκεῖν 123, 13.
οἰκίως 173, 1.
οἰκέτας 162, 9.
οἰκησιν 129, 12. 130, 5.
οἰκία 69, 14.
οἰκίαν 76, 4.
οἶκον 185, 15.
οἰκονομίαν 50, 3.
οἰκῶμεν 115, 5.
οἰκημέτη 166, 10.
οἰκημέτης 163, 8.
οἰκτίσασθαι 137, 12.
οἶκτοι 65, 7.
οἶκτοις 82, 1.
οἶκτε 93, 12.
οἶκτες 73, 11.
οἶκων 164, 9.
οἶμα 50, 9. 53, 15. 74, 1. 78,
13. 79, 6. 83, 13. 84, 11.
116, 5. 121, 10. 135, 2.
138, 11. 189, 9. 197, 10.
οἰνοβαρῆς 59, 2.
οἶνοπα 69, 2.
οἶνος 131, 16.
οἶοί περ 166, 6.
οἶοί τε ἴσθετε 111, 1.
οἶστο 191, 10.
οἰόμεθα 149, 6.
οἶον 58, 15. 61, 15. 74, 14. 76,
16. 84, 8. 89, 2. 104, 2. 106,
16. 129, 7. 130, 11. 136, 3.

- 146, 17. 148, 12. 153, 15.
 154, 5. 161, 16. 162, 11.
 173, 7. 182, 3. 185, 9. 186,
 2. 199, 7.
 οἰονί 66, 12. 76, 4. 88, 6. 93,
 15. 98, 9. 106, 4. 109, 12.
 125, 1. 128, 2. 131, 1. 158,
 17.
 οἶον τι 67, 1. 12. 164, 2.
 οἶον τι εἶναι 145, 8.
 οἶος 121, 8.
 οἶος τε εἶναι 198, 10.
 οἶδα 47, 3. 113, 5.
 οἶων 197, 14.
 ὀκνήσομεν 160, 13.
 ὄλα 156, 12.
 ὄλισσον 72, 5.
 ὄλην 56, 16.
 ὄλης 47, 4. 90, 2. 158, 8.
 ὀλίγα 97, 15. 134, 12. 174, 10.
 192, 6.
 ὀλίγας 192, 12.
 ὀλίγοι 187, 1.
 ὀλίγοις 85, 7.
 ὀλίγον 53, 11. 78, 8. 79, 16.
 165, 5.
 ὀλίγη 106, 4. 133, 2.
 ὀλίγη 77, 19. 188, 5.
 ὀλίγων 135, 7. 166, 12.
 ὀλίγωρος 96, 5.
 ὀλιοθαίνουσι 55, 9.
 ὄλον 67, 13. 74, 2. 81, 2. 126,
 11. 150, 12.
 ὄλων 72, 16.
 ὄλοχερῶς 159, 1.
 ὄλος 50, 5. 55, 5. 66, 5. 70, 1.
 160, 5.
 ὄλος 141, 10. 165, 14.
 ὄλοφύρσεις 73, 11.
 ὄλοχεύσων 158, 13.
 ὄλων 140, 8.
 ὄλος 50, 13. 54, 9. 63, 7. 64,
 3. 166, 11. 196, 6. 198, 7.
 Ὀμηρικῆ 87, 11.
 Ὀμηρικώτατος 87, 8.
 Ὀμηρον 74, 6. 88, 6. 162, 13.
 173, 13.
- Ὀμηρος 70, 7. 72, 13. 79, 7.
 88, 15. 89, 6. 135, 9. 173,
 6. 185, 14. 197, 12.
 Ὀμήρου 68, 5. 9. 75, 4. 134,
 12. 142, 12. 178, 16. 179,
 4.
 ὀμιλῆσαι 194, 14.
 ὀμιλήσαντες 121, 3.
 ὀμματα 58, 10. 59, 2. 79, 3.
 139, 8.
 ὀμνύεις 100, 14.
 ὀμνύναι 98, 15.
 ὀμοσιδίας 154, 8.
 ὀμοια 93, 2.
 ὀμοίαν 74, 11.
 ὀμοίας 180, 3.
 ὀμοιον 49, 4. 143, 12. 146, 13.
 175, 17.
 ὀμοίως 80, 8. 117, 4. 123, 1.
 147, 3. 155, 1. 156, 10.
 198, 14.
 ὀμολογέμενα 132, 13.
 ὀμολογημέταν 150, 5.
 ὀμόσαι 99, 15.
 ὀμόσει 142, 14.
 ὀμοτικῆ 98, 13.
 ὀμότοτον 144, 1.
 ὀμῆ 107, 4. 146, 8. 150, 1.
 153, 10.
 ὀμως 48, 7. 53, 14. 54, 14. 58,
 6. 66, 16. 73, 3. 75, 4. 81,
 15. 88, 7. 90, 15. 91, 13.
 93, 16. 103, 11. 111, 17.
 114, 12. 120, 13. 128, 6.
 132, 6. 11. 134, 14. 138,
 12. 141, 15. 142, 4. 143,
 14. 146, 11. 152, 10. 13.
 199, 1.
 ὄνομα 101, 6. 114, 11. 117, 17.
 180, 13.
 ὀνομάζει 129, 13.
 ὀνομάσαι 159, 7.
 ὀνόμασι 152, 11.
 ὀνομασίας 180, 3.
 ὀνόματα 100, 16. 116, 6. 125,
 4. 7. 153, 15. 158, 16.
 ὀνοματίους 156, 12.

- ὀνομάτων 64, 11. 115, 7. 124,
 10. 149, 10. 155, 16.
 ὀξύνειν 181, 5.
 ὀξύρροπον 105, 2.
 ὀξύς 119, 10.
 ὀπερ 74, 4. 107, 15.
 ὀπη 153, 3.
 ὀπιθεῖ 92, 12.
 ὀπλαῖς 86, 6.
 ὀπλων 157, 11.
 ὀποι 150, 16.
 ὀποῖα 107, 2.
 ὀποῖον 130, 2. 147, 2.
 ὀπόσα 109, 16. 113, 11.
 ὀπόσοι 196, 5.
 ὀπόσον 124, 5.
 ὀπότ' 130, 3.
 ὀπυ 53, 12. 58, 3. 17. 114, 1.
 116, 7. 118, 15. 165, 13.
 ὀππάτεσσι 77, 15.
 ὀπως 48, 11. 54, 12. 76, 1. 77,
 15. 125, 15. 145, 1.
 ὀπωσῆν 90, 8. 99, 15.
 ὄρα 163, 7.
 ὄρας 117, 17.
 ὄργανα 172, 6.
 ὄργανον 148, 10.
 ὄργάνη 109, 5.
 ὄργην 120, 5.
 ὄργιζόμενοι 109, 14.
 ὄρεγόμενοι 55, 9.
 ὄρις 95, 8.
 ὄρημι 77, 15.
 ὄρδιον 179, 15.
 ὄρίζεται 183, 15.
 ὄριζόμενον 184, 12.
 ὄριζομένων 184, 8. 9.
 ὄρκοι 98, 10.
 ὄρκος 100, 1. 9.
 ὄρκῳ 99, 11.
 ὄρκωμότησαν 93, 11.
 ὄρκων 99, 3. 100, 12.
 ὄρμας 198, 11.
 ὄρμη 69, 4. 188, 16.
 ὄρμηδων 176, 12.
 ὄροι 127, 13. 184, 11.
 ὄρον 96, 14. 181, 2. 184, 7.
 ὄρος 82, 12. 16. 94, 7. 127, 2.
 182, 11. 184, 7. 12.
 ὄρω 174, 8. 185, 2.
 ὄρης 140, 14.
 Ὀρφείως 179, 12.
 ὄρχηστικόν 154, 6.
 ὄρω 182, 9.
 ὄρωμεν 50, 5.
 ὄρων 180, 15.
 ὄσα 61, 16. 70, 15. 97, 15.
 148, 5. 155, 9. 159, 10.
 160, 8. 184, 6. 194, 2. 8.
 199, 7.
 ὄσας 87, 12.
 ὄσην 186, 13.
 ὄσοι 134, 13. 142, 13.
 ὄσοις 57, 1. 146, 14.
 ὄσον 66, 16. 70, 10. 173, 3.
 Ὀσσαν 65, 11.
 Ὀσση 65, 12.
 ὄσσον 69, 1.
 ὄσων 48, 8.
 ἔδαμῆ 160, 5.
 ἔδαμῆ 101, 5.
 ἔδεις 108, 5. 120, 4. 10. 136,
 5. 138, 13. 173, 4.
 ἔδην 55, 1. 61, 14. 64, 3. 66, 9.
 72, 9. 77, 13. 80, 16. 81,
 15. 100, 1. 106, 11. 107, 15.
 119, 5. 135, 1. 146, 8. 149,
 1. 151, 17. 152, 11. 154,
 3. 162, 7. 189, 7. 13. 191,
 12. 197, 1.
 ἐκέτι 69, 7. 125, 12. 142, 1.
 161, 4.
 ἐκῆν 76, 8. 88, 12. 103, 13. 108,
 7. 119, 3. 122, 5. 126, 4.
 141, 17. 145, 12. 182, 4.
 Οὐλύμπος 69, 10.
 Οὐλύμπω 65, 11.
 οὐ μὴν ἀλλὰ 61, 9. 66, 13. 91,
 11. 94, 14. 97, 13.
 ἐράνια 172, 2.
 ἐρανοῖς 93, 1.
 ἐρανοῖων 141, 7. 198, 14.
 ἐρανον 53, 6. 68, 8.
 ἐρανοῖς 65, 13. 69, 10. 70, 2.

ἔρανος 68, 7.
 ἔρρα 71, 2.
 ἔρρισι 73, 1.
 ἔρρη 91, 17.
 ἔρρος 72, 13.
 ἔρριαν 198, 9.
 ἔρρις 48, 13. 58, 6. 17. 60, 6.
 14. 66, 9. 108, 9. 109, 6.
 145, 12. 163, 2. 179, 11. 16.
 17. 184, 2. 12. 185, 1.
 ἔρριον 154, 14.
 ἔρριον 58, 12. 14. 59, 1. 8.
 ἔρριον 69, 1. 72, 4.
 ἔρριον 60, 1.
 ἔρριον 130, 14. 160, 4.
 ἔρριον 86, 4.
 ἔρριον 92, 10.
 ἔρριον 141, 10. 158, 4. 159, 2.
 ἔρριον 71, 13.
 ἔρριον 114, 2.
 ἔρριον 95, 11.
 ἔρριον 78, 4.
 ἔρριον 103, 12.
 ἔρριον 90, 11. 94, 13. 118, 2.
 ἔρριον 53, 1.
 ἔρριον 159, 8.
 ἔρριον 159, 11.

Π.

Παιδι 80, 8.
 Παιδι 85, 2. 132, 9. 139, 10.
 172, 11.
 Παιδι 56, 2. 65, 6. 70, 9. 91,
 9. 103, 14. 109, 16. 127,
 3. 128, 8. 138, 16. 147, 8.
 148, 11. 163, 12. 167, 1.
 Παιδι 104, 12.
 Παιδιματα 77, 1.
 Παιδιμάτων 73, 9.
 Παιδικά 105, 6.
 Παιδικῆς 200, 2.
 Παιδικοί 131, 6.
 Παιδικοῖς 51, 6. 55, 13.
 Παιδικὸν 65, 4.
 Παιδικῶν 56, 5.

Παιδικώτερος 83, 14.
 Παιδικώτερος 124, 3.
 Παιδος 55, 14. 64, 6. 65, 2.
 66, 10. 72, 6. 78, 9. 80, 9.
 99, 3. 102, 13. 107, 10.
 109, 6. 115, 10. 124, 4.
 147, 13. 149, 14. 154, 13.
 Παιδος 55, 15. 65, 8. 66, 2.
 76, 1. 82, 15. 90, 10. 105,
 10. 109, 1. 13. 113, 6. 118,
 14. 120, 13. 146, 12. 148,
 10. 156, 9.
 Παιδων 74, 11. 78, 9. 81, 13.
 107, 6.
 Παιδα 92, 13.
 Παιδαριώδεις 56, 12.
 Παιδας 114, 8.
 Παιδείας 49, 6.
 Παιδεις 121, 7.
 Παιδι 125, 8.
 Παιδεις 137, 11.
 Παιδομαθεις 162, 2.
 Παιδος 145, 1.
 Παιδων 187, 3.
 Παιεις 116, 14.
 Παιζεις 177, 7.
 Παιζεις 54, 8.
 Παιζαι 89, 11.
 Παις 102, 5.
 Παισι 99, 4.
 Παισι 73, 12. 112, 15.
 Παισια 145, 10.
 Παισια 193, 11.
 Παισιας 173, 10.
 Παισιοι 172, 14. 177, 15.
 Παισιότητος 173, 11.
 Παισιφρας 58, 5.
 Παισιων 190, 1. 194, 2.
 Παισι 59, 12. 66, 5. 101, 14.
 104, 13. 108, 1. 114, 6.
 175, 5. 178, 7. 9. 10. 184,
 15. 185, 12. 194, 2. 195, 4.
 Παισιδισαντα 192, 11.
 Παισιφρα 70, 9.
 Παισι 78, 2. 80, 4. 90, 8. 94, 7.
 95, 5. 150, 2. 172, 4. 178, 15.
 Παισια 147, 7.

- πανηγυρικὸν 57, 2. 8.
 πανηγυρικῆ 145, 3.
 πανήγυρι 140, 6.
 πανηγυρεῖν 102, 1. 15.
 πάντα 50, 7. 70, 2. 78, 5. 9.
 94, 14. 97, 13. 114, 11.
 118, 2. 124, 3. 130, 9. 131,
 8. 134, 8. 136, 3. 15. 137,
 3. 142, 14. 145, 2. 152, 1.
 154, 7. 159, 5. 9. 172, 6. 7.
 180, 6. 184, 6. 194, 4. 8.
 παντάπασι 70, 6. 148, 16.
 πανταχῶ 115, 12.
 παντελεῖ 112, 12.
 πάντες 142, 4. 166, 13. 174, 1.
 196, 4.
 πάντη 49, 13. 65, 4. 84, 11.
 94, 16. 101, 6. 108, 8. 110,
 3. 125, 5. 133, 8. 136, 2.
 142, 16. 144, 2.
 παντί 51, 2. 79, 6. 88, 4. 105,
 1. 132. 8. 12. 133, 15. 136,
 10.
 παντοδαπῶν 158, 2.
 παντοθεν 70, 6. 103, 7.
 παντοίων 159, 7.
 παντοίως 110, 6. 150, 3.
 παντός 50, 1. 51, 7. 67, 8. 14.
 113, 5. 140, 10. 147, 6.
 160, 2. 165, 16. 171, 1.
 πάντων 51, 9. 83, 7. 87, 10.
 112, 2. 122, 13. 135, 11.
 149, 11. 198, 13.
 πάντως 48, 15. 52, 5. 67, 10.
 72, 11. 83, 5. 102, 10. 111,
 16. 128, 12. 177, 2. 184,
 16. 185, 1. 5.
 πάνυ 66, 8. 101, 13. 113, 5.
 164, 14. 182, 8. 184, 6.
 195, 1. 13.
 παραβάσεις 95, 3.
 παραβάσις 85, 5.
 παράβολα 128, 13.
 παραβολῆ 144, 8.
 παραβόλω 112, 17.
 παραγιλλόμενα 82, 7.
 παράγγελμα 145, 16.
 παραγγέλματα 50, 15.
 παραγγέλματι 51, 10.
 παραγγέλματων 180, 7.
 παραγίνεται 50, 16.
 παραγῶνται 195, 3.
 παραγράφων 109, 1.
 παράδειγμα 100, 11. 177, 13.
 179, 11.
 παράδειγματα 98, 5. 177, 6.
 παράδειγματος 184, 13.
 παράδειγμάτων 113, 1.
 παραδέχεται 164, 5.
 παραδίδω 70, 7. 92, 2.
 παράδοξον 141, 16.
 παραδόξως 94, 1.
 παραδέμενος 71, 15.
 παραδησαυρίσαι 189, 12.
 παραθήσομαι 56, 13.
 παραίσεις 143, 15.
 παράκειται 55, 12. 143, 8.
 παρακλιύεται 111, 11.
 παρακινδυνεύει 134, 3.
 παρακινδυνευτικώτερον 128, 3.
 παρακολυθέντων 78, 14.
 παραλαβῶν 118, 1.
 παραλαμβάνειν 147, 4.
 παραλαμβάνομένη 174, 14.
 παραλαμβάνουσι 179, 13.
 παραληφθεῖσα 102, 15.
 παράλειψις 199, 8. 200, 1.
 παραλιπιῖν 101, 11. 108, 13.
 παραλλάττει 82, 9. 84, 5.
 παραλλάττειν 83, 2.
 παραλλάτθουσαι 144, 9.
 παραλλήλων 103, 10.
 παραλογίζεται 105, 16.
 παραλογισμὸν 102, 8.
 παραλογισμῶ 102, 2.
 παραλόγω 116, 10.
 παραλόγως 112, 14.
 παραμένει 74, 7. 134, 10.
 παραμίξας 158, 8.
 παραμυδίαν 60, 1.
 παρανοίας 143, 2.
 παρανοίξιεν 120, 8.
 παρανομηθέντος 57, 13.
 παρανομίαν 165, 1.

- παραξύνι 126, 14.
 παραπίπτοντες 109, 17.
 παραπλήσια 50, 9. 131, 3.
 παραπλήσιοι 196, 6.
 παραπλήσιος 189, 6.
 παραπελὺ 103, 13. 104, 5. 126,
 2.
 παραπίσματα 142, 13.
 παρασκευάζουσα 124, 16.
 παρασκευασικώταται 90, 5.
 παρασκευῆς 158, 8. 159, 3.
 παραστῆ 130, 17.
 παραστήματος 67, 3.
 παραστήσαι 108, 6.
 παρασύρειν 128, 11.
 παρασίροντος 155, 12.
 παραταξαμένους 101, 4.
 παρατιδιμίδα 114, 17.
 παρατιδιμίμος 134, 11.
 παρατιτολημμένα 65, 10.
 παρατηρήσιως 113, 15.
 παρατίθεισθαι 94, 14.
 παρατρέγωδα 53, 5.
 παρατρέπεται 75, 8.
 παρατρεφόμενοι 75, 12.
 παρατροπᾶς 87, 12.
 παραυτίκα 87, 3. 96, 8.
 παραφέρονται 56, 2.
 παραφώνων 121, 11.
 παραχρηῆμα 105, 11. 111, 1.
 παρικήζοιτο 84, 10.
 παρικόςαι 74, 5.
 παρείληπται 126, 7.
 παρείρας 53, 2.
 παρυσάγουσαν 149, 15.
 παρέκεντο 159, 1.
 παρέλαβεν 56, 16.
 παρέλαβον 57, 7.
 παρηνληυότα 116, 11.
 παρηνθεῖν 150, 9. 151, 2. 4. 10.
 παρηνθεῖν 96, 7.
 παρηνθεῖν 48, 12. 65, 2.
 παρηνθεῖντες 110, 2.
 παρηνθεῖν 119, 7.
 παρηνθεῖν 118, 12.
 παρηνθεῖν 135, 1.
 παρηνθεῖν 124, 1.
 παρηνθεῖν 55, 13.
 παρηντες 165, 9.
 παρηνθεῖν 75, 6.
 παρηνθεῖν 77, 1.
 παρηνθεῖν 188, 14.
 παρηνθεῖν 120, 4.
 παρηνθεῖν 149, 14.
 παρην 52, 5.
 παρηνθεῖν 100, 2.
 παρηνθεῖν 198, 13.
 παρηνθεῖν 58, 14.
 παρηνθεῖν 58, 12.
 παρηνθεῖν 90, 9.
 παρηνθεῖν 98, 16.
 παρηνθεῖν 99, 9.
 παρηνθεῖν 70, 17.
 Παρηνθεῖν 68, 4.
 Παρηνθεῖν 68, 2.
 παρηνθεῖν 134, 1.
 παρηνθεῖν 116, 12. 163, 7.
 παρηνθεῖν 97, 14. 195, 10.
 παρηνθεῖν 105, 11.
 παρηνθεῖν 134, 5.
 παρηνθεῖν 68, 6. 80, 3.
 παρηνθεῖν 51, 12.
 παρηνθεῖν 144, 13.
 παρηνθεῖν 89, 12.
 παρηνθεῖν 148, 7.
 παρηνθεῖν 120, 7.
 παρηνθεῖν 89, 6.
 παρηνθεῖν 80, 1.
 παρηνθεῖν 89, 13. 143, 1.
 παρηνθεῖν 79, 10. 183, 7. 8.
 παρηνθεῖν 77, 18. 103, 1. 197, 3.
 παρηνθεῖν 195, 9.
 παρηνθεῖν 63, 9. 76, 8. 99, 9. 124,
 12. 135, 3. 136, 12. 137,
 12. 149, 16. 157, 5.
 παρηνθεῖν 97, 4.
 παρηνθεῖν 72, 3.
 παρηνθεῖν 114, 8.
 παρηνθεῖν 57, 14.
 παρηνθεῖν 92, 12. 174, 3.
 παρηνθεῖν 116, 14.
 παρηνθεῖν 127, 8.
 παρηνθεῖν 122, 8.
 Πάτροκλος 73, 16.

- πατρῶν 121, 6.
 Παῦλος 171, 5.
 παύσασθαι 121, 2.
 παχύτης 123, 9.
 πεδίον 117, 14.
 πεζᾶ 178, 16.
 πεζῆν 175, 8.
 πεζόν 175, 4. 178, 15.
 πεζῶν: 173, 1.
 πεζῶν 172, 9.
 πείθει 95, 16.
 πείθειν 96, 14.
 πειθόμενοι 54, 13.
 πειθῶν 148, 8. 149, 5.
 πειθῶ 49, 12. 102, 9. 107, 2.
 πείρα 150, 6.
 πείρας 50, 10. 61, 9.
 πειρᾶται 48, 9.
 πείσματα 131, 1.
 πειλάγεσσι 79, 1.
 πείλαγος 83, 12.
 πείλας 149, 14.
 πελειάδων 75, 11.
 Πέλοπες 115, 1.
 Πελοπόννησος 115, 15.
 πέμπειν 193, 6. 195, 5.
 πέμπτη 64, 13. 148, 1.
 πεμφθέντα 194, 9.
 πένεσθαι 121, 2.
 πένητα 78, 2.
 Πένταθλος 136, 12.
 πέντε 63, 15. 64, 2. 65, 1.
 πεπιῶσαι 58, 16.
 πεπηγόντας 176, 16.
 πεπίστυται 106, 2.
 πεπλόναςθαι 114, 14.
 πεπληγμένος 184, 17. 185, 1.
 πεποιήκαμεν 192, 1.
 πεποιημένοι 70, 10.
 πεποιημένη 64, 12.
 πεποιημένοι 55, 10.
 πεπολιτευμένων 98, 2.
 πέπονθεν 72, 15.
 πεποιδότας 56, 2.
 πεπραγματευμένον 192, 6.
 πεπραγματεύεται 100, 8.
 πεπλώκως 116, 14.
 πέρα 165, 4.
 περαιτέρω 144, 13.
 περιαιγόμενα 103, 6.
 περιβλέψαιτο 140, 15.
 περιβολῆ 191, 7.
 περιγραφῆ 82, 7.
 περιέλαβον 49, 11.
 περιβάλλοντο 152, 15.
 περιέθηκεν 119, 6.
 περιείληφεν 137, 1.
 περιεκτικός 172, 8.
 περιελκόμεθα 97, 1.
 περιεργασίας 55, 8.
 περιέχει 66, 2. 156, 2.
 περιέχει 110, 12.
 περιέχοντος 140, 13.
 περιηθήματα 160, 2.
 περιδείη 125, 9.
 περιδείναι 145, 9.
 περιϊόντες 104, 7.
 περιϊσάντες 54, 16.
 περικείμενον 163, 1.
 περικλειόμενα 152, 6.
 περικλύζοιο 117, 11.
 περικόψαντες 57, 11.
 περιλαβεῖν 83, 7. 182, 9. 183, 3.
 περιλαμβάνει 108, 10. 150, 2.
 περιλαμβάνον 97, 3.
 περιμάχητα 146, 11.
 περιμάχητον 146, 10.
 περίξ 153, 10.
 περιόδοις 152, 7.
 περιόδοις 81, 8.
 περιῶσαι 146, 15.
 περιωσίαν 139, 1.
 περιωσίας 83, 5.
 περιπαθεῖς 66, 4. 5.
 Περιπατητικῶν 188, 2. 189, 2.
 περιποιεῖν 48, 2.
 περιποιησαίμεθα 61, 6.
 περισπᾶ 97, 6. 156, 5.
 περισάντα 150, 9.
 περισάτωις 146, 3.
 περίσασις 146, 12.
 περιτιθεῖς 82, 14.
 περιτιθέναι 125, 6.

- περιτίθησι 83, 1.
 περιτίθει 139, 15.
 περιτίθη 52, 13.
 περιτίθων 125, 2. 140, 16. 152,
 12.
 περιτιώτερον 198, 1.
 περιτιῶ 55, 10. 137, 1.
 περιφερομένη 129, 10.
 περιφράσει 122, 11.
 περιφρασις 121, 9. 123, 6.
 περιφροεῖν 62, 2. 9.
 περιχιάμενος 122, 11.
 περιχύδεν 103, 7.
 Πέρσας 57, 2.
 Πέρσων 156, 11.
 Περσῶν 53, 17.
 πέσησι 79, 9.
 πέτοντο 71, 7.
 πέτραν 153, 11.
 πέτρης 141, 10.
 πέυσις 104, 3.
 πέυσιως 105, 3. 14.
 πεφάντασαι 94, 10. 96, 14.
 πεφιλολογῆδω 124, 2.
 πέφρασαι 156, 1.
 πέφυκας 49, 2.
 πέφυκασιν 196, 10.
 πέφυκε 128, 10. 199, 4.
 πεφυκίαι 50, 17.
 πεφώηται 150, 12.
 πῆ 101, 15.
 πηγαί 63, 15.
 πηγήν 129, 10.
 πηδήσει 129, 13.
 πηδῶσα 130, 4.
 Πηλῆος 185, 15.
 Πήλιον 65, 13.
 πηλὸν 146, 10.
 πηλῶ 146, 9.
 Πηελόπη 120, 14.
 πηροῖ 155, 7.
 πῆχυν 178, 11.
 ἴπιδεῦσα pro ἐπιδεῦσα 77, 19.
 πιδανὰ 147, 10.
 πιδαναί 160, 17.
 πιδανὸν 49, 15.
 πιδανῆ 49, 14. 199, 11.
 πιλήματα 130, 11.
 Πίνδαρος 135, 16. 136, 2.
 πινόμενα 146, 10.
 πίπτοι 117, 2. 142, 2.
 πίπτοι 162, 9.
 πίπτη 63, 2.
 πίπτοι 136, 5.
 πῖσι pro ἐπίσει 91, 1.
 πειυτέον 161, 6.
 πείως 83, 10. 199, 12.
 πείων 63, 14. 147, 3.
 πείσις 100, 12. 150, 6.
 πεισὸν 95, 1. 146, 11. 162, 14.
 πεισότερον 105, 6. 126, 4.
 πεισάσασθαι 97, 16.
 πλάταις 75, 1.
 πλατωνῶνται 85, 13.
 πλάσει 153, 4.
 πλάσειν 197, 9.
 πλάσιον 77, 8.
 πλάσις 64, 9.
 πλάσμα 95, 4.
 πλάσμασι 172, 13.
 πλασμάτων 87, 16.
 Πλαταιαῖς 98, 7. 101, 4.
 Πλάτων 59, 9. 85, 8. 87, 11.
 88, 16. 121, 17.
 Πλάτωνος 58, 4. 123, 10. 131,
 11. 132, 12. 192, 2.
 Πλάτωνι 129, 3.
 Πλατωνικὰς 190, 15.
 Πλατωνικοὶ 187, 13. 188, 3.
 Πλατωνικὸν 114, 17.
 Πλάτωνος 132, 9. 133, 1. 139,
 11. 142, 13. 178, 16. 188,
 11.
 Πλειάδων 92, 8.
 πλείον 63, 1. 129, 13.
 πλείονα 115, 10. 116, 8. 184,
 4. 185, 5.
 πλειόνων 49, 7.
 πλείοσιν 191, 15.
 πλείσις 133, 10. 136, 11.
 πλείσις 117, 2. 152, 16. 172,
 11.
 πλείσιον 66, 3. 127, 1. 131, 6.
 160, 11. 188, 4.

- πλείω 56, 14. 124, 7.
 πλεκτάται 53, 6.
 πλεκταῖν 53, 2.
 πλέον 64, 7. 74, 4. 79, 6. 85,
 4. 89, 11. 120, 14. 123, 7.
 138, 4. 7. 140, 16. 189, 14.
 190, 9.
 πλεονεξίαι 166, 9.
 πλεονεξίας 86, 4. 126, 6.
 πλεορεκτεῖν 166, 5.
 πλεορεκτημάτων 197, 14.
 πλείμορος 130, 1.
 πλευράν 92, 10.
 πλευράς 91, 17.
 πλεύσαι 117, 15.
 πλέωμεν 104, 13.
 πλύθει 83, 4. 127, 14. 139, 13.
 190, 10.
 πλύθεις 113, 2. 157, 13. 159,
 4.
 πλύθεις 126, 16. 128, 6. 14.
 152, 8.
 πλύθων 115, 9.
 πληθυντικά 60, 17. 113, 12.
 114, 1. 13. 116, 7.
 πληθυντικών 115, 14.
 πλην 48, 12. 56, 4. 9. 70, 5. 75,
 5. 79, 17. 125, 9. 132, 12.
 135, 7. 144, 1. 147, 3. 166,
 12.
 πλην εἰ μὴ 81, 16. 161, 3.
 πλήρεις 148, 13.
 πλήρης 56, 7.
 πληρέμενος 130, 8.
 πληρῆται 62, 12.
 πλησιάζουσιν 86, 16.
 πλησίον 91, 3. 166, 7.
 πλήττει 108, 1.
 πλοῖον 117, 15.
 πλοσιώτατα 83, 11.
 πλῆτοι 61, 15.
 πλῆτοις 133, 16.
 πλῆτον 123, 11. 15. 164, 3.
 πλῆτη 164, 15.
 πλῆτη 164, 6.
 Πλωτίος 187, 15. 190, 13.
 Πλωτίου 191, 2. 192, 3. 7. 193,
 2. 194, 5.
 πνεύματα 199, 5.
 πνεύματι 86, 14. 137, 14.
 πνεύματος 66, 11. 74, 2. 110,
 4. 135, 13. 197, 5.
 πόδα 180, 4. 185, 16.
 ποδῶν 174, 13. 179, 8.
 ποθεινότερα 173, 12.
 πόθεν 49, 10. 61, 10. 112, 11.
 ποία 64, 8. 86, 10. 148, 4.
 156, 13.
 ποιῶν 108, 10.
 ποιῶς 77, 18.
 ποιῶς 176, 14.
 ποιῶι 146, 4. 11. 177, 5. 180,
 4.
 ποιῶν 53, 7. 67, 2. 76, 7. 13.
 115, 17. 116, 6. 198, 2.
 ποιῶσι 122, 17.
 ποιηθέντος 181, 15.
 ποιήμα 180, 2. 6.
 ποιήμασι 62, 5. 74, 8. 133, 6.
 ποιήματα 189, 7.
 ποιημάτων 135, 11.
 ποιῆσαι 145, 9.
 ποιήσας 78, 15.
 ποιήσασθαι 158, 6. 182, 7.
 ποιήσιν 90, 14. 125, 9. Verb.
 160, 10. 186, 2. 5. 8.
 ποιήσιν 107, 5. 108, 13.
 ποιήσεις 116, 14.
 ποιήσετε 104, 13.
 ποιήσον 72, 4.
 ποιητὰ 177, 6.
 ποιηταῖς 76, 2. 90, 13. 94, 15.
 ποιητὰς 198, 16.
 ποιητῆ 65, 10. 180, 9. 185,
 11.
 ποιητῆς 78, 13. 80, 2. 91, 6.
 16. 100, 4. 106, 13. 119,
 4. 135, 7. 15. 153, 7.
 ποιητικὰς 88, 2.
 ποιητικῆς 183, 11.
 ποιητικὸν 95, 4.
 ποιητικῶ 172, 11.
 ποιητικώτερα 137, 16.
 ποιητῆ 71, 14. 132, 5.

- ποιητῶν 49, 9. 86, 12. 152, 9.
 ποικίλας 149, 10.
 ποικιλταί 157, 3.
 ποῖον 48, 7. 83, 1. 156, 13.
 ποιέμενος 108, 2. 119, 13.
 ποιῆν 181, 15.
 ποιῆσα 117, 5.
 ποιῆσιν 108, 12.
 ποιῶν 118, 2.
 ποκοιδεῖς 93, 14.
 πόλι 123, 13. 150, 9.
 πολεμικώτατον 122, 14.
 πολέμιος 111, 2.
 πόλεμον 175, 11.
 πόλεμος 104, 16. 163, 10.
 πολέμω 57, 2. 73, 10.
 πολέμω 117, 8.
 πόλεσι 187, 6.
 πόλεων 164, 8.
 πόλεως 117, 13. 122, 4.
 πόλιν 117, 16. 131, 15.
 πόλις 71, 3. 101, 10. 145, 4.
 156, 13.
 πολιτεία 58, 8.
 Πολιτεία (Platonis libro) 85, 10.
 πολιτείας 161, 14.
 Πολιτείαν Πλάτωνος 188, 11.
 πολιτευσάμενος 100, 14.
 πολιτικά 161, 1.
 πολιτικοῖς 48, 17.
 πολιτικόν 74, 12.
 πολιτικώτατος 137, 7.
 πολλα 49, 15. 51, 5. 55, 16.
 65, 8. 79, 4. 95, 13. 107,
 5. 108, 13. 109, 15. 116,
 6. 135, 11. 138, 11. 152,
 12. 175, 3. 194, 5.
 πολλαί 157, 1. 4. 5.
 πολλαίσις 51, 16. 56, 12. 62,
 15. 80, 4. 83, 4. 110, 1.
 112, 7. 117, 5. 121, 13.
 131, 11. 136, 4. 140, 14.
 141, 8. 142, 10. 149, 3.
 177, 4. 193, 8.
 πολλάς 81, 9. 175, 5. 195, 13.
 πολλαχῆ 83, 13. 132, 15.
 πολλαχοῦθεν 178, 14.
- πολλαχῆ 54, 7. 88, 3.
 πολλαχῶς 174, 6. 177, 16.
 πολλή 63, 5.
 πολλῆν 47, 5.
 πολλῆς 61, 8.
 πολλοὶ 86, 14. 115, 3. 152, 9.
 15. 157, 14. 15. 174, 6.
 πολλοῖς 70, 17. 91, 14. 140, 3.
 143, 8. 146, 9.
 πολλόν 121, 5.
 πολλῶς 160, 16. 187, 3. 196, 8.
 πολλοσημόριον 142, 15.
 πολλῶ 172, 7.
 πολλῶν 73, 4. 6. 79, 8. 175,
 15. 186, 10.
 πολυ 57, 6. 61, 16. 62, 7. 70,
 14. 83, 14. 84, 12. 97, 14.
 112, 4. 17. 120, 14. 134, 5.
 137, 10. 139, 13. 141, 5.
 142, 3. 143, 16. 156, 4.
 163, 9.
 πολυῖσιν 56, 9.
 Πολυκλείτη 143, 7.
 πολυμάθειαν 189, 6.
 πολυμορφία 149, 13.
 πολυπληθειαν 127, 4.
 πολυπραγμονῶντες 183, 11.
 πολυπρόσωποι 120, 3.
 Πολύπλωτα 113, 3.
 πολυς 191, 6.
 πολυτέλεια 164, 8.
 πολυτελείς 157, 2. 6.
 πολυτελῶς 157, 9.
 πολυφωνότερος 156, 11.
 πόμα 132, 3.
 πομπικά 66, 1.
 πομπικῶς 129, 2.
 ποιεῖν 111, 11. 13. 122, 16.
 ποιητὰ 79, 2.
 πόνοι 122, 11. 17.
 πόνος 111, 1.
 ποιῶντες 166, 13.
 πόνος 111, 4.
 πόντον 69, 2.
 πόντων 79, 3.
 πορεία 176, 10.
 πορείαν 122, 3. 6.

- πορεύονται 122, 2.
 πορίζεσθαι 61, 11. 144, 2.
 πόρις 59, 8.
 πόριον 59, 15. 103, 8. 196, 3.
 πόριον 158, 4. 196, 11.
 πόριον 160, 4.
 πόριον 129, 13.
 Ποσειδάων 69, 13.
 Ποσειδάωνος 71, 4.
 Ποσειδώνος 71, 1.
 ποσὴν 48, 10.
 ποσῆς 176, 14.
 πόσον 151, 4.
 ποσότης 178, 8. 9. 183, 2.
 ποσότητος 51, 10.
 ποσότητι 183, 12.
 ποσότητος 83, 5. 183, 13.
 ποσσὶν 71, 4.
 Ποσύμι 47, 3.
 ποταμὸς 141, 11.
 ποταμῶν 146, 7.
 ποτὶ 55, 6. 58, 6. 66, 7. 67,
 6. 93, 2. 113, 8. 133, 6. 9.
 139, 15. 160, 17. 166, 15.
 185, 11.
 ποτίροις 118, 7.
 ποτέρον 133, 5. 9. 177, 10.
 πὸς 180, 5.
 πράγμα 61, 7. 66, 16. 87, 15.
 105, 1. 116, 13. 123, 6.
 145, 1. 147, 3.
 πράγμασι 76, 8. 83, 8. 125, 1.
 162, 1.
 πράγματα 50, 7. 110, 14. 111,
 5. 14. 115, 6. 126, 1. 7.
 190, 1.
 πραγματεύεσθαι 187, 8.
 πράγματι 53, 13.
 πραγματικάς 95, 15.
 πραγματικὸν 97, 2.
 πραγματικῶς 96, 13.
 πραγματίοις 125, 6.
 πράγματος 56, 1. 147, 5. 154,
 11. 186, 13.
 πραγμάτων 50, 3. 81, 8. 12.
 104, 16. 116, 9. 149, 16.
 159, 14. 198, 12.
 πρακτικῶς 75, 5.
 πράξεων 197, 5.
 πράποι 159, 14.
 πράπον 70, 7.
 πράποντα 200, 3.
 πράψασαν 119, 3.
 πρεσβυτέρους 189, 15. 190, 8.
 προάγειν 48, 10.
 προαγωγὸν 131, 9.
 προαιρέμενος 191, 4.
 προαποδιδόναι 154, 16.
 πρόβατα 123, 14.
 προβάτειον 123, 15.
 προβολίζειν 187, 10.
 προβλημάτων 190, 11.
 προβολὴν 130, 10.
 προγενεσέρων 88, 11.
 προγόνους 98, 14.
 προγόνων 101, 2.
 προηλώσας 119, 6.
 προδιόρθωσις 199, 7. 13.
 προδοτῶν 127, 15.
 προεγνωσμένους 73, 12.
 προεϊδότες 154, 14.
 προεπιπέειν 174, 1.
 προείπομεν 146, 1.
 προεπιπόντες 65, 1.
 προεξημένον 103, 2.
 προεξημένων 138, 4. 180, 1.
 προεϊρηται 185, 6.
 προεϊσέβαλε 111, 7.
 προεκκειμένους 81, 6.
 προεκπίπτειν 144, 13.
 προέλαθεν 56, 14.
 προεμφανίζεται 103, 16.
 πρὸ ἔργου (idem quod προὔργου)
 197, 6.
 πρέσσαν 120, 16.
 πρέσσαν 187, 2.
 προέχοι 136, 10.
 προημένη 188, 15.
 προημένης 167, 2.
 προῆλθε 172, 1.
 προδίμενοι 110, 1. 130, 11.
 προδέσεις 80, 5.
 πρόθυμον 161, 11.
 προΐσχυμενον 171, 6.

- προκείμενα 161, 14.
 προκείμενον 97, 16.
 προκείμενον 184, 2.
 προκινδυνεύσαντας 98, 12. 101,
 1.
 προκινδυνεύσάντων 98, 16. 100,
 6.
 Προκλήτος 187, 14. 189, 16.
 προκοσμημάτων 158, 11.
 προκρίναι 193, 9.
 προοίμιον 145, 16.
 προοιμίω 199, 12.
 προπεμφθέντες 122, 3.
 προπεπωκότες 127, 8.
 προπηλακίζεσθαι 108, 5.
 προπομπήν 122, 7.
 προσαγγελία 89, 13.
 προσαγγεται 76, 16.
 προσαγορεύεται 180, 2. 6.
 προσαγορεύομεν 177, 17. 178, 10.
 11.
 προσαγορεύωσιν 179, 10.
 προσαγορεύεται 111, 8.
 προσαγορεύσαντες 193, 5.
 προσαναπλατίζομενοι 62, 8.
 προσαποδιδόναι 73, 13.
 προσαποδοῦναι 112, 16.
 προσεἶλλον 102, 1.
 προσεἰβάξει 93, 16.
 προσδοκῶν 193, 10. 194, 1.
 προσδοκία 129, 14.
 προσεδρίας 194, 13.
 προσέθηκε 186, 5.
 προσείπεν 130, 5.
 προσεισφέρειν 95, 14.
 προσεκπίπτον 95, 5.
 προσεκτικώτερον 118, 8.
 προσεναγχος 160, 15.
 προσενεχθῆναι 186, 7.
 προσέοικε 198, 1.
 προσεοικέαι 198, 8.
 προσεπεισφέρειν 73, 10.
 προσεπιδασώμεθα 124, 9.
 προσεπιδαρητέον 73, 4.
 πρόσες 172, 11. 173, 2.
 προσεφοιτήσαμεν 188, 5.
 προσήκει 142, 2. 143, 13.
 προσήκοντα 122, 2.
 προσηκόντων 122, 5.
 προσηνάγκασε 91, 15.
 προσηνώθημεν 193, 3.
 προσήψεν 119, 4.
 προσείημεν 148, 6.
 πρόδεν 121, 7.
 προδέτες 191, 13.
 πρόδες 108, 11.
 προδικῶν 109, 7.
 προσιᾶσαι 195, 14.
 προσιόντας 158, 3.
 προσιστορέσθω 75, 16.
 προσκινεμένων 52, 14.
 πρόσκειται 62, 7.
 προσορμημέμεθα 104, 14.
 προσόψει 158, 15.
 προσπεριώριστο 123, 2.
 προσπίπτει 109, 3. 114, 1. 123,
 8. 151, 12.
 προσπίπτοντα 89, 1.
 προσπίπτει 89, 12.
 προστραγαδόμενοι 61, 17.
 προσυπογράφουμεν 89, 5.
 προσφύροντα 50, 1.
 προσφύεσθαι 137, 12.
 προσφωήσεται 118, 10.
 πρόσχησις 119, 9.
 πρόσχυσιν 74, 11.
 πρότωπα 89, 2. 118, 3. 119,
 12. 120, 11.
 προσωπίων 125, 8.
 πρόσωπον 118, 13.
 προσωπῶν 118, 11.
 προσωπῶν 160, 1.
 προσωπῶν 60, 4. 113, 7. 117, 4.
 119, 12.
 πρωτεθέντων 144, 5.
 προτερήματα 161, 15.
 πρότερον 87, 9. 127, 9. 12.
 προτέρη 48, 3. 187, 12.
 προτροπή 100, 12.
 πρῶθιμεθα 148, 2.
 πρὸ πάντων 103, 11.
 πρὸ πωδιδεγμένων 160, 8.
 πρὸ πωκαμμένης 63, 16.
 πρὸ ποτιδεδόσθαι 49, 7. 67, 10.

περιργαίτερα 194, 13.
 περιφαινομένη 94, 11.
 περιφέρει 132, 15.
 περιφορὰν 175, 9.
 προχέεται 106, 4.
 προχέουσι 141, 12.
 προωθεῖν 128, 11.
 πρώην 188, 1.
 πρώτα 110, 3.
 πρωτεῖα 161, 12.
 πρωτεῖον 133, 10.
 πρωτεῖον 135, 3.
 πρωτεῖον 88, 4. 136, 13.
 πρωτεύει 136, 14.
 πρώτη 179, 4.
 πρώτοις 61, 6.
 πρώτον 51, 8. 64, 3. 66, 14.
 67, 9. 108, 14. 171, 5. 174,
 10.
 πρωτότυπον 182, 1.
 πρώτη 151, 6.
 πρώτης 186, 11.
 πρώτων 196, 13.
 πλαιίσματα 194, 12.
 πλαιίσμασιν 134, 13.
 πλείραις 144, 11.
 πλεροφόρων 92, 10.
 πλεργίσματα 176, 13.
 Πτολεμαῖος 189, 3.
 πλυγὰς 92, 11.
 πλώσεις 175, 5.
 πλώσιων 113, 7.
 Πυγμαῖοι 162, 15.
 Πυθαγορείας 190, 14.
 Πύθης 126, 12.
 Πυθίαν 86, 15.
 Πυθίας 179, 13.
 πυκνότητα 195, 15.
 πυκνώσει 76, 15.
 πύματα 121, 4.
 πυνδάνοδαι 104, 7.
 πῦρ 72, 16. 77, 14.
 Πυρρήχιοι 154, 5.
 Πυρρήχιον 183, 10.
 πυρός 141, 12.
 πυρώσω 53, 3.
 πώποτε 85, 15.

πῶς 48, 5. 57, 16. 60, 16. 62,
 10. 68, 15. 79, 7. 88, 14.
 15. 89, 3. 5. 7. 12. 96, 15.
 99, 16. 101, 13. 16. 102,
 15. 113, 8. 126, 8. 141, 2.
 147, 16. 160, 16. 172, 4.
 195, 8. 196, 6.

P.

ῥάδιον 131, 14. 163, 5.
 ῥαθυμίαν 166, 12.
 ῥάστον 75, 7.
 ῥαψωδία 179, 4.
 ῥέεθρα 185, 12.
 ῥήν 143, 5.
 ῥείθρα 141, 2.
 ῥέοι 130, 16.
 ῥέον 69, 13.
 ῥέων 85, 9.
 ῥήγμα 86, 16.
 ῥήθιν 105, 1. 5.
 ῥήματος 180, 8.
 ῤήνον 141, 4.
 ῥήται 175, 5.
 ῥήτορα 67, 11. 81, 15. 132, 15.
 162, 10.
 ῥήτορας 139, 8.
 ῥήτορες 95, 6.
 ῥήτορι 100, 13. 175, 7.
 ῥητορικὴ 90, 12. 95, 12.
 ῥητορικῆς 95, 1. 103, 6.
 ῥήτορος 50, 8. 102, 6. 127, 15.
 ῥήτορσι 65, 16. 124, 12.
 ῥητόρων 66, 3. 161, 15.
 ῥήτωρ 83, 14. 96, 12. 14. 103,
 3. 107, 15.
 ῥινῶν 69, 13.
 ῥοδίω 128, 10.
 ῥοπήν 197, 8.
 ῥυθμικῶν 179, 10.
 ῥυθμόν 176, 10.
 ῥυθμός 154, 3. 174, 3. 176, 6.
 11. 177, 3. 13.
 ῥυθμῶ 148, 13. 151, 6. 154, 14.
 174, 3. 176, 4. 15.

ῥυθμῶν 148, 14. 172, 5.
 ῥυθμῶν 150, 13. 177, 11. 12.
 ῥυπαρὰ 126, 5. 159, 12.
 ῥύσαι 72, 3.
 Ῥώμη 187, 15.
 Ῥώμης 192, 16.
 ῥώμης 84, 8.
 ῥωπικόν 55, 11.

Σ.

Σαδρὰ 104, 15.
 σακκία 158, 9. 15.
 σάκκοι 157, 15.
 σάκος 93, 8.
 Σαλαμίνα 99, 8,
 Σαλαμῖνι 98, 7. 101, 3.
 Σαπφῶ 76, 16.
 σάρκα 130, 11.
 σάρκας 126, 10.
 σαρκῶν 130, 12.
 σαρξί 130, 9.
 Σαρπηδόνης 114, 16.
 σαφίγισται 190, 15.
 σαφηνείας 82, 10.
 σβέννυται 136, 4.
 σιρίρις 92, 12.
 σίγρον 180, 11.
 σίω 180, 11.
 σίλας 52, 15.
 σιμνὰ 125, 7.
 σιμνότερα 199, 4.
 σιμνότητα 173, 12.
 σιμνότητι 83, 16.
 σισοδημείος 154, 4.
 σημαίνει 151, 11.
 σημαίνοντες 149, 1.
 σηματικῶν 126, 15.
 σηματικώτατα 125, 13.
 σημῖον 179, 10.
 σημειωτίον 177, 13.
 σήραγγας 130, 2.
 σιδηροῖς 86, 5.
 Σικελία 146, 4.
 Σικελίαν 57, 10.
 Σιμωνίδῳ 94, 13.

σιτευτὰ 157, 14.
 σιωπῆ 67, 8.
 σιωπώμενα 175, 4.
 σκιδασθίνα 152, 3.
 σκίμματα 133, 12.
 σκιμμάτων 144, 5.
 σκιναζήται 97, 12.
 σκινασας 156, 11.
 σκεῦος 178, 8.
 σκηναί 157, 4.
 σκήνης 129, 2.
 σκηῶν 158, 13.
 σκηπῖν 50, 7.
 σκηπῖν 84, 9.
 σκιάς 103, 10.
 σκληρότητας 155, 4.
 σκοπιῆ 69, 2.
 σκοπῦ 86, 14.
 σκότι 72, 8.
 Σκυδίω 123, 3.
 σκώματα 137, 8.
 σμερδαλί' 69, 15.
 σμικροῖς 54, 5.
 σμικρότητος 133, 15.
 σοβαρώτερα 104, 5.
 σοφίσματα 103, 6.
 σοφιστῆν 57, 4.
 σοφιστικόν 115, 12.
 Σοφοκλία 54, 4.
 Σοφοκλεῖ 114, 3.
 Σοφοκλῆς 94, 8. 135, 17. 136,
 3.
 σοφόν 178, 1. 193, 10.
 σοφῶς 164, 11.
 σπάνι 186, 13.
 σπάνιοι 161, 4.
 σπάνις 194, 3.
 Σπάρτη 59, 13.
 σπέρμα 99, 11. 114, 7.
 σπερμάτων 159, 7.
 σπλάγχθοισι 79, 5.
 σπλήνα 130, 7.
 σπονδιῶν 185, 15.
 σπυδαζέση 177, 7.
 σπυδαιωτέροις 189, 11.
 σπυδῆ 188, 15.
 σπυδῆν 190, 11.

- σπυδῆς 48, 14. 195, 8.
 γάσει 107, 9.
 γάσεις 70, 8.
 γέγη 94, 4.
 γέγην 53, 3.
 γεωπῶς 129, 13.
 γερεῦ 198, 5.
 γέφανος 88, 10.
 γῆ 107, 9.
 γῆδεσιν 77, 10.
 γῆδες 129, 6.
 γηριγμῶς 153, 14.
 Στησίχαρος 87, 9.
 γίγματα 158, 17.
 γίχον 175, 7. 180, 5.
 γίχος 175, 13. 179, 3. 180, 5.
 γοιχεῖα 183, 12.
 γοιχεῖον 51, 9.
 γοιχείων 174, 7. 183, 2. 196, 7.
 II.
 γόμα 73, 2.
 γόμασι 146, 16. 147, 1.
 γομίων 87, 6.
 γόμφον 53, 14. 131, 14.
 γοχάξισοδαι 48, 1.
 γρίφι 92, 14.
 γρίφιδαι 117, 6.
 γρόφιγγας 129, 7.
 γρωμναί 157, 2.
 γυγίσι 69, 15.
 Σταϊκῶν 187, 17. 188, 16.
 συγγίειαν 103, 15.
 συγγειῖδαι 187, 4.
 συγγειῶν 149, 12.
 συγγράμμασι 132, 8. 189, 11.
 191, 3.
 συγγράμματα 191, 9.
 συγγραμμάτιον 47, 1.
 συγγράμματος 192, 9. 15. 193,
 4.
 συγγραφία 133, 4.
 συγγραφίς 118, 12.
 συγγραφίῦσι 76, 2. 110, 8. 124,
 12.
 συγγραφίῶν 49, 9. 86, 12. 152,
 9.
 συγγραφή 140, 2.
 συγκατάσεις 63, 12.
 συγκατανέμει 190, 7.
 συγκατατίθειδαι 126, 17.
 συγκείμενα 155, 1.
 συγκείμενοι 179, 8.
 συγκεκινημένοι 90, 16.
 συγκεκινημένως 124, 3.
 συγκεκόμιωδε 122, 15.
 συγκεκομμένα 154, 2.
 συγκινδυνεύει 70, 3.
 συγκινδυνύουσα 92, 16.
 συγκίησις 107, 10.
 συγκλείουσα 64, 13.
 συγκοπή 155, 7. 10.
 συγκοπή 151, 9.
 συγκορυφῶν 116, 8.
 σύγκρισις 57, 4.
 συγχρώμενοι 152, 12.
 συζυγία 180, 5.
 συζυγίαν 179, 7. 180, 5.
 συλήσασι 123, 4.
 συλλαβαῖς 176, 7.
 συλλαβᾶς 175, 1.
 συλλαβῆ 176, 5. 180, 4. 181,
 13. 182, 5. 12. 183, 1. 184,
 1. 185, 6. 9. 13. 186, 3.
 συλλαβῆ 184, 3.
 συλλαβῆν 151, 3. 180, 4. 182,
 9. 186, 2. 5. 8.
 συλλαβῆς 151, 8. 174, 10. 176,
 5. 8. 181, 13. 183, 11. 185,
 4.
 συλλαμβάνειν 183, 2.
 συλλαμβανόμενα 89, 16.
 συμβαίη 185, 17.
 συμβαίνει 103, 9.
 συμβαίνοντα 76, 16.
 συμβάλλεται 182, 8.
 συμβαλλόμενοι 190, 9.
 συμβάλλοντες 106, 6.
 συμβέβηκεν 175, 3. 195, 14.
 συμβεβλήδαι 159, 2.
 συμβιασάμενος 80, 7.
 συμμαχεῖ 101, 13.
 σύμμετρον 133, 7.
 συμμορίαν 107, 1.
 σύμπαντα 140, 7.
 F f 2

- σύμπεσις 140, 13.
 συμπεριλαμβάσκειν 184, 8.
 συμπεφορέειν 65, 5.
 συμπλήρωσις 83, 7.
 συμπυλμαί 70, 3.
 συμφθέγγεται 121, 13.
 σύμφυτῶ 164, 4.
 σύμφυτα 184, 5. 185, 5. 186,
 1. 3. 6.
 σύμφωνος 185, 16.
 σύμφωνος 149, 3.
 συναγωγή 163, 1.
 συναγεται 155, 8.
 συναγωγή 189, 14.
 συναγωγῆς 191, 14.
 συναδρόσιμος 142, 14.
 συναίρειν 78, 12.
 συναναγκάσκειν 80, 6. 112, 13.
 συναναίρειν 52, 5.
 συναναπτωσμένην 107, 4.
 συναπείδαιον 161, 9.
 συναποκιδεύειν 112, 13.
 συναρμόζουσα 149, 17.
 συναρμόσις 153, 6.
 συναρπάσαι 175, 9.
 συναρπάσας 99, 10.
 συνδιδωγμένοι 109, 1.
 συνδίσμοις 109, 2.
 συνδίσμος 108, 11.
 συνδίσμων 109, 6.
 συνδῆσαι 77, 5.
 συνδῆσι 109, 4.
 συνδιατιθέειν 150, 3.
 συνδιατιθῆ 62, 16.
 συνδιαφορεῖ 152, 4.
 συνδιωκῆσις 106, 13.
 συνδιωκόμεθα 159, 13.
 συνδρεύει 76, 9.
 συνδρός 81, 6.
 συνεκλάμπει 162, 1.
 συνεκλύεται 151, 13.
 συνεκπίπτουσι 154, 6.
 συνεκφωνῶνται 146, 3.
 συνελόγτι 196, 3.
 συνεμβάινειν 71, 16.
 συνεμβῆναι 88, 3.
 συνεμπίπτουσι 80, 8.
 συνεμπνῆ 72, 14.
 συνεμπλώσει 176, 2.
 συνεμφαίσει 112, 5.
 συνενοχεῖν 51, 12.
 συνενοχῶσι 128, 14.
 συνενοχῶσι 87, 8.
 συνεξομοιωθῆναι 148, 15.
 συνεκβάλλειν 92, 16.
 συνεκκρίνειν 49, 3.
 συνεκπύρνωμένοι 82, 5.
 συνεκπύρνωται 112, 7.
 συνεκπύρνωται 114, 13.
 συνεκπύρνωται 92, 17.
 συνεκράζειν 107, 2.
 συνεκρά 113, 6.
 συνεκράζειν 197, 13.
 σύνοσι 188, 6. 198, 12. 199,
 1.
 σύνοσι 172, 4.
 σύνοσι 138, 9.
 συνεγραμμένα 155, 9.
 συντάξασθε 47, 2. 57, 9.
 συνφέλλεται 127, 5.
 συνεχῆ 108, 8.
 συνεχῆς 128, 17.
 συνεχῆς 63, 2.
 συνεχῆ 167, 1.
 συνεχῶς 196, 11.
 συνήθειαι 193, 11.
 συνήθειας 162, 11.
 σύνηδες 126, 4.
 συνήκμασαν 161, 8.
 συνημένη 164, 7.
 συνηχῆ 121, 14. 151, 4.
 συνιδῆναι 152, 13.
 συνιδεῖν 136, 6.
 συνιδεῖσθαι 136, 16. 153, 7. 190,
 6.
 σύνιδεσι 149, 7.
 σύνιδεσις 64, 15. 148, 4.
 συνιδερεῖν 142, 2.
 συνιδίφει 80, 9.
 συνιδῶσι 150, 15.
 σύνιδος 78, 9. 106, 16.
 συνιοκίξεται 164, 9.
 συνιοκδομήματα 81, 3.
 συνιοκῶσι 115, 3.

- σύνολον 85, 2. 102, 8. 166, 8.
 συνομύμενοι 93, 12.
 συνόντας 187, 10.
 συντάγμασιν 148, 5.
 συνταγμάτων 60, 11.
 σύνταξις 82, 8. 174, 14.
 συντατιομένων 97, 4.
 συντεθεικῶς 73, 7.
 συντεθέντων 189, 15.
 συντείνει 104, 6.
 συντελεῖν 66, 7.
 συντελεσῶν 148, 1.
 συντετειχισμένα 81, 4.
 συντετελεισμένας 138, 16.
 συντιθέναι 190, 3.
 συντομία 155, 11.
 σύντομοι 101, 13.
 συντόμας 82, 10.
 συνυπάρχειν 65, 5.
 συνυπάρχοντα 76, 9.
 συνωθιμένες 158, 5.
 συοφασθευμένες 75, 9.
 Συρακῆσιοι 146, 6.
 συρομένης 153, 8.
 συσαίη 81, 16. 181, 14.
 συστάσεις 64, 7.
 συσέλλησα 174, 17.
 σύστημα 152, 2.
 συχνοῖς 187, 6.
 σφαδάξιν 117, 1.
 σφάλματα 142, 10.
 σφοδρὰ 128, 8. 153, 4. 159, 13.
 198, 3.
 σφοδροῖς 85, 1.
 σφοδρὸν 64, 6.
 σφοδρότητος 74, 7.
 σφοδρῶς 129, 11.
 σφονδύλης 129, 6.
 σφύρας 176, 9.
 χειδὸν 49, 6. 60, 10. 103, 4.
 105, 10. 136, 12. 145, 14.
 152, 7. 161, 8.
 χίσει 81, 4.
 χῆμα 102, 11. 12. 103, 4. 105,
 13. 123, 10. 197, 7.
 χῆματα 101, 14. 176, 12. 199,
 7. 10.
 χῆματι 107, 7. 12. 108, 14.
 χηματίζει 174, 17.
 χηματίζειν 102, 13.
 χηματίοις 102, 6.
 χηματισμῆ 99, 10.
 χηματισμῶ 105, 5.
 χήματος 98, 13. 119, 9.
 χημάτων 64, 9. 97, 10. 102, 1.
 103, 16. 104, 4. 106, 16.
 124, 1. 128, 7. 145, 17.
 χολάζειν 128, 13.
 χολαγική 55, 7.
 χολῆ 53, 15.
 χολικά 56, 1.
 χολικὸν 81, 1.
 χῶσι 52, 15.
 σώζει 74, 9. 141, 7.
 σώζειν 198, 10.
 σαζόμενον 63, 4.
 σώζοντα 70, 6.
 σωθῆναι 189, 8.
 Σωκράτης 177, 9.
 Σωκράτης 58, 5.
 σῶμα 76, 13. 78, 4. 130, 13.
 196, 5.
 σώμασι 163, 2. 197, 1.
 σώματα 109, 5. 151, 16.
 σωματίον 74, 3.
 σωματοειδέτερον 116, 3.
 σωματοποιήμενα 152, 4.
 σώματος 82, 3. 130, 16. 193,
 12. 197, 4. 10. 198, 5.
 σωμαίων 54, 15. 196, 10.
 σωρὸς 158, 2. 159, 7.
 Τ.
 Ταλαιπωρίας 110, 17.
 τάξαι 135, 14.
 τάξας 194, 7.
 τάξει 48, 5. 172, 5.
 τάξιν 50, 3. 52, 7. 108, 10.
 110, 7. 111, 3. 10. 112,
 10.
 τάξις 108, 9. 109, 12.
 ταπεινὰ 65, 7. 145, 9.
 F f 3

- ταπεινὰς 134, 2.
 ταπεινοὶ 152, 14.
 ταπεινὸς 55, 5. 67, 11. 140, 4.
 ταπεινότερα 158, 6.
 ταπεινότεροι 47, 4. 72, 7.
 ταπεινότητος 147, 16.
 ταπεινὸς 160, 10.
 Ταρσῆς 171, 5.
 τάρταρος 95, 11.
 τάρταρον 69, 17.
 τάρφισιν 73, 1.
 τάρτεσθαι 127, 1.
 ταυρίη 93, 9.
 ταύρη 153, 8.
 ταυροσφαγῆντες 93, 8.
 ταυτομάτη 197, 15.
 τάφοι 54, 1.
 τάφου 94, 12.
 ταχύς 104, 12. 134, 1. 141,
 1. 164, 11. 16.
 τάχιγα 72, 11.
 τάχος 139, 1.
 τάχως 84, 8.
 ταχὺ 120, 9.
 τιδαυμασμίνοι 88, 5.
 τιδιωρηκέσθαι 48, 17.
 τιδιωρημένων 101, 12.
 τιθῆ 153, 3.
 τιθῆλη 143, 5.
 τιθήσεται 179, 12.
 τιθάκη 77, 20.
 τίθηται 78, 8. 104, 10.
 τιθόλωται 53, 8.
 τιθορέσθαι 53, 9.
 τίθει 86, 10.
 τίχη 59, 14.
 τυχῶν 59, 12.
 τεκμήριον 103, 1. 174, 12. 197,
 1.
 τεκμηριῶσαι 121, 16.
 τεκροτοσίαν 153, 2.
 τεκροποσίαν 164, 12.
 τέλει 112, 15.
 τέλειον 81, 16. 144, 4. 152, 2.
 τέλειος 110, 10.
 τέλειον 154, 6.
 τέλεισιργεῖσθαι 165, 5.
 τελεσφορέματα 90, 2.
 τελευταῖον 61, 9.
 τελευτῆ 130, 17.
 τέλος 90, 14. 156, 7.
 τέλης 101, 6. 184, 2. 185, 3.
 7. 10.
 τέμνοντες 130, 14.
 Τερντιαῖοι 47, 3. 50, 10. 57, 15.
 84, 2. 124, 2. 160, 14.
 τίτακται 97, 11.
 τιταριχευμένα 158, 1.
 τιτόρων 179, 15.
 τίτρασι 151, 7.
 τιτράχροιοι 183, 10.
 τιτυγμένα 106, 10.
 τιτύχηκεν 180, 3.
 τιτυχηκέσθαι 122, 7.
 τίχη 50, 13. 17. 52, 7. 102,
 15. 110, 10.
 τίχην 104, 1. 110, 12. 144, 3.
 156, 16.
 τίχης 52, 10. 64, 8. 143, 9.
 16.
 τεχνικά 50, 15.
 τεχνικοί 183, 5.
 τεχνικοῖς 182, 11.
 τεχνικόν 189, 7.
 τεχνικός 182, 7.
 τεχνίτη 102, 6.
 τεχνιογράφου 82, 12.
 τεχνιολογίας 51, 3.
 τεχνολογίας 48, 3.
 τῆδε κακέϊσε 110, 4.
 Τηλεμάχοιο 121, 6.
 τηλικαῦτα 88, 1.
 τηλικῦτοι 142, 4.
 τηλικῦτοις 89, 9.
 τηλικῦτη 156, 9.
 τηλικῦτως 158, 3.
 τηρεῖ 104, 2.
 τηρήσει 143, 4.
 τιθῆνός 161, 7.
 τιθῆς 90, 11.
 τίθησι 145, 7.
 τιμαὶ 61, 15.
 Τίμαιος 57, 5.
 Τίμαιος 56, 7. 59, 3.

- Τιμαίε 58, 3.
 Τίμαρχος 171, 3.
 τιμῆς 166, 15. 180, 10. 195,
 10.
 τιμίων 156, 16.
 τιμωρίας 70, 8.
 τίπιε 120, 16.
 τλημόνωσ 126, 5.
 τμηθῆν 151, 17.
 τοῖα 119, 7.
 τοιαῦτα 76, 3. 78, 10. 93, 2.
 106, 13. 114, 3. 118, 3.
 144, 15. 158, 16.
 τοιαῦται 144, 10.
 τοιαύτην 198, 15.
 τοιαύτης 194, 13.
 τοῖον 102, 12. 106, 1. 124, 9.
 176, 15. 183, 14.
 τοῖονδε 146, 2.
 τοῖέτοις 85, 13. 96, 16. 132, 6.
 166, 6.
 τοῖτον 60, 15. 67, 4. 89, 8.
 118, 14. 133, 2.
 τοῖτος 117, 2.
 τοῖτω 85, 9.
 τοιούτων 60, 3. 127, 2. 141, 13.
 165, 4.
 τολματὸν 78, 2.
 τόλμη 51, 15.
 τολμήματος 147, 7.
 τολμηρὰ 128, 5.
 τόλμης 128, 6.
 τόπον 74, 9. 138, 16.
 τοπηγορίαις 85, 4. 128, 16.
 τοπηγορίαν 81, 11.
 τόποι 131, 7.
 τόπον 69, 8.
 τόπος 56, 5. 70, 17. 97, 11.
 τόπου 101, 11.
 τόπου 187, 4. 190, 2.
 τόπω 185, 13.
 τόπων 83, 8. 118, 2.
 τσαῦτα 92, 9. 97, 6. 124, 2.
 144, 4. 158, 1.
 τσαῦτη 161, 4. 194, 3.
 τσαῦτη 166, 1.
 τσαῦτην 145, 7. 197, 7.
 τσαῦτον 64, 16. 124, 5. 148,
 6.
 τῶσον 69, 3.
 τότε 70, 3. 102, 11. 105, 6.
 110, 10. 119, 10. 138, 7.
 150, 9. 151, 2.
 τῆλατλον 147, 15.
 τέναντίον 55, 1. 115, 13. 116,
 9.
 τῆνομα 90, 9.
 τραγικὰ 53, 5.
 τραγικὴν 91, 14.
 τραγικὸν 125, 8.
 τραγωδοὶ 95, 7.
 τραγωδία 53, 12. 135, 17.
 τραπίτσας 86, 3.
 τραπιζοκόμων 159, 10.
 τραπιζῶν 159, 6.
 τραύματα 70, 8.
 τρεῖς 127, 1.
 τρέμα 71, 2.
 τρέφονται 162, 16.
 τριάκορτα 57, 7.
 τρίμετρον 179, 9.
 τρίποδι 86, 16.
 τρίποδων 197, 11.
 τρίτα 196, 12.
 τρίτον 55, 12.
 τρομέμεσι 79, 12.
 τρώμος 77, 17.
 τροπὰς 110, 7.
 τροπικαὶ 131, 5.
 τροπικὴ 64, 12.
 τροπικῶν 127, 15.
 τρόποι 129, 1.
 τρόπον 57, 10. 67, 3. 78, 13.
 86, 15. 97, 12. 120, 2. 128,
 2. 194, 14.
 τρόπου 48, 9. 61, 2. 187, 12.
 193, 1.
 τρόπου 196, 9.
 τρόπων 190, 12.
 τρόπων 82, 15. 131, 8.
 τροφῆς 130, 12.
 Τροχαϊκὸν 179, 3.
 τροχαῖοι 154, 5.
 τρυφῆν 159, 6. 164, 13.
 F f 4

- Τρωάδα 187, 14.
 Τρώες 93, 4.
 Τρώεσσι 118, 15.
 Τρωϊκῆ 73, 10.
 τρώσῃσι 119, 17.
 Τρώων 71, 3.
 τυγχάνει 173, 3.
 τυγχάνω 195, 12.
 Τυδείδην 117, 7.
 τύποις 113, 11.
 τύποι 85, 11. 195, 14.
 τύπων 107, 5. 108, 14.
 τύπων 83, 6.
 τυραννίδες 61, 16.
 τυραννίδος 58, 2.
 τύραννοι 57, 16.
 τυράννης 102, 4.
 Τύριοι 192, 6.
 Τύρον 195, 11.
 τιτθῶν 79, 13.
 τυφλά 90, 1.
 τύφοι 164, 13.
 τύχης 193, 13.
 τύχοι 88, 15. 153, 10. 197,
 11.
 τυχόντες 122, 2.
 τυχῶσα 97, 12.
 τυχῶν 71, 9. 96, 8.
 τωδάξει 177, 9.
- Υ.
- Ὑβρίζων 107, 13.
 ὕβριν 165, 1.
 ὕβριστικῶς 198, 4.
 ὕβρις 133, 8.
 ὕβρις 184, 7.
 ὕβρις 165, 10.
 ὕβρις 92, 5.
 ὕβρις 138, 3.
 ὕβρις 137, 14.
 ὕβρις 55, 2.
 ὕβρις 79, 1. 132, 4. 143, 5.
 146, 7.
 ὕβρις 72, 3.
 ὕβρις 73, 17.
- ὕλαις 76, 9.
 ὕλας 88, 2.
 ὕλη 71, 2. 176, 4. 181, 13.
 ὕλης 73, 1. 156, 2.
 ὑπαγόμενος 191, 8.
 ὑπακούει 77, 8.
 ὑπακρος 136, 12.
 ὑπάρχει 48, 7. 61, 14. 116, 5.
 ὑπάρχειν 184, 4. 186, 6.
 ὑπάρχουσιν 184, 11.
 ὑπῆκον 130, 4.
 ὑπεκρύφθη 79, 11.
 ὑπεναντίον 55, 4. 101, 7.
 ὑπεναντιώσεις 78, 6. 144, 16.
 ὑπεπερθεῖν 69, 11.
 ὑπεραίρειν 55, 3.
 ὑπεραίρει 143, 12.
 ὑπεραίρυσαν 95, 1.
 ὑπερβαλίδαι 111, 2.
 ὑπερβάλλει 145, 5.
 ὑπερβάλλοι 99, 2.
 ὑπερβάλλοντα 62, 1. 157, 12.
 ὑπερβάλλοντος 195, 17.
 ὑπερβάσεις 112, 16.
 ὑπερβάσεις 111, 17.
 ὑπερβατῶν 109, 10.
 ὑπερβατῶν 110, 8. 112, 6.
 ὑπερβίβηκε 96, 15.
 ὑπερβιβάξει 112, 4.
 ὑπερβολαὶ 60, 16. 146, 2. 147,
 13.
 ὑπερβολῆ 147, 5.
 ὑπερβολῆν 69, 5. 115, 9. 144,
 14.
 ὑπερβολῆς 147, 4.
 ὑπερβολῶν 145, 17.
 ὑπερβίβασεν 111, 6.
 ὑπερέκπιψεν 94, 16.
 ὑπερπεπυμῶν 194, 15.
 ὑπερήμερον 89, 15.
 Ὑπερίδην 138, 9. 13.
 Ὑπερίδης 96, 9. 136, 9. 15.
 ὑπερμεγέθεις 133, 14. 161, 3.
 ὑπερορώντας 62, 4.
 ὑπεροχαῖς 102, 4.
 ὑπεροχῆ 146, 12.
 ὑπεροχῆ 144, 1.

ὑπερτεινόμενα 144, 15.
 ὑπερτεταμένα 77, 4.
 ὑπερτεταμένει 84, 16.
 ὑπερφρονήσαντες 140, 3.
 ὑπερφυᾶ 49, 13. 68, 1. 69, 8.
 ὑπερφυῶν 99, 3.
 ὑπερφυῶς 156, 11.
 ὑπερηρίχθαι 129, 7.
 ὑπερήσατο 74, 3.
 ὑπερχόμεθα 167, 2.
 ὑπέχειν 89, 10.
 ὑπήντα 100, 13.
 ὑπήρξεν 187, 3.
 ὑπογραφία 194, 6.
 ὑπογυίς 105, 15. 112, 5.
 ὑποδεδρόμακεν 77, 14.
 ὑποδέδυκε 102, 16.
 ὑποζύγια 157, 13.
 ὑποζυγίων 159, 4.
 ὑποδέσεις 60, 15.
 ὑποδέσεων 195, 13.
 ὑποδέσεως 47, 4.
 ὑπόθειςιν 73, 7. 148, 7.
 ὑπόθεις 145, 3.
 ὑποκείμενα 115, 9.
 ὑποκείμενοις 82, 14.
 ὑποκείμενον 48, 4.
 ὑποκέλλοντες 55, 11.
 ὑποκρίσεως 200, 3.
 ὑποκρέειν 154, 15.
 ὑπολαμβάνειν 158, 4.
 ὑπολαμβάνων 163, 5.
 ὑπομνήματα 195, 9.
 ὑπομνήματι 167, 3.
 ὑπομνηματίσαδαι 48, 16.
 ὑπομνήματος 143, 15.
 ὑπόνοιαν 102, 1.
 ὑπονοίας 102, 13.
 ὑπονοεῖ 53, 11.
 ὑποπίνει 185, 9.
 ὑποπλόν 101, 16.
 ὑποτίθεσθαι 61, 2. 89, 8.
 ὑποτίμησις 128, 4.
 ὑπυλός 130, 9.
 ὑποφέρει 101, 8.
 ὑποφερομένης 73, 5.
 ὑποφέρονται 54, 13.

ὑποχωρᾶντος 74, 14.
 ὑποψίαν 103, 1.
 ὕατα 121, 4.
 ὕερον 189, 10.
 ὕεροφομίας 90, 2.
 ὕφίστηκεν 51, 9.
 ὕφηγήσατο 50, 11.
 ὕφίσσεται 83, 6.
 ὕφους 50, 5.
 ὕψει 84, 6. 101, 14. 142, 11.
 151, 4.
 ὕψισι 82, 5. 159, 12.
 ὕψη 49, 9. 55, 4. 60, 13. 63,
 8. 65, 8. 66, 7. 74, 10. 82,
 9. 103, 14.
 ὕψηγορίας 63, 16. 88, 13. 138,
 16.
 ὕψηλά 54, 2. 86, 10. 124, 1.
 ὕψηλαί 161, 2.
 ὕψηλοὶ 152, 10.
 ὕψηλοις 61, 3. 154, 3.
 ὕψηλόν 48, 8. 66, 2. 82, 2.
 150, 6. 153, 4.
 ὕψηλοποιόν 121, 10. 131, 5.
 ὕψηλοτάτων 106, 1.
 ὕψηλότερον 67, 8. 105, 4.
 ὕψηλοτέρων 158, 5.
 ὕψηλὸς 76, 6. 160, 9.
 ὕψηλοφανέστατα 115, 15.
 ὕψηλῶν 97, 7.
 ὕψηχέες 69, 3.
 ὕψος 50, 6. 63, 3. 65, 4. 67, 4.
 83, 3. 99, 3. 102, 12. 128,
 8. 142, 6. 148, 2. 150, 2.
 152, 4. 156, 5.
 ὕψους 47, 2. 48, 15. 50, 13.
 61, 7. 62, 11. 64, 7. 65, 6.
 76, 10. 81, 16. 82, 12. 84,
 16. 113, 6. 124, 4. 133, 12.
 151, 13. 155, 6. 167, 4.
 ὕψωσεν 88, 16.

Φ.

φαίδουσι 92, 2.
 φαίσι 72, 5.

- Φαλαγγίαι 106, 9.
 Φαλαγγίαι 196, 1.
 Φαλαγγίαι 117, 8.
 Φαλαγγίαι 100, 10. 165, 13.
 Φαλαγγίαι 77, 6. 83, 1. 98, 12.
 103, 13. 154, 7.
 Φαλαγγίαι 78, 9. 105, 7.
 Φαλαγγίαι 125, 7.
 Φαλαγγίαι 78, 1.
 Φαλαγγίαι 74, 15.
 Φαλαγγίαι 59, 16. 128, 1.
 Φαλαγγίαι 69, 14.
 Φαλαγγίαι 153, 6.
 Φαλαγγίαι 95, 12.
 Φαλαγγίαι 90, 7. 12. 95, 13.
 Φαλαγγίαι 90, 5.
 Φαλαγγίαι 53, 9. 74, 13. 91,
 12. 93, 5.
 Φαλαγγίαι 62, 6. 97, 2. 158,
 10.
 Φαλαγγίαι 95, 1. 97, 8. 197, 6.
 198, 10.
 Φαλαγγίαι 69, 9.
 Φαλαγγίαι 50, 16. 55, 1. 58, 17.
 82, 13. 87, 1. 99, 11. 123,
 14. 127, 17. 128, 4. 132,
 4. 164, 7.
 Φαλαγγίαι 103, 5.
 Φαλαγγίαι 141, 7.
 Φαλαγγίαι 113, 1.
 Φαλαγγίαι 48, 16. 64, 15. 76, 6.
 108, 11. 133, 3.
 Φαλαγγίαι 106, 12.
 Φαλαγγίαι 135, 4. 153, 14.
 Φαλαγγίαι 133, 11.
 Φαλαγγίαι 139, 8.
 Φαλαγγίαι 163, 12.
 Φαλαγγίαι 79, 13. 80, 12. 85, 13.
 87, 6.
 Φαλαγγίαι 93, 15.
 Φαλαγγίαι 180, 12.
 Φαλαγγίαι 180, 12.
 Φαλαγγίαι 143, 2. 158, 14.
 Φαλαγγίαι 54, 11.
 Φαλαγγίαι 96, 4.
 Φαλαγγίαι 165, 4.
 Φαλαγγίαι 51, 4. 113, 10. 128, 9.
 139, 3. 171, 6.
 Φαλαγγίαι 194, 2.
 Φαλαγγίαι 111, 10.
 Φαλαγγίαι 75, 14.
 Φαλαγγίαι 68, 2.
 Φαλαγγίαι 111, 13.
 Φαλαγγίαι 198, 6.
 Φαλαγγίαι 67, 3.
 Φαλαγγίαι 56, 16. 59, 2. 4. 10. 71,
 11. 72, 3. 80, 14. 85, 12.
 92, 7. 93, 8. 96, 2. 101, 2.
 9. 104, 14. 106, 6. 108, 3.
 113, 14. 115, 16. 116, 14.
 120, 4. 125, 16. 126, 9.
 129, 4. 7. 16. 130, 10. 13.
 17. 131, 15. 145, 12. 146,
 6. 14. 153, 2. 156, 6. 161,
 9. 162, 14. 175, 10. 177,
 9. 185, 16. 197, 12.
 Φαλαγγίαι 106, 5.
 Φαλαγγίαι 154, 15.
 Φαλαγγίαι 101, 8. 111, 8.
 Φαλαγγίαι 146, 4.
 Φαλαγγίαι 89, 15.
 Φαλαγγίαι 165, 6.
 Φαλαγγίαι 148, 16.
 Φαλαγγίαι 183, 3.
 Φαλαγγίαι 121, 12.
 Φαλαγγίαι 149, 13.
 Φαλαγγίαι 143, 2.
 Φαλαγγίαι 93, 10.
 Φαλαγγίαι 163, 16.
 Φαλαγγίαι 79, 4.
 Φαλαγγίαι 51, 8. 60, 11. 132, 12.
 Φαλαγγίαι 188, 10.
 Φαλαγγίαι 163, 14. 164, 1.
 Φαλαγγίαι 93, 4.
 Φαλαγγίαι 99, 7. 104, 12.
 Φαλαγγίαι 104, 10. 125, 15. 175,
 12.
 Φαλαγγίαι 104, 16.
 Φαλαγγίαι 127, 9.
 Φαλαγγίαι 152, 16.
 Φαλαγγίαι 189, 3.
 Φαλαγγίαι 73, 6.
 Φαλαγγίαι 132, 13.
 Φαλαγγίαι 88, 6.

- Φιλόξενος 174, 7.
 φιλοπονύτατος 91, 8.
 φίλος 61, 5. 73, 17.
 φιλοσοφία 177, 8. 187, 2.
 φιλοσοφίας 88, 2. 193, 2.
 φιλοσόφοις 184, 7.
 φιλόσοφον 195, 16.
 φιλοσόφων 160, 15. 186, 11.
 φιλοτιμίαν 145, 3.
 φιλοτιμίας 93, 16. 161, 13.
 φιλοτιμοῖτο 197, 2.
 φιλοτιμωτάτης 140, 8.
 φιλοχρηματία 163, 13.
 φίλτατε 47, 3. 49, 6. 61, 13.
 84, 2. 86, 13. 101, 12. 124,
 2. 160, 14.
 φιλῶ 195, 17.
 φιλῶν 132, 10.
 φιλιῶν 129, 10. 130, 16.
 φλογίον 141, 6.
 φλοιῶδες 80, 16.
 φλοιώδης 54, 3.
 φλυαρίαν 198, 15.
 φοβῆται 78, 7. 138, 14.
 φοβερὰ 70, 4.
 φοβερῶ 53, 11. 80, 1.
 φόβοι 65, 8.
 φοβοῖτο 89, 14.
 φόβον 112, 11.
 φόβη 111, 7.
 φοβέμενοι 109, 14.
 φοιδάζον 66, 12.
 φοιδαστικοὶ 87, 7.
 φοιδίων 187, 17. 190, 4.
 φοιδόληπτος 98, 9.
 φόνη 93, 9.
 φορὰ 107, 10.
 φορᾶ 51, 15. 108, 1. 136, 4.
 φορᾶν 109, 5.
 φορᾶς 128, 10.
 φορβείας 54, 5.
 φορεῖτε 144, 12.
 φορταγωγάντων 159, 5.
 φράσει 53, 8.
 φράσεις 88, 3.
 φράσιως 155, 7.
 φράσις 64, 11. 124, 7.
 φραστικοὶ 131, 6.
 φραστικοῖς 85, 5.
 φραστικῶ 124, 8.
 φράσω 101, 16.
 φρένα 79, 12.
 φρεσὶν 78, 17.
 φρονεῖ 78, 7.
 φρονεῖν 99, 9.
 φρόνημα 67, 11. 99, 1.
 φρονήματα 161, 10.
 φρονηματίας 68, 1.
 φρονηματος 171, 2.
 φρονημάτων 162, 4.
 φρονησεως 85, 11.
 φρόνησιν 197, 8.
 φρανίμω 62, 1.
 φρανέντας 67, 13.
 φρανῶν 136, 5.
 φρεμῆντα 163, 11.
 φρύτης 138, 8.
 φρυγίχῳ 115, 16.
 φύγω 91, 5.
 φυλάττει 108, 8. 143, 4.
 φύσει 52, 10. 53, 13. 54, 10.
 62, 10. 76, 9. 96, 15. 101,
 13. 111, 16. 115, 3. 5. 134,
 8. 143, 10. 144, 2. 152,
 10.
 φύσεις 48, 10. 133, 14. 134, 3.
 161, 4. 163, 9.
 φύσειν 166, 12.
 φύσεως 73, 5. 110, 9. 149, 6.
 φυσικά 51, 1.
 φυσικῆν 103, 15.
 φυσικὸν 148, 8.
 φυσικῶν 143, 10.
 φυσικῶς 141, 1.
 φύσιν 70, 13. 80, 6. 91, 14.
 98, 3. 99, 2. 108, 7. 110,
 6. 131, 4. 159, 16.
 φυσιολογίας 85, 6.
 φύσις 51, 5. 52, 7. 110, 10. 11.
 140, 4.
 φυσῶδες 121, 15.
 φυσῶν 54, 4.
 φυτεύσαντες 114, 6.
 Φωκαεὺς 110, 13.

Φάρις 104, 3.
 Φαίς 77, 11. 159, 15.
 Φαίσιος 77, 8.
 Φαίσι 174, 16. 17. 184, 17.
 185, 1.
 Φαίσι 107, 8. 13. 108, 16.
 Φαίσι 184, 1. 185, 3.
 Φαίσιον 152, 7.
 Φαίσιον 186, 1.
 Φαίσιον 184, 5.
 Φαίσι 58, 9.
 Φαίσι 67, 5.
 Φαίσιον 125, 1.
 Φαίσι 59, 3.
 Φαίσι 71, 12. 72, 10. 103, 11.
 125, 3.
 Φαίσι 103, 4.
 Φαίσι 113, 11.

X.

Χαίριτι 122, 16.
 χαίριτω 144, 5.
 χαίρισι 131, 7.
 χαίριον 99, 13.
 χαίριον 96, 12.
 χαίριον 100, 9. 101, 7.
 χαλῶται 144, 15.
 χαλκώματα 78, 14.
 χαλκῶ 52, 1.
 χαλκίαι 176, 8.
 χαλκῶν 58, 10.
 χαρᾶτις 109, 13.
 χαρᾶς 62, 12.
 χαρῶν 48, 16. 49, 14. 71, 15.
 χαρίτας 137, 2.
 χάρται 157, 16.
 χάρτα 62, 9.
 χάρτοι 54, 16.
 χίται 77, 17.
 χειμάροον 53, 2.
 χειμάριον 127, 3.
 χειμῶν 156, 1.
 χειμῶνων 75, 2. 78, 13.
 χείρας 79, 4.
 χείρισον 154, 9.

χείρισος 134, 8.
 χείρι 51, 1.
 χείρι 93, 9. 146, 16. 180, 6.
 9.
 χείριματι 85, 9.
 χείριματι 66, 2.
 χείριματι 68, 7.
 χείριματι 79, 1.
 χείριματι 135, 17.
 χείριματι 157, 2.
 χείριματι 77, 18.
 χείριματι 178, 9. 10.
 χείριματι 75, 10.
 χείριματι 120, 4.
 χείριματι 176, 12.
 χείριματι 159, 6.
 χείριματι 86, 3.
 χείριματι 154, 16.
 χείριματι 127, 3. 142, 1.
 χείριματι 141, 15.
 χείριματι 125, 5.
 χείριματι 61, 13. 66, 10. 15. 81, 14.
 85, 3. 108, 13. 128, 2. 134,
 1. 137, 3. 142, 8. 144, 12.
 194, 14.
 χείριματι 190, 13.
 χείριματι 132, 11.
 χείριματι 188, 14.
 χείριματι 124, 1.
 χείριματι 141, 3.
 χείριματι 157, 5.
 χείριματι 49, 1.
 χείριματι 158, 1.
 χείριματι 51, 11.
 χείριματι 98, 3. 131, 7.
 χείριματι 87, 3.
 χείριματι 160, 13.
 χείριματι 52, 12.
 χείριματι 78, 5.
 χείριματι 164, 10.
 χείριματι 116, 12. 151, 7.
 χείριματι 90, 3. 177, 4. 179, 10.
 194, 4.
 χείριματι 180, 4.
 χείριματι 89, 15. 188, 5.
 χείριματι 176, 16. 177, 4. 183,
 13. 186, 12.

- χρόνων 113, 7. 151, 13. 154, 1. 149, 9. 163, 3. 165, 17.
 χρυσαῖ 157, 4. 194, 15.
 Χρύσιππος 197, 2. ψυχικά 161, 15. 165, 7.
 χρυσίων 158, 2. ψυχρὸν 59, 4.
 χρυσὸς 157, 7. ψυχρὸς 77, 17.
 χρυσῆν 123, 12. ψυχρότητα 55, 8.
 χρῆ 77, 14. ψυχρῶ 56, 7.
 χρώμασι 103, 10.
 χρωμένως 142, 5.
 χρωμένῳ 172, 12.
 χυδαίς 114, 13.
 χύσει 84, 6.
 χύσεως 85, 3.
 χώρας 150, 16.
 χωρεῖν 167, 1. 197, 13.
 χωρίον 117, 15.
 χωρίῳ 199, 12.
 χωρὶς 64, 3. 81, 16. 176, 5. 7.
 14.
 Ψ.
 Ψέγεται 142, 7.
 ψήγματα 81, 2.
 ψημάτων 197, 16.
 ψήφισμα 96, 11. 150, 9. 151, 1.
 ψηφίσματι 150, 8.
 ψῆφον 135, 3.
 φίλοι 67, 6.
 φίλην 122, 9.
 ψυχαῖς 88, 14. 103, 14. 140,
 10. 164, 16.
 ψυχὰς 67, 1. 87, 5. 89, 3. 99,
 5. 122, 14. 149, 14. 161, 5.
 181, 5.
 ψύχεται 78, 6.
 ψυχή 62, 11. 92, 15.
 ψυχῇ 198, 7.
 ψυχὴν 62, 15. 78, 3. 79, 3.
 82, 3. 118, 1. 125, 1. 196,
 5. 13. 197, 4. 198, 5.
 ψυχῆς 90, 1. 107, 10. 130, 17.

Ω.

- ὀγκωσι 122, 9.
 ὀδάρια 154, 10.
 ὄδι 117, 12. 126, 8.
 ὀήθη 132, 14.
 ὀήθησαν 181, 4.
 ὀκειανὸν 141, 5.
 ὀκειανῶ 74, 14.
 ὀμην 194, 11.
 ὀμοσεν 100, 4.
 ὀπῆρ 77, 7.
 ὀνόμασαι 183, 1. 199, 7.
 ὀνέμιδα 165, 16.
 ὀπλισμένως 147, 1.
 ὀριγένει 188, 8.
 ὀριγένης 187, 4.
 ὀρισάμιδα 64, 5.
 ὀρίσαντο 174, 12.
 ὀρμησεν 112, 8.
 ὀσανεῖ 81, 2. 155, 3.
 ὀσπερ 51, 5. 64, 1. 66, 10.
 67, 2. 90, 1. 93, 6. 103, 5.
 109, 4. 110, 12. 112, 2.
 124, 15. 130, 6. 14. 131, 8.
 12. 133, 16. 137, 15. 150,
 10. 151, 1. 5. 154, 10. 158,
 10. 162, 14. 179, 16. 188,
 8. 192, 1. 13.
 ὀσπερεῖ 128, 1. 139, 7.
 ὀφέλιαν 48, 1.
 ὀφελείας 142, 1. 166, 15. 187,
 9.
 ὄχετο 99, 10.

FINIS.

BOOKS

PRINTED AT THE UNIVERSITY PRESS IN OXFORD:

Sold by JOSHUA COOKE, Bookseller in Oxford; and by PAYNE and MACKINLAY, opposite Southampton Street, the Strand, London;

At the following Prices in Sheets. Viz.

	<i>L. s. d.</i>		<i>L. s. d.</i>
VETUS Testamentum ex Versione Septuaginta Interpretum, juxta exemplar Vaticanum, ex edit. L. Bos. 4 vol. crown 8vo. 1805.	1 5 0	Homeri Ilias, Græce, cum Schol. Didymi. 2 vol. 8vo. 1802.	0 8 0
The Apocrypha may be had separate	0 4 0	— chart. mar.	0 10 0
Novum Testamentum Gr. juxta Millium. 4to. 1763.	0 15 0	Homeri Odyssea, Græce, cum Schol. Didymi. 2 vol. 1797.	0 6 6
— 8vo.	0 8 0	— chart. mar.	0 9 0
Idem Liber, crown 8vo. 1805.	0 5 0	Seberi Index Homericus. 8vo. 1782.	0 7 6
Evang. Gothica, cum Grammat. Gothic. Lye. 4to. 1750.	0 12 0	— chart. mar.	0 10 6
SS. Evang. Versio Syriaca Philoxeniana, cum Interp. et Annot. J. White. 2 vol. 4to. 1778.	1 18 0	Aristotelis de Poetica Liber, Gr. Lat. Tyrwhitt. 4to. 1794.	2 2 0
Actuum Apostol. et Epistol. ex eadem Vers. cum Interpret. et Annot. J. White. 2 vol. 4to. 1799. 1804.	2 10 0	Idem Liber. 8vo. 1794.	0 5 0
Jones, Collatio Evang. Versionis simplicis Syriacæ, cum MSS. Bodl. 4to. 1805.	0 10 6	— chart. mar.	0 7 6
Harmonia Quatuor Evangeliorum, juxta Sectiones Ammonianas et Eusebii Canones. Gr. 4to. 1805.	0 12 0	Aristotelis de Poetica Liber, Gr. Lat. Winstanley. 8vo. 1780.	0 4 6
— chart. mar.	0 18 0	— chart. mar.	0 6 0
Diatessaron: sive integra Hist. Dom. nostri Jesu Christi, Gr. ex IV. Evang. &c. a J. White. 8vo. 1803.	0 3 0	Aristotelis Ethica, Gr. et Lat. Wilkinson. 8vo. 1803.	0 6 6
— chart. mar.	0 5 0	— chart. mar.	0 11 0
Novum Testam. Copticum, a Wilkins. 4to. 1716.	0 5 0	Aristotelis de Rhetorica Libri Tres, Gr. et Lat. cum Var. Lectionibus et Indicibus. 8vo. 1805.	0 8 0
Appendix ad Nov. Test. Gr. e Cod. MS. Alexandrino, a C. G. Woide, continens Fragn. N. T. Thebaidica vel Sahidica, et Cod. Vatican. Collationem. fol. 1799.	2 2 0	Excerpta ex Aristotelis Organo, Gr. Lat. 8vo. 1802.	0 4 6
Pentateuch. Hebræo-Samarit. charact. Hebræo-Chald. Blayney. 8vo. 1790.	0 5 0	Xenophontis de Cyri Expeditione Libri Septem, accedunt Variantes Lectiones et Index Græcitatibus ex Editione Zennii. 8vo. 1805.	0 10 6
— chart. mar.	0 7 0	— chart. mar.	0 16 0
Bibliothecæ Bodleianæ Codd. MSS. Oriental. Catalogus, a J. Uri. fol. 1787.	1 10 0	Platonis Enthydemus et Gorgias, Gr. et Lat. Routh. 8vo. 1784.	0 7 6
Lexicon Ægyptiaco-Lat. Scholtz. 4to. 1775.	0 15 0	— chart. mar.	0 10 6
Scholtz, Gramm. Ægypt. Woide. 4to. 1778.	0 10 6	Platonis Parmenides, Gr. Lat. Notis Thomson. 8vo. 1728.	0 2 0
Syntagma Dissertat. Hyde. 2 vol. 4to. 1767.	1 10 0	Platonis Dialogi V. Gr. Lat. Forster. 8vo. 1800.	0 6 0
Albucasis de Chirurgia, Arab. et Lat. Channing. 2 vol. 4to. 1778.	1 5 0	Epicteti Enchiridion, Cebetis Tabula, Prodici Hercules, et Theophrasti Characteres Ethici, Gr. Lat. Simpson. 8vo. 1804.	0 4 6
— chart. mar.	1 16 0	— chart. mar.	0 7 0
Archimedes, cum Eutocii Ascalonitæ Comment. Gr. Lat. ex recens. J. Torelli. fol. 1792.	1 11 6	Dionysii Longini quæ supersunt, Gr. et Lat. Toup. 8vo. 1806.	0 7 6
— chart. mar.	2 12 6	— chart. mar.	0 14 0
Menelai Sphaericorum Libri III. Haley. 1758.	0 2 6	Plutarchi Chaeronensis Moralia, Gr. et Lat. Wytttenbach. 5 vol. 4to. 1795, &c.	11 11 0
Apollonius Rhodius, Gr. Lat. Shaw. 2 vol. 4to. 1777.	1 11 6	Idem Liber. 5 vol. 8vo. 1795, &c.	3 12 0
Idem Liber, 2 vol. 8vo. 1777.	0 10 6	— chart. mar.	6 0 0
— chart. mar.	1 1 0	<i>Any of the four last volumes may be had to complete sets.</i>	
Euripides, Gr. Lat. Musgrave. 4 vol. 4to. 1778.	3 15 0	Conciones et Orationes ex Historicis Græcis excerptæ. 12mo. 1806.	0 7 0
Sophocles, Gr. Musgrave. 2 vol. 8vo. 1800.	0 12 0	— chart. mar.	0 12 0
— chart. mar.	1 0 0	Conciones et Orationes ex Historicis Latinis excerptæ. 12mo. 1805.	0 5 0
Scholæ in Sophoclem, ex Edit. Brunckiana. 8vo. 1801.	0 9 0	Cæsaris Commentarii, juxta Editionem Oudendorpii. 8vo. 1780.	0 5 0
— chart. mar.	0 13 0	— chart. mar.	0 8 0
Pentalogia, sive Tragediarum Græcarum Delectus, Gr. Burton. 8vo. 1801.	0 6 6	Ciceronis Opera, cum Indicibus et Var. Lect. 10 vol. royal 4to. 1783.	6 6 0
Æschinis et Demosthenis Orat. de Corona, Gr. cum Annot. Taylor, &c. 8vo. 1801.	0 6 0	Ciceronis Tusculan. Disputat. Lib. V. cum Comment. Davisii, et Bentleii Emendat. 8vo. 1805.	0 6 0
— chart. mar.	0 10 6	Idem Liber, cum Bentleii Notis ineditis. 8vo. 1805.	0 8 0
Homeri Ilias et Odyssea, Gr. 4 vol. 4to. 1800.	1 6 0	— chart. mar.	0 12 0
		Cicero de Officiis, Pearce. 12mo. 1803.	0 3 0
		P. Virgillii Maronis Opera, cum Locis parall. ex antiq. Script. 8vo. 1795.	0 7 0
		— chart. mar.	0 12 0
		Livii Historia, ex recens. Drakenborchii. 6 vol. 12mo. 1800.	1 4 0
		— chart. mar.	1 16 0
		Sigonii Fasti Consulares, ac Triumphali acti, ejusdem in Fastos et Triumphos Commentarius. 12mo. 1801.	0 5 6
		— chart. mar.	0 7 6

	L. s. d.	L. s. d.
Cornelius Nepos. 12mo. 1803.	0 3 6	
— chart. mar.	0 6 0	
Marmora Oxoniensia. fol. chart. mag. cum fig. 1773.	5 5 0	
Martianorum Oxoniensium Inscript. Gr. Roberts. 12mo. 1791.	0 2 0	
— chart. mar.	0 3 0	
Note ad Tragicos Græcos, Heath. 4to. 1772.	1 0 0	
Etiænotiones in Suidam et Hesychium, et alios Lexicog. Græc. Ioup. 4 vol. 8vo. 1790.	1 0 0	
Notitia Edd. Libror. Heb. Gr. et Lat. Sac. XV. et Edd. Aldin. in Bibl. Bodl. 8vo. 1795.	0 1 6	
Indices tres in Longinum, Eusebium, et Hieroclem, Robinson. 8vo. 1774.	0 2 6	
Reinold, Censura Habitus Nascente Christo. 4to. 1778.	0 2 6	
Astronomical Observations made at the Royal Observatory at Greenwich from the Year 1750. to 1762. by the Rev. J. Bradley, D. D. F. R. S. together with a Continuation of the same, by the Rev. N. Bliss, A. M. F. R. S. 2 vol. fol. 1798. 1805.	9 0 0	
The 2d Volume may be had separate	4 0 0	
Euclidis Element. Libri XII. Horsley. 8vo. 1802.	0 9 0	
Facienda Datorum Liber, cum Additamento, necnon Tractatus alii ad Geometriam pertinentes. 8vo. 1803.	0 6 0	
Bp. Horsley's Elementary Treatise on the Fundamental Principles of Practical Mathematics. 8vo. 1801.	0 8 0	
Robertson's Geometrical Treatise of Conic Sections. 8vo. 1802.	0 10 0	
Keill, Trigonometriæ Planæ et Sphæricæ Elementa. 8vo. 1806.	0 1 6	
Ld. Clarendon's Life, written by himself. fol. 1759.	1 5 0	
The same. 2 vol. large paper. 8vo. 1761.	0 14 0	
The same. 3 vol. 8vo. 1761.	0 14 0	
Ld. Clarendon's State Papers. 3 vol. fol. 1767. &c.	3 19 0	
— large paper	5 15 0	
Lysteri Synopsis Conchyl. Huddesford. fol. 1770.	4 4 0	
Shakespear's Works, by Sir T. Hamner. 6 vol. 4to. 1771.	4 4 0	
Chaucer's Canterbury Tales, by Tyrwhitt. 2 vol. 4to. 1798.	2 2 0	
— large paper	4 4 0	
Falconer's Chronological Tables, from the Reign of Solomon to the Death of Alexander the Great. 4to. 1796.	0 15 0	
The Will of King Alfred. 4to. 1788.	0 5 0	
Catalogue of Oxford Graduates from Oct. 10, 1659. to Oct. 10, 1800. 8vo. 1801.	0 10 0	
Codex Juris Eccles. Anglic. 2d Edit. by Bp. Gibson. 2 vol. fol. 1761.	5 5	
Hooker's Works. 3 vol. 8vo. 1793.	0 10	
Bp. Pearson's Exposition of the Creed. 2 vol. 8vo. 1797.	0 10	
Bp. Stillington's Origines Sacrae, &c. 2 vol. 8vo. 1797.	0 10	
Bp. Burnet on the XXXIX Articles. 8vo. 1805.	0 7	
Jones's Canon of the New Testament. 3 vol. 8vo. 1798.	0 13	
Welsh's Geography of the Old and New Testament. 2 vol. 8vo. 1801.	0 11	
Trapp's Explanatory Notes upon the Four Gospels. 8vo. 1805.	0 1	
Wheatley's Illustration of the Common Prayer of the Church of England. 8vo. 1802.	0 6	
The Clergyman's Assistant, or a Collection of Acts of Parliament, Forms and Ordinances, relative to certain Duties and Rights of the Parochial Clergy. 8vo. 1806.	0 4	
Sylogæ Confessionum sub Tempore Reformationis Ecclesie editarum. 8vo. 1804.	0 6	
Gloster Ridley's Sermons. 8vo. 1802.	0 5	
Sermons on various Subjects, selected from the Works of Dr. Isaac Barrow. 2 vol. 8vo. 1798. 1801.	0 10	
Homilies of the Church of England. 8vo. 1802.	0 6	
Addison's Evidences of the Christian Religion. foolscap 8vo. 1801.	0 4	
Steele's Christian Hero. foolscap 8vo. 1802.	0 2	
Abp. Synges Gentleman's Religion. foolscap 8vo. 1800.	0 3	
Walton's Lives of Dr. J. Donne, Sir Henry Wotton, Mr. Rich. Hooker, Mr. George Herbert, and Dr. Rob. Sanderson. 2 vol. foolscap 8vo. 1805.	0 9	
Burnetts Life of Sir Matthew Hale, and Fell's Life of Dr. Hammond. foolscap 8vo. 1806.	0 4	
Potter's Theological Works. 3 vol. 8vo. 1753. large paper	0 12	
Potter on Church Government. 8vo. 1753. large paper	0 4	
Potter's Sermons, Charges, and Theological Lectures. 2 vol. 8vo. 1753.	0 8	
Dr. J. Burton's Sermons. 2 vol. 8vo. 1764.	0 6	
Bp. Sherlock's Discourses. Vol. V. 8vo. 1797.	0 5	

